

ЙЪН ЪРВАЙН

ИСТОРИЯ ОТ ТРИТЕ СВЯТА

Тетрарх

ТОМ 2: ОБЕДИНЕНИЕТО

ЧЕТВЪРТА КНИГА ОТ ПОРЕДИЦАТА
"КЛАДЕНЕЦЪТ НА ЕХОТО"

MBG BOOKS®

ЙЪН ЪРВАЙН ТЕТРАРХ ТОМ II: ОБЕДИНЕНИЕТО

Превод: Радин Григоров

chitanka.info

Летящият конструктор крие тайната към спечелването на войната, а тетрархът Гилаелит крие летящия конструктор в подземията си. Негова гостенка — или пленничка — е и самата Тиан, останала осакатена след предизвиканата от амплимета катастрофа. Чудакът Гилаелит е непроницаем в намеренията си. И аахими, и скрутатори предлагат огромни възнаграждения на онзи, който предаде таптера и младата жена. Но може би тетрархът цели нещо съвсем друго?

Неспирният напредък на лиринксите се разстила върху все по-обширни територии от Сантенар. Единствено скрутатор Флид и Иризис са способни да разкрият причината за чезнещите енергийни полета. Но делата им биват осуетени не само от самите лиринкси, решени да защитят тайните си разработки, а и от мъстта на Джал-Ниш Хлар. Двамата са принудени да продължат работата си сред все по-трудни обстоятелства — преследвани както от врага, така и от собствените си съратници, за чието оцеляване се трудят. И докато през цялото време сянката на несигурност се сгъстява над човечеството, аахимите се подготвят за окончателни действия.

Освен ако изобретателният Ниш не промени професионалната си квалификация за пореден път, превъплъщавайки се в дипломат...

Поглъщащо четиво от най-висока степен... С тази книга Ървайн завоюва достойно място редом до творбите на Робърт Джордан, Дейвид Едингс и, особено уместно, могъщата Ан Маккафри. Страховито!

SFX

Удивително светопострояване.

Locus

На Саймън

*Благодаря на Ерик, Саймън и Ангъс за забележките
относно ръкописа, на моя агент Селва Антъни, на Кати
Ларсен, Джанет Раунджак, Лора Харис и всички прекрасни
хора от отдела по продажби в **Penguin Books**, както и на
неуморния редактор Кей Ронай.*

ЗАПОЗНАНСТВО С АВТОРА

Йън Ървайн е роден в Батърст през 1950 г. Завършил е колежа „Шевалие“ и университета в Сидни: бакалавър на науките по геология и докторска степен по океанография.

Първоначално Ървайн работи като проектен мениджър по проблемите на опазването на околната среда. През 1986 г. основава собствена консултантска фирма, извършваща проучвания за клиенти от Австралия и света. Работи в множество страни от Азиатско-тихоокеанския регион. В качеството си на експерт по замърсяването е взел участие в изготвяне на някои от австралийските насоки за опазването на океана.

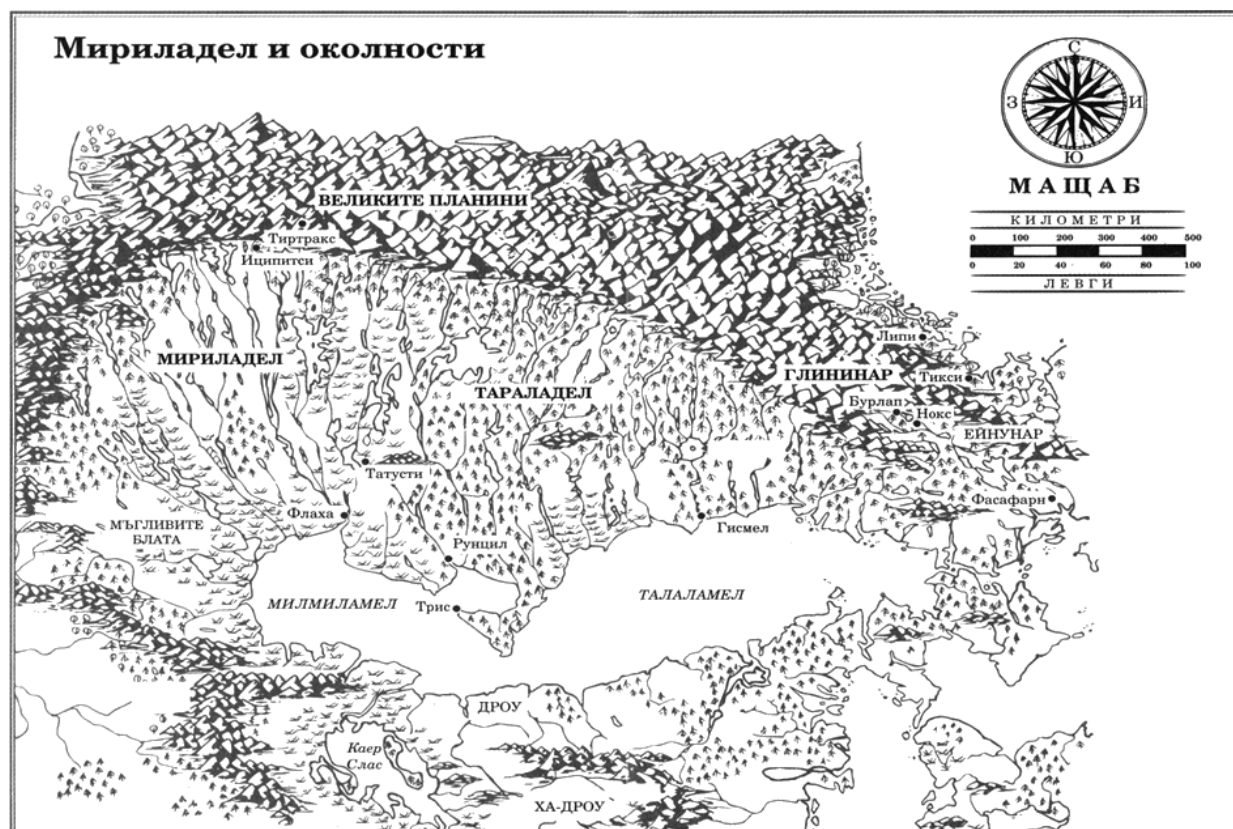
Йън живее със семейството си в северната планинска част на Нов Южен Уелс. Поредиците „Взор през огледалото“ и „Кладенецът на ехото“ са публикувани в единадесет страни.

<http://www.ian-irvine.com>

На Саймън

*Благодаря на Ерик, Саймън и Ангъс за забележките
относно ръкописа, на моя агент Селва Антъни, на Кати
Ларсен, Джанет Раунджак, Лора Харис и всички прекрасни
хора от отдела по продажби в **Penguin Books**, както и на
неуморния редактор Кей Ронай.*

ТОМ I: АВАРИЯТА

Част от Южното полукълбо на Сантенар

ЧАСТ ПЪРВА МАТАХ

ЕДНО

Тиан бе прекарала значителна част от деня в блуждаене, понесла телцето на мъртвото дете, преди да осъзнае, че е преследвана. Следена в изоставен град.

Търсещият ѝ поглед не откри движение. Огромното помещение със сводест таван, чиято празнота бе отнета директно от скалното сърце на планината, се извисяваше високо над нея. Пет прохода отвеждаха в различни посоки, обединени в сходството на тъмнина. Занаятчията се намираше някъде във вътрешността на Тиртракс, но нямаше точна представа за мястото.

Животът ѝ бе руина. Младата жена бе прекосила континента Лауралин, за да помогне на своя бъдещ любим. А той се бе отрекъл от нея. Аахимите се бяха възползвали от доверчивостта ѝ и бяха обезпечили спасението си за сметка на нейния собствен свят. И нея самата. Предателството на Тиан вече бе започнало да взема жертви: малката Хани, поверена на грижите ѝ, бе мъртва — страхливо прибързана аахимска ръка бе отнела дъха ѝ.

Тиан положи детето върху прашния под и сама приседна. Внезапно връхлетяла слабост я принуди да се отпусне изцяло, раздирана от тръпки. На известно разстояние от нея блестеше стълбище, изградено от кристал и жици. По време на произволното си лутане тя няколко пъти се бе натъквала на подобни архитектурни приспособления и винаги се бе изкачвала. Без причина. Краката ѝ сами я бяха отнасяли в тази посока.

Страните на Хани бяха изгубили цвета си. Гледката на тази бледност, заобиколена от лимоненозелени коси, накара Тиан да повдигне юмрук и бързо да изтрие сълзата, започнала да се заражда в окото ѝ. Разплачеше ли се сега, нямаше да е в състояние да се успокои.

Първо трябваше да открие подходящо място, където да положи малката си сестра. Приятно място, може би край прозорец — ако в този проклет град изобщо имаше големи прозорци. Тогава Тиан също щеше да легне край неподвижното тяло, чиито така грижовно подбрани дрехи понастоящем бяха покрити с мръсотия, и да се присъедини към вечния сън.

Сепна я звук — стъпка върху кристалната платформа на стълбището. Може би нашествениците се връщаха, за да я лишат от амплимета, позволил свързването на двата мира, и да я убият?

Нека го вземат. Тиан не искаше да вижда проклетия кристал. Макар да бе оставила бипирамидата вложена в зиксибюла, не изпитваше познатия нетърпим копнеж, обикновено пораждан от отсъствието ѝ. От отварянето на портала насам не бе изпитвала нищо.

Младата жена на пръсти се доближи до дупката в пода, през която преминаваше спиралата на стълбището, и надникна. Далеч надолу можа да види темето на някакъв мъж. Още по-надолу, приклепнала върху стъпалото от опънати нишки, Тиан видя дребна жена с черна лента пред очите. Лицето на непознатата бе много бледо, а над него се стелеше коса, напомняща безцветна коприна.

Мъжът се приближи до приклепналата. Занаятчията го разпозна веднага — това беше Ниш от фабриката! Крил-Ниш Хлар, който я бе намразил жестоко, защото тя го бе отхвърлила. Той сигурно бе видял нашествието на аахимите. Ако Тиан попаднеше в ръцете му, смъртната присъда щеше да е гарантирана.

Тя побърза да се отдръпне от ръба. Как ли Ниш я бе открил тук, на стотици левги от завода? Не изглеждаше възможно, ала ето че той бе тук, в Тиртракс. Очевидно съществуваха нареждания, повеляващи завръщането ѝ на всяка цена.

Тялото на Хани бе започнало да се вкочанява — студено като ледника, разтрошил склоновете при отварянето на дверта. Тиан отново взе момиченцето на ръце и за пръв път усети тежестта му. Толкова беше уморена.

Занаятчията се огледа отчаяно. Далеч отдясно се виждаше друго стълбище, панделка от метал, издигаща се към някаква площадка. Заради полумрака бе трудно да се очертаят подробности. Тиан бавно

се отправи към него и започна да се изкачва. Но след около десетина изтерзани крачки спря.

Силата и храбростта ѝ я бяха напуснали. Вече не виждаше смисъл силом да повелява на краката си да продължават, в механичен контрол над всяко мускулче. *Защо* трябваше да продължава? Вече нищо нямаше значение. Защо просто да не скочи от стълбището, притиснала малкия труп към гърдите си, и не сложи край на всичко? Празният град щеше да бъде тяхна гробница.

Насочен в невиждане, погледът на Тиан пронизваше метала на стълбището. Толкова красив бе изглеждал Минис, когато я бе зовал отвъд световите. И толкова обречен... и така измъчен. Родният му свят се бе саморазяждал сред собствените си вулканични стомашни сокове. И Тиан бе прекосила Лауралин, за да се отзове на отчаянието му. Не се бе поколебала да рискува собствения си живот, за да открие дверь. Бе сторила всичко това за него.

А той се бе явил, придружаван от хиляди аахимски конструкти — най-могъщата механична армия, съзирана от Сантенар. Тромавите кланкери, създавани с мъчителна бавност във фабриките на този свят, нямаха никакъв шанс срещу иноземските машини. Беше очевидно, че жителите на Аахан се бяха подготвяли за тази инвазия далеч преди Минис да изпрати зова си. Те просто бяха използвали Тиан, бяха я предали. И тя бе предала света си, за което сега си плащаше.

— Тя тръгна натам, Ниш! — обяви женски глас, емоционално апатичен.

Занаятчийката трепна. Стълбището се раздвижи под подновените ѝ стъпки, всяка от които пораждаше нова болка. Прекосила три четвърти от пътя, Тиан погледна надолу — механикът се бе отправил тичешком към подножието на нейното стълбище. С неволно възклицание тя ускори изкачването си. Нямаше да е в състояние да понесе победоносния блясък в очите му и злорадството над пълния ѝ провал, ако се оставеше да бъде заловена.

Точно когато бе започнала да смята, че няма да е в състояние да изкачи и едно стъпало повече, младата жена достигна върха. Появата ѝ събуди светлината на глобуси. Това сияние, макар да прокуждаше тъмнината, с оглед на настоящите обстоятелства придобиваше жестокостта на безстрастен изменник.

Стълбището я бе отвело в празно хептагонално помещение с неравномерни по дължина стени — аахимската архитектура често включваше асиметрия. Всяка от стените бе разсечена от сводест проход, притъмнял. Близко до средата на седмоъгълната стая Тиан можа да види най-необичайното стълбище не само в живота си, но и от пристигането си в Тиртракс.

Пет отделни стълбища се зараждаха от тялото на висок една стъпка шлифован кристал, за да се протегнат в неравномерни спирали из въздуха и обратно към сърцевината и останалите ивици. Гледка с нелеп размах, създадена може би в пристъп на артистично вдъхновение и възторг. И петте спирали, изградени от съчетание на кристал и метал, отнасяха екстатичните си извивки нагоре, към неизвестна тъма.

Тиан не се интересуваеше от мястото, където те отвеждаха. Не би се изкачила по тях, дори и ако нилатлът я преследваше. Нямаше да е в състояние да ги преодолее, прегърнала Хани, а нямаше никакво намерение да я оставя.

Вече можеше да чуе стъпките на Ниш и тежкото му дишане. Още й беше трудно да осмисли, че някой е могъл да я открие тук, ала ето че механикът бе успял. Само че защо? Действително Тиан бе най-добрата занаятчия във фабриката, но не и чак толкова гениална, за да оправдае подобно преследване. В такъв случай оставаше амплиметът — този чудат, сияещ кристал, който й бе позволил да установи връзка с Минис.

Мисълта за бипирамидата породила слабо беспокойство. Все още не абстиненция, а появата на слаб копнеж, над който трябваше да се замисли усилено, за да изясни причината за зараждането му.

Тиан прогони това зараждане. Ако Ниш бе дошъл заради амплимета, да го взема. Проклетият кристал й бе причинил само нещастия. Дори за самото сдобиване с него тя бе платила с живота на единствения си приятел.

Стъпките се приближаваха. Занаятчицата намести Хани и с изнурена крачка се отправя към прохода, който се намираше право срещу нея. Глобусите край нея засияха, осветили извивките на каменен коридор. Тиан продължи напред.

Почти на всеки няколко крачки й се налагаше да променя посоката си. Архитектурата на Тиртракс й се струваше неразбираема.

Градът приличаше на пъстроцветно произведение на изкуството, създавано за удоволствието от работата с вложените в него материали.

Устата на Тиан бе пресъхнала. Не бе вкусвала и капка вода от отварянето на портала преди почти денонощие.

Проходът бе разсечен от перпендикуляра на друг тунел. Занаятчията реши да завие по неговото протежение, ала след около двадесетина крачки коридорът свършваше неочаквано, отрязан от скална стена. Или...? Докато се обръщаше, за да поеме обратно, с крайчеца на окото си занаятчията забеляза скалата да отстъпва пред мрак. В мига, в който младата жена се обърна с намерението да подири скривалище сред тази чернота, камъкът отново изникна пред нея.

Тиан протегна ръка. Преградата, изправила се на пътя ѝ, несъмнено бе част от планината. И все пак скалната твърд отново изчезна, когато занаятчията отмести поглед. Чернотата на тунелно протежение запълни периферния ѝ взор.

Тя проведе още няколко опита. Мракът заменяше стената в зависимост от посоката, избрана за погледа на Тиан. Дали щеше да успее да преодолее тази породена от заклинание бариера? Ако съумееше да премине, щеше да постави непреодолимо препятствие за Ниш, който не владееше Изкуството.

Тиан докосна кристала, окачен на шията ѝ — обикновен хедрон — смятайки, че той ще ѝ помогне да види по-ясно. Скалата изчезна. Пред жената се разгърна мракът, допреди достъпен единствено за индиректно виране.

Няколко минути напредване сред тъмнината изведоха занаятчията до бледо сияние, което не можеше да се похвали с определена форма, но потръпваше леко. Допирът му напомняше сапунен мехур, само че отстъпващ под пръстите ѝ.

Каквото и да беше това укритие, бе за предпочитане пред никакво. Тиан пристъпи напред, преодолявайки съпротивата на непознатата субстанция. Тук беше още по-студено, а непрогледният мрак допускаше единствено очертанията на втори мехур: куб със заоблени страни, приютит в същината си по-малко свое копие. Вставъчната последователност се простираше и сред всички останали копия. Неочакваното откритие я накара да настръхне: безкрайност запречваше пътя ѝ. Безкрайност и празнота. Бе попаднала на забранено място.

Тиан рязко се извъртя, за да поеме обратно. И за да установи, че пътят ѝ е отрязан от скална твърдост, която отказваше да се отдръпне дори и когато занаятчията стисна хедрона си. Принудена отново да се обърне към прозрачния куб, тя направи крачка напред. Напомнящите мехур прегради затрептяха под натиска ѝ. Съдържащите се един в друг все по-дребни дубликати също повториха движението. Все по-бързото му ускоряване лиши очертаанията им от конкретност.

Занаятчията премести тялото на Хани върху рамото си и се напегна още по-силно. Преградата се раздели под натиска на главата ѝ. Сега Тиан можа да види, че тази вътрешност по нищо не се отличава от съвкупността, в която тя се намираше в момента — с изключение на големината си. Челото ѝ се допря до повърхността на следващия куб, а тя бе вледеняваща. Съдържащите се една в друга форми я ужасяваха.

Тъй като обратният път бе отнет, жената разкъса повърхността, до която се допираше главата ѝ. Първото вдишване прогори дробовете ѝ с леднината си. Второто донесе със себе си усещането за образуващ се в ноздрите ѝ скреж. Опитът за отдръпване се оказа неуспешен. В паниката си Тиан изрита намиращия се пред нея куб. Повърхността му бе далеч по-солидна — по-скоро гъвкаво стъкло, отколкото повърхност на мехур — и сандалът ѝ отскочи.

Занаятчията отново намести тялото на Хани и свали хедрона от врата си. Цветните вихри и плетеници на енергийното поле веднага се разгърнаха около нея. Тиан вложи енергия в кристала и протегна ръка. Под досега на пръстите ѝ стената на следващия куб започна да изтънява. Жената направи по-рязко движение, прокарайки хедрона по протежение на насрещната повърхност. С тих звън и лек хладен полъх мехурът се разпадна на невидими късчета. Съдържащите се в него кубове на свой ред започнаха да се разтрошават. Пътят пред Тиан бе открит. Ала преградата зад нея също бе изчезнала.

Проходът я отведе в грубо изсечена конусовидна пещера, стесняваща се към върха. Това помещение рязко се отличаваше от досегашната част на Тиртракс: нямаше и следа от усърдната обработка и украса, камъкът изглеждаше умишлено незавършен.

От горната част на една от стените изникваше острият ъгъл на светлина, към която очите на Тиан привикнаха след няколко мига. Сиянието идваше от отвор в скалния склон, положен под остър ъгъл. То имаше синкав оттенък на пречупена под лед светлина. Около

долния ръб на отвора се бяха образували ледени висулки — дневното сияние бе остъргало част от мразовитостта им.

Пристъпвайки напред, занаятчията попадна сред синкаво сияние, наподобяващо мъгла от светещи частици, но със значително по-осезаемо съпротивление. Тази светлина заобикаляше очертанията на въображаем кръг, положен върху пода, и ставаше все по-тъмна към центъра си — там цветът ѝ бе индигов, почти черен. Пристъпването сред частиците блясък за малко не я отведе в отвора на зееща шахта, следваща ъгъла на високия отвор.

Тиан бавно положи момичето на земята и се приведе, за да надникне по протежение на дупката. Стените на шахтата бяха гладки. Около тях лениво се стелеха ивици мъгла — те не позволяваха да бъде определена дълбочината и придаваха на ямата вид на замръзнал кладенец. Интересно как ли би изглеждал в раздвижване.

Занаятчията взе парче скална отломка, отчупила се от тавана на пещерата, и я хвърли в ямата. След няколко изтраквания настъпи тишина. Младата жена отброи тридесетина удара на сърцето си, преди да долети звънкият допир с дъното. Дупката беше дълбока — щеше да свърши работа.

Ехото донесе звуците в обратен ред: първо последното издрънчаване, а после и потракванията, усиления. Последният звук прогърмя особено силно, преди да отстъпи обратно пред тишина, в която цветните кръгове се успокоиха.

Хани би изглеждала заспала, стига човек да не поглеждале към хлътналия ѝ гръден кош. Страхливият изстрел бе премазал ребрата ѝ и разкъсал дробовете с парчета кост. Засъхнала кръв бе потъмнила долната ѝ устна. Тиан отстрани петното, а после премести пръсти към косата.

Приседнала край отвора, тя взе момиченцето на ръце и леко започна да се поклаща. По една от страните ѝ все пак успя да плъзне сълза. Съвсем доскоро малката Хани бе живяла сред весело крайезерно безгрижие с майка си и лелите си. Появата на Тиан ѝ бе отнела всичко: кошмарният нилатл, последвал занаятчията, бе убил близките на невръстната девойка, а самата Тиан, която трябваше да се грижи за нея, я беше отвела до смъртта. Ужасните спомени и мисли не спираха да нападат ума ѝ.

— Ето я!

Победоносният крясък на Ниш отекна по тунела. Тиан все още бе прегърнала Хани. Преди да е успяла да реагира, механикът вече се бе нахвърлил отгоре ѝ.

Трупът на момичето рухна край ямата. Крил-Ниш болезнено изви ръката на Тиан зад гърба ѝ, спечелвайки си неволен вик. И силен ритник по пищяла, който обаче не бе достатъчен, за да го накара да я пусне. Докато се дърпаше яростно в опита си да се освободи, единият крак на занаятчията се озова опасно близо до ръба. За момент я прободеше инстинктивният страх от падането. Но тя отхвърли усещането. Смъртта бе всичко, което ѝ оставаше.

И тя поднови усилията си да се отскубне, този път насочени в друга посока.

Неподготвеният Ниш тежко се приземи на колене и извика. Тиан се бореше мълчаливо, стиснала зъби. Механикът беше дребен, съвсем малко по-висок от нея. Нямаше да е в състояние да я удържа дълго.

Китката ѝ започна да се изплъзва.

— Пусни ме, Ниш — каза тя, налагайки си да говори спокойно.
— Искам да умра.

Пръстите му се вкопчиха с жестока сила.

— О, не се съмнявам. — По веждите му блестяха капчици пот, започнала да замръзва. — Ти предаде приятелите си, семейството си, фабриката си. Света си. *Няма* да ти позволя да умреш.

— Пусни ме — умоляваше Тиан.

— Ще те отведе обратно, за да бъдеш *съдена*.

— За да си получиш отмъщението — просъска тя. — Това те интересува, а не някаква си справедливост.

В отговор Крил-Ниш напрегна цялата си сила.

Тиан се вледи от ужас. Вече можеше да си представи кошмарното пътуване към завода, по време на което Ниш с изключително удовлетворение оползотворява всеки възможен миг, за да я измъчва. При пристигането щеше да я очаква публичен позор в родния Тикси и пред стотиците бивши колеги от фабриката. И накрая — екзекуцията: изпълнена пред колкото се може повече зрители, според метода, отреден за изменилите занаятчии. И най-дребните подробности от дългата и мъчителна процедура щяха да влязат в

Историите, а някой разказвач щеше да състави подробно повествование, което да служи като предупреждение за съдбата на изменниците. Съветът на скрутаторите желаше всички да познават правосъдието му — и да се боят от него.

Всички тези мисли прехвърчаха из съзнанието ѝ в рамките на частица от мига. Младата жена започна да се изтласква по посока на ямата. Озовал се неочаквано близо до празнотата, Ниш изглеждаше втрещен. Едно от коленете му започна да се превива над нищото. Но той пак не пускаше Тиан. Тази му решителност я изненадваше — не беше типично за него да демонстрира подобна отчаяна храброст.

— Юлия — изхриптя механикът, — помогни ми!

Дребната жена подскачаше около него с движенията на пеперуда. Безцветната ѝ коса се стелеше зад нея. Тя улови ръката на Ниш, нададе пронизителен писък и отскочи назад.

— Юлия! — изрева Крил-Ниш: — Ще умра!

Юлия отново изникна до него, колебливо хвана ръката му, сетне я пусна. Устата ѝ бе широко отворена. Очите ѝ все така бяха прикрити с маска от тъмна материя.

— Помогни ми! — Грубите каменни стени натрошиха кряска му.

С мълниеносно движение дребната жена го сграбчи за колана и започна да дърпа назад. За момент тримата останаха да се олюляват на ръба, уравновесени под еднакво отчаяние с различни цели. Но това трая само миг — с мощно дръпване механикът повлече Тиан назад. Той и Юлия паднаха на земята под Тиан.

Занаятчията скочи първа, избегна стрелналата се ръка на Ниш и побягна, раздирана от мъка, че е принудена да изостави Хани.

— Спри я, Юлия — ревна механикът, но спътничката му не помръдна.

Сега Тиан не можеше да удържа сълзите си. Трябваше да избяга без сестра си — иначе не би могла да се отскубне от упорития Ниш.

Тя бягаше без посока. Посоката нямаше значение, всички пътища отвеждаха към един и същи край.

Занаятчията не спря, докато не изчерпа и последния остатък от силите си. Когато се натъкнеше на разклонение от няколко коридора, винаги поемаше по средния. Когато достигнеше стълбище — а това се случваше често — тя неизменно се изкачваше. Докато не дойде

моментът, в който ѝ бе невъзможно да продължи. Имаше усещането, че краката ѝ са омекнали като преварени. Тичането ѝ премина в бяг, бегът преля в изтощено тътрузене. Чувстваше езика си като ремък.

Трябваше да се е изкачила високо в града. От умора и обезводняване се чувстваше замаяна. Главата ѝ пулсираше болезнено. Вдишванията ѝ не смогваха да донесат кислородно задоволство. Силите я напуснаха на върха на поредното преодоляно стълбище — след като буквално пропълзят последните му стъпала, Тиан се отпусна на площадката край него. Крайниците ѝ бяха едновременно натежали и прилепени към пода. Дрехите, които с такова трепетно желание бе подбирала за предстоящата среща с Минис, бяха сведени до кървави парцали. Обърнала отпуснатата си глава към стълбището, тя зачака съдбата си.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Допряното ѝ до пода ухо долови първите стъпки на Ниш — в тях също се долавяше умора, но въпреки това упорито не нарушаваха ритмичността си. Скоро кръглата му глава с лепнещи от пот къдрици изникна над пода. Последваха грозното лице и широките рамене. Той бе стиснал устни, но при вида ѝ тази му мимика на решителност бе заменена от хищническа усмивка.

— Само да знаеш, Тиан, с каква наслада ще наблюдавам делото ти.

ДВЕ

Ниш приличаше на генерал, успял с един замах да превърне очертаващо се поражение в победа. Самодоволството му я отвращаваше. Ала Тиан имаше сили единствено да мести очите си.

Този път механикът не допусна рискове — той грубо я обърна по корем и стъпи върху китката и врата ѝ, за да ѝ върже ръцете с парче връв.

— Само как ще си платиш! — изръмжа той. — Гнусна предателка. Ще плащаш до края на жалкия си живот. Изправи се!

Тиан бе прекалено изтощена, за да се подчини. И не каза нищо — тя действително беше предала света си.

Крил-Ниш я срита в ребрата с ботуша си.

— Изправи се, занаятчия.

Тя се напреди в опит да се надигне, ала не успя. Но изтощението не ѝ пречеше да види, че от някогашните му чувства към нея не е останала и следа. Те бяха изцяло заменени с презрение.

— Отвращаваш ме — изстреля Ниш през зъби. — Ненавиждам те с всяка костичка на тялото си. Заради теб баща ми е осакатен.

Дори и да поискаше, Тиан не би могла да забрави отворителната битка на ръба на платото, където перквизитор Джал-Ниш Хлар едва не бе разкъсан жив от лиринкс. Ноктите на иноземното създание бяха разсекли гърлото, гърдите, ръката и лицето му.

Със силно дръпване на въжето механикът я изправи на крака и я задържа с помощта на опъна. Пламнала от срам, Тиан осъзна, че през разкъсаната блуза се виждат гърдите ѝ, ала Ниш не обърна никакво внимание на гледката. Именно това окончателно убеди занаятчията, че с нея е свършено.

— И не се опитвай да ми се умилкаш. — Той приближи лицето си до нейното. — След като видях гибелта, която ти доброволно покани в света ни, не се надявай на милосърдие. Върви! — Той я дръпна към стълбището.

— Не мога да слеза — залитна Тиан. — Ще падна.

Крил-Ниш Хлар се огледа и забеляза друго стълбище в далечината.

— Тогава върви натам. Ще си отпочинеш по пътя.

— Няма ли да е по-добре първо да предупредиш спътниците си?
— хрипкаво попита младата жена, надявайки се да узнае числеността им.

— С мен е само Юлия... — Ниш замълча. — Дългът ми беше първото нещо, за което се сетих. Вече изпратих скит до фабриката, за да предупредя скрутатора за започващата инвазия. — Той започна да пресмята наум. — Това са двеста мили по въздух, а тези птици летят бързо. Тази вечер съобщението вече ще е пристигнало.

— Радвам се.

Тя не вярваше, че жителите на Сантенар биха могли да сторят нещо срещу превъзхождащите сили на аахимите. Но за момента главната ѝ мисъл бе да избяга. Щом имаше насреща си само двама, задачата не беше неизпълнима.

Ниш само изсумтя и отново дръпна въжето.

Енергията ѝ бе започнала да се възвръща, макар коленете ѝ все още да трепереха.

— Как ме откри? — запита тя, разчитайки, че Ниш няма да пропусне възможността да изтъкне ума си.

— Юлия владее Тайното изкуство във всичките му форми. Аз и Иризис я научихме как да те проследява.

Иризис. Красивата ѝ съперничка и някогашна колега от фабриката. Тиан трябваше да се досети и сама.

Тъй като ѝ беше известна слабостта на Ниш към себеизтъкване, занаятчията реши да се възползва от нея, за да научи повече.

— Как се озовахте тук толкова бързо?

— Прелетяхме цялото разстояние с балон. Аз бях този, който предостави идеята за изработката му.

— Балон? — Дори говоренето причиняваше болка.

Механикът описа летателния апарат и принципа му на действие. Тиан слушаше с половин ухо. Тя бе посветила живота си на изработката на контролери за осмокраките бойни кланкери и веднага видя потенциала, предлаган от летенето. Но не можа да подмине и опасността, която въздухоплавите щяха да внесат в свят, където магичната технология бързо излиза извън контрол.

Кланкерите черпеха енергия от полето, силово излъчване, заобикалящо образували се по естествен начин възлови точки.

Процесът на извличане биваше осъществяван с помощта на специални посреднически кристали — хедрони. Работа на занаятчиите като Тиан беше да оформят, събуждат и настройват тези кристали. Но кланкерите изискваха чудовищни количества енергия, за да се задвижват, и непрекъснато биваха построявани нови машини. Случваше се многобройното им присъствие да изчерпи полето на даден възел. Подобен случай на изчезнало излъчване бе изникнал наскоро край фабриката на Тиан. Стотици бяха погинали.

И това не бе най-лошото. Неотдавна конвой движещи се с голяма скорост кланкери бе изтеглили толкова много енергия, че бе предизвикал обръщане на полето. Хиляда войници бяха изгубили съзнание вследствие на ефекта, а когато се бяха свестили, и кланкерите, и екипажите им бяха изчезнали. Сега бойните действия щяха да се пренесат и във въздуха. Колко енергия щеше да изисква тази промяна? И какви щяха да бъдат последствията? Дали полето щеше да оцелее? И ако не — щеше ли да оцелее човечеството?

— По-живо, занаятчия.

Тиан провлачи крак, опита да повтори движението, но коленете ѝ не издържаха.

Юлия, която периодично бе изниквала и отново изчезвала в сенките, се приближи до нея.

— Тя е болна, Ниш — с кух, странен глас каза дребната жена.

— Преструва се. Ставай, занаятчия.

— Ти си груб, Ниш. Тя е много болна. — Юлия откачи манерка от колана си, отвори я и я доближи до устните на Тиан.

Няколко капки се разляха върху долната ѝ устна. Занаятчията се опита да ги оближе, при което ѝ се стори, че в устата си има парче шкурка. Юлия изля малко вода над устата ѝ — половината течност, която попадна вътре, се понесе по трахеята и Тиан се задави. Следващата глътка успя да изпие. След дългото бягство из залите и стълбищата на обширен Тиртракс би могла да изпие цяло ведро.

Когато Юлия приключи с поенето, Ниш ѝ подаде опакована дажба.

— Дай ѝ да се нахрани. Гнус ме е дори да я докосвам, още по-малко да гледам как похабява запасите ни.

Дребната жена започна да троши някакъв сладък хляб на парчета, които поставяше в устата на пленницата. Тя бе събудила

интереса на Тиан — над очите си носеше черна копринена маска, а ушите ѝ бяха прикрити с антифони, но това не пречеше нито на ориентирането, нито на общуването ѝ.

Механикът не я дочака да се нахрани, а с грубо движение я принуди да се изправи на крака. Тиан неволно проплака, защото стегнатото въже болезнено се впи в китките ѝ. В отговор Ниш дръпна още по-силно. С оформили се върху миглите сълзи занаятчийта започна да залита подире му. Тя побърза да стисне очи, за да ги прогони.

— Ти си жесток, Ниш — каза дребната жена.

— Не повече отколкото тя заслужава! — остро отвърна механикът и продължи.

Юлия застина, прилекна и започна да се свива, прикрила лице с ръцете си. Трябваше да минат няколко мига, преди Крил-Ниш да осъзнае, че тя не ги следва.

— Юлия? — каза той и погледна назад.

Отговор не последва. Тиан очакваше той да избухне, но вместо това Ниш забърза назад, повлякъл пленницата си, и коленичи до Юлия.

— Съжалявам — меко каза той. — Наистина съжалявам.

Юлия остана свита. Ниш свали раницата си. Тиан остана удивена от промяната у него. Тя винаги го бе смятала за развратник и лентяй, но по държанието му личеше, че той е искрено загрижен за дребната жена.

— Сега е девет сутринта. Ще останем тук до четири. — Механикът подхвърли наметалото си в краката на Тиан.

Тя се разположи върху него. На това ниво бе хладно, но не неприятно студено. Тиан бе ужасно уморена, ала всички тревоги и мъки, с които бе пълен умът ѝ, не ѝ позволяваха да заспи. Изминалият ден бе събрал в себе си мъчения, които биха стигнали за цял живот. Още ѝ беше трудно да повярва в измяната на Минис.

Мъртвото тяло на Хани все още лежеше изоставено край ямата. *Обещах, че никога няма да те изоставям, но бях прекалено уплашена, Хани. Имах шанса да постъпя достойно. Ако само...*

Все пак Тиан успя да подремне, но сънят не ѝ донесе очакваната отмора — все още бе изморена. Всяко мускулче бе изопнато от болка.

Юлия все още не бе простила на Ниш. Тя дори отказваше да поглежда към него, когато той ѝ говореше.

Нахраниха се мълчаливо, след което Ниш завърза Тиан за стълбището и изчезна някъде, понесъл манерките. Юлия бе приклепнала, обърнала прикритите си очи към нея. Какво ли щеше да направи тя, ако пленницата се опиташе да избяга? Тиан предпочете да отложи опита си. Ниш несъмнено бе някъде наблизо.

След като той се върна, Юлия сподели манерката си с Тиан и тримата отново поеха. Ниш вървеше първи, следван от пленницата. Дребната жена крачеше отзад.

Занаятчията затвори очи. Това ѝ се струваше по-мъчително от всичко, което бе преживяла в размножителната палата и по време на лиринкското пленничество, когато бе принудена да помага в отвратителните им експерименти на плътоформиране.

Тя подири убежище в мислите си. Още от малка бе обичала да разгръща въображението си — то ѝ бе предоставяло единственото бягство от мъчителното детство във фабриката. Изпълнените с романтика приказки, разказвани от баба ѝ, често бяха предоставяли градивен материал за фантазията.

Сега Тиан мислеше за самата нея. Лицето на баба Алои изникна с яснотата, съдържаща се в събеседник. Дребна жена, почти топчеста, с пълно като месечина лице и прегръдка като топла възглавница. Била едва на деветнадесет, току-що заченала Марни, когато войната отнела съпруга ѝ. Алои така и не бе потърсила друг партньор, ала разказваните от нея истории изобилстваха от красиви млади хора, които се впускаха в разнообразни приключения, за да се притекат на помощ на партньорите си.

Минис бе въплъщавал сбъдването на мечта, но срещата с него бе унищожила всичко това. Тя го мразеше за извършеното предателство и го ненавиждаше за проявената слабост. Младият аахим бе казал, че я обича, а не бе дръзнал да наруши повелята на приемния си баща. Витис му бе наредил да я отхвърли. И Минис се бе отрекъл от нея.

— Не се заплесвай, занаятчия.

Заради рязкото дръпване на въжето Тиан падна по лице и лошо си удари нараненото отпреди коляно. На погледа ѝ на омраза бе отвърнато с усмивка, напредила ѝ за чакал.

Нейните мечти и копнежи ѝ бяха навлекли тези беди. През целия си живот бе имала проблеми с приобщаването. В срамежливостта си непрекъснато бе изнамирала оправдания, за да отложи избирането на партньор. Ако просто бе избрала най-добрия кандидат, когото фабриката би могла да ѝ предложи, и бе създала изискващата се бройка деца, нищо от случилото се сега не би я сполетяло. И тя щеше спокойно да се отдаде на занаятчийското си изкуство.

Настъпи вечерта. Тримата напредваха бавно. Редкият въздух ги изморяваше. Нямаха представа накъде да поемат. Ниш изпробваше многобройни пътища, но всички те ги отвеждаха обратно назад.

Някъде след полунощ спряха да се подкрепят, след което ръцете на Тиан бяха развързани и ѝ бе позволено да посети една от баните, за да се облекчи. Когато Ниш понечи да тръгне след нея, тя каза остро:

— Явно все още си падаш перверзник, Ниш?

Механикът почервеня.

— Върви с предателката — обърна се той към Юлия. — И не откъсвай очи от нея.

Дребната жена покорно последва Тиан, но престана да ѝ обръща внимание в мига, в който прекоси прага. Тогава тя започна да обикаля из помещението и съвсем внимателно да докосва всичко с крайчетата на пръстите си. Тя задейства кран, при което от устройство, напомнящо обърната фуния, бликна вода. Юлия отскочи назад и започна да се свива, но се успокои почти веднага и се изправи с грациозността на балерина, за да се приближи предпазливо до струята и очаровано да протегне пръсти към нея.

Заобикаляйки широк умивалник, Тиан забеляза врата. Можеше ли да бъде толкова лесно? Юлия продължаваше да не ѝ обръща внимание. Занаятчията бавно откrehна и се промъкна отвъд.

Озова се в свързани жилищни помещения, каквито многократно бе виждала в Тиртракс. От спалнята можеше директно да се излезе в извит коридор, който предлагаше три пътя. Право пред нея се издигаше стълбище, изцяло изработено от стъкло. Екстравагантните му извивки напомняха заврънтулките, които биха красили подписа на една кралица. Материалът му щеше да я направи лесно видима по време на цялото изкачване. Но пък то отвеждаше нагоре, а Тиан имаше усещането, че това е правилната посока за бягство.

Гневният вик на Ниш я достигна при първата извивка на стълбището. Тиан се стрелна нагоре.

— Ето я! — Механикът се втурна подире ѝ, прескачащ по три стъпала. Стълбата се заклати.

Тиан не спираше да тича нагоре. На нивото, на което свършваше стъкленото стълбище, я изчакваше друго, изработено от обсидиан, а след него последва изкачване по трето — изчистена спирала, съвсем малко по-широка от бедрата ѝ, и достатъчно стръмна, за да породи отворително усещане в стомаха ѝ.

Над нея се появи светлина. Дневна светлина — а това означаваше изход. Занаятчията преодоля последните стъпала, оттласквайки се от перилата. Полусферичната пещера, в която се озова, бе оформена директно в скалната плът на Тиртракс, без облицовки. Отвъд стената, пет дължини висока, изработена изцяло от стъкло, започваше платформа, върху която бе положен каменен трон с висока облегалка. Зад него се простираше безкрайност от заснежени върхове и лед. Слънцето изгряваше.

Тиан изтича до стъклото. То изглеждаше напълно цялостно, без никакви видими белези от врата. Младата жена допря ръце, но ги отдръпна веднага, защото стъклото бе ледено. Тъй като помещението нямаше друг изход, тя облегна гръб на прозрачната стена и зачака. Когато изникна, механикът бе почервенял, а стъпките му бяха несигурни като нейните.

— Да не си помръднала! — Ниш замахна с въжето към нея. Нишките я удариха по бузата. Тиан проплака от болка. Механикът я дръпна към себе си и бързо омота ръцете ѝ.

— От този момент — процеди той, — колкото и да ми се молиш, няма да те развържа, докато не се озовем във фабриката.

Юлия също се появи на стълбището и влезе с прокрадващите си стъпки. След като бавно обиколи помещението, тя обърна глава към стъклото.

Когато ръцете на Тиан бяха привързани стегнато, Ниш хвана оставащото въже.

— Слизай! — с гарванова дрезгавост нареди той.

Съкрушена от повторното си залавяне, Тиан се подчини. Бе отпуснала крак на първото стъпало и обмисляше възможността да

скочи и понесе и механика към смъртта, когато откъм стъклената стена се разнесе тихо жужене и тя започна да потъва в камъка.

Ниш рязко се обърна.

— Какво става, Юлия?

— Виждам Изкуството — тихо отвърна дребната жена.

Сега можеше да се види, че столът не е бил празен. От него се надигна фигура, която в движение сне качулката на плаща си. Лъчите на слънцето заиграха по сиво-червените коси. Непознатата беше жена с необичайно дълги пръсти, почти двойно надвишаващи дланта ѝ. Аахима! По гърба на Тиан плъзнаха тръпки.

ТРИ

Жената пристъпи отвъд спусналата се стъклена бариера. Тя бе по-висока от Тиан, може би колкото сантенарски мъж. Върху бледото ѝ лице личаха бръчки, но и те не бяха в състояние да отнемат от суровата ѝ красота. Големите сиви очи съдържаха и капчици зелено. Огненочервените вежди също бяха примесени със сивота. Малките ѝ уши бяха съвършено кръгли.

— Какво правите тук? — попита тя на общия език. Гласът ѝ бе мек, нисък и без следа от акцент.

Никой не отвърна. Тиан косо погледна към Ниш, който смръщен наблюдаваше непознатата.

— Коя си ти? — отвърна той.

Жената насочи ледните си очи към него.

— Аз съм матах. Аз съм Тиртракс.

— Какво правиш в това лиринкско гнездо?

Смехът ѝ я накара отново да изглежда млада. Тиан потисна усмивката си. Ниш не беше толкова умен, колкото се опитваше да се покаже.

— Тиртракс е най-големият аахимски град на Сантенар. Той наброява повече от три хилядолетия. През цялото това време нито един лиринкс не е навлязъл зад вратите му. Нито някой *непоканен* човек. Аз съм матахът на Тиртракс. Обяснете присъствието си.

Ниш дръпна въжето тъй силно, че Тиан отново падна.

— Какво става тук? — Пръски от слюнката му заляха лицето на занаятчията. — На кого си ни предала, занаятчия?

— Освободи я. — Думите на матаха бяха остри и студени като късчета лед.

— Не се меси, дъртачке!

Юлия изпищя, когато непознатата разпери ръце и бавно доближи длани. От показалците ѝ излетя златисто мехурче, понесло се към челото на механика. Ниш се вцепени и се тръшна на колене, прехапвайки езика си. Алена капчица кръв натежа върху долната му устна.

— Помолих те да я освободиш — меко каза жената. — Бъди така добър да го сториш.

Юлия сви пръсти, сякаш готова да се нахвърли отгоре ѝ и да ѝ издере очите. Макар все още да беше сърдита на Ниш, тя нямаше да търпи някой да го напада. Тиан се затрудняваше да осмисли начина, по който Крил-Ниш се бе сдобил с такава преданост.

Матахът се обърна към Юлия, протегна ръка и се усмихна.

— Няма да го нараня, малка моя.

Юлия утихна, объркана. Погледна към старицата, към Ниш, после обратно към нея.

— Помогни ми, Юлия — изхриптя механикът.

— Дай ми ръка — каза непознатата.

Дребната жена изглеждаше едновременно ужасена и възторжена, докато бавно протягаше мъничката си длан. Дългите пръсти се обвиха около нея и я задържаха дълго, преди да се отдръпнат. Юлия въздъхна и сведе глава, усмихвайки се загадъчно.

— Юлия! — кресна Ниш и напрегна сили срещу невидимите и неосезаеми окови, но тя не му обръщаше внимание.

Леко движение на дългите пръсти му върна свободата. Едно подканящо кимване на сиво-червени коси го накара да пристъпи към развързването на Тиан. По движенията на механика изглеждаше, че всяка кост го боли. Освен това изглеждаше много уплашен — което достави известно удовлетворение на занаятчията.

— За какво предателство ставаше дума? — попита матахът.

— Попитай нея! — процеди Крил-Ниш Хлар. — Тя продаде света ни. Отвори двер, през която нахлу армия конструи.

За момент непознатата залитна и трябваше да протегне ръка към стената.

— *Конструи? Двер?* Затова ли планината се разтърси вчера? Обяснете, човеци! Кои сте вие и откъде идвате?

Тиан представи себе си и останалите, а после със заекване опита да обясни:

— Аз бях занаятчия във фабриката близо до Тикси...

— Дошла си доста далеч от дома, занаятчия.

Тиан призна това.

— Аз изработвах контролери за нашите кланкери. Това са бронирани самоходни машини с осем крака и...

— Зная какво са кланкерите. Но какво общо имат контролерите ти?

— Моите контролери бяха най-добрите. — Тя го каза без никаква гордост. — Виждам полето особено ясно и това ми позволява да настройвам хедроните изключително фино. Неотдавна започнах да получавам странни кристални сънища. Присънваше ми се младеж, който отправяше зов за помощ, защото родният му свят загивал. Казваше се Минис.

— Минис! — остро я прекъсна матахът. — Това е аахимско име. При това древно.

— Аахан умираше — каза Тиан — и Минис загиваше заедно със света си.

— А сега ние също ще загинем заради глупостта ти — не се съдържа Ниш. — Ако беше изпълнила дълга си...

— Аз *изпълнявах* дълга си — студено отвърна тя. — Преди ти, побеснял от немислимия ми отказ да откажа да спя с теб, да се съюзиш с онази разгонена повлекана Иризис и двамата да осигурите изхвърлянето ми от фабриката.

Старицата отново насочи ледения си поглед към Ниш, който се опита да издържи на втрещаването ѝ, но не успя, изчерви се и сведе очи.

— Дълг на всеки един от нас е да си намери брачен партньор — изрецитира той, — за да бъдат заменени онези, които отдават живота си във войната.

— Дори и против волята на партньорите? — със скрежовит глас запита непознатата.

— Населението непрекъснато намалява — каза механикът. — Волята няма нищо общо.

— В размножителната палата записват родословието на децата така, сякаш става дума за домашни животни! — извика Тиан.

— В това ли се е превърнал светът? — каза непознатата. — Няма ли вече романтика?

— Романтиката няма нищо общо с чифтосването — поучително каза Ниш. — Чифтосването е дълг, любовта е единствено страст, неподдаваща се на контрол.

— Ти страст ли си изпитвал към Тиан? Или може би твоята похот е била единствено дълг? Продължи историята си, Тиан.

Занаятчията обясни как Джоейн открил странния кристал в мината — кристал, който самостоятелно изтеглял енергия от полето, без да трябва да бъде събуждан. После Тиан описа бягството си.

— Минис се свърза с мен, когато бях пленена по време на снежна буря и умирах от студ. Той ми разказа за геомантията, най-мощната магия от всички.

— Недобросъвестно наивен младеж — отбеляза непознатата. — Цяло чудо, че си оцеляла.

— Той ме научи как с помощта на кристала да използвам геомантията. Аахимите, които бяха с Минис, нарекоха кристала амплимет и...

— Амплимет? — Старицата отново се вкопчи в стената.

Тиан кимна.

— За благодарност им обещах помощта си. Те ме помолиха да отнеса кристала тук, в Тиртракс. Пътуването ми беше дълго и трудно. По пътя дори бях заловена от лиринксите, които ме принудиха да им помагам в...

Тук гласът ѝ трепна. Самата Тиан също бе прободена от тръпки.

— Изпитвам ужасна абстиненция, когато кристалът ми бъде отнет. Поне така беше преди отварянето на портала. Врагът се възползва от тази слабост, за да си осигури съдействието ми в експериментите с плътотормиране.

Тя разказа за случилото се по време на пленничеството ѝ, включително за нилатла.

— Накрая успях да избягам и да донеса кристала тук.

— Тук? — дрезгаво повтори непознатата.

— Минис ми каза да го предам на аахимите, които ще намеря, но градът се оказа изоставен.

— Не е изоставен — каза матахът. — Всички аахими се отправиха към другия ни град — Щасор. Войната се доближава все повече и бе организирана среща, касаеща това. Те няма да се върнат по-рано от догодина, пътуването е дълго и опасно.

— По времето, когато пристигнах — продължи Тиан, — аахимите в Аахан бяха прекалено слаби, за да използват кристала. — Тя погледна към Ниш, сетне извърна очи. — Трябваше да ги спася. Те ми казаха как да сглобя устройство, което да отвори дверь между

световете ни. С помощта на амплимета го задействах и отворих портала.

— Отворила си дверь между Сантенар и Аахан? — възкликна възрастната жена. — Сама?

— Да — тихо потвърди Тиан.

— Къде е сега това устройство?

Тиан се приближи до нея и прошепна в ухото ѝ, без да откъсва очи от Ниш.

— В залата край големия стъклен гонг.

Непознатата кимна и ѝ направи знак да продължи.

— Извърших тестовете, които те ми казаха, и се свързах с Минис. Порталът се отвори, но от него започнаха да изникват конструкти.

Тя описа изящните метални машини и начина, по който се носят над земята.

— Зная всичко за конструктите — нетърпеливо я прекъсна матахът. — С очите си видях първия сглобен. Колко бяха?

— Не зная — рече Тиан. — Със сигурност бяха хиляди. Всеки от тях бе приютил поне по десетина души.

— Бяха над единадесет хиляди — обади се Крил-Ниш. — Броих редиците, когато излизаха от склона. Отправиха се към низините, за да започнат нашествието си срещу Сантенар. Ти предаде цял един свят, Тиан.

Непознатата изглеждаше пребледняла.

— Трябва да седна.

Тя се отпусна на пода, положила глава върху коленете си.

— Аз също бях предадена — горчиво каза Тиан. — Трябва да са планирали инвазията от дълго време, защото изграждането на подобна флотилия би отнело десетилетия. Те ме използваха и убиха малката Хани, която през живота си не бе наранила живо същество. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — А Витис ми предложи пари за компенсация! — Занаятчията се обърна към възрастната жена. — Това бе най-оскърбителното от всичко!

— Искал е да изплати репарации — отвърна матахът. — Как се случи? Заплашила си ги по някакъв начин?

— Как бих могла да застраша единадесет хиляди конструкта? — извика Тиан. — Хани умря, защото те бяха изплашени. Аахимите са

лъжци и измамници, плашливи като зайци.

Възрастната жена присви устни.

— Може да ги наричаш страхливци, макар повече да ми звучи като инцидент. Но знай това, Тиан: да оспорваш честността ни е смъртна обида, която никой аахим не би се поколебал да оспори със сила.

— Те напълно умишлено и спокойно ме заблудиха за намеренията си и за дверта. Казаха ми, че са само няколко хиляди. Лъжа. Казаха...

— Трябва да има обяснение — бързо каза старицата. — Кажи ми, овладели ли са всички тайни на изчезналия конструкт на Рулке? Видя ли летящи машини?

— Не. — Тиан обърса сълзите си. — Всички конструкти се носеха ниско над пода. Витис ме нарече некомпетентна глупачка — след всичко, което бях сторила за тях. А Минис просто ми обърна гръб. И всички те си отидоха.

— Понякога сме арогантни — призна матахът, — но рядко груби. Единствено ако бъдем провокирани. Кой бяха предводителите?

— Срегнах само трима. Триор от клана Натаз, Луксор от клана Измак и Витис. Свързана ли си с тях?

— Аахимите на Сантенар не се делят на кланове. Иначе моят клан е Елйнон. Носи името на най-известната ни предтеча. Мнозина от този клан имат червени коси.

— Видях червенокоси — рече Тиан.

— Това е добре. Отново ще видя родствениците си. Ами Витис? Той не посочи ли клана си?

Изглеждаше, че старицата вече знае отговора на питането си.

— Назова го Интис. Първи клан.

— Интис.

— Да. Но при отварянето на дверта целият му клан бе изгубен в празнотата. Останаха само той и Минис. Витис обвини мен за станалото. Той е зъл и жесток човек.

Очите на матаха блеснаха.

— Клан Интис винаги е бил на първо място във всяко едно отношение. Техни представители са ни повеждали най-често, понякога към бедствие. Тензор беше такъв: велик водител, но със склонност към безразсъдство. Значи казваш, че порталът се е объркал?

— Витис каза, че съм се объркала и съм била построила приспособлението огледално. Но аз последвах инструкциите точно. Образът все още е запечатан в паметта ми.

— Огледално? Доколкото помня, в Историите ни се споменава нещо подобно. Лявото в Аахан тук е дясно. На пръв поглед посоките на въртене е трудно да бъдат различени. Но този проблем е бил известен на древните. Витис е трябвало да прояви по-голяма предпазливост, докато ти е давал инструкции. Но дори и това ми се струва недостатъчно, за да предизвика подобна авария.

Тиан започна да преравя спомените си от този отвратителен ден. Струваше й се, че има и нещо друго, ала не можеше да определи какво точно. Дали в крайна сметка тя не бе сбъркалата, осъждайки хиляди на смърт?

— По-късно ще го погледна — тръсна глава непознатата. — Загубата на Първия клан трябва да е била съкрушителна за Витис и сериозен удар за останалите кланове, макар между тях да цари съревнование. Боя се, че не предстоят добри неща. Той взе ли амплимета?

— Не. Витис каза, че кристалът бил или покварен от мен, или от дверта. Мисля, че се страхуваше да го използва.

— Поне тук е демонстрирал разумност — каза възрастната жена, свивайки крайчетата на устните си. — И какво стана после?

— Витис каза, че им предстояло да завземат свят и поведе конструктите по склона на планината.

Матахът отново седна и се замисли.

— Над нас надвисва гибел, а само аз съм тук, за да я спра. Още преди планината да се разтърси, усетих набраздяването на полето. Опитах се да не му обръщам внимание. И бях толкова близо. Бях поела на път.

Последва мълчание. Ниш беше този, който зададе въпроса.

— Къде си отивала?

— Бях поела към Кладенеца.

— Към кладенеца? — повтори механикът.

— Кладенецът на живота и прераждането. Кладенецът на съдбата. Отивах към Кладенеца на ехото.

— Възнамерявала си се да се самоубиеш? — презрително каза Ниш. — Колко нищожно!

В яростната бързина, с която възрастната жена се изправи, нямаше и следа от старост.

— Как смееш да ми налагаш изкривените си ценности, проточовеко? Ние с теб дори не сме от един и същи вид.

Ниш се отдръпна назад.

Тиан неволно потръпна, защото беше много студено. Матахът допря длан до стъклото, което се плъзна обратно, за да затвори процепа.

— Уви, сега не мога да отида. Нито мога да бъда на три места едновременно. — Тя започна да обхожда полусферичната стая. — Как се озова тук?

Питането ѝ бе насочено към Тиан.

— Дойдох пеша от Иципитси — отвърна занаятчията. — Преди това използвах платноходна шейна.

— Ами ти, механико?

— С *балон* — гордо обяви Крил-Ниш. — С него пропътувах цялото разстояние от фабриката в Тикси. Идеята за него беше моя.

— Балон?

— Огромна торба, пълна с нагорещен въздух.

— Все още ли разполагаш с него?

— На склона на планината е, точно под нас.

— Използвай го и се върни, за да предупредиш народа си.

— Още онзи ден изпратих скит.

— Може и да не е стигнал. Това не търпи отлагане, механико.

— Не мога да намеря изхода.

Възрастната жена извади парче хартия от джоба си и бързо започна да скицира.

— Тази точка е стълбището зад гърба ти.

— Първо ще трябва да събера гориво — каза Ниш. — На мястото, където балонът е скрит, няма дървета, а само храсти. Освен това вятърът...

— Сигурна съм, че ще откриеш начин. Все пак идеята за балона е била *твоя*. Хайде, върви!

Механикът не помръдна. Той все още обмисляше начин да отведе Тиан със себе си.

— Но...

— Върви! — кресна възрастната жена. — Ако малката ми неотдавнашна демонстрация ти се е сторила болезнена, то почакай да изпиташ същинската ми сила.

Тя отново доближи ръце по онзи начин, а около пръстите ѝ затрептяха нови златисти мехурчета.

Но Ниш пак не помръдна. Тиан неохотно трябваше да признае решителността му.

— Вземи храна от складовете на долните нива, ако се налага — каза старицата.

— Аз...

— Отивай! — Тя запрати мехурчетата към него.

Едно го удари по бузата, където кожата просъска като обгорена. Ниш извика, избегна останалите магични снаряди и се втурна надолу по стълбите.

— Ами ти? — обърна се матахът към Юлия. — Какво ще правиш ти, дете?

Юлия се приближи до нея. Възрастната жена доближи пръсти към главата ѝ. Сиянието им обгърна безцветните коси като ореол.

— Върви. Последвай приятеля си и се пази.

— Ниш никога няма да ме нарани — със спокойна увереност отвърна Юлия.

Старицата се вгледа в лицето ѝ, сетне я докосна по рамото.

— Моля се да се окажеш права, макар да се боя за противното.

Юлия също пое надолу по стълбите и изчезна.

— Какво възнамеряваш да правиш с живота си, Тиан? — попита старицата, обръщайки се към единствената си събеседничка.

— Възнамерявам да го прекратя. Достатъчно зло причиних.

— Ти не знаеш нищо за злото. Дано и занапред продължи да бъде така.

Тиан не можа да издържи настоящия ѝ поглед и сведе очи.

Опряла длан върху стената, възрастната жена отново отвори стъклото и излезе навън, за да застане на ръба на платформата. Занаятчията я последва, потръпвайки от студ. Голите пръсти на краката започнаха да я болят. Планината се извисяваше над тях — дори не се намираха на половината ѝ височина. Около тях се простираха върхове и ледници докъдето стигаше погледът — а в

мразовитата чистота на въздуха това означаваше далече. Под тях ледът се разстилаше като остриите вълни на замръзнал океан.

— Прекрасно е — промълви Тиан.

Събеседничката ѝ се обърна към нея.

— Никога не се изморявам от тази гледка. Идвам тук всеки ден, ако времето е подходящо. Но ти трепериш — добави тя, свали тежкото си наметало и обгърна раменете ѝ.

Занаятчията го прие с благодарност и се приближи до самия ръб, загледана към стръмнината. Острието на върха се извисяваше високо над нея. Тиан никога не се бе изкачвала толкова високо и редкият въздух затрудняваше дробовете ѝ.

— Би било толкова лесно — разсъждаваше тя на глас. Очакваше да последва разубеждаване, но старицата безмълвно се настани в каменния си стол и не каза нищо.

Погледът ѝ беше пронизващ, макар Тиан да не успя да разчете нищо в него.

— Нима не те интересува дали ще умра? — запита накрая занаятчията. Струваше ѝ се странно, че възрастната жена я е спасила от Ниш, само за да престане да ѝ обръща внимание.

— Интересува ме, защото виждам, че ти имаш много да предложиш. Но ако наистина възнамеряваш да прекратиш живота си и аз те убедя да не го правиш, ти би изпълнила замисъла си в мига, в който ти обърна гръб. — Тя се загледа в заледените склонове. Вятърът фучеше около платформата.

Тиан погледна към посинелите си пръсти. Най-добре беше да влезе вътре, преди те да са измръзнали. В крайна сметка бе решила да продължи да живее.

— Предстои ми да оправя много неща. — Занаятчията обърна гръб на пропастта.

— Надявах се да вземеш подобно решение — каза матахът, — тъй като предвиждам, че ти се очертава роля в предстоящата война. Да влезем вътре.

Тиан не отговори и все така мълчаливо последва възрастната жена надолу по стълбите. *Ще отмъстя на Минис и подобните му. Ще ги унищожа, дори и ако трябва да посветя остатък от живота си на това.* Погледът ѝ се спря върху сивеещата глава под нея. Тази

старица също бе от народа на аахимите. И нея ли трябваше да унищожи?

Междувременно възрастната жена вече бе стигнала подножието на стълбището и я изчакваше.

— Има ли още нещо, което би искала да ми кажеш, Тиан?

Занаятчията се изчерви.

— Не — тихо каза тя. — Не разбирам какво става. Защо хората вършат тези неща?

— Защото трябва.

— Никога не съм успявала да ги разбирам. Машините са толкова по-разбираеми, на тях може да се разчита.

— Изглежда в това се състои проблемът ти.

ЧЕТИРИ

Двете се спуснаха още едно ниво, сетне се отправиха към друго стълбище, което отново ги отведе нагоре до покои с оскъдна, но удобна мебелировка, тапицирана с нежна като коприна тъкан. Там се нахраниха заедно. Менюто беше оскъдно — черен хляб, сушено месо, чиято твърдост принуждаваше матаха да го реже на дребни късчета, сирене със семена от горчица и нещо жълтеникаво, което се отличаваше с хрупкавостта и силната миризма на лук. Към храната бе добавена и по чаша зелено вино.

Възрастната жена се надигна първа.

— Сега ще те помоля да ме извиниш. Благодарение на твоята поява имам неотложна работа.

Тиан допи виното си на големи глътки. В комбинация с умората ѝ то бе достатъчно да я замае. Имаше смътни спомени как старицата ѝ помага да легне и я завива.

Когато се събуди, слънцето надничаше през прозорец, разположен високо в западната стена. Беше късен следобед.

Тиан протегна все още болящите я крайници и се надигна. Храната вече я чакаше върху каменна масичка, а край леглото бяха оставени дрехи. Занаятчията определи нуждата от баня като най-наложителна и се отправи към съответното помещение. Там пусна водата и с резки движения започна да сваля окъсаните си дрехи — дрехите, които бе подбирала специално, за да се хареса на Минис и които с такова нетърпение бе облякла само преди два дни. Изпитваше убийствено презрение към тогавашното си аз на наивно треперещо момиченце. Точно така се бе държала, макар в същия ден да бе чествала навършването на двадесет и първата си годишнина. Но този живот бе приключил. Тази личност бе престанала да съществува.

Тиан отвратено захвърли дрехите в кошчето за боклук. Накрая свали гривната, която Хани ѝ бе направила за рождения ден, и внимателно я положи върху леглото — това бе най-ценното ѝ останало притежание. След това тя се върна в банята, за да застане под горещите струи. Самата тя също кипеше от гняв. Презираше Минис и за непостоянството и измяната, но най-вече заради слабостта, която бе

демонстрирал — Тиан го бе обикнала с цялата си душа, а той не бе проявил и частица от подобна самопожертвователност. Изглежда любовта действително беше за глупци! Занаятчията се зарече, че никога няма да обикне отново.

На излизане тя спря, привлечена от металното огледало на стената. В обстановката, сред която бе израснала, огледалата бяха рядкост. До този момент тя никога не се бе оглеждала в цял ръст.

Нито висока, нито ниска, Тиан имаше стройна и женствена фигура, която матроната от размножителната палата бе оценила високо. Повече от всичко занаятчията харесваше кожата си — гладка и с привлекателния цвят на мед, капещ от току-що извадена пита.

Гарвановочерната коса, подрязана малко под ушите, обгръщаше овално лице, в което чифт тъмнокафяви очи най-напред грабваха вниманието. Някога в тях бе проблясвало оживление. Сега бяха мъртвовторачени. Устните, достатъчно пълни, за да бъдат наречени чувствени, бяха свити в гримаса, скриваща къпиновия им цвят.

Тиан рязко се отдръпна от образа си. Нито лицето, нито формите ѝ бяха заинтересували Минис. Тя облече дрехите, които възрастната жена ѝ бе оставила — блуза и широки панталони — и се насочи към храната. Хлябът, чието съдържание на сушени плодове, ядки, портокалови кори и семена позволяваше да бъде оприличен по-скоро на сладкиш, бе нарязан на съвсем тънки парчета. Сред останалите блюда присъстваха захаросани в мед цветя, до чиято крехкост занаятчията не посмя да се докосне, а също и непознати зеленчуци, плуващи в червена мазнина.

Заситила глада си, Тиан можа да се съсредоточи върху останалите си чувства. Желанието за мъст сега бе примесено с объркване и усещане за празнота. Армадата конструкти вече би трябвало да се намира на двадесет левги от нея. За да потисне усещането за гаснеща решителност, тя пое да търси матаха и я откри на мразовития балкон.

— Добро утро, Тиан — каза възрастната жена, без да се обръща.

Занаятчията колебливо застана край отместеното стъкло. Събеседничката ѝ леко потупа каменния стол. Тиан приседна неловко, защото студът веднага захапа дъното на панталоните ѝ.

— Какво ще правиш сега? — тихо попита матахът.

— Трябва да се погрижа за Хани.

— Къде е тя?

— Оставих я край дългата шахта, която пронизва сърцето на планината.

— Какво? — старицата скочи на крака. — Как си открила Кладенеца на ехото?

Тиан също се надигна.

— Н-Ниш ме преследваше. Не съм искала да...

— Спокойно, дете. Ти не би могла да навредиш, но мястото е могло да причини вреда на теб. Но как си попаднала там? Не би трябвало да е възможно.

Тиан описа какво бе сторила, обясни и причините. Възрастната жена се приближи до нея, повдигна хедрона, поддържа го няколко мига и отново го пусна да увисне. Сетне обви с дългите си пръсти главата ѝ, отпуснала длани върху бузите, с палци по протежение на носа. Тя дълго се взира в очите на занаятчията, преди да я пусне, поклащайки глава.

— У теб има нещо, Тиан...

— Какво? — с неспокойство запита другата.

— Не мога да кажа, макар да изпитвам тревога. Ти си в беда. Или самата ти носиш беда. Ела, ще те отведе до Кладенеца.

Барьерата от кубове се бе образувала отново, ала аахимата я отмести с едничък жест. Тиан бе забравила колко студено е това място — дори по-мразовито от външността на планината. Гладките като стъкло стени на тунела бяха покрити с ивици скреж, оформили плетеници. Моментните повеи хлад създаваха впечатлението, че по прохода долита нечий леден дъх. Раздвиженият студ облъхваше косата на младата жена, за да се извие и захапне тила ѝ.

Дори и когато вятърът духаше в гърба ѝ, Тиан се затрудняваше да напредва. Всяка стъпка ѝ се струваше по-трудна от предишната. Как така беше влязла с подобна лекота предишния път? Спътницата ѝ, вървяща само на няколко крачки пред нея, изчезна иззад ъгъла. Занаятчията се насили да продължи. Подобно усещане бе изпитала и при задействането на портала, когато бе искала да постави амплимета.

Но дойде момент, в който напредването се оказа невъзможно. Когато матахът се върна, за да провери причината за забавянето ѝ,

Тиан легеше на пода, свита колкото се може по-плътно. Старицата ѝ помогна да се изправи. В мига, в който тя взе ръката на занаятчията, съпротивлението изчезна и младата жена продължи към познатата зала.

Магията, изпълваща помещението, компенсираше простоватата му форма. Тъмносинята светлина прорязваше мрачината и разкриваше диплите на мъгла, които се виеха около Кладенеца. Мразовитата свежест на въздуха гъделичкаше диханието. Над празнотата бавно се носеха снежинки. Една от тях докосна ръкава на Тиан: съвършен кристал с формата на шестоъгълна звезда. Прииска ѝ се да можеше да го покаже на Хани.

Момичето приличаше на заспало. В косата ѝ се бе заплела скреж. Занаятчията взе вледенената ѝ ръка, а възрастната жена също коленичи и докосна невръстните гърди.

— Клетото дете. Защо винаги невинните страдат?

Изглежда някаква нейна трагедия бе породила тези думи. Свела глава, Тиан мълчеше.

Накрая възрастната жена се обърна към нея.

— Има ли някакъв ритуал, който би желала да изпълниш?

— Не познавам обичаите на хората ѝ — отвърна занаятчията. — Ние самите погребваме мъртвците си, но тук е невъзможно да копая.

— Освен това тя не би намерила покой в нашите катакомби. Духът ѝ би се измъчвал на подобно обременено с непозната култура място. — Матахът указва околното помещение.

Тиан се загледа в Кладенеца. Синкавите ивици се стелеха по цялото протежение на погледа ѝ. Огромна сила бе застинала в изчакване на вливането си: напрегната пружина.

Спътничката ѝ доближи ръка до лицето си и замислено захапа кокалчето на указателния си пръст. Тя отново докосна Хани с жест, целящ едновременно да помилва и отстрани кичури от дребното чело, а после рязко се изправи.

— Почакай тук — заръча тя и отново се изгуби в тунела.

Тиан остана да седи край момиченцето, стиснала ледната китка. Скръбта я беше лишила от мисли. Наложил се да чака дълго, преди матахът да се върне с кошница в едната ръка и топ плат в другата. Плата тя остави на пода, а кошницата подаде на занаятчията. Вътре последната откри клонки от черно растение с лъскави листа,

окончаващи в пъстри цветчета. Формата на краищата бе петоъгълна, лилави отвън, бели отвътре.

— Ние, аахимите, проявяваме по-голям интерес към метала и камъка, отколкото към градинарството, но сред нас все пак се намират и любители на флората. Това е най-доброто, което можах да намеря в тази част на града.

— Красиви са — каза Тиан. — Хани обожаваше дърветата и цветята.

Тя внимателно скръсти ръцете над хлътналия гръден кош и постави малък букет в тях. През това време матахът разгърна плата — изтъкан от нишка с металически отблясък, ту златен, ту зеленикав — и двете загърнаха дребното тяло. Оставиха само лицето.

— Бих могла — поде възрастната жена — да изпратя Хани в Кладенеца. Това е чест, заделена само за най-въздигнатите сред нас, с която те биват удостоявани след смъртта си. А понякога и преди, ако пожелаят. — Тя погледна косо към Тиан. — Не зная...

— Тя е мъртва! — бързо се сопна Тиан. — Вече ѝ е все едно.

— Както казах, ритуалът засяга както живите, така и мъртвите. Но ще го изпълня само ако смяташ, че е уместно.

— Искам да ѝ отдам цялата почит, която съм способна да осигуря.

— Така и трябва. — Матахът отново напусна пещерата, за да се завърне с предмет, наподобяващ шейна с три плъзгача. Сиво-синкавата му повърхност бе покрита с преплитаци се линии.

Двете жени поставиха Хани върху шейната и я привързаха с копринени върви. Дори и увито в покроя, тялото ѝ изглеждаше дребно.

— Сбогувай се с нея — каза старицата, — а после я избутай в центъра. Кладенецът ще реши кога да я вземе.

След тези думи матахът се отдалечи, оставяйки Тиан насаме с мъртвата. Няколко мига занаятчията стоя неподвижно, потънала в мисли за несъстоялото се бъдеще. Върху лицето на Хани личаха замръзнали дири на сълзи.

Младата жена промълви молитва, която си спомняше от детството, после, неспособна да издържа мъката, тласна шейната към ямата.

Металната платформа застина във въздуха, сякаш върху стъклена плоскост. Вземайки шепа от останалите цветя, Тиан ги поръси над тялото. Листенцата се понесоха под невидимо течение. Някои започнаха да се въртят около шахтата.

Първото раздвижване на шейната бе почти незабележимо. Загледана в дребното застинало лице, Тиан почувства пробуждаща болка в сърцето си. Подобно усещане можеше да бъде породено единствено от разкъсването му на две. Изразила страданието си във вик, тя на свой ред скочи в Кладенеца.

Полетът ѝ бе прекратен от невидима бариера, която отказваше да я пропусне и не се разколебаваше пред писъците и дращенията ѝ. Възрастната жена бе предвидила подобно действие. Изтощена от ярост и мъка, занаятчията затихна и се загледа в изчезващата шейна. Матахът ѝ помогна да се изправи и заяви:

— Кладенецът е само за онези, които са доволни от живота си.

— А ако случаят не е такъв? — попита Тиан.

— Погрижих се да не узнаваме.

— *Ти* си възнамерявала да сториш същото.

— Аз почувствах, че моментът ми е настъпил. Не каза ли ти съвсем наскоро, че ти предстои да оправиш много неща?

— Съжалявам. Не зная какво ме прихвана.

Ръката на матаха я пусна.

— Не стой прекалено близо до ръба.

Тялото на Хани се плъзгаше все по-надолу, за да изчезне от поглед. Дълго време след това откъм дълбините долиташе ярко сияние. Тогава от тях изплува сияещ мехур. Тиан се отдръпна от пътя му, а той се пръсна сред сребърни лъчи и слабо ухание на цветя.

— Кладенецът я прие — каза старицата. — Ела.

Обърсвайки очи, занаятчията последва матаха обратно в покоите ѝ, където възрастната жена извади гарафа с гъст тюркоазен ликьор и наля в две чаши.

— Благодаря ти, Матах. — Тиан прие подадената напитка.

Събеседничката ѝ се усмихна.

— Това е титла, а не името ми.

— Какво означава?

— Трудно ми е да предам точното съответствие на твоя език. „Несвършен“ или „неясен“ герой, да речем.

Това събуди любопитството на Тиан.

— Защо несвършен?

— Моят народ се двоуми относно ролята ми в Историите.

— И каква е ролята ти?

— Каква е била — поправи жената. — Беше много отдавна. Самата аз не очаквах, че ще живея толкова. Видът ми смята, че съм полагала прекалени усилия за всички човешки разновидности, а не само за аахимите. Почитана съм, а в същото време съм и отхвърлена. Това бе и причината да остана в Тиртракс, когато всички останали поеха към Щасор. Не бях добре дошла на срещата.

Тиан отпи глътка от ликьора и веднага съжали. Гъстотата упорито се задържа върху езика ѝ, за да започне да изпраща вълни силно цветно ухание към носа и гърлото ѝ. Не би се изненадала, ако в този момент от ноздрите ѝ бе започнал да се вие дим. Но изпитото веднага проясни главата ѝ.

— Коя си ти? — изхриптя занаятчията. По движението на течната топлина можеше да определи къде точно в стомаха ѝ се намира ликьорът. Тя остави чашата и напрегна мисъл, за да открие сред някое от Сказанията нещо, което би ѝ подсказало самоличността на матаха. Многобройни бяха смелите, благородни и като цяло безплодни дела, извършени в борбата срещу лиринксите. Само последните няколко столетия бяха породили четири Велики сказания, макар че матахът сигурно ги предшествах.

— Моята роля е записана в най-значимото от Великите сказания — каза възрастната жена. — Сказанието за огледалото. Уви, вашите скрутатори вече не гледат на него с добро око.

Това напомни на Тиан за нещо, което старият Джоейн бе ѝ казал веднъж: че Историите биват пренаписвани. Занаятчията си отбеляза мислено, че при удобен случай трябва да повдигне темата отново.

— Чувала съм това сказание. Коя си ти?

— Казвам се Малиен.

Малиен! Легендарно название. Тиан познаваше дълголетието на аахимите, ала пак се затрудняваше да осмисли, че стои в присъствието на жива история.

— Ти винаги изглеждаше тъй мила и добра.

Малиен я погледна в очите.

— Мога да бъда корава като скала, когато се наложи.

В ранните часове на утрото Тиан се отправи към залата със стъкления гонг, подтиквана от нарастващ копнеж по амплимета, съчетан с неспокойство. Това не беше точно абстиненция. Не бе изпитвала мъките ѝ след отварянето на портала.

Тя често си мислеше, че амплиметът разполага с някаква собствена цел, разгърнала се в хилядите, ако не и милиони години на пещерен престой след събуждането му. Дали с намирането му Тиан не се бе впуснала в изпълнението на цел, древна като самите кости на планините? И каква грижа би имал един съзнателен кристал за нищожно крехките човеци? Може би амплиметът просто я бе използвал. Но как можеше тя да се надява да осъзнае предназначението на структура, способна да чака милиони години, непознаваща нетърпение? Младата жена бе започнала да се страхува от амплимета, ала не бе готова да се раздели с него.

Тиан напредваше с колеблива крачка, защото тази зала носеше мъчителни спомени. Заради срутената стена вътре бе мразовито. Леден вятър, втурнал се по склоновете, навяваше скреж.

Занаятчията влезе през стълбище, което свършваше близо до пропуканата стена. Всяка крачка към портала я караше отново да преживява мъките. От дясната ѝ страна се намираше купчината, зад която двете с Хани се бяха прикривали. Торбата с платина, която Витис небрежно бе хвърлил към нея, все още лежеше на пода. Парчетата благороден метал се бяха разпръснали наоколо — достатъчно, за да закупят цялата фабрика, в която бе отраснала Тиан, с все оборудването.

При следващата крачка ботушът ѝ се натъкна на нещо дрънчащо. Занаятчията се приведе, но спря, защото видя какво е. Това беше пръстенът, който с такава обич бе изработила за Минис. Тиан все още помнеше отделните мечти, с които бе изработвала всяка нишка. Сега тази момичешка наивност ѝ се струваше достойна за презрение.

Все пак тя го взе, за да го захвърли навън, ала бавно отпусна ръката си. Бе я споходила друга идея.

— Не. Ще го използвам срещу него — гласно каза тя. — Ще го накарам да ме моли за пръстена, а после ще го отхвърля по начина, по който той отхвърли мен.

Младата жена прикачи украшението към веригата на хедрона си и се зае да събира платината. Тя също щеше да ѝ е от полза в начинанието срещу аахимите. Сетне се отправи към мястото, където дверта се бе отворила. Каменният под бе овъглен. Трите конструкта, вклинили се във вратата, лежаха наблизко. Първият лежеше на една страна, премазване угасило блясъка на сиво-черния му метал. Вторият бе преобърнат, а последният конструкт стоеше по предназначения начин, но предницата му бе смазана.

Слаб приплам на любопитство я притегли към машините. На какъв принцип функционираха? Дали имаха сходства с кланкерите, или бяха напълно различни? Споходи я мисълта за евентуалното им поправяне. Но повикът на амплимета беше по-силен.

Тя се отправи към мястото, където бе сглобила зиксибюла. Отварянето на портала бе предизвикало малко сътресение из залата и Тиан очакваше да завари чудатия механизъм разрушен, сринат след активирането си. Но предположението ѝ не се оправда.

Отново я споходиха мислите за задействането. Защо, след като бе построила приспособлението точно според инструкциите, бе последвало подобно бедствие? Дали действително това се дължеше на недоглеждане в посоките? Тиан се опита да препострои спомените си, само че и този път нещо ѝ убягна.

Желанието отново да притежава амплимета проряза бразди в сърцето ѝ. Занаятчията бързо пристъпи до зиксибюла и впери поглед в плетеницата метал, жици, керамика и камък. Знаеше точно какво търси — стеатитовото гнездо, в което влизаше амплиметът. Помнеше и къде да го търси: в чудатото стъклено приспособление, което с Хани бяха нарекли усуквантор.

С треперещи пръсти тя отвори кутията. Във въображението си вече съзираше кристала — кварцова бипиримида, в чиито краища се бяха струпали иглени кристали. В центъра му имаше кухня, полуизпълнена с течност. И прозрачността му се обгръщаше от сияние, зависещо от близостта до възлова точка. Тук, в Тиртракс, сиянието се бе изливало от него.

Този път тя не срещна съпротива. Пръстите ѝ директно обгърнаха закопчалката. Едно движение бе достатъчно, за да разтвори гнездото.

Тиан нададе вик на агония.

Амплиметът го нямаше.

Малиен! Очевидно старицата не бе могла да сдържи желанието си да го има и бе дошла още през нощта. Ярост сграбчи вътрешностите на занаятчията. Не можеше да понесе друг да притежава кристала. Джоейн бе умрял, за да ѝ го даде.

Малиен не беше в стаята си. Тиан претърси покоите ѝ, но кристалът не беше там. Тя се отпусна тежко на леглото и обви пулсираща глава с ръцете си. Възможно беше възрастната жена да е избрала хитро скривалище.

Не осъзна кога Малиен е застанала на прага, единствено усети присъствието ѝ. Яростта пламна отново. *Дръж се спокойно, не се издавай.* Ала Тиан не бе в състояние да последва собствените си съвети. Тя се нахвърли върху другата, стискайки юмруци.

— Къде си го скрила?

Малиен я задържа с лекота. Дори и възрастните аахими притежаваха превъзхождаща сила.

— Какво има, Тиан?

— Амплиметът го няма.

Малиен се обърна и се затича.

— Къде отиваш? — викна подире ѝ занаятчията. Старицата се носеше далеч по-бързо от изнурените ѝ нозе. — Почакай!

Матахът забави ход, за да се изравнят.

— Аз не съм го вземала, което може да означава само едно.

Ниш, разбира се. Тиан се почувства пълна глупачка.

— Не трябваше да го оставям там — укори се Малиен. — Какво ще стане, ако попадне в грешните ръце?

— Какво имаш предвид под грешни ръце? — задъхано попита Тиан.

— Всички ръце, които не са твоите.

— Или твоите?

— Дори когато бях млада, могъществото не ме интересуваше. А и освен това...

— Какво?

— Ти си носила кристала месеци наред и си го използвала по значителен начин. Вече е синхронизиран с теб до такава степен, че

употребата му от друг крие огромен риск.

Тези думи не звучаха на Тиан особено убедително. Тя все още помнеше погледа, изникнал в очите на Малиен при първото споменаване на амплимета.

Пред вратата на залата с портала възрастната жена спря напълно, сякаш се страхуваше да влезе.

— Да можеше това да е сън, от който да се събудя. — Тя прокара пръсти по лицето си и отново закрочи. — След нарушаването на Забраната смятахме, че повече няма да ни се налага да се притесняваме за дверите. Само един от нас знаеше как да ги създава — старият Шанд — а той се закле, че ще отнесе тайната в гроба си. И съм убедена, че той удържа на думата си. Никога не се бяхме замисляли, че това знание ще се завърне отвъд празнотата.

Възрастната жена се приближи до приспособлението, сглобено от Тиан, и започна да го оглежда, редувайки това с любопитни погледи.

— Забележително — продължи Малиен. — Ти си отличен техник, Тиан.

— Просто следвах чертежите, които Минис ми показва. Дори нямах представа какво сглобявам.

— Малцина са аахимите, които биха смогнали да построят нещо подобно единствено чрез мисловни схеми. — Матахът приседна върху каменна отломка и се замисли.

Тиан се навъси.

— С всеки миг той се отдалечава все повече, Малиен.

— Нека помисля. Трябва да е твойят приятел Ниш. Вземи. — Тя подаде на занаятчията пръчка с дължината на меч, изработена от черен метал. Беше изненадващо лека на допир.

Тиан я пое внимателно.

— Какво е това?

Малиен се засмя:

— За да го хласнеш по главата, ако се наложи. Имаш ли дрехи за навън?

Младата жена изтича в стаята, където преди дни бе оставила раницата си, и се преоблече в собствени одежди — дебели панталони, палто и ботуши. Завари Малиен да стои край разбитите се конструкти, нервно сплитаща и разплитаща пръсти.

— Тези конструкти приличат досущ на машината на Рулке. Страхувам се, Тиан, както никога не съм се страхувала досега. Страхувам се от собствения си вид.

— Нима не си се страхувала от Рулке?

— И то много. Ала той беше сам и имаше един конструкт. Освен това Рулке имаше морал, макар и необичаен, към който се придържаше. По свой си начин той бе достоен. А сега ситуацията е съвсем различна. Огорченият от загубата на целия си клан Витис е начело на огромна сила. Това ще наруши равновесието.

— Какво възнамеряваш да правиш? — нервно попита Тиан. Същевременно се радваше, че Малиен поема инициативата.

— Не зная. — Старицата отстъпи назад, без да откъсва поглед от конструктите. — Чудя се дали е възможно да бъдат поправени...

— И ти ли си механик? — Занаятчията нервно поглеждаше към вратата.

Малиен се подсмихна.

— На фона на останалите талантът ми е незначителен, но не е съвсем отсъстващ. — Тя се загледа в конструкта със смазана предница. — Този не изглежда толкова зле повреден. — Погледът се премести върху Тиан, сега преценяващ. — Ще видим по-късно.

Двете се отправиха към процепа, където се загледаха надолу. Ледникът бе разсякъл планината като белег и бе образувал повърхност, наподобяваща път, макар че по нея би било трудно да се ходи. Отвъд се простираше река от синкав лед с дължина над левга. Изпъстриха я пукнатини, всяка от които достатъчно голяма да погълне селце. Чуваше се как откъм долната част на ледника долита стържене. На моменти зейваше нова пукнатина, свидетелстваща за бързото движение на замръзналата маса.

Как очакваха да намерят Ниш сред тази ледена пуста?

Малиен започна да се спуска.

— Идваш ли, Тиан?

— Той вероятно вече е отлетял с балона си — отчаяно каза тя.

— Първо ще му е нужно да събере гориво, а това може да му отнеме дни.

Възрастната жена подбираше пътя си с решителност, говореща за отправянето към знайна цел.

— Усещаш ли амплимета?

— Ще ми се да можех. — Старицата изглеждаше по-успокоена. — Твоят приятел каза, че балонът бил точно под нас, а наоколо имало само храсти. Това означава, че се е приземил някъде над дърветата. Надали ще е на повече от няколко часа път, а подобна голяма торба би била лесно видима. Ще го открием.

На всеки половин час спираха, за да починат. Вървенето по нанадолнище бе изненадващо уморително. По време на втората пауза, докато Тиан отпиваше от манерката си, тя бе сепната от оглушителен трясък, разтърсил скалата под нея. Стреснатата жена изпусна съдината и трябваше да се наведе, за да я вземе обратно.

— Какво беше това?

Зараждането на лавина, най-вероятно.

— От ледника се отчупват парчета. Погледни там, виждаш ли как е надвиснал?

Продължиха по-предпазливо, макар назъбените скали да им предоставяха достатъчно прикритие. Скоро Малиен спря и се оплака:

— Това не се отразява добре на старите ми колене. Покачи се върху онази скала, Тиан, и се огледай.

Занаятчията зърна тъмнеещата гъба на по-малко от една трета левга под тях.

— Открихме го — просъска тя и побърза да дръпне глава.

Матахът се покачи до нея.

— Интересен дизайн. — Тя заслони очи, за да се вгледа по-добре. — Изглежда ми почти надут. Да побързаме.

Не се бяха отдалечили много, когато Тиан изпита пробождащо усещане в дясното си слепоочие. Болката изчезна също тъй бързо, както се беше и появила. Въпреки това младата жена не можа да сдържи стенанието си.

Малиен веднага я погледна.

— Какво има?

— Главата ме заболя. Добре съм.

— Пийни още малко вода — посъветва я спътницата ѝ.

Тиан действително отпи още няколко глътки, макар да знаеше, че проблемът не се дължи на обезводняване. Това пробождане ѝ бе напомнило за нещо, което тя усилено се стараяше да не си спомня.

Скоро спряха отново, този път заради Малиен, която приклезна сред камъните и обяви:

— Това не ми харесва.

— Кое?

— Наблюдават ни.

Тиан извърна глава към небето.

— Не виждам нищо.

— Но аз виждам. Ела, бързо! Три са, а тъй като летят...

Матахът посочи високо в небето на запад. Сега и Тиан можа да различи точиците — първо една, после още две.

— Лиринкси!

ПЕТ

Ниш трополеше надолу по стълбите и стискаше зъби до болка — не само от яд, но и защото изпитваше колебания в самоконтрола: не искаше да си излее гнева върху Юлия. Противно на всички очаквания, бе постигнал успех и бе оправдал предишните си провали. А ето че в следващия миг всичко бе изгубено и единствената перспектива пред него оставаше заминаването за предните линии на безнадеждната война срещу лиринксите. Механикът бе горд и амбициозен младеж, който не бе свикнал да губи.

В дъното на стълбището той спря, за да изчака Юлия. Дребната му спътничка се движеше уверено, нито за миг забавяна от маската пред очите. Крил-Ниш не спираше да се удивлява на ловкостта ѝ. Една грешна стъпка щеше да бъде достатъчна за подема на смъртоносен полет, но такава не последва.

— Ти си тъжен, Ниш — каза тя, когато слезе от последното стъпало. Дори не беше задъхана.

Още нещо, което го объркваше: как бе възможно човек, който не се упражнява, да бъде в по-добра форма от него? Сърцето на механика все още биеше ускорено от скорошното усилие.

— Какво ще кажа на скрутатора, Юлия? Той ще ме обезглави.

— Никой не би могъл да надвие матаха, Ниш.

Юлия бе перцептор — притежаваше способността да вижда всички прояви на Тайното изкуство. Те се появяваха като възли в решетъчния модел, чрез който тя възприемаше света. Този ѝ талант я правеше удивително ценна. Юлия струваше колкото хиляда механици.

— Ти се държа много приятелски с нея — остро каза Крил-Ниш и веднага съжали. Следващите си думи произнесе с по-овладян тон. — Какво видя?

— Тя е стара. Тя е мъдра и добра, но и тъжна. Изгубила е цял свят.

Това му предоставяше доста неща, над които да мисли, но не и търсения отговор.

— Как изглежда нейният възел, Юлия? Тя могъща гадателка ли е?

— Много е силна, но не използва силата си срещу теб. Бъди внимателен, Ниш.

Механикът изсумтя и се отправи към следващото стълбище, този път изработено от алабастр. Той не беше страхливец, но умееше да подбира битките си.

На долната площадка, когато Ниш спря, за да се консултира с картата, Юлия каза:

— Виждам кристала на Тиан.

От изненада механикът изтърва парчето хартия и едва успя да го улови, преди да е отлетяло към долното ниво. Той бе сметнал, че аахимите са отнесли кристала със себе си.

— Искаш да кажеш, че е още тук?

— Виждам го.

В решетъчния си модел. Разбира се, че можеше да го види. Благодарение на Юлия Ниш бе проследил целия му път. А с него и Тиан, изчезнала с месеци.

— Къде е? Бързо, преди да са се сетили за него.

С помощта на картата им отне по-малко от час да достигнат нивото, на което бе отворена дверта. Ниш се огледа. Намираха се в овална зала, толкова обширна, че спокойно би могла да приюти малък град. Навсякъде се виждаха врати, отвеждащи в допълнителни помещения.

— Там — посочи перцепторът.

Крил-Ниш се затича, като не спираше да поглежда през рамо. Заради многобройните си разочарования вече не смееше да се надява. В посоченото от Юлия помещение го очакваше странна на вид машина, изработена от стъкло, кристал, керамика и жици. Изглеждаше прозрачна под бледата светлина. Механикът бавно започна да я обикаля, опитвайки се да открие някакъв смисъл. Нямаше представа как изглежда амплиметът, а чудатото приспособление включваше в състава си десетки кристали.

— Юлия? — високо повика той. Звукът го връхлетя от всички посоки. Ехото породя у него неочакван страх.

Дребната му спътничка се приближи с прокрадващи се движения. Нищо необичайно, предвид живота ѝ, състоял се в отбягване. Тя изглеждаше притеснена, може би очакваше, че Ниш отново ще ѝ крещи.

— Не мога да намеря амплимета — меко каза той.

Юлия се приближи до машината, отвори стеатитовото гнездо и извади кристала. Ниш не можеше да повярва, че всичко е толкова лесно.

Дребната жена любопитно се загледа в находката си. Амплиметът приличаше на хедроните, които Ниш бе виждал във фабриката. С една малка разлика: до този момент механикът не бе виждал кристал, светец със собствена светлина.

— Различен е — каза Юлия, прокарвайки пръсти по стените на бипирамидата.

Задави го тревога:

— Какво искаш да кажеш? Повреден ли е? Непотребен?

— Не — меко отвърна перцепторът. — Все така силен е, но възелът му е различен.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

Тя издигна ръка пред очите си, сякаш светлината бе в състояние да премине през плата на маската.

— Древен е като времето. Бленува за сърцевината на света.

Понякога изказванията на Юлия граничеха с неразбираем мистицизъм, а опитите за извличане на по-подробни обяснения не се увенчаваха с успех — тя не можеше да пресъздаде усетеното с думи. Но в този случай това нямаше значение. Ниш разполагаше с амплимета, който бе по-важен от Тиан. Ако го отнесееше във фабриката, бягството й щеше да е без значение.

Той посегна да вземе кристала. Досегът му породил пукот и жилещо усещане. Ниш неволно изпусна амплимета, превърнал се в изгарящ бодил.

— Не! — отчаяно възкликна механикът, загледан в понеслия се към пода кристал.

Гъвкавата Юлия се приведе и го улови.

— Струва ми се, че ще е по-добре ти да го носиш — каза Ниш. Бе останал с впечатлението, че амплиметът го е отхвърлил.

Спътничката му прибра кристала в торбичката на гърдите си и пристегна вървите й.

Хвърляйки един последен поглед наоколо, Крил-Ниш я поведе вън от Тиртракс.

В един момент от последвалото спускане механикът осъзна, че Юлия вече не го следва. Той се обърна и извика името ѝ, но тя не отговори.

Ниш свали раницата си и потри ръка. Дланта все още го наболяваше, в средата ѝ бе останал белезникав звездовиден белег.

— Юлия! — ревна той, този път по-силно. В следващия момент се досети, че с това само би влошил нещата. Ако тя се намираше наблизко, крясъкът би я накарал да се вгълби в себе си и да мълчи с часове.

Поемайки обратно, Ниш я откри петдесет крачки нагоре по склона, свита край една канара. Тя не реагира при приближаването му.

— Какво има? — Той приклепна до нея. Юлия не отговори. Крил-Ниш трябваше да ѝ подаде ръката си за подушване, преди спътничката му да се изправи.

— Уморена съм — прошепна тя. — Краката ме болят.

Юлия бе захвърлила ботушите и чорапите си и бе заровила крака в една пряспа. Пръстите на краката ѝ, почти детски на вид, бяха зачервени. Върху едната пета се бе образувал голям мехур. Ниш раздражено цъкна с език.

— Съжалявам, Ниш — отчаяно изхлипа перцепторът. — Опитах.

Юлия никога не лъжеше и не преувеличаваше. Изострената ѝ чувствителност бе превърнала ходенето с тези ботуши в чиста агония. Отпаднаше вероятността да ги обуе отново. Невъзможно беше и да продължи боса — беше прекалено студено.

— Качи се на раменете ми, Юлия. Ще те нося.

Вероятно и това не би ѝ било приятно, но нямаше друг избор.

Но тя прие с охота, а когато зае позиция, се усмихна.

— Надушвам те, Ниш. — Девойката леко отмести маската си, за да погледне към яката на ризата му.

— Радвам се, че ти е удобно — промърмори механикът. Юлия бе не по-тежка от десетгодишно момиче, ала сред подобна обстановка и такава тежест се превръщаше в затруднение.

По времето, когато достигнаха балона, чиято кошница бе заклещена между две канари, Ниш беше плувнал в пот, а усмивката на Юлия бе по-широка от всякога. Той я положи да легне и сам се настани до нея под лъчите на слабото слънце.

— Обичам те, Ниш.

Ако механикът не лежеше, определено би подскочил сепнато. Сега се задоволи единствено със зяпване. Юлия никога не бе казвала нещо подобно преди. Какво очакваше тя от него? Ниш не можеше да отвърне със същото. Той я харесваше, грижеше се за нея, а много нощи бе лежал буден, пламнал от желание да притежава нежните ѝ извивки, но никога не би казал, че я обича — освен като начин да изпълни въпросното желание.

Крил-Ниш взе ръката ѝ и я притисна до устните си. Юлия потръпна, а миглите ѝ трепнаха. На Ниш му идваше да изкрещи от объркване. Защо точно сега? За да прикрие същинското си състояние, той се изправи и се приближи към балона, без да обръща внимание на жалното ѝ изскимтяване. *Тази нощ, реши той. Когато всичко е готово.*

Платнището се бе отпуснало, защото въздухът вътре бе изстинал. Трябваше мангалът да гори поне половин ден, за да може мехът отново да се изопне край обвилите го въжета. Най-напред Ниш трябваше да събере гориво, защото разполагаше единствено с бутилка креозот — той можеше да бъде използван в комбинация с влажни цепеници, но не и сам по себе си. Последвалата експлозия би пръснала балона на късове.

Но тук почти нямаше гориво, само оскъдни храсталаци и треви. Топлината, отделена от изгарянето им, едва би стигнала за издигането на балона. Без да губи време, механикът се хвана на работа.

Към средата на следобеда Ниш бе струпал огромна купчина храсталаци. Както бе очаквал, те горяха бързо и трупаха много пепел, но отдаваха малко топлина. След час горене балонът оставаше в почти същото състояние, а най-близките храсти вече бяха изчерпани. Ами ако вещицата (каквото название бе определил за матаха) вече бе поела насам?

Механикът потисна паниката си и започна да обмисля други варианти. Бе забелязал, че скалите са покрити с дебел слой лишей. Дали можеше да използва тях, като ги напои с креозот? Той се зае да изпробва този си замисъл, но бързо се отказа — след час събиране бе натрупал малка торбичка лишей, която почти не тежеше. Това гориво надали щеше да отделя много топлина при горене.

По това време слънцето клонеше към залез. Небето бе чисто — нощта се очертаваше студена и щеше да им е необходим огън. А това означаваше още разход на ценно гориво. Крил-Ниш мрачно се отправи да събере още храсти.

При завръщането си осъзна, че Юлия е изчезнала. Идеше му да изкрещи, но успя да се овладее и насочи гнева си към разпалването на огъня, а после пое да я търси. Откри я недалеч, близо до мястото, където бяха лагерували при пристигането си. Дребната жена бе свалила маската си и с парче черен камък рисувахе върху песъчлива скала.

— Ще ми се да ми беше казала къде отиваш — раздразнено каза той.

Като никога Юлия не се сви.

— Аз знаех къде си.

Невъзможно беше да остане гневен при вида на милата й усмивка.

— Ела. Време е за вечеря.

Тя пое нагоре, а Крил-Ниш я последва, наслаждавайки се на тялото й. Вечерята приготви механикът: каша от варено зърно — убийствено блудкава за Юлия, защото тя не търпеше силните вкусове, а за него обогатена с люти подправки и пушено месо.

Ниш се хранеше унило. Ако утре започнеше работа от първия миг на развиделяването, до вечерта можеше и да е събрал достатъчно гориво. Но това не го устройваше, бе прекалено дълго. Дъртата вещица всеки момент можеше да открие липсата на кристала. Една пламтяща стрела щеше да бъде достатъчна, за да направи балона неизползваем.

Докато той се наяде и приключи със съдовете, Юлия вече бе заспала. Ниш нямаше намерение да я притеснява. Той прекара мъчителна нощ, отмервана от подхранването на огъня. Призори се отказа от надеждите за сън.

Денят настъпи и запълзя с мъчителна бавност. Крил-Ниш изпрати Юлия да стои на пост за Тиан и матаха, а той възобнови събирането на гориво. Всеки път, когато се завърнеше с нов товар, заварваше мангала угаснал. По обед балонът бе започнал да се издува, но все още не можеше да става дума за издигане. Спътничката му продължаваше да драска с черния къс. Рисунките й му изглеждаха напълно безсмислени. Механикът бе спрял за момент, за да почине,

дъвчейки парче осолено месо, когато тя изскимтя и започна да се свива.

— Юлия? — прошепна Крил-Ниш. — Какво има? Вещицата ли?

Перцепторът не отговори, което показваше, че разтревожилото я е нещо наистина сериозно. Ниш обвини пръсти около дръжката на ножа си, макар да знаеше, че подобно оръжие не може да му е от голяма полза срещу мистици като матаха. Сетне се покачи върху въжената стълба до мангала, за да огледа околността. Никъде не се забелязваше движение, само високо в небето орел се рееше върху въздушно течение над ледника. Човката му бе яркожълта.

При слизането си завари Юлия отчасти изправена. Ниш отиде при нея, за да я успокои и опита да разбере какво я е изплашило, ала спътничката му бе неспособна да обясни.

— Нокти и шипове — не спираше да повтаря тя, визираща нещо, което е видяла в решетъчния си модел.

Механикът се постара да не мисли за това. Канеше се да поеме на следващия си тур, когато се загледа в черния къс в ръката ѝ. Понякога във фабриката използваша такъв материал за гориво.

— Къде намери това парче, Юлия?

— По-нагоре — отвърна тя с почти недоловим глас, все още измъчвана от видяното.

Крил-Ниш я хвана за ръката.

— Далече ли е? Би ли ме завела?

— Не е далече.

След кратко изкачване достигнаха стръмна скала, където слоевете светъл и тъмен камък приличаха на тортени слоеве. Някъде на нивото на очите им меката скала бе проядена от стихии в кухня, широка колкото кръста на Ниш. Кухината бе изпълнена с късове, големи колкото юмрука му, някои прилепнали по стените.

Механикът се покатери и започна да пълни торбата си. За негово удивление Юлия също се присъедини и скоро чувалчето се изду.

— Прекрасно гориво — каза той, смеейки се от радост.

Ниш натъпка мангала, струпа лишеи и внимателно заля приготвеното гориво с половин чаша креозот — щеше да е нужна висока температура. И побърза да слезе, защото се страхуваше от внезапно избухване на пламък. В продължение на няколко минути не

се случи нищо, сетне огънят внезапно припламна гръмко и пламъците се протегнаха към отвора на платнището.

Двамата отново се затичаха нагоре по склона, за да донесат още гориво. Всеки от тях напълни по една торба. Още при връщането си можаха да видят, че балонът се е издул видимо, макар че за пътуването щяха да са им нужни запаси.

Ниш се бе върнал с трети чувал и се бе отправил към мангала. В този момент Юлия се задави и изпусна своята торба, разпилявайки съдържанието ѝ.

— Какво има? — провикна се механикът.

Дребната му спътничка изглеждаше споходена от пристъп. Зъбите ѝ бяха оголени, беше се втренчила. Тя се опита да му каже нещо, но съумя единствено да изскимти неразбираемо.

Крил-Ниш настръхна. Той отново се огледа и моментално забеляза двата силуета, които щяха да бъдат тук само след минути. Първият принадлежеше на аахимската вещица, а вторият беше Тиан.

Ниш забърза надолу по въжената стълба. Гледката откъм западната част на небето удвои тревогите му: три крилати форми, прекалено едри, за да бъдат орли, се отправяха право към балона. Лиринкси.

Механикът скочи на земята и трескаво започна да развързва въжетата, макар мехът все още да не се бе изпълнил докрай. Освен това кошът все още трябваше да бъде измъкнат измежду скалите.

Хвърляйки вътре чувала на Юлия и раниците, той изкрещя:

— Юлия! Няма време. Трябва да вървим.

Спътничката му не реагира. Крил-Ниш притича до нея, отнесе я до кошницата, грабна половин чаша креозот и отново се качи до мангала, където изля течността. Пламъкът бликна в лицето му и го опърли. Оттам той скочи на най-близката скала и започна да избутва заклешилката се кошница. Тя не помръдна, вклинена здраво. Отчаяние сграбчи сърцето му. Не само, че щеше да изгуби кристала, а и най-вероятно живота си.

Механикът скочи на земята, подложи рамо и отново напрегна. Този път кошът помръдна, но отново се заклеци. Ниш опита от другата страна. Ръбът на кошницата болезнено се вби в рамото му. Гондолата се раздвижи със стържене и спря.

Платнището на балона се бе издуло покрай въжените опори — вече съдържаше достатъчно горещ въздух, за да го издигне. Крил-Ниш отново сграбчи коша и го разтърси. Но и това не го освободи от заклещването.

Лиринксите се спускаха бързо, а вещицата се намираше на не повече от петдесет крачки. Тя протегна ръка към него, сочейки.

Ниш побърза да се прикрие. Златисти искри избликнаха край погледа му, но иначе не бе наранен. Вещицата сграбчи гърдите си, сякаш прорязана от болка, сетне отново продължи напред. Крил-Ниш отчаяно блъсна коша. Последният се повдигна на около педя преди поредното влудяващо засядане.

Ако само разполагаше с клон или нещо подобно, което да използва като лост...

— Хайде де! — кресна раздражено той. — Раздвижи се!

Само че балонът не го послуша. Вещицата се приближаваше бързо. Изглеждаше измъчена. Дано сърцето на старата глупачка се пръсне, пожела си Ниш.

— Върни кристала, механико — провикна се възрастната жена.

— Проклета да си! — изръмжа той и се приведе, търсейки камък.

Вещицата повдигна ръка, подредила пръсти около невидимо яйце, и бавно започна да ги събира. Ниш започна да се задушава. Лицето му посиня, езикът силом изскочи пред устните. Механикът изхриптя задавено, на който звук откъм кошницата отговори стон.

Тиан започна да се изкачва по скалата. В едната си ръка тя носеше парче удължен метал.

С огромно усилие на волята Крил-Ниш съумя да се отскубне от илюзията на матаха и да си поеме дъх.

— Юлия, помогни ми — изхъхри той.

Главата на перцептора изникна над ръба на кошницата.

— Не зная какво да правя — отвърна треперещият ѝ глас.

— Замери вещицата с нещо. Опитай се да я зашеметиш.

Юлия запрати полупразната си торба с гориво. Черни буци се разхвърчаха навсякъде.

— Не горивото, идиотке! — кресна механикът. — Нямаш ли капка мозък в главата си?

Спътничката му простена. Сетне, за ужас на Ниш, торбата, която висеше на гърдите ѝ, съдържаща безценния амплимет, изхвърча от кошницата и удари вещицата право по лицето, поваляйки я.

Натискът върху гърлото му изчезна окончателно, само че преди да е успял да реагира, Тиан вече се нахвърляше върху него. Крил-Ниш замахна към нея, но бе изтеглил ножа със слабата си ръка и ударът пропусна. Занаятчията замахна на свой ред. Ниш изквича, преценявайки, че замахът ѝ е насочен към слабините му, ала тя се бе прицелила в коленете. Металът блъсна левия му крак и механикът полетя надолу.

Струваше му се, че пада цяла вечност. По време на превъртането си във въздуха осъзна, че все още стиска ножа. Но полетът му приключи, преди да е успял да захвърли оръжието. Прониза го остра болка.

Ниш се раздвижи със стон. Ризата му мокрееше. Вещицата бе коленичила на няколко крачки от него. А Тиан се отправи към торбичката, хвърлена от Юлия, и с победоносен вик извади амплимета.

Юлия плачеше. Ниш отново простена. Погледът му срещна очите на Тиан, сетне се отмести към нарастващите лиринкски форми, затулващи небето със сенките си.

— Наслаждавай се на триумфа си — процеди той. — Няма да трае дълго.

— Нито твоята трагедия — отвърна Тиан. — Сбогом, Ниш. Надявам се никога повече да не се срещнем.

— Ще се срещнем — увери я механикът. — И още как, занаятчия Тиан. Предателка!

Той мъчително се изправи. Тиан помагаше на вещицата да поеме обратно. Близо до мястото, където Ниш ги беше видял за първи път, двете спряха, опрели гърбове до назъбена стърчаща скала, и се приготвиха да се защитават.

Двама лиринкси насочваха спираловидния си полет надолу. Крил-Ниш се колебаеше: дали да избяга още сега, или да остане и изчака, в случай че битката му предоставеше възможност да си върне кристала?

Тази му надежда посърна още в първите секунди. Проклетата вещица повдигна ръце и запрати поредно от златистите мехурчета, този път огромно. То полетя, за да се забие в гърдите на първия

лиринкс. Създанието застина във въздуха и се понесе към земята, където тежко се разби по гръб. Вторият лиринкс побърза да се отдръпне. Третия Ниш не можеше да види.

Но от сражението механикът бе видял достатъчно, за да вземе решение. Вещицата беше прекалено силна, кристалът бе изгубен. Той енергично разтърси кошницата, сграбчи въжето на балона и дръпна надолу. Торбата с горещ въздух се стрелна нагоре и балонът се оказа свободен. Ниш побърза да се намести вътре.

Най-сетне бяха свободни от непосилната твърд, където и най-малкото ручейче представляваше препятствие, което да бъде заобиколено. Тук механикът отново се чувстваше в контрол. Не притежаваше нито Тиан, нито кристала, но бе сторил всичко по силите си. И бе предупредил скрутатора за предстоящата инвазия, това беше най-важното. Ниш се настани удобно, решен поне за няколко минути просто да се наслаждава на полета.

Балонът бързо набираше височина. Над ледника той попадна на силен вятър, оттласнал го далеч от планината, на запад. Крил-Ниш се навъси — нужна му беше противоположната посока. Може би най-добре щеше да бъде да се спусне отново сред някое изолирано място, за да изчака подходящ вятър. Кое по това време на годината можеше да означава продължително чакане.

Той посегна към въжето на освобождаващия клапан.

— Не! — изпищя Юлия и притисна длани към ушите си. — Не, не!

Тя бе започнала да се върти, повдигнала лице към небето. Ръцете ѝ се размахаха, за да изтръгнат маската. Дневната светлина се стоварваше върху незащитените ѝ очи, пораждайки струи розови сълзи.

— Не!

Третият лиринкс бе останал високо в небето и сега се рееше над тях. Той бе по-дребен от останалите, не по-голям от човек. Външната му бронирана кожа бе съвсем прозрачна. През нея можеше да бъде видяна втората. Лиринксът изглеждаше необичайно крехък, но дългите нокти бързо разрушиха това впечатление.

За момент раната на Ниш го замая. Вкопчен в едно от въжетата, механикът не изпускаше от очи приближаващото се създание. Как ли възнамеряваше да ги нападне? Платнището бе уязвима, но и трудна

цел заради обгръщащите го въжета, които криеха опасност от заплитане. Може би създанието възнамеряваше да се стрелне край тях и да нападне от долната страна. Или дори да си послужи с Тайното изкуство — всички летящи лиринкси умееха да го използват, защото крилете им не бяха достатъчно силни, за да преодоляват гравитацията на Сантенар. *Загиналите при опит за летене лиринкси са повече от лиринксите, убити във войната*, казваше скрутатор Флид.

Този път Ниш разполагаше с меча си, което му вдъхна известна увереност. Той стисна въжето, пренесъл тежестта си върху пръстите на краката. Лиринксът жестоко се лъжеше, ако смяташе, че предстоящата битка ще бъде лесна.

Оказа се, че Ниш е бил този, който се е лъгал. Иноземното създание нямаше намерение да го напада. То рязко промени посока, стрелна се към платнището и с умел замах разсече плата.

Горещият въздух изхвърча със съскане. Балонът се понесе към скалите дълбоко под тях.

Юлия спря да крещи.

ШЕСТ

— Добре ли си? — напрегнато извика Тиан. Вторият лиринкс се хвърли към тях и тя го посрещна със замах, отстъпила под скалния нос. Създанието се отдръпна — не се страхуваше от нея, но стоеше нащрек заради Малиен.

Възрастната жена дишаше тежко.

— Повече от двеста години не бях използвала Изкуството за самозащита. Дай ми минутка.

Свела глава, Малиен бавно си пое дъх.

— След онзи случай се зарекох, че ще се отдам на мира. Ти унищожи заричането ми в рамките на ден.

— Съжалявам, не... — поде занаятчията.

— Мълчи. Не те обвинявам.

Матахът надникна изпод скалата. Първият лиринкс все още лежеше по гръб и слабо подритваше. Вторият се бе отдръпнал на около три крачки от тях и ги наблюдаваше с разперени криле. Масивно създание, многократно по-тежко от Тиан. Туловището му бе изцяло изградено от кости и мускули. Бронираните люспи бяха в състояние да отразят удар на метално острие. Огромната паст зееше, разкрила стотици сивкави зъби. Най-страховити бяха очите, в които сияеше интелект. По кожата му се разливаха вълни на синьо, зелено и червено. Лиринксите използваха това си умение за общуване, за сплашване на враговете си или просто за удоволствие.

— Дори и три лиринкси не биха ме притеснили, когато се намирах в разцвета на силите си — промърмори Малиен. — Но това беше отдавна. Освен това в тази позиция сме уязвими. Ако наоколо има и други, няма да сме в състояние да удържим. Трябва да влезем обратно в града.

— Те просто ще ни последват — каза Тиан.

— Тиртракс разполага със защита. Оглеждай се за третия лиринкс.

Занаятчията внимателно се приближи до ръба и се загледа в небето. Веднага видя летящото създание — то се бе понесло към балона, сведен до точица в западния небосвод.

— Виждаш ли го? — попита матахът.

Очертанията на лиринкса и балона се сляха. Въздухоплавът бързо се понесе надолу и изчезна отвъд хоризонта. А лиринксът пое обратно.

Тиан се почувства отвратително. Колкото и да мразеше Ниш, не искаше той да умира по такъв начин. Нито Юлия, която изглеждаше безобидна и се бе отнасяла добре с нея.

— Разкъса балона. Сега се връща.

— Полетът ги изтощава. Сега е най-подходящият момент. Дай ми жезъла.

Тиан ѝ подаде металната пръчка. Малиен раздвижи пръсти около него, а младата жена чувства косъмчетата върху ръцете си да настръхват. Матахът пристъпи напред и насочи единия край на необичайното оръжие към лиринкса. Около метала започна да се образува сребриста сфера, нарастваща като раздухвано стъкло. Когато сферата придоби размерите на малък пъпеш, Малиен я тласна към лиринкса.

Създанието веднага долепи ръце в отговор. Мистичният снаряд започна да се разпада на сияещи късчета, макар и запазил формата си. Малиен вложи още по-голямо усилие. Вратните ѝ жили се издуха. Тласкана от нашепванията на матаха, застиналата сфера поднови полета си и избухна върху целта си.

Вцепененият от усилие лиринкс бе блъснат назад по склона. Самата Малиен също рухна на колене и изтърва металния жезъл.

— Това болеше — задъхано промълви тя. — Какво е положението?

Тиан вдигна оръжието.

— Лиринксът лежи неподвижно, но не мисля, че е мъртъв. Летящият ще бъде тук след минута, най-много две.

— Не е мъртъв. Аз не съм убийца, Тиан. Подай ми ръка.

Двете се отправиха обратно нагоре. Малиен тежко се бе опряла върху рамото ѝ.

Летящият лиринкс започна да кръжи над тях. Тиан спря рязко.

— Какво има? — попита възрастната жена.

Занаятчицата се бе загледала в прозрачната кожа на летящото създание.

— Името на този лиринкс е Лиет. Тя беше една от учените в Калисин, под чието ръководство бях принудена да участвам в плътоформирането им.

Видът на женската бе породил неприятни спомени у Тиан.

— Значи имаш представа как ще постъпи?

— Не. Прекарах три месеца в техни плен, но не мога да кажа, че научих много за тях. Макар че...

— Да?

— В битка са смъртоносни същества, но когато ги опознаеш... те също притежават разбиране за честта.

— Това е окуражаващо — каза Малиен. — Но въпреки това не мога да кажа, че горя от желание да ги опознавам.

Лиет се обърна във въздуха и се насочи към повалените си другари.

— Отказа се.

— Те знаят къде сме. Във всеки един момент биха могли да се върнат. С армия.

Тиан и Малиен стояха нащрек през целия остатък от изкачването, но повече нападения не последваха. Занаятчията обаче два пъти зърна Лиет да ги следи от разстояние. Когато двете влязоха в Тиртракс, плътоформителката отлетя на изток.

— Какво ще правим сега? — попита Тиан. Двете останаха на прага, за да си починат.

Малиен разгърна дажба.

— Ще се подкрепим с малко флиувиор.

Младата жена също си взе парче от храната, напомняща зеленикаво и ронещо се сирене, което буквално се топеше в устата. Комбинацията от вкусовете му бе по-трудна за описване — остър, ароматен и млечист. Тя се задържа в устата й дълго след поглъщането, но я накара да се почувства по-добре.

— Какво е това, Малиен?

— Тоник против изтощаване. Подхранва и ума, и тялото.

Матахът си взе ново парче. Тиан стори същото.

— Това ниво на града не може да бъде отбранявано — продължи Малиен. — Което е жалко, защото тук има неща, които бих предпочела да не бъдат съзирани от лиринкски очи, не на последно място и повредените конструкти. Поне мога да запечатам горните и долните

входове. Там се съхраняват още по-големи ценности. Чудя се какво ли е довело лиринките тук? — Тя погледна въпросително към събеседничката си.

— Предполагам, че е амплиметът. Те умеят да проследяват подобни излъчвания.

— Откъде знаеш? — остро запитва старицата.

— Във фабриката, когато бях занаятчия... — Спомените от някогашния живот нахлуха с непоносима сила и под напора на носталгията Тиан остана безмълвна за миг. — Враговете ни бяха започнали да откриват безпогрешно разположението на конструктите, което бе мистерия за нас. Открих, че лиринките се ориентират по аурата, излъчвана от работещ кристал.

— Как? За пръв път чувам подобно нещо.

— Не съм сигурна за метода. Използваха нещо, напомнящо на голяма гъба. Нямам представа дали са го сглобявали, отгледали или...

— Плътоформирали — допълни Малиен с нетипично за нея потръпване. — Продължи.

— Открих и начин да прикривам излъчването.

— Какъв?

— Обгръщах хедроните в злато, запечатвах ги и ги покривах със смола. Това елиминираше издайническото излъчване, без по никакъв начин да се отразява на функционалността им. Освен това елиминираше и възможността за саботаж. — Тя сведе поглед. — Липсва ми работата.

— Ти си забележителна млада жена — каза Малиен. — Искане ми се...

Тя не довърши мисълта си и Тиан я погледна въпросително.

— Няма значение — додаде старицата.

Двете започнаха да обхождат нивата, където Малиен задейства стражи — сплескани черни конуси — край входовете им. Пътном минаха край повредените конструкти, които отново привлякоха вниманието на Тиан със забележителната си изработка. Дали и те черпеха енергия от същото поле, захранващо кланкерите, или разчитаха на съвсем различен източник? Много ѝ се искаше да огледа по-подробно някой от тях. Не бе излъгала, когато бе казала, че работата ѝ липсва.

Приключили, двете се отправиха към покоите на матаха. Тиан вече знаеше пътя и той не ѝ се струваше дълъг, само че трябваше да изкачат осем стълбища едно след друго. На върха на последното възрастната жена трепереше.

— Този ден определено ми дойде в повече. Ще се видим утре сутринта — извини се Малиен и се оттегли в стаята си.

Занаятчията си наля чаша вода и приседна, за да отпочине. Бе връхлетяна не само от умора, а и от потискаща меланхолия. Незначителното решение да помогне на Минис бе повлякло след себе си страховити последици. Може би аахимите вече бяха встъпили във война със Сантенар. Може би невинни хора погиваха, докато тя си седеше сред чуждоземен лукс.

Тиан не можа да издържи и скочи от стола. Изпитваше неустойимо желание да причини страдание на себе си, за да овъзмезди болката, която бе причинила на Хани. Тя се затича нагоре по стълбите към площадката, на която Малиен обичаше да седи. Пробождането в далака от пренапрежение само я изпълни с радост.

Достигнала пещерата, Тиан удари с длан по стъклото. То се плъзна встрани и младата жена получи достъп до балкона.

Каменната повърхност бе заледена. Занаятчията се подхлъзна и лошо си удари пицъла в каменния стол. Без да спира, тя доуца до ръба и се загледа в зейналата празнота. В свършената чистота на въздуха съседните върхове се очертаваха с удивителен детайл. Спускащото се слънце заливаше с блясъка си ледената повърхност.

Гледката беше вълшебна, ала неவிждащият поглед на Тиан не можеше да я оцени. Сигурно Малиен изпитваше същото при идванията си тук — за да използва усамотението като платно, върху което да нанесе спомените от завинаги отнетия ѝ Аахан. От света, на който не бе могла да се върне. Дори и отварянето на двер между световите пак бе запазило тази невъзможност, защото Аахан загиваше. Аахимите бяха вечни изгнаници, без собствен дом.

Също като Тиан.

По времето, когато червеникавото слънце се потапяше сред езерото от мъгла, седналата в креслото занаятчия бе замръзнала, залепнала за камъка.

— Какво по дяволите те е прихванало?

Малиен я разтърсваше. Опитите на Тиан да отвори очи се оказваха напразни и за един ужасяващ миг тя се изплаши, че е изгубила зрението си завинаги. Възрастната жена отдели образувалия се върху миглите ѝ лед, разтри ги с топлата си длан и занаятчията успя да раздели клепки.

Отведена долу, където ѝ бе връчена чаша гъста и сладка червена напитка, Тиан се почувства глупаво. Затрудняваше се да осмисли подтика, тласнал я да стори това.

— Мисля, че се наказвах — със запъване произнесе тя.

— Ама че глупост! Ако си сторила вреда, направи нещо, с което да я компенсираш.

Тиан отпи нова глътка. Малиен беше права: тя трябваше да направи нещо. Но какво? Може би да се върне във фабриката и да възобнови работата си?

Матахът разгръщаше страниците на дребна книжка в подвързия от жълтеникава кожа, но не я четеше.

— Наред ли е всичко? — поинтересува се занаятчията.

Възрастната жена положи книгата встрани.

— Трудно ми е да ти опиша какъв шок беше за мен да науча за дверта и да видя конструктите. Арогантността винаги е била слабата черта на аахимите. Толкова много машини, представляващи такава мощ, биха разпалили високомерие и сред най-скромната гръд. Отлично познавам водителите като Витис — дръзки до невъзможност, слепи глупаци. Той е изгубил и света, и клана си. Това означава, че няма да допуска компромиси. Той е страдал — значи и останалите трябва да страдат. Историите ни съдържат множество примери за подобни предводители, само че всеки от тях е поглеждал назад към времето на някогашното величие и е осъзнавал, че то е минало.

— Витис е различен. Той е изгубил всичко, което е имало значение за него. Сега има пред себе си възможност, каквато се открива веднъж в живота. И нищо не е в състояние да го усмири. Начело на могъща армия, най-могъщата, събирана някога, той пристига сред свят, разрушен от война. Какво смяташ, че ще направи?

— Ще го завладее — тихо каза Тиан. — Но... ние всички сме част от човечеството. Може би ще се съюзи с нас срещу лиринксите.

— Аз бих се съюзила — отвърна Малиен, — но защо би го направил той? Мнозина аахими смятат вас, проточовеците, за примитивни, дори подчовеци. По думите ти спокойно мога да заключа, че Витис също споделя подобни възгледи. Той би предпочел лиринксите да спечелят. Не е изключено дори да се съюзи с тях.

Тиан почувства кръвта ѝ да се смразява.

— Не би сторил подобно нещо — прошепна тя. — Не би могъл.

— Погледни вашите собствени Истории, Тиан. По-напредналите раси, по-могъщите нации са унищожавали стотици от по-слабите.

— Но ние имаме древна и забележителна цивилизация. Как е възможно някой да си помисли...

— Казах ти. Погледни хрониката на Сантенар.

Тиан отказваше да приеме подобно нещо. Отказваше дори да си помисли, че Витис би могъл да прояви подобна отегчена безгрижност към древния ѝ вид и цялата му история, за да го унищожи, както се стъпква хлебарка.

— И нищо не може да се направи? — замаяно запита Тиан.

— Не бих казала *нищо*. Витис трябва да има и слабости.

— Освен съревнованието между клановете, други не видях.

— То би изчезнало в мига, в който аахимите се почувстват заплашени.

— А сантенарските аахими биха се присъединили към тях, за да ги подсилват още повече.

— Ако бъдат подложени на достатъчно силен натиск, вероятно биха го сторили.

— Но не и ти, Малиен?

— Никога не бих предала аахимите, Тиан. Но ще направя всичко по силите си, за да помогна на цялото човечество.

— Аз също! — зарече се занаятчията. — Аз доведох тук аахимите. Мое задължение е да възстановя баланса.

Ала как? Тя бе пленена от обстоятелствата, на стотици левги сред нищото.

Малиен се наклони напред в стола си, свела поглед към връхчетата на ботушите си. Ръцете ѝ с изпъкнали вени трепереха, тя ги отпусна в скута си. Понечи да каже нещо, но нерешително замълча.

Тиан не я подкани. Малиен можеше да ѝ предложи само думи. Думите не променяха нищо.

— Нямах представа какво изпитах, когато чух за амплимета — каза накрая старицата.

Занаятчията не очакваше подобно изказване и не можа да сдържи приплама на ревност, примесена с гняв.

— Защо? — хладно попита тя. — Какво значение би имал той за теб?

— Би ми предоставил шанса да съзря изгубения Аахан.

— Ти не си родена там. — Историите бяха категорични по въпроса.

— Не. Аз съм потомка на доведените тук роби на хароните. По тази причина малцина изсред нас се чувстват като у дома си на Сантенар. Аз също не правя изключение, макар моите деца и моите родители да почиват сред сантенарска земя. Ние не спираме да копнеем по Аахан, да тъгуваме за света, който ни е бил отнет. А сега шансът за завръщане е изчезнал завинаги, защото скоро няма да има Аахан. Но пак бих могла да използвам амплимета, за да го зърна.

— Но нали ти сама каза, че Аахан вече е разрушен?

Гневът на Тиан си беше отишъл, но пак не ѝ се искаше да даде кристала на Малиен, дори и за кратко.

— С помощта на амплимета и огромно количество воля бих могла да обърна поглед назад към дълбините на времето. Дори бих могла да съзря онзи рай, който е представлявал Аахан преди хароните да ни го отнемат. Тиан, не би могла да разбереш колко копнея за това. — Малиен поклати глава, а от дълголетните ѝ очи покапаха сълзи.

Искрената мъка на старата жена отстрани и последната неохота на занаятчията.

— Вземи — каза тя и дръпна вървите на кесията, която носеше на гърдите си. — Надникни в миналото и утоли копнежа си.

— Страхувам се — тихо отвърна Малиен. От силата и увереността ѝ не бе останала и следа. Сега тя приличаше на обикновена старица, преживяла повече мъка, отколкото триумф.

— Боиш се, че отварянето на портала може да го е покварило?

— И това. Но повече се боя от това, което ще видя.

Малиен не разясни думите си, а Тиан не я попита. Не смяташе, че има право. Кристалът меко проблесваше върху протегнатата ѝ длан. И двете се бяха загледали в сиянието му, сякаш криещо тиха заплаха.

Малиен потръпна и протегна ръка. Дългите ѝ пръсти и палецът се обвиха около амплимета и го повдигнаха. В началото бипирамидата се отдели трудно, като обвързана с невидими нишки за дланта на Тиан. Последва неочакван пукот. Кристалът полетя във въздуха, окъпан в ярко сияние. Занаятчията изпищя, но пръстите на матаха отново уловиха кристала и скриха сиянието му.

Възрастната жена се изправи.

— Ела.

Двете отново се насочиха към балкона.

— За какво съм ти?

— Просто искам да бъдеш до мен — отвърна Малиен и седна на каменния стол.

Тиан остана край стъклената врата, където беше малко по-топло. Все още я измъчваха тръпки от скорошното измръзване, който дискомфорт се примесваше с неспокойството за намиращия се в чужди ръце амплимет.

— Не е ли опасно да го използваш толкова близо до възловата точка?

— Опасно е.

Малиен бе поставила кристала между пръстите си, чиито връхчета бяха събрани като в молитва. Единият край на бипирамидата стърчеше между тях. Бе отпуснала лакти върху коленете си. Със скованата си поза тя принуди Тиан да се приближи, за да вижда по-ясно.

Старицата рязко извърна глава, изненадвайки събеседничката си с вида на лицето си. Изглеждаше уплашена. Амплиметът, обичайно излъчващ бяло или синкаво сияние, понастоящем струеше заплашителна червенина. Блясъкът му пулсираше. Тиан потръпваше при всяко изменение.

Кристалът започна да пулсира по-бързо и произволно. Изглеждаше, че между него и Малиен се разразява борба. Тиан си припомни опасенията на Витис, касаещи евентуалното покваряване на амплимета. Дали за самата нея щеше да има опасност, когато матахът ѝ върнеше кристала? Ако ѝ го върнеше.

Сиянието изчезна рязко. Светещият глобус във вътрешността на помещението също угасна. Слънцето вече бе залязло и нощта бе тъмна, оспорвана единствено от слабия блясък на звездите, уловен от

леда. Атмосферата излъчваше заплаха. Малиен потръпна с цяла снага и бавно започна да се изправя, докато не застана на пръсти. Едновременно с това тя повдигна бипирамидата над главата си и нададе вик на неразбираема емоция — би могъл да бъде както екстаз, така и агония.

Сега амплиметът сияеше толкова ярко, че Тиан можеше да види кръвта, стичаща се във вените на възрастната жена — а тя се забавяше, забавяше, забавяше... Какво правеше Малиен? Занаятчията понечи да се раздвижи, ала в следващия миг светът около нея изчезна. Последното нещо, което Тиан помнеше, бе как се надига от ледния камък.

Веднага можеше да види, че е била в безсъзнание известно време, защото над върховете беше изгряла луна. Малиен все така държеше кристала над главата си, процеждаща лъчи между пръстите ѝ. От затворените клепачи се стичаха сълзи, а очните ябълки зад тях се движеха. Върху страните бяха замръзнали сълзи.

Тиан остана близо до ръба, за да не я притеснява. Лъчите постепенно губеха интензитета и дебелината си, докато в един момент единствено лицето и пръстите на матаха не останаха осветени. Скоро старицата изцяло потъна в мрак.

Младата жена се протегна предпазливо и докосна ръката на Малиен. За нейна изненада крайникът беше топъл. С огромно облекчение Тиан взе кристала от ръцете ѝ.

Матахът се раздвижи рязко: оживяваща статуя. Очите ѝ се отвориха, пръсвайки ледени късчета.

— Тиан — колебливо изрече тя. По подобен начин би мълвил човек, почти забравил как да говори.

— Ела вътре.

— Ти влез на топло. Аз ще дойда по-късно. Първо трябва да помисля.

На Тиан не ѝ се искаше да оставя старицата сама, защото се притесняваше за нея, но мразовитият студ подкрепи молбата на Малиен. Занаятчията слезе в покоите ѝ, но и там не можа да се стопли — не и докато не си приготви гореща вана.

Малиен я откри часове по-късно да спи във ваната.

— Вечерята е готова — каза тя, докосвайки спящата по рамото.

— Какво видя? — попита Тиан, когато двете бяха приключили великолепното пиршество, състояло се от изцяло непознати за нея гозби. Тя се бе настанила в удобен стол, облечена в копринена рокля и отпиваше от чаша с течност, напомняща кафе, но с далеч по-превъзходящ аромат. — Съжалявам. Това беше неучтиво от моя страна.

— Не видях това, което очаквах да видя — отвърна Малиен. — И за видяното ще говоря само с други от вида си. — Тя също отпи от чашата си, понечи да каже още нещо, ала утихна.

Тиан също замълча. За нея Аахан представляваше сцената на вулканични видения, на чийто фон бе съзирала Минис. Довършила напитката си, тя се оттегли да си доспи. Този път не я измъчваха сънища.

Малиен дойде при нея едва на следващия ден.

— Заслужаваш да чуеш обяснение, Тиан. Трябва...

— Аахан не касае мен. Не се чувствай длъжна...

— Изслушай ме. Аахан се е замесил в делата на твоя свят и ти си в правото си да знаеш какво става. Вярвам, че Витис е проявил нечестност спрямо теб — ако не самоинициативно, то манипулиран от други аахими. Ти беше права да се изказваш със съмнение за честта на жителите на Аахан. Някой си играе смъртоносна игра, последиците от която биха могли да бъдат невъобразимо ужасяващи.

Тиан понечи да каже нещо, но матахът повдигна ръка.

— Има и друго, което е свързано по-пряко с теб. Амплиметът действително е бил покварен от отварянето на дверта — или от намесата на Витис. Изглежда в кристала се е събудила проява, до този момент оставала без израз.

— Каква? — прошепна Тиан.

— Не зная. Може би някакво подобие на минерален инстинкт.

Тези думи бяха тревожно близо до собствените съмнения на Тиан. Още от самото начало кристалът бе я интригувал с необичайността си. Не й се бе налагало да го събужда, на каквато процедура трябваше да бъде подложен всеки хедрон — амплиметът черпеше енергия самостоятелно.

— Какво се опитва да постигне?

— Не зная. Възможно е намеренията му да са добронамерени, зложелателни или на безразличие, но във всеки случай ще се опита да ги реализира на всяка цена.

— Значи трябва да го унищожим? — Гласът ѝ заглъхна. Достатъчно голям риск криеше унищожаването на обикновен хедрон, към който е привикнал съответният занаятчия. А унищожаването на амплимет... Не, тя дори не се осмеляваше да мисли за евентуалните последици.

— Не! — разпалено възкликна Малиен. — Амплиметът може да е опасен, но пак е съкровище. Пази го, защитавай го и, преди всичко, пази се от него, защото този кристал е смъртоносен.

— Да го използвам или да го притежавам?

— Не бих могла да кажа. Трябва да напуснеш при първа възможност. Амплиметът... е несъвместим с тукашния възел и Кладенеца. Имаш късмет, че до този момент не се е случило нещо драстично.

— Какво имаш предвид?

— Това ще се опитвам да разбера тази нощ.

— Може би кристалът е покварил дверта — с надежда предположи Тиан.

— Не. Станало е обратното.

Още неща, над които да размишлява.

— Къде бих могла да ида?

— Някъде, където знанията и уменията ти ще бъдат в състояние да извлекат добро от злината.

— Поема ли обратно към фабриката, ще стигна там след година — размишляваше Тиан. — Ако изобщо я достигна. И ако реша да приема наказанието им. Пътуването на запад също ще бъде не по-малко опасно и ще ми отнеме месеци. Тогава би било прекалено късно, дори и ако знаех какво възнамерявам да правя.

— Трябва сама да изготвиш плана си. Тук не мога да ти помогна. Но преди да си заминеш, има нещо, с което би могла да ми бъдеш от полза.

— Какво? — попита занаятчията, сигурна, че няма да ѝ хареса.

— Ти си опитна занаятчия — каза Малиен. — Може би ще успееш да разглобиш повредените конструкции и от частите им да сглобиш нов.

СЕДЕМ

Тиан не можа да скрие тръпките, плъзнали по цялата ѝ снага. От мига, в който бе зърнала конструктите за пръв път, не бе спряла да копнее да надникне под изящните им корпуси. Това беше намеса на самата съдба.

— Ще започна още сега. — Тя буквално скочи на крака. — Още този миг.

— Канех се да приготвям вечерята.

— Ами ако лиринксите се върнат? Не бих искала да рискувам.

Всъщност тя копнееше отново да усети метал в ръцете си. Устройствата бяха логични, предсказуеми, благонадеждни. Те не лъжеха, не мамеха, не предаваха.

Малиен се усмихна леко кисело.

— Храната скоро ще бъде готова.

Тиан забърза по стълбите с разтуптяно сърце. Новостите в механизмите винаги бяха представлявали интерес за нея. А сега ѝ предстоеше среща с технологията на един различен свят. Конструктите бяха за нея по-ценни от съкровище.

Достигнала залата с трите машини, тя бавно започна да се разхожда около тях, смръщена в размисъл. Тъй като не разполагаше с никакво понятие за принципа им на действие, щеше да ѝ бъде трудно да определи място, откъдето да започне. Конструктът, който беше обърнат върху покрива си, бе пострадал най-сериозно. Евентуалното му преобръщане щеше само да задълбочи щетите. Вторият бе със смазана предна част, третият бе смачкан странично и отгоре. Занаятчията се опита да огъне метала в правилната му форма, но дори не успя да го помръдне. Макар да бе тънък на вид, той не отстъпваше на дебалата броня, обгръщаща страните на кланкер.

Занаятчията се покатери върху конструкта със смазана предница и надникна през люка. Вътре бе по-просторно, отколкото изглеждаше, макар че натъпканите пътници надали бяха споделяли това впечатление. Над и зад люка бе разположена бойна кула с копиет, подобен на този, който бе убил Хани. Тиан побърза да обърне гръб на оръжието.

Люкът отвеждаше до овално помещение, което можеше да побере дузина души. В задната част бяха разположени пътнически седалки. В срещуположния край блестяха бледозелените стъкла на навигационните инструменти. Под нактоуза бяха разположени превключватели и разноцветни копчета. Пред седалката се издигаше голям шестоъгълен лост, в средата на чийто фуниеvidен край също имаше копче. Лостът можеше да се движи в четири посоки, но нищо не последва, когато Тиан опита. На пода край него се виждаха пет педала с извита форма.

Занаятчията последователно опита бутоните, превключвателите и педалите, но отново не последва никаква реакция. Може би механизмът бе повреден, а може би преди това трябваше да бъде задействан по някакъв непонятен за нея начин.

От лявата страна на лоста бе разположена овална дупка, предоставяща достъп до долното ниво. Тиан колебливо отпусна крака върху напречниците на метална стълба. Доловило присъствието ѝ, осветлението се задейства само.

Вътрешността на това ниво притежаваше формата на яйце. Красяха го плетеници от благородни метали в типична аахимска последователност.

Стената пред нея бе покрита с различни дръжки. Тиан отмести една, за да открие хитроумна койка. Друга откри шкаф с чаши, чинии и прибори за хранене. Трета криеше шкаф с оръжия, понастоящем съдържащ единствено меч със закривена форма и арбалетни стрели. Четвърти шкаф бе пълен с неразбираеми инструменти.

В пода бе вложена удобна за хващане хлътнатина, под която занаятчията откри задвижващия механизъм. Някои от компонентите му приличаха на онези, които бе използвала за изграждането на зиксибюла: различни кристали, стъклени тръби във формата на тороиди и усуквантори, а също и елементи от метал и керамика. Успокои я фактът, че пред себе си има нещо поне отчасти познато. Сглобеното от нея приспособление бе отворило дверь, следователно би могла да поправи и този конструкт.

Тиан отново се изкачи в кабината на оператора, за да я огледа по-обстойно. Сетне излезе отвън, за да огледа корпуса на машината. Конструктът *не изглеждаше* непоправимо увреден, освен ако последвалото падане не бе увредило някаква част от механизма. Но

надали аахимите биха построили бойна машина, която да е толкова крехка.

Занаятчията се приближи към преобърнатата машина. Люкът не само бе затиснат — горната част бе премазана, така че бе невъзможно да се влезе. А и надали механизмът му бе преживял подобно падане. Третата машина, легнала на една страна, по вътрешността си приличаше на първата проверена, само че бе по-лошо увредена.

Затова Тиан се върна при първия конструктор и насочи вниманието си към повредения му нос. Работата ѝ бе изморителна и изискваше огромна концентрация, защото налагаше разгадаването на предназначението на всеки от елементите и подбирането на правилния инструмент. Бе успяла да разглоби част от увредения корпус, когато осъзна със сепване, че Малиен стои зад нея.

— Ти откъде изскочи? — възкликна занаятчията.

— Тананикаш си, докато работиш. Промяна в положителната посока.

— Работата страшно ми липсваше. Готова ли е вечерята?

— Изстина отдавна. Дойдох да те повикам да закусваш.

Тиан смаяно погледна към процепа в далечната стена. Действително навън се зазоряваше.

— Нямах представа. Съжалявам.

— Няма значение. Защо разглобяваш предницата?

— Възнамерявам да я заменя с части от останалите две машини.

Малиен приклепна до нея и пхна ръка под корпуса. В отговор се разнесе тихо изщракване. Тя стори същото и с горната му част и страните.

— Издърпай това. — Матахът посочи към една подпора.

Двете задърпаха едновременно. Цялата предна част от корпуса се плъзна на пода.

— Как го направи? — високо възкликна Тиан.

— Познавам аахимската технология — отвърна Малиен.

Половин час по-късно конструкторът бе получил нова предница. Тиан изтупа ръце и се отдръпна, за да погледне машината. Ако се изключеше прахта, конструкторът изглеждаше като нов.

— Все още остава по-големият проблем: как да го задвижим.

— Най-добре да оставим това за по-късно. Залагането на капани е честа практика в нашите машини, а дори и експерт не би продължил

работа след безсънна нощ. По-късно ще ти преподам някои думи от езика ни. За да разбираш какво правиш, трябва да знаеш наименованията.

Докато Тиан спеше, Малиен отново посети Кладенеца. Още преди да е навлязла в конусовидната пещера, тя усети, че нещата са различни. Отвеждащият към него проход бе по-малко мразовит, запречващите кубове бяха по-крехки. Синкавата мъгла около Кладенеца бе гъста като крем и се издигаше по-високо от главата ѝ. Възрастната жена ясно усети съпротивата ѝ, докато се приближаваше край ръба.

Тя притеснено се загледа надолу. Ами ако бе започнал да се размразява? Малиен се заслуша за издайническото прозвъняване на напукващ се лед — това щеше да бъде първият признак. Но не се чуваше нищо. Ивиците мъгла все така лениво се стелеха вътре. Дълбините бяха притихнали, което я успокои. Процесът все още не бе започнал. Това беше добре — Малиен не бе сигурна, че сама би била в състояние да го овладее. Съмняваше се, че някой изобщо е способен.

По време на обратния път тя размишляваше за Тиан — и дали бе редно да сподели притесненията си с нея. В крайна сметка реши да ги задържи за себе си колкото се може по-дълго. За Тиан не би имало никаква полза да знае.

Същата вечер Малиен започна да излага пред Тиан основите на аахимския език — главно думите, свързани с настоящата им работа. Макар младата жена подобно на сънародниците си да говореше три езика — на югоизточната, северната и западната част на Сантенар — аахимският се оказа далеч по-труден. След уроците тя винаги се връщаше към работата с още по-голямо наслаждение.

Тя прекарваше дни в изучаване на конструкта, но не можа да разбере нито по какъв начин бива хранен, нито какъв механизъм използва, за да се издига над земята и да се движи. В един момент изпадна в горчиво отчаяние. Витис и останалите аахими бяха изтъкнали собственото си широко познаване на геомантията и нейното собствено невежество във въпросната област — може би наистина не

бе по силите ѝ да проумее? Изтощена от провала, Тиан заспа вътре в кабината.

Малиен я събуди, понесла по чаша във всяка ръка. Докато двете отпиваха от жура си (както се наричаше гъстата и ароматна червена напитка), занаятчията обясни причината за унилостта си.

— Всеки ли може да управлява вашите кланкери? — попита матахът.

— Не, разбира се! Операторът трябва да бъде синхронизиран с контролера си. От съображения за сигурност никога не оставяме контролера в машината, операторът винаги го взема със себе си. За това има и друга причина: привързаността, която се установява между тях по време на процеса. Така че без контролер кланкерът е неизползваем.

— Освен ако в него не бъде включен контролерът на друг оператор.

— Да, но не винаги. Конструктите на същия принцип ли работят?

— Не зная — отвърна Малиен.

— Това не ми помага особено — тросна се занаятчията.

— След като Рулке построил първия конструктор — внимателно поде старицата — по времето на Сказанието на огледалото, най-добрите ни мислители отделили огромно внимание на подобни приспособления. На изграждането им, храненето и контролирането. Но се провалили, защото проблемът бил прекалено сложен.

— Но по-късно ние сме открили как да използваме полето. Теорията на Нунар ни е помогнала и е довела до построяването на първите кланкери.

— Примитивни машини. Не го казвам като обида — бързо добави матахът, виждайки реакцията на Тиан. — Но не може да става и дума за сравнение между кланкери и конструктори.

Просто не можеш да се сдържиш да не покажеш аахимското си превъзходство, помисли си Тиан. А на глас каза:

— Но изглежда на Аахан все пак са успели.

— Те са били *по-отчаяни*. И са разполагали с прототипа на Рулке, макар и повреден. — Тя се вторачи в Тиан. — Машината трябва да разполага с активационна защита.

— В такъв случай ще са отнесли ключа със себе си, за да не позволят на друг да я използва.

— Може да има начин защитата да се заобиколи. Остави това на мен.

Тиан се спусна на долното ниво, отмести капака на механизма и приседна на ръба, провесила крака над него. Създаде мислено изображение и започна да го извърта, стараейки се да го опознае. Не по начина, по който оператор разпознаваше кланкера си, а по начина, по който един майстор на контролери познаваше всички особености на хранващото поле. Рядката ѝ способност да мисли в образи ѝ позволяваше да върши това и често ѝ помагаше при разрешаването на разнообразни проблеми.

По какъв начин конструктите се носеха над земята? Какво ги задържаше? Тиан не можеше да разгадае въпроса. Но смяташе, че те не използват слабите полета, значи трябваше да си служат с онези силни излъчвания, за които бе загатнала Нунар. Смъртоносни дори и за опитни гадатели.

Споходи я неочаквана мисъл. Проблем, който ѝ се налагаше да разрешава при всяка изработка на контролер, беше да го настрои така, че хедронът му да не реагира срещу полето, а плавно да черпи енергия от него. Но какво би станало, ако контролерът бъдеше настроен да се *противопоставя* на полето? Той щеше да бъде отблъскван от него — заедно с всичко, към което беше свързан. Можеше ли това да бъде постигнато?

Изкачила се обратно горе в кабината, за да огледа по-внимателно контролния механизъм, все още съсредоточена върху мисловния си образ, Тиан забеляза нещо странно — зад навигационния ствол се извърташе малко гнездо, което се отваряше в най-високата си позиция. Формата и големината му бяха подходящи да приемат малък хедрон. Гнездото беше празно, но пак се долавяха слаби следи от кристална аура. Дали щеше да проработи, ако поставеше вътре амплимета?

Занаятчията развърза кесията и изпита познатото чувство на единение, когато пръстите ѝ докоснаха сияещата бипирамида. Канеше се да постави кристала в гнездото, но гласът на Малиен долетя откъм люка:

— На твое място не бих направила това.

— И защо? — сприхаво се поинтересува занаятчията.

— Казах ти — амплиметът е опасен. Освен това създателите на този конструкт не са съзирали амплимет в продължение на повече от четири хилядолетия. Какъвто и кристал да са използвали, изобщо не е бил толкова мощен. Подобен прилив на енергия би изгорил или направо взривил механизма. Или би могъл да го стопи, заедно с нас двете. Щом си в настроение за подобни опасни експерименти, опитай с по-слаб кристал.

Тиан намери думите ѝ за разумни.

— Имам обикновен хедрон. Да пробвам ли с него?

— Щом трябва. Само знай, че всичко, което правиш тук, е рисковано.

— Защо?

— Възловата точка на Тиртракс е една от най-силните в света. Манипулирането толкова близо до нея може да има неочаквани последици. Освен това Кладенецът...

— Какво за него?

Малиен се поколеба, видимо съжаляваща, че е засегнала тази тема.

— Между него и възела е постигнато крехко равновесие. Не бих искала то да бъде нарушавано.

— Не разбирам.

— Това са аахимски тайни, които не са за външни уши.

— Как очакваш да поправа конструкта, без да знаеш какво става?

— Така да бъде. Някои неща мога да споделя с теб, но трябва да обещаеш да ги държиш в абсолютна тайна.

— Разбира се — отвърна младата жена.

— Кладенецът на ехото е пленен, но не и покорен. Неудачната употреба на енергия може да внесе непредсказуеми изменения или дори да му позволи да се отскубне. В Тиртракс сме изключително внимателни с употребата на Изкуството. Ти също трябва да бъдеш. — Малиен се извърна рязко, с което сложи край на разговора.

Тиан далеч не беше приключила с въпросите, но предпочете да не задава други питання и отдръпна ръка от амплимета. Колкото повече неща ѝ казваше Малиен, толкова по-малко разбираше.

Занаятчията отпусна торбичката обратно върху гърдите си и откачи хедрона. Осъзна, че неволно е стиснала зъби. Наложил си да се

овладее, внимателно отпусна кристала в гнездото и рязко отдръпна ръка.

Нищо не се случи. Тиан въпросително погледна към спътничката си.

— Какво трябваше да очаквам?

— Не зная.

Тиан се канеше да вземе хедрона обратно, но старицата я спря.

— Не, още не го изваждай. Може би това не е цялата процедура.

— А каква е тогава? — възкликна занаятчията, неспособна да овладее раздразнението си.

— Да оставим това за утре. Нещата винаги изглеждат по-ясни след преспиване.

— Изтощението винаги ми показва кога е време да спра.

Малиен я погледна замислено.

— Чудех се за теб, Тиан.

— Какво имаш предвид? — смути се младата жена.

— Какво обичаш да правиш извън работата си.

Въпросът ѝ се стори неразбираем:

— Обичам работата си.

— Аз също, но тя не е целият ми живот. От какво се криеш?

— Не се крия от нищо — кресна Тиан и се извърна. — Затова съм толкова добра — защото полагам по-голямо старание.

— На колко години си? Не, ти вече ми каза. Навършила си двадесет и една в деня, в който се е отворила дверта.

Тиан захвърли гаечния си ключ на пода.

— Е, и?

— Знаеш ли на колко години съм аз?

— На вид изглеждаш на около шестдесет, но аахимите стареят бавно и живеят дълго. Освен това зная, че си била жива по времето на Огледалото. Да речем, двеста и петдесет?

— Триста осемдесет и пет, което е с едно столетие повече от очакваното. И все още не съм достигнала края. Преживяла съм осемнадесет твои живота, Тиан, през което време би трябвало да съм научила известни неща. Не можеш да работиш непрекъснато. Трябва да живееш!

— Майка ми казваше същото.

— Ако не искаш да се вслушаш в мен, последвай нейния съвет. Легни си рано и се върни към работата на сутринта. Онова, което днес ти изглежда трудно, ще ти се вижда лесно. Дори е възможно да откриеш отговора в съня си.

След това, което ѝ бяха причинили сънищата, Тиан нямаше никакво намерение да търпи нови съновидения. Все пак тя се отправи нагоре по стълбите, мърморейки:

— Радвам се, че ти не си ми майка.

От цяла вечност не се бе сещала за Марни. Какво ли правеше тя сега? Тиан почти можеше да си я представи върху огромното легло — подбира си мазни десерти и приема поредния любовник в месни обятия. Марни не правеше друго, освен да *живее*.

— Притеснявам се, че лиринксите ще дойдат — обърна се тя към Малиен, когато достигнаха горната площадка. — Това е възможността на живота ми и не искам да я проспивам.

— Аз също се тревожа — каза матахът. — Възнамерявам да се оттегля на балкона си. Трябва да помисля.

— Изглежда това, което те тревожи, не е свързано с тях, нали?

След дълго колебание Малиен призна:

— Непрекъснато наблюдавам Кладенеца. Струва ми се, че той започва да се размразява.

— В какъв смисъл?

— Кладенецът е динамичен обект, енергийна вихрушка. В същността му е заложено да се носи свободно, ала тази свобода би дошла на цената на всичко в света, което е фиксирано в съществуването си — скали, гори, всички проявления на живота. В сегашното си впрегнато състояние Кладенецът е съкровище. Но ако бъде освободен, той ще донесе гибел на всичко солидно, което докосне. Бил е замразен още по времето на идването ни в Тиртракс, но сега забелязвам ранните стадии на процес на топене. Ако се размрази изцяло, не бих могла да го задържа.

— А защо се размразява?

— Не зная. Да си забелязвала нещо необичайно около амплимета в последно време?

— Не. Ти ме предупреди да не го използвам. — Тиан ѝ подаде кристала.

Малиен внимателно се вгледа в бипирамидата.

— Не виждам изменения, но ти го дръж под око и веднага ми кажи, ако се случи нещо необичайно.

— Очаква ли се?

— Не мога да кажа. Възможно е размразяването по никакъв начин да не е свързано с амплимета. Причината би могла да се крие в отварянето на дверта или в енергията, която конструктите са почерпили от възловата точка.

— Но си притеснена?

— Много притеснена.

ОСЕМ

Разрезът бе разсякъл две трети от платнището, но въздухът продължаваше да изхвърча със свистене. Балонът падаше — не като камък, но достатъчно бързо, за да бъде усещането ужасяващо. Лиринкът не изчака да види разбиването им, а веднага пое обратно към Тиан и вещицата.

Какво ли щеше да бъде усещането при сблъсъка със скалите? Ниш се надяваше болката да не трае дълго. Юлия изскимтя и понечи да се скрие в кутията си.

— Няма смисъл. Ела. — Крил-Ниш я взе в прегръдките си. Юлия се притисна съвсем плътно до него, сякаш се опитваше да влезе под кожата му. Той също стисна ръце около нея. Силният вятър ги бе отнесъл няколко левги западно от Тиртракс и отвъд пропастта. Сега се спускаха към подножието на глетчерите. Сблъсъкът с леда по нищо нямаше да отстъпва на камък.

Внезапно издигащо се течение улови балона и ги понесе отвъд ледените скали, към група морени, а после и отвъд тях — към остров сред замръзнала река. Ниш бе сигурен, че ще се разбият право в леда. Но вятърът продължи да ги носи към гората, скриваща средата на острова.

На вид дърветата приличаха на ели, макар игличките им да бяха сини. Един от клоните закачи торбата на балона и изтръгна малкото останал горещ въздух.

Ниш изпитваше изненадващо спокойствие. Той бе сторил всичко по силите си, ала подобно на мнозина други жертви на войната, обстоятелствата бяха срещу него. Съжаляваше единствено, че роднините му няма да знаят за случилото се с него. Семейните Истории щяха да споменават единствено „изчезнал в Мириладел“.

Балонът се носеше право към върха на едно от огромните дървета, за да се вреже в него с пълна скорост.

— Дръж се! — малко напразно се обърна той към Юлия.

Тя се притисна още по-силно към него, а механикът се вкопчи в коша. Балонът откърши върха и се наниза на ствола, който щръкна от дъното. Сини иглички и парчета кора заляха вътрешността на

кошницата, от чийто под дървото изглеждаше, че израства. Иглолистното дърво се разклати силно и Ниш очакваше, че стволът ще се строши, но това не стана. Скоро дънерът престана да се тресе. По някакъв начин бяха оцелели.

Очистеният ствол беше блъснал встрани мангала и бе потънал дълбоко в торбата на балона. Отдалеч изглеждаше, че върху дървото се е нанизала черна гъба. Окончателното изхвърчане на топлия въздух донякъде развали това впечатление. Допринасяха и изкривените поддържащи жици.

Крил-Ниш погледна към Юлия.

— Поне сме живи.

— Знаех, че ще оцелеем — отвърна тя.

Спускането беше неприятно. Макар Ниш да не се страхуваше от височини, раната от пробождането го измъчваше, а Юлия се затрудняваше да разбере на каква височина са и как да слязат. И също така не можеше да прецени кои от клоните ще издържат тежестта ѝ, така че механикът трябваше да следи буквално за всяка нейна стъпка.

Най-сетне достигнаха земята, където ги очакваше колебание. Черният балон можеше да бъде видян от левги, затова Ниш се изкушаваше да го унищожи. Но пък можеше да го стори единствено чрез запалване, а един пожар сред върховете на дърветата би бил още по-забележим. Вариантът с поправянето Крил-Ниш бе отхвърлил веднага — то му се струваше невъзможно. А друг изход не съществуваше. По време на спускането не бе зърнал никакви населени места в околностите. Изглежда двамата с Юлия бяха преживели падането, за да умрат от гладна смърт.

Раната продължаваше да го боли. Тъй като по-рано не бе имал възможност, механикът свали връхната си дреха, жилетката и окървавената риза, за да я погледне. Дълъг и плитък разрез се спускаше по ребрата му почти до мишницата. Вече се бе затворила, но все още бе болезнена.

Не му идваше никаква идея за последващите действия, затова отложи решението за следващата сутрин.

— Ще трябва да лагеруваме тук. — Ниш се зае да разпъва палатката. — Ще бъдеш ли така добра да събереш малко дърва, Юлия?

В отговор тя неразбиращо се взря в него.

Ниш потисна желанието си да я зашлеви. Юлия не бе имала възможност да се научи сама да се грижи за себе си и идеята за съвместен труд ѝ бе непозната. Това бе същината ѝ, тя нямаше да се промени.

— Нужен ни е огън — търпеливо обясни той, — а аз трябва да приготвя палатката ни. През това време ти би могла да събереш дърва за огъня, какво ще кажеш?

Механикът посочи към един клон, паднал на земята. Юлия се приведе да го вдигне, прецени го като прекалено тежък и остана загледана в него. Въздъхвайки, Ниш ѝ показва две други клонки, които щяха да са достатъчно леки. Когато той приключи с палатката, Юлия беше донесла посочените клони и бе приклепнала край тях, трепереща.

— Това не е достатъчно, Юлия. Нужни са ни десет пъти повече подпалки, за да изкараме нощта.

Наложи му се да ѝ показва всеки подходящ клон, а после и да ѝ помага да ги пренася, така че със същия успех би могъл да свърши работата сам. Но все пак накладоха огън. Ниш подири торбата с провизиите, за да открие, че тя е останала горе в кошницата, заедно сраниците им.

Вече се стъмваше, но храната не беше нещо опционално. Изкачването — тридесет дължини нагоре и обратно сред сумрак — далеч не беше сред спомените, които Ниш щеше да таи с радост. Но то му струва единствено ожулена кожа по ръцете и остатъка от самоконтрола.

— Аз ще приготвя вечерята — обяви той, докато стъпваше на земята. Сетне се обърна и установи, че думите му не са намерили адресат.

Ниш изруга. Сега пък къде се беше запиляла проклетата жена? Рязко поетият дъх с намерение да позове името ѝ остана неизкрещан — откъм палатката се носеше тихо похъркване. Юлия се беше свила вътре и спеше дълбоко.

— Тъкмо за мен ще има повече — промърмори Ниш и извади тигана.

На сутринта Хлар откри, че раната от ножа, за която снощи не се бе погрижил заради изтощението си, е започнала да се инфектира. По цялото си протежение бе почервеняла.

— Само това ми липсваше — изруга той и захвърли ризата си.

— Не умирай, Ниш — изхлипа Юлия и тласна главата си към раната.

Механикът бе прорязан от агония. Дори очите му се насълзиха от болка. Той изкрещя и неволно я блъсна назад. Спътничката му притисна длани над ушите си и избяга в гората.

Когато болката се поуспокои, Крил-Ниш повика Юлия обратно, но отговор не последва. Той я остави, надали беше отишла далеч. Крайно време беше да се погрижи за инфекцията.

Ниш кипна вода, прочисти раната, намаза я с мехлем от походната аптечка и я превърза с най-чистата тъкан, с която разполагаше. С остатъка от водата направи отвара от сладък корен и пресен мед. Докато я чакаше да изстине, отпусна глава върху ствола и затвори очи.

Балонът носеше инструменти за поправка — игли, нишки, копринен плат и смола. Но още след приземяването бе отхвърлил тази възможност — резервният плат нямаше да стигне. По време на спускането цепнатината се бе разширила и плъзнала встрани.

И пак трябваше да опита, не можеше да става дума за преход пеш. Вече бе направил справка с картата, която не бе показала никакво населено място в радиус от десет левги — в действителност може би и повече. Десет левги замръзнала пустош, която бързо се разтопяваше, за да превърне и нищожните потоци в непреодолими препятствия.

Ниш можеше да построи сал — от балона щеше да вземе въжета, разполагаше с брадва и с уменията си на механик. Стига околните дървета да бяха подходящи. Само че саловете се направляваха трудно. Още при първите бързеи самоделката му щеше да бъде разкъсана и да удави двамата с Юлия. Дори и да успееш да стигнат някой бряг, там щеше да ги очаква единствено смърт от измръзване.

Поправянето на балона даваше по-голям шанс — стига да бе изпълнимо. Ниш започна да се катери по дървото, съседно на нанизаното, за да огледа щетите. Благодарение на скорошния опит, изкачването му беше по-лесно, макар раната да го болеше по-силно. На

върха той се вкопчи в ствола и се приведе към платнището, с което се намираше на едно ниво. Околните върхове на дърветата пазеха завет.

Щетите се оказаха по-сериозни, отколкото бе очаквал. Главното разкъсване се простираше цели три дължини. Нима имаше начин да поправи подобна цепнатина?

Слязъл отново на земята, той забеляза, че Юлия се е свила в палатката, но този път не спи. Крил-Ниш не влезе. Постара се да покаже, че е тук и е добре.

Остатъка от деня механикът прекара край огъня в обмисляне на евентуални поправки, които отхвърли една след друга. Инфекцията стана още по-болезнена, следобед не можеше да става и дума за ново изкачване. Ниш се оттегли в спалния си чувал още в края на късия ден.

В продължение на следващите три дни не спря да вали лек сняг, разхвърлян от промъкващи се сред стволите вихри. Беше прекалено студено за работа — дебелите дрехи правеха изкачването невъзможно. Той си запълваше времето с дърворезба, оформяйки парчета с острието на брадвата и върха на мечата си. Единствената утеха беше отсъствието на лиринките. На моменти Ниш ги виждаше да прелитат към планината. В тези мигове той се замисляше за планове им.

Един ден, поел към реката, той зърна огромна бяла сянка да нанася удари във водата. Гръмовният звук можеше да бъде чул на половин левга. Механикът побърза да се скрие зад едно дърво. Насреща си имаше хюрнска мечка, сливаща се с околната белота, благодарение на зимната си козина. Великолепен див звяр, по-едър от лиринкс.

Мечката внезапно обърна глава към него. Крил-Ниш застина. Тези зверове не бяха зли, но ревниво защитаваха територията си. Дори небрежен удар на подобна мощна лапа би го убил. Щом животното поднови риболова си, изтласкващо зашеметените риби към брега, Ниш пое обратно. В лагера двамата с Юлия прекараха мразовита нощ върху дървото. Механикът не можа да склопи очи. Той знаеше, че хюрнските мечки са отлични катерачи.

Поне на следващото утро раната бе престанала да го боли. Чувстваше се единствено опънат на заздравяваща плът. Още с изгрева Ниш пристъпи към работа. Макар да разполагаха с предостатъчно храна, запасите не бяха безкрайни. Освен това всеки следващ ден

увеличаваше риска от появата на лиринкси, дошли да огледат мястото. Или мечки.

С помощта на ролките, които бе издялал, и парче въже, той изработи малък полиспаг, с който привърза стволите на двете съседни дървета и ги придърпа едно към друго. Приключил, Ниш изработи платформа, като отрязва една от страните на кошницата и привърза въпросното парче към клоните. Сега вече можеше да започне същинската работа.

А тя напредваше мъчително бавно, защото горната част на разкъса бе извита далеч от ствола, така че Крил-Ниш трябваше да се привежда опасно напред. В края на деня бе приключил с по-малко от една трета.

Работата му отне още два дни, след което платът свърши, макар от разреза да оставаше половин дължина. Наложил се Ниш да използва една от ризите си. Този плат беше по-тежък от коприна, но пък и тежестта, която балонът трябваше да носи, беше по-малка.

Когато платницето отново бе цяло и насмолено, механикът се отдръпна назад, за да огледа работата си. Видяното не му се стори достатъчно здраво. Ако шевове се разкъсаха във въздуха, надали двамата с Юлия щяха да се спасят повторно. Затова Ниш се постара да подсили кръпките с насмолени нишки от разплетено въже. Това окончателно погълна всички запаси от комплекта за поправка.

Още един ден бе нужен за събирането на достатъчно гориво. Наложил му се да отнася всяко късче дърво собственоръчно до балона. След това привърза обратно отрязаната стена и приготви сплетени клонки, с които да запуши дупката в дъното на кошницата, ако успееш да се издигнат.

— Амплиметът го няма — внезапно се обади Юлия.

— Какво?

Тя посочи на запад.

— Изчезна натам.

— Ами Тиан?

— И Тиан.

Това му предостави нова тема за размисъл, в крайна сметка останала без краен отговор — съществуваха прекалено много възможности, а той не бе в състояние да узнае коя е настъпила. Най-сетне всичко бе готово. Ниш разпали мангала, отрязва отчупените

клони, които биха затруднили издигането им, и помогна на Юлия да се качи. Точно разръчкваше огъня с дълъг клон, когато се случиха три неща.

На изток, откъм планината, жълтеникав удължен предмет прелетя през небето. По форма приличаше на тиква, само че с не толкова заоблени краища. Под него висеше по-малка гондола. Ниш напразно присви очи — не можа да различи повече детайли. Страшно съжаляваше, че в момента не разполага с далекоглед.

Юлия нададе писък, накара го да настръхне. Ниш рязко се извъртя, учуден какво я бе ужасило в такава степен. Тя дори не гледаше в неговата посока, а се бе вторачила към подножието на дървото.

— Нокти и шипове — простена перцепторът. — Нокти и шипове.

След това Юлия скочи в малката си кошница и затръшна капака.

Крил-Ниш долови неприятна воня, напомняща гниещо месо. Юлия бе споменала нещо подобно, когато бяха напускали Тиртракс. Дали думите ѝ се отнасяха за някакъв хищник наблизо, или някаква проява в решетката ѝ? Във всеки случай беше добре да провери. Щяха да минат часове, преди балонът да е готов за издигане. Механикът мушна нацърбения си меч в колана и започна да се спуска към земята.

С напредъка му противната миризма ставаше все по-силна, докато не започна да го задавя. Това не беше смрадта на мъртво животно, по-скоро на живо създание, отривало се в разлагаща се плът.

Ниш застина, дочул мъркащо изръмжаване. Звукът на задоволство го притесни повече от заплахата. Нещо започна да дере по ствола.

Механикът изтегли меча си и погледна надолу. Нищо не се виждаше. Той се отмести встрани и отново погледна — със същия успех. Премести се на долния клон и приведе глава. Тогава видя създанието, което гъвкаво заобиколи ствола, за да се втренчи в Ниш.

ДЕВЕТ

Тиан дълго не можа да заспи, потънала в мисли за конструкта. Сигурно на това се дължеше сънят ѝ, включващ забранената книга на Нунар, „Гадателско изкуство“, която бе открила във фабриката. Притежаването на този труд в най-добрия случай би означавало край на кариерата ѝ, но въпреки това занаятчицата го бе запазила, отчасти заради тръпката от забраненото. Но не това бе главната причина — Тиан никога не бе гледала на себе си като на бунтовна личност. Бе я задържала, защото съдържанието я бе заинтригувало по необичаен начин.

Енергийното поле бе основата на Тайното изкуство. Макар занаятчиците да бяха обикновени работници, Тиан винаги бе изпитвала сродство с великите мистици. Но преди да започне да чете книгата на Рансибъл Нунар, тя бе извършвала работата си механично, без да разбира същината на това, което прави.

Полето бе само една от няколко сили, за които говореха гадателите. Никой не знаеше как да използва по-силните излъчвания или дали те действително съществуват. А ако някой бе узнал, то не бе оживял, за да сподели откритията си.

Минис ѝ бе преподавал основните елементи на геомантията, най-силното и най-опасното от всички Тайни изкуства, което черпеше мощта си от самите планетни сили. Разбирането на Тиан бе съвсем повърхностно, ала аахимите бяха загатнали, че геомантията впряга употребата на някое от превъзхождащите полета.

Младата жена се изтръгна от унеса си и веднага посегна към раницата, където малкото томче бе престояло месеци. То бе изписано на ръка върху гладка оризова хартия. Тиан започна да разгръща страниците, дирейки нещо, свързано с геомантията. Не откри въпросното Изкуство, използвано с това му название, но часове по-късно, когато едва удържаше очите си отворени, откри нещо друго.

Моя хипотеза е, че всяка възлова точка е в състояние да генерира от четири до десет отделни излъчвания. Тези излъчвания трябва да бъдат взаимно ортогонални, което ограничава максимум три до проява в познатия ни свят. Оставащите се намират в други измерения и не са в състояние да влияят върху нашата физическа среда, нито да бъдат използвани чрез някоя от разновидностите на гадателското Изкуство — поне тези, които са ми познати.

Последвалите теоретизации относно същината на превъзхождащите сили бяха написани на толкова сложен език, че уморената Тиан не можа да разбере нищо. Но следните три абзаца привлякоха вниманието ѝ.

Макар да не съм способна да го докажа, приемам, че заплахата от силните излъчвания се крие в тяхната неописуема мощ. Слабото поле е разпръснато, така че мистиците са способни да го използват, без това да крие заплахата за съществуването им (макар че спохожданите от лош късмет и алчните често плащат тази цена). Внимателните гадатели могат да затвърждават Изкуството си в зони с по-слабо излъчване, преди да пристъпят към районите с висока концентрация.

Полетата с превъзхождаща мощност не предоставят подобна безопасност. В същината си те са плоскостни, а не триизмерни. Във въпросната равнина те съсредоточават огромни количества енергия, разнесена с еднакъв интензитет върху цялата повърхност. Освен това подобни полета биха били изключително трудни за откриване. Всеки опит за черпенето на енергия от тях с почти пълна сигурност би предизвикал изпепеляване — никой мистик не би могъл да реагира достатъчно бързо, за да го овладее.

Съществуват мнения, че е възможно изграждането на контролиращо устройство, което да заобиколи това ограничение. Според моето разбиране за Изкуството това е

невъзможно. Вярвам, че свръхсилните полета са завинаги извън досега на човечеството. И още по-добре.

Може би аахимите бяха открили отговора? Тиан си припомни механизма на конструкта. Нима подредбата на контролиращите му елементи не бе в състояние да усеща мощните полета и да ги контролира? И възможно ли беше Нунар да е грешала в твърденията си? Не беше изключено — все пак книгата ѝ бе написана преди столетие, преди изработването на първия контролер.

През остатъка от нощта Тиан сънува кристални сънища за пръв път от отварянето на дверта. Както обичайно, утрото заличи спомена за тях. Противно на обичайните си навици, този път занаятчията не скочи веднага, а остана да лежи, обмисляйки проблема. Може би ако разчетеше излъчването на конструкта, щеше да узнае повече за начините, по които той биваше контролиран.

На няколко пъти тя потъва в дрямка, а когато се разсъни окончателно, в съзнанието ѝ вече се бе оформила груба схема. След още час идеята за сензора бе готова, но Тиан не стана, докато не чу Малиен да шуми из кухнята.

— Добро утро.

— Днес изглеждаш по-добре. Сънят трябва да ти е помогнал.

— Така е. Вече зная какво да правя.

Тиан прекара следобеда в изграждане на свързани шестоъгълници от жица и кристал, които копираха формата и структурата на амплимета. Те бяха подредени около малък стъклен тороид, задигнат от едно от многобройните складови помещения в Тиртракс. В средата му лежеше амплиметът, поставен в стеатитовото гнездо, което младата жена бе демонтирала от зиксибюла. За пръв път присъствието на кристала я правеше нервна. Всеки път, когато докоснеше бипирамидата, вътрешно потръпваше. Употребата му вече не ѝ носеше спокойствие, а безпокойство.

Тя се настани в креслото на оператора, мушна пръсти между жиците на шестоъгълниците и докосна амплимета, който бе топъл на

допир. Тиан плъзна върхчетата на пръстите си по стените му и затвори очи.

Кристалът започна да пулсира. Затворените ѝ клепачи усещаха приливите светлина. Занаятчията не направи опит да контролира, страхуваше се толкова близо до възловата точка. Затова се остави на усещането да се разлива през и около нея, докато полето само не изникна в съзнанието ѝ. Това бе най-мощното излъчване, което бе долавяла.

Тиан проследи аурата на конструкта до черна метална кутия, чието съдържание не можеше да види. Излъчването излизаше от другия край, поемаше през вътрешностите на машината и се издигаше зад навигационния ствол пред нея. Там очертанията ставаха прекалено неясни — чертеж, показван сред мъгла. Изглежда механизмът бе защитен.

Но ключалката престава да бъде препятствие, когато човек притежава ключа. Тиан просто трябваше да го отгатне. Необичайно уморена, тя отпусна глава върху стъклото. Дали страстта ѝ към работата бе просто начин да избегне останалите отговорности, както Малиен бе намекнала? Занаятчията предпочиташе да не мисли за това, а да продължи. Все още се страхуваше, че лиринксите ще изникнат отново и ще заграбят конструкта, преди тя да е съумяла да го разбере.

Онази тъмна кутия представляваше друга мистерия. Тиан надникна през отвора на долното ниво, хванала едно от светещите кълба на Малиен. Кутията се намираше в предната част на механизма.

Опитът да разгадае предназначението ѝ бе прекратен от необичайна тръпка, след която образът от жици и кристали замръзна в ума ѝ. Бе толкова тихо, че Тиан можеше да чуе собственото си сърце. Тя се изправи и започна да проследява излъчването на зеленото стъкло, ала то засия сред виеща се червена линия.

Тиан подскочи. Върху повърхността на стъклото изникнаха и други форми: сини кръгове, които се стесняваха и разгръщаха отново; жълти линии, извиващи се от едната страна на правоъгълник до другата; редици символи, несъмнено съставлящи азбука.

Низовете и символите продължаваха да се променят, но нищо друго не се случи. Тиан продължаваше да стои приклепнала пред ствола, насочила съзнанието си към него.

Край ухото ѝ писна оглушителен звън. Студен метал обгърна челото ѝ и започна да стиска.

Бе задействала капан. Металните пръсти обгръщаха челото ѝ с нарастваща сила. Опитът да се отскубне от тях ѝ донесе единствено болезнен шок, след който ръцете ѝ увиснаха безпомощно встрани. Не бе в състояние да стори друго, освен да се гърчи в болезнени конвулсии.

Тиан се чувстваше отделена от тялото си. Езикът ѝ набъбна, очите се извърнаха. Можеше да види отпуснатите си крайници, но не и да помръдне.

Минаха часове, преди ухилената Малиен да изникне пред нея и да я освободи — часове на безпомощен ужас, през които младата жена си мислеше, че никога вече няма да бъде в състояние да се раздвижи. И часове на кристални сънища, от които помнеше всяка подробност, защото бе сънувала в будно състояние. В този си сън тя беше пленена вътре в амплимета — парализирана или замръзнала — и той се захранваше от същината ѝ. И през цялото време светлината на кристала бе премигвала като сигнална лампа.

Главата ѝ беше замаяна, и най-дребната мисъл пораждаше болка.

— Какво е толкова смешно? — остро каза Тиан.

— Изражението на лицето ти — весело отвърна старицата. — Следващия път прояви достатъчно разум, за да ме помолиш за помощ. Не ти ли казах, че ще има капани?

— Притеснявах се, че лиринксите ще дойдат.

— По-добре те да те убият, отколкото да го сториш сама. Как се чувстваш?

Тиан се раздвижи.

— Малко разтърсена.

Малиен ѝ подаде ръка.

— По-добре да се захващаме за работа.

— Снощи ти ми четеше конско, че съм се преработвала.

— Снощи лиринксите ги нямаше.

-Какво?

— Сутринта видях един да кръжи високо в небето на изток. Не бих искала те да се сдобият с конструкт.

Привечер Тиан смяташе, че е разбрала повечето от навигационните механизми, но все още не бе открила как да задейства самия конструктор.

— Все още нещо липсва — каза занаятчията.

— Като например ключ? Чудя се...

Тиан я погледна с очакване, а възрастната жена довърши думите си с действие — докосна бутон в основата на навигационния ствол. Изникна извита шестоъгълна тръба.

— Това отвежда до отвор над онази тъмна кутия. Можеш ли да усетиш какво е имало там?

— Опитвах се, когато капанът се задейства.

— Опитай пак. Сега е безопасно.

Тиан проследи аурата.

— Приютявало е някакъв тип буден кристал.

— Какъв по-точно?

— Не зная. И аахимите ли използват кристалите като нас?

— Не точно, но очаквам, че бих могла да намеря някой и друг хедрон, ако това намекуваш.

Половината нощ двете претърсваха складовите помещения и откриха няколко събудени кристала с подходяща форма. Но никой от тях нямаше ефект.

— Друго не мога да направя — оплака се Тиан някъде след полунощ.

— Почакай малко. Амплиметът у теб ли е?

Другата жена го извади от торбицата. От бипирамидата бликна светлина — стабилно сияние.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Опитай да вложиш него.

— Но вчера ти каза, че той ще е прекалено мощен.

— Ще се опитам да го регулирам.

Тиан нерешително премести амплимета от едната си ръка в другата. Чудеше се дали не изпълняват *неговото* желание.

— Сложи го в тръбата, Тиан. Не, обратно.

Занаятчията го стори.

— Сега много внимателно започни да я натискаш надолу. Аз ще бъда готова, за всеки случай.

Когато тръбата потъна изцяло, от горната ѝ част долетя щракване, наместващо амплимета. Двете зачакаха със затаен дъх. Цветовете върху стъклото на навигационния ствол засияха по-ярко.

— Затвори тръбата — каза Малиен.

Тиан отново изпълни нареждането. Откъм долното ниво долетя метално стържене и конструктът потръпна. Оттам бликнаха оранжеви лъчи. Разнесе се някакво усилващо се дрънчене. Матахът побърза да натисне бутона и амплиметът рязко отскочи от тръбата. Занаятчията го улови и го прибра. Кънтенето спря.

— Прекалено е силен — с измъчен вид обяви старицата, когато двете жени се спогледаха. — Да вървим. Тази нощ не мога да ти помогна с друго.

— Аз ще остана още малко. Трябва да помисля.

— Само не прави глупости.

— Няма — разсеяно обеща Тиан, вече обмисляща проблема.

Хедроните не черпеха сила от полето, освен ако не биваха употребявани. Опитният занаятчия умееше да контролира в голяма степен прилива на енергия. Но амплиметът черпеше енергия през цялото време — дори прекалено голямо количество.

Сега изглеждаше, че поглъща по-голямо количество от когато и да било — проблясването му бе видимо дори през кожената торбица. Тръпки полазиха по гърба на Тиан. Тя развърза кесията, но тогава кристалът засия постоянно. Озовал се отново покрит, той възобнови проблясъците си. Жената откrehна торбата съвсем леко. Амплиметът проблясваше яростно, точно както в съня ѝ.

Тиан сграбчи бипирамидата и се затича към покоите на Малиен.

— Той премигва! — възкликна тя, нахълтвайки в стаята ѝ.

Старицата сънено се обърна и докосна едно от светещите кълба, за да породи слаб блясък.

— Какво има?

Тиан ѝ подаде кожената торба.

— Амплиметът премигваше енергично, но спря веднага щом понечих да го извадя. Сега отново проблясва.

Малиен рязко се изправи и угаси осветлението. Ритмичното пулсиране ясно можеше да бъде видяно през кожата. Ала при опита ѝ да отвори кесията то изчезна.

Матахът бързо нахлузи ботуши и се наметна с плащ.

— Ела. Остави го тук.

Тиан остави торбата с кристала на масичката край леглото.

— Какво става, Малиен?

— Не зная. Никога не съм виждала подобно нещо. Мисля...

— Какво? — Тиан трябваше да се затича леко, за да не изостане.

— Да не бързаме с категоричността. Полето изглежда ли по-различно?

— Не го виждам. Хедронът ми остана при конструкта.

Малиен поклати глава и ускори крачка, принуждавайки занаятчията да се затича. Тунелът, отвеждащ до Кладенеца, бе осезаемо по-топъл. Възрастната жена замахна с юмрук и пръсна бариерата от кубове на късчета, които се стопиха във въздуха. Мъглата в конусовидната пещера се виеше по-високо и по-бързо, а светлината имаше зеленикав оттенък. Лунна светлина или издъх от Кладенеца?

Малиен бе застанала на самия ръб и дишаше тежко.

— На мен ми изглежда непроменен — промълви Тиан.

— Не е!

— Не е? — Занаятчията страхливо надникна надолу.

Старицата отпусна ръка върху рамото ѝ.

— Не е толкова лошо, колкото очаквах. Все още е обвързан, макар и слабо. И освен това...

— Освен това?

— Мисля, че амплиметът е установил връзка с него.

— Какво му казва?

Малиен само я погледна продължително.

Глупав въпрос. Общуването между буден кристал и замръзнал вихър енергия можеше да се проведе под всякаква форма. И да има всякаква цел.

— По-добре се връщай на работа — рязко каза матахът. — И побързай.

Тиан се обърна. Тъй като аахимската жена не направи опит да я последва, занаятчията попита:

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не бих посмяла. Трябва да бдя. Бягай, случаят не търпи отлагане.

Докато тичаше, Тиан не спираше да обмисля настоящия проблем. Трябваше да ограничи притока, но същевременно да направи ограничението регулируемо, за да подава повече енергия при отдалечаване от възел. Може би ако поставеше амплимета в златна кутия, която да задържа аурата, но с ротор в единия край, захранван от излъчването на полето? Перките му, изработени от същия благороден метал, в неподвижно състояние щяха да пропускат излъчването — ако нямаше достатъчно енергия, която да ги задвижва. Когато роторът се завъртеше, златните му перки щяха да се завъртат и да подават притока. Тиан бе сигурна, че това ще проработи. Трябваше. Тя отчаяно искаше да задейства конструкта.

Изработката вървеше мъчително бавно, ала Тиан не се осмеляваше да бърза — този елемент бе жизненоважен и трябваше да проработва всеки път.

По обед тя бе толкова изтощена, че си позволи час дрямка. Събуди се насълзена — бе сънувала, че конструктът вече работи.

Към свечеряване вече бе оформила златната кутия и нанасяше последните довършителни дейности по ротора. Когато всичко бе готово, Тиан постави така модифицирания амплимет в тръбата и я затвори. Сега тя може да види полето, макар и не онова, което бе привикнала да използва. То бе по-различно, по-сплескано и по-слабо. Още по-добре.

Механизмът на конструкта се задейства отново. Сега звученето му не беше толкова напрегнато. Доближаваше се до звученето на машините, когато ги бе зърнала за пръв път. И този път нямаше дрънчене.

Тиан започна да изпробва отделните копчета, които единствено промениха образите върху зеленикавото стъкло. Тогава тя насочи вниманието си към превключвателите. Първият обгърна със светлина пода около конструкта, друг придаде настойчива нотка на двигателното жужене, а трети задейства бойната кула зад нея.

Допирът до четвърти превключвател разтърси машината. Конструктът бавно започна да се издига във въздуха, докато не спря на около половин човешки бой от земята. Най-сетне! Сърцето на Тиан биеше до пръсване. Сега оставаше само да накара машината да се задвижи.

Тя хвана ръчката пред стола и бе отхвърлена рязко встрани, когато конструктът се завъртя като пумпал. Трудно ѝ беше да я удържа. С цялата си сила дръпна в противоположна посока, което помогна, защото машината започна да забавя въртене. Само че Тиан не успя да спре навреме и конструктът започна да напредва с извивки, понесъл се право към една от централните колони. Пореден опит за овладяване на машината я впусна в по-силно въртене. Занаятчията изпищя. Струваше ѝ се, че мозъкът ѝ е попаднал в центрофуга. Зърна Малиен, обгърнала устата си с шепи, само че не можеше да чуе вика ѝ. Машината се въртеше неудържимо бързо. Всичко пред очите на Тиан започна да се размазва. Тя започваше да губи съзнание.

Златни искрици изригнаха пред очите ѝ и неистовото жужене утихна. Явно Малиен бе отрязала достъпа ѝ до полето. Конструктът спря досами колоната. Тиан изникна, залитаща като пияна, и рухна на пода.

— Отдавна не бях виждала нещо толкова забавно — засмя се старицата.

— Радвам се, че те развеселявам — изхриптя Тиан. — Можех да се разбия още в първата минута след задействането му. — Тя опита да се изправи, но люлеещият се свят я убеди да не прибързва. — Не се чувствам добре.

— Скоро ще ти мине. Тиан, конструктът не е кланкер. Деликатната мощ е заложена във всяко наше постижение, без значение дали става дума за мост, простиращ се над най-дълбоката бездна, или игла за шиене. Съвсем леките движения са достатъчни за направляването на конструкт.

— Вече не съм сигурна, че бих искала да направлявам конструкти — рече Тиан, на която не се понрави поучителният тон.

— Зная, че искаш. — Малиен замълча за момент и опря ръка върху корпуса на машината. — Тази машина ми изглежда странно.

— Защо?

— С изключение на бойната кула и вътрешността, той досущ прилича на Рулкевия конструкт.

— Изглежда аахимите са копирали дизайна му.

— Ние сме преди всичко творци, а не инженери. Никога не изработваме едни и същи неща по един и същи начин. А ето че тези

три конструкта са почти еднакви. От разказа ти разбрах, че и останалите машини са приличали на тях.

Тиан си припомни редиците конструкти.

— Някои се отличаваха по големина, но формата им беше сходна. И какво?

— Това показва, че не са се осмелили да внасят изменения, защото са копирали нещо, което не са разбирали. И не са успели да го пресъздадат изцяло.

— Какво искаш да кажеш?

— Конструктът на Рулке не просто се носеше ниско над земята, той летеше. Виждала съм го със собствените си очи.

Какво не би дала, за да получи свободата на висините!

Тиан побърза да потисне тези си чувства и отвърна:

— Аахимите не са били в състояние да разгадаят тайната на летенето.

— Може би не са търсили на правилното място.

— И очакваш аз да я открия за теб?

Малиен се засмя, макар и с леко странен отзвук.

— Приключенските ми дни отдавна приключиха.

Двете се върнаха при машината.

— Това, което не разбирам — продължи старицата, — е как точно са го възстановили. Видях Игур да превръща конструкта му в тлеещ въглен. Всички, присъствали в онзи съдбовен ден, видяхме. Как е възможно да са възстановили дизайна след подобно попадение?

Тя сама отговори на въпроса си.

— Чрез металомантия. С нейна помощ са построили отново формата и предназначението на всеки елемент от конструкта му. Трябва да е било изключително тежко и трудно. Но са имали на разположение две столетия и ресурсите на цял свят. Само че дори и металомантията не е била в състояние да възстанови най-крехките елементи. Те не са виждали конструкта в действие — продължи Малиен. — Дъното на машината на Рулке се нагорещяваше след полет.

— Аахимските конструкти не се нагорещяваха — спомни си Тиан. — Те преминаваха над сняг и лед, без да ги разтопят.

— Изглежда Витис изобщо не е открил тайната на полета. — Матахът се обърна. — Отивам да нагледам Кладенеца.

Занаятчията дори не забеляза оттеглянето ѝ — беше потънала в мисли за летенето. Най-значимата тайна.

Тиан прекара цялото утро с конструкта, учейки се да го направлява. Беше по-трудно, отколкото изглеждаше, особено под напрежението, повеляващо ѝ да бърза, но след няколко часа тя можеше да маневрира сносно.

Същевременно размишляваше над нещата, които аахимите ѝ бяха разяснили за геомантията, и прочетеното в книгата на Нунар. Все по-ясно ѝ ставаше, че някой от тях греши. Конструктът не беше проектиран да засича, още по-малко да използва, превъзхождащите излъчвания, а използваше слабо поле.

Няколко часа по-късно се появи изнурената Малиен. Тиан сподели мислите си с нея.

— Възможно е Нунар да е грешала и мощни полета да не съществуват — заключи тя.

Старицата бе приседнала на украсена пейка, затворила очи. Тъй като отговор не последва, занаятчията тихо я подкани:

— Малиен?

— Какво? — сепна се старицата. — Покажи ми книгата.

Тиан ѝ показа въпросните пасажки.

Аахимската жена се замисли.

— Мисля, че зная как да изпробвам предположението ти. Почакай тук.

Тя се върна с два листа лъскав минерал, напомнящ слюда, но по-крехък. Малиен ги положи един върху друг, повдигна ги към светлината и започна да извърта горния лист, докато той не почернее.

— Направи си двойни очила от тях и си ги сложи, а после използвай амплимета, за да видиш полето.

Тиан изпълни заръката. Излъчването изникна около нея.

— Сега завърти горните лещи, докато почернеят — каза матахът. — Какво виждаш?

— Нищо. Полето изчезна напълно.

— Абсолютно нищо?

— Абсолютно нищо.

— Съсредоточи се, както когато се опитваш да доловиш далечно поле.

— Все още нищо.

— Прекалено си напрегната. Отпусни се. Остави се на енергията.

— Възрастната жена доближи ръце над главата ѝ.

Тиан се опита. Една от лещите се раздвижи, пропускайки частица от пъстроцветността на полето. Занаятчията я настрои обратно и видя нажежен до бяло кръст, изграден от пресичането под прав ъгъл на три плоскости. Тя възкликна високо, при което очилата се изместиха. Но видяното бе достатъчно, за да ѝ покаже истината.

— Видях! — възторжено каза тя. — Мощните излъчвания съществуват. — Тиан започна да се смее.

— Какво видя? — напрегнато запитва Малиен.

Тиан ѝ отговори с особено удоволствие.

— Витис не би могъл да използва превъзхождащите полета, защото аахимите не знаят как.

— Не разбирам. Ела, седни. Обясни ми.

— Аахимите винаги се държат толкова арогантно. И не се колебават всички около тях да осъзнаят първенството им. Ти също не правиш изключение, Малиен. Но в случая те дори не използват полето на възловата точка, а слабите местни полета.

— Полетата на напрежение — сухо каза старицата. — На Аахан те са силни, но тук са слаби.

— Аахимите не знаят толкова, колкото знаем ние — победоносно заяви Тиан.

— Пази се от гордостта! — раздразнено се тросна Малиен.

— *Неоправданата* гордост е още по-опасна — не ѝ остана дължна младата жена. — Аахимите не биха могли да изработят летящ конструкт, защото полетът изисква мощ, каквато само превъзхождащите полета са в състояние да предоставят. И, естествено, способността те да бъдат откривани.

— Но след като тайната се разчуе, те скоро ще узнаят. Значи твърдиш, че можеш да накараш конструкта да полети?

— Готова съм да опитам.

— Вложи голямо старание в опита си.

— Нещата влошават ли се?

— Амплиметът продължава да общува с Кладенеца. А Кладенецът черпи енергия отнякъде и бързо се размразява. Не мога да допусна това.

— Тоест?

— Или амплиметът трябва да бъде отнесен, или трябва да го унищожа, каквито и да са последиците.

ДЕСЕТ

— Не! — изплашено възкликна Тиан. — Не можеш да направиш това.

— Нима мислиш, че искам? Никой по-добре от мен не осъзнава ценността му. Зная и какво би ти причинило разрушаването му. Но ако Кладенецът се разтопи и разтроши ограниченията, които го задържат тук, последиците ще бъдат катастрофални.

— Колко катастрофални?

— Тиртракс ще престане да съществува — може би градът, а може би и самата планина.

— Колко време ми остава?

Малиен се поколеба.

— Изпратих скит до Щасор, но никой няма да може да се появи по-рано от два месеца. С конструкта не би било по-бързо, теренът е прекалено неравен. Но по въздух бих могла да стигна за седмица. Усещам, че сме близо до разкриването на тайната му. Ела горе. Трябва да помисля.

Двете жени се отправиха към балкона. Малиен прекрачи прага и застана загледана в ледника. Тиан остана отвъд стъклото, надявайки се, че възрастната жена ще измисли нещо. Унищожаването на амплимета несъмнено щеше да разруши разсъдъка ѝ. Почти толкова лошо щеше да бъде да пропусне възможността да полети.

Малиен се обърна рязко и пое назад, развяла наметало. Занаятчията затаи дъх.

— Имаш време до утре. Вярвам, че ще мога да удържа Кладенеца толкова дълго. Ако дотогава не си открила отговора, ще трябва да решим: да отдалечим амплимета или да го унищожим. Във всеки случай е немислимо да остава тук, дори и ако не съществуваше рискът с Кладенеца.

— Аз ще го взема — каза Тиан. — Унищожаването му би унищожило и мен. Ще го отнеса, макар да нямам представа къде ще ида.

— В такъв случай може да дойда с теб. Да се захващаме за работа. Утре сутринта ще реша.

Тиан изучаваше превъзхождащите излъчвания през очилата си. Трябваше да ги опознае съвършено, преди да настрои контролера към тях. Дори и тогава смъртоносният риск пак се запазваше.

Часовете летяха. Струваше ѝ се, че не отбелязва никакъв напредък. На няколко пъти Малиен идваше да я навести, всеки път поизтерзана от предишния. Времето изтичаше.

— Още ли няма напредък? — попита матахът при поредното си посещение вечерта.

— Няма. — Това бе и причината самата Тиан също да се чувства изцедена. — А при теб как върви?

— За момента Кладенецът е стабилен. Позволи ми да надникна. — Малиен се качи в конструкта и изчезна в долното ниво. След известно време се появи отново, понесла тъмната кутия в ръце. — Това трябва да е ключът.

— Но тя не е свързана с нищо.

— Оригиналната трябва да е била.

— Тогава защо аахимите не са я възстановили с металомантията си?

— Възможно е частите да не са били там. — Погледът на Малиен изглеждаше насочен право през Тиан и отвъд стената. Тя често изглеждаше затънала в отдавнашен свят или друго време. Или може би удържаше Кладенеца отдалеч.

— Нямам представа за какво говориш.

— И аз самата отчасти нямам. Разсъждавам на глас. Оригиналният конструкт бе разрушен от огнения удар на Игур...

— Изцяло?

— В конструкта няма много елементи, които да изгорят, но е възможно някои от тях да са се слели. Кристалите, обичайно използвани в Изкуството, не биха се стопили, но може да са се пръснали на парчета. Ала пак биха останали следи, достатъчни за металомантите да възстановят механизма. И все пак...

Тиан я погледна в очакване.

— Не зная — объркано продължи старицата. — Конструктът на Рулке летеше. Тези машини са най-точните копия, които

металомантията може да съгради въз основа на разрушен оригинал, но не могат да летят. Какво е пропуснал Витис? Какво пропускам аз?

Тиан отдели горната част на тъмната кутия. Тя съдържаше метални намотки и парчета магнетизирано желязо, както и керамични плоскости, върху които на равни разстояния бяха поставени редици метални гнезда.

— В задната част има множество дребни дупчици — заяви младата жена, повдигайки кутията на нивото на очите си.

Малиен също погледна.

— Петдесет и четири. Чудя се за какво ли са?

— Може би вътрешността на кутията се нагорещява и те служат за охлаждане.

— Прекалено са малки. — Малиен преброи металните гнезда. — Те също са петдесет и четири. Не може да е просто съвпадение.

— В такъв случай трябва да придържат нещо.

— Неща с еднаква форма и големина.

— Дребни кристали? — предположи със съмнение Тиан.

— Как е възможно дребни късчета да черпят подобна сила, че дъното на конструкта да се зачерви? И защо нищо не е останало от тях?

— Съществуват кристали, които се изпаряват при нагриване, макар че те не се използват в гадаенето.

— Това е! Кои са тези кристали, Тиан?

— Лед, сяра, йод... Има и други, но никой от тях не е подходящ за хедрон...

— Някои мистици използват сяра.

— Не и за черпене на енергия. Това би ги пръснало.

— Да. Какво друго? — Малиен нетърпеливо се приведе напред. — Кой е най-могъщият кристал?

— Диамантът, разбира се, само че като цяло диамантите са прекалено малки, за да бъдат използвани в контролери. А големите са прекалено ценни.

— Не и ако те са единственото, което би могло да свърши работа — отвърна старицата. — А Рулке е разполагал с най-доброто от всичко.

— Но диамантът е изключително твърд. Как така аахимите не са могли да открият следи?

— Защото, за разлика от останалите кристали, диамантът изгаря. Това трябва да е отговорът: тези гнезда са приютявали малки хедрони от диамант.

— А как са били свързани с навигационния ствол?

— Може би през тези дребни дупчици в гърба, които забеляза? Погледни, зад гнездото на амплимета личат същите отвори.

— Щом са били свързани с кристала, защо металомантите не са открили жиците?

— Защото те не са били от метал и също са изчезнали безследно.

— Как е възможно това?

— Какви проводници биха изчезнали при нагряване, Тиан?

— Изработените от тъкан, паяжинена нишка, коса... Но доколкото ми е известно, никой от тези материали не се използва в Изкуството.

— На мен също... Изчакай тук.

Малиен отново изчезна по посока на складовете. Тъй като отсъствието ѝ се проточи, Тиан се отпусна да полегне върху пода на конструктора. Оставаха само часове...

Старицата потропа по корпуса на машината, сепвайки Тиан.

— Намери ли нещо? — високо попита жената, докато се изкачваше към люка.

— Може би. — Малиен отвори малко ковчеже, съдържащо десетки розови диаманти с еднакъв вид и кълбо от тъмни сплетени нишки, увито в парче кожа, от което тя започна да изтегля влакно. — Тези кухи нишки произхождат от същия материал като диамантите. По-здрави са от стомана, но биха пламнали без следа. А кристалът се съчетава с тях, защото на елементално ниво са сходни. Съвършен геомантичен дизайн за овладяването на мощните полета. Свържи ги.

Тиан наниза петдесет и четири нишки през отворите в задната част на кутията и ги свърза с гнездото на амплимета. През това време Малиен зареждаше диамантите. Подредбата им образуваше триизмерна форма, очевидно благоприятстваща използването на превъзхождащите полета. Когато всичко бе готово, един поглед бе достатъчен на Тиан да разбере, че са отгатнали правилно.

Двете жени се спогледаха.

— Продължи — подкани я Малиен.

— Да си призная, страхувам се. Достатъчно опасно беше да се движа над земята. Няма да мога да го овладеея с подобен мощен приток.

Старицата не я увещава, а я избута встрани.

— Тогава нека аз опитам.

Тиан изпитваше неловкост. Когато Малиен си сложи очилата и вложи амплимета, занаятчийата тайно започна да се надява, че аахимата ще се провали. Ако старицата можеше да го управлява, какъв шанс оставаше за нея самата?

Възрастната жена натисна кристала надолу и го фиксира. Конструктът се разтърси с ръмжащ механизъм и плавно се издигна от пода. Придвижването на един превключвател породи изблик на горещина. Накрая Малиен дръпна командния лост и машината продължи да се издига. Тя я насочи към тавана, описа малък кръг и бавно започна да я спуска.

— Още от самото начало си знаела какво трябва да се направи — обвини я Тиан.

Върху челото на Малиен бяха изникнали множество капчици пот. Направляването се оказваше по-трудно, отколкото изглеждаше.

— Дори не подозирах, преди ти да откриеш онези отвори.

— Е, ти успя.

Откритието бе забележително, монументално. След този момент светът никога нямаше да бъде същият.

— Моят вид е дирил тази тайна в продължение на две столетия — тук и на Аахан.

— Но не сте съумели да я откриете. Задължително ли е да се използва амплимет? — попита Тиан.

— Според мен не. Достатъчно е хедронът да е силен и операторът да има опит.

— Рулке разполагал ли е с амплимет?

— Не зная. Твой ред е, Тиан.

— Ще ми позволиш да го използвам?

Не изглеждаше възможно.

— Защо не?

— Помислих си...

— Лостът продължава да работи на същия принцип, само че сега дърпаш към себе си, за да набереш височина, и буташ надолу, за да се спуснеш.

Тиан обгърна пръсти около ръчката. Сърцето ѝ биеше оглушително.

— И помни, това не е кланкер.

Занаятчията преглътна и много бавно дръпна лоста към себе си, както бе направила Малиен. Конструктът се понесе във въздуха.

— Спусни го обратно, бързо!

— Какво има? — отчаяно възкликна Тиан. — Какво сгреших?

Старицата безмълвно посочи към цепнатината в скалната стена.

Лиринкс се приземяваше сред отломките. Последва го и втори, и трети, и още прекалено много, за да бъдат преброени.

ЕДИНАДЕСЕТ

Хищникът бе голям колкото едро куче, но се държеше по-ниско до земята. Освен това целият бе покрит с назъбени люспи. Главата му беше масивна, увенчана с дълги шипове, които не отстъпваха по острота на многобройните зъби в зиналата зев. Опашката му приключваше със заострено удебеление. Но не тези характеристики вцепениха Ниш. Нито отвратителната му воня.

Най-страшно бе излъчването на необичайното създание — притаено коварство, съчетано с лудост в очите му. То приличаше на звяр, превърнал мъчението в единствена цел на съществуването си: да разкъсва и унищожава. Това трябва да беше нилатлът, за когото Тиан бе споменала. Очевидно създанието вървеше подире ѝ и сега възнамеряваше да закуси пътьом.

Един поглед към ноктите му бе достатъчен на Ниш да разбере, че това създание може да се стрелне нагоре по ствола по-бързо, отколкото самият той би притичал по абсолютно равна земя. Ако скочеше долу, щеше да има по-голям шанс да използва меча си, но това щеше да остави Юлия беззащитна — и тогава чудовищното създание щеше да последва беззащитната ѝ миризма и да я разкъса за предястие. Механикът си представи ужаса ѝ и реши да остане на дървото.

Ниските клони бяха неудобна за защита позиция. Стволът беше прекалено голям и чудовището лесно можеше да заобиколи, за да го нападне в гръб, или дори направо да го прескочи.

Ниш сграбчи тежка зелена шишарка и я откъсна от клона. Прибра меча в колана, премести импровизирания снаряд в десницата си и го хвърли с все сила към немигащите очи. Мятането му се оказа успешно, уцелило нилатла точно върху лявото око. Съществото изквича и се стрелна в храстите.

Нараняването бе дребно (ако изобщо такова имаше) и нилатлът съвсем скоро щеше да се появи обратно. Крил-Ниш припряно се заизкачва обратно. През досегашния си живот никога не се бе катерил толкова бързо. Няколко клона по-нагоре кракът му се подхлъзна и механикът за малко не се озова в изходната си позиция. Хлар

продължи по-внимателно, ала скоро след това усети, че създанието се е завърнало.

Той си избра място, където стволът бе не по-широк от кръста му, така че съществото трудно щеше да заобиколи. Тук клоните изникваха под прав ъгъл — най-добрата опора, която дървото можеше да предложи. Мечът му не беше особено дълъг, но пак щеше да бъде достатъчен, за да отрази нападението на засилващото се изпод него създание. Както несъмнено щеше да атакува то.

Нилатлът не оправда очакванията му. Ниш напразно претърсваше с поглед долните клони, проклинайки се умствено, че не бе прекарал повече време в тренировки, когато бе имал тази възможност. Усилията му да успокои бесните удари на сърцето си се увенчаха с частичен и краткотраен успех: частичен, защото бяха прекъснати, а краткотраен, защото за завършването им така и не остана време — той усети погледа на създанието върху тила си. Чудовището се взираше в него изсред клоните на съседното дърво. Безшумно като сянка, то се бе прехвърлило на другия ствол.

Нилатлът се намираше на малко повече от три дължини. Видимо беше тежък звяр, щеше ли да успее да прескочи разстоянието? Определено изглеждаше способен да го стори. Мускулите на задните му крака се напрегнаха. Ниш прилепи гръб към ствола, сграбчи меча и изкрещя пронизително.

В отговор нилатлът се изправи на задни крака. Крил-Ниш остана с впечатлението, че звукът го е наранил, затова повтори крясъка. Пастта на създанието рязко се разтвори, за да изплюе дълъг синкав език. Но тези действия на съществото не бяха породени от тревога — Ниш узна това късно, едва когато изхрачената отрова заля лицето му.

Макар и изненадан, механикът инстинктивно понечи да се дръпне, но не беше достатъчно бърз: ядовитата лига се разля по устата и брадичката му. Силната и противна миризма породя неволно гадене. Стомашните сокове бликнаха през ноздрите.

Отровата веднага започна да разяжда и прогаря кожата на Ниш, който изрева, този път от болка, и трескаво се обърса с ръкав, по който останаха парченца кожа. Усещаше как кървящите му устни започват да се подуват.

А агонията бе невероятна, съответстваща на чувство, породено от насилствено разпукване. Но той успя да се овладее и отново се

втренчи в противника си. Нилатлът бе приклеknал, напругащ и отпуская мускулите на задните си лапи, може би за да изненада Ниш със скока си.

Механикът не го изчака и атакува пръв, размахал острие.

Създанието се дръпна назад. Само по себе си движението бе незначително, ала изпълни Ниш с надежда. Нилатлът не беше сигурен колко опасен противник има насреща си. Скочеше ли веднъж, нямаше да е в състояние да избегне острието на меча.

Съществото започна да се изкачва, хвърляйки погледи през рамо.

Ниш прибра меча си и също пое нагоре. Не можеше да позволи на нилатла да придобие височинно преимущество.

Няколко пъти чудовището преустановяваше движението си и приклякваше, загледано с коварни очи. Тогава Ниш размахваше оръжие, крещеше, дюдюкаше, правеше всичко по силите си да изглежда заплашителен — и нилатлът продължаваше. По този начин механикът достигна дъното на коша, където осъзна уязвимостта си. За да продължи, трябваше да се придвижи по клона в посока на съществото, после да се изкатери по въжената стълба, обрънат с гръб.

Нилатлът се покачи още един клон и спря, вторачен. Ниш се молеше чудовището да си остане там. Ако скочеше в кошницата, щеше на спокойствие да погълне Юлия и да го нападне, когато той се опиташе да се изкатери.

Крил-Ниш потупа по дъното на коша с меча си.

— Юлия — просъска той.

Тя не отговори. Механикът се надяваше, че си е сложила антифоните, защото ако бе изпаднала в едно от онези състояния на паника, нищо нямаше да може да я изтръгне от него.

— Юлия!

Пак никакъв отговор. Нилатлът впи нокти в кората и откъсна парчета. Задните му лапи се напругнаха.

— Юлия! — пронизително изпищя механикът. Не се преструваше. — Помогни ми. То се кани да ме изяде.

Чудовището отново изви гръб. Кутията на девойката проскърца. Ниш можеше да чуе и как зъбите ѝ тракат. Клетата Юлия.

— Ниш? — прошепна тя. — Къде си?

— Под коша.

— Много се страхувам, Ниш.

— Аз също се страхувам.

Трябваше да има някакъв начин, по който да я подтикне към действие. Заплахата, която нилатлът представляваше и за нея, нямаше да е от полза, защото обичайната ѝ реакция в такива моменти се заключаваше в укриване. И тогава се досети.

— Погледни отвъд ръба, Юлия. — Не последва отговор. — То ме нарани, Юлия, и сега се кани да ме *изяде*.

Главата ѝ изникна. Дребната жена видя окървавените, гротескно подути устни, и високо зариде:

— Ниш! Бедният Ниш!

— Юлия, виждаш ли меча на С'лоунд?

С'лоунд бе войник, който ги бе придружавал в началото на пътуването.

— Да — прошепна тя. — Под раницата му е.

— Вземи го и го протегни пред себе си.

Чу се металното простъргване на меч, изваден от ножницата.

— Добре. Сега не изпускай чудовището от очи, докато се изкатервам. Ще можеш ли?

— Страх ме е, Ниш.

— То ще ме изяде, Юлия.

Механикът пристъпи напред по клона към въжената стълба. Нилатлът приготви език. Ниш кресна и се хвърли напред, размахал меча си. Създанието се отдръпна, но малко, а в очите му изникна блясък. И то не блясък на страх. Бе разбрало с какъв противник си има работа.

Тъй като не се осмеляваше да прибере меча си, Ниш улови стълбата с една ръка и опита да се изтегли. Подхлъзна се, но успя да се закачи с лакът. Сега беше обърнат с гръб към нилатла и можеше да усети погледа му. Толкова се страхуваше, че почти можеше да надзърне в съзнанието на наблюдаващото го същество, да усети блаженството от предстоящата атака.

С усилие Ниш се издигна към следващия напречник. От мишниците му се стичаше пот. Още едно стъпало. Само още три. Две.

— Не! — писна Юлия. — Ниш! Ниш!

Нилатлът скочи. Механикът зърна атаката с периферното си зрение и опита да се извърне. Потните му пръсти се изхлузиха от напречника на стълбата. Инстинктивно Крил-Ниш посегна с другата

си ръка, която пусна меча, за да подири опора. Не успя да задържи оръжието с крака.

Рязкото движение на механика тласна стълбата встрани и чудовищното създание с удар се озова върху страната на коша. Гърбът му беше точно над Ниш и ако последният не беше изгубил оръжието си, щеше да разполага с великолепна възможност за удар. В сегашното положение му оставаше една-единствена отчаяна маневра, тъй като не можеше нито да продължи, нито да се върне обратно. Ниш сграбчи една от задните лапи над шиповете и силно дръпна, за да отскубне съществото от гондолата.

Напразно. Невъзможно беше мощните нокти да бъдат откъснати от коша. Нилатлът замахна назад и единствено неудобната позиция, в която съществото се намираше за подобен удар, спаси Ниш, иначе ударът би откъснал ръката му под лакътя. Сега ноктите прекараха дълбока бразда по китката. Крил-Ниш не можа да сдържи вика си.

— Ниш! — изхленчи Юлия. — Добре ли си?

— Не — простена механикът и отново сграбчи лапата. Шип прободе дланта му, ала той не се осмели да пусне — тогава нилатлът просто щеше да се обърне, да скочи и да склочи челюсти около лицето му. Бе изпаднал в безизходно положение.

Случилото се сетне го накара да потръпне. Малката Юлия изникна върху ръба на коша, балансираща като въжеиграч с босите си нозе. Стиснала дългия меч с две ръце, тя погледна надолу, видя окървавения Ниш и изкрещя от ярост.

Нилатлът скочи към нея, но хватката на Крил-Ниш му попречи, а момичето реагира светкавично. Мечът заблестя. Първият замах разсече плътта под ноздрата, вторият удар едва не разряза окото му. Създанието рязко се дръпна назад, удряйки главата на механика. Един от шиповете се заби в скалпа на Ниш, прогаряйки отрова. Решавайки, че чудовището пада върху него, механикът изпищя.

Ужасената Юлия започна да вие и да размахва острието с цялата си сила. Профучалият режещ ръб откъсна три ноктести пръста и потъна в стената на кошницата. От ранения крайник бликна кръв, заляла лицето на Хлар.

Поредният удар на девойката бе насочен към окото на нилатла, само че той нямаше намерение да остава, за да бъде насичан. Един скок го отхвърли към долните клони, където съществото се закрепил с

известна трудност заради ранената лапа, преди да се стрелне надолу по ствола.

Ниш го изгуби от поглед. Той остана да виси замаян върху стълбата, опръскан с кръвта на нилатла, докато Юлия не го хвана за ръцете и не го изтегли в коша.

Тя не каза нищо, докато не го почисти от кръвта и не откри, че не е ранен сериозно. Едва тогава Юлия се притисна към него и заплака. Рида дълго, а сълзите ѝ очистиха лицето на Ниш.

— Толкова се страхувах — изхлипа тя и доближи меката си уста до долната му устна, подута като наденица.

Ниш я целуна.

— Ти си най-храбрата жена на света, Юлия — каза той. И наистина го мислеше.

Дървото потрепна от повей на вятъра, а механикът понечи да се надигне. Спътницата му отпусна длан върху гърдите му.

— Аз ще го усетя, Ниш — прошепна тя. — Ако се върне, ще го усетя.

Дребната жена навлажни кърпа и започна да го почиства с нежна загриженост, каквато би проявила към собствено дете. След това двамата останаха да лежат на пода, прегърнати, докато механикът не осъзна, че дрехите му вонят на нилатлова кръв. Той свали ризата си, захвърли я и посегна към раницата си, за да извади чиста.

— Моите дрехи също вонят — каза Юлия, загледана в гърдите му.

Ниш посегна към нейната раница, но след миг осъзна значението на думите ѝ. Юлия повдигна ръце, за да му помогне да свали окървавената ѝ дреха, последвана от панталоните (върху които нямаше и едно петънце) и бельото от паяжинена коприна, покриващо цялото ѝ тяло. Допирът на нежните ѝ форми се оказа толкова сладостен, колкото си бе представял.

Събуди ги студеният вятър, раздвижил се сред върховете на дърветата. Двамата се облякоха, все още удивени от станалото. На моменти Юлия го поглеждаше изпод безцветните си мигли, усмихваше се и свеждаше поглед. Очите ѝ сълзяха, но тя не си сложи маската, което бе странно.

Борещ се с къс корава безвкусна питка, опечена в жарта преди цяла вечност, Ниш си припомни странния въздухоплав, който бе зърнал. Механикът се покачи на ръба на кошницата и се загледа в небето, но не видя нищо. За всеки случай се покачи и до мангала, за да погледне на изток. Склоновете на планината отразяваха сиянието на слънцето. Но от апарата нямаше и следа.

Той се прозина, протегна се и се обърна в противоположна посока, към равнините на Мириладел, обсипани с неизброими езера, започващи да се топят. При това обръщане долови движението с крайчеца на окото си. Въздухоплавът се носеше право към тях и намеренията му не изглеждаха миролюбиви.

ДВАНАДЕСЕТ

— Какво ще правим? — извика Тиан. Можеше да преброи поне тридесет лиринкси.

— Ще запечатам това ниво — каза Малиен. — Бягай.

— Те ще те убият.

— Тази битка не е твоя. Освен това Тиртракс разполага със защиты, аз също.

— Няма да те оставя да се сражаваш сама.

— Добре. Остани в конструкта. Аз ще настроя стражите. — Старицата бързо се отдалечи.

Тиан хвана контролния лост, но трябваше да отдръпне ръка, защото последната трепереше. Конструктът беше прекалено ценен, за да го излага на риск. Освен това тя си нямаше представа как би могла да се защити, освен да насочи машината право към тях, с което единствено би повалила не повече от един или двама. Не можеше да разчита и на изненада — лиринксите бяха привикнали към бойните машини. И бяха свикнали да ги унищожават.

Две едри женски летяха към нея, придружавани от по-дребен, но по-мускулист мъжки лиринкс. Високо над тях се рееше дребен и безцветен лиринкс — Лиет. Останалите се разпръснаха по пода. Бяха прекалено много. Тиан не можеше да стори нищо. *Но ти се изправи срещу нилатла*, опита се да се окуражи тя. *Не си напълно безсилна.*

Не успя да убеди дори себе си.

Тя се съсредоточи върху дишането си — дълбоки, бавни вдишвания. Сърцето ѝ спря да кънти, ръцете ѝ се успокоиха. Тиан завъртя конструкта ниско над земята. Не се осмеляваше да го издигне. В отговор на предпазливия допир до лоста машината се извърна с лице към врага.

Занаятчията изпитваше влудяващ подтик да се стрелне с пълна скорост към лиринксите, да ги разблъска встрани и да отлети през процепа. Къде се бавеше Малиен? Сред иноземното присъствие Тиан чувстваше подчертана самота. Тя насочи конструкта към стълбището — неуверено и колебливо заради притеснението си.

Отворът към горните нива бе затворен. Малиен се появи, понесла страж.

Тиан доближи конструкта към нея. Старицата повдигна глава, усмихна се напрегнато и каза:

— Този не функционираше правилно. Трябваше да го подновя.

— Наред ли е всичко?

— Смятам, че да. — Малиен се качи в конструкта.

— Какво правят? — попита занаятчията. Останалите във въздуха лиринкси кръжаха над приземените си събратя. — Мислиш ли, че се страхуват от нас?

— Не, предпазливи са. Сега си имат работа с могъща цивилизация, която е непозната за тях. Няма как да знаят дали в Тиртракс няма още хиляда такива конструкта, готови за битка.

— И дали ние не представляваме заложен капан.

Възрастната жена се изсмя.

— Де да беше така. И, разбира се, те трябва да знаят за огромната флотилия конструкти. Възможно е дори да са се сблъскали с нея.

— Колко дълго стражите ще са в състояние да отбраняват горните нива?

— В най-добрия случай дни. Те са проектирани за бдителни, а не военни цели, не са оръжия. И не са защита на празни градове.

— Тогава... ако не искаме Тиртракс да падне...

— Защо биха искали Тиртракс? — прекъсна я Малиен.

— Защото е ваш. И защото тук е разположена мощна възлова точка, която би могла да им бъде от полза за плътоформирането.

Старицата сви устни.

— В Сантенар има множество възли, но ако са решили, че искат точно този, ще се постарая да запомнят този си набег. Макар да се опасявам, че...

— Какво?

— Главно ще запомнят, че сме сами. — Тя се отправи към задната част на конструкта.

— Какво правиш?

Малиен отвори задния люк и се настани в бойната кула. С тихо жужене от корпуса изникна копиемерно оръжие, напомнящо голям

арбалет. Старицата го раздвижи, зареди снаряд с каменен наконечник, сетне започна да опъва жиците.

— Мисля, че подобен изстрел не би оставил телата им безразлични. Тръгни към тях, бавно. И се постарай да не показваш страх.

Няколко изстрела с балиста не биха внесли особена разлика. Тиан се надяваше, че Малиен разполага с по-силна защита. Съсредоточавайки се, младата жена успя да насочи конструкта плавно, макар отвън несъмнено да личеше, че машината бива направлявана от неопитна ръка. Дали на борда имаше и други оръжия? Трябваше отдавна да е изяснила това.

На около петдесет крачки от процепа Тиан спря. Междувременно всички лиринкси се бяха приземили. Единствено Лиет продължаваше да кръжи във въздуха — постижение, изискващо значително напрежение и забележително владение на Тайното изкуство. Лиет бе сред най-добрите летци на лиринксите и демонстрираше умение.

— Защо навлизате в града на аахимите? — разнесе се студен глас иззад Тиан. — Аз съм Малиен, матах на Тиртракс. Обяснете присъствието си, лиринкси!

Най-едрата женска пристъпи напред.

— Аз съм мъдра майка Кордион — прогърмя тя. — До този момент не сме влизали в стълкновения с аахимите. Вие не напускахте пределите на градовете си и не вземахте страна във войната.

— Това е така — каза Малиен, — но не е отговор на въпроса ми.

— Присъствието ни е свързано с единадесетте хиляди бойни машини като тази! Построени тайно и сега напредващи на половин дузина фронта. С каква цел, матахо?

Малиен не отговори веднага.

— Ти ги познаваш по-добре от мен, Тиан — прошепна тя. — Дали е по-добре да кажа, че сме построили машините тук, или че сме ги довели от друг свят?

— Не зная — тихо отвърна занаятчията. — И в двата случая бива разкрита ценността на Тиртракс.

— Тя вече им е известна. — Малиен повиши глас: — Тези конструкти не бяха построени тук, мъдра майко, макар това да е напълно във възможностите ни. Те идват от Аахан, прекосили празнината през двер. Пътниците им са бегълци от умиращ свят.

— В такъв случай ти не можеш да говориш от тяхно име.

— Те все още са част от моя народ — възрази старицата. — Сред тях има представители на моя клан Елинонор.

— С мир ли идват, или за война?

— Подобно на вас — за да оцелеят. Ако бъдат приети от Сантенар, няма да има нужда от сражения.

— Значи война — каза мъдрата майка. — Както очаквах.

Тиан затаи дъх. По люспите на лиринксите проблясваха червени и черни ивици. Дали щяха да атакуват?

— Аахимите познават честта — каза Малиен. — Няма да последва война, без преди това да бъде обявена.

Цветовете проблясваха още по-ярко. Дори аахимата изглеждаше притеснена. Моментът се разтегли до вечност, сетне цветовете угаснаха.

— Ще бъде добре обявяването да не закъснее, защото отправянето на конструктите е акт на агресия. — По зеления гребен на мъдрата майка проблясваха жълти вълни, когато тя се поклони ниско. Малиен стори същото. Кордион разпери огромни криле и се издигна във въздуха. Останалите лиринкси я последваха.

Копиеметът на Малиен следеше полета им. Едва когато лиринксите се изгубиха отвъд отвора, тя си отдъхна.

— На косъм беше. Те не се заблудиха, Тиан. В продължение на седмици нищо в града не се е променило. Ако Тиртракс разполагаше с някаква мощ, тази пробойна отдавна щеше да е запълнена, а отломките да бъдат разчистени.

— Какво ще направят? — *И какво ще правя аз*, отчаяно си помисли Тиан. *Не мога да разруша амплимета, а не мога да напусна, докато отвън чакат лиринкси.*

— Ще наблюдават и изчакват. Ако бъде обявена война, ще се завърнат с далеч по-неизброима численост.

— Ами ти?

— Тиртракс разполага с достатъчно запаси за изхранването на армия и със скривалища, недостъпни за лиринксите. Не се притеснявай за мен. — Тя слезе от конструкта.

Тиан я последва.

— Малиен, аз...

— По-добре върви.

— Но те ще ме изядат.

— Ако летиш, никога не биха могли да те догонят.

Сърцето ѝ трепна:

— Къде отиваме?

— Аз няма да отивам никъде. Не се осмелявам да напусна и да оставя Кладенеца в такова състояние.

Тиан не знаеше какво да каже.

— Но този конструкт не е мой.

А само как го искаше!

— Той бе изоставен в моя град. Давам ти го без каквито и да било условия.

Занаятчията трудно можеше да си представи по-великолепен подарък. Незаслужен дар.

— Благодаря ти — заекна Тиан. — Но защо ми го даваш? Защо не го задържиш за себе си?

Малиен склочи ръце в широките си ръкави.

— Трябва да отнесеш амплимета далеч. И то бързо. Как иначе би могла да го сториш? Без амплимета конструктът е неизползваем и не ми е нужен тук.

— Би могла да скриеш амплимета някъде извън Тиртракс, докато Кладенецът се стабилизира.

— Няма да е достатъчно далеч. Амплиметът трябва да бъде отнесен поне на сто левги. И тъй като аз не мога да го отнеса, ти си тази, която трябва да го стори. И освен това, Тиан, в сърцето си знаеш, че проточовеците и аахимите имат една съдба. Може би е имало причина Минис да те потърси. Може би той е в състояние да вижда бъдещето и ти си жизненоважна за това бъдеще. У теб има нещо.

Нещо дребно, ужасено и безпомощно, помисли си Тиан, но не каза нищо. Толкова дълго бе копняла за конструкта.

— Конструктът е зареден с провизии — продължи Малиен, — но ти пак си добре дошла да вземеш каквото си поискаш от складовете. Каквото и да е.

— Благодаря ти.

С какви ли условия щеше да бъде придружен този дар? Нищо не биваше подарявано абсолютно безвъзмездно.

Тиан беше изтощена, само че нямаше време за спане. Остатъка от деня тя прекара в упражняване и последни приготовления. Трудно ѝ

беше да привикне към употребата на превъзхождащите сили, защото тяхното излъчване или нахлуваше в еквивалента на необузdana струя, или изцяло отсъстваше. Овладяването изискваше далеч по-големи усилия и бе изморително както за съзнанието, така и за зрението. Имаше момент, в който пред очите ѝ се спусна синя пелена, отказала да се отдръпне в продължение на минута. Друга проява на умората включваше раздвоено виждане, както и странна халюцинация, разделила възприятията на отделните ѝ очи — струваше ѝ се, че гледката на лявото око е с няколко секунди изоставаща. Тези проблеми като цяло се оправяха с няколко по-силни тръсвания на главата, но едно затруднение оставаше: погледът ѝ към силното поле имаше склонност да се отклонява от плоскостта, което щеше да се окаже пагубно по време на полет. Ако не беше специфичната ѝ способност да запомня и манипулира образи, Тиан не би се справила въобще.

Никога нямаше да успее да овладее конструкта навреме. Мощните излъчвания я ужасяваха — знаеше толкова малко за тях, а Малиен не можеше да ѝ помогне, тъй като самата тя тепърва трябваше да ги разбере.

— Този дизайн ми изглежда малко примитивен за Рулке — същата вечер каза старицата. — Може би това е проблемът. Възможно е нещо от оригиналния конструкт да не е било възстановено. Сега върви да си починеш — добави тя.

— Но Кладенецът...

— Мога да издържа още малко. Поспи до сутринта, но не се увличай.

Това не звучеше окуражаващо. Тиан продължи да се упражнява и късно вечерта сметна, че вече владее конструкта сравнително добре, ако става дума за издигане над земята. Но с летенето беше различно. Тогава Тиан не можеше да определи скоростта си, а ако видимостта беше лоша, се затрудняваше да определи дали се издига, или се спуска. Но нямаше повече време.

Тя се оттегли за кратка почивка и още призори се върна при машината, където изключи оставените стражи (Малиен ѝ бе показала как), наля си прясна вода и се зае с последните проверки преди отпътуването си.

Скоро след това се появи Малиен, понесла кошница, димящи чаши и навита на руло карта.

— Това може да ти е от полза при пътуването.

Картата бе озаглавена *Част от Южното полукълбо на Сантенар* и показваше земите между тропическия остров Банти на север и заледеното море Кара Агел на юг.

— Благодаря ти. Картата е красива. Трябва да е много стара.

— Много — сухо отвърна старицата. — Нарисувах я снощи.

Двете се настаняха край машината, за да закусят заедно за последен път.

— Желая ти леко пътуване с конструкта — каза Малиен.

Тиан се навъси.

— Това название не ми харесва. Студено е, като Витис. — Тя се замисли за момент. — Ще го нарека *таптер*.

— Добър избор — засмя се възрастната жена. — Накъде ще поемеш? Обратно сред народа си?

Половината нощ Тиан бе размишлявала точно над този въпрос, но така и не бе взела решение.

— Още не зная. Фабриката е много далеч. Може да поема на запад.

— Там ще се натъкнеш на много лиринкси. Войната бушува най-силно.

— Значи от таптера ще има нужда. — Занаятчията се изправи. Малиен отново се държеше тайнствено. — По-добре да вървя.

— Мразя дългите сбогувания. — Аахимата я прегърна и се отдръпна назад.

Тиан се покатери в кабината и посегна към контролния лост.

— Почакай! — каза Малиен. — Имам подарък за теб.

Тя подхвърли нещо във въздуха. Малък тъмен метален предмет, покрит със сребърни инкрустации и оформен в нагъваща се последователност, която бе трудна за проследяване, защото изглеждаше, че ивиците ѝ се огъват назад, навътре, навън и отново навътре. Тиан и друг път бе виждала този символ в Тиртракс. Самият му вид беше успокояващ.

— Благодаря. Какво е това?

— Символизира Кладенеца на ехото — отвърна старицата. — Символ на безкрайността, вселената и нищото. Или другояче казано, важността и нищожността на човечеството сред необятния космос.

Това е само знак, но аз вложих и сила в него. Тя може да ти помогне да намериш това, което търсиш.

Тиан прибави подаръка към верижката, на която носеше хедрона си. Знаеше какво търси: отмъщение! Макар дори и този мотив в последно време да бе изгубил силата си.

— Винаги ще го нося със себе си. Той ще ми напомня за теб.

Малиен се усмихна и повдигна ръка за сбогом.

— Ти така и не ми каза какво искаш в замяна — каза Тиан след известно мълчание.

— Не съм в правото си да изисквам каквото и да било.

— Ти ми даде най-големия подарък, за който бих могла да се надявам. Трябва да искаш нещо от мен.

— Таптерът може да се окаже покварен плод, Тиан. Може да разруши живота ти. Освен това ти го давам, защото, по случайност или орис, амплиметът е бил синхронизиран с теб. Ако ти не можеш да го използваш за доброто на човечеството, кой би могъл?

— Възможно е лиринксите да ме заловят.

— Съществуват десетки начини, по които всичко може да бъде изгубено. Дори и най-могъщият ясновидец съзира само фрагменти от бъдещето и никога не може да бъде сигурен във вещанието им. Затова не възлагам условия, освен да постъпваш според своята преценка за правота, спокойно, с ясна мисъл и никога под влиянието на пагубни страсти.

Това предупреждение ли беше? Изглежда.

— Страхувам се.

— Да живееш, означава да се страхуваш. По-добре върви, Тиан. Става все по-трудно да удържам Кладенеца.

Тиан стисна контролния лост. Дарът вече се бе превърнал в бреме. Той въобще не ѝ принадлежеше, но пък и как би могъл?

— Чувствам се толкова самотна. Нямам нито един приятел.

— С изключение на мен — мимолетно се усмихна Малиен. — Ако някога имаш нужда от мен, върни се. Или прати послание.

— Ще го сторя — отвърна Тиан.

Тя вложи енергия и механизмът оживя, издигайки таптера над пода. Занаятчията го обърна към дупката в стената.

— И още нещо — провикна се Малиен.

— Да?

— Пази се. Каквото причиниш на Витис или Минис, ще ти се върне десетократно.

Тиан изстина. Малиен бе знаела замисъла ѝ от самото начало, но въпреки това пак ѝ бе дала това удивително приспособление. Младата жена махна сковано с ръка и раздвижи лоста. Таптерът се стрелна напред, далеч по-бързо от очакваното. С известно усилие тя го овладя и го издигна над отломките, но не прекалено високо, за да не задере назъбените скали в горната част. Изникването ѝ сред слънчевата светлина блъсна встрани реещ се орел, залитнал от ударната вълна. Над ледника таптерът се обърна на изток и изчезна сред мъглите.

Малиен остана загледана след нея, докато очертанията на конструкта не се стопиха окончателно. Болката от удържането на Кладенеца беше започнала да отслабва. Което беше добре, защото аахимата действително бе доближавала края на силите си. Наложил се да поседне за малко и да отпочине, за да събере сили да се качи в конусовидната пещера и да поднови могъщото заклинание, удържащо Кладенеца в Тиртракс. В известен смисъл самият Кладенец бе Тиртракс.

Приседнала на пейка зад оставащите два конструкта, старицата съпровождаше Тиан в мислите си. И в тревогата си. Младата жена се отправяше към водовъртеж, а самата тя не бе могла да стори нищо, макар повече от всичко да бе искала да я придружи. Може би трябваше да я изпрати в Щасор. Или пък не, това само щеше да усложни нещата.

— Не можах да предпазя дори собствените си деца — гласно каза тя. — Нито едно от двете.

Това беше най-голямото мъчение, вгорчаващо неочаквано дългия ѝ живот. Една майка не биваше да надживява децата си.

Тъй като не искаше отново да изпада в познатия затворен кръг на безполезни самообвинения и обмисляне на евентуално различно развитие, Малиен се надигна мимо изтощението на ума и тялото и се отправи към Кладенеца. Работата щеше да потисне мрачните мисли, поне за настоящия момент.

Пътят ѝ минаваше край помещението със зиксибюла и ѝ напомни за намерението да огледа машината по-подробно. Тиан го бе сглобила

съвършено. Какво тогава се бе объркало? Необходимо бе мощно и изчерпателно заклинание, за да бъде открит отговорът.

Когато Тиан бе отворила дверта, аахимите се бяха втурнали към портала. Това беше ясно. Витис, осъзнавайки, че зиксибюлт е сглобен с обърната посока, бе наредил на клана си да спре. Но хората му не го бяха послушали и бяха поели първи. В отчаянието си той бе изтръгнал контрол от Тиан, но това бе запратило всички онези, започнали да прекосяват, в неизвестното. Провалът нямаше нищо общо със занаятчиията.

Но едновременно с това разясняване у Малиен се усилваше и усещането за някакъв пропуск. Нещо, което може би е внимателно скрито.

Нужни й бяха изтощителни часове, за да открие онова, което й убягваше. Часове, които не можеше да си позволи. Болезнено усещаше риска, поет с подобна постъпка. Но това можеше да се окаже по-важно дори и от Кладенеца, а веднъж започнала с разгадаването си, трябваше да го довърши, иначе скритите следи щяха да изчезнат необратимо.

Рискът й се оправда, накрая тя получи дирения отговор. В момента, в който Витис бе поел контрол над портала, някой бе извъртял червейната дупка, свързваща Аахан и Тиртракс. Само за частица от секундата, ала това бе достатъчно, за да запрати в празнотата целия клан Интис и стотици от останалите аахими.

Кой би могъл да извърши подобна постъпка на масово убийство? Някой от другите кланове? Малиен горещо се надяваше случаят да не е такъв, защото Тиан се отправяше право към тях. А ако не, то кой на Сантенаар притежаваше мощта — и злобата — да извърши подобно дело?

Въздъхвайки тежко, Малиен пое нагоре по стълбите, за да стабилизира Кладенеца.

ТРИНАДЕСЕТ

Таптерът остави застиналите ледени вълни зад себе си и пое на запад. Тогава започнаха неволите на Тиан. Контролният лост заяде и машината се обърна обратно към Тиртракс. Занаятчията насочи таптера във въздуха над синкавия лед и разкачи направляващия механизъм. Таптерът бавно се спусна към земята, породил облаци пара при приземяването си. Тиан провери лоста, но не откри дефекти. Пробно издигна машината — насочващият механизъм работеше. Сетне занаятчията провери връзките. Никакви неизправности.

Младата жена излетя отново и насочи таптера на запад. Машината повтори предишното си поведение. С настойчивото си обръщане към планината пораждаше впечатлението, че не иска да се отдалечава, макар че тази мисъл изглеждаше абсурдна. Докато изтегляше по-голяма мощност от полето, за момент Тиан зърна цветни ивици да се простират към Тиртракс и да потъват в скалата. Явно амплиметът се опитваше да я задържи тук.

Занаятчията се приземи повторно сред огромен облак, за да помисли как да се справи с този проблем. Кристалът не беше жив. Не можеше да се движи или да говори, така че Тиан не можеше да се разбере с него. Пък и какво би могло да иска парче минерал?

Джоейн бе намерил амплимета във вече събудено състояние, в което кристалът трябва да бе престоял милион години. Кой би могъл да каже каква разновидност на интелекта се е развила в него през това време? И защо бе искал да освободи Кладенеца? И какво би последвало? Тиан не смееше да си представя. Искаше й се да може да подири съвета на Малиен. За момент обмисли връщането си, ала това би имало катастрофални последици, ако Кладенецът се бе размразил още повече. Освен това тъкмо такива бяха желанията на бипирамидата, следователно Тиан трябваше да напредне в противоположна посока.

Когато се издигна във въздуха, този път тя събра цялата енергия, която можеше да задържи, преди силно да сграбчи лоста. От рязкото стрелване на таптера й причерня, но след това той за трети път се обърна.

Тиан насочи машината към подножието на скалата и я спусна. Там тя извади амплимета и го прибра в торбицата си. За всеки случай откачи и въглеродните нишки. Захранван единствено от хедрона ѝ, таптерът не можеше да лети, само да се носи над земята подобно на останалите конструктори. Занаятчията го обърна на запад и се понесе напред.

Този път таптерът не се съпротивляваше по време на отдалечаването си. Тиан пътува цял ден. Напредваше бавно сред неравния терен в подножието на планините. Често ѝ се налагаше да завива на юг, за да заобикаля канари, остри отронени ледени късове, пропасти и други препятствия. В това си състояние таптерът не можеше да се издигне достатъчно високо, за да ги преодолее.

Привечер Тиан се намираше на около десетина левги от Тиртракс. Тя вечеря, приседнала на върха на корпуса, загледана в залязващото слънце, после се прибра вътре, залости люка и легна да спи. На следващия ден напредна повече, защото пътуваше сред сняг и рехави гори. А на по-следващия прецени, че може да рискува да полети.

Амплиметът бе престанал да се съпротивлява — бяха се отдалечили от влиянието на Кладенеца. Тиан полетя без проблеми. Бе попаднала в незавидната ситуация да бъде зависима от амплимета, а да не може да му има доверие. Дали кристалът щеше да прояви подобно поведение при следващата мощна възлова точка? Или щеше да ѝ измени в най-неподходящия момент?

Тиан знаеше какво трябва да стори — да се отправи директно към най-близкия голям град, да открие скрутатора или местния главнокомандващ и да му предаде таптера. Жителите на Сантенар сигурно бяха отчаяни пред лицето на аахимската заплаха. Таптерът щеше да им възвърне надеждата във формата на оръжие, многократно превъзхождащо врага.

Само че по това време всеки скрутатор знаеше името ѝ и извършената от нея постъпка — скитът, изпратен от Ниш, отдавна щеше да е достигнал Флид. Някой разсъдлив скрутатор би разпознал ценността ѝ, ала един отмъстителен такъв би съзрял единствено предателка, която трябва да бъде наказана със суровост, съответстваща

на чудовищната ѝ измяна. И доколкото Тиан ги познаваше, жестоките скрутатори определено надвишаваха разсъдливите, така че с подобна постъпка би захвърлила живота си. Първо трябваше да стори нещо, което да докаже лоялността и ценността ѝ.

Тя реши да последва флотилията конструкти, за да се опита да отгатне намеренията им. Това щеше да ѝ предостави ценна информация — за повече не смееше да се надява. За отмъщение не можеше да става дума.

Макар конструктите да бяха напуснали преди известно време, тя бързо откри следите. Толкова много машини, пътуващи близо до земята, бяха оставили ясна диря от смачкани храсти и строшени клони. Снежните участъци, над които бяха минали конструктите, изглеждаха пресети.

Тиан усърдно следваше всяка извивка на оставения от тях път. Не ѝ се налагаше, защото с лекота би могла да се издигне и да поеме пряко. Но тя се нуждаеше от време, за да усъвършенства управлението си. И за да мисли, макар това само да задълбочаваше объркването ѝ. Не беше нейно дело да се замесва с могъщите — тя бе далеч под тяхната категория.

Нощем младата жена спеше в таптера — най-сигурното място, което можеше да открие. Не се страхуваше, тъй като знаеше, че повечето хора ще се държат настрана от иноземната машина, но не искаше да бъде виждана. Почти не срещаше хора — северозападната част на Мириладел беше пустош.

Аахимите се бяха отправили на запад от Тиртракс, следвайки очертанията на планините. Около стотина левги на запад планинската верига завиваше на юг. На това място те бяха прекарали дни в търсене на място за прекосяване. Проследявайки дирите им, Тиан можа да види лутането им, неизменно отвеждало ги до прекалено скалисти територии, непроходими дори за конструкти.

Накрая те се бяха обърнали на юг, където, близо до обширните тресавища и мочурища, наричани Мъгливите блата, смаляващата се верига преливаше в безлесни хълмове, през които имаше път на запад. Хребетите им бяха увенчани със сивкавите останки на стражеви кули — гниещи скални зъби, единствен спомен за изчезналия народ на мирилимите.

Зимата все още упорстваше да освободи Мириладел от мразовития си захват, но земите отвъд планините се бунтуваха в пролетно изобилие. Тесен друм — Лунният път — отвеждаше на запад между две големи езера, преди да срещне по-широкия си събрат: Големия северен път. Последният прекосяваше Лауралин от север на юг. Тук конструктите се бяха разделили. Близко до Салудит Тиан откри пет дири, отделящи се от главната.

На десетия ден от пътуването си тя зърна флотилията в далечината. Конструктите се бяха отправили на север към богатата земя, обгърната от гори и планини. Според картата тази територия се наричаше Боргистри. Южно от въпросната земя бе разположен и лагерът им. Тукашните дървета вече започваха да се разлистват.

Беше нощ, когато тя се приближи, насочила таптера ниско до земята, за да не бъде видяна, макар подобна предпазливост да бе излишна на пръв поглед — прекосяването на флотилията бе породило огромен облак прах. Но пък аахимите може би разполагаха с откриващи устройства.

Тиан се отправи на изток, а после на север край Брънките (езера, получили това си название заради верижното си разположение) — към мястото, където полите на леса бяха накъсани от пръсната вулканична линия. Някои от вулканите димяха, но по обилната растителност можеше да се види, че последните изригвания са били отдавна. Занаятчията приземи таптера си върху средата на най-близкия склон, накладе огън и си приготви вечеря. От тази си позиция лесно можеше да следи действията на аахимите.

Въпросната нощ тя не спа. Заплахата — или обещанието — на утрешния ден я държеше будна. Към това се прибавяха и мислите за Минис, макар че тя ги потискаше в мига, в който я споходеха. Той беше страхлив подлец, който не отдаваше никакво значение на думите си. Който я беше предал. Но въпреки това споменът ускоряваше сърцето ѝ.

Още преди зазоряване тя се издигна във въздуха, за да огледа флотилията отвисоко. Надяваше се, че в сумрака няма да бъде забелязана. Ако не друго, поне щеше да научи повече за разположението на силите им.

Ръката ѝ трепереше върху лоста. Искаше ѝ се да разполага с някакъв начин, по който да обезсили конструктите. Да види аахимите

безпомощни, изоставени, съкрушени. Освен това искаше Минис да страда.

А може би следваше Минис, защото, въпреки страданието, което ѝ бе причинил, тя не можеше да се държи далеч от него? Нима наистина бе толкова слаба, толкова жалка?

Да. Омразата я бе привързала към него, защото раздялата щеше да бъде още по-болезнена. Докато не я заменише с безразличие, никога нямаше да бъде свободна.

Това осъзнаване в известна степен я облекчи, макар все още да не бе достатъчно силна да загърби Минис. Споходена от трепетите на нервно напрежение, тя се понесе над лагера, високо сред тъмното небе.

Машините бяха подредени в седем огромни редици, обграждащи празно пространство с няколко огромни палатки и десетки по-малки. Големите шатри се допираха. Сред празнотата бяха побити колове с прикрепени към тях светещи глобуси, под чиято светлина личаха купища оръжия и провизии, както и войници, които упражняваха бойни маневри и стрелба. Готвеха се за война.

По време на прелитането си Тиан усети силно изкривяване в полето под влиянието на нещо, намиращо се в центъра на редиците конструктори. Някакво приспособление черпеше огромни количества енергия, дори надвишаващи почерпените от зиксибюла. Изглежда аахимите изпитваха някакво ново оръжие. Тиан трябваше да провери.

Близо до главните платнища бяха приземени пет големи конструктора, но влиянието не идваше от тях. Може би от някоя палатка? Изкривяването се извиваше под формата на въртоп. Вероятно проявата на страховитото оръжие, донесено от Аахан.

Вихрушката я дръпна, докато таптерът прелиташе над големите палатки, сетне силно я блъсна в обратна посока. Изглежда излъчването оказваше влияние върху контролния механизъм. Тиан се загледа към пространството, обградено от централните шатри. *Какво беше това?*

Тя извъртя таптера и пак се насочи към пространството между шатрите. Влиянието отново я захвърли, но този път младата жена бе подготвена и можа да компенсира, за да погледне. Под нея се виеше червеникав ад, напomniaщ уловено торнадо, който изкривяваше всичко около себе си. Едновременно с преминаването ѝ от центъра му изгря синкав лъч, протегнал се в дирене.

За момент Тиан си помисли, че лъчът е насочен към нея, само че светлината продължи към небето, сякаш отправена към самата празнота. Последваха многократни премигвания, след което лъчът изчезна. Дали това беше сигнал към останалите конструктори? Най-добре беше да се отправи към скрутаторите.

Занаятчията обърна таптера и започна да набира височина, за да се скрие сред облаците. Но не бе достатъчно бърза, защото първите лъчи на слънцето очертаха машината ѝ — източена искра сред избеляващото небе. Тиан горещо се надяваше никой да не е забелязал, ала молитвите ѝ не останаха чути: навън започнаха да изскачат аахими, сочещи към небето. Към нея полетяха снаряди. Още преди да са разбрали с кого си имат работа, те вече стреляха.

Тъй като беше открита, поне можеше да научи повече за странното приспособление. Подобна информация можеше да се окаже жизненоважна. Тя насочи носа на таптера надолу, към най-голямата палатка, която бързо се изпразваше. Още глобуси се обляха в светлина, преждевременно довели деня.

Последен от тази палатка излезе висок и строен мъж, около когото веднага започнаха да се струпват аахими. Тиан веднага разпозна Витис, насочил далекоглед към нея. След миг предводителят отскочи назад и яростно започна да жестикулира към войниците зад себе си. Изглежда я беше разпознал. Двама аахими повдигнаха на рамене оръжие, напомнящо тежък арбалет, и стреляха. Занаятчията рязко насочи таптера встрани.

Снаряд прогърмя по корпуса над главата ѝ. Металът прокървта и от други попадения. Тя не им бе сторила нищо, а те се опитваха да я убият, както бяха убили Хани. Под прилива на яростта всички обещания, дадени на Малиен, изчезнаха. Крайно време беше да сложи край на това. Или Витис, или тя. Тиан насочи таптера ниско към земята и се стрелна сред редиците конструктори. Аахимите се разбягаха във всички посоки.

Машината ѝ изскочи в откритото пространство, в гръб на шатрата на Витис. Навсякъде крещяха войници и зареждаха оръжия. Таптерът се разтърси от още попадения. Тиан променяше посоката, докато не видя Витис право пред себе си. Тогава тя пусна таптера с пълна сила към предводителя на клан Интис. Ускорението я притисна назад в седалката.

Мигове преди сблъсъка Тиан осъзна, че Минис стои зад Витис. Предводителят го блъсна в страни и опита да отскочи на свой ред, само че гладката метална кожа на таптера го блъсна в хълбока и го запрати на земята. Занаятчията понечи да направи завой, ала шатрата се приближаваше прекалено бързо. Не ѝ оставаше друго, освен да дръпне ръчката към себе си и да се моли.

Таптерът се понесе нагоре, разкъсал платнище и въжета, преди отново да заплува сред въздух. Тиан се обърна назад, но не може да види какво е станало с Витис. Но бе сигурна, че е останал жив. Точно под себе си тя отново зърна адското торнадо. Синкавата светлина блесна и удари машината. Под сблъсъка жената не успя да остане съсредоточена, контролерът изгуби излъчването и Тиан се понесе надолу сред внезапна тишина.

Тя отново дръпна ръчката, но нищо не последва. Таптерът се носеше към група дървета от другата страна на лагера. Сблъсъкът с тях щеше да я премаже. Невъзможно ѝ беше да види силното излъчване. Слепешком тя протегна ръка под навигационния ствол и докосна амплимета. Полето изникна пред очите ѝ и таптерът отново оживя с рев. Тиан набра височина, опитвайки се да осмисли случилото се. Синият лъч продължаваше да разсича небето в опит да я засегне. Младата жена рязко промени посоката на полета си, за да го избегне.

Механизмът се задави, но не спря. Дали този лъч засягаше машината, или полето? В момента Тиан не можеше да разсъждава трезво. Защо, защо не се бе измъкнала в мига, в който бе забелязана? С атаката си бе наскърбила гордостта и могъществото на аахимите, конкретно Витис. Беше изложила всичко на риск, за да угоди на прищявката си.

Този таптер и тайната му бяха безценни. Превъзходството на въздуха можеше да означава спечелване на войната, на света. Кой военачалник, скрутатор или аахим не би убил, за да се сдобие с нея? Тиан се намираше в отчаян свят, където нямаше нито един приятел. Всеки път, когато се приземеше, за да поспи или да попълни запасите си, щеше да бъде в опасност.

За начало трябваше да се отдалечи и да се надява, че няма да изгуби полето. Сетне да открие генерал или скрутатор и да му връчи таптера заедно със събраните сведения за аахимите. Това беше неин дълг и тя трябваше да го стори. А после щеше да се моли да бъде

пощадена. Може би знанията ѝ щяха да се окажат достатъчни, за да я спасят.

Тя се отправи на север, успоредно на Брънките, които се простираха през леса, преди да завият на северозапад към Туркадско море. Вляво и пред нея се издигаха бели планински върхове. Сред тях Тиан можеше да различи удълженото сребро на Парнги, второто по големина от езерата. Тук се стелеше мъгла, сред която занаятчицата навлезе с готовност, насочвана единствено от тънкия слънчев диск.

Чувстваше се вцепенена. Те се бяха опитали да я убият. Сега, след като Витис знаеше за таптера, той щеше да я преследва из цял Сантенар. Подобно на всички останали. Тиан беше обречена. Защо беше допуснала да бъде видяна? Защо не се бе вслушала в предупреждението на Малиен? Всеки път, когато се оставеше на емоциите си, нещата се влошаваха.

Аахимите бяха показали, че смъртта на Хани не е била инцидент, а демонстрация на политиката им на действие. Тиан искаше да нарани Витис и Минис, да ги унижи и да им попречи да изпълнят замислите си. И повече от всичко искаше да оправдае доверието на Малиен.

Но първо трябваше да открие скрутатор и да подготви защитата си. Тиан продължаваше да се носи във въздуха, да обмисля планове и да ги отхвърля. Всички нейни идеи се разбиваха в една и съща скала — как да открие правилния човек, комуто да разкаже историята си, без да бъде нападната на мига или арестувана като изменница.

Някъде по средата на нощта ориентиращата се по лунна светлина Тиан премина отвъд Парнги. Тукашните хълмове все така бяха покрити с гъста растителност, но сред цепнатина в облаците занаятчицата видя равна земя далеч пред себе си. Не толкова далеч, от лявата ѝ страна се издигаха вулкани. Сред тях се забелязваше гърлото на един особено едър, по-висок от останалите. Неговите склонове също бяха покрити с дървета, част от безкрайния Червеен лес. Тиан направи справка с картата. Това беше Бореа Нгурле, Пламтящата планина. Младата жена изпита необяснимо желание да се отправи натам, но сред застиналата лава нямаше да открие скрутатор.

Отново отляво, но малко по-назад, тя различи очертанията на друм — отново Големият северен път. Най-големият град в тази земя бе Лайбинг. Там несъмнено трябваше да има скрутатор.

Нямаше друг изход. Беше време да предаде таптера и себе си. Тиан премести лоста, за да насочи таптера наляво. Но механизмът не се подчини, а се върна в изходна позиция. Занаятчията опита отново — за да срещне повторен неуспех. Изглежда таптерът си беше избрал курс.

Машината бавно летеше на северозапад. Отдолу прелиташе гъста гора. Таптерът се бе насочил към вулканите, по-точно към Бореа Нгурле. Амплиметът отново проявяваше своеволие, но какъвто и да беше замисълът му, Тиан не можеше да стори нищо, за да го предотврати, тъй като наоколо нямаше места за приземяване. Около нея във всички посоки се простираше лес.

Луната се беше скрила зад облаците, така че Тиан щеше да остане скрита. Но същото се отнасяше и за нея, самата тя не можеше да види нищо.

Още два пъти тя опита да отклони таптера и още два пъти машината отказа да ѝ се подчини. Точно на разсъмване таптерът се приближи до огромния вулкан. От лявата си страна, върху ръба на кратера, занаятчията зърна огромна постройка и се опита да насочи конструкта към нея. Този път контролният лост заяде. Защо амплиметът я бе довел чак тук, за да ѝ попречи отново? Заради възловата точка, разбира се — тукашната бе необичайна, двойна, с отчасти припокриващи се излъчвания.

Яростта ѝ пламна отново. Нямаше да позволи на един кристал да управлява живота ѝ — нито сега, нито когато и да било. Тиан започна да търси място за приземяване, възнамерявайки да изхвърли коварния амплимет и да го строши от някоя скала, каквито и да са последиците!

Тук земята бе стръмна, изключително неравна и прораснала с гъста растителност — възможно най-лошото място за приземяване. Забелязвайки малка поляна, Тиан спря над дърветата, планирайки приземяването си. Докато придвижваше лоста напред, полето изчезна. Таптерът полетя като камък и прободе короните сред облак листа и откършени клони, за да отскочи от наклонено дърво и с оглушителен трясък да се удари в повален ствол. Тиан отхвърча към навигационния ствол. От сблъсъка тя изгуби съзнание и не усети последващото си падане към долното ниво, нито сблъсъка с пода.

Първото нещо, което усети при свестяването си, бе топлата течност, стичаща се в окото ѝ. Занаятчията се раздвижи и обърса

кръвта от челото си. Не чувстваше да е пострадала сериозно, макар главата ѝ да пулсираше болезнено, а ушите ѝ да пицяха. Нямахте представа какво бе предизвикало падането, ала я глождеше тревожното подозрение, че амплиметът бе прекъснал полето. Надяваше се, че конструктът не е пострадал прекалено и все още може да се движи, дори и ниско над земята.

Едва при опита си да се изправи, Тиан осъзна сериозността на ситуацията. Краката отказваха да ѝ се подчиняват. Тя извърна глава. Панталоните ѝ бяха разкъсани от ханша до глезена, а върху бедрото ѝ личеше дълбока рана, чието присъствие не пораждаше никаква болка. Всички опити да раздвижи долната половина на тялото си бяха напразни. Дори не можеше да помръдне пръсти.

Бе престанала да чувства краката си.

ЧАСТ ВТОРА БЕЖАНЕЦ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Ниш провери балона, който почти се беше издул. Той наблъска колкото се може повече гориво и изцяло отвори регулатора. Пламъците подскочиха нагоре. Хлар се спусна обратно в коша и трескаво започна да сече дъното му, за да го освободи от ствола.

— Какво има, Ниш?

— Някой идва! — Механикът посочи към жълтия въздухоплав.
— Усещаш ли нещо необичайно?

— Не, Ниш — отвърна Юлия и го погледна с обич.

Механикът беше прекалено наплашен, за да ѝ отвърне със същото.

— Не може да са лиринкси, иначе щеше да ги видиш в решетката си.

— Не мога да видя нищо в решетката си.

— Какво?! — кресна Ниш.

Тя долепи ръце на ушите си и изкриви лице от болка. Механикът продължи по-тихо:

— Какво искаш да кажеш? Няма ли я вече?

Нима сливането им бе унищожило таланта ѝ? Ниш бе чувал, че на сношението с девизи биват приписвани подобни ефекти, но винаги ги бе смятал за глупости.

— Не е изчезнала. — Тя се усмихна загадъчно. — Просто не мога да я видя. Ще трябва да построя нова.

Ниш изруга мислено. Хубаво време да изгуби единствения си талант, който можеше да им е от полза.

Механикът повдигна глава — торбата се беше издула. Сега идваше следващата опасност — част от дървесния ствол изчезваше в гърлото на балона и при издигането му бе възможно някой остатъчен клон да разкъса плата.

Въздухоплавът се доближаваше непрекъснато. Ниш изскочи на дървото и тласна коша. Балонът се раздвижи, но отново спря. Крил-Ниш се покатери обратно и разлюля гондолата. Освободена, кошницата бързо се понесе нагоре. Наложил му се да забие меч на С'лоунд в дънера, за да забави издигането.

Балонът се изкачваше плавно, освобождавайки нанизания си мех. Скоро стволът остана под тях. На Ниш му идеше да заплаче от облекчение — поредното чудотворно оцеляване. Той затаи дъх, загледан в кръпката. Само вятърът да не се окаже прекалено силен. Само шевове да издържат.

Кръпката издържа, а на тази височина нямаше силни вихри. Балонът просто се понесе над гората, бавно набиращ височина. А другият въздухоплав измени курс и се насочи право към тях. По какъв начин успяваше да променя посока?

Минутите се разтеглиха в мъчителна бавност. Балонът улови съвсем слаб ветреца и се понесе отвъд гората. А въздухоплавът се приближаваше. Ниш можеше да различи хуманоидни фигури в гондолата му. Човеци или аахими? И ако бяха човеци, приятели или врагове?

Механикът приготви меч на С'лоунд, макар че това оръжие нямаше да му е от голяма полза срещу арбалетчиците. Брадичката все още го болеше от отровата, с която го бе наплюл нилатлът.

Въздухоплавът се изравни с тях и се извъртя. Най-малко дузина войници, въоръжени с копия и арбалети, застанаха по протежение на борда му. Гърлото на Ниш пресъхна.

— Какво по дяволите правиш? — ревна познат глас.

Крил-Ниш се втренчи в лицата. Строен мъж с изпити черти разбута бойците.

— Не зяпай като малоумен. Спусни се.

Това беше Ксервиш Флид, скрутаторът.

Ниш дръпна освобождаващото въже и балонът се понесе надолу. Какво правеше тук скрутаторът? Крил-Ниш още не бе подготвил оправдание.

През целия път към земята механикът не спря да преговаря реплики. Скрутаторът бе най-могъщата фигура, срещу която някой можеше да се изправи. Съчетание от разузнавач, инквизитор и магистрат, той бе в състояние да прави всичко, каквото си поиска.

Именно Флид бе изпратил Ниш на тази самоубийствена мисия, целяща залавянето на Тиан и донасянето на кристала. Механикът се бе провалил и в двете поръчения.

Въздухоплавът носеше на борда си шестнадесет войници (Ниш усърдно ги преброи), скрутатор Флид и механик М'ланти, която носеше обичайните си невзрачни и парцаливи дрехи, които не подхождаха на гениалността ѝ. Само че в конкретния случай Ниш не можеше да си позволи да съди, защото самият той не бе особено елегантен в окъсаните си одежди — рядко явление за него. Крил-Ниш винаги се стараеше да се облича добре, за да компенсира ниския си ръст и грозноватия си външен вид.

Бръмченето, съпровождало приближаването на въздухоплава, утихна до тихо потракване. В задната част на летателната машина бе прикачено приспособление, хранящо ротор с дванадесет перки. Благодарение на него въздухоплавът можеше да изменя посоката си по избор и да върви дори срещу вятъра, стига последният да не бъдеше прекалено силен. Разположената под торбата кабина бе изградена предимно от плат, опънат около лека дървена рамка. Торби с пясък придаваха регулируема тежест.

— Е, механико? — попита Ксервиш Флид, докато слизаше на земята. Той бе дребен човек, видимо кожа и кости. На всичкото отгоре последните му пораждаха впечатление за строшаване и зарастване накриво, както всъщност си и беше. С чудатата си походка скрутаторът се приближи до Ниш, хвана го за ръката и го отведе встрани. — Имаш ли нещо, което да ми покажеш?

— Аз... — заекна Крил-Ниш.

— У теб ли е кристалът?

— Не... Искам да кажа... беше у мен, сър, намерих го в Тиртракс, но онази вещица ми го взе и го даде обратно на Тиан...

— Вещица? Що за плещеници? Говори по-ясно, механико.

Ниш почувства, че животът му е увиснал на косъм.

— Аахима, сър. Възрастна жена. Представи се като матах на Тиртракс.

— Матах? Как изглеждаше тя, момче?

— Толкова висока — Ниш показва, — със сива коса, която някога е била огненочервена. Личеше, че някога е била красива. Всъщност и сега беше красива, въпреки че беше стара... — Той подбра думите си

внимателно, за да не наскърби скрутатора. — Изглеждаше на шестдесет, но говореше за времето на Забраната, сякаш е била там. Аз...

— Малиен! — процеди Флид през жълтеникавите си зъби. Той се поизвърна и започна да си мърмори сам, какъвто навик имаше. — Виж ти. Съветът ще намери това за интересно.

— Имате предвид *онази* Малиен, от Сказанието за огледалото? — удивено попита Ниш. — Но как е възможно да е още жива?

Флид не си направи труда да отговори.

— Тя не е вещица, механико, а изключително могъща гадателка. Не мога да те виня, че не си успял да задържиш кристала. Ти не би могъл да се изправиш срещу подобен противник. Предполагам не си могъл да заловиш и Тиан? — излая той.

— Два пъти я залавах, но тя два пъти успяваше да се измъкне.

— Два пъти? — Скрутаторът сбърчи единствената си вежда. — *Два пъти*, момче? Достатъчно лошо е, че си й позволил да избяга веднъж. Два пъти си е чиста...

— Тя беше... умна — неловко се оправда Ниш. — Успях да я заловя трети път. Тогава я завързах и бях решен, че няма да й позволя да избяга.

— Къде е? Не я виждам. — Флид иронично се огледа.

Ниш реши да продължи по план, макар да осъзнаваше колко зле може да свърши всичко.

— Вещ... Малиен, сър. Тя освободи Тиан и се сдружи с нея. Опитях — умоляващо каза механикът, — но Малиен използва магията си срещу мен.

— Достатъчно! — сопна се Ксервиш Флид. — Не се съмнявам, че си опитал, но си се провалил.

— Освен това Тиан и кристалът изчезнаха.

— Какво?

— Тази сутрин, сър. Юлия каза, че са поели на запад.

— Лиринксите или аахимите са я пленили — изръмжа скрутаторът. — Тя е вън от играта. Ти ме провали.

Неспособен да измисли друго оправдание, Ниш остана със сведена глава, изчакващ съдбата си.

— Така значи! — Флид го гледаше преценяващо. — Изглежда си съзрял за времето, в което те видях за последно.

— Наложил ми се да премина определени изпитания, сър — тихо каза Ниш.

— Убеден съм. По-късно ще ми разкажеш цялата история пред моя хроникьор. Надявам се, че поне перцептора не си изгубил?

— Не — едва доловимо отвърна механикът.

Флид се доближи до коша, поговори с Юлия и ѝ подаде ръката си. По някаква неразбираема за Ниш причина тя се разбираше със скрутатора. Сега дребната жена бе сложила маската и антифоните си — за защита колкото от външния свят, толкова и от хората. Ксервиш метна раницата ѝ на рамо и я поведе към въздухоплава.

Нахраниха се вътре в гондолата, защото сред кишавата земя нямаше нито едно сухо местенце. Ниш беше седнал до М'ланти, а Юлия се бе настанила редом до скрутатора. Крил-Ниш предаде случилото се след отпътуването от фабриката. Разказаното му спечели пълното внимание на присъстващите, както и няколко изръмжавания от страна на Флид, които можеха да минат и за одобрение. Накрая, когато описа приземяването сред дърветата, поправянето на балона и отчаяното сражение с нилатла, войниците изразиха шумно одобрение.

Дори Ксервиш Флид, който рядко отправяше похвали, се пресегна и го стисна за рамото.

— Може да си долнокачествен механик, момко, но не мога да не отбележа инициативността ти.

— Благодаря ви, сър — каза Ниш без никаква ирония.

Към Юлия Флид не се показва толкова скромнен.

— Ако смелостта се измерва не спрямо делото, а според надвития ужас, то ти си най-храбра от всички ни. — Той пое дребната ѝ ръка и продължи. — Ти си сред най-добрите ми хора, перцепторе.

Юлия свали маската си. Очите ѝ бяха огромни, светли и влажни. Тя целуна съсухрената му ръка и бързо си сложи маската обратно, макар с това да не успя да прикрие руменината, плъзнала по бузите ѝ.

— Наред ли е всичко? — попита скрутаторът.

— Юлия е изгубила модела си — намеси се Ниш.

— Не питах теб! Какво е станало, Юлия?

Младата жена се изчерви още по-силно.

— Случило ли се е нещо? Нещо, за което трябва да зная? — продължи Флид.

— Не, Ксервиш — тихо каза тя. — Ще си построя нова решетка.

— Скитът ми бързо ли пристигна? — попита Крил-Ниш, тъй като до момента разговорът не бе засягал тази тема. — Той ли ви доведе тук толкова бързо?

— Пристигна само след два дни. В това отношение си постъпил разумно, момче. За щастие във фабриката имаше и други птици, така че можах да разпратя съобщенията веднага. В рамките на три дни всеки град в Лауралин знаеше за инвазията. Макар да не зная каква полза ще ни донесе тази информираност.

— Как построихте този въздухоплав толкова бързо? — Машината беше много по-голяма от балона, чиято направа бе погълнала цялата коприна в Тикси и повече от месец.

— Конструирането му започна още след първия пробен полет с балон — обясни М'ланти. — Не бях сигурна дали тази идея ще проработи, затова наредих да бъде построен тайно в друга фабрика. По времето, когато ти замина, вече бяха провеждани изпитания с него.

Ниш изви глава към огромното издуто платнище и едва сега забеляза, че нещо липсва.

— Къде е пещта? Горивото?

— Не са необходими — доволно отвърна М'ланти. — Торбата е изпълнена с газ от планинска мина.

Крил-Ниш бе чувал за този газ.

— Не е ли... експлозивен?

— Ужасно. Освен това изтича бавно през насмолените шевове, така че ще трябва да поемем обратно скоро, иначе няма да остане достатъчно, за да ни издигне. При всички случаи завръщането ще бъде по-бавно от пристигането.

— А защо сте тук? — попита Ниш.

— За да видим какво може да открием — рече скрутаторът. — За да изпробваме новия въздухоплав. И за да отнесем това, което си открил. По това време на годината вятърът рядко духа на изток, така че дори и да беше успял да се сдобиеш с Тиан или кристала й, щеше да ти се наложи да се прибиращ по земя. А това щеше да отнеме прекалено много време.

— И за да отведете обратно Юлия, разбира се — тихо каза Ниш.

— Уви, ти си заменим, но тя не е.

— Как е моята приятелка Иризис?

Юлия подскочи, стиснала юмручета.

Скрутаторът се втренчи в него.

— Откакто ти замина, тя е пристъпила сериозно към работата си. Надявам се, че повече глупости няма да има.

— Не, сър — промълви Ниш.

М'ланти се притесняваше за изтичащия газ, затова те се приготвиха да отпътуват веднага след като се нахраниха. Ниш се отправяше към балона, за да пренесе багажа си, когато един от войниците извика:

— Лиринкси, сър! На северозапад!

— Насам ли са се отправили?

Войникът долепи далекоглед до окото си.

— За момента не, сър. Наблюдават дупката в планината.

Флид започна да се разхожда напред-назад.

— Дали е по-добре да останем на земята, или да се издигнем? Струва ми се, че ще е по-удачно да полетим. Така ще разполагаме с по-голяма маневреност и ще можем да се защитаваме по-добре. Ако останем приземени и стоварят нещо върху торбата, с нас ще е свършено.

— Освен това бихме могли да се издигнем високо — каза М'ланти, — където въздухът е прекалено рядък за тях.

— Ние също няма да можем да дишаме — възрази скрутаторът.

— Ще бъде достатъчно. Ние не хабим усилия за полета си.

— Добре. Всички да се приготвят за излитане. Тръгваме.

Ниш се затича.

— По-живо, механико — ревна Флид. — Никого няма да чакам.

Крил-Ниш се изкачваше по коша, когато Юлия изкрещя нещо — заради суматохата не можа да различи думите ѝ. Сетне тя изпищя.

— По-живо! — подкани Ксервиш.

Ниш праметна крака отвъд ръба и застина. От другата страна, отвъд дупката в пода, клечеше нилатлът. А Хлар беше беззащитен, оставил меча на С'лоунд във въздухоплава.

Механикът понечи да отскочи назад, но създанието се стрелна и го захапа за пресеца. Ниш изрита. Зъбите разкъсаха месото му и нилатлът падна през дупката. Хлар закуца към ръба, но не успя да го достигне, защото шипестата муцуна отново атакува.

В раницата на С'лоунд имаше нож. Крил-Ниш изтегли острието и захвърли раницата към съществото, надявайки се това да го забави. С периферното си зрение зърна Юлия, мятеща се в ръцете на един от войниците. А скрутаторът крещеше:

— Не можем да чакаме, Ниш! Ако не дойдеш веднага, ще си останеш там!

Механикът се дръпна към ръба. Зъбите на нилатла се склучиха около ботуша му, досами пръстите. Рязкото разклащане на глава едва не строши глезена. Ниш бе повлечен обратно.

Той започна да нанася бесни удари срещу нилатла. Един замах отсече големия шип на муцуната му. Нилатлът изквича, дръпна се назад и скочи отново. Този път жестоките зъби потънаха в крака.

Заради адреналиновия прилив Крил-Ниш почти не усети ухапването. Механикът с все сила заби ножа, чието острие бе достатъчно дълго, за да премине край отровните шипове, да се плъзне по дебелите плочки и да потъне в пролуката между тях.

Ококорил очи от болка, нилатлът се сгърчи и разтвори челюсти. С другия си крак Ниш го изрита в главата. Създанието отново падна през дупката.

Механикът трескаво се обърна към ръба, за да изтича към въздухоплава, но вече бе закъснял — скрутаторът бе тръгнал без него. Крил-Ниш срязва въжетата на балона и също започна да се издига. Облегнат на една от стените на коша, той огледа нараняванията си. Мускулът на прасеца му бе разкъсан на три места, от двете страни на крака личаха дупки от зъби. Но можеше да бъде по-зле. Много по-зле.

В началото балонът се бе издигал по-бавно, но сега въздухоплавът започваше да набира скорост. Все още имаше шанс. Ниш размаха ръце и видя, че някой от другата машина му отговаря. Въздухоплавът промени курс, макар Крил-Ниш да не проумяваше как щеше да се прекачи във въздуха.

Притесненията му бяха прекъснати от изникването на нилатла, очевидно успял да се вкопчи за балона и да пропълзи през дупката. Зловонието му предупреди Ниш, който успя да се хвърли встрани в последния момент, спасявайки врата си.

Нилатлът се удари в стената на коша. Задните му крака се влачеха. Механикът бе успял да го нарани. Но как да го убие? Бутилката с креозот, носена през целия път от фабриката, му даде идея.

Ниш повдигна бутилката, отдръпна се от приклеknалия звяр и рязко изтегли запушалката. Съществото не го изпускаше от очи. Крил-Ниш направи залъгващо движение с ножа и когато нилатлът се отдръпна в желаната посока, блисна течността в муцуната му. Чудовището изпищя, когато парливата течност попадна в очите, ноздрите и озъбената уста. Ниш блисна повторно, сетне захвърли бутилката и се хвърли в атака, разчитайки, че нилатлът е ослепен.

Изглежда създанието разполагаше и с други сетива, защото безпогрешно усети позицията на нападателя си и замахна с дясна лапа. Единственият останал нокът раздра китката на Ниш. Ножът издрънча на пода и се изхлузи през дупката. Механикът бе останал беззащитен.

С крайчеца на окото си забеляза арбалетчик да стои край перилата на въздухоплава, само че въпросният не разполагаше с добра позиция за стрелба. Нилатлът скочи. Ниш се хвърли върху ръба на коша, при което главата му се удари във въжената стълба на мангала.

Без да се замисля, Крил-Ниш се отправи нагоре. Създанието се изправи на задни крака, за да го последва. Въздухоплавът, до този момент стоял неподвижно, внезапно направи завой и започна да се отдалечава с цялата бързина, която можеше да му предостави роторът.

Явно са отгатнали намерението ми, помисли си Ниш. На всяка цена трябваше да се отърве от хищното създание. Той отвори вратичката, с голи ръце грабна шепа жарава и я хвърли в коша. Сетне с все сила се вкопчи във въжената стълба.

Пламтящите късове се разпръснаха. Един от тях опари муцуната на нилатла. Във всички посоки бликнаха пламъци. Създанието нададе невероятно противен писък и започна да търчи из кошницата, подпалило и разлетия по пода креозот. Ръката на Ниш бе изпълнена с изгаряща болка. Той затвори очи, стисна зъби и зачака.

Подпаленият нилатл се блъсна в захвърлената бутилка. Пламъците се втурнаха по гърлото ѝ. Последва експлозия, пръснала кош и нилатл. Огнени езици се разляха във всички посоки.

Стълбата под Ниш пламна. Панталоните му също се запалиха, но с една ръка той ги угаси. Механикът погледна надолу и видя овъгления си противник да пада, обгърнат в пламъци. Това трябваше да е краят му.

Освободен от тежестта на коша си, балонът се изстреля високо нагоре, където улови западен вятър.

Крил-Ниш се покатери досами мангала, привърза се за стълбата и мушна ръце в ръкавите си. Въздухът беше изключително студен, но пък това облекчаваше болката. И освен това беше рядък. Почти не можеше да се диша. Механикът затвори очи.

ПЕТНАДЕСЕТ

Заради неспирното си пицене и мятане се наложи Юлия да бъде упоена — иначе тя щеше да успее в опитите си да изскочи от въздухоплава, за да помогне на Ниш. Сякаш би могла да прелети разстоянието. Когато тя притихна, войниците ѝ завързаха ръцете и я отнесоха в платнената кабина.

Скрутаторът бе застанал редом до М'ланти и със скръстени ръце наблюдаваше отчаяната битка на Ниш с нилатла.

— Можем ли да се доближим повече? — обърна се той към жената.

М'ланти не отговори веднага.

— Не. Не можем да се приближим достатъчно, за да го вземем, а дори и да се опитаме, има опасност пламъците на пещта да подпалят торбата ни. Експлозията ще бъде ефективна, но не я виждам като подходящ край.

— Възможно е той да убие звяра — каза Флид. — В такъв случай има ли риск да се приземим и да го вземем?

Събеседничката му погледна към трите лиринкси, кръжащи на известно разстояние.

— Не изглежда да възнамеряват да атакуват.

— Говорех за изтичащия газ.

— Ние вече сме поели риск — отвърна М'ланти.

Двамата отново замълчаха — до момента, в който Ниш започна да изсипва течност из коша.

— Какво има в този съд? — остро попита скрутаторът.

— Креозот. — М'ланти се обърна, но Флид беше по-бърз.

— Назад! — ревна Ксервиш. — Пълен назад!

Въздухоплавът се извъртя и започна да се отдалечава. Всички войници се бяха струпали от едната страна на гондолата, втренчени в разгръщащата се битка и стискащи палци на Ниш.

— По-бързо! — викна М'ланти. — Вие там, отдръпнете се. Нарушавате баланса.

— Какво прави той? — напрегнато запита Флид, защото вече се бяха отдалечили прекалено.

— Изкачва се към огъня — отвърна жената, долепила далекоглед до окоето си. — Сега бърка с голи ръце в него. Той...

Всички гледаха със затаен дъх как кошницата на балона бива обгърната от пламъци. Внезапно последва експлозия. Отломките от коша полетяха надолу, заедно с обгореното тяло на създанието. Балонът се изстреля нагоре, попадна във въздушно течение и изчезна на запад.

— А сега? — обърна се скрутаторът към М'ланти.

— Никакъв шанс. Нищо не би могло да го настигне сега.

Флид се извърна, отпуснал рамене.

— Жалко. Момчето имаше значително бъдеще пред себе си.

— Не сме сигурни, че е мъртъв.

— Ако още не е, то скоро ще бъде — когато балонът се приземи сред нищото. Да се прибираме.

Докато прелитаха край планината, Флид промени мнението си и въпреки опасността потупа пилот Хила по рамото и посочи към зеещия сред скалите отвор. Въздухоплават се приземи на ръба на залата и войниците оформиха кръг около него, насочили оръжия към кръжащите лиринкси. Скрутаторът и механик М'ланти влязоха в Тиртракс.

— Надявам се... — поде Флид.

М'ланти повдигна вежда.

— Трябва да говоря с Малиен.

— За да се съюзите с нея?

— За начало просто да поговоря. — Скрутаторът се усмихна леко. — В детството си поглъщах Историите с кориците.

— Вие сте имали детство? — като никога се пошегува М'ланти. — Смятах, че сте роден скрутатор.

— Като всяко дете обожавях Великите сказания. Кое е иронично, като помислиш, че...

Флид замълча и след миг продължи.

— Няма значение. Малиен е легенда, една от малцината оцелели от онези времена. Дори самият разговор с нея...

— Разбирам, Ксервиш. Това място е удивително. — Събеседницата му се огледа. — Аахимите знаят толкова много.

Наистина е жалко, че не сме успели да се съюзим с тях.

— Да — отвърна скрутаторът. — Но те са вид, направляван от история, традиции и силно усещане за собствено достойнство. Нашите дела ги интересуват единствено когато касаят и тях, а предвид изолираността на градовете им, това става рядко.

— До този момент.

Ксервиш Флид се навъси.

— Защо са дошли тук конструктите им? Наистина ли Аахан умира, или това е инвазия?

— Сантенарските аахими ще се съюзят с тях, каквато и да е целта им.

— А ние сме между чука и наковалнята. Но бихме ли могли да ги убедим да вземат нашата страна срещу лиринксите?

— Не виждам защо не. Имаме много общо с тях.

— Лиринксите също не са толкова чужди, колкото изглежда — загадъчно възрази Флид.

Те спряха край двата аварирани конструкта.

— Ниш казваше, че са били три. Къде е третият?

— И Тиан също е изчезнала — сухо каза М'ланти.

— По-добре тя да го е взела, отколкото лиринксите.

— В случая съм съгласна. Но изработката им е удивителна.

— Да.

М'ланти започна да обикаля машините, извадила бележник.

— Ниш каза, че те се носят над земята.

— Да — рече скрутаторът. — Трябва да намерим Тиан.

— Това може да се окаже трудно.

— Малко са нещата, които скрутаторите не могат да открият, ако решат. Ще изпратя скит веднага, в случай, че не се върнем. — Флид погледна неспокойно към дупката. — По-добре да не се задържахме дълго, М'ланти. Лиринксите може да са извикали подкрепления. Тук сме уязвими.

— Да не говорим за изтичащия газ. Напишете съобщението си, сър. Аз ще надникна вътре.

Скрутаторът размаха кривите си пръсти.

— Не се бави, приятелко. Не бих искал да изгубя и теб.

— Аз самата не бих искала това да се случи! — Тогава М'ланти погледна към едрото си тяло и се усмихна широко. — Макар че няма

такава опасност.

Ксервиш написа бележка и я отнесе до птичаря, който мрачно стоеше край клетката. Сцитът лежеше на пода ѝ, мъртъв.

— Какво е станало, по дяволите? — тросна се Флид.

— Зараза — отвърна мъжът. — В Тикси имаше епидемия, но аз смятах, че нашите птици са чисти.

Изругавайки, Флид се върна при конструктите.

— Действай по-бързо, М'ланти!

Скрутаторът не се притесняваше за нейния живот, още по-малко за своя. Но ако не успееш да се върнат и отнесат събраните знания, това щеше да се отрази зле на войната.

— Добре — долетя гласът ѝ откъм една от машините. Но тя не се появи.

Ксервиш се отправи към широко стълбище, охранявано от черен конусовиден предмет, напомнящ вещерска шапка — страж. Скрутаторът погледна нагоре. Стълбището изчезваше в дупка в каменния таван. Той се приближи по-близо. И по-близо.

Шокът опари стъпалата му. Това беше само предупреждение. Ако опитах да напредне, реакцията щеше да бъде далеч по-болезнена.

Флид би могъл да използва Изкуството си. Скрутаторската магия бе предназначена главно за промъкване, шпиониране, разпитване, манипулиране и преодоляването на защити. Рядко налагаше употребата на по-големи количества сила, но със сигурност бе способна и на това — с помощта на заредени кристали и артефакти.

Само че Ксервиш се отказа от това си намерение. Аахимите не използваха стражи от вчера, със сигурност бяха защитили приспособленията си от повечето прояви на Изкуството.

Той пое в обратна посока, разглеждайки огромната зала. Стражът би трябвало да е задействал аларма на горните нива, но Малиен не се появи. А М'ланти прекара близо час в конструкта, преди скрутаторът да потропа по корпуса.

Главата ѝ изникна от люка. Очите ѝ сияеха.

— Забележително! — каза тя. — Просто забележително.

— Спомни си изтичащия газ.

— Приключих. — М'ланти се оттласна нагоре. — Разбира се, не съм *приключила*. Бих могла да прекарам година вътре.

— Би ли могла да възстановиш дизайна?

— Не. Някои от вътрешните механизми са запечатани и не можах да достигна до тях. Освен това се съмнявам, че и след сто години ще сме в състояние да постигнем подобна металообработка. — Тя поглади плавно извивка на корпуса. — Но пак понаучих някои неща.

Скрутаторът изостави темата. М'ланти беше най-добрият конструктор в югоизточния квадрант и не правеше обещания, които не бе в състояние да изпълни.

— Малиен няма да се появи — огорчено каза Флид. — Да вървим.

Въздухоплавът се издигна в мига, в който двамата стъпиха на борда, отправяйки се на изток. Наоколо не се виждаха лиринкси. До фабриката им оставаха малко повече от двеста левги, които роторът трябваше да преодолее.

По време на спирането в Тиртракс войниците бяха струпали допълнителна тежест, защото при по-голяма височина имаше силни насрещни течения. Въздухоплавът се понесе успоредно на планините, открил великолепна гледка на ледни върхове. Под тях и на юг се простираше снежна монотонност, нахъсвана от блата и езера, много от които все още замръзнали. Растителността се изчерпваше с хилави и настръхнали иглолистни дръвчета.

Пътуването беше бавно, но без произшествия. Продължиха и след спускането на нощта, а някъде по време на утрото на следващия ден, на място, където планините се разстилаха в по-малка височина и видимостта бе по-обширна, хората на скрутатора изхвърлиха допълнителния каменен товар, за да издигнат въздухоплава по-високо. Машината се обърна на североизток, за да прекоси.

— Ще сме във фабриката до час — каза М'ланти в средата на утрото, опитвайки се да направи справка с картата си сред подскачането на въздухоплава.

— Ще се радвам да я зърна — остро отвърна Ксервиш Флид. През цялата нощ той бе крачил из гондолата и сега не бе в особено добро настроение. Освен това насеченият полет му причиняваше главоболие.

— Поне въздухоплавът се представи добре — весело каза тя.

— Не бързай да го урочасваш — тросна се скрутаторът.

М'ланти се приближи до другия борд и се загледа вменяния се пейзаж. Флид се вторачи в чепатите си ръце, стараейки се да не мисли за събитията, довели ги до настоящия им вид. Стомахът му се бе свил на болезнена топка.

— Как е перцепторът? — провикна се той към дежурещия войник.

— Когато проверих за последно, все още спеше.

— Провери отново.

Мъжът изчезна, сетне се появи повторно.

— Започва да се раздвижва. Да й дам ли нова доза успокоително?

— Не, разбира се. Дръж я под око. Проклет идиот — изръмжа скрутаторът, по-скоро по навик. Други неща занимаваха съзнанието му.

Въздухоплавът преодоля последната верига, за да се озове сред облаци дим.

— Какво става? — кресна Флид. — Нямаше ни само четири дни.

— Все още е прекалено рано за горски пожари. — М'ланти отново застана до него.

— Невъзможно рано. Тикси гори. Завивай — ревна той към навигатора. — Трябва да видим какво става. Бързо!

Въздухоплавът се завъртя наляво, разсичайки дима. Издигащата се топлина блъсна дъното на платнената гондола. Ксервиш стисна зъби, споходен от усещания, неприятно напомнящи морска болест.

Машината разкъса задушавашите облаци и пред нея изникна Тикси. Градските стени бяха разкъсани на три места. Източната част от града гореше. Върху равнината пред главните порти кипеше битка — четири кланкера срещу десетки лиринкси. Навсякъде лежаха мъртъвци и разрушени бойни машини — от последните Флид наброи петнадесет. Зад кланкерите се бяха скупчили войници, прикрили незначителната си бройка зад щитове и щръкнали копия.

Въздухоплавът описа бавен кръг над града, за да прецени щетите. Екипажът му приготви тежките арбалети, макар за момента лиринксите да се сражаваха единствено по земя. Скрутаторът позволи на половината от хората си да стрелят по врага. Неколцина лиринкси рухнаха. Останалите отстъпиха, но не далеч.

— Не е толкова зле, колкото се опасявах в първия миг — каза Ксервиш Флид. — Врагът щеше да бъде отблъснат и без нас. Няма

сражения на самата територия на града.

— Но е достатъчно зле! — възрази сержант Рувикс, нисичък, но мускулист мъж. — Горят складове.

— Тези щети могат да бъдат поправени.

— Стига лиринксите да не повторят мащабното си нападение. Поправката на стените ще отнеме седмица, а със само четири останали кланкера... — Остатъкът от репликата на сержанта представляваше измърморени псувни по адрес на врага.

— Да се спусна ли? — попита пилотът.

— Видях достатъчно. Чакай. — Скрутаторът извади хартия и започна да драска. — Отнеси ни към резиденцията на градоначалника.

Машината увисна над великолепната постройка, останала почти незасегната с изключение на няколко катапултни попадения. Флид довърши последните редове, удари печата си в дъното на страницата и щракна с пръсти. Един от войниците дотича с кожен плик.

Друг от хората му изкрещя към тълпата, събрана долу, и хвърли писмото. Един от гражданите го улови и изтича вътре.

— Сега към фабриката — нареди Флид. — И живо.

Фабриката също бе нападната, макар да не бе понесла сериозни щети. Въздухоплават се приземи върху чакълестата зона пред главните порти, изхрани пътниците си и отново се издигна, за да поднови запасите си от газ. Флид и М'ланти съпроводи излитането му с поглед, а после влязоха вътре, където скрутаторът призова отговорник Туниз, единадесетте надзиратели, капитан Гир-Дан и майстор Иризис.

— Докладите ви, ако обичате — каза Ксервиш. — Капитане?

Капитан Гир-Дан наскоро бе пристигнал от един от крайбрежните гарнизони. Изключително красив мъж, тъмнокос и широкоплещест, още с появата си той бе развълнувал немалко сърца. Ала нашепваните слухове изразяваха съмнение в изявите му на бойното поле и обясняваха присъствието му тук като начин за „оценка“.

— Едно нападение, сър. — Гир-Дан не беше от бързивите. — Преди два дни. Петима от скотовете, един к'пулт. Трима отстреляхме, останалите избягаха.

— Много добре. — Скрутаторът се извъртя с лице към тъмнокожата Туниз със заострени зъби. Едрата и висока жена от субтропичен Крандор с кестеняви къдрици рязко се отличаваха сред дребните местни. — Какви изменения във фронтовата ситуация, отговорнико?

Капитанът се навъси, защото военните дела бяха неговата сфера и подобно пренебрегване бе умишлена обида. Но той бе достатъчно разсъдлив, за да си придаде безизразен вид. Скрутаторът не беше от снизходителните хора.

Туниз се усмихна. Изострените й зъби придадоха заплашителност на този жест, макар в действителност тя да бе дружелюбна и весела.

— Лиринксите настъпват по цялото крайбрежие, сър. Както може би сте видели, Тикси бе нападен и зле увреден.

— Бяхме там — отвърна Флид. — Положението е лошо, но не безнадеждно.

— В такъв случай вашите вести са по-пресни от моите, сър. Повечето градове между нас и Госпорт бяха нападени. Има вероятност Максморд да падне. Гъфинс е под сериозен натиск. Знаем далеч по-малко, отколкото би ни се искало. Лиринксите нападат скитовете ни, не всички съобщения преминават. Пристигналите са у мен. — Туниз подаде кожена торба на скрутатора. — Някои са поверителни.

Флид извади документите и след съвсем повърхностен поглед ги подреди в две купчини, преди да се задълбочи. През десетте минути, които му бяха необходими за пълен прочит, никой не помръдна.

Скрутаторът прочисти гърло и заяви:

— Ситуацията е по-лоша от очакваното. По-голямата част от земите около Сухото море е в ръцете на врага. С изключение на Крандор. Фарандските планини са под техен контрол, макар без подножията. Придобили са и територии на север от Великите планини. Да не забравяме миналогодишното падане на Мелдорин, където ни остава само южният полуостров. Туркад бе съкрушителен удар. Все още удържахме източното крайбрежие, централен Лауралин и всичко на юг от планините. Но сега източните крайбрежни земи са заплашени, а и с нахлуващите аахими... Скоро ще видим какво ще правим с тях.

Той стисна зъби и започна да оглежда останалите. Иризис бе единствената, удържала погледа му.

— Никога няма да се предадем, дори ако Луума Нарта остане единствената ни налична територия. Има ли друго, отговорнико?

— Този месец ще преизпълним нормата си, сър. Три кланкера.

— Много добре. Майстор Иризис?

Иризис също правеше моментално впечатление. Висока, макар не колкото Туниз, с бледа кожа, ярки сини очи и коса със златистия цвят на масло, тя представляваше гледка, каквато малцина в завода бяха съзирали преди пристигането ѝ. Освен това Иризис Стирм можеше да се похвали със спираща дъха фигура, което на практика означаваше, че въпреки недостига на мъже, тя е в състояние да подбира партньорите си. Преди известно време тя се бе спряла на Ниш като начин да укрепи позициите си, но впоследствие отношенията им бяха преминали в приятелски.

В качеството си на майстор на нея се падаше да надзирава занаятчиите, изработващи контролери за кланкерите. В момента под прякото ѝ ръководство се намираха двадесет занаятчийи и петдесет чираци. Техните контролери бяха толкова добри, че биваха транспортирани и в други фабрики.

— Ние също надхвърлихме нормите — каза тя. — Този месец построихме единадесет контролера, но...

— Но? — остро повтори Флид. — Какъв е проблемът? Не забравяй, че се намираш на пробация.

— Сякаш бих могла да забравя, сър!

Иризис не се оставяше никому. Тази ѝ черта често ѝ докарваше неприятности.

— Проблемът са кристалните запаси — продължи тя. — Изразходвахме почти всичко, с което разполагаме, а миньорите така и не успяват да открият нови залежи. И тъй като Юлия отиде на мисия... Разбрах, че се е върнала с вас, сър.

— Така е, но не съм сигурен в каква степен тя ще бъде от полза. Понесла е значителни травми и е изгубила таланта си.

— Изгубила го е?

— Може да се появи отново. В момента целителите я преглеждат.

— Това е лошо, сър. Как да намеря кристалите, от които се нуждаея?

— Нямам никаква представа. Открий начин. — Флид се обърна към първия от надзирателите.

— Още нещо, сър, ако разрешите. — Иризис бе необичайно колеблива.

— Какво? — остро попита скрутаторът. — Победа не се постига с приказки.

— Какво стана с Ниш, сър?

— Проклетият глупак изчезна!

— Мъртъв ли е? — сковано попита тя.

— Почти със сигурност. Може би Юлия ще ни каже, ако си върне таланта.

— Няма да може.

— Защо?

— Юлия може да вижда само Тайното изкуство, а Ниш не го владее.

— Безполезен хлапак. Смъртта му не е загуба за никого. М'ланти може да ти представи подробности, когато приключим с важната работа.

След съвещанието Иризис отиде в столовата, където М'ланти й разказа случилото се.

— Скрутаторът буквално се беше насълзил — каза пълната жена, докато сърбаше от зелевата си супа, — а това е нещо, което не бях виждала през тридесетте години, в които го познавам. Ниш се справи добре, макар че не бе съумял да намери кристала или да върне Тиан. Преди месец ни напусна момче. Край Тиртракс видях мъж.

— А сега е мъртъв! — мрачно каза Иризис. Въпреки неразбирателствата, Ниш се беше отнасял добре към нея. Той беше единственият мъж, към когото тя изпитваше привързаност.

— Не се знае — каза М'ланти и захвърли лъжицата си, докато се изправяше. — Трябва да вървя, имам работа.

Иризис остана седнала. Тя също бе заета, само че за момента присъствието й в работилницата не бе наложително, а точно сега

имаше нужда от време, в което да помисли. Смъртта на Ниш променяше всичко.

Войната беше взела безчет жертви, предимно мъже. Заради намаляващото население всеки бе задължен да създава деца. Иризис бе изпълнявала този дълг с готовност, но с нито един от неколцината си досегашни партньори не бе заченала. Бе обмисляла да се обвърже с Ниш, но сега това ставаше невъзможно. Сега щяха да я принудят да си избере друг партньор. За пръв път тази мисъл ѝ се струваше неприятна.

— Нима си приключила с работата си, майстор Иризис?

Тя подскочи, сепната от безшумната поява на скрутатора.

— Понякога имам нужда да остана сама, за да помисля.

— Трябва да говоря с теб.

— Слушам ви. — Тя посегна към чашата си с джинджифилова отвара.

— Не тук. Ела навън.

Двамата преминаха през главните порти на завода, където Флид зави надясно. Иризис бе очаквала да поемат в противоположна посока, към кристалната мина. Но сега се отправяха под акведукта, към мините, от които се добиваше гориво за фабричните пещи. Въпросните мини се намираха на почти четири часа път, Иризис се надяваше, че скрутаторът не възнамерява да я отвежда чак до тях.

След едно стръмно нанагорнище Флид пое наляво и се настани върху белезникава скала, част от редица издатини, прорязали склона като гръбначни шипове.

— Седни — обърна се той към Иризис.

Тя се настани до него.

— Ако става въпрос за работата ми, сър...

Дали той бе узнал най-страшната ѝ тайна: че тя не разполага с ключовия талант, необходим за задълженията на всеки занаятчия — способността да черпи енергия от полето? Очакванията на семейството ѝ бяха тласнали Иризис в дълга поредица измамни лъжи, които тя отчасти бе компенсирала с неподправените си умения да направлява подчинените си.

— Доволен съм от работата ти, Иризис.

Тя си позволи да отдъхне — но незначително. Знаеше, че някой ден ще бъде разобличена. Просто този ден нямаше да бъде днешният.

— Тогава, сър? Нещо, свързано с войната?

— Всичко е свързано с войната! — отсече Флид. — Има един проблем, който не исках да засягам във фабриката. Хората не могат да си държат устите затворени.

— Аз не обръщам внимание на клюки и слухове.

— Ти вече знаеш нещо по този въпрос. Помниш ли случката преди няколко месеца, когато жизненоважна възлова точка угасна, оставяйки петдесет кланкера беззащитни сред Миниен?

— Това беше преди Тиан да бъде повалена от пристъпи на кристална треска. Точно преди тя да бъде изпратена в размножителната палата...

Тъмните му очи се впиха в нея.

— Колкото по-малко се говори за това, толкова по-добре. Лиринксите разрушиха всички тези кланкери. От този момент непрекъснато се опитваме да узнаем какво се е случило с възела или поне с полето му.

— И какво открихте, сър?

— Много малко. Само че сега тези прояви се повтарят.

— Къде?

— На няколко места. Максморд и Гъфинс, нагоре по крайбрежието, където врагът отбелязва най-големите си успехи. Това е огромен удар за нас, Иризис. Съкрушителен удар. Няма ли кланкери, няма надежда.

— Но защо ми казвате това, сър?

— До този момент никой не е успял да разреши проблема. Искам ти да опиташ.

— Аз?

— Имам ти доверие, но няма да си сама. В миналото ти работеше добре с перцептора. Ще ти изпратя Юлия веднага щом си възвърне таланта.

— И какво ще искате от мен?

— Открий защо възловите точки отказват по такъв начин. Ние ли ги източваме, или лиринксите са открили начин да унищожават излъчването им.

— Като цяло разбирането ни за възлите е оскъдно, сър.

— Тъкмо получаваш и откривателска тръпка в добавка — сухо каза той. — За начало се погрижи за настоящата си работа, нека най-

добрият занаятчия от екипа ти те замени, докато работиш по проекта, който ти възлагам. Имаш седмица, за да се приготвиш.

— А ако Юлия не се е възстановила по това време?

— За нейно добро ще е да го е сторила. Със себе си ще вземеш двама занаятчии, които по твоя преценка са най-подходящи. Ще отпътувате с въздухоплав. Разбира се, ще ти дам и ескорт войници.

— Къде ще отпътуваме?

— Първо към Миниен, после към следващата отказала възлова точка, ако се наложи. И после към следващата. Бъди готова за всичко.

Флид се надигна, сетне отново седна.

— И още нещо. Незначително, но смятам, че ще ти достави удоволствие, тъй като е свързано с присъдата ти.

— Не разбирам за какво говорите.

— При нападението над Тикси размножителната палата е изгоряла.

Иризис се усмихна.

— Наистина се радвам да го чуя.

— Смея да кажа, че бързо ще бъде издигната отново.

Красивата жена потропа с нокти по камъка.

— Майката на Тиан беше там. Какво ли е станало с нея?

— Тя е богата жена. Пожарът няма да я притесни.

— Смея да кажа.

Положението на Марни далеч не беше леко. Само преди седмици тя бе обърнала цялото си богатство в злато, което бе скрила в сандък в стаята си. При подпалването, когато огнените снаряди бяха пробили покрива, тя се бе намирала на долния етаж. Пожарът бе избухнал толкова яростно, че тя не бе имала възможност да вземе със себе си нищо.

Тя се бе върнала на сутринта — още преди пепелта да е изстинала. Нахлузила чифт работнически ботуши, открити в бараката на градинаря, тя бе обходила цялото пожарище, но бе открила единствено полуизгорелия крак на стола си и месинговия обков на сандъка със златото. Самото му съдържание отдавна бе задигнато.

Не ѝ бе оставало друго, освен да се присъедини към другите обеднели клетници, останали единствено с дрехите на гърба си — и

надеждата, че някой ще се смили над тях и ще им подхвърли няколко огризки. Тогава Марни бе разбрала, че животът ѝ е приключил. Домът на майката щеше да бъде издигнат наново, само че тя никога нямаше да бъде част от него. Не и в сегашното си състояние.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Всеки ден Иризис посещаваше притъмнената стая на Юлия, отделяйки време, което не можеше да си позволи. Дребната жена не казваше нищо. Отново бе привикнала да хвърля дрехите си и през по-голямата част от времето клечеше гола в някой от ъглите, поклащаше се върху босите си крачка, неவிждащо загледана в стената. Проговори едва на третия ден — една-единствена дума.

— Ниш!

— Какво има, Юлия? Виждаш го в решетката си?

— Ниш! — изпищя Юлия. — То напада Ниш! Гризе крака му! Нокти, нокти. — Тя захлипа. — Мюли, Мюли, Мюли.

— Кой е Мюли?

Юлия не отговори и отново се скри в мълчанието си. Иризис не можа да изтръгне нищо повече от нея. Затова тя се върна в работилницата си, където започна да оглежда подопечните си занаятчии. Само трима от двадесетте бяха подходящи да я придружат за предстоящата мисия: Гойс, шестдесетгодишна жена с брилянтни умения, но нестабилен характер; Зойл Аарп, не по-малко умен, но неопитен младеж, готов да се влюби във всяка жена, която му обърнеше и най-малкото внимание; и Оон-Ми, която компенсираше посредствеността си с разумна практичност и усърдието, което влагаше във всеки един аспект от работата си. Фистила Тир, неотдавна родила третата си дъщеря, също бе подходящ избор, само че тя задължително трябваше да остане — никой друг не бе в състояние да замени Иризис в обуздаването на трудните занаятчийски характери, налични в този екип.

Първият придружител бе ясен — това щеше да бъде Оон-Ми, защото Иризис се нуждаеше от човек, на когото да може да разчита. Оставаше ѝ да избере между Зойл и Гойс, младост или опит. До този момент няколко екипа гадатели и занаятчии бяха работили върху проблема, с който ѝ предстоеше да се заеме, без да отбележат напредък. Изискваше се оригинално мислене, а това попадаше в сферата на младостта. Зойл щеше да бъде. Оон-Ми щеше да го уравниресява.

Всичко бе готово и Иризис очакваше пристигането на въздухоплава, когато мълниеносно нападение над последната доставка към Тикси коства шест чисто нови контролера.

Скрутаторът не беше на себе си от гняв.

— Тези контролери бяха изключително нужни. Мисията с възловите точки ще трябва да почака. Колко бързо ще можеш да изработиш нова партия, майстор Иризис?

— Разполагаме с механизмите, сър. Но без кристали ръцете ни са вързани, а тази партия погълна последните ни запаси.

— Какво правят проклетите миньори?

— Мината е изцяло изчерпана, скрутаторе. Последната жила, намерена от Юлия преди заминаването ѝ, съдържаше само три подходящи кристала, които вече използвахме.

— Все някъде трябва да има и още.

— Безспорно, само че миньорите ни не знаят къде.

— И Юлия не се подобрява?

— Не.

— Това е лошо. Не зная какво ще правим.

— Има нещо, което бихме могли да сторим, сър.

— Нима?

— Ако можехме да открием къде Тиан е намерила специалния си кристал, там може да има и други като него.

— Съмнявам се.

— Или поне друга жила с обикновени кристали, които да използваме.

— Някой знае ли къде го е намерила?

— Само тя и старият Джоейн, който умря при срутване малко преди бягството ѝ.

— Значи можем да предположим, че е бил намерил кристала непосредствено преди това.

— Да, възможно е.

— Къде бе открито тялото му?

— На шесто ниво. — Иризис обви пръсти около седалката на стола си.

— Какво има? — попита Флид.

— Мислех си какво ли би било човек да се озове затрупан там.

— Нима се страхуваш от подземията?

— Не — тихо отвърна тя.
— Тогава вземи миньори и открий мястото.
— Шахтата е запълнена. Тялото на Джоейн остана там. Двама миньори погинаха при опита да го извадят.
— Някой оцелял ли е при срутването?
— Така мисля.
— Открий ги. Намери мястото колкото може по-точно и започни нов тунел.
— Достъпът до това ниво е забранен, сър — каза Иризис.
— Нима мислиш, че не зная? Аз поемам отговорност. Заеми се!

Копаченето бе бавна дейност, която вдъхновяващите речи и предложенията за двойно заплащане не бяха в състояние да ускорят значително, особено когато станеше дума за нестабилното шесто ниво. Освен това съществуваше недостиг на опитни миньори, така че дори в тази отчаяна ситуация скрутаторът не искаше да излага на риск работниците, като ги кара да бързат. Той бе заделил два екипа миньори за целта, обявил купчина сребро за екипа, приключил първи. Само че трябваше да изминат две седмици, преди отвоюваният от скалата тунел да отведе копачите от първия екип до кристалната жила отвъд срутването.

— Почти сме готови, сър — каза Пита, отговорник на първия екип. — Смятам, че следващата смяна ще пробием. И ще сме си заработили наградата.

— Радвам се да го чуя — отвърна скрутаторът. — До този момент членовете на Съвета не са особено доволни. Надявам се, че това ще възстанови доверието им в мен. И в тази фабрика.

Иризис и останалите потръпнаха. Достатъчно лошо бе да имат скрутатор, който всеки ден да им диша във врата. Но да знаят, че макар той да е доволен от усилията им, неговите началници не са...

Тя продължи заедно с Пита, защото бе минала седмица от последното ѝ слизване в мината. Иризис не страдаше от клаустрофобия, ужасяваше я мисълта за бавна гладна смърт, каквато неминуемо щеше да последва при евентуално затрупване.

— Пристигнахме — каза миньорът и се промуши под слой проблясваща слюда. Двама от хората му, голи до кръста, трошаха

скалата с чук и длето, а друг загребваше отломките в ръчна количка.

— Скалата тук е различна, нали? — В горните нива на мината стените бяха от розов гранит, срязани и жилести, докато тукашният гранит бе сиво-синкав, с дебели жили.

— Навсякъде е различна. — Пита откърти парче с кирката си. Водата бе покрила гранита с гънки, напомнящи мозъчни.

— Според теб още много ли остава?

— Две дължини, най-много три.

— И ще прокопаете това разстояние за ден?

— В такава скала за ден ще отметнем две. Надали три. И определено не ако се налага да укрепваме тавана, макар да не мисля, че ще се наложи. — Той я остави.

Известно време Иризис наблюдаваше работата им. Възнамеряваше да си иде, когато дочу приглушено пропукване от страна, където не работеше никой.

— Какво беше това? — провикна се тя. — Таванът?

— Това са миньорите, работещи от другата страна — каза Пита. — Напразно се мъчат, клетите. — Той се изсмя хъхрещо. — Никога няма да ни настигнат. Среброто го пиши наше.

— Нима е възможно да ги чуваме през скалата?

— Звукът се пренася странно през камъка. Понякога няма да усетиш колеги, работещи на пет дължини, а друг път ги чуваш от половин левга. Не мож го разбра. Аз приключих за днес. Ела утре, ако искаш да присъстваш на тържественото приключване.

Иризис се върна по средата на деня, за да завари работниците разсъблечени по набедрени препаски и покрити в трескава пот.

— До този момент не бях виждала такава усилена работа — удиви се тя.

Скрутаторът, приседнал на един камък и наподобяващ статуя, изсумтя.

— Другият екип не е спирал цяла нощ. Когато хората на Пита дойдоха сутринта, на конкуренцията им оставаше само дължина и половина. Пита не е спирал пет часа.

— Това ще го умори — каза Иризис. Миньорите залитаха наоколо като зомбита.

— Никой не е умрял от преработване! — сухо отбеляза скрутаторът.

— Не остава много — рече тя след малко, за да осъзнае, че си говори сама. Скрутаторът бе отишъл да провери напредъка на другата група. Иризис също пое нататък, заобикаляйки. Тук таванът на шахтата, сцепен от пукнатини, бе подпиран от цяла гора укрепления. Жената се промъкна много внимателно край подпорите, опасяваща се, че едно докосване ще е достатъчно, за да предизвика срутване. Четирима миньори бяха приклекли и работеха, жълтеещи под светлината на лампата.

— Стигнахме — усмихна се Дандри, тяхната предводителка. Тя мушна късичкия си пръст през неголямата дупка и продължи: — Сега внимавайте. И помнете, без викове и ликувания, когато се озовем отвъд. Просто ще си седим, ще си пийваме чай и ще ги чакаме да пристигнат. Това ще им е за урок друг път да не се перчат.

— Бих дал същия съвет и на вас — отбеляза скрутаторът.

— Но ние успяхме.

Флид и Иризис се отдръпнаха, докато миньорите разширяваха дупката. От другата страна долиташе трескаво кънтене. Някой се изсмя.

— С моя пай ще срина старата къщурка и ще си построя нова — рече един от задъханите работници.

— Заповядайте, сър — каза Дандри.

Ксервиш Флид пое предложения му фенер и се промуши през дупката, която бе широка колкото раменете му. Той повдигна лампата, само за да се обърне рязко, стиснал устни.

— Какво има, сър? — стреснато попита Иризис.

— Няма кристали — глухо отвърна скрутаторът.

— Това е мястото, сър — умоляващо каза Дандри. — Два пъти проверих.

Иризис мушна глава в отвора.

— Шега ли си правите, скрутаторе? Тук гъмжи от кристали.

— Да, но те не биха ни свършили работа. От това разстояние мога да усетя кои кристали могат да бъдат събудени, за да станат хедрони. Тук няма такива. Тези запаси са от обикновен кварц, мъртъв колкото самите ние скоро ще бъдем.

— Но как е възможно това? — отчаяно възкликна Иризис. — Това трябва да е мястото, където Джоейн е намерил онзи кристал.

— Да, това е мястото. От излъчването кожата ми настръхва. Тук е *имало* хубав кристал, купища хубав кристал. Но вече няма. — Флид посочи овална шахта, чийто наклон отвеждаше към седмо ниво. — Никой ни е изпреварил и е обрал залежите!

През остатъка от деня скрутаторът не каза нито дума. Това му мълчание бе далеч по-ужасяващо от полушеговитите заплахи, с които обичаше да изпъстря разговорите си. Бе организирана кратка и мрачна среща, на която той описа станалото пред отговорника, надзирателите и капитана, сетне ги освободи.

Доброволец се спусна по неизвестната шахта, която се виеше напред и назад сред слабите места в скалата, за да отведе до изоставеното седмо ниво.

— Дано да са били лиринкси — каза отговорник Туниз, докато войникът се връщаше. Като никога тя не бе в добро настроение. И си имаше причина: тази криза я засягаше лично. Флид ѝ беше обещал, че тя ще може да си иде у дома, ако след една година фабриката изпълни всичките си норми. Но без кристали тя нямаше да е в състояние да изпълни своята част от уговорката и да се върне в роден Крандор, който бе напуснала, за да търси изчезналия си любим, изгубен при корабокрушение. Изглеждаше, че никога повече няма да види децата си.

— Били са лиринкси, отговорнико — каза войникът. — Открих изпразненията им навсякъде около изхода. Ако трябва да бъда откровен, настъпих ги.

Вонята на ботушите му потвърждаваше откритието. Иризис се дръпна леко назад.

— Откъде са знаели къде да търсят кристалите? — попита Туниз и разтърка очи.

— Предполагам, че са изтръгнали информацията от Тиан — рече Иризис. — Знаят колко отчаяно се нуждаем от кристали.

— И какво ще правим? — попита отговорникът. — По-добре да разполагаме с отговор по времето, когато скрутаторът се появи утре, иначе...

— Иначе какво? — сопна се войникът, раздразнен, че смелостта му не бива оценена.

— Иначе и с нас, и с Флид ще е свършено. Съветът никак не обича провалите, а през последните шест месеца ние не можем да се похвалим с друго.

— Време е перцепторът да се вземе в ръце — рече Иризис. — Ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Каква полза ще има от това? — попита Туниз.

— Преди да отпътува с Ниш, бе видяла кристали на няколко места в планината. Ще я накарам да потърси най-добрите залежи, за да ги изкопаем.

Иризис така и не успя да изтръгне Юлия от вцепенението ѝ. Нужни бяха драстични мерки. Бе почти полунощ, когато тя отиде да види скрутатора. На почукването ѝ не бе отговорено. Иризис почука по-силно.

— Върви на майната си! — ревна той, толкова силно, че тя подскочи.

Събирайки цялата си смелост, Иризис повдигна резето и бутна вратата. Ксервиш Флид се беше разположил в дървен стол, стиснал манерка с ракия от ряпа в сгърчената си ръка. Друга манерка, празна, лежеше захвърлена на пода. Скрутаторът бе облечен единствено в препаска. Костеливото му тяло не отстъпваше по кривота на лицето и ръцете. Каквото и да го бе сполетяло, който и да го бе измъчвал и трошил костите му, притежаваше характера на изчерпателно старание.

— Какво искаш? — изръмжа той. В гласа му не се долавяше и следа от изпития алкохол. — Върви си. Повдига ми се от всички вас.

Върху масата бе оставено недописано писмо, вероятно предназначено за Съвета на скрутаторите и изреждащо трудностите, срещани от завода.

— Имам идея! — каза тя.

— Не ща да я чувам. — Флид изпразни манерката на един дъх, сетне посегна за нова.

Желанието да умре отново се зараждаше у нея. Иризис грабна манерката от ръката му и я захвърли на пода, където тя се пръсна с приятен звън.

Скрутаторът скочи върху мършави крачка, залитна и трябваше да се улови за ръба на масата.

— Мога да те убия за това, занаятчия.

— Майстор! — просъска тя. Вътрешно ѝ се искаше да избяга с писъци, но тя не се поддаде, а си наложи да се втренчи в очите му и да издържи на изгарящия му поглед. Ксервиш Флид бе най-коравият човек, с когото се бе сблъсквала, и не можеше да бъде впечатлен по друг начин, освен с насрещна твърдост. — Ако не се овладеете, всички ще умрем, скрутаторе. Как ще се отрази това на войната?

— И смееш да ме наставляваш? *Ти?* — невярващо каза Флид. — Неподчинението се наказва със смърт, майсторе.

— Щом ще умирам, нека поне си струва! — Иризис се втренчи в него с погледа, който пазеше за усмиряване на досадни любовници и лентяйстващи чираци.

Неговият поглед бе не по-малко пламенен. Противостоеенето им се проточи, тъй като никой от двамата не бе склонен да отстъпи. Накрая скрутаторът избухна в гръмовен смях и посочи към другия стол.

— Сподели идеята си, Иризис.

— Елате с мен, за да убедим Юлия да излезе от сегашното си състояние — или да я заплашим, ако трябва. Тогава ще я накараме да открие най-богатата кристална жила, която планината може да предложи, и ще започнем да копаем. Готова съм да грабна кирка и лопата, ако се наложи.

— Не е кой знае какъв план, но пак е по-добре от идеите, които изпробвахме досега. Тръгваме ли?

Отпуснала ръка върху дръжката на вратата, Иризис го погледна косо.

— Няма да е зле първо да се облечете, сър. Не искаме да я тревожим излишно.

Скрутаторът хвърли поглед към скелетната си голота и се ухили в отговор.

Юлия клечеше в ъгъла — точно както бе правила през последните седмици. Макар днес да беше студено, тя бе облечена единствено в бельото си от паяжинени нишки.

— Перцепторе? — запита Флид от вратата.

Ритъмът на полюляването ѝ не се промени.

Той се приближи.

— Перцепторе?

Никаква реакция.

— За какво мислиш, Юлия? Спомняш си своя приятел? Ниш?

Тя се залюля малко по-бързо, но други изменения не последваха.

— Тук е Иризис. С нея също сте приятели. Помниш ли я? — Той направи знак на Иризис да влезе.

Скрутаторът прекара още половин час в подобни увещавания, без да бъде възнаграден дори с премигване.

— Не зная какво да правя — прошепна скрутаторът към Иризис, останала до прага.

— След като доброто отношение не помогна, бихте могли да опитате със суровост.

— Ще оставя това на теб, защото ти имаш повече опит в това отношение — сурово отвърна Ксервиш.

— Елате навън.

Тя го отведе край ъгъла, където дори необичайно острият слух на Юлия не можеше да долови разговора им.

— Не мога да я принудя, защото ще изгубя доверието ѝ. А то ще ми е нужно, когато опътувам да изследвам възловите точки — обясни жената.

— Добре. От какво се страхува най-много тя?

Иризис се замисли:

— Като изключим перквизитор Хлар?

— Отлично. Върви си. Най-добре да не си наблизю.

Скрутаторът се върна в стаята на Юлия, този път понесъл ярък фенер. Освен това остави вратата широко отворена. Дребната жена започна да опипва наоколо, за да намери маската си, само че Флид я изрита далеч. Перцепторът започна да стене и да размахва ръце в отчаяние.

— Поне това е различна реакция — каза той. — Юлия?

Тя отново започна да се поклаща. Преструвка ли беше това? Може би му беше сърдита, задето бе изоставил Ниш.

Ксервиш Флид затръшна вратата няколко пъти, отново я блъсна широко и отвори изцяло вратичката на фенера. Юлия покри лицето си с шепи и започна да вие.

— Изправи се, Юлия — кресна Флид, знаейки добре, че звукът ще я нарани.

Тя не помръдна.

— От какво се страхуваш, перцепторе? От мен?

Отговор не последва, макар че за миг тя надникна през леко раздалечени пръсти.

— Спомняш ли си перквизитор Джал-Ниш Хлар, Юлия? Бащата на Ниш?

Жената започна да вие и покри ушите си.

Той заговори по-тихо:

— Ако не дойдеш на себе си и не ни помогнеш, перцепторе, знаеш ли какво ще се случи? Съветът ще ми отсече главата.

Юлия застина, а пръстите ѝ се отдръпнаха от ушите. Значи слушаше.

— И какво ще стане тогава, Юлия? Не знаеш, нали? Е, нека ти кажа. Перквизиторът ще дойде!

— Не! — ахна тя.

— Да, Джал-Ниш ще дойде, за да те отведе. Ще дойде точно тук, в тази стая!

— Не!

— Да, той ще скъса маската ти и ще строши антифоните. Ще те разсъблече с грубите си ръце и ще хвърли бельото ти в огъня.

Юлия изпищя пронизително и започна да тръска глава, но скрутаторът не я пощади. Той приклепна пред нея и я хвана за раменете. Огромните ѝ очи се впериха в неговите.

— И тогава, малки ми перцепторе, той ще те набие и ще ти крещи. Ще те измъчва по толкова ужасни начини, че не мога да понеса да ти ги кажа. Ще те прикове под слънцето и ще те остави да умреш. Защото перквизиторът е такъв човек, Юлия.

— Не, не, не! — писна тя, изтръгна се от ръцете му и започна да тича из стаята. В паниката си се блъскаше в стените.

Скрутаторът я остави около минута, после затвори фенера, бутна вратата и докато тя притичваше край него за пореден път, ѝ подаде маската и антифоните.

Юлия ги грабна от ръцете му и си ги сложи, за да се оттегли обратно в ъгъла си, да приклепне и отново да започне да се поклаща.

— От друга страна — меко поде Флид, — ти би могла да се съгласиш да ни помогнеш. Знаем, че талантът ти се е върнал, Юлия.

В случая той налучкваше, но бе уверен, че загубата на способността ѝ е била временна, дължаща се на травма, и че сегашното ѝ поведение беше преструвка, мотивирана от някакви понятни само за самата Юлия причини.

— Само понякога — промълви тя. — Не през цялото време.

— Това е по-добре от нищо, перцепторе. Е, ще ни помогнеш ли?

— Да!

— Много добре. Благодаря ти, Юлия. Ще започнем с мината следобед. — Той безшумно се отправи към вратата.

— Мразя те — просъска перцепторът. — Ти си лош, зъл човек!

— Такъв съм — отвърна Ксервиш Флид. — Но не колкото перквизитора.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Господарю, тръбите зоват!

Гилаелит, по-често наричан тетрарх заради слабостта си към числата на четвърта степен, скочи от леглото, стиснал очи.

— Къде е халатът ми?

Слугата го обвини около издължената му снага. С резки дръпвания Гилаелит привърза широкия колан, върна се в леглото, този път седнал отгоре му, и повдигна чифт едри и неописуемо грозни крака. Стъпалата им се сдобиха с чифт кожени чехли. Сетне той протегна ръка, на сляпо, защото още не бе отворил очите си. В нея слугата постави чаша с размерите на купа. Жълтеникавата течност бе прекалено гъста, за да трепне. Дори парата се издигаше тромаво.

Гилаелит доближи чашата до носа си, вдишвайки зловонните пари на синапената вода, която повече приличаше на горчица, отколкото на течност. Главата му се отметна назад, очите се отвориха.

Той въздъхна и преполови чашата на големи глътки, предизвикали оживено раздвижване в гърлото му, подскоци от страна на адамовата ябълка. Последва нова въздишка.

Слугата, неизменно готов, обърса Гилаелитовия нос с кърпичка, притежаваща площта на покривка за маса. Гилаелит излочи остатъка и скочи на крака.

— Ааааааах! Много добре, Михаил. Станала е отлично тази сутрин. Преведи ме по алеята, ако обичаш.

— Не смея, господарю.

Гилаелит се усмихна. Този им ритуал беше отдавнашен. Доставяше му удоволствие да моли и получава отказ. Би се раздразнил, ако Михаил беше отговорил другояче.

— Тогава ме чакай в стаята с тръбите.

— Разбира се, Гилаелит.

Гилаелит се навъси от тази фамилиарност. Но пък Михаил му бе служил почти петдесет години, наследявайки баща си, който от своя страна бе отделил три десетилетия от живота си в служба.

— Бъди готов — каза той. — Тази сутрин съм гладен.

Тази реплика също бе част от ритуала. Гилаелит се отправи навън. Изцапаният с горчица халат, прикрил петната заради сходен оттенък, се развяваше около косматите му бутове.

Когато излезе на терасата, вън беше още тъмно. Дребният лунен сърп, светец ниско в небето, почти не излъчваше светлина. Но това нямаше значение за Гилаелит — той бе прекосявал този път почти всеки ден в продължение на стоте години след завършването на Нириандиол. Резиденцията, най-значително постижение в живота му.

Нощта беше малко хладна за облекло като неговото, но стомахът му бе изпълнен с приятна топлина. Докато поемаше под пергола, около която бяха плъзнали лози, оригване с мирис на горчица се отправи нагоре по хранопровода му. С провлачване на чехли тетрархът пое надолу по пътеката.

Тя се виеше успоредно на външната стена на Нириандиол, която на свой ред правеше смели извивки. В далечината алеята започваше да лъкатуши надолу и се отправяше обратно, за да свърже осемте етажа на чудовищната постройка. Стъпала и перила отсъстваха, повърхността ѝ бе неравна като океан. Колосална проява на дързост, защото под нея се простираха стотици дължини празнота. Много работници бяха погинали по време на изработването на тази пътека. Само един се осмеляваше да крачи по нея.

Гилаелит я познаваше не по-зле от собственото си тяло, но преходът продължаваше да представлява предизвикателство. Тази сутрин алеята бе хлъзгава, кондензирала влага от езерото далеч отдолу. Неочакваните коварни места бяха готови безразлично да отнемат живота му, ако отслабеше вниманието си. Прекосяването ѝ бе добър начин за започване на деня. А и на нощта.

Съумял да достигне най-долното ниво, Гилаелит сграбчи дръжката на врата от червен яспис и я отвори. Тук нямаше нужда от ключалки. Коридорът беше тъмен. Тетрархът прекоси чернотата към малко помещение, откъм чийто праг се разливаше жълта светлина.

Вътре Михаил го очакваше със закуската — поднос с прясно осолени охлюви, покрити с жълтеникава и пенеста слуз. Гилаелит погълна деликатесите цели, по два наведнъж, сетне примлясна с устни и облиза пяната от пръстите си. Във всеки от ъглите на подноса бе поставена разрязана на четири глава маринован червен лук с размера на грейпфрут, с която господарят да прочисти небцето си. Тетрархът си

избра парче, огледа го, откри дребен недостатък и го върна обратно. Останалите три глави също не издържаха проверката му. И шестнадесетте четвъртини бяха несъвършени. За щастие Михаил знаеше какво да прави. Слугата ловко отдели най-горния слой на една от четвъртините, предоставяйки на господаря си идеално парче.

— Прекалено е дребно — каза Гилаелит, за да поддържа формалността, но взе лука и шумно го задържа.

Михаил му подложи полупълна купа със сериста вода, в която тетрархът да изплакне пръсти, след което собствено ръчно ги обърса с оказалата се наблизил салфетка.

— Свободен си, Михаил.

Слугата се оттегли. Гилаелит взе фенера и прекрачи в съседното помещение, чиято обширност не позволяваше съзирането нито на тавана, нито на отсрещната стена. Там тетрархът остави лампата на пода, затвори капака ѝ и напрегнато се вслуша в обградилата го тъмнина.

Тръбите наистина зовяха. Тетрархът различи ниска вибрация, която можеше да почувства през подметките на чехлите си, а сетне отдели и по-пронизително, стряскащо виене. Гилаелит наклони глава. Преди това не бе чувал нито един от тези звуци и източникът им му беше непознат.

Той отвори фенера и пое навътре в стаята. Понесеното сияние извикваше форми от мрака — тръби от дърво и метал, предимно групирани четири по четири, рядко девет по девет. Разположението им бе важно. Гилаелит би могъл да използва и по-големи числа, само че Нириандиол не бе достатъчно голям, за да ги побере. Срещаха се тръби, разположени хоризонтално, макар повечето от тях да се издигаха от земята. В края на помещението се издигаха още от безчетните тръби на органа, най-високите от които достигаха тавана — обхващащ всичките останали етажи. Гилаелит се настани на стол, около който в симетрични групи бяха струпани още тръби в различна големина, включително такива, по-тънки и от молив.

Този орган бе геомантично устройство, предназначено да се вслушва в хармонията на сферите и да я предава в звук. Макар да бе прекарал почти столетие в усъвършенстването му, Гилаелит все още не бе доволен. Почти неуловимите вибрации на планетите не можеха да бъдат засечени от неговата геомантия, дори и когато бъдеха насочени

през най-големите тръби. Но органът улавяше други вибрации, други тонове. Повече от петдесет години тетрархът старателно ги бе записвал, стараяйки се да разгадае съдържащата се в тях последователност. Много от вибрациите изглеждаха свързани с възловите точки или техните полета. В някои случаи възлите биваха изчерпани от санденарските кланкери и други приспособления, захранващи се на принципа на Тайното изкуство. Още една загадка, която Гилаелит искаше да разреши.

Той бе построил модел на главните възлови точки, които му бяха известни, но и този модел не бе му донесъл желанния успех. Органът му бе мощен, защото черпеше енергия от двойния възел на Бореа Нгурле. Но приспособлението не бе достатъчно чувствително. А може би това се отнасяше за тетрарха.

Звучите, които сега чуваше, бяха странни. Той трябваше да открие източника им. В другия край на помещението, върху абаносов пиедестал бе поставен стъклен глобус, представляващ модел на Санденар — или поне на надеждно картографираните територии. Моделът показваше с изчерпателни подробности Лауралин и заобикалящите го острови. Образът, съдържащ и релеф, се намираше под стъклената повърхност.

Надявайки чифт копринени ръкавици, Гилаелит доближи пръсти до геомантичния глобус, без да го докосва. Нежни извивки пара последваха движенията му — за да бъде чувствителен, моделът трябваше да бъде изключително студен. Мразът биваше поддържан в сърцевината му.

Под пръстите на тетрарха заблестяха дребни точки светлина. Той си сложи очила с подвижни тройни лещи, които настрои, за да се загледа в изникналите означения. Гримасничейки, Гилаелит отново размести лещите, но пак нямаше успех.

Тетрархът се върна в стола си и се обърна към командното табло, изработено от цялостен кедров блок, широк две дължини. Този пулт съдържаеше няколко клавиатури с триъгълни жълтеникави клавиши, а също и превключватели, педали и бутони. Гилаелит затвори някои от ограничителите, а други освободи, сетне доближи едрите си пръсти до клавишите и започна да свири, опитвайки се да пресъздаде ниския и потрепващ звук. Не успя, което усили раздразнението му, вече изострено от неуспеха с геомантичния глобус.

Гилаелит бе изключително могъщ геомант, макар могъществото само по себе си да не го интересуваше. Знанието беше всичко, което имаше значение за него. Беше богат, но богатството имаше една-единствена цел — позволяваше му да се отдава изцяло на изследванията си. Геомантията бе Изкуството, отнасящо се до небесните тела и контролиращите ги сили. Тетрархът целеше да я овладее до достъпното за него съвършенство, макар че рядко прибегваше до способностите си. Когато не му се налагаше да използва Изкуството, Гилаелит разчиташе на матемантията, която бе разработил самостоятелно и, доколкото му бе известно, единствен използваше. Използването на непозната наука си имаше предимства.

По-пронизителният звук също не можеше да бъде точно пресъздаден, макар Гилаелит да разпознаваше тона и знаеше от кои тръби долита. Поне успя да забележи една отличителна черта на повика. Той се движеше.

Това беше странно. Органът бе в състояние да улавя звуците на онези сили, които оформяха и движеха света, само че последните бяха статични. Хармониите, асоциирани с планетите, луната, кометите и останалите небесни тела, оставаха незасечени. Случваше се някой достатъчно голям метеор да мине достатъчно близо, за да бъде песента му засечена — нарастваща пронизителност, която секваше внезапно. Но непознатите звуци, долавяни сега, не приличаха на нещо подобно.

Те се движеха бавно, което отхвърляше възможността за небесно тяло. Великолепна загадка. А Гилаелит обожаваше загадките. През по-голямата част от съзнателния си живот бе опитвал да разгадае света. Какво ли представляваше източникът? Органът не бе чувствителен към дребните излъчвания на сантенарските приспособления, хранвани чрез изкуството, защото те не представляваха интерес за него. Но това звучене бе различно. И носеше в себе си нещо раздразващо познато.

Отново затворил фенера, Гилаелит се възползва от тъмното, за да се потопи в мисли. Стомахът му се сгърчи, ефект, постижим единствено с все още жива закуска. Преди няколко седмици странно смущение бе смразило глобуса му и бе изтръгнало хленчеща нота от самия етер. Подобно нещо не се бе случвало нито веднъж. Етерът бе

само преносна среда, обикновено неразгадаема. Нейното прозвучаване говореше за настъпването на огромно смущение.

До този момент тетрархът не бе открил мястото или причината. Ако тогавашната проява се бе дължала на природна сила, то последната бе притежавала катаклизмична степен. Но пък едно мощно земетресение, изригване или срутване би отеквало продължително. А проявата не се бе разтеглила. И не бе свързана с войната. Нито хората, нито лиринките разполагаха с такава мощ.

Звуците продължаваха да се движат. Гилаелит допря пръсти до клавишите в повторен опит за пресъздаване. Любопитството не му даваше мира. Но макар да свири с часове и толкова напрегнато, че халатът му се пропи от пот, старанието му не бе възнаградено. Искаше да притегли източника към себе си, но не знаеше как. Цялото му геомантично могъщество не можеше да помогне в случая. Може би трябваше да отиде при камбаните? Той хвърли поглед към покрития с платнище карилъон и потръпна. Не, в момента не бе в настроение за подобно усилие.

Когато Гилаелит най-сетне се надигна от органа, тръбите бяха престанали да пеят. Все още раздразнен, той затвори вратата след себе си и се изкачи по обсидиановите стълби към обсерваторията си, за да почерпи успокоение от предсказуемите движения на небесните тела.

Домът на Гилаелит бе разположен на върха на вулкана Бореа Нгурле, Пламтящата планина, и дори самото ѝ разположение я правеше най-странното убежище в Сантенар. Макар тетрархът да наричаше Нириандиол свой дом, в действителност сградата представляваше огромна работилница, лаборатория и библиотека. Гилаелит беше полимат, личност с множество интереси и още многобройни умения. Той бе на повече от сто и петдесет години, макар че сред хората би минал за петдесет. Само дето тетрархът не се движеше сред хората. Той живееше сам, без да се броят слугите, чиито семейства му бяха служили поколения наред.

Гилаелит прекара остатъка от нощта в обсерваторията си, разположена на върха на кула, близо до покритата с лози тераса. Диреше комети, които по това време на годината бяха по-чести. Наближаването на зората го завари заспал над телескопа си. Час по-

късно го събуди слуга, донесъл му чаша тъмна бира, загоряла до кипене с помощта на нажежен ръжен. Черната пенлива течност, поръсена с индийско орехче, се стичаше по стените на чашата.

Докато тетрархът посягаше да вземе напитката, най-големите тръби на органа му, които не се бяха задействали самостоятелно нито веднъж, простенаха. Неимоверно ниският звук разтърси цял Нириандиол. Бирата потръпна в ръката на прислужника. Няколко секунди по-късно нещо блесна край ръба на вулканичния кратер. Не можеше да е било комета, защото бе тъмно и изгряващото слънце се отразяваше от него. Гилаелит рязко извъртя телескопа си и можа да види как тайнственият полет приключва някъде под вулкана.

Той се облегна в стола си, качи краката си върху перилата и добави още индийско орехче, преди да отпие от бирата си. Върху горната му устна се задържа мустак от наръсена пяна.

— Какво ли може да е това? — промърмори на себе си Гилаелит.

Тетрархът размишлява до средата на утрото, обмисляйки отделните варианти. Не му и хрумна да слезе в гората и да провери — Гилаелит не беше човек на действието. Но отиде да провери органа и отново погледна глобуса, макар че това не му помогна. Споходен от старото раздражение, той пристъпи към други занимания, за да прочисти ума си.

Късно сутринта Гилаелит съставяше поема в библиотеката си — ода на четвърта степен — когато погледът му попадна върху гравирана сцена от прословутото, но низвергнато Сказание за огледалото. Тя изобразяваше трагичното погребално изпращане на Рулке по Пътя между световите. Тялото му бе привързано към конструкта. Тази гравировка бе красяла стената на библиотеката в продължение на деветдесет и седем години, така че тетрархът отдавна бе престанал да я забелязва.

Но сега Гилаелит остави перото си и се втренчи в нея. Черните очертания, които бе зърнал по-рано, се вложиха в образа на конструкта — сходството бе достатъчно забележително, за да накара тетрарха да се впусне в обмисляне на радикални действия: лично да слезе в гората, за да огледа.

— Интересно — каза той. — Дали ще го направя, или няма да го направя?

Гилаелит провери предзнаменованията, като повдигна редица произволни числа на четвърта степен. Последователността бе предимно хармонична.

— Да, ще слеза да проверя.

Тъй като бе методичен, тетрархът се върна в кулата си, фиксира мястото, където падащият обект бе изчезнал, и го отбеляза на картата си. Сетне свали халата, за да надене тъмнозелена риза, червени ботуши и торбести къси панталони, изпод които надничаха квадратните като филийки хляб колене.

Довърши екипирането си с нарамване на безформена торба. Тя съдържаше въже, малка брадва и голяма бутилка тъмна до сажделивост бира. Готов, тетрархът съобщи на слугите си къде отива и с пружиниращи колене се отправи по ръба на вулкана.

За момента от гърлото на Пламтящата планина се издигаше единствено дим и понякога пепел. Но някой ден Бореа Нгурле щеше да се събуди от съня си и да изригне, разрушавайки всичко в радиус от десетина левги с бомбардировката си от лава и разхвърляни скали.

От тази несигурност Гилаелит извличаше почти същото удоволствие като ежедневно прекосяване на опасната алея. Животът в Сантенар бе крехък, смъртта често бе страховита и внезапна. Живеенето сред спящия вулкан му напомняше това всеки ден. Никой по-добре от него не познаваше науката на земята — Гилаелит наблюдаваше потръпванията и емисиите газ със същата методичност, приложена в другите аспекти на живота му. Надяваше се, че ще успее да прогнозира изригването, за да може да се оттегли на безопасно разстояние и да го наблюдава. Но дори и да се окажеше изненадан, преживяването пак щеше да е интересно, макар и кратко.

Стъпките му хрущяха по пепеливата земя, покрита с чистец. Гилаелит се загледа към целта си. По-надолу оскъдната растителност преминаваше в сивкави шубраци, отвъд които флората внезапно избуяваше. Безкрайните редици дървесни стволове бяха част от Червейния лес. Те закриваха гледката, но тетрархът бе сигурен, че падащият обект се намира някъде сред тези дървета.

Макар Гилаелит да познаваше тази част от гората, откриването на машината погълна целия остатък от деня. Друг на негово място отдавна би се отказал, но не и тетрархът. Веднъж започнал дело, той винаги го довеждаше до свършек.

Наистина беше конструктор, с удивление видя тетрархът. Естествено, познаваше добре Историите и осъзнаваше важността на тази машина. Тя — или събитието, довело я тук — щеше да промени света. Оставаше да изясни връзката с онова смущение в етера преди седмици.

Конструкторът лежеше на една страна, отчасти врязал се в разпадащите се останки на отдавна паднали дънери. Металната кожа бе сбръчкана, предницата и едната странична част бяха хлътнали. Гилаелит обиколи конструктора два пъти, скицирайки. Може би някой ден щеше да го нарисува и окачи картината в библиотеката си.

Люкът беше затворен. Извиканият въпрос, целящ да установи наличието на екипаж, не получи ответ, затова тетрархът отвори люка със сила. Конструкторите винаги го бяха удивлявали с тайнствеността си — никой не знаеше принципа им на функциониране. Като малък, преди реалността да разруши тези му амбиции, Гилаелит си бе мечтал да пилотира конструктор.

Заобиколен от смрачаване, тетрархът се спусна в кабината. Вътре цареше пълен мрак, но опипващата му ръка докосна осветително кълбо, което започна да сияе. Вътрешността на машината бе още поинтригуваща, особено за един геомант. Той установи, че конструкторът притежава известни сходства с кланкер, но в ограничена степен. Най-голямата разлика се състоеше в способността на конструктора да лети. Това означаваше задвижване от превъзхождащите сили. Доколкото Гилаелит знаеше, никой не бе успявал да ги овладее. Може би той имаше съперник, надвишаващ дори него?

Тогава откри амплимета. През целия си живот не бе съзирал нещо подобно. Цяла вечност той остана загледан в кристала, погълнат от изучаването му, без дори да го докосва. Опасността бе очевидна, но в същото време Гилаелит копнееше да го има. А също и конструктора. В тях се криеха отговорите на въпроси, измъчвали го отдавна. Очертаващото се ново изследване носеше потенциал да му достави огромно удоволствие.

Глух стържещ звук долетя от долното ниво и му напомни, че конструкторът бе имал и оператор.

— Ехо? — провикна се тетрархът.

Отговори му стон. Гилаелит се спусна долу. Тукашното осветително кълбо беше счупено, затова той създаде светлина с

пръстите си — най-елементарната магия.

Върху наклонения под легеше млада жена. Човеците не интересуваха Гилаелит, но тя бе различна от местните жени и доста красива. Той се загледа в нея.

Жената би изглеждала дребна, сравнена с неговите слугини — и по-изящна. Косата ѝ бе изключително тъмна и блестеше дори на слабата магична светлина. Цветът на кожата и очите ѝ говореше за жителка на югоизточната част на Лауралин.

Възрастните слугини, които работеха във вилата му, бяха единствените жени, съзирани от него. В продължение на столетие не бе прекарвал време с млада жена. Още от началото на живота си Гилаелит бе знаел, че този тип отношения донасят само неприятности. Но пък не обичаше да вижда страдащи същества.

Той приклепна край нея, при което коленете му изпукаха. Припомнил си езика на югоизточните земи, който бе научил като млад, но почти не му се бе налагало да използва, тетрархът каза:

— Казвам се Гилаелит. Коя си ти?

— Аз съм Тиан Лиз-Мар. — Гласът ѝ бе съвсем глух.

Той внимателно я огледа и провери черепа ѝ с костеливи пръсти.

— Ударът те е разтърсил, но не мисля, че си наранена сериозно. Вземи ръката ми, ще ти помогна да се изправиш.

— Не си чувствам краката. Гръбнакът ми е счупен.

Гилаелит леко се залюля на пръсти. Подобна травма не можеше да бъде отстранена нито от целител, нито от познатите му приложения на Тайното изкуство. Какво щеше да прави с нея?

— Имаш ли приятели или близки?

— Не и сред околните двеста левги.

Красива и обречена. Какво да прави? Щеше да вземе сияещия кристал. Щеше да накара слугите си да отнесат конструкта в Нириандиол. Нямаше да бъде лесно, но беше постижимо. Ами Тиан Лиз-Мар?

Би могъл да прояви милосърдие към нея — както би постъпил с животно в подобно състояние. За момент Гилаелит прецени тази възможност, ала откри, че не е в състояние да я удуши или строши врата ѝ под погледа на големите тъмни очи. Не след дълго някой хищник би я открил и би го отменил в това му начинание, макар че и този край нямаше да бъде приятен за нея, дори и бърз. Самият тетрарх

не би си пожелал такава смърт, още повече, че чакането щеше да е особено мъчително.

Той спусна клепачите си, за да повтори ритуала с числата. Този път резултатът не бе благоприятен, което означаваше, че трябва да се погрижи за нея. Макар да бе сигурен, че ще съжалява.

— Ще накарам да те отнесат до дома ми — бавно каза той. — Нириандиол не е далече.

Тиан затвори очи. За около минута Гилаелит се задържа край нея. В краен случай би могъл да я отнесе и сам, но не искаше. Възможно беше гърбът ѝ да не е безвъзвратно увреден, но повдигането ѝ да го увреди. И тогава никога нямаше да се отърве от нея. Не, тетрархът предпочиташе да доведе тук най-верните си слуги и целител, които да я пренесат с носилка.

— Ще се върна след няколко часа — рече Гилаелит. — Ще издържиш ли?

— Няма къде да ходя — отвърна Тиан и се изсмя кухо. От звука го побиха тръпки.

Той ѝ даде да допие остатъка от бирата си. Жената се задави и закашля. По брадичката ѝ потече пяна. Гилаелит я избърса, хвърли последен поглед и се отправи нагоре. Вече навън, той затвори люка и пое обратно с цялата бързина, която му позволяваше мрактът. Почервенял, плувнал в пот, той нахлу в дома си малко преди полунощ.

— Михаил, Флей — ревна той, — ставайте! На склона се е разбила машина. Имаме ли носилка?

Едрото и розовеещо като прясна рана лице на Михаил изникна на прага.

— Целителката Гъртис има, господарю Гилаелит.

— Събуди я, събуди и сенешал Никс. В гората лежи млада жена със счупен гръбнак.

Флей дотича откъм лазарета, сграбчил носилката под мишница. Той беше едър ням мъж с мускулатурата на колбасар. До него вървеше Гъртис, по съвместителство и негова съпруга — висока и съсухрена, с вечно навъсено лице и кавгаджийски глас.

— Сякаш имам малко работа през деня — свидливо каза тя. Спрелият малко зад нея Флей стисна юмруци, вторачи се във врата ѝ и замахна с ръка, сякаш го прекършва. След това продължи напред.

Никс се присъедини към тях на входа. Носът и брадичката му бяха толкова изкривени, че спокойно можеха да задържат поставен между тях орех. Очите му бяха дребни и тъмни, ушите провиснали, а върху яйцевидния му череп не се виждаше и едно косъмче. Никс бе любезен, ефикасен и непоколебимо верен. Притежаваше и една друга отличителна черта, която за Гилаелит бе по-важна от останалите: той бе четвърти син на четвърти син, а също и четвърти по ред от рода си, изпълняващ тази длъжност.

Около три сутринта процесията фенери достигна конструкта. Гъртис, вървяла далеч от Гилаелит, не спря да се оплаква по целия път. Слугите се взряха в разбитата се машина, но не зададоха въпроси. Вътре тетрархът и целителката задържаха главата на Тиан, докато Михаил и Флей я отместят достатъчно, за да мушнат носилката. Сетне привързаха младата жена към нея и Гъртис ѝ даде доза зелен сироп, от който ранената заспа почти веднага. Слугите внимателно изнесоха носилката на горното ниво и през люка. Тетрархът им нареди да се върнат с платнище, за да прикрият машината, докато той реши какво да прави с нея.

Връщането протече бавно. Гилаелит крачеше най-отпред, изморен от втората си безсънна нощ. В стомаха му трепереше вълнение. Какво щеше да прави с Тиан? В подножието на вулканичния склон той се обърна към нея и видя, че очите ѝ са отворени.

Зазоряваше се по времето, когато се върнаха в Нириандиол. Тетрархът нареди Тиан да бъде настанена в стаята до неговата, сетне я остави на грижите на Гъртис. Самият той прекара часове в разхождане по любимата си алея, забравил опасността и гледката. Бе потънал в мисли.

Когато целителката приключи, Гилаелит защита ръкава ѝ (той не обичаше да докосва) и я изведе на главната тераса. Там те застанаха край каменната стена, загледани в кратера. Под тях се изкачваше мъж, облечен само в набедрена препаска, понесъл тежка кошница на главата си. Тя бе натъпкана с парчета сяр, които се образуваха по естествен път в кратера. Войната бе повишила търсенето и цената на сярата, а предлаганата от Гилаелит бе най-чистата на Сантенар.

Това бе друг източник на притеснение. През изминалия век войната бе бушувала далеч от него и не бе имала значение, но сега се приближаваше непрекъснато. Земите на изток от Туркадско море

изглежда щяха да паднат още преди следващата зима. Възможно бе скрутаторите да са стигнали до заключението, че е крайно време да започнат да добиват сярата си директно, вместо да плащат възмутителните му цени. Лиринксите, които никога не го бяха притеснявали, може би също планираха подобен удар, за да лишат противниците си от важния елемент. Макар да обичаше Нириандиол повече от всичко, Гилаелит осъзнаваше, че в даден момент ще се наложи да го изостави, за да продължи проучванията си.

— Какво откри? — обърна се той към целителката.

— Гръбнакът й наистина е счупен — отвърна Гъртис. — Самото счупване ще зарасне. Но гръбначният мозък е пострадал необратимо. Тя ще остане парализирана до края на живота си.

Гилаелит се отнасяше към хората си добре, макар никога да не си правеше труда да се занимава с проблемите им. Сега, загледан в кратера, виждаше единствено лицето на Тиан, пребледняло под кехлибарената кожа, и очите, загледани в тавана.

Тези мисли го смуцаваха. Гилаелит нямаше приятели и не искаше да има. На другите не можеше да се разчита. Те отхвърляха, отблъскваха и предаваха. Единственото му желание бе да усъвършенства знанията си до предела на възможностите си. Ако Тиан останеше тук, тези му занимания щяха да бъдат нарушени. Но как можеше да се отърве от нея, без да излага на риск кристала и конструкта?

Амплиметът, внимателно увит, тежеше като олово в джоба му. Конструктът също го потискаше. Гилаелит искаше да ги овладее, на всяка цена. Ако скрутаторите разберяха, че машината е тук, те щяха да довтасат в Нириандиол начело на армия. Същото важеше и за собственика на конструкта — тетрархът знаеше, че тази машина не принадлежи на Тиан. Този конструкт бе аахимски. Сигурно точно в този момент притежателят му го търсеше. Защо младата жена бе откраднала тази машина?

Запазвайки конструкта в тайна, тетрархът рискуваше всичко. Но той бе готов да рискува. Трябваше. Конструктът означаваше знание, уникално знание, което щеше да предостави огромно преимущество.

Тази мисъл му напомни за нещо. С бърза крачка Гилаелит се отправи към библиотеката, за да се заеме с тайната книга по геомантия, която агентите му бяха открили съвсем наскоро. Но тъй

като в момента не можеше да се съсредоточи, тетрархът захвърли томчето на масата. Поемата му бе останала недовършена, но и тя не би могла да му предостави утешение. Измъчените черти на Тиан непрекъснато изникваха пред очите му.

Съществуваше лечебна процедура, която никога не му изневеряваше. В хладината на зимника на седмо ниво Гилаелит си наля огромна халба от любимото си пиво. Черната бира бе погълната неусетно. Последвалите я други две чаши също нямаха ефект.

Тиан бе открила амплимета и бе успяла да използва конструкта, което означаваше, че тя трябва да притежава някакъв дребен талант. Може би тя щеше да му бъде от известна полза. Разбира се, Гилаелит бе честен и щеше да ѝ плати за услугите. Но първо трябваше да открие нещо, с което да ѝ помогне да се придвижва.

Библиотеката му бе сред една от най-добрите в света: книгите бяха сред първите ценности, които биваха продавани при приближаването на войната до съответния град. Навсякъде из Сантенар гъмжеше от ценни ръкописи. Същински съкровища можеха да бъдат закупени за няколко златни монети. Гилаелитовите посредници непрекъснато му изпращаха нови екземпляри.

Тетрархът повика библиотекарката си и ѝ нареди да му донесе всички документи, отнасящи се до травмите на гръбначния стълб и съответно тяхното възстановяване. Литературата по въпроса се оказа обилна. Той чете целия ден и половината нощ, преди да се оттегли за няколко часа сън. Вечерта мина да нагледа болната, която лежеше все така притихнала, после отново възобнови работата си.

Гилаелит пресея остатъка от томовете, свитъците и пергаментите. Макар сред тях да се срещаха множество случаи на чудодейно изцеление, повечето от тези случаи тетрархът разпозна като неистина. Никой от авторитетните целители не изразяваше мнение, отличаващо се от неговото собствено.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Тиан дойде на себе си още в гората. Помнеше всичко с изключение на падането. Хората, държащи носилката ѝ, я отвеждаха по някакъв стръмен склон сред гора, където властваше аромат на гнило. Светлината на фенерите се олюляваше пред очите ѝ. Нощта бе тиха, изпълнена единствено с шума на стъпки и моментни наставления за посоката. Мъжът, който я бе открил, вървеше далеч напред.

Приятел или враг бе Гилаелит? По-вероятно второто. По време на пътуването си Тиан често бе размишлявала как да се защити от нападатели. Но никога не си бе представяла, че може да се окаже в подобно безпомощно състояние. Гилаелит бе свободен да прави всичко, каквото си поиска с нея. Можеше да предаде таптера на лиринксите или да продаде самата нея на най-големия злодей в Сантенар. А тя не можеше да стори нищо. Искаше ѝ се да бе умряла.

Часове по-късно, по зазоряване, те излязоха от гората и поеха по храстелива пътека, все така нагоре. Растителността ставаше все по-рядка, докато пътят им не ги отведе до ръба на кратера.

Върхът на Бореа Нгурле напомняше по форма бобово зърно. Състоеше се от голям кратер в западния край и по-малък, застъпващ, в източния. Нириандиол се намираше край северния ръб на по-големия кратер. Издължеността на постройката обхващаше няколко стотин крачки около ръба. Отдалеч изглеждаше, че се състои само от един етаж. Изключение правеше израстващата от нея кула.

Пътят умишлено бе оставен в лошо състояние. Той се извиваше по протежение на каменния ръб. Мястото пред предната част на резиденцията бе покрито с грубоват камък, за да оформи отчасти покрита тераса, върху която се виждаха маси и столове. Други участъци от нея бяха покрити със скали. Пейки бяха издълбани в самата планинска скала, оформяйки по-ниски тераси, спускащи се към кратера.

От това място изглеждаше, че Нириандиол е част от самата планина. Твърдата на последната бе всечена, за да освободи място за постройката. След приключването отломките бяха изградени обратно.

Гледани отвън, само върхът и кулата бяха видими. Но от най-ниската тераса се откриваше гледка към пълното великолепие.

Синусоидни стени от тъмен камък се извиваха в още седем нива. Огромни прозорци от цветно стъкло оформяха мозайка, която можеше да бъде оценена единствено от отсрещната страна на кратера и с далекоглед. Стъклата, групирани девет по девет, бяха свързани с каменни очертания с геомантична тематика: спирали и арки, вложени в съответствие с тайните числа. Стръмният покрив бе покрит с плочи от червен яспис — дори те бяха подредени в числови мозайки. Нириандиол бе геомантичен шедьовър, проектиран да защитава стопанина си и да подхранва усилията му.

Главният вход, изработен от масивен къс халцедон, прикрепен на месингови панти, имаше овална форма. Обграждаше го жълт яспис.

Тиан бе въведена вътре. Вилата бе построена изцяло от камък. Долните етажи бяха специално проектирани да удържат тежестта на останалите. Ранената бе отнесена в голямо помещение, където бе положена да легне. Някой видя, че очите ѝ са отворени, и ѝ даде нова доза от успокояващия сироп. Занаятчицата го изпи с благодарност.

Дойде на себе си, поставена в най-ужасяващото положение от живота си. Под нея бе поставен метален леген и някой силно натискаше мехура ѝ. Тя силно се надяваше това да е жена, а не чудатото плашило Гилаелит. Във всеки случай притежателят на притискащата ръка изсумтяваше при всеки натиск. Тиан задържа очите си стиснати. Нима по такъв начин щеше да прекара остатъка от живота си, неспособна да извършва сама и най-елементарните функции? Ако беше така, то тя силно се надяваше въпросният остатък да не е дълъг.

Изглежда самият живот изпитваше удоволствие да я унижава. Всеки път, когато се сдобиеше с нещо, то ѝ биваше отнето. Отхвърлянето от страна на Минис по-силно от всичко бе демонстрирало безполезността ѝ.

Тиан винаги бе знаела, че някой ден ще трябва да се чифтоса, за да роди деца. Всяка жена бе длъжна да стори това. Тя често се бе впускала в мисли за това, макар и прекалено романтизирани. Но сега никога нямаше да се случи. И седнала можеше да продължи да върши занаятчийската си работа, но кой от мъжете би я избрал в подобно състояние?

Многобройните посетители я накараха да се почувства като циркова атракция. Неколцина от тях ѝ заговориха, но тя не отвърщаше, замаяна от лекарството и случилото се. Освен това не бе свикнала да получава такова внимание.

Последва ново изсумтяване, по-силно, а сетне и отдалечаващи се стъпки. Тиан отвори очи. Гилаелит бе застанал близо до леглото и я гледаше. Тя не можа да не забележи странността на вида му. Носът му навявяваше асоциации с диагонално отрязания ръб на дъска, устата привидно заемаше половината лице, а брадичката бе толкова голяма и ъгловата, че би се чувствала по на място в някоя дърводелска работилница.

Косата му се отличаваеше с цвета на речен пясък, с щръкнали във всички посоки косъмчета — не увенчание на скалп, а метла. Очите му имаха сив цвят, но не притежаваха онази суровост, често срещана при бледовината. Те носеха поглед на замисъл, дори философски. Те бяха единственото привлекателно у него.

Кой беше този Гилаелит? И какво искаше? Беше по-висок от Минис, което го правеше прекалено висок, и едър, но по-скоро заради големината на костите си. Бе възплътил в себе си странното съчетание на широки рамене и тясна гръд, а от краката му Тиан я напушваше смях.

Той се разхождаше из стаята, закрачил със скоклива походка. Ту се втрещаваше в нея, която го наблюдаваше през полузатворени очи, ту се извърщаше. В момента се приближаваше към нея — нещо, което Тиан нямаше да е в състояние да върши до края на живота си. Тъй като занаятчията се чувстваше прекалено объркана, тя затвори очи и се престори на заспала. След като постоя край нея още няколко минути, Гилаелит излезе.

Най-сетне стаята бе празна. Тиан се огледа. Меки върви обгръщаха гърдите, кръста и бедрата ѝ, привързали я към дъска. Можеше да движи единствено ръцете и главата си.

Покривните греди приличаха на огромни късове вкаменена дървесина. Помещението бе просторно, с формата на бъбрек, със стени от тъмна вулканична скала и фуги от блед хоросан. Подът също бе каменен, от различни по големина късове, слети в цялостна равнина с помощта на хоросан с цвета на бира. Стените бяха голи, покрити

единствено с три акварела. И трите картини, дело на един и същи художник, описваха сцени от Историите.

В отсрещния ъгъл се издигаше библиотека, извита по формата на стената. Тя бе ръчно изработена от дебели дървени плоскости, видимо дело на любител, сътворено за удоволствие. Създателят ѝ бе използвал естествените ивици на дървото, оформяйки ги единствено при нужда. За Тиан, свикнала с простовати и функционални мебели, този шкаф изглеждаше шокиращо разточителен.

В сегашното си състояние тя не можеше да достигне и едничка от онези книги, затова младата жена се извърна. Леглото ѝ бе огромно, също изработено на ръка, макар и от по-тъмно дърво. Чаршафите бяха ленени, покриваше я одеяло от агнешка вълна, което нямаше нищо общо с бодливите завивки в завода. Пухът на заметнатия отгоре юрган бе лек като самия въздух.

Тиан не се чувстваше удобно сред подобен разкош. Дори самият простор я караше да изпитва неволна вина. Подобно помещение във фабриката би служило за обща спалня на поне двадесетина. Подът бе отчасти покрит с яркоцветни килими, сред които преобладаваха жълтото, оранжевото, червеното и кафявото. Недалеч от леглото ѝ стоеше саксия, чието растение бе покрито с едри бели цветове. Нектарът им ухаеше тежко. Във фабриката никой не отглеждаше цветя по стаите си — нищо не би могло да расте сред тамошната мрачна и студена обстановка.

Стаята имаше три големи прозореца, чиито рамки групираха стъклото в групи по три. От опит Тиан знаеше, че единствено богатите могат да си позволят подобни прозорци. Изглежда Гилаелит бе не по-малко богат от легендарния туркадски магистър.

Тя се загледа през най-близкия прозорец, макар той да откриваше гледка единствено към стелещи се облачни ивици. Но за жена, прекарала почти целия си съзнателен живот във фабрика, тази гледка бе приятна новост. По време на дългото ѝ зимно пътуване през Мириладел слънцето бе надничало рядко. Тиан копнееше да усети лъчите му върху лицето си.

Сянка пробяга по крайния прозорец — отново Гилаелит. Тя се надяваше, че той няма да влезе, само че на вратата се почука. Занаятчията не отговори, а домакинът влезе въпреки това. Сега беше

облечен в дълга жълта роба, скриваща тялото му. Тиан реши, че е дошъл да я разпитва.

— Надявам се, че вече си по-добре? — каза той. Имаше акцента на човек, научил езика ѝ от книги.

— Да, благодаря. С изключение на гърба!

— Съжалявам — отвърна домакинът и се загледа в очертанията под завивките.

— Вече няма какво да се направи. — Искаше ѝ се той да си иде. Този разговор беше безсмислен.

— Има ли нещо, което би желала?

— Бих искала да изляза на слънце — изтърси Тиан, преди да се е усетила.

— Веднага ще се погрижа.

Той се приближи към вратата. Скоро двама слуги докараха малко легло на колела и я преместиха върху него. Гилаелит лично я избута извън прага, отвъд ъгъла и по неравна каменна пътека. Дъхът на Тиан секна от гледката и височината.

— Защо живееш на върха на вулкан?

— Бореа Нгурле, Пламтящата планина — отвърна Гилаелит, който не беше разбрал въпроса ѝ. — Добре дошла в Нириандиол. Моят дом.

В движение младата жена преброи прозорците. Осемдесет и един. А под този етаж имаше още седем. „Дом“ не беше особено подходящо определение за това здание. То бе голямо почти колкото фабриката.

Гилаелит спря леглото сред малко павирано място зад гърба на постройката. Недалеч се издигаше каменен птичарник, от който долитаха грубите позиви на скитове. От дясно вътрешната страна на вулканичния склон се отправяше надолу, почти лишена от растителност. Жълтеникава и кафява пара се издигаше лениво. В далечината се виждаха работници, дребни като мравки. Далеч надолу, заело около една трета от дъното на големия кратер, езерото блестеше в лазурносиня яркост. Наблизо пълзеше гуцер с дебела опашка. С величието си кратерът пораждаше удивление. Тиан никога не бе виждала нещо подобно.

— Какво прави онзи гуцер? — запита тя, загледана във влечугото.

— Търси подходящо място, където да снесе яйцата си.

— Тук не е ли опасно?

— Така е. За нас също е опасно, макар да живея тук повече от век.

Тиан понечи да каже нещо, но затвори уста. В нейната земя нормалната продължителност на живота (за онези, които не участваха във войната) бе по-малко от шестдесет години. Очевидно Гилаелит не беше проточовек. Но пък и не беше аахим.

Слънцето заля лицето ѝ с великолепно топлина.

— Може ли да погледна от другата страна?

Домакинът отведе леглото ѝ отсреща, така че пред Тиан се откриваше гледка към гората. Пищният лес нямаше нищо общо с изпосечените гори около завода.

— Това ли е мястото, където... се разбих?

— Не. В онази посока. — Той посочи. — Конструктът е пострадал, но мисля, че може да бъде поправен.

Тиан не разполагаше със силата да попита за причината на аварията. Все още бе прекалено слаба дори за да се занимава с мисли по въпроса. Във всеки случай не искаше Гилаелит да знае за капризите на амплимета.

— Няма значение. Вече нищо няма значение...

Милувката на слънцето бързо се превръщаше в потискаща, не и без помощта на Гилаелитовото присъствие.

— Бих искала да се върна вътре.

Слугите я отведоха обратно в стаята, където и час по-късно Тиан не бе престанала да се поти. Гилаелит не я бе разпитвал. Очевидно искаше нещо от нея, иначе не би се отнасял толкова добре. Но какво? Безпомощността ѝ я ужасяваше.

Следващият ѝ ден започна като предишния, със смущаващата тоалетна помощ от страна на бледата и пълна Али. Жената се отличаваше с фигура като бала вълна и лице, напълно лишено от изражение. Последва закуска, която ѝ бе давана с лъжичка. По време на цялото си присъствие в стаята Али не спря да говори, но думите ѝ бяха празно бръщолевене и изморяваха Тиан. В един момент занаятчията не издържа, затвори очи и се извърна.

— Кучката се мисли за нещо повече от нас — обърна се Али към целителката, докато излизаше.

— А дори не може сама да си обърше задника — съгласи се Гъртис. — Кой знае какво го е прихванало господаря.

Тиан прехапа устна. Защо я ненавиждаха така? Тя не им бе направила или казала нищо.

Гъртис упражняваше целителското си изкуство с безразличието на професионалистка и с произтичащата от въпросното безразличие грубост. Следобед тя изникна отново, носейки съоръжение от дърво и кожа. Тя обърна Тиан на една страна, застопори я с помощта на възглавници и свали нощницата ѝ до кръста.

— Какво правиш? — попита Тиан.

Целителката намести кожените ремъци около гърдите, стомаха и хълбоците на занаятчията, сетне ги пристегна болезнено. Дървената форма се впи в гърба на Тиан.

— С този корсет костите ще зараснат правилно.

Дори и в легнало положение младата жена чувстваше неудобство. Изправена сигурно щеше да е още по-мъчително.

— Колко дълго ще трябва да го нося?

— Откъде да зная!

— Предполага се, че трябва да знаеш, след като си целителка.

— Месец, два? Докато гърбът ти се възстанови.

Разнесе се звънец и Гъртис побърза да излезе, оставяйки Тиан разголена.

След няколко мига в стаята изникна Гилаелит. Днес вече бе идвал няколко пъти, но сега, виждайки полуоблечената Тиан, той рязко се извъртя и изхвърча обратно, издаващ нареждания. Гъртис се появи отново и грубо дръпна нощницата на младата жена нагоре.

— Само създаваш проблеми — процеди тя през зъби.

— Нищо не съм казала — възмутено извика Тиан, само че целителката вече излизаше. Защо Гилаелит беше реагирал по такъв начин?

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Балонът, обременен единствено с мангала и Ниш, се носеше високо и бързо. Силните въздушни течения го пренесоха отвъд планините на Филалор, които изникваха от западния край на Великите планини и отделяха мразовития Мириладел от по-умерените западни земи. Горите на централен Лауралин пробягаха под него. Ниш бе понесен на север от Бореа Нгурле. Преди часове огънят бе изгаснал и въздухът в балона изстиваше. Бавното му спускане го отведе отвъд широка и ленива река.

На разсъмване балонът премина отвъд оградата на огромен лагер, населен с възможно най-лошите обитатели — бежански лагер за част от милионите, подирили спасение след падането на заможния остров Мелдорин. В далечината можеше да се види Туркадско море.

Бе валило цяла нощ и голата земя се бе превърнала в океан от кал. Ниш се понесе между две мизерни убежища. Там дългият му полет приключи — увисналите му ботуши се сблъскаха със земята, а торбата се спусна до него.

Сблъсъкът със земята накара механика да простене. Макар че отчасти бе замръзнал, тялото му пулсираше болезнено. Само след мигове се озова заобиколен от нарастваща тълпа мръсни и гладни хора. Без да му обръщат внимание, те се нахвърлиха върху балона и мангала, за да ги разфасоват с отчаяна ефикасност. Едва тогава се обърнаха и към пътника, за да изпразнят джобовете му. Палтото също бе дръпнато от раменете му. След това тълпата се разпръсна.

Ниш все още бе замаян от полета. Нямаше представа къде се намира, макар студът да не изключваше Мириладел. Мястото вонеше на застояла вода и отпадъци.

Някой изкрещя. Загърмяха барабани. Механикът се канеше да се провикне за помощ, когато нечий дребен силует изникна иззад най-близката колиба.

— Бързо! — просъска млад глас. Кльощаво момче на около единадесет. Говореше езика на западните територии, който Ниш бе придобил по време на щастливите си години като писар. — Пазачите идват.

— Още по-добре — отвърна Крил-Ниш. — Току-що бях обран и...

— Ела! — хлапето го задърпа за ръката. — Ако те открият, ще те съдерат от бой.

— Но аз не съм тукашен — поде възражения Ниш, сетне размисли и със залитане последва момчето. То го поведе между редиците колиби, за да се мушне под една от тях. Когато и механикът пролази, невръстният му спасител умело закри входа с парче дъска.

— Сега мълчи! — каза детето.

— Но...

— Изчакай!

Ниш надникна през пролуката. Барабаните звучаха все по-близо. Не след дълго изникна и отрядът стражи. Двама от тях отвориха с ритник вратата на близка колиба и нахлуха вътре, за да издърпат вън някакъв старец.

— Хващай се на работа, мързелива свиньо! Няма работа — няма дажба! — закрещяха те, стоварвайки сопите си отгоре му. Единият от тях очерта знак върху колибата, сетне двамата продължиха към останалите колиби, за да повторят процедурата.

— Какво е това място? — попита Ниш. Едва бе понесъл видяното.

— Би трябвало да е бежански лагер — отвърна момчето. — Но всъщност е лагер на роби. Работим по четиринадесет часа без почивен ден, а в отплата получаваме по черпак помия.

Маниерът му на изразяване не съответстваше на възрастта му. Изглежда тук децата бяха принудени да съзряват бързо — онези от тях, които оцелееха.

Стотици въпроси се мотаеха из главата на Ниш, ала той бе прекалено замаян, за да ги зададе.

— Аз съм Крил-Ниш Хлар, син на Джал-Ниш Хлар. Баща ми е перквизитор на Ейнунар. — Нямаше да е лошо да изтъкне това от самото начало.

— Перквизитор! — удивено прошепна момчето.

— Но аз съм само механик. Поправям оръжия и кланкери.

Това впечатли хлапето в още по-голяма степен.

— У дома обожавах да наблюдавам кланкери. Винаги съм искал да се кача в бойната кула на върха. Би ли могъл да ме качиш в някоя?

— Да, когато се махнем от това място. Можеш да ме наричаш Ниш. — Механикът подаде ръка, забравил изгарянето.

— Колм — представи се момчето и стисна здраво, спуквайки един мехур. Крил-Ниш потръпна. — Родом съм от Банадор, но вече нямам дом.

— Къде се намира Банадор?

— Отвъд морето, сред планините.

— Кое море? — попита механикът. Все още не бе установил къде е попаднал.

— Туркадско, разбира се — с превъзходство заяви момчето.

— Не съм тукашен.

— Откъде си?

— Ейнунар.

— Никога не съм чувал за него.

— Намира се на другия край на света. Значи този лагер се намира близо до морето?

Колм посочи:

— То се намира на около половин левга в тази посока.

— А наблизо има ли град?

Туркадско море бе дълго. Ниш се нуждаеше от по-конкретен ориентир.

— Малко по-нагоре по крайбрежието се намира Никеранд.

— Това име не ми говори нищо — призна Крил-Ниш. — Други градове?

— Отвъд морето, точно срещу Никеранд, се намира Туркад. Предполагам, че дори и *ти* си чувал за Туркад?

— Разбира се, че съм чувал. — В продължение на хилядолетия Туркад се бе славил като най-известния град в света, най-богатия и, за целомъдрените ейнунарци, най-покварения. — Ако не се лъжа, лиринките неотдавна го завладяха?

— Миналата есен. Ти защо висеше за онзи... мехур?

— Прелетях Великите планини с него.

— Вкопчен така? — невярващо попита Колм.

— Под него беше закачен кош. Но бях нападнат от хищен звяр — нилатл — най-ужасяващото създание, което можеш да си представиш. Ноктите му бяха по-дълги от пръстите ми, а зъбите — почти колкото ноктите. Шиповете му бяха покрити с отрова, освен това можеше и да

я плюе. Наложил се да подпалия коша, за да се отърва от него. Това беше единственият начин.

— Наистина?

Тонът на момчето загатваше, че то не вярва на нито една дума.

— Да! — Ниш дръпна крачола на панталона си, за да покаже жестоките следи върху прасеца си. Те бяха подути и зачервени. — А това — посочи към все още подпухналите си устни — е от отровата му. Целеше се в очите ми, но не успя.

Колм бе впечатлен.

— Никога не бях срещал истински герой. Обзалагам се, че би могъл да се изправиш срещу лиринкс и да го надвиеш.

— Обзалагам се, че не бих могъл. Един истински герой знае кога е време за битка и кога — за бягство.

— Като всички други — изсумтя момчето. — Това е лагер на страхливци. Дори и баща ми избяга, когато лиринксите дойдоха.

— Моят не избяга — отвърна Ниш, — макар да ми се искаше да го бе сторил. Един лиринкс разсече лицето му и засегна ръката му толкова зле, че се наложи да я отрежем. — Той стисна юмрук, трепна и разтвори пръсти, за да огледа ръката си под слабата светлина. Голям мехур бе скрил отчасти дланта му, друг се бе образувал по протежение на един от пръстите.

Колм го гледаше с благоговение.

— Това задето си обърсал отровата ли е?

— Не, защото бръкнах с голи ръце сред горивото, за да подпалия кошницата.

Колм утихна. Ниш отново се загледа навън през цепнатината. Виждаше единствено вбита земя и кал. Дори тревички не се подаваха. Всичко, което можеше да гори, бе изгорено. Всичко, което можеше да се яде, беше изядено.

— През цялото време не спрях да се моля за истински герой — тихо каза момчето. — Наистина ни е нужна помощ, Ниш. Останали сме без дом, без мястото, където сме живели повече от хиляда години. Дори изгубихме собствените си Истории, останало ни е само това, което мама и татко си спомнят, но те вече не искат да говорят за него. Те са се предали! Понякога ги мразя! Защо не искат да се бият? Ще ни помогнеш ли, Ниш?

— Поел съм на тайна мисия — отвърна механикът, разсъждаващ трескаво. Нуждаеше се от помощ, а само това момче и родителите му можеха да я предоставят. На остров Мелдорин гъмжеше от лиринкси. Всеки, отишъл там, щеше да бъде изяден. — За скрутатора. Съжалявам, Колм. Войната.

— Разбира се — мрачно отвърна момчето. — Къде отиваш?

— Не мога да ти кажа. Но ти би могъл да ми помогнеш.

Очите на Колм засияха.

— Но ти си герой.

— Изгубих балона си и бях обран. Трябва да се махна и да... продължа със задачата си.

— Разбира се, че ще ти помогна. Ще направя всичко необходимо. А в замяна... — С отчаяна искреност той се втренчи в Ниш. — В замяна, когато всичко свърши, ще ми помогнеш ли да си върна наследството?

Какво можеше да отвърне Ниш?

— Давам ти думата си, Колм. Когато войната приключи, ще ти помогна. — Механикът протегна ръка и момчето я пое, насълзено от благодарност. — Но първо трябва да избягам от този лагер.

— Пазачите не пускат никого.

— Ще им кажа кой съм. Ще им се наложи.

— Имаш ли документи, с които да го докажеш?

Механикът не разполагаше с нищо. По-голямата част от багажа му бе изгубена с все коша, малкото останали принадлежности му бяха откраднати.

— Не, но действам от името на скрутатора.

— Не нашия! Тук не харесват чужденци, освен това войниците са се наслушали на всякакви истории и вече не обръщат внимание. Просто ще те пребият и ще те захвърлят в калта. Те намират за жалко, че лиринксите не са се разправили с нас.

— В толкова голям лагер трябва да влизат и излизат хора.

— Само войниците. Понякога извеждат младите жени, но никога не ги връщат. Голямата ми сестра се крие.

Ниш добре разбираше защо. Войната опустошаваше обществото. В места като това властта бе единственото, което имаше значение. Придобиването и задържането й.

— Бих могъл да се преоблека като жена — полушеговито предложи Ниш.

Колм погледна към подпухналото лице и мускулестото тяло.

— Малко трудно ще вземат *теб*, Ниш.

Заслужих си го, помисли механикът.

— Ами ако прокопая тунел?

— Пръстта е само толкова дълбока — Колм показва педя, — а отдолу е скала.

— А ако прескоча стената?

— Войниците провесват телата от стената. След като приключат с тях.

Ниш потръпна. Възможностите за бягство бързо се изчерпваха.

— Родителите ти познават ли влиятелни хора?

— Не мисля. Ще те отведе при тях, когато се стъмни. През деня е рисковано. Ти нямаш знак.

— Знак?

Момчето протегна ръка. Върху опакото на дланта му личеше зачервен ъгловат белег.

— Войниците ли ти го направиха?

Колм кимна.

— Бележат всекиго, дори бебетата. С негасена вар!

— Трябва да е боляло.

— И все още боли понякога, макар да ме белязаха преди шест месеца.

— Бил си тук шест месеца?

— Да, но изгубихме дома си дълго преди това. Точно на деветия ми рожден ден.

— На колко години си сега, Колм?

— На дванадесет и половина. Ще мога да постъпя във войската на четиринадесет.

— Недей да бъдеш толкова нетърпелив — посъветва го Ниш.

— Ще се запиша още на рождения си ден — гордо каза момчето.

— Трябва да отбраняваме онова, което ни принадлежи. Иначе не ни остава друго, освен да легнем и да зачакаме да ни убият.

Самият Крил-Ниш бе едва на двадесет, но се чувстваше невероятно стар. Само след символично обучение Колм щеше да бъде изпратен на фронта, където надали щеше да оцелее и месец. Тази

трагедия се бе разигравала милиони пъти и нямаше да спре, докато човечеството не загинеше. Може би със знанието, което притежаваше, Ниш имаше възможност да промени нещата. Но за целта трябваше да избяга от лагера и да намери някой висшестоящ.

Недалеч се разнесе лай. Някой изпищя.

— Да вървим! — каза Колм. — Изкарват кучетата. Ако ни намерят, ще ни бият до смърт.

Ниш и момчето изпълзяха навън.

— Къде отиваме? — попита механикът.

Колм внимателно надничаше иззад ъгъла на колибата.

— Чисто е. Ела.

Двамата се затичаха между колибите. Ниш, престанал да задава въпроси, следваше напътствията на водача си. Обгръщаше ги смрад. Наложил им се да се спуснат в падина, по чието дъно се стичаха изпражнения. Малко по-надолу и от другата страна Колм приклепна в естествена вдлъбнатина, дело на някогашни наводнения.

— Това не е особено добро скривалище — със съмнение се обади Ниш.

Момчето откърти парче камък от стената, захвърли го и подбра друго.

— Тук ще останем за малко. Подай ми ръката си.

Механикът го стори. Колм обърна камъка с острия ръб напред и го прокара по опакото на дланта му.

Ниш изквича и рязко се отдръпна.

— Какво правиш?

— Трябва да имаш белег — отвърна момчето. — Без него си нищо!

Крил-Ниш отново посегна. Колм продължи да прокаква очертания, натискайки по-силно. Работникът трепна.

— Това е само драскотина — навъси се Колм.

— Героите също изпитват болка, Колм.

Когато приключи, момчето обра избликналата кръв и сравни делото си с очертанията върху собствената си ръка.

— Не е кой знае какво, но отдалече ще свърши работа.

— Ами ако се доближат и открият, че белегът не е истински?

— Би могъл да опиташ да побегнеш, но тогава ще бъде по-лошо, когато те заловят. Най-добре е да понесеш боя.

— Защо войниците ни мразят толкова? — Самият Ниш вече започваше да се чувства част от бежанците.

— Сега не става дума за войниците, а за главатарите. Те не искат нищо, което би могло да привлече внимание.

Двамата излязоха от вдлъбнатината и продължиха по протежение на смрадливата падина, а после се насочиха към паянтова постройка, видимо сглобена от останките на десетина колиби. Отпред стоеше часовей, облечен в същите парцаливи дрехи като Колм.

— Как ще влезем? — просъска Ниш.

Момчето не отговори. То напрегнато следеше постовия и подбра момент, когато той не гледаше, за да притича към страничната стена на постройката, отмести няколко разхлабени дъски и се промуши вътре.

За Крил-Ниш бе по-трудно да последва примера му, защото отворът и раменете му бяха еднакво широки. Той се озова в мрачно пространство, обградено от дъски. От двете страни се простираха десетки крака. Бяха се озовали под огромна работна маса, разположена по протежение на сградата.

Колм се обърна надясно и започна да лази, за да спре край чифт оцапани нозе. До тях почиваха по-малки стъпала, обути в раздрани сандали.

— Не излизай, докато не ти кажа — прошепна момчето в ухото на Ниш, а после се изви като набучена змиорка, за да се озове сред двете двойки стъпала.

— Къде беше, Колм? — попита изтощен и немощен женски глас. — Щях да полудея от притеснение.

— Наоколо — отвърна момчето. — На...

— Хващай се на работа, синко. — Гласът на мъжа бе също тъй безжизнен. — Изоставаме в квотата си и с твоята ленивост...

— Намерих го! — просъска Колм.

— Можеш ли да погледнеш този елемент? — попита майка му, без да обръща никакво внимание на думите му. — Не иска да се настави.

Последва мълчание, нарушавано единствено от щракване, потракване и понякога сдавена ругатня.

— Открих човека, който долетя с балона.

— Забрави го! В момента го търсят, а ние не искаме да привличаме внимание към себе си, момче. Колко пъти да ти го

повтарям?

— Но...

— Опасно е, Колм — продължаваше мъртвият глас. — Не се набивай на очи. Върши си работата.

— Направо да умра!

— Той е шпионин! Или работи за врага. Ако бъде свързан с нас, всички може да умрем. Освен това трябва да мислим и за сестра ти, Колм. Не смятам, че трябва да ти напомням за това.

— Той е герой! — упорито отвърна момчето. — Той ще ни помогне да си върнем Готрайм.

— Това вече е невъзможно — тросна се мъжът. — Ние сме бежанци. Няма как да си върнем каквото и да било. Трябва да се радваме, че изобщо сме живи.

— Да се *радваме*? Какъв е смисълът да живеем, ако сме изгубили всичко, дори Историите си?

— Историята не може да се яде.

— Аз ще се върна, дори и ако ми се наложи да чакам цял живот. Готрайм е част от мен и аз няма да се откажа от него.

— Всичко, което не можеш да отнесеш със себе си, е безполезно. Каква е ползата да се оковаваш за скала?

— Вие дори вече не ни разказвате семейните Истории.

— Ако оставаш вкопчен в миналото, няма как да създадеш бъдеще.

— Този човек може да ни помогне. Трябва да чуеш какво е направил, татко. Той е герой.

Звучен шамар. Колм падна на колене. За момент погледът му срещна очите на Ниш, сетне момчето отново се изправи.

— Не искам да чувам и една думица повече — каза бащата. — Този човек е лъжец, а ти си глупак, задето си му обърнал внимание.

ДВАДЕСЕТ

Ниш се отдръпна назад до стената, където беше най-тъмно. Джобовите му бяха празни. Дори един меден нид не му беше останал, така че вариантът с подкупването на пазач отпаднаше. Можеше да разчита единствено на ума си. Ситуацията, в която беше попаднал, го отчайваше, но пък в последно време бе успял да открие изход и от помрачни условия. Той се облегна на дъските, затвори очи и се замисли. На практика разполагаше с три възможности.

Можеше да потърси пазачите, да им каже кой е и да обясни как е попаднал тук. Вероятен резултат: безмилостен побой, последван от заграждане обратно в лагера, където щеше да бъде пребит отново, този път от бежанската мафия. Рискът беше неоправдано голям.

Можеше да се възползва от нощния мрак и да прескочи оградата. Подмятането на Колм за съдбата на кандидат-бегълците не правеше този вариант особено примамлив, но пък от друга страна Крил-Ниш знаеше, че пазачите рядко са тъй бдителни, колкото ги изкарват слуховите. В мрачна или дъждовна нощ щеше да има шанс.

Евентуалната помощ на момчето бе третият вариант. До този момент Колм бе показал, че може да му се има доверие, но Ниш не искаше да бъде прекалено настоятелен. Сам разбираше, че семейството винаги е на първо място.

Той прекара целия ден под масата. Вътре ставаше все по-задушно и влажно, което направи жаждата на механика особено мъчителна. За последно бе пил вчера със скрутатора. Нима бе прекосил цялото това разстояние само в рамките на ден? Нямаше представа колко дълго е бил в безсъзнание. Всички онези неща се бяха случили преди цяла година, може би дори в друг живот. Сигурно скрутаторът още не се бе върнал в завода, а Юлия... Бедната Юлия. Какво ли правеше тя? Ниш все още можеше да чуе писъците ѝ.

Часовете се влачеха. Тежкият въздух се изпълни с миризмата на немити тела. Отникъде не долиташе свеж въздух. Крил-Ниш имаше усещането, че се задушава. Дървесните влакна върху плота на масата му напомняха на лиринкски гребен.

Предвид факта, че в това помещение работеха толкова много хора, вътре цареше необичайна тишина. Единствено се тътреха крака, тракаха сглобявани части, а на моменти някой прочистваше гърло. Механикът доближи око до една цепнатина между дъските, за да погледне по протежение на масата. Работниците сглобяваха малки механизми, вероятно за фронта.

Разнесе се удар, последван от бързо затихнал писък.

— Три дни полудажба! Работи по-усилено!

Гласът долетя някъде наблизо.

Ниш се постара да се свие колкото се може повече, макар да бе уверен, че ще бъде открит. Чифт космати прасци се приближиха, прикачени към най-мръсните стъпала, които бе съзирал през живота си. Те смърдяха на тор.

Краката спряха. Нещо удари по масата над главата на Ниш и металните предмети изтракаха. Механикът затаи дъх. Намираше се толкова близо до надзирателя, че можеше да чуе тежкото му дишане. Личеше, че и околните са застинали от страх. Носът на Крил-Ниш го засърбя, но той не смееше да помръдне.

— Продължавайте! — ревна мъжът и отнесе мърлявите си стъпала. Дрънченето се разнесе отново.

По някакъв начин Ниш успя да издържи остатъка от деня. Измъчваше го колебание: дали да се предаде, или да се довери на момчето? Засега той изчакваше. В ранния следобед работата спря за малко, докато бежанците се нахранят. По това време Ниш бе придобил кучешко обоняние от глад — можеше да подуши водата и се тресеше. Буквално бе започнал да припада, когато дребна ръка се подаде под плота, стиснала очукана дървена чаша.

Механикът я изпразни на един дъх и веднага съжали за лакомията си. Не му оставаше друго, освен да върне чашата в чакащата ръка. Последната скоро се подаде отново, този път с къшей черен хляб.

Сега Ниш се постара да прояви сдържаност, отгризвайки малки хапки — и още по-добре, защото сред трохите гъмжеше от боклуци, с които лесно би могъл да си строши зъбите. След като се нахрани, той положи глава върху ръцете си и заспа.

Когато се събуди, навън беше тъмно, но работата все още продължаваше. Какво го беше сепнало?

— Не започвай отново — просъска бащата на Колм. — Все още не си достатъчно голям, за да отървеш боя, момче!

— Той е тук — прошепна Колм.

— Какви ги говориш?

— Той е тук, под масата. Казва се Крил-Ниш Хлар и баща му е *перквизитор*.

Последвалото мълчание се проточи. Сетне мъжът изпусна дървения си гаечен ключ, приведе се да го вземе и се втренчи в Ниш.

Механикът удържа погледа му и тихо каза:

— Истина е. Баща ми е Джал-Ниш Хлар, перквизитор на Ейнунар. А аз съм тук по възложение на скрутатора. Моля за помощта ви от негово име.

Мъжът отново се изправи, забравил инструмента си. Ниш му го подаде.

— Кой скрутатор? — попита бащата на Колм, без да помръдва устни.

— Ксервиш Флид!

Мъжът възобнови работата си. Няколко минути цареше тишина.

— Ти ни довърши, Колм — промърмори майката. — Със семейството ти е свършено.

— Толкова ли не си могъл да не се намесваш? — каза бащата. В думите му нямаше гняв, само отчаяние. — Защо, Колм?

— Ти си ме учил да правя това, което смятам за правилно, без значение колко болезнено е.

— Тези правила вече не важат — покрусено рече баща му.

— Само го погледни, татко! Той целият е в рани, но това не го е спряло.

Този път и майката, и бащата се наведоха.

— Не можем да се отречем от него — каза майката, след като тя и съпругът ѝ се изправиха. — Това също би привлякло внимание.

— Трябва — отвърна мъжът.

— Та той е още момче — възрази тя. — Дори още не му е поникнала истинска брада.

— Кажи му да си върви, Колм.

— Няма да го предам. *Ти* му кажи.

Отново последва плесница, но Колм остана неумолим.

— Ако той наистина е перквизиторски син, работещ по възложение на скрутатор, отказът ни би означавал смърт — с треперещ глас каза майката.

Метална пластина бе съборена от масата, предоставяйки оправдание на бащата да се приведе за пореден път. Лицето му изникна пред Ниш, съпроводено от майката и сина.

— Каква задача?

— Поверителна. Но нося информация, която е изключително важна за хода на войната. Трябва да откроя начин да избягам и да се срещна със следовател или перквизитор. Или в краен случай висш офицер.

— Така да бъде — отстъпи бащата. — Зная дълга си. Скоро ще се оттегляме да спим. Когато ти дам знак, излез и тръгни между мен и Колм. Ще вървиш бавно, с наведена глава. Покажи ми ръката си.

Ниш го стори, а мъжът огледа кървавите драскотини.

— Може и да свърши работа, ако не се вглеждат прекалено. Тук нямаме приятели, но хората ни познават. В този лагер всеки е готов да предаде съседа си за допълнителна порция супа от рибешки глави.

Сигналът бе даден. Ниш изпъзля изпод масата и застана между Колм и баща му, който беше едър мъж, извисяващ се почти с една глава над Хлар.

Механикът незабелязано се огледа. Дървеното помещение бе приютило четири маси и по пътеките между тях се подреждаха хора. Тук трябваше да има стотици работници. Болшинството от тях бяха парцаливи, мръсни и недохранени като Колм. Малцина бяха онези с изправени глави.

Редицата бавно напредваше. Стомахът на Ниш трепереше от напрежение. Досега се бе справял, спасяван от благоразположението на съдбата. Но късметът можеше да му изневери със същата лекота, което щеше да означава гибел.

На излизане в чашата на всеки от работниците биваше шляпнат черпак овесена каша и му биваше връчен комат черен хляб. Ниш нямаше канче: щеше да се провали още при първото препятствие. Обзе го паника, която го напътстваше да бяга, ала младият Хлар потисна порива й. Той се обърна назад. Бащата бе осъзнал проблема, но не знаеше какво да прави. Ниш щеше да бъде разкрит със семейството и да пренесе наказанието си и върху останалите трима.

Беше и прекалено късно да се измъкне от редицата, оставаха не повече от шест крачки до изхода. Ниш се приведе напред.

— Нямам чаша — прошепна той в ухото на Колм.

Момчето му подаде своята, сетне взе парче метал от масата и с незабележимо движение го хвърли напред. Снарядът уцели един космат работник по ухото. Той се обърна и нанесе удар по вървящия след него, който не му остана дълъжен.

Сервиращият се хвърли да ги разтървава с черпака си, което позволи на Колм да се сдобие с нова чаша.

Боят приключи бързо, защото никой не искаше да привлича вниманието на пазачите. Ниш получи дажбата си за деня и излезе успешно.

Вече бяха подминали пазачите и бяха прекосили двора наполовина, когато се разнесе вик:

— Хей, ти!

Ниш застина. Тежка ръка падна върху рамото му и стисна.

— Върви. Не се обръщай.

Механикът се вслуша в думите на бащата и отново закричи, очакващ всеки момент войниците да дотърчат към тях. Но нищо подобно не се случи. Докато завиваха край ъгъла, с крайчеца на окото си Ниш можа да види как тримата смеещи се войници пребиват някакъв клетник.

— Всяка вечер се забавляват така — обясни бащата. — Неизменно се намира някой наивник, който се обръща при вика им.

Последвалите десет минути бяха изпълнени с нервност и лъкатушене сред лабиринта от различни по изработка колиби. Но накрая стигнаха безпрепятствено до мизерното свърталище, което Колм и семейството му наричаха свой дом. То бе изработено от дъски, платнища, треви и кал. Дори колибите на диваците го превъзхождаха.

Нищожността на колибата се простираше до всички отношения, включително и големината — вътре едва имаше място за бащата да легне. Пръстеният под бе покрит с папрат и тръстика. Стените бяха замазани на ръка с кал, а за покрив служеше парче платнище с големината на одеяло. Това изчерпваше всичките им принадлежности.

Вътре клечаха две момичета. По-голямото, може би на петнадесет, бе дребно, непривлекателно създание, от чиято коса определено капеше мазнина. Лицето на девойката бе покрито с петна и

белези, а сред кривите ѝ зъби чернееха празнини. По-малкото, на не повече от пет, беше красиво, с вълниста кестенява коса и зелени очи.

— Това е Крил-Ниш Хлар — представи го бащата, чието име Ниш бе узнал, че е Оинан. — Той е важен човек, който ще остане за известно време при нас. Никой не бива да говори за него. Крил-Ниш, запознай се със съпругата ми Тинкетил, голямата ми дъщеря Кетила и сестра ѝ Франси.

Кетила покри лицето си с длани, по гърлото ѝ пролича изчервяване. *Бедното момиче, помисли си Ниш. Сигурно се измъчва още повече, като гледа красивата си сестра.* Той се здрависа с Оинан, с Тинкетил и със сериозната, вторачена Франси. Кетила отказваше да го погледне, закрила устата си с ръце.

— Кетила — строго каза баща ѝ.

По-голямата сестра премести едната си ръка зад гърба, а другата протегна. Крил-Ниш се ръкува и с нея, при което девойката срамежливо се усмихна. Между устните ѝ блестяха съвършени бели зъби. Изглежда грозотата ѝ не бе естествена. Явно и белезите върху лицето ѝ бяха преструвка.

— Зъбите, Кетила! — остро каза Оинан.

— От тях ме боли, татко — тихо и умоляващо отвърна девойката.

— Остави я — застъпи се майката. — Винаги може да си ги сложи отново, ако някой се появи.

Тинкетил свари шепа корени, прочисти раните на Ниш с отварата и ги покри с мазнина.

Родителите не казаха нищо повече за госта си, нито разговаряха с него. Скоро децата се оттеглиха да спят. Крил-Ниш легна с лице към входа. Оинан и Тинкетил си шепнаха дълго — разпален аргумент, от който механикът не долови нито дума. Не дочака и края му, защото заспа.

Още преди разсъмване го събуди проблясваща светлина откъм задната част на колибата. Тинкетил бе коленичила пред Кетила и нанасяше петната върху лицето ѝ, като си помагаше с кичур, залепен върху клонка. Останалите деца все още спяха. Оинан го нямаше.

Скоро бащата се появи, понесъл канчето си.

— Дай ми ръка, Крил-Ниш.

С дръжката на лъжица Оинан загреба от белия прах, който бе насипал, и повтори очертанията, които Колм бе нанесъл снощи. Ниш трябваше да стисне зъби, за да понесе изгарящата болка.

— Нужни са само няколко минути — каза мъжът.

Всички се бяха вторачили в механика. Искаше му се да закрепи от болка, но след като те бяха изтърпели същата процедура, той също щеше да издържи. Ниш едва издържаше да брои секундите, докато най-сетне Оинан не отстрани негасената вар. Тя бе прогорила кожата, за да остави след себе си оголена, сълзяща плът.

— Сега си един от нас — каза бащата.

Прозвуча гонг, обозначаващ началото на смяната. Този ден премина досущ като предишния, само че този път Ниш трябваше да работи на масата, а не да се свира под нея. Напук на опита си, той се оказа сред най-бавните работници.

Вечерта в колибата, докато Тинкетил зашиваше риза под светлината на омазнена тръстика, Крил-Ниш установи, че Кетила го наблюдава, макар че всеки път, когато погледнеше към нея, тя извърщаше поглед. Тя бе измила лицето си и вързала косата си. Не беше красива колкото сестра си, но излъчваше свежест и Ниш я харесваше.

Преди шест месеца би се възползвал от нея при първата откриване се възможност. Но сега бе поумнял. Във всеки случай можеше да види копнежа ѝ — не по самия него, не и за плътските вкопчвания, които му се въртяха в главата. Кетила ставаше жена и искаше да бъде виждана като такава, да бъде вземана на сериозно.

— Тази земя е много различна от моя роден край — каза механикът.

— Откъде идваш, Крил-Ниш? — Тя бе облегла гръб на стената, но главата ѝ се обърна към него. Майка ѝ забеляза и се усмихна.

Ниш не приличаше на останалите в бежанския лагер. Около него имаше мистерия. Той се бе появил, вкопчен за огромен балон, освен това идваше от другия край на света. Имаше високопоставен баща и могъщ господар. А Колм им беше преразказал делата на механика и битката му с нилатла. Кетила сама бе видяла раните от нокти и зъби, които майка ѝ бе промивала. За нея той не бе нисък и късав, а

удивителен, тайнствен, храбър и дързък. И освен това Ниш се обръщаше към нея по начин, който я караше да се чувства важна.

— Роден съм във Фасафарн — отвърна той, — което е почти на другия край на света, източно. Това е най-големият град на провинция Ейнунар, в най-далечния край на Великите планини.

— Как изглежда тази земя? — тихо попита девойката.

— Има огромни планини, които не отърсват снега си по цяла година, и долини, чиято дълбочина не позволява да се види дъното...

— Аз съм от Банадор. Там също имаме планини.

— Тези са толкова високи, че не допускат вятъра, а глетчерите...

— Какви са тези глетчери, Крил-Ниш?

— Това са реки от лед, спускащи се от мразовитите върхове, за да остържат дъната на долините и да достигнат морето. Понякога от тях се отчупват късове с големината на остров, които се понасят в океана. Немалко са моряците, съзрели от мъглата да изниква подобен айсберг — в последна гледка, която е придружена от осъзнаването, че никога повече няма да видят обичните си съпруги и дъщери.

Ниш се наслаждаваше на високопарните си думи, само че видя девойката да прехапва устна. Затова реши да се върне в по-безопасни води.

— При нас в планините има огромни снежни мечки. Някои са толкова едри, че не биха могли да се промъкнат през вратата на къща. Аз съм виждал само една, но тя беше почти две дължини висока. Без проблеми би могла да закуси с лиринкс.

Кетила се оживи.

— Не са ли опасни?

— Много. Но не и за хората, освен ако някоя женска не сметне, че малките ѝ са заплашени. — За момент Ниш срещна погледа на Тинкетил.

— А ти уби ли мечката, която си видял? — попита Кетила.

По навик Ниш понечи да състави измислица, но не се поддаде на порива, без сам да осъзнава защо.

— Не, Кетила. Ако трябва да призная, не обичам да убивам. Освен това снежните мечки са великолепни създания.

— Но си убил нилатла.

— Трябваше, иначе той никога нямаше да ме остави. Клетото същество бе лудо, плътформирано от лиринксите. Споменава ли съм

за това?

— Не — тихо отвърна тя.

Всички в колибата напрегнато изслушаха разказа му за нападението над лиринкските ледени куполи, сред които бе открил дребните чудовища. В допълнение Ниш обясни всичко, което впоследствие бе научил за противното Изкуство на плътоформирането. Той говори дълго. Когато приключи, очите и на двете момичета бяха започнали да се затварят.

— Благодаря ти — каза Кетила. — Историята беше прекрасна. Ти наистина си много смел. Лека нощ, Крил-Ниш.

— Лека нощ.

Останалите бяха заспали, когато излезлият по-рано Оинан се върна.

— Някакъв напредък? — запита го механикът.

— Още не. Въпросът е деликатен, Крил-Ниш. Трябва да съм сигурен, че няма да бъда издаден, когато поискам услугата.

Тъй като нямаше какво друго да стори, Ниш заспа. Нещата се развиваха бавно.

Започнаха да се влачат изморителни дни, изтощителни в монотонността си, докато една нощ някакъв далечен звук откъсна Ниш от съня му.

През вратата на колибата можеше да види, че все още е тъмно. Механикът пролази навън, изправи се и се протегна. Нощта бе мека в сравнение с вечерния мраз, на който бе свикнал. Небето бе ясно, нищо не скриваше блясъка на звездите.

Той направи кратка разходка, в края на която се облекчи, прозина се и пое обратно. И отново дочу звука, далечен, слаб рев, напомнящ гневна тълпа.

Крил-Ниш се затича към оградата и надникна през дупка в дървесината. Отвън беше тъмно — странно, обикновено пазачите дежуреха със запалени факли и си подвикваха едни на други. Механикът пое по продължение на стената, където за трети път дочу слабия рев.

Ниш се покачи отгоре, премятайки единия си крак отвъд, за да се настани на върха на стената като на седло. Никъде не се виждаха

пазачи, но от това място ревът можеше да се долови по-ясно. На север, откъм посоката на Никеранд, се виждаше сияние.

Механикът се изправи на върха на стената, за да вижда по-ясно. Светлината приличаше на породена от пожар. В онази посока нямаше гори, а беше прекалено рано за полски пожари. Значи гореше градът.

Сега звукът долиташе по-силно, донесен от вятъра: действително дело на ужасена тълпа. Сиянието се разгърна. Никеранд гореше. Стоте хиляди тамошни обитатели бягаха, за да се спасят. Пазачите на бежанския лагер бяха последвали примера им и бяха изоставили задълженията си. Изглежда фронтовата линия се изместваше неочаквано бързо и почти се беше озовала при тях.

Ниш се затича обратно към колибата, където разтърси Оинан и Тинкетил.

— Ставайте! — просъска той. — Никеранд гори и пазачите са избягали. Лиринксите приближават.

Двамата бежанци бяха привикнали на подобни нощни тревоги, защото веднага се събудиха и нахлузиха ботушите си. Ниш трескаво затърси своите, а междувременно Тинкетил събуди децата си. Малките проявиха същата мрачна ефективност. Под тръстиковата светлина Ниш отново усети погледа на Кетила върху себе си.

— Ще събудя лагера — каза Ниш, изпълзявайки навън.

Оинан хвана крака му.

— Ще настъпи паника. Никога няма да успеем да се измъкнем.

— Не мога да позволя всички да бъдат избити в съня си. Как да ви намеря?

— Накъде, Колм? — извика бащата.

— Надолу по падината, където се стичат отпадъците — без миг колебание отвърна момчето. — Щом няма никакви пазачи, ще можем да се прекачим през оградата в края му.

— Значи ще се срещнем там — каза Ниш, — но ако не дойда, тръгвайте без мен.

Той се затича към работилницата, близо до която висеше огромният гонг. Там сграбчи чука и нанесе три удара.

— Събудете се! — ревна механикът. — Никеранд гори, лиринксите настъпват. Ставайте!

Из целия лагер се разнесоха крясъци и викове. От колибите наизскачаха бежанци, които започнаха да се блъскат едни други в

паниката си. Един от домовете се обгърна в пламъци. Ниш удари гонга за последно, понечи да захвърли чука, но прецени, че подобно оръжие е за предпочитане пред празни ръце, затова го прибра под мишницата си и се затича на свой ред.

Близко до ъгъла на една къщурка механикът бе съборен от група притичващи. Не му оставаше друго, освен да прикрие главата си с ръце, да се свие и да ги изчака да отминат. След това той продължи да се придвижва, като се придържаше до стените на постройките. Някъде от лявата му страна избухнаха нови пламъци — бе запалена колиба, под чиято светлина бежанците нападаха портата. Един от тях успя да се прехвърли от другата страна, за да отвори.

Ниш продължи. Вече бе оставил по-голямата част от лагера зад себе си. Препъвайки се в мрака, той се плъзна по мазната глинеста почва и се озова в някаква канавка. Ако можеше да съди по миризмата, изглежда бе попаднал на правилното място. Поне това му спестяваше търсенето.

Някъде пред себе си можа да различи още няколко силуета — изглежда и други бяха споходени от замисъл като неговия, а може би това бе семейството на Колм. Тъй като нямаше как да бъде сигурен, Крил-Ниш не се провикна.

Пронизителен писък на ужас долетя иззад него, последван от рева на стотици гърла. Това врагът ли беше? Механикът пое настрани, за да се изкачи по стената на дерето и от върха на близка могила се обърна към портата.

Хората търчаха обратно към лагера, премазващи едни други в отчаянието си да се измъкнат. Той знаеше какво приближава зад тях, но искаше да го види със собствените си очи.

Огромна форма прелетя над оградата и се приземи сред пламъците. Силуетът не можеше да бъде сбъркан — масивно тяло, гребенеста глава и ципести криле. Лириккс. Други нахлуха през разтворените порти.

Ниш не можеше да понесе гледката. Той се затича надолу и дори прекоси зловонния поток, за да се втурне по другия бряг, пробождан от агонията в крака си. Тази болка му позволяваше да изпита представа какво би било усещането да бъде изяден жив.

Крил-Ниш изникна от падината и се изправи пред оградата. В нея личеше прясна дупка, оставена от предишните бегълци.

Механикът се промуши на свой ред, при което раздра ризата си.

Озовал се отвън, той се огледа за семейството на Колм, но от тях нямаше и следа.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Юлия се намираше в мината с Иризис — единствената ѝ приятелка, след като скрутаторът я беше предал, а Ниш я бе изоставил. Впрочем дребната жена изпитваше подозрения и към нея. Някогашната близост между Иризис и Ниш надделяваше над факта, че в миналото Иризис се бе застъпвала за нея. Юлия ненавиждаше това минало с цялото си ревниво сърчице. Доставяше ѝ голямо удоволствие да се противопоставя на Иризис всеки път, когато това беше възможно.

Миньорите Дандри и Пита също бяха с тях, за да се уверят за безопасността им. И освен това защото не обичаха външни хора да се щурат из галериите им. Ескортът приключваха двама войници, въоръжени с тежки арбалети. Тайното изнасяне на кристалите през лиринкски тунел бе сложило край на усещането, че мините са убежище от света. То бе ги превърнало в място, където всеки миг зад тях можеше да изникне враг.

В момента провеждаха проучване на седмо ниво, в секцията под жилата, открита от Джоейн. Зоната бе опасна, с множество забранени заради нестабилност места. От началото на тази мъчителна седмица Юлия не бе открила никакви кристали.

Моля те, открий нещо, Юлия, молеше се Иризис. Каквото и да е! Няма да понеса да съобщя на скрутатора за пореден провал. Снощи в очите му видях, че се страхува.

— Нищо не виждам. — Юлия бе застанала край стената, долепила ръце до камъка. През целия ден бе казвала това.

— Добре — уморено каза Иризис. Кога за последно си бе отспивала човешки? — Сега накъде, Дандри?

Жената повдигна карта, върху която бе нанесла всички посетени от Юлия места.

— Приключихме с това ниво. Остава ни единствено осмо, ако скрутаторът разрешава.

— Вече имам позволенията му — каза Иризис.

— В писмена форма — намеси се Пита. — Достъпът до осмо ниво бе изрично забранен от предишния отговорник.

Той имаше предвид отговорник Ги-Хад, неин втори братовчед, погинал в онази ужасна битка край лиринкските иглута. Иризис никога нямаше да забрави смъртта му. Ги-Хад бе добър човек, макар да бе уредил тежко наказание за нея. Гърбът ѝ щеше да носи белезите от камшика до смъртта ѝ.

Тя му подаде копие от писмото. Пита добави подпис и го прибра в джоба си.

— Тогава да вървим — каза миньорът.

— Уморена — каза Юлия, чиито думи ставаха все по-оскъдни с напредване на изтощението ѝ. — Не мога повече.

— Моля те, Юлия — настоя Иризис. — Само един час. Скрутаторът... — Тя млъкна, осъзнала грешката си.

— Изгубих модела — рече дребната жена, доволна от възможността да откаже. — Отивам вкъщи.

Иризис се върна във фабриката малко след здрач, но Ксервиш Флид вече се беше оттеглил. Късната поява не можеше да оправдае забавянето на доклада ѝ, затова тя се отправи директно към стаята му. Както бе очаквала, вратата бе открената. Иризис почука и я бутна широко.

Вътре бе топло. В ъгловата камина бе накладен огън. Скрутаторът стоеше край масата, този път облечен, заобиколен от карти и документи. В ръката си държеше линия и измерваше разстоянието между поредица червени точки върху картата, за да нанесе резултатите върху лист хартия.

При влизането ѝ той остави перото. Необичайна постъпка.

— Не е нужно да ми казваш. Не сте открили нищо.

— Страхувам се, че сте прав, сър.

Флид се облегна назад в стола си и качи крака върху масата.

— Затвори вратата. Седни. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не мога да кажа, че обожавам настойката от ряпа.

— Не възнамерявах да ти предложа това. — От ъгъла на сандъка си той изтегли бутилка от зелено стъкло, грижливо повита, извади запушалката с помощта на малък сребърен инструмент и щедро наля в две чаши. — Това е *истинско* бренди, стогодишно.

Чашите също бяха истински, от кристал, каквито родителите на Иризис имаха у дома, но във фабриката не се срещаха. Тя обгърна пръсти между своята и внимателно подуши. Миризмата на алкохола блъсна ноздрите ѝ.

— Какво празнувате, сър? — попита Иризис, когато очите ѝ се успокоиха. Тя докосна чашата си до неговата и отпи съвсем лека глътка. Напитката бе великолепна, най-добрата, която бе опитвала досега.

— Пия бренди на погребения, не на сватби, Иризис. — Той изпразни половината си чаша. — Ти ме мислиш за вездесъщ, нали?

— Някога наистина беше така, сър.

— Аз също си имам началници, майсторе, и те са далеч по-жестоки от мен. Освен това има и друго — колкото по-високо се изкачваш, толкова по-дълъг е полетът при падение. Поне по-високо не мога да се изкатеря, за което се радвам. Но ти никому не казвай.

— Получили сте мъмрене от скрутаторите?

— Може да се каже, макар че онези от Съвета не биха се изразили толкова открито. В крайна сметка писмото им започва така: *Бъди уверен, Ксервиш, че ние не изразяваме недоволствие*. Разбира се, това означава, че те са *изключително* недоволни. Бесни! — Той се засмя, което Иризис намери за странно.

— Какво ще стане с вас? С нас?

— Притесняваш се, че когато кулата рухне, отломките ѝ ще смачкат мравките? Предполагам, че действително ще стане така, *ако* рухне. Но аз съм борец, Иризис, и още далеч не съм сразен. В Съвета имам не само врагове, но и приятели.

Донякъде успокоена, жената се облегна назад и отпи нова глътка от великолепното бренди. Тъй като пиеше рядко, вече бе започнала да усеща приятно замъгляване.

— Не се чувствай прекалено уверена — продължи скрутаторът. — Още един провал — и с мен може да е свършено. Войната се развива изключително зле.

— Вие нямате вина за това!

— Бързо бих си приписал заслугите, ако положението беше обратно. И освен това мога да бъда винен за аахимската инвазия, както я наричаме. Без Тиан подобно нещо не би се случило.

— Но вие дори не сте били там, когато се е случило. Ако някой трябва да бъде обвиняван, то това съм аз.

— Не ми напомняй! — изръмжа Флид, изпразни чашата си и я напълни отново, допълвайки и нейната. — Ейнунар е моя провинция. От мен се очаква да зная всичко, което се случва там, и да го контролирам.

— Колко зле отива войната?

— Изключително зле!

— Хората казват това от много отдавна.

— Защото от много отдавна тя се развива зле, но сега развитието е по-лошо от всякога. Години наред губим територия, без да компенсираме с напредък. След дванадесет месеца всичко може да е свършило и всички да се озовем в кошари.

— Наистина ли е толкова безнадеждно? — Иризис отпи по-смело.

— Не. Работим над множество... тайни оръжия. Ако едно или две от тях отбележат успех, ходът на войната може да бъде обърнат.

— Какви тайни оръжия?

— Ако ти кажа, няма да бъдат тайни. Мисли за промените, които кланкерите внесоха в статуквото. Бихме могли да използваме контролерите, за да захранваме десетки механизми — прожектори, оръжия, помпи, лодки. И трябва, защото вече не разполагаме с работната ръка, която ни е необходима.

Тази мисъл трябваше да е успокояваща, но далеч не беше.

— Вече в достатъчно голяма степен разчитаме на Тайното изкуство — каза Иризис. — И започваме да виждаме изцедени възлови точки. Ако аз бях част от Съвета, тези неща биха ме разтревожили.

— За щастие никога няма да бъдеш — отвърна Ксервиш Флид, — така че остави тези тревоги на нас.

— Но лиринксите също имат свои собствени проекти, като плътоформирането. Какво ще правим, ако те успеят в разработките си?

— Ще се нуждаем от наши нововъведения, с които да ги лишим от това предимство. — Скрутаторът извърна поглед. Не искаше да говори за това.

Иризис бе споходена от внезапна мисъл.

— Следовател Фин-Мах не изучаваше ли плътоформирането им? Не съм я виждала от месеци.

Фин-Мах, следовател на Тикси, отговаряше пряко пред перквизитора — и индиректно пред Флид.

— Да. И все още го изучава.

— Къде е тя?

— В момента отсъства по възложение на Съвета. Не задавай такива въпроси.

— Ами аахимите и единадесетте им хиляди конструкта? Те с нас ли са, или против нас?

— Не знаем. Трудно е да се определят като плодотворни опитите да бъде установен контакт с тях.

— А вие какво мислите?

— Бих казал, че те са прекалено ожесточени, за да преговарят. Огорчени от факта, че хароните са ги държали роби на собствения им свят. Двойно по-огорчени, че след нарушаването на Забраната техният свят е станал необитаем. Чувам, че те винят нас, което е повод за тревога. Не разполагаме с нищо, което да изправим срещу конструктите им, може би същото важи и за лиринксите. Дългата война ни е отслабила. Докато аахимите са силни. Тяхното решение ще реши съдбата на Сантенар.

— В такъв случай колко точно е важна нашата работа? Наистина?

— От изключителна важност е да открием какво се е случило с възловата точка.

— Тогава защо не се заехме директно с този проблем?

— Защото без кристали цялата тази фабрика става безполезна. Биха пострадали и заводите, които снабдяваме с готови контролери. Ако това стане, главата ми ще увисне над портата и ще ме замени друг скрутатор. А ти ще изхвърчиш до най-много седмица. Ти си белязана, Иризис.

— Кой би бил новият скрутатор?

— Не мога да обсъждам тези неща. Но мога да ти кажа едно — прибързах да отписвам бащата на Ниш. Перквизитор Джал-Ниш Хлар се е възстановил от нараняванията си. До края на живота си той ще бъде противна за сетивата гледка, винаги ще го измъчва болка, но тези неща само са усилили амбицията му. Той все още иска да бъде скрутатор, а има само един начин да се озове на тази позиция. Само през осакатения ми труп.

Иризис обви ръце около себе си и потръпна. Споменаването на перквизитор Хлар я бе накарало да се почувства затворена жива в ковчег, до който се опитва да се докопа звяр.

— Някога били ли сте приятели?

— Не. Бях негов наставник за известно време, но това бе преустановено по взаимно съгласие. Джал-Ниш е прекалено амбициозен, а на амбициозните хора не може да се има доверие. Те винаги мислят първо за собствения си интерес.

— Казано от човек, който е бил скрутатор в продължение на тридесет години!

— Направиха ме скрутатор, защото бях по-добър в работата си от всички останали. Никога не съм искал да бъда част от Съвета, но когато се озовах там, трябваше да се вкопча, защото знаех какво става, когато разтвориш пръсти. И все още мисля, че мога да изпълнявам задълженията по-добре от когото и да било, въпреки последните няколко месеца. Тук е горещо — изсумтя той. — Нещо против да си сваля ризата?

— Виждала съм гърдите ви — леко се засмя Иризис. — Не се опасявам, че ще изгубя контрол.

Торсът на скрутатора бе жилест и покрит с белези. Създаваше впечатлението, че месото е било изтръгнато изпод кожата.

— Винаги съм се чудила за вас — каза тя. Флид беше грозен, но не отблъскващ. Когато бъдеше опознат, забележителната му личност изместваше вида му.

— Не си само ти.

— Кой ви е причинил такива ужасни неща?

Скрутаторът изпразни чашата си, но не отговори.

Иризис повдигна бутилката.

— Още?

— Не, благодаря ти. Предстои ми работа, за която ще ми е необходим трезва мисъл. Съветът на скрутаторите ми го причини. Или поне оттам дойде нареждането.

— Нима те измъчват членовете си? — попита отвратената жена.

— Тогава още не бях скрутатор, а перквизитор. Млад и красив, който напредваше бързо. Това ме бе направило прекалено самоуверен, прекалено любопитен. А както знаеш, скрутаторите разполагат с най-

добрата шпионска мрежа. Обичат да се хвалят, че знаят всичко, макар в действителност това да е невъзможно.

— Аз проявих непредпазливостта да размишлявам над нещо, което всички останали бяха пропуснали. И да видя нещо, което никой друг не бе съзрял. Видях последователност, която не трябваше да виждам.

— За какво говорите?

Флид доближи длан до гърдите си:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Иризис не искаше. Тя отпи от чашата си. Скрутаторът посегна към бутилката, поколеба се, сетне в крайна сметка си наля. Двамата замълчаха, заслушани в пукота на пламъците.

— Ставаше дума за нашия ръководител — каза леко завалено Флид.

— Съветът на скрутаторите?

— Не, истинският господар. Нуминаторът.

— Никога не съм чувала за него.

— Никой не знае кой е нуминаторът, но можеш да бъдеш сигурна, че зад Съвета се крие сила, която преследва собствени цели. Възможно е тя да не се интересува от развоя на войната. Възможно е тя да е манипулирала всичко от сформирането на Съвета насам.

— Нуминаторът — замислено повтори тя.

— Никога не споменавай това име! Забрави, че си го чула. Това е готова смъртна присъда. Изглежда съм изпил повече, отколкото възнамерявах.

Внезапно той изглеждаше крехък и уязвим, което й се стори неочаквано мило.

— Аз също пих повече, отколкото трябваше — отвърна Иризис и се приближи до него, за да плъзне пръст по белезите на гърдите му. — Сигурно много сте страдали.

— Така беше. И бих предпочел да не ми се напомня. Освен това ти също си усетила камшика.

— И нося белезите да го докажа, макар да не приличат на вашите.

— Съмнявам се.

— Бихте ли искали да ги видите?

— Всъщност, да.

Тя разкопча ризата си, свали я и я постави върху облегалката на стола. Иризис имаше великолепна гърд. Но и тялото ѝ не отстъпваше.

Очите на скрутатора пробягаха по нея, сетне още веднъж. Накрая с дрезгав глас той каза:

— Не виждам белези.

Иризис се обърна. Гладката кожа на гърба бе прорязана от белези, които дори и след половин година лилавееха. Флид внимателно допря грубата си длан до нея, при което Иризис потръпна.

— Видях достатъчно — каза той.

— Наистина ли?

— От гърба ти.

Иризис отново се обърна с лице към него.

— Би ли искала да видиш и останалите ми белези?

— Зависи.

Той повдигна огромна вежда.

— От какво?

— Дали всяка част от вас прилича на гърдите ви.

Флид свали панталоните си.

Иризис го погледна замислено:

— Аз ли съм работата, за която искахте трезва мисъл?

— Да.

— Вие не сте особено красив, скрутаторе, нито особено млад. Какво ви кара да мислите, че бих проявила интерес?

— Казах ти. Ние, скрутаторите, сме особено горди от факта, че знаем всичко.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Определено от скрутаторите има какво да се научи, помисли с усмивка Иризис, когато Флид заспа. Тя се измъкна от леглото и го погледна. Неотдавна сигурно биха изглеждали странна двойка, защото във физическо отношение Ксервиш бе нейна пълна противоположност. Иризис го зави по-добре, облече се и се отправи към банята, а после и към стаята си, но не за да спи.

Нейната стая бе дребна, тъмна и потискаща — като всяка друга стая във фабриката. Въпреки времето, прекарано тук, Иризис така и не можеше да свикне. Като представителка на заможния род Стирм бе раснала в стая, по-голяма от домовете на повечето хора, от която се бе откривала гледка към езеро, поляна и лес. По тази причина заводът ѝ се струваше още по-противен с грозотата си. Същото се отнасяше и за работата ѝ. От съвсем малка Иризис бе мечтала да изработва бижута, но семейството ѝ не бе искало да чува за подобно нещо. В нейно лице роднините ѝ бяха виждали възвръщането на поизгубената родова слава.

Иризис ги ненавиждаше за тази принуда, но всеобщата война не ѝ оставяше друг избор. Семейството и Историите бяха всичко за нея и тя не можеше да се противопостави. Тя бе станала занаятчия, а сега и майстор, но за майка ѝ това не беше достатъчно — нямаше да се успокои, докато дъщеря ѝ не достигнеше най-горната степен на занаятчийската йерархия. И Иризис щеше да го стори. Но когато войната свършеше, тя възнамеряваше да се заеме с бижутерство.

Погледът ѝ се плъзна по стените, украсени с неща, които тя изработваше в свободното си време, най-вече миниатюри от изобилстващото тук сребро и полускъпоценни камъни. Тяхната изработка ѝ доставяше по-голямо удоволствие от всичко, което бе създавала като занаятчия. И това измъчваше душата ѝ. Много от жените в завода носеха изработени от нея бижута, които бяха забележителни. Но изработката на украшения нямаше да помогне на войната. А войната бе на първо място. Иризис разбираше това и го приемаше, но пак не беше достатъчно.

С въздишка тя насочи мислите си към работата. Планината несъмнено бе пълна с кристал, само че дори Юлия би се затруднила да усети находищата през левга скала. Но ако миньорите ѝ проправеха път, това щеше да помогне.

Оставаше неразрешен и проблемът с изчезващите възлови точки. Установяването му бе жизненоважно за хода на войната. А възлагането на задачата на нея означаваше, че скрутаторът не е доволен от работата на останалите екипи.

Но аз не зная достатъчно. Не зная нищо за възлите, освен че те излъчват полето. Това е работа за мистик, не за занаятчия, а аз не съм нито едно от двете. Не мога да го направя.

Едновременно с приближаването на зората се проясняваше и единственият възможен път пред Иризис. Трябваше да отиде при скрутатора и да признае.

В шест часа сутринта тя почука на вратата му, понесла поднос.

— Да?

Иризис постави подноса на леглото, тъй като върху бюрото нямаше свободно място. Флид остави перото, разтърка слепоочията си и се усмихна.

— Ухае приятно. Готов съм да се обзаложа на бутилка от снощното бренди, че не си взела тези неща от столовата.

— Аз ги приготвих. Специално за вас.

Скрутаторът я изгледа проникателно, взе подноса и го постави върху отрупания плот. И свали кърпата: пресни хлебчета, все още димяща печена риба и чаша джинджифилов чай.

— Ще се присъединиш ли? — Флид посочи към насрещния стол.

— Не, благодаря ви. Вече закусих.

Това беше лъжа, но тя не искаше да се храни заедно с него. Това щеше да направи нещата още по-трудни.

— Тъкмо за мен ще има повече. — С пръчиците си за хранене той отчупи късче розово месо от рибата и го сдъвка с видимо удоволствие. — Превъзходно — похвали скрутаторът, разчупвайки едно от хлебчетата. — Има ли нещо, което да *не можеш* да правиш добре, Иризис?

Тя не отговори. Доставяше ѝ удоволствие да го гледа как се храни. Ксервиш отпи от чая си, добави мед направо с пръст и погледна към Иризис.

— Зная, че искаш нещо. Какво е то?

В стомаха ѝ се бе образувала буца с големината на малка тиква. Този път тя не можа да издържи погледа му. Харесваше скрутатора, беше се любила с него. Нима можеше да го разочарова по такъв начин?

Но пък не можеше да премълчи. Той трябваше да знае.

— Искам да призная. Не, не е така. *Трябва* да призная. Вече не мога да понеса да крия истината.

Флид си избра вкусно парче риба и облиза устни. Как можеше да е толкова небрежен?

— Да признаеш? Ти ме изненадваш, Иризис. Какво би могла да признаваш пред мен?

Думите ѝ изхвърчаха с напора на дълго притаяване:

— Аз съм измамница, скрутаторе. Не съм в състояние да черпя сила от полето. Изгубих таланта си, когато бях на четири години, и оттогава нито веднъж не съм успявала да си го върна. През цялото досегашно време не съм спирала да лъжа и мамя. Не мога да изпълня задачата, която ми възложихте, защото няма как да изследвам възела и да разбере какво не е наред с него.

— Но ти изпълняваш задълженията си, Иризис. Тази фабрика изработва най-добрите контролери в източния квадрант, и то ги изработва най-бързо. Съветът е доволен от работата ти.

— Но...

— Освен това ние *знаем*, че си черпила сила. Направила си го на онова плато, когато контролерите е трябвало да бъдат пренастроени към тамошното двойно излъчване. Фин-Мах е била там.

— Това... Юлия ми помогна, сър.

— Не съм „сър“ за партньорките си, Иризис.

— Ксервиш... — Това обръщение не ѝ се струваше уместно, трудно ѝ беше да го използва. — Тогава ми помогна Юлия, Ксервиш. Тя ме насочваше и силата просто потече. Сама не бих се справила.

— Но нали изпращам и нея с теб. Какъв е проблемът?

— Аз не съм онова, което би трябвало да бъда.

— Както всички ние. Аз съм прагматичен човек, интересуват ме единствено резултатите. Ти работи добре с перцептора, затова ти се

доверявам и сега, майсторе.

— Не съм „майстор“ за любовниците си, Ксервиш.

— Извини ме. Скрутаторът в мен се обажда.

— Аз предпочитам скрутаторът да бъде в мен — подметна Иризис.

Флид се усмихна.

— Да. Много добре. Дали... — Той се поколеба, като никога неуверен в себе си. — Как смяташ, дали ще имаме и други възможности в това отношение?

Иризис се престори, че обмисля, преди да го погледне в очите.

— Осъзнавам, че всеки един от нас има да изпълнява дълг, Ксервиш.

— Предпочитам обратното значение — ухили се Флид.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— По-късно ще разбереш. Има дълг — да изпълнява!

Иризис се отпусна на леглото и затвори очи, заслушана в потракването на пръчиците за хранене. Скрутаторът се хранеше шумно и освен това обичаше да сърба чая си. Но това не я притесняваше. В неговата родина това бяха добри маниери.

Тя беше много уморена. Не беше мигнала цяла нощ, а признанието пред Флид я беше изтощило емоционално. Освен това проблемът бе останал неразрешен.

— И още нещо, Ксервиш.

Той допи чая си, обърса уста и се обърна към нея.

— Мислиш, че не знаеш достатъчно за възловите точки. Че това е работа за мистик, а не за теб.

— Именно.

— Няма да бъдеш сама.

— Кой ще бъде с мен?

— Ще узнаеш, когато му дойде времето.

Днес определено не беше един от добрите дни за Иризис. Сега работеха на осмото ниво. В умората ѝ никак не ѝ се занимаваше с капризната и детински сприхава Юлия, която непрекъснато се оплакваше от главоболие и се свиваше при най-малката провокация. Миньорите, по принцип грубовати, също се затрудняваха да сдържат

нервите си. Бяха вбесени от загубата на наградата, от навлизането на врага в мината, а и не на последно място — от нуждата да работят под толкова нестабилна скала. Вече на два пъти Дандри бе крещяла на Юлия. Ако се случеше трети път, на днешното дирене щеше да настъпи край.

— Това е безнадеждно — каза Иризис на Пита. В момента напредваха по протежението на тунел, чиито стени одираха раменете ѝ. — Няма ли някакъв белег, който да указва кристалните находища?

— Жилите са напълно произволни. И често, поне в тази мина, най-добрите залежи са в най-опасните места. Като... — Той се загледа напред.

Иризис усети, че нещо бива крило от нея. Струваше ѝ се, че се въртят в кръг.

— Може ли да видя картата на това ниво?

— Това е работа на миньорите — промърмори Пита и нави хартията.

Тя протегна ръка.

Мъжът премести картата зад гърба си.

— Нямате право. Освен това нищо не бихте разбрали от нея.

— Писмена заповед от скрутатора ли искаш да ти покажа? — студено попита Иризис.

— Дай ѝ проклетата карта, Пита! — кресна Дандри и се отдалечи.

Ръката на миньора се отпусна. Той не подаде картата, но и не се възпротиви, когато младата жена я издърпа между пръстите му. Ликът му бе придобил изражението на упоритост, което така често бе съзирала сред колегите му.

Картата беше, разбира се, напълно разбираема. Тунелите бяха отбелязани с двойни линии, чиято дебелина варираше в зависимост от големината на прохода. Шахтите бяха нанесени с кръгчета, а стрелки указваха посоките им. Край стените на проходите имаше непознати за Иризис символи, за които тя предположи, че указват различните типове скала и находищата от руда или кристал. Местата, обходени от Юлия (до този момент напразно), бяха отбелязани с червено. Червените белези оформяха подобие на П-образна форма около централна сърцевина тунели.

Тя вдигна очи от картата и погледна към Пита:

— В тази част изобщо не сме били.
— Прекалено е опасно — отвърна миньорът.
— Това ли означават тези назъбени черти? Опасна скала?
— Да!
— Все пак бих искала да отидем там.
Той захвърли кирката си.
— Отивайте сама!
— И ще го сторя. Дай ми фенера си.

Миньорът ѝ го подаде, Иризис повика Юлия и я поведе. Отвъд първия завой тя се обърна към перцептора:

— Трябва да отидем на ново място. Съгласна ли си?

— Да — отвърна дребната жена. — Можем да отидем навсякъде, където поискаш.

— И не те е страх, че отиваме без миньорите?

— Пита не ми харесва. Той е гневен човек.

— Мястото, където отиваме, е опасно. Възможно е скалите да ни затрупат.

— Зная, че ти ще се грижиш за мен.

Иризис въздъхна:

— Да вървим.

— И тук ли нищо? — каза Иризис около шест часа по-късно. Тихата мрачина на мината я потискаше все по-силно. Още от момента, в който бе напуснала повърхността, бе започнала да изпитва притеснение.

Юлия поклати глава.

— Главоболие. Искам да се връщам.

— Нека погледнем и отвъд онзи ъгъл.

Иризис се отправи към въпросното място, неохотно следвана от Юлия. Нищо чудно, че дребната жена се оплакваше от главоболие — въздухът тук беше изключително тежък, с леко сериста миризма, превъзхождана от зловонието на застояла вода. Което беше странно, защото картата не показваше вода на осмо ниво. Откъде ли идваше миризмата?

След завоя тунелът се стесняваше между стени от бял кварц. Отвъд личеше единствено розов гранит. Влажни купчини натрошена

скала, почти половин човешки бой високи, отчасти блокираха прохода. Изглежда тук таванът бе наистина нестабилен. От него се стичаше вода.

— Тук определено няма да продължаваме. — Иризис се обърна и завъртя полузатворения фенер, за да не заслепи Юлия.

Спътницата ѝ се промъкна край нея и направи още няколко крачки, загледала в тъмнината, подушвайки. Иризис продължи. Юлия не се нуждаеше от светлина, на тъмно упражняваше таланта си по-добре.

Иризис вървя близо пет минути, преди да осъзнае, че Юлия не е с нея. Светлината на повдигнатия фенер не откри нищо. Тъй като нямаше смисъл да крещи или да я нагрубява — това само щеше да влоши нещата — тя се върна обратно до мястото, където таванът бе започнал да пропада. Юлия я нямаше, но сред глинещата почва личаха следи.

— Юлия — тихо повика тя.

От пукнатина в тавана се посипа прах. Иризис продължи предпазливо — нестабилната и влажна скала бе далеч по-опасна от сухата. Тя се промуши напред, одирайки гърди, все още чувствителни от изминалата нощ. Парче гранит се отрони от тавана, за да се приземи пред нея с кишав звук. Иризис потръпна и продължи.

Гнилата скала се простираше докдето стигаше погледът ѝ, а в тези условия това не беше далече. Достигнала лек завой, тя се загледа по протежение на прохода. Нещо бе приклекло в другия му край, но бе трудно да се види подробно. Дори можеше да е лиринкс.

Последната мисъл едва не дойде в повече на нервите ѝ, но Иризис успя да потисне вика си. И веднага след това се укори — та лиринкс не би могъл да се промуши в този тунел! Тя повдигна фенера, чиято светлина прогони неяснотата на сенките. В края на прохода клечеше Юлия, опряла ръце на стената.

— Какво правиш? — смъмри я Иризис. — Това място е прекалено опасно. Трябва да се връщаме.

— *Виждам* нещо.

Русокосата жена едва не изтича при нея.

— Какво? — прошепна тя, когато се доближи до Юлия.

— Кристал. Хубав кристал. *Голям* кристал!

— Наистина? Сигурна ли си?

— Голялям кристал! — Юлия се въртеше, сякаш търсеше нещо, което ѝ убягваше.

— Къде, Юлия? В коя посока?

Ръката ѝ посочи пода.

— Там.

— Близко ли е?

Юлия не умееше да преценява разстоянията, но посоките ѝ почти винаги се оказваха верни.

— Не толкова близко — каза перцепторът.

Това означаваше голямо разстояние. Девето ниво бе още по-опасно, отчасти наводнено — степента се променяше в течение на годината. Миналата есен Тиан бе успяла да избяга през него, но сега зимата отминаваше, а това означаваше наводнения от разтопяването на снега. А ако находището се намираше под девето ниво, направо можеха да забравят за него. Примитивните им помпи нямаше да смогнат да се справят с нахлуващата вода.

— Да си вървим, Юлия. Ще дойдем утре сутринта.

Като никога дребната жена не бързаше да си иде. Тя остана край стената, опипвайки я с пръсти. Върху лицето ѝ се четеше оживление.

Изтерзана от умората на безсънната нощ, Иризис я хвана за ръката.

— Ела. Става късно.

Юлия се възпротиви:

— Остави ме на мира!

Иризис направи крачка назад от удивление.

— Какво има?

— То ми говори!

— Какво казва?

Юлия я изглежда странно, със смесица от презрение и съжаление.

— Не би разбрала.

Другата жена нямаше намерение да спори. Тя приседна до стената и затвори очи, но подскочи, когато скалата се разтърси. Въздухът се раздвижи, понесъл влажна и глинеста миризма. Нова част от тавана бе рухнала.

— Юлия?

Последната не помръдна и не отговори. На Иризис не ѝ оставаше друго, освен да изчака — тя отново се настани и неусетно заспа.

— Готова съм. — Юлия я разтърсваше за рамото.

— Какво? — промърмори Иризис, замаяна от съня. И отвори очи сред пълен мрак. — Къде... — Тя си спомни. — Какво стана с фенера?

— Угасна преди цяла вечност.

Опипом занаятчиата откри фенера и го разклати — празен и студен. Маслото му бе изгоряло отдавна. Как щяха да се върнат обратно до асансьора? Осмото ниво бе същински лабиринт.

— Юлия — прошепна тя. — Страх ме е. Не зная обратния път. Какво ще правим?

Отговори ѝ приглушен звук, който Иризис сметна за ридание. Паника стисна гърлото ѝ.

Дребна топла ръка откри студените ѝ пръсти.

— Всичко е наред — успокояващо каза Юлия, както често ѝ говореше самата Иризис. — Аз зная пътя.

Това отношение подразни Иризис, но тя се постара да не го показва. Може би перцепторът наистина знаеше как да излязат. Възможно бе решетъчният модел да съдържа отговора.

Юлия внимателно я задърпа след себе си.

— Това е грешната посока — просъска Иризис. Помнеше, че се бе облегнала на дясната стена, което означаваше, че обратният път е наляво.

— Не, не е — спокойно отвърна Юлия.

Иризис не възрази. В такава обстановка дребната жена се чувстваше като у дома си. Същото не можеше да се каже за нея самата — възможно беше да се е обърнала в съня си или след като се е изправила. Сред пълния мрак бе лесно да загуби ориентация.

Тунелът рязко завиваше, за да промени посоката си почти веднага след това. Иризис със сигурност не помнеше подобен S-образен завой.

— Тръгнали сме в грешната посока, Юлия — потръпна тя.

— Спокойно. — Другата жена я потупа по ръката. — Зная къде отивам.

Може би пътят, по който бяха дошли, бе затрупан. Иризис реши да мълчи. Юлия беше единствената ѝ надежда, трябваше да ѝ се довери.

Бяха вървели дълго време, когато перцепторът внезапно спря. Все още уморената Иризис продължи да крачи машинално. Юлия силно дръпна ръката ѝ.

— Какво има? — замаяно попита занаятчията.

— Дупка в пода. *Не би трябвало да е там.*

Откъде Юлия би могла да знае?

— Това означава ли, че трябва да се върнем обратно?

— Остани тук. — Юлия пусна ръката ѝ.

— Юлия?

— Тихо.

Иризис седна върху влажния под. *Ето какво означава да бъдеш държана в сянка*, кисело си помисли тя. Около нея се възцари пълна тишина. Абсолютна тишина. Наруши я слабо потракване.

Какво правеше перцепторът? Може би се опитваше да се спусне в дупката, за да се изкачи от другата страна. За Иризис подобно нещо бе немислимо. Искаше ѝ се да извика, да подири успокоение в гласа на Юлия. Ситуацията ставаше все по-иронична.

Защо Юлия се бавеше толкова дълго? Може би не можеше да се изкачи обратно? Иризис се чувстваше потискащо сама. За да впрегне ума си, тя започна да брои, но се отказа след хиляда, защото се затрудняваше да се съсредоточи.

Внезапно перцепторът изникна до нея.

— Надушвам ноктести.

Така Юлия наричаше лиринксите.

— Къде? — прошепна Иризис.

— Долу. Девето ниво.

— Те ли са направили тази дупка?

— Така мисля.

— Тя до самото долно ниво ли достига?

— Да — отвърна Юлия.

— Какво търсят? — На това питане Иризис можеше да си отговори и сама. — Дошли са за големия кристал. Можем ли да преодолеем дупката?

— Така мисля.

Измъкването на информация от Юлия приличаше на ваденето на зъб.

— Да вървим! Не можем да им позволим да ни притиснат тук. Не искам да свърша като лиринкска вечеря.

Това беше грешка. Перцепторът нададе приглушен писък, след който отново се възцари тишина.

— Юлия — прошепна Иризис.

Отговор не последва. Русата жена протегна ръце в тъмнината и откри Юлия, свита като любимия си броненосец. На самата Иризис ѝ идваше да стори същото. Какво можеха да направят?

Тя остави сгърчената си спътница и се приближи до ямата. В пълния мрак Иризис опипа назъбения ръб и долови позната плесенясала и месна миризма. Лиринксите не бяха далече.

Неприятно беше да работи без най-важното си сетиво, със знанието, че едно подхлъзване е достатъчно, за да полети в дупката и да си строши черепа на пода на девето ниво. Ръцете ѝ напипваха стената, но не и отсрещния край.

Приведена доколкото се осмеляваше над ямата, Иризис бе споходена от нова мисъл, още по-неприятна. Щом тя бе в състояние да надуши лиринксите, вероятно същото важеше и за тях.

Пръстите ѝ откриха тясна издатина от лявата страна, прекалено тясна, за да послужи за прекосяване. Трябваше да определи широчината на дупката. Но джобовете ѝ бяха празни. Не, в единия тя все пак напипа нещо.

Продупчен нид. Иризис премери медната монета в ръката си. Сравняваше риска, който щеше да породви звукът от хвърлянето ѝ, със знанието, което същият звук щеше да донесе.

Застанала на ръба, тя подхвърли монетата. Нидът полетя, отскочи от едната стена на ямата, сетне от другата, за да се приземи с отчетливо издрънчаване върху дъното.

— Слаззик? — долетя лиринкско питане, понесено от ехото.

— Глуннра! — отвърна друг. — Тинчурр.

Иризис се затича назад на пръсти и разтърси перцептора.

— Изправи се, Юлия! Враговете знаят, че сме тук. Трябва да бягаме.

Юлия простена и се сви още по-плътнo. На Иризис ѝ идеше да я срита. Задоволи се да сграбчи дребната жена, която започна да се съпротивлява и едва не ѝ извади окото.

— Престани! — просъска Иризис, а когато Юлия продължи да се бори, русата жена я зашлеви.

Юлия се вцепени и отново се сви. Притиснала я с една ръка, Иризис заопипва пътя си по тунела. Дупката бе очертана от сияние, долитащо от дъното. Лиринксите идваха.

Русокосата жена надникна надолу. Светлината се движеше, долиташе ароматен дим. Лиринксите използваха факли, напоени с дървесна смола. Сега можеше да се види, че ямата е няколко стъпки широка. Дребната издатина край левия ѝ ръб действително бе прекалено тясна. Налагаше се да прескочи. Иризис прецени височината на тавана, за да не си удари главата при скока.

Юлия се бе свила на топчица, с което нямаше да я улесни. Иризис направи три крачки назад и се затича, но в последния момент спря, разколебана. Приведе се, за да си поеме дъх.

Дъното на ямата бе закрито от сянката на крилат звяр, от която се разнесе рев. Този път Иризис трябваше да го направи. Юлия не спираше да се върти в ръцете ѝ, с което затрудняваше преценката на скока. Занаятчицата едва не падна в ямата и бе принудена да пусне Юлия, за да запази равновесие. Дребната жена изпищя, скочи и с удивителна лекота притича по привидно тесния ръб. Без да се обръща, тя се изгуби в тунела.

Неблагодарна крава! След всичко, което направих за теб! В ямата се изкачваше тъмен силует. Иризис вече нямаше избор. Скокът бе единствената алтернатива пред смъртта.

Тя отново изтича назад, два пъти вдиша дълбоко и се затича. Доближаваше ръба, когато главата на създанието изникна. Светлината на факлата се издигаше към лицето му, за да подчертае очи и зъби. Иризис трябваше да го прескочи — и го стори, политайки колкото се може по-високо. Лиринксът опита да я сграбчи, ноктите му се обвиха около глезена ѝ. Жената успя да го изрита в челото и да се добере до отсрещния край, приземявайки се на четири крака.

Лиринксът изрева и изскочи от ямата, повдигнал факлата. Участъкът пред Иризис бе прав около тридесет дължини.

Тя побягна. Почти бе достигнала завоя, когато светлината изчезна. Лиринксът бе преместил факлата зад гърба си, за да не осветява пътя ѝ.

Леко забавяйки ход, Иризис протегна ръце напред. Дори и тази предпазна мярка, съчетана със знанието за предстоящия завой, не съумя да я предпази от сблъсък. Тя определи новата посока и продължи с бърз ход. Надяваше се на пътя ѝ да не изникват още ями.

Трескаво се молеше за тесен участък, който да се окаже невъзможен за преследвача ѝ — на идване бе преминала през няколко такива места. Но тук проходът бе широк почти колкото шосе. И освен това завиваше често, което я забавяше. Всеки път, когато силуетът изникнеше зад нея, той беше по-близо.

Иризис ускори ход, но лиринксът също забърза. Далакът започваше да я боли. Струваше ѝ се, че цял живот не е правила друго, освен да тича. Внезапно лиринксът нададе мощен рев, сякаш разтърсил тунела. Крясъкът съдържаше нотка на триумф. Дребни отломки се посипаха върху главата ѝ. Нещо изтрополи зад нея — къс от тавана.

Ревът отскочи назад, тласнат от ехото. А може би пред нея имаше друг лиринкс? Иризис зърна проблясваща светлина, паникьоса се и когато от лявата ѝ страна изникна страничен проход, тя веднага пое в него. За нейно нещастие това беше сляп тунел, само че сред мрака тя нямаше как да забележи това обстоятелство. Докато не се натъкна на стена.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Гилаелит дойде да посети Тиан още няколко пъти, но тя винаги се преструваше на заспала. Тя криеше нещо. Той бе отложил разпита ѝ, защото имаше много неща, над които да размишлява. Сега войната бушуваше в северната част на Алмадин, а това не беше далече. Лиринксите бяха унищожили армия и опустошили град. Нито обширността на Червейния лес, нито склоновете на вулкана можеха да спрат целенасочена атака. Освен това амплиметът терзаеше ума му. Тетрархът прекарваше часове, загледан в кристала и удивляващ се над образуването му. Все още не го беше докоснал — всеки път числата му бяха казвали да изчаква.

На четвъртия ден след катастрофата на вратата се почука и вестносецът Нирд влезе с бърза крачка. Торбата му се издуваше от депеша, а в ръката си държеше кожен плик. Имаше заострен нос, също тъй заострена брадичка, дългнести уши и дебела до сбръчкване кожа, които характеристики му придаваха сходност с едър гном.

— Какво има? — попита Гилаелит.

— Войната! — отвърна Нирд с изпитателен поглед. Очичките му бяха малки и черни като череша. — Най-добре погледнете първо това. — Той подаде плика. — Току-що пристигна по скит.

Гилаелит развърза червените нишки и измъкна запечатаното с восък писмо. Забелязвайки печата, той се вцепени.

— Благодаря ти, Нирд. Днес следобед няма да имам повече нужда от теб.

След като вестносецът затвори вратата след себе си, тетрархът счупи печата. Писмото беше от неговия пълномощник в Салудит и носеше вчерашна дата.

Сър, боя се, че трябва да ви пиша с тревожни новини. Орда бойни конструкти, моделирани въз основа на машината на Рулке, разрушена в Аахан преди две столетия, прекоси планините откъм Мириладел. 6118 на брой, понастоящем те са се разположили да лагеруват край

южния край на Боргистри, близо до Нишин. Говори се, че са дошли от Аахан. Макар да не виждам как това може да е истина, неоспорим факт е, че те говорят с варварски акцент и разполагат с въоръжение, съответстващо на намерение за война. Изглежда, че те са само част от по-голяма флотилия — според слуховете други групи конструктори са се отправили на юг към Ооло, Кандалум и К'Клисто, а също и на запад към Карама Малама. В момента очаквам допълнителни сведения за тях.

Главната сила е ръководена от някой си Витис, арогантен и противен мъж, суров и безкомпромисен — такива са мненията на онези, които са разговаряли с него. Въпросният Витис не е отправил изявление относно намеренията си, макар да е видно, че те не са миролюбиви. Приложените документи съдържат по-детайлна информация, карти и скици на конструкторите.

Накрая, но в никакъв случай не и по важност, поставям информацията за друг конструктор — **ЛЕТЯЩ** конструктор. Той прелетял над главните аахимски сили преди три дни, нападнал лагера им и съборил Витис, наранявайки крака му, преди да изчезне в посока към Парнги. Говори се, че аахимският предводител не е на себе си от гняв. За момента той е насочил цялото си внимание в търсенето на тази машина и нейния оператор.

В мига, в който се сдобия с нова информация, ще ви пиша допълнително.

Чиари

Чиари, макар това да бе псевдоним, бе сред най-доверените му посредници. Гилаелит смачка писмото в шепа и нареди да му донесат кана с пиво. Самият той излезе на терасата, любимото му място за размишления. Там той се загледа в кратера.

Аахан! Това означаваше двер, а отварянето ѝ бе свързано с онези етерни смущения, които бе усетил преди седмици. Дали това бележеше зараждането на война между световете? Защо, защо Тиан бе докарала летящия конструктор тук? Но пък нали самият Гилаелит бе сторил

всичко по силите си да привлече тайнственото излъчване в нощта, когато тръбите на органа бяха зазвучали? Независимо дали усилията му бяха я довели тук, или появата ѝ бе случайност, фактите си оставаха непроменени. Сега Тиан беше негова грижа.

Как бе успяла да открадне летящия конструкт? И защо бе нападнала аахимите по такъв безразсъден начин? Тази ситуация излизаше извън контрол. За пръв път от цял век Гилаелит изпитваше страх. Възможно беше рискът да се окаже неоправдано висок. Той отново се допита до числата, ала получената последователност бе двусмислена.

Най-разумно щеше да бъде да отведе Тиан обратно до мястото на катастрофата, да я положи до авариралата машина и да я остави да умре. По някакъв начин тя бе толкова тясно свързана с портала, амплимета и конструкта, че собственикът на машината трябваше да я търси.

Макар и неохотно, тетрархът се спря именно на това решение. Той нямаше намерение да рискува живота си за една саката крадла, без значение колко щеше да го измъчва споменът за очите ѝ. И по-рано бе виждал този поглед, нищо добро не произтичаше от него.

Амплиметът беше нещо друго. Изкуството и Науката за земята бяха делото на живота му. Този бипирамиден кристал можеше да го отведе до онази сърцевина, която до този момент винаги бе убягвала на Гилаелит. От него нямаше да се откаже, освен ако не съществуваше риск да изгуби всичко. А този риск щеше да съществува, докато не откриеше по какъв начин Тиан е успяла да открадне летящия конструкт. И тук се криеше проблемът. Всеки компетентен гадател можеше да разчете аурата, излъчвана от амплимета. Ако тетрархът изоставеше конструкта, но задържеше кристала, в машината биха останали достатъчно следи, за да бъде кристалът проследен до Нириандиол.

Трябваше да вземе решение бързо. Дали амплиметът си струваше този риск? Ако не, решението ставаше елементарно. Той слезе при органа, за да прецени какво да прави с кристала.

Там тетрархът премести лоста, отварящ таванския прозорец високо над него. Слабите лъчи на лунния сърп се разляха върху работната му маса, скрежовития глобус и амплимета, положен върху парче разгърнато черно кадифе. Кристалът сияеше силно, а понякога в

сърцевината му настъпваха изменения в интензивността. Странно и интригуващо.

Гилаелит протегна обвита в ръкавица ръка, но я отдръпна, когато една от големите тръби прозвуча почти недоловимо. Звукът напомняше далечното жужене на пчели. Предупреждение. Бе свидетелствал тази проява при всяко посягане към бипирамидата.

Това беше изнервящо. Кристалът бе мощен и чувствителен. Какви ли чудеса очакваха тетрарха, ако успееше да узнае как да си служи с него. Дребната крадла не би могла да използва и нищожна частица от амплиметния потенциал.

Взел внезапно решение, Гилаелит отново пови кристала и го отнесе отвъд клавиатурата: на място, където групи тръби — някои вертикални, други наклонени, повечето вертикални — се подреждаха около място с кука звезда с осемдесет и един лъча. Тетрархът постави кристала в кухнята, намести го и издърпа кадифето.

Върнал се обратно при клавиатурата, Гилаелит внимателно започна да измества превключвател, който издърпваше златен предпазител от средата на звездата. Тетрархът затаи дъх, споходен от нетърпимо напрежение. Всичко можеше да се случи. Или по-лошо, нищо.

Сиянието на кристала започна да отслабва. Искрата изчезна. Изглежда в същия момент облак бе затулил луната, защото сребристите лъчи откъм тавана също се скриха. Всичко се обгърна със скреж. Когато Гилаелит отмести крака си, откъм пода долетя пукот.

Скрежът се задълбочи с изместването на превключвателя до крайна позиция. Сетне, с оглушителен рев, всички тръби на органа прозвучаха едновременно — звук с ярост, впила се в черепа му. Тетрархът притисна ръце над ушите си, но това не помогна — ревят долиташе право в съзнанието му. Една от дървените тръби се пръсна, отломък потъна в ръката на Гилаелит.

Тетрархът ритна превключвателя в изходно положение и ревят утихна, но не и преди още тръби да избухнат, а един метален ред да увисне като маджунен. Покрил дланта си с парчето кадифе, той посегна към звездовидното гнездо. Не би се изненадал, ако кристалът обгореше пръстите му до дим. Но амплиметът изглеждаше непроменен, дори леко по-хладен от преди. Сиянието се бе успокоило.

Гилаелит нямаше представа какво се е случило, но потръпваше от мисълта за настъпилото смущение в етера. Надяваше се, че останалите гадатели няма да разгадаят произхода. Кристалът се оказваше дори по-могъщ от очакваното. И по-опасен. Нещо го бе трансформирало, но тетрархът не можеше да определи какво. Искаше да задържи амплимета за себе си, но и нямаше намерение да рискува живота си, докато го изпитва. Това му оставяше една-единствена алтернатива.

Трябваше да се обърне към крадлата. Но първо трябваше да се погрижи за нещо по-неотложно. Той повика надзирателя си.

— Гъс, искам да събереш група от най-доверените си хора. Идете в гората и донесете машината. Отстранете следите и я донесете така, както е прикрита. Ще може ли всичко да е готово днес?

Надзирателят се замисли, потриващ лъскавото си чело.

— Ще взема двадесет души. Това трябва да е достатъчно. Недалеч има проход, който сме използвали и по-рано, ако си спомняте. Ще използваме него, а остатъка от разстоянието ще изминем под прикритието на нощта. До полунощ машината ще е в подземиято ви.

— Нека хората ти се закълнат да пазят тайна, дори и от интимните си партньори.

— Малко е късно за тайни, господарю. Всички говорят единствено за това.

Гилаелит се навъси. Хората бяха толкова недисциплинирани.

— В такъв случай лично ще говоря с тях. Не бива да има повече приказки. Другите не бива да знаят, че машината е тук. Всъщност дори мисля да ги изпратя от другата страна на ръба. Смятам, че гланборинковите храсти вече цъфтят?

— Ранозреещите. Върху южния склон.

— Отлично. Установих, че тази вечер искам за десерт гланборинков пай. И още нещо.

— Да, Гилаелит?

— Не би било зле, ако ти и хората ти се оттеглите за известно време след тази задача.

— Не е като да няма какво да се прави долу — каза надзирателят.

— Няма да се изкачваме, докато не ни наредите.

— Много добре. И заръчай на хората си да се сдържат от набези върху най-доброто ми пиво.

Гъс се засмя.

— Всеки човек си има слабости. Досещам се, че забележката ви се отнасяше по-скоро за мен, отколкото за тях. Ще я имам предвид, макар че работата ще отваря глътка, господарю.

Верността му заслужаваше да бъде възнаградена. И Гилаелит обеща, макар и с известно съжаление:

— Когато всичко приключи, ще получиш пълна бъчва.

Пружиниращата походка на тетрарха го понесе към стаята на Тиан. До този момент тя бе отбягвала разпитите му, но сега той възнамеряваше да получи очакваните отговори.

Главата ѝ се завъртя към него, когато той влезе. Очите ѝ изглеждаха стъклени, лишени от всякакъв интерес към каквото и да било. Гилаелит си придърпа стол и се настани край леглото ѝ. Крадлата отново се загледа в тавана.

Той се приведе напред, извади писмото от Чиари и започна да го чете на глас. До споменаването на Витис Тиан не обръщаше внимание, но при изричането на въпросното име ръцете ѝ трепнаха под завивката. Гилаелит не обърна внимание на сподавеното възклицание и продължи да чете. Приключил, той вдигна очи от писмото и я погледна. Върху лицето ѝ бе изписан ужас, който Тиан веднага скри.

— Трябва да ми кажеш всичко — наблегна той.

— Няма смисъл. Отведи ме обратно в гората и ме остави до таптера.

— Таптер?

— Летящият конструкт.

— Възнамерявам да сторя точно това. — Тетрархът я изглежда безстрастно, както би се обърнал към най-нисшестоящата си слугиня. Нямаше намерение да проявява сантименталност към престъпници. — Защо си откраднала таптера?

— Не съм. Той е мой.

Това беше нелепо.

— Тиан, Витис търси таптера и теб. И няма да спре, докато не е разпитал всеки възможен свидетел. Аз не мога да му се противопоставя, дори и да исках. Ти си крадла, която е нападнала лагера му и се е опитала да го убие. Трябва да те предам.

— Не! Моля те!

— Тогава говори.

— Той е лъжец, който ме предаде. Той ме нападна пръв. Освен това не съм крадла.

Гилаелит нямаше намерение да ѝ вярва.

— Продължи.

— Не съм откраднала таптера — повтори тя. — Той е мой.

— Няма как да е твой. Построен е от аахимите.

— Малиен ми го даде в Тиртракс.

Тетрархът бавно си пое дъх.

— Малиен е още жива?

— Стара е, но е в добро здраве.

— Интересно. И останалите конструкти ли бяха построени в Тиртракс?

— Всички те са били сглобени в Аахан. Аз отворих дверта, която ги доведе в нашия свят, защото тяхната земя умира във вулканични изригвания.

С много подпитвания и подканяния (и паузи от нейна страна) Гилаелит изтръгна историята. Бе уверен, че в думите ѝ почти няма истина. Разказът ѝ се проточи до късно вечерта. Тръпки полазиха по гърба му, когато догадката му за етерното смущение се потвърди. Някой бе отворил портал. Но това не можеше да е Тиан. Тя не бе достатъчно възрастна, за да е усвоила дори основите на геомантията, да не говорим до степен, достатъчна за отварянето на двер. Тетрархът бе толкова притеснен, че изкрещя да му донесат чаша горчична отвара.

— Но, господарю — отбеляза появилият се Михаил, — вие никога не пиете горчична вода вечер. Вместо това ще желаете ли да ви донеса...

— Донеси каквото ти казах. И чай за Тиан.

Гилаелит се облегна назад в стола си. След като крадлата не бе отворила дверта, тогава кой? Най-вероятно Малиен. Ситуацията бе лоша от очакваното: за света, за него самия, за Тиан. Нейната атака, дори и извършена в самозащита, би представлявала немислимо унижение за гордите аахими. А таптерът струваше цял континент. Кой бе успял да го накара да лети, като някогашния конструкт на Рулке? Тиан не бе казала това. Витис щеше да стори всичко възможно, за да се сдобие с машината. Придобили предимството на полета, конструктите

му щяха да бъдат непобедими. Човешките кланкери щяха да представляват съпротивата на каруци със сено.

После идваше амплиметът. Дори и ако Витис не се осмеляваше да го използва, кристалът бе нужен, за да накара таптера да лети. С достатъчно време аахимите можеха да проследят дирята на бипирамидата. Това бе трудно постижение, но не и непостижимо за разполагащи с неограничени ресурси. Рано или късно Витис щеше да се озове тук.

Не съм обмислил нещата, призна Гилаелит. Да повикам ли Гъс и да отменя задачата? Може би трябва да кажа на Витис къде се намира конструктът, с което ще спечеля награда.

— Разкажи ми за амплимета, Тиан.

— Вече ти казах за него.

— Има толкова неща, които не си ми казала. Той е смъртоносен кристал. Не разбирам как си оцеляла употребата му, дори и нищожна.

Тиан се изчерви и сведе поглед. Погрешно преценил реакцията ѝ за израз на вина, тетрархът се приведе над нея и сурово каза:

— Лично подложих амплимета на тестове и зная, че премълчаваш много неща. Търпението ми е изчерпано. Говори или нещата ще се развият в много неприятна за теб посока.

— К-кристалът е жив — заекна тя.

Крадлата се оказваше по-глупава от първоначалната му оценка, но Гилаелит се престори, че ѝ вярва.

— И откъде разбра?

— Той черпи енергия от полето сам, без дори да е събуждан. — Тя му разказа как се бе сдобила с бипирамидата. — А в Тиртракс, след отварянето на вратата, бе започнал да разговаря с възела.

— Да разговаря с възела? Нелепо!

Тиан обясни случилото се с управлението на таптера. Гилаелит я изслуша мълчаливо, а после започна да се разхожда из стаята, анализирайки думите ѝ и изчислявайки вероятности. Не можеше да ѝ повярва.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита тя. Изглежда се измъчваше от някаква вътрешна борба.

— Не зная.

— Витис не бива да получава таптера. Трябва да го дадеш на скрутаторите. Той ще измени коренно хода на войната.

— Говориш за дълг, след като си избягала от фабриката си?

— Бях поела към Лайбинг, за да предам таптера на тамошния скрутатор, само че амплиметът ме доведе тук. Той отрязва полето, за да се убеди, че няма да долетя.

Поредната абсурдна лъжа. Изглежда тя го вземаше за пълен глупак. Но все пак у нея и историята ѝ имаше нещо, което го караше да се замисли.

— Моля те — каза тя с глас, който би покъртил сърцето на всеки нормален мъж. — Витис е чудовище. Той планира да завземе света ни.

Гилаелит не беше нормален мъж, но дори и той не можеше да размишлява, докато тези трагични очи го наблюдаваха умоляващо. Отново седнал, той се надигна рязко, запращайки стола назад. В погледа ѝ изникна ужас.

Тетрархът излезе да се разходи по ръба на кратера, стъпвайки раздразнено. Той не беше безпомощен. Притежаваше вроден талант за Тайното изкуство, който бе развил усилено. Но пък аахимите несъмнено бяха придружавани от далеч по-умели магьосници. Ако те откриеха какво е сторил, щяха да го унищожат. Гилаелит нямаше намерение да играе подобна игра. По-добре да бъде видян като услужлив, прикриващ същинските си намерения.

А може би трябваше да предаде таптера на скрутаторите? Добро решение, ако то им помогнеше да спечелят войната, но глупаво, ако, както подозираше, те щяха да изгубят. Той изчисли предзнаменованията, но резултатът не беше точен. Направи ново изчисление, но различните числа показаха същата несигурност. Три възможни развития се разгръщаха. От неговия избор можеше да зависи съдбата на света. Една от възможностите бе правилната, останалите щяха да бъдат фатални, само че логиката му отказваше да ги каталогизира. Произволността, най-противната нему проява, изглежда щеше да бъде решаваща.

В ранните часове на утрото Гилаелит седеше в мазето си, оставил кана тъмно пиво край лакътя си, мрачно вторачен в таптера. Още не можеше да повярва на чудатото твърдение на Тиан за създаването на дверта. Той бе изучавал геомантия в продължение на век и половина. Знаеше точно колко време е необходимо, за да бъде

овладяно Изкуството в достатъчна за това степен. А още по-абсурдни бяха твърденията ѝ, че амплиметът разполагал със собствена воля. И все пак... не можеше да загърби онази странна реакция при изпитването му с органа.

Гилаелит не бе достигнал сегашното си знание с умствена неповратливост. Ако бипирамидата разполагаше с някакъв вид минерално съзнание, той щеше да го открие. Но какво можеше да *иска* едно парче кристал?

Той прекара ден и половина в изчерпателно изследване с помощта на най-чувствителните си инструменти. През цялото време сиянието на амплимета не се промени, не премигна нито веднъж. Не се виждаха никакви следи от комуникация — очевидно това беше поредната от фантазиите на Тиан.

Когато Гилаелит напусна и остави кристала, сиянието на амплимета спадна, но сърцевината му започна да премигва бързо. След няколко часа полето на двойната възлова точка при Бореа Нгурле започна да реагира в синхрон. Минаха няколко минути, след което премигването изчезна, а полето отново се нормализира.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Таптерът представляваше друга загадка, макар и по-податлива на логика. Ковачите на Гилаелит бяха свалили смачканата метална обвивка, за да я изправят. Самият той бе огледал целия механизъм на конструкта, но не бе открил принципа, на който машината се носи над земята и лети. Смущаваше го, че една лъжлива крадла бе съумяла да постигне нещо, което убягваше нему.

Два дни по-късно Гилаелит се бе отправил да нагледа Тиан, когато Михаил притича насреща му.

— Господарю, господарю! — извика слугата, нахлувайки.

— Какво има? — сопна се тетрархът, мразещ хаоса и емоциите.

— Кларм, сър. Джуджето скрутатор.

— Какво? Изкачва се по склона?

— Точно в този момент се намира на терасата.

Гилаелит подскочи. Как Кларм бе успял да се изкачи, без да бъде забелязан? Скрутаторска магия!

— Нека тази врата бъде залостена! — нареди тетрархът и се затича, забравил за Тиан.

Кларм бе скрутатор на Боргистри, земята на юг от Бореа Нгурле. Реално погледнато неговата власт не се простираше тук, защото Гилаелит разполагаше с древен документ, указващ, че тази дребна територия му принадлежи. Това състояние на нещата бе в угода на околните предводители и най-вече Съвета на скрутаторите, иначе Гилаелитовият документ отдавна щеше да бъде анулиран. Но войната непрекъснато променяше света и тетрархът болезнено ясно осъзнаваше уязвимостта си. Той трябваше да угажда на всички, да не раздразва никого, да бъде полезен на скрутаторите.

Тетрархът все още не бе направил избора си. Дали трябваше да даде таптера на Кларм, или да излъже и да се надява, че ще му се размине? Дори и да успееше, скоро щеше да му се наложи да изостави Нириандиол и всичките си тукашни постижения. Но ако скрутаторът заподозреше, че Гилаелит крие конструкта...

— Скрутатор Кларм! — каза тетрархът, докато излизаше през овалния вход. — Радвам се да ви видя. Заповядайте.

Пажът на Кларм притича с табуретка в ръка, за да я постави до стремето на джуджето, защото иначе дребният скрутатор не би могъл да слезе сам от седлото. Въпреки недостатъка си, той бе весел по природа. Но споделяше безкомпромисността, обединяваща онези, надянали скрутаторски роби.

Кларм се спусна на земята, кимвайки на слугата си. Походката му навяваше асоциации с човек, прекарал дълго време на борда на кораб. Ослепително усмихнат, скрутаторът протегна ръка. Бе красив, с прекрасна къдрава кестенява коса, която се спускаше по врата му. Очите му носеха цвета на езерото в кратера.

— За мен е удоволствие да бъда тук, Гилаелит.

Тетрархът се поклони ниско и прие предложената му ръка. Винаги бе харесвал Кларм, макар да не му се доверяваше. Най-напред скрутатор, далеч след това приятел.

— За мен е още по-голямо удоволствие да ви приема, приятелю. Колко време мина? Определено прекалено дълго.

— Днес стават единадесет месеца. — Кларм винаги знаеше подобни подробности.

— Заповядайте на сянка. Да заръчам ли да ни донесат кана от най-доброто си пиво?

— Нека бъде бъчва.

Слуга бе изпратен с поръчение, а домакинът отведе госта си под лозите, където седнаха да разговарят. Традицията изискваше първите приказки да засягат незначителни теми — прекрасното време и красотата на близкото езеро. Скоро прислужникът се върна, понесъл кана с размерите на кофа. Следваше го друг слуга, носещ поднос с деликатеси — мариновани вътрешности от езерна риба за Гилаелит и по-традиционни мезета за скрутатора.

Кларм сбърчи нос.

— Виждам, че вкусовете ти не са се променили. — Той си избра парче синьо сирене, добави резенчета корнишон и го погълна цяло.

— Нима има причина за обратното? — Гилаелит защита два червеникавокафяви органа и с погледа на ценител се наслади на потеклите от тях капки, преди да ги погълне. Сетне напълни халбата на скрутатора, наля и в своята. След на здравицата Кларм изпразни на един дъх порцелановата си чаша, наля си втора, погълна и нея, а от третата отпи само глътка. Това се беше превърнало в негова традиция

при посещенията му. Изпитото пиво никога не се отразяваше на разсъдъка му.

Гилаелит, познаващ ограниченията си, се задоволи с голяма глътка, преди да остави халбата върху масата и да погледне скрутатора в очите.

— Зная, че тъмното ми пиво е отлично. На него ли дължа посещението ви, или сте дошли във връзка със събитието, за което говорят всички?

Никой не минаваше край Бореа Нгурле просто така, защото вулканът се намираше на двадесет левги от Големия северен път и наоколо нямаше нищо забележително.

— Предположих, че шпионите ти са ти казали — отвърна Кларм. — Каквото и да е станало сега с този летящ конструкт, той спря напредъка на аахимите, а за нас това е благословия. Само за няколко седмици те прекосиха половината континент, но след изчезването на онази машина не са отмествали главния си лагер. Не е нужно да ти казвам колко ни шокира появата им. Те са дошли от Аахан, Гилаелит. *През дверь!* Какво искат? Наистина ли са бежанци, или са преден отряд, дошъл да подготви настъпление? Дали ще се съюзят с нас срещу лиринксите, ще се присъединят към тях, или ще се сражават самостоятелно? От отговорите на тези въпроси зависи бъдещето ни.

— И бъдещето на аахимите. Радвам се, че дойдохте, Кларм, защото не съм спрял да разсъждавам над това откакто чух за него. Едно нещо ме обърква повече от всичко друго.

Скрутатор Кларм повдигна вежда.

— Най-ранните слухове гласяха, че те несъмнено се подготвят за война. Впоследствие всички доклади показват, че аахимите изглежда са изгубили целта си.

— Възможно е докладите да са покварени — отбеляза Кларм.

— Съмнявам се, че дори тези аахими са пресметливи колкото скрутаторите — възрази Гилаелит с престорена веселост. — Те кръстосват безцелно, а с всеки изминал ден предимството им намалява. Така не се печели война. Ако са възнамерявали да нападат нас или лиринксите, защо не са го сторили досега?

— Въпрос, който Съветът също си задава. След пристигането си аахимите са изпитали няколко сътресения. Забележи. — Скрутаторът обра капка от ръба на халбата си и я облиза с розовичък език. —

Сантенар, който са познавали някога, е представлявал сбирщина от примитивни и войнствени нации, лесна плячка за завладяване. А сега се озовават сред свят, организиран за война, добре въоръжен и закален в поколения битки. Разполагаме с огромни флотилии кланкери, а също и с други оръжия, хранвани от Тайното изкуство. Какво друго, за което те не знаят?

Скрутаторът разпери втори пръст.

— Лиринксите са не по-малко страховит противник и са многобройни. Те също са разработили Изкуството, и то в неразбираеми за аахимите посоки. Справка: плътформирането.

Трети пръст.

— Аахимите са очаквали сънародниците, които са живели тук в продължение на хиляди години, да ги подкрепят, защото те виждат себе си като истинските и неопетнени жители на Аахан. Но аз познавам сантенарските аахими и зная, че те гледат на тях по различен начин. Те ще гледат на нашествениците като на примитиви, които поставят клана пред вида; които в продължение на четири хилядолетия нито веднъж не са се обединили, за да отхвърлят ярема на хароните.

Четвърти пръст.

— Летящият конструкт е тайна, с която те не разполагат, въпреки факта, че са построили всички останали. Над десет хиляди, доколкото съм осведомен. Кой е този гений, който е преобразил работата им толкова бързо и толкова радикално? Съветът е готов да плати един милион златни тела за тайната на полета и по десет хиляди за конструкта и личността, която го е открила.

Гилаелит бе втрещен. Годишната войнишка заплата възлизаше на един златен тел. А скрутаторите бяха пословично стиснати.

— Освен това между самите нашественици има търкания — продължи Кларм. — Клановете ненавиждат Витис заради арогантността му и суровостта. А той, говори се, остро осъжда онези, които не следват нарежданията му. — Скрутаторът изпразни халбата си и я напълни отново. — Каквито и да са били замислите му, кражбата на този конструкт ги е забавило. За да се сдобие отново с него, Витис пожертва елемента на изненадата.

— Искате да кажете, че аахимите не могат да постигнат съгласие за последващите си ходове?

— Сред тях липсва единство. Тази липса представлява възможност за нас, но крехка, защото аахимските разногласия ще изчезнат в мига, в който бъде обявена война. Затова се нуждаем от отговори. Какво знаеш за жената, която е откраднала конструкта? — Очите на Кларм бяха необичайно ярки.

Последен шанс. Ако предадеше таптера и Тиан, дали скрутаторът щеше да му позволи да запази амплимета? Не, разбира се. Без бипирамидата таптерът не можеше да лети. Несъмнено този проблем можеше да бъде разрешен в течение на времето, само че човечеството не разполагаше с време. *Не мога да се откажа от амплимета, реши тетрархът. Сто и петдесет години съм работил за това. Човечеството ще трябва да се оправя само.*

Той погледна Кларм в очите.

— Нищо, с изключение на това, че тя е нападнала лагера им — излъга той. — Ами вие?

Вече нямаше връщане назад.

— Тя е родом от Сантенар, занаятчия от Тикси, изработвала отлични контролери. Името ѝ е Тиан. — Скрутаторът обърса пяната от ръба на чашата си. — Отне ми известно време да открия коя е. Толкова депешки минават през мен... Избягала е от фабриката миналата година след... неприятен инцидент. За последно разбрах, че била отвлечена от лиринкси. Моят колега Ксервиш Флид се опитваше да я върне. Тук идва най-важният въпрос: дали самата тя е успяла да открие как да накара конструкта да лети? И ако не е била тя, тогава кой?

— Как би могла? Не би ли изисквало това контрол над Тайното изкуство? Вие загатнахте, че тя има криминална история. Тя е просто умна крадла. Аз бих насочил вниманието си към сантенарските аахими.

— Защо?

— Слуховете говорят, че дверта е била отворена в Тиртракс. Аахимите разполагат и с нужните ресурси, и с необходимото Изкуство. Кой друг отговаря на тези условия? Аз самият не съм способен, а се съмнявам, че дори Съветът...

— На твоє място бих спрял с разсъжденията тук.

— *Забърквай се в работата на скрутаторите на свой риск* — цитира Гиалаелит.

Кларм се изправи и се приближи до парапета, който бе почти на нивото на главата му. С един скок джуджето се настани отгоре. Тетрархът се облегна до него.

— Притеснен съм — каза Кларм. И наистина изглеждаше разтревожен, рядко изражение за един скрутатор. — Макар че ти си единственият, пред когото признавам. Ако аахимите се обединят, а аз съм сигурен, че това е неминуемо, техните конструктори ще ни унищожат. Превъзходството на въздуха е единственият възможен отговор, който можем да им дадем. Разсъжденията ти са логични, но ние на всяка цена трябва да намерим Тиан преди Витис. Бъдещето ни зависи от тази машина. Ще изпратя съобщенията веднага.

Всеки друг би се почувствал гузен. Гилаелит дори не трепна. Скрутаторът се зае да съставя писмата, сетне двамата се отправиха към постройката, където биваха отглеждани скитове. Тетрархът даде на Кларм пликове, в които джуджето прибра писмата.

— Къде трябва да пристигнат съобщенията? — попита домакинът.

Кларм му каза.

— Колко време ще е нужно, за да разберат птиците къде трябва да отидат?

Остра болка прободe Гилаелит в стомаха и той се превеи.

— Добре ли си, приятелю?

— Стомашни болки.

— Нищо чудно, предвид отвратителните неща, които ядеш.

— С тяхна помощ станах това, което съм.

— Не се съмнявам — сухо каза Кларм. — Мога ли с нещо...

— Имам камък в жлъчката. Скоро ще ми мине.

— Не и достатъчно бързо. Моят аптекар разполага с прекрасно лекарство против камъни.

— Ако проблемът се заинати, непременно ще се обърна към него. — Гилаелит се насили да се изправи. — Колко време, питахте? Никакво. — Той се отправи към лавица с буркани, от които извади три монокристала и сложи по един във всеки плик. — Птицата се ориентира по излъчванията. Тези парчета са предварително синхронизирани със съответните дестинации.

— Хитроумно нововъведение. — Скрутаторът подаде пликовете на гледача. — То определено ще представлява интерес за нас.

Изгубените съобщения са голям проблем.

— Ще получите колкото кристали пожелаете — каза Гилаелит.
— Безплатно.

Кларм се поклони. Двамата изчакаха да видят как скитовете биват пускани — не едновременно, за да не се нападнат — после се върнаха на терасата. Гилаелит все още вървеше леко превит.

— Няма да ни бъде лесно да я открием — каза Кларм, — нито да пренесем нея и конструкта, ако го сторим. Шпионите и информаторите на Витис са навсякъде.

— Това не ме изненадва. Който открие летящата машина и разгадае тайните ѝ, ще спечели войната.

— Който я открие и ми съобщи — каза скрутаторът, — ще се къпе в златна вана до края на живота си.

— Ще ми се конструктът да беше при мен — силом се усмихна Гилаелит. — Моята е от обикновен риолит.

— Не се справяш зле. — Кларм огледа вилата.

— Отне ми доста време.

— А всичко това може да бъде изгубено толкова бързо.

— Така е — въздъхна Гилаелит, избирайки да не обръща внимание на тънката заплаха. — За един миг.

— Като стана дума за това, не изтича ли срокът на договора ни за сярата?

— Да, но ако не желаете да го подновявате...

— Желая, разбира се — отвърна скрутаторът, — макар че много неща трябва да бъдат взети предвид. Войната, други доставчици...

— Убеден съм, че ще постигнем съгласие, Кларм. Както знаете, аз съм изключително гъвкав. И ако има нещо друго, с което бих могъл да помогна на скрутаторите...

— Визираш ли нещо конкретно? — Кларм се престори на отегчен, но не напълно успешно. Гилаелит бе разработил рядкото умение да разчита хората, включително престорената апатичност на скрутаторите.

— Според един от слуховете конструктът е изчезнал в северната част на Червейния лес. Правя всичко по силите си да го открия. Ако го намеря... да кажем, че нямам нужда от подобна машина.

— Търговецът, който я получи, ще се сдобие с цяло състояние.

— Но не би задържал това състояние или конструкта за дълго — отбеляза тетрархът. — Нито главата си. Аз предпочитам да задържа своята. Ако разбере нещо, веднага ще изпратя скит.

— Благодаря ти — каза джуджето и изпразни халбата си. — Както винаги, удоволствие е да се работи с теб.

— Още една халба, приятелю?

— Друг път. Съветът ни пришпорва здравата. Трябва да вървя.

Тиан легна в стаята си и се опитваше да слуша, но успя да долови само няколко изречения. Овладяната сила, която дребният човек излъчваше, я бе ужасила, но дори и той бе за предпочитане пред Витис.

Вратата се отвори и Гилаелит влезе.

— Скрутатор Кларм е опасен човек. Добър приятел, стига да не застава на пътя му, което аз направих току-що, и смъртоносен враг.

Занаятчията затвори очи. Двама смъртоносни врагове, които я преследваха.

— Няма да му предадеш таптера, нали? — Тя затаи дъх в очакване на отговора.

— Не.

— Защо не?

Гилаелит се навъси. Не бе свикнал нему да задават въпроси.

— Амплиметът ми е нужен, така че не можех да се откажа от таптера.

— Но той е изключително важен за войната!

— Някъде винаги има война. Амплиметът може да представлява ключ към далеч по-значими тайни.

Тя не можеше да повярва, че някой може да бъде толкова алчен и глупав.

— Глупак! — извика тя. — Каква полза от скъпоценните ти тайни, ако не са останали хора, които да ги научат?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Ниш се вгледа в прорязваната от пламъци тъмнина. Самотен силует притичваше край стената, но никъде не се виждаше група. Той реши да рискува и се провикна.

— Колм! Оинан, Тинкетил! Кетила! Франси!

Никакъв отговор. Не беше изключено някой лиринкс да е заобиколил от тази страна на лагера и да ги е нападнал. Но вероятно бе да са избягали, неспособни да чакат дълго. Той не ги винеше. Бягството беше надпревара, в която изоставащите щяха да бъдат изядени. Механикът изпитваше единствено съжаление — те се бяха изложили на риск заради него и той искаше да им благодари.

Той стисна чука си и потъна в мрака. А сега накъде? В подобна обстановка никога не можеше да се определи. Дори и в началото да избере правилна посока, час по-късно тя можеше да се окаже грешна.

Бе се отправил към долчинка, когато нещо прошумоля от лявата му страна. Вероятно това беше друг бежанец, но Крил-Ниш предпочете да не рискува и приклекна, за да скрие силуета си. Някой изскочи от гъсталака и се хвърли право към него. Механикът опита да отскочи, а мъжът — в полумрака се видя, че противникът е човек — замахна с нещо към него. Ниш реши, че това е меч, заплашващ да го обезглави.

В глупав инстинкт повдигна ръката си, в която за щастие на Ниш се строши неголям клон — противникът му не разполагаше с истинско оръжие. В отговор Крил-Ниш стовари чука в стомаха му. Онзи рухна беззвучно. Механикът се затича сред обраслата с тръстики долчинка, докато не надуши солена вода. Туркадско море се намираше пред него.

В такъв случай Никеранд бе разположен от дясната му страна. Тъй като от тази посока настъпваха лиринксите, а и самият град гореше, механикът се обърна наляво. Тук бреговата линия се извиваше на запад. Достигнал брега, Ниш видя пламъци да се отразяват във водата. Отдалече гледката беше много красива.

Напредването по проскърцващия пясък го отведе към по-светло място. Забелязал нос в далечината, Ниш се затича към него. Не искаше

да остава дълго на плажа, защото тук лесно можеше да бъде забелязан от някой летящ лиринкс.

Достигна възвишението по изгрев-слънце. Изграждаше го сивкав като водата пясъчник. Около носа се издигаше скална платформа, която стихии бяха захабили в ъгловатост. Бавни вълни се разплискваха сред скалите.

Пътюм Ниш забеляза стриди. Изгладнял, той стовари чука си върху една от черупките. Парченца се разхвърчаха навсякъде, едно от тях попадна в окото му. С помощта на заострен камък механикът нападна друга черупка, този път по-внимателно. Успя да я разполови и да погълне съдържанието, което не беше особено голямо, нито особено примамливо на вид, само че Крил-Ниш бе прекалено гладен, за да бъде придирчив.

Изяде около тридесет, преди соленият им вкус да го принуди да спре. Тъй като не носеше вода със себе си, механикът се отправи нагоре по скалите, за да потърси извор.

От върха можеше да види все още горящите кули на Никеранд. Западният вятър влачеше мазен кафеникав облак. Дим се издигаше и от няколко места в бежанския лагер, над който кръжаха лиринкси.

На юг се извиваше дълъг плаж. В далечината отвъд него се забелязваха дюни и мочурища — терен, труден за прекосяване, но в който е лесно да се изгубиш. Стотици плавателни съдове се бяха отделили от брега на Никеранд: от великолепни шлепове до черупки с чаршафени платна. Всички те се отправяха навътре в морето, където лиринксите нямаше да смеят да ги нападнат. Ниш размаха ръце със слабата надежда, че някоя от лодките може да поеме към него, за да го вземе на борда си. Но никой не се отклони.

На изток той видя път, отрупан от бежанци. По-голямата бройка означаваше известна защита срещу опасностите и възможност за измолване на храна. Отвъд в далечината се издигаха криволичещи дървета, които загатваха поток. Механикът се отправи в тази посока.

Два часа по-късно той се бе разположил в храсталаците край пътя и измъчван от жажда наблюдаваше как бежанците минават. Не беше достигнал ручей. Кракът го болеше заради дългото налягане. Не смяташе, че ще е в състояние да продължи.

Бежанците от Никеранд съдържаха представители на всички прослойки. Точно сега край него преминаваше дебел търговец, може би законовед, залитащ под тежестта на торбите със сребърна посуда и златните си вериги. Той нямаше да оцелее дълго, а това се отнасяше и за също тъй пълната му жена, нахлузила множество пръстени.

Зад тях крачеше майка, придружавана от четири деца, най-малкото от които все още пеленаче. Всички те бяха облечени в грубовата кафява тъкан, провиснала безформено. Тези бедняци също нямаше да изкарат дълго, реши той. Но тогава Ниш забеляза ножа, втъкнат в колана на майката, после обърна внимание и на решителния ѝ поглед, та бе принуден да промени оценката си. Не му се искаше да бъде на мястото на човека, който би застрашил малките ѝ.

Следваше фермерска талига с колело, проскърцващо при всеки оборот. Теглеше го кранта, чийто вид крещеше предпочитание за вечен сън. На капрата седеше възрастна двойка.

Мрачната процесия продължаваше да се източва край него. Ниш се оглеждаше за човек, притежавал някакви пълномощия, пред когото да се легитимира. Нямаше да е лесно да спечели нечие благоразположение, защото в тази ситуация хората бяха особено подозрителни. Ако не успееше да открие подобна личност, можеше да опита да се сприятели с някое дете — случайният успех с Колм му бе предоставил тази идея — и впоследствие с родителите му.

Часовете минаваха. Ниш се оглеждаше и за семейството на Оинан, но напразно. Също така напразно бе диренето на хора, които да изглеждат по-компетентни от него самия.

Но към пладне вниманието му бе привлечено от две момичета на около дванадесет години, които вървяха под ръка. Те бяха еднояйчни близначки, с една и съща меднокафява къдрава коса, същите тъмни очи и жилаво телосложение. Дрехите им също бяха еднакви — зелени блузи, панталони и широкополи шапки. Дори раниците им бяха сходни. На пръв поглед не се отличаваха от останалите деца, минаващи по пътя, но дрехите им бяха от скъп плат. Само че те бяха сами, а това нямаше да му помогне с нищо. Нямаше да има полза от тях, щом като вече бяха изгубили родителите си.

Една от девойките накуцваше. Тя приседна на камък край пътя, недалеч от Ниш, и се събу, за да погледне петата си, върху която бе изникнал мехур.

— Не мисля, че ще мога да продължа, Мериуен — каза тя. — Кракът много ме боли.

— Помни какво каза татко. Ако се окажем разделени, да продължим и да не спираме, докато не стигнем Кундизанд, където той ще ни намери.

— Кракът ще ме побърка.

— Не остава много, Лилиуен.

— Далече е! Ще трябва да вървим цял ден и половин нощ.

— Колкото по-рано тръгнем, толкова по-скоро ще стигнем.

— Звучиш като мама — навъсено каза Лилиуен.

Край тях минаха още бежанци със сламени шапки, облечени в работнически дрехи. Никой не обърна внимание на близначките. Светът бе пълен с изгубени деца.

— Те много ще се ядосат, ако не ни намерят. Знаеш, че татко трябва да се връща в армията утре.

— Ако е останала армия — промърмори Лилиуен.

— Естествено, че ще е останала! Винаги ще има армия.

— Чудовищата може да са изяли майка и татко — заяви Лилиуен, която очевидно бе песимистката от двете.

— Престани! — кресна Мериуен. — Не говори така!

Измъчваният от жажда и болка Ниш не можеше и да се надява за по-добър шанс. Той пое напред сред храсталаците и излезе на пътя. Раната в крака го пробуждаше мъчително. Механикът преодоля десетина крачки, после се настани на един камък да изчака момичетата, нави крачола си и започна да размотава бинтовете.

Мускулите на прасеца му нарастваха, но една от раните се бе отворила през нощта и от нея сълзеше кръв. Следите от зъби бяха зачервени и гноясали.

Близначките се появиха. Докато минаваха край него, Ниш простена и погледна към тях.

— Случайно да ви се намира някакъв мехлем?

Първото момиче спря. Сега механикът можеше да види, че двете не са напълно еднакви. Лилиуен имаше по-гъсти вежди от сестра си, по-обло лице и зараждащи се гърди.

— Съжалявам — каза тя. — Мама имаше, но тя... не е тук.

— Зад вас ли е? — рече Ниш и с надежда погледна назад. — Кракът ужасно ме боли.

— Лилиуен! — просъска сестра ѝ, която не се бе приближила. — Не трябва да разговаряме с непознати.

— Много разумно — отбеляза механикът. — По пътя се срещат всякакви злодеи. Аз съм Крил-Ниш Хлар, но всички ме наричат Ниш, макар да мразя това име — съзаклятнически добави той и протегна ръка.

Лилиуен я пое по начин, загатващ, че това е първото ѝ ръкостискане.

— Аз съм Лилиуен. Това е сестра ми Мериуен.

— Здравей, Мериуен.

— Здравей — отвърна неохотно близначката, все така държаща се встрани. — Звучиш странно.

— Защото идвам от другия край на света. Не говоря езика ви много добре.

— Да вървим, Лилиуен.

Ниш се изправи и закуца до Лилиуен. Мериуен се измести в другия край на пътя.

— В Никеранд ли живеете? — попита Ниш.

— Да. — Лилиуен погледна към него. — Или поне... — Тя сподави ридание.

— Какво стана?

— Онези ужасни летящи чудовища нападناха. Всичко пламна. Къщата ни изгоря, заедно с всичките ми играчки и... — този път тя зариде. — Бедният Микси.

— Микси? — внимателно попита механикът.

— Старият ѝ котарак — обясни Мериуен, все още неспокойна от присъствието му.

— Много съжалявам. Аз също изгубих котката си, когато бях малък.

Лилиуен обърса очи.

— Какво му се случи?

— Котка — повтори Ниш. — Казваше се Фин. На улицата я премаза каруца. Помня, че плаках с дни.

— Наистина ли? — Мериуен поомекна.

— Много я обичах — продължи той. — Тя обичаше да спи в края на леглото ми. Зиме ме топлеше. Понякога, когато е тъмно, ми се струва, че я чувам да преде.

— Какво е станало с крака ти? — попита след известно мълчание Мериуен.

— Бях нападнат от нилатл — отвърна Ниш и им показа раните. — Той едва не ме уби.

— Какво е нилатл?

Механикът обясни. И макар че беше средата на деня, двете момичета нервно погледнаха към храстите и се преместиха по-близо до Ниш.

— Вие изгубили ли сте се? — попита Крил-Ниш малко по-късно.

— Ще срещнем родителите си по-надолу — веднага каза Мериуен.

— Няма! — изплака сестра ѝ. — Изгубихме ги и никога няма да ги видим отново.

— Как се оказахте разделени?

— Чакахме ги пред вратата — поде Лилиуен. — Майка и татко се опитваха да вземат още нещо от къщата. И тогава по пътя започнаха да търчат хора. Милиони! — преувеличи тя. — Те ни понесоха с тях, а когато успяхме да се отскубнем от потока и да се върнем, къщата ни гореше. Майка и татко ги нямаше.

— Изгоря цялата — каза Мериуен. — Дълго ги чакахме, но те не се появиха. После хората отново започнаха да крещят и да бягат. Тогава ние също избягахме от града.

— Родителите ви вероятно са някъде напред и ви чакат — рече Крил-Ниш.

— Надявам се. — В гласа на Лилиуен се четеше съмнение.

Нещата не се развиваха в правилната посока. Ниш не можеше да си позволи да се нагърбва с чужди проблеми. Немислимо беше да се грижи за две момичета, останали без роднини. Той си казваше, че подобни ситуации са се разигравали безброй пъти в течение на войната, но пак можеше да се насили да ги изостави.

Денят стана по-задушен, с което и болката на Ниш се задълбочи. Лилиуен също се затрудняваше да ходи. Достигнаха ручей, пресичащ пътя. Околните тръстики бяха стъпкани в калта. Механикът жално погледна кафеникавата вода, но се сдържа. Ако пиеше от това място, несъмнено щеше да се разболе.

Момичетата спряха.

— Не мога повече. — Очите на Лилиуен се бяха насълзили от болка.

Сестра ѝ посочи по протежение на ручея, където две дървета бяха разперили чадърести корони:

— На сянка ще бъде по-хладно.

— Не мисля, че е добра идея да спираме сега — каза Ниш. — Лиринксите...

— Не ни е нужна помощта ти — каза Мериуен, а очите ѝ блеснаха.

— Нужна ни е. Не изглупявай, сес.

Сянката изглеждаше изключително примамливо, а гърлото на Крил-Ниш бе пресъхнало до грапавост, затова той се отправи заедно с момичетата към сенчестото място, стиснал чука си. То бе подходящо за засада, а в подобни ситуации винаги се намираха отрепки, които да се възползват от чуждото нещастие.

Тук ручеят течеше прохладен и чист. Момичетата натопиха крака във водата, а Ниш се напи до пръсване. Сетне той се огледа за някакви плодове или ядки, но не откри нищо, защото по това време на годината бе още рано. По следите върху земята личеше, че на това място редовно идват диви животни, но дори някое от тях да се престрашеше да дойде сега, Ниш се съмняваше, че ще успее да го убие с чука си.

— Носите ли кремък и прахан? — обърна се той към Мериуен.

— Разбира се! Огън ли искаш да палиш?

— Трябва да преваря вода, за да промия раните си.

Тя му подаде кремък, малка кутийка с прахан и походна тенджерка. Ниш насъбра клони и скоро разполагаше с огън, от който се издигаше тънък синкав дим. Механикът кипна вода, проми раните си, после хвърли мръсните превръзки да се дезинфекцират. След няколко минути ги извади с помощта на пръчка, изчака ги да изстинат и отново превърза раните си.

Стомахът му стържеше като сепаратор за мляко. Проклетите стриди! С накуцване Крил-Ниш се оттегли в храсталака, за да облекчи стомаха си. Отне му известно време. Точно излизаше, когато долови приглушен вик.

Момичетата! Защо се бе отдалечил толкова от огъня? Ниш се затича, но след няколко крачки осъзна, че се е отправил в грешната посока. Сред тези храсти всичко изглеждаше еднакво. За щастие бързо

откри стъпките си и ги последва. Но пак достигна лагера късно — близначките ги нямаше.

Ако не ги намереше, направо можеше да ги счита за мъртви. Похитителите им щяха да ги отведат далеч от пътя. Но в коя посока бяха поели? Нагоре по течението или сред храстите? Ниш се вторачи в земята, търсейки следи.

Следи имаше — стотици. Многобройни бежанци бяха спирани тук, за да напълнят манерките си. Механикът започна да се паникьосва. Защо не бе проявил по-голяма предпазливост? Още от самото начало бе имал лошо предчувствие за това място.

Няколко дири изчезваха сред храстите, но всички те бяха прекалено големи. Той прекоси ручей, за да потърси на другия бряг. Там най-сетне откри малък отпечатък от ботуш и се отправи в посоката му.

Възможно бе похитителите да са двама, може би дори трима. Лошо съотношение на силите, особено ако бяха въоръжени. Дори и един противник с меч с лекота щеше да надвие чука на Ниш.

След няколкостотин крачки следите изчезваха. Сега какво? Крил-Ниш спря, напрегнал слух. Това стон ли беше? Не, дървета проскърцваха под вятъра. Може би похитителите отново бяха прекосили потока? Механикът реши да рискува и продължи, измъчван от отчаяние. Нямаше да си го прости, ако изгубеше момичетата.

Отпечатък сред калта на разкалян участък му подсказа, че е на прав път — следата несъмнено принадлежеше на една от близначките. След няколко напрегнати минути Ниш зърна отблясък пред себе си, вероятно слънцето, отразено от закопчалка на раница. Продължил по-внимателно, той надникна през дърветата.

Похитителите бяха двама: едри, небръснати скотове. Всеки от тях бе сграбчил по едно мятало се момиче. Точно в този момент повисокият зашлеви Мериуен през лицето и я хвърли на тревата. Ниш потръпна. Нямаше как да надвие двама. Отвратен, той затвори очи.

Тогава Мериуен изпищя.

Ниш изскочи иззад дърветата, забравил агонията в крака си, и нанесе яростен удар към негодника, който държеше Лилиуен. Само че замахът не постигна целта, защото раненият крак се подви. Онзи блъсна момичето встрани и замахна на свой ред.

Ударът се стовари над ухото на механика и накара черепа му да изкънти. Крил-Ниш залитна назад. Противникът му продължи атаката си, размахал ръце. Хлар се чувстваше прекалено слаб, за да повдигне чука над главата си. Можеш единствено да замахнеш нагоре.

Необичайната атака изненада скота. Желязната глава на чука хрясна под брадичката му. Той изхвърча назад с отметната глава и рухна на земята.

Вторият похитител също атакува. Тоягата му попадна върху лакътя на Ниш. Чукът изхвърча, а ръката на механика започна да изтръпва. Вторият удар попадна върху ребрата му. Третият замах полетя към главата.

Него Крил-Ниш успя да избегне, но не изцяло. Тоягата удари върха на темето му и го повали на колене. Пред очите му притъмня. Ръката му напипа камък, който Ниш запрати към лицето на противника си, но пропусна.

След мощен ритник механикът се оказа на земята. Противникът му скочи върху него. Ръце, достатъчно едри да удушат добиче, се заключиха около гърлото му. Ухилен в доволно беззъбство, скотът започна да стиска.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Ниш се опита да го изблъска, само че онзи притисна раменете му с колене. Заради неудобната си позиция механикът не успя и да изрита противника си в слабините. Оставаше му само да се гърчи. Кое то нямаше да продължи дълго, защото огромните палци притискаха трахеята му.

— Пусни ме — успя да изхрипти Крил-Ниш. Онзи го заплю в отговор. Пред очите на Хлар започна да причернява. Оставаша му сили за един последен опит да се отскубне, също оказал се безплоден.

Отекна месен пукот и скотът се стовари върху механика с цялата си тежест. Ниш се задави и се опита да избуца тежкото туловище. Не успя, но поне съумя да освободи гърлото си от пръстите му. Лилиуен коленичи до него и му помогна да избуца тялото встрани.

В първия миг Крил-Ниш не можа да се изправи. Той обърса лице и каза:

— Благодаря ти. Добре ли си?

Девојката кимна сковано, отбягвайки очите му.

— Какво стана?

— Ударих го по главата с чука ти — прошепна Лилиуен. — Съжалявам. Не знаех какво друго да сторя.

— Постъпи правилно — каза Ниш, притискайки ръката ѝ в своята. — Ти ми спаси живота, Лилиуен. Никой не би се справил по-добре.

Сестра ѝ стоеше до другия похитител, който бе застинал неподвижно. По ъгъла на главата му личеше, че вратът му е счупен.

— Нараниха ли ви? — обърна се механикът към нея.

— Не — почти недоловимо отвърна Мериуен. — Добре сме.

— По-добре да се махаме — каза Ниш, — преди да са дошли в съзнание.

— Да. — Лилиуен все още стоеше вторачена в жертвата си.

Вторият похитител също нямаше да се свести. Ударът ѝ му бе строшил черепа и го бе убил на място. Ниш подозираше, че тя знае това. Трудна мисъл за едно дванадесетгодишно дете. Дори за самия него не беше лесно. Механикът се изправи и се приближи до първия

нападател. Вратът му наистина беше счупен. Той, Ниш, беше убил човек.

— Да вървим — каза Крил-Ниш. — Може да има и други.

Механикът избра момент, когато Лилиуен се е обърнала, и обърса окървавения чук в тревата. Сетне тримата се отправиха обратно към пътя, където вървяха през целия ден. Лилиуен повече не се оплакваше от мехурите си. И двете момичета мълчаха. Що се отнася до Ниш, кракът го болеше мъчително, шията му бе подута и всяко вдишване му причиняваше болка, освен това на моменти погледът му се раздвояваше. Случилото се бе засегнало и него. Той беше убил — негодник, наистина, но какви обстоятелства бяха подтикнали онзи към подобна трансформация? Възможно ли беше самият Ниш някога да я претърпи?

— Много ли остава до Кундизанд? — привечер попита той. Не му се искаше да нощува на открито.

— Не е далеч — отвърна Мериуен.

Малко преди смрачаване тримата оставиха зад себе си пореден завой, за да се изправят пред светлините на града. Цял ден не бяха виждали лиринкс, но Ниш пак не се успокои, докато не достигнаха портите.

Бяха пропуснати веднага. Нормалните проверки бяха отменени — същината на човек бе достатъчен критерий за пропускане.

Кундизанд гъмжеше от хора. Осемхилядното му население се бе увеличило с най-малко тридесет хиляди отчаяни бежанци. Отдавна всички възможни легла бяха заети. Улиците бяха претъпкани, хората бяха налягали направо на земята.

Ниш не се отделяше от близначките — ако ги изгубеше в този хаос, никога нямаше да ги намери.

— Къде трябва да се чакате с родителите ви?

— На градския площад, до вятърния часовник.

Върху струпаните на площада хора можеше да се ходи — на тримата им отне петнадесет минути, за да го прекосят. Най-сетне достигнаха часовника, точно в мига, когато отброяваше седем часа. Алените му криле се въртяха жизнерадостно под вятъра, макар че самият площад бе задушен. Ниш и момичетата останаха там около час, без да открият познат.

Лилиуен избухна в сълзи.

— Мъртви са, знаех си.

— Татко каза, че ще бъдат тук — успокои я Мериуен. — Той никога не нарушава обещанията си, Лилиуен. Трябва да продължим да търсим.

На Ниш му се стори, че е видял Кетила и Франси. Механикът изкрещя имената им, но глъчката погълна вика му, а тълпата скри децата.

Когато часовникът отбеляза девет часа, Крил-Ниш почти не можеше да помръдне заради гъстотата на сганта.

— По-добре да намерим място за нощувка... — поде той, но бе прекъснат от писъка на висока жена, разблъскала хората, за да се приближи до близнаците.

— Мериуен, Лилиуен! Къде бяхте? Смятахме, че сме ви изгубили.

Мериуен не можа да сдържи сълзите си.

— Върнахме се вкъщи, мамо, но вас ви нямаше. Толкова се страхувахме...

— Но сте изпълнили поръчението. Момичетата ми! — Жената прегърна Мериуен, после сестра й.

— Къде е татко? — неспокойно попита Лилиуен.

— И той е тук — каза жената. — Троиет! Намерих ги!

Набит, красив мъж в лейтенантска униформа си проправи път през тълпата, сияещо усмихнат.

Той също прегърна дъщерите си и се нареди да отведе семейството си, но Мериуен го спря:

— Почакай, татко. Трябва да благодаря на този човек...

Лейтенантът се извъртя, огледа Ниш и очевидно не остана особено доволен от видяното.

— Кой си ти? — остро попита той, сбърчил горна устна.

— Казвам се Крил-Ниш Хлар, сър, и...

— Щом си помогнал на дъщерите ми, благодаря ти. — Троиет посегна към джоба с монетите си.

— Татко, той ни спаси! — намеси се Лилиуен. — Двама отвратителни мъже ни отвлякоха в гората, а...

— Какво? — Лейтенантът се вцепени и веднага се обърна към тях. — Добре ли сте? Направиха ли ви нещо? Кълна се в небесата, ако...

— И на двете ни няма нищо — спокойно каза Мериуен. — Но само защото Ниш ги нападна с чука си.

— Опиши ми ги — възкликна бащата, поглеждайки към механика. — Ще се погрижа да увиснат.

— Мъртви са — тихо каза Ниш. — Аз строших врата на единия от тях, а другият бе ударен по главата от дъщеря ви, докато ме удушаваше. — Крил-Ниш дръпна яката си надолу, за да покаже следите по гърлото си.

— Вечно ще съм ти задължен. Назови възнаграждението си — и ще го имаш.

— Не искам награда. Но... виждам, че вие сте офицер. Може би бихте могли да ми помогнете.

— Така ли? — предпазливо отвърна Троист.

Ниш отново снижи глас.

— Става въпрос за нещо изключително важно. Трябва да разговарям с някой от висшестоящите военни, градоначалника или представител на Съвета.

Троист отново го огледа.

— Ти не си тукашен.

— Идвам от Ейнунар.

Ниш не каза друго. Не знаеше кому може да се довери, а носените от него новини бяха изключително важни.

— Градоначалникът на Кундизанд не е тук. Същото важи и за представителите на Съвета. Перквизитор Унибас беше в Никеранд по време на нападението и до момента никой не знае нищо за него. Страхувам се, че и ние сме в същото положение като теб. — Лейтенантът уморено поклати глава.

— Ами войската? — попита механикът.

— Избита. Или пръсната във всички посоки. Лиринксите обожават най-напред да изпращат летци срещу командните шатри. Всички старши офицери са мъртви. Това е и причината за този хаос. Ако не бях в отпуск, аз също щях да бъда разкъсан.

Отчаянието отново сграбчи Ниш. Той нямаше пари, документи, приятели. Ако не се погрижеше за крака си, най-вероятно щеше да го изгуби. Трябваше да се довери някому, този лейтенант изглеждаше честен. Освен това по децата можеше да се определят много неща за

родителите. Мериуен и Лилиуен бяха будни, находчиви и добре възпитани. Той погледна Троиств в очите.

— Тогава ще трябва да се доверя на вас, сър. Изпратен съм по възложение от скрутатор Ксервиш Флид и нося изключително важни сведения.

— Това обяснява акцента ти. По-добре ела с нас, Крил-Ниш. Тук не бива да обсъждаме подобни неща.

Той запозна Ниш със съпругата си. Адвокатката Яра бе с половин глава по-висока от Троиств, с издължено конско лице, едри зъби и преголеми ноздри, но имаше елегантно излъчване. Тъмната ѝ коса бе сплетена на плитка, стигаща почти до кръста ѝ.

Самият Троиств бе нисък и мускулист, с малка глава, покрита с русоляви къдрици. Очите му бяха сини, плещите широки, пръстите къси и дебели. Излъчваше способност.

Отне им час да си проправят път до странноприемницата, макар тя да се намираше само на няколко пресечки. Дребна и прашна, стаята определено бе за предпочитане пред лагерната колиба, в която Ниш бе нощувал последните нощи. Механикът се настани на пода, отпуснал глава върху ръцете си, и не можеше да повярва, че е останал жив.

Не можеше да става дума за къпане, тъй като заради множеството бежанци водата не достигаше, но Яра обяви, че вечерята скоро ще пристигне. Не след дълго кльоцаво хлапе донесе претъпкан поднос. На Ниш му потекоха лигите. За последно бе ял истинска храна преди повече от месец. А тези гозби миришеха значително по-вкусно от дажбите във фабриката.

Докато вечеряха близначките разказаха случилото се по време на бягството, сетне механикът представи своята история. Премълча амплимета и аахимската инвазия — за тях щеше да каже по-късно, когато момичетата си легнеха.

— Значи баща ти е перквизитор Джал-Ниш Хлар?

— Да. Познавате ли го.

— Не, но съм чувал много за него.

Какво означаваше това? Бащата на Ниш имаше много врагове.

Троиств подробно разпита Ниш за баща му. Предпазливостта му бе оправдана, защото лиринксите отбелязваха изненадващ успех в набирането на предатели и шпиони. Останал доволен от получените отговори, лейтенантът отстъпи инициативата на Яра. Тя познаваше

Тикси, защото преди години бе посещавала мястото. Съпругата също се увери в достоверността на думите на механика и направи знак на Троиств, който кимна. След като погледна към заспалите си дъщери, той каза:

— Историята ти ме удивлява, Крил-Ниш, а това не се случва често. Дъщерите ни са имали късмет да те срещнат. Никога няма да забравя помощта ти.

— Благодаря ви, сър. Ако разрешите, бих искал вече да се оттегля, защото съм страшно уморен, а главата ме боли от ударите, които получих.

Яра се приближи със свещ и провери черепа му с дългите си хладни пръсти, а после провери и очите му.

— Нищо сериозно, само леко сътресение. Ще ти приготвя отвара.

Докато тя се занимаваше с билките, Крил-Ниш разказа на Троиств за амплимета, за геомантическите способности на Тиан и за стореното от нея в Тиртракс.

— Наистина се говори за огромна флотилия от машини, напомнящи кланкери, дошла от запад — каза Троиств. — Не се съмнявам, че нашите първенци са били уведомени от скрутаторите. Аз самият не зная нищо, но пък не съм и особено високо в йерархията.

— Но пък си великолепен офицер — каза Яра, подавайки чаша на Ниш. — Изпий това.

Троиств се поклони към нея.

— Яра е геният в семейството — рече той. — Един ден тя ще стане адвокат-генерал. Аз просто изпълнявам дълга си.

Яра изсумтя добронамерено, докато оглеждаше крака на Ниш.

— Ти ще бъдеш главнокомандващ на силите ни още преди момичетата да са навършили пълнолетие.

— Не крия, че бих искал да бъда. Но усилената работа и връзките не са достатъчни. Човек трябва да притежава щастието да бъде на място, което има значение, и способността да се възползва от появилата се възможност.

— И победи! — добави съпругата.

— Бихме могли да си помогнем — каза Ниш.

— Възможно е — рече Троиств с тон, който не обещавахе нищо. — Какво предлагаш, Крил-Ниш?

— Тъй като не съм способен да се прибера вкъщи, ще трябва да насоча усилията си да помогна на войната тук. Както ви казах, аз съм механик, но и съм участвал в сражения. Освен това познавам аахимските конструкти и бих могъл да помогна с изработването на план срещу тях, ако се стигне до сблъсък.

Последната надежда бе незначителна, понеже Ниш бе огледал конструктите съвсем бегло. Но пак бе по-добре от нищо.

— Така е. — Троиц изглежда разсъждаваше бързо. — И какво мога да направя за теб?

— Вземете ме за свой адютант.

— Само главнокомандващият има адютант — каза лейтенантът и погледна към съпругата си за съвет. Извън семейните дела тя бе спокойна и разсъдлива жена. Нея Ниш трудно щеше да заблуди. Но тя кимна едва забележимо.

— Тогава тактически асистент. Наименованието е без значение. Бих искал да започна кариера в армията с ваша помощ. Възможно ли е това?

— Не виждам защо да не е — каза Троиц. — Ти си образован, имаш добри връзки и притежаваш ценен опит. Ще се погрижа за това веднага щом се присъединим към частта ми. Кое то, за съжаление, може да се окаже по-трудно от очакваното.

— Защо, сър? — попита механикът.

— Както ти казах, силите ни са безнадеждно разпръснати. Надявам се да има достатъчно оцелели, за да се сформираме наново, но първо трябва да намеря въпросните. Тръгвам утре сутринта. Можеш да дойдеш с мен.

На зазоряване поеха на изток. Ниш бе очаквал, че ще се отправят само двамата с Троиц, но дъщерите и съпругата също бяха с тях, заедно с петима войници, открити сред бежанците. За всички имаше коне. Механикът нямаше представа как лейтенантът бе успял да се сдобие с животните сред такъв хаос. Във всеки случай това говореше добре за Троиц.

Бащата бе зает през целия ден — разпращаше войниците си, разговаряше с нови войници, които срещаха (някои на кон, готови за сражение, други пеши и изнурени). Ниш се стараше да не изостава,

само че отдавна не беше яздил кон, а главата все още го болеше. Накрая, виждайки го да се олюлява бледен на седлото, Троиет каза рязко:

— Мястото ти е в лагера. Ще се видим вечерта.

Думите му не бяха укор, макар да бяха прозвучали така. Но Крил-Ниш се радваше, че се връща.

Лагерът бе скрит в обрасла долчинка, която бе трудно да бъде забелязана дори и от близко разстояние. Трима войници стояха на пост. Яра бе заета в организирания походен лазарет, където вече имаше половин дузина пациенти. Мериуен и Лилиуен също промиваха рани и превързваха. Личеше, че не за пръв път се занимават с нещо подобно. Всичко изглеждаше ефикасно и добре организирано, макар недостигът на оръжия и запаси да пораждаше притеснение. Ниш се оттегли встрани, където заспа.

Събудиха го нечийи изкрещавани заповеди. Някакъв войник организираше разполагането на лагера, който се готвеше да приюти почти сто бойци.

На смрачаване в лагера влезе отряд от сто и петдесет души, последван от по-малки групи и конна част. Все още нямаше и следа от Троиет. Започваха да раздават вечерята, когато Ниш долови познато стържение и дрънчене.

Непогрешимият звук разбуди професионалния му интерес и механикът закуца към него. Появиха се четири осмokraки кланкера. Бяха по-различен модел от познатите му, по-ниски и по-широки, а бронираните им плочки бяха не с овална, а с листовидна форма. Бойната кула разполагаше с място за двама стрелци — един да зарежда и стреля с катапулта, друг да насочва копиемета.

Троиет се появи към полунощ. Той скочи от коня си, потупа го галовно, намина да види семейството си и веднага се отправи към командната зона — камениста земя, над която сред клоните бе опънато платнище. Ниш също бе повикан.

Под платнището гъмжеше от хора. Малка карта бе разгъната върху сгъваема масичка.

— Ние се намираме тук — обяви Троиет, показвайки място, намиращо се на около шест левги югоизточно от Никеранд. — Ще раздигнем лагера призори и ще продължим на югоизток, за да прекосим Алмадин и да се отправим към Червейния лес. Това е

огромна гора — каза той на Ниш и с бърз жест очерта територията на леса. — Най-голямата в източната част на Лауралин. Ще разположим новия си лагер тук — показалецът му се забодеше, — а ако не успеем, тук. Надявам се, че по пътя ще открием още войници. Ако генерал Борил е успял да избяга...

— Не, сър — каза един мъж, гол до кръста заради превързаните си гърди. — Аз съм неговият адютант. Видях го да пада.

— Убит? — попита Троист.

— Кръвта можеше да напълни кофа. Главата му на практика се държеше на...

— По-късно! — Троист погледна към ококорените си деца. — Какво стана с другите офицери?

— Повечето са мъртви, сър. Лиринксите нахлуха в командната палатка и ги разкъсаха за отрицателно време. Аз самият оцелях, защото в онзи момент се намирах отвън. Вие сте най-висшестоящият офицер, сър. Ако не успеете да съберете войската ни, боя се, че ще изгубим Алмадин.

— И аз се опасявах от същото — бавно каза Троист. — Не мога да сторя много с няколко стотици и шепа кланкери, но ще дам всичко от себе си.

Той се извърна, а Крил-Ниш зърна странен блясък в очите му. Това беше шансът, който Троист бе очаквал. Ако лейтенантът успееше да се възползва, очакваше го възход. Ако се провалеше, всички те щяха да погинат.

Алмадин бе предимно безлесна равнина. Изключение правеха скалистите могили, някогашни останки от древни градове. Почвата бе неплодородна и солена, достатъчна единствено за ниска трева. На места растителността отстъпваше изцяло. В далечината кръжаха мършояди.

Прекосяването на тази суха земя им отне дни. Троист прекарваше цялото си време в седлото, претърсвайки околността за оцелели от битката, за да ги отпрати обратно към лагера. Всички достатъчно здрави войници правеха същото. Към силите му непрекъснато се стичаха нови бойци.

Кланкерите също прииждаха. Битката бе унищожила множество машини, защото лиринксите бяха насочили вниманието си към тях веднага след избиването на офицерите. След като стрелецът бъдеше убит, кланкерът ставаше безполезен и операторът можеше единствено да бяга. Някои от оцелелите машини имаха единствено оператор, други бяха претъпкани с войници, вкопчили се даже и отвън.

Троист лично посрещаше всеки новодошъл, без значение по кое време пристигнеше въпросният, и се грижеше да бъде настанен и нахранен. Самият лейтенант сякаш никога не спеше.

На петата нощ той поведе нанякъде част от хората си и половин дузина безшумни кланкери. Ниш не бе поканен да се присъедини. Целта им му бе неизвестна. Яра, която знаеше, но мълчеше, не спря да се разхожда цяла нощ. Накрая притеснението ѝ се предаде и на механика. Ако Троист и дръзките му бойци не се върнеха, малката армия щеше да се разпадне.

Зазори се, а те все още не се появяваха. Мина и пладне. Стъпката на Яра бе станала скована. Слънцето се отправи към заник — едва тогава на хоризонта изникна пращен облак.

— Троист се връща! — възкликна Яра, за момент изгубила контрол от облекчение. Върху миглите ѝ блеснаха сълзи.

Войниците се върнаха изморени и прашасали, но ухилени до уши. Кланкерите бяха претъпкани с мечове, арбалети, палатки, провизии и оборудване, изоставени от сразената армия. Набързо сковани шейни носеха още товар.

— За момента това ще реши проблема със снабдяването ни — каза Троист. — Не може да се нарече победа, защото противник нямаше. Все още бягаме от лиринксите, но вече по-бавно.

— Къде са те? — попита Ниш.

— Видяхме ги да кръжат над Никеранд. Несъмнено някои от тях все още са останали в града. Но повечето са се оттеглили в Мелдорин.

— В такъв случай нападението над Никеранд е било набег, а не инвазия.

— Набег и предвещание на инвазията.

— А кога ще започне самата тя?

— Ако знаех това, Крил-Ниш, нямаше да си губя времето да слушам глупавите ти въпроси. — Той се обърна към съпругата си. —

Нещата изглеждат по-спокойни. Искам ти и децата да се върнете в Кундизанд.

— Не, тате! — извика Лилиуен. — Не ни отпращай, моля те.

Мериуен, по принцип отговорна и сдържана, се присъедини към нея:

— Без теб няма да се чувстваме в безопасност, татко. А ако бъдеш ранен, ще имаш нужда от нас, за да се грижим за теб.

— Това не подлежи на... — поде той, но Яра отпусна ръка върху неговата.

— Само още няколко дни. Лиринксите биха могли да прелетят през морето в рамките на часове. Тук сме в по-голяма безопасност.

— Така да бъде. Но при първата възможност...

— Разбира се — каза жената.

Продължиха похода. Троиств бе започнал да оформя отделни единици, а армията продължаваше да расте — разнасяха се слухове за преминаването ѝ, войниците сами се присъединяваха. На десетия ден разполагаха с три хиляди бойци, около една пета от които на коне, а също и седемдесет и един кланкера. Още пет машини се нуждаеха от поправки, преди да станат годни за бой, така че Ниш не скучаеше през дългите дни. През този кратък период той научи повече, отколкото бе узнал след години работа във фабриката. Източно от Никеранд лежаха още много изоставени кланкери, но без оператори те бяха безполезни. До този момент Троиств бе свършил отлична работа, ала се притесняваше, че скрутаторите няма да му позволят да задържи командването.

Вечер Ниш седна с Троиств и с още един тактик, за да споделя знанията си за конструктите. Заедно тримата започнаха да изготвят тактики за защита, нападение и най-различни обстоятелства. Обсъжданията им продължаваха почти до полунощ, превърнати във всевъзможни симулации.

Тази нощ, дванадесета след напускането на странноприемницата, Троиств захвърли оловните си войници още преди камбаната да е оповестила полунощ. Той разтърка очи и се прозина.

— Хубаво си играем, но тези игри не струват нищо, когато започне същинската битка. След първите няколко минути на бойното поле настъпва хаос. Вестоносците биват убити или обстоятелствата се променят толкова бързо, че заповедите се оказват безполезни.

— Лиринксите никога не допускат подобни грешки — каза другият офицер, който се казваше Луни. — Сякаш могат да общуват от разстояние.

— Ами ако изпратим наблюдател в балон? — предложи Ниш. — Той би могъл да наблюдава цялата битка и да сигнализира видяното.

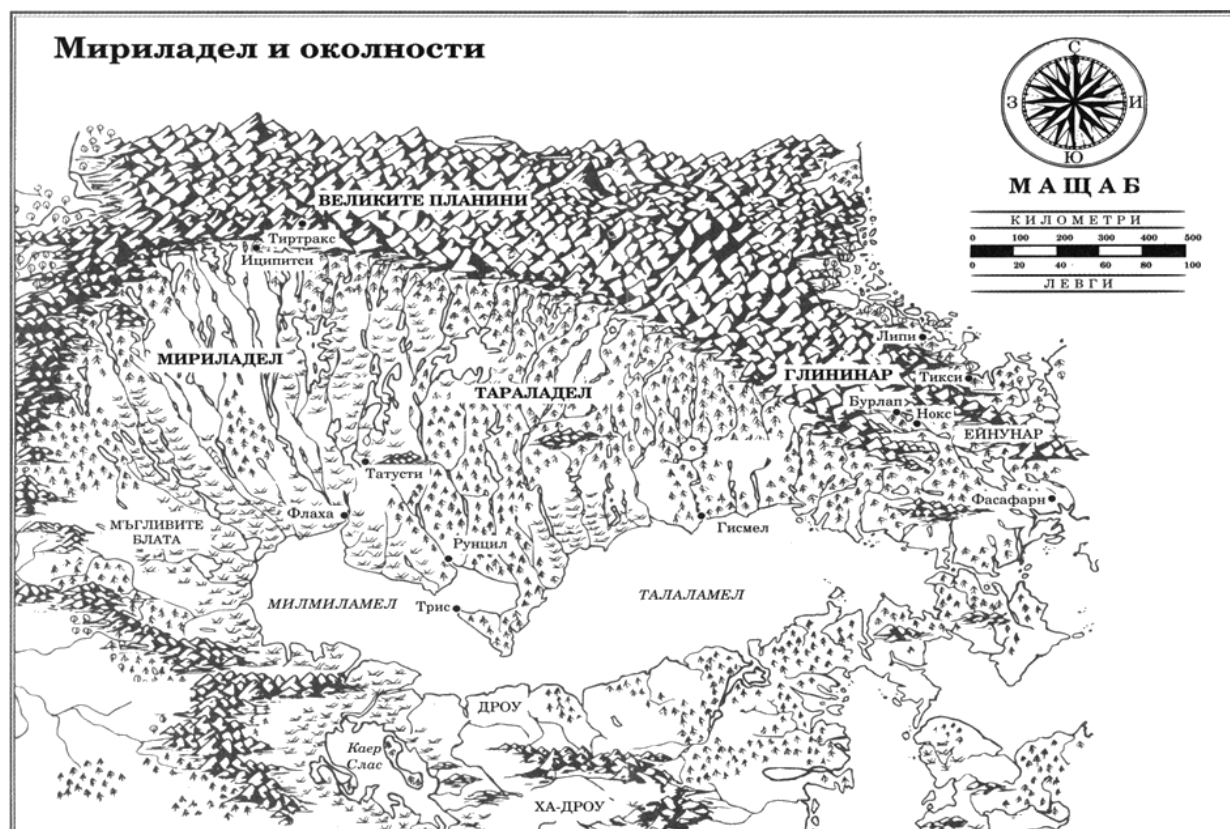
— Докато вятърът не го отвее — опроверга Троиств — или някой летящ лиринкс не разкъса балона му, което ще се случи веднага.

Дотича вестоносец, който отдаде чест и подаде на Троиств сгънато парче хартия. Лейтенантът го прочете, навъси се и се изправи.

— Много скоро ще узнаем, господа. Стотици лиринкси са се отправили към нас. По всичко личи, че сутринта ще влезем в битка.

В този момент той изглеждаше същински пълководец, но видимо потръпна, когато погледът му попадна върху неуморимата Яра, която сновеше между болните. Утрешният ден можеше да донесе гибелта на съпругата и дъщерите му. Вече бе прекалено късно да ги отпраща в Кундизанд. Защо не бе го сторил по-рано, докато бе имал възможност?

ТОМ II: ОБЕДИНЕНИЕТО

Част от Южното полукълбо на Сантенар

ЧАСТ ПЪРВА ДИПЛОМАТ

ЕДНО

Иризис дойде на себе си сред оглушителен рев, прибавил се към пищенето в ушите ѝ. Сблъсъкът със стената бе оставил върху челото ѝ цицина с големината на малък картоф. Подземният мрак бе разкъсван от светлини, които се приближаваха. Иризис разтърка очи, но не можа да проясни поглед. Немощно се облегна на скалата, опитвайки се да подреди хаоса в главата си. С Юлия бяха слезли на осмо ниво в мината, където се бяха натъкнали на лиринкски тунел. Едно от създанията ги бе подгонило.

— Кой си ти? — обърна се Иризис към първата светлина, все още съзирана двойно.

Скрутаторът се засмя.

— Колко бързо забравят. — Той се приближи до нея и прошепна: — Твоят любим, Ксервиш Флид, е дошъл да те спаси.

— Но как...

— Възмутен, Пита изникна при мен, за да се оплаче как ти и Юлия сте навлезли в забранена част от мината, затова дойдох да проверя защо. Бяхме на път да се откажем и преустановим диренето си, когато самата Юлия изхвърча от тунел, който дори не е отбелязан, и започна да ридае да те спасим от ноктестите. И ето ни и нас.

— Как успяхте толкова бързо?

— Скрутаторски тайни, майсторе. Скрутаторски тайни.

Флид я хвана за ръката и я поведе към асансьора, който не се оказа далече. Не след дълго Иризис се намираше на легло, с хладен компрес върху челото и чаша брезов чай до себе си.

Скрутаторът взе картата, която през цялото си бягство Иризис бе стискала, и я разгърна.

— Перцепторът спомена нещо за хубав кристал. Голям кристал.

— Отбелязала съм го върху картата. С червен кръг.

— Това ли? — Ксервиш обърна хартията към нея.

— Това е мястото, където Юлия го усети. Но тя показва ъгъл. Ето така. — Жената повтори жеста ѝ. — Девето или десето ниво.

Той се навъси.

— Надявам се да не е по-ниско от девето. Започваме утре сутринта.

Тъй като тя нямаше с какво да помага в копаенето, Иризис се върна обратно към своята работа — надзираването на дванадесетте занаятчий и петдесетте чираци в изработката на контролери. Веднъж дневно Юлия биваше отвеждана в мината, за да е сигурно, че миньорите напредват в правилната посока. Понякога Иризис слизаше с нея. Работата на осмото ниво бе бавна и опасна. Миньорите бяха охранявани от групи войници с тежки арбалети, но повече лиринкси не откриха.

Достигнаха и девето ниво, на това място сухо, но не откриха кристал. Юлия продължаваше да сочи в същата посока, затова копаенето продължи към десето. Появата на вода наложи донасянето на помпа, която двама войници задвижваха непрекъснато. Под десето ниво дори и повече помпи не биха смогли да отстранят водата.

Няколко седмици след началото на копаенето Иризис се събуди от познатия трясък на катапултни снаряди върху стените на фабриката. Тя се бе затичала към позицията си — стената над портата — когато скрутаторът я хвана за ръката.

— Какво има? — провикна се Иризис. Грохотът беше оглушителен.

— Бъди внимателна.

— Трябва да заема поста си! — Тя се опита да се отскубне, безуспешно.

— Говоря сериозно, Иризис. Не мога да те заменя.

— Много жени са готови да топят леглото на един скрутатор! — тросна се Иризис, умишлено проявявайки неразбиране.

— Не изглупявай. Нужна си за изработката на контролери, за да помагаш на Юлия и за да се заемеш с проблемите на полето. — Флид кимна рязко и я пусна.

Иризис изтича нагоре по стълбите. Споменаването на контролерите я накара да изпита огорчение за настоящото забавяне в сглобяването им, но пък самата тя нямаше вина в случая — нужни бяха хедрони. Озовала се на стената, с арбалет в ръце, тя скоро забрави предупреждението на скрутатора. Под светлината на стражевите огньове можеше да види осем лиринкси. По суматохата откъм отсрещните стени можеше да прецени, че и от другата страна врагът има поне същата численост.

Снарядът на катапулт се понесе над главите им, за да се вреже в един от комините. Димоотвеждащата колона рухна сред дъжд от тухли. Поне две седмици робски труд очакваха зидарите.

Приклепнала между зъберите, Иризис забеляза едър лиринкс със зелен гребен, застанал близо до ръба на леса. Изглежда той ръководеше атаката. *Не помръдвай само още миг.* Тя стреля. Създанието се сви и сграбчи гърдите си. Болтът бе полетял леко надолу, за да се заби в една от гръдните плочки. Макар и дълбока, раната нямаше да се окаже сериозна. В беззвучен рев лиринксът размахна пестници към небето.

— Внимавай!

Викът, насочен към презареждащата Иризис, я сепна. Но тя не разполагаше с време да реагира, защото в същия миг нещо я удари между раменете. Арбалетът изхвърча от ръцете ѝ и полетя край крепостната стена, освобождавайки изстрела си.

Ударът я бе повалил на колене. Объркването ѝ намери обяснение, когато нокти се вкопчиха в раменете ѝ и тя се оказа отделена от земята. Лиринкс се бе спуснал отгоре ѝ и сега отчаяно махаше с криле. Очевидно създанието не бе преценило тежестта ѝ.

Иризис започна да размахва ръце и крака. Горната ѝ дреха се разкъса и за момент жената се озова свободна, но само за да бъде уловена отново. Лиринксът се олюля във въздуха, стареещ се да я стисне по-здраво. Един от хаотичните ѝ ритници намери слабините му и съществото почти я изпусна. Усилията му личаха по накъсания дъх.

Иризис опита да се изхлузи от дрехата си, но не можеше да освободи ръце. Тя нанесе удар по лицето на създанието, а ответното щракване с челюсти едва не ѝ откъсна ръката. Крилете не спираха да нанасят френетични удари в опит да наберат височина. Жената атакува

отново и този път успя да уцели окото му. Лиринксът залитна встрани, полуослепен. Изглеждаше, че ще отхвърчи отвъд ръба.

Внезапно главата на създанието се стрелна към нея. Зъбите я пропуснаха на незначително разстояние. Иризис можа да усети горещия дъх. Провалил се в отвличането ѝ, лиринксът се опитваше да я убие.

Жената сви крака и с все сила го изрита в брадичката. Съществуването нададе вой и едва не рухна. Дори собствената си тежест трябваше да издига с помощта на Тайното изкуство. Иризис докосна индикатора, окачен на шията ѝ, и можа да усети смущението, което лиринксът внасяше в полето.

Тя изрита отново, ала този път противникът отдръпна глава. Свободната му ръка се насочи към шията ѝ, но движението беше бавно и Иризис успя да реагира. Ноктите раздраха ръкава на връхната ѝ дреха.

Лиринксът най-сетне успя да установи контрол над летежа си. Поредният удар на крилете го издигна високо. Под себе си Иризис можеше да види пазачите, насочили оръжия към създанието. Но никой не се осмеляваше да стреля, за да не улучи нея.

Скрутаторът също дотича по стълбите, за да спре като блъснат в невидима стена. Лиринксът набираше височина, отправил се към ръба на стената. Още миг и щеше да се озове отвъд. Иризис продължи да се мятта, но не бе способна да се измъкне от хватката. У себе си нямаше никакво оръжие, дори нож. Отчаяният ѝ ритник пропусна. Следващият също.

Създанието се извъртя във въздуха. Струваше ѝ се, че времето е забавило ход. Флид, озовал се на върха на стената, се стрелна към стълбите на наблюдателната кула. Какво ли възнамеряваше да прави?

Скрутаторът изникна върху наблюдателницата и скочи. Иризис изтръпна. Но скрутаторът бе разчел траекторията си и върхлетя право върху гърба на понеслото я създание. Подсилената му от засилването тежест тласна лиринкса надолу. Пленницата отново се озова върху стената, премазана от иноземното туловище. С кожа, блеснала в яркооранжево, създанието я атакува. Ноктите раздраха камъка край лицето ѝ.

Ръцете на Иризис бяха притиснати, не ѝ оставаше друго, освен да се защити с колене. Лиринксът ги блъсна встрани.

Ножът на скрутатора блесна, за да се забие между плочките на шията. Гореща кръв бликна от създанието, опръскала камъните, лицето и косата ѝ. Съществуто започна да се гърчи. Двама войници я издърпаха изпод него и Иризис можеше да наблюдава угасването му от по-безопасна позиция. Познатите цветове на смъртта — жълто, зелено и алено — премигваха дълго след като лиринксът утихна.

Иризис се затрудняваше да стои на краката си. Флид обърса кръвта от лицето ѝ, помогна ѝ да седне край стената и ѝ върна арбалета.

— Казах ти да внимаваш. Почини си. Предстои ни още много работа.

Нов снаряд разтроши каменните блокове на стената. Друг попадна в кулата с наблюдателния огън и разпръсна насмолена слама. По покривите изникнаха малки пожари, които работниците се впуснаха да гасят.

Поредната канара блъсна масивните железни порти, за да откъсне едно от крилата. Грохотният пукот бе потвърден от вика:

— Всички към портата! Портата е разбита!

Иризис се изправи на крака и надникна над стената. Лиринксите се хвърляха към зейналата пролука — в сумрака не можа да различи бройката им. Един от тях рухна пред дверите, друг бе повален от каменен блок, който защитниците хвърлиха, но отново се изправи на крака. Тя започна да стреля и презарежда с цялата скорост, която позволяваше арбалетът, само че скоро не останаха цели. Лиринксите бяха навлезли зад стените на фабриката.

Катапултите, разположени на ръба на леса, продължаваха да обстрелват завода. В тъмното бе почти невъзможно да бъдат уцелени използващите ги лиринкси, докато човеците върху стената бяха лесна цел. Неприятен звук на месно размазване оповести смъртта на пореден войник.

Не след дълго Флид отново се заизкачва към стената, опиращ се тежко на перилата. Изглеждаше преbledнял.

— Какво става? — запита Иризис.

— В началото те започнаха да ни изтласкват, но ние успяхме да ги обкръжим край пещите. Обстрелът с нажежени болтове не им хареса. Убихме петима, останалите избягаха през задния вход.

— Нажежени болтове — повтори тя. — Чия идея беше това?

— На един от механиците. Вече не е между живите. Но неговото хрумване се оказа спасяващо — дори и попадания, които не бяха смъртоносни, нанасяха значителни щети.

Иризис потръпна, представила си попадението на подобна стрела.

— Понесохме ужасяващи жертви — продължи скрутаторът. — Поне шестдесет са мъртви и толкова ранени. Няма да издържим още дълго, Иризис.

— Вече стрелят на пресекулки. Мисля, че това им беше достатъчно.

— Те бяха шестнадесет, ние убихме поне единадесет. Но не смятам, че това е краят. Ще се върнат.

— Във всеки случай умеят да стрелят ужасяващо точно — каза Иризис. — Смятате ли, че нападението над мен беше умишлено?

Скрутаторът бе взел нечий арбалет и се прицелваше, застанал между два зъбера.

— Да — каза той, докато стреляше. — И преди са отвличали занаятчи. Той се насочи право към теб и не искаше да те пусне дори и с риск за живота си. Обикновено лиринксите не прибягват до самоубийствени мисии, което означава, че желанието им да се сдобият с теб е било силно.

— Или са желаели да ме видят мъртва. Благодаря ви, Ксервиш.

— Не можем да си позволим да те изгубим — пренебрежително отвърна той.

Скоро след това атаката действително бе преустановена и оцелелите лиринкси изчезнаха в гората. На разсъмване нямаше и следа от тях. Флид свика извънредно събрание в столовата, за да бъдат преценени щетите.

— Вратите и порталът трябва да бъдат построени наново — съобщи главният зидар. — Ще издигнем временна стена, макар че тя няма да ни помогне особено. Ако отново нападнат с такава сила, не виждам как ще оцелеем.

— Сигурен съм, че ще повторят атаката тази нощ — каза скрутаторът. — Глупаво би било да не го сторят.

Имаше и други лоши новини, които не закъснях. Старши миньор Клоор, дребен и трътлест човечец, чиито пори се бяха просмукали с прах до пъпчивост, нахлу, за да докладва:

— Лиринксите завзеха мината, сър.

— Колко? — попита Флид. Не изглеждаше изненадан, но кокалестите му рамене се отпуснаха още повече.

Иризис му съчувстваше. От пристигането му насам бедствията не бяха престанали да се стоварват отгоре му, с различен характер, но сходни в съкрушителността си.

— Не мога да кажа, сър. Зад решетката видяхме пет-шест. Възможно е да няма други.

— А е възможно и навътре да има още сто — мрачно отвърна скрутаторът. — Миньорското село да се евакуира. Не можем да защитаваме и него.

Клоор кимна и излезе.

Малцина бяха в състояние да работят след изморителната нощ. Подопечните на Иризис не бяха засегнати в това отношение, защото не разполагаха с хедрони. И все по-малка изглеждаше вероятността за сдобиване с нови кристали.

Иризис поспя няколко часа, преди да се върне в столовата, където завари скрутатора да седи в ъгъла с Клоор, надзирател Туниз и капитан Гир-Дан. На масата пред тях бяха разгърнати карти на различните минни нива.

— Трябва да са дошли от долните нива — казваше капитанът. — Така са могли незабележимо за пазачите да придобият цялата мина.

— Освен ако самите пазачи не са гледали на дълга си през пръсти — мрачно отвърна скрутаторът.

— Нека не говорим за занемарен дълг, ако обичате, сър — каза Клоор. Той бе не по-малко сприхав от Флид, а единствената власт, която признаваше, бе своята собствена.

Клоор и скрутаторът впериха остри погледи. Никой от двамата не изглеждаше склонен да отстъпи.

— Достатъчно — каза накрая Флид. — Вината е без значение. Какво можем да направим, за да променим ситуацията?

— Специалистите ми са единомдушни, че са влезли през този участък. — Начупеният нокът на Клоор указва дълъг тунел на девето ниво. — Ако предизвикаме контролирано срутване тук, ще ги притиснем. Тогава ще ни остане единствено да ги изтикаме.

— Самоубийствена задача — вмъкна капитанът. — В подземията дузина лиринкси ще бъдат заплаха и за петдесет от хората ми.

— Бихме могли да ги изтощим от глад — тросна се миньорът. — Дори лиринксите не могат да издържат един месец без храна.

— И дума не може да става за цял месец без кристали. За колко време може да бъде подготвено срутването? — попита скрутатор Флид.

— В тази секция ще ни отнеме няколко часа. — Клоор нанесе белег върху картата. — Освен това е близо до мястото на работа. Разбира се, ще се нуждаем от силна охрана.

— Най-малко четиридесет войника — каза Гир-Дан.

— Ако изпратя толкова много бойци долу — започна да размишлява на глас скрутаторът, — а междувременно лиринксите отново нападнат фабриката, което е почти сигурно... Може да изгубим завода.

— Без мината този завод е безполезен — обади се Иризис.

Ксервиш Флид раздразнено махна с ръка.

— Мината е просто дупка в земята. Построяването на нова фабрика би отнело четири години и труда на пет хиляди души.

— Какво искате да направим?

— Починете си. Готов съм да се обзаложа, че и тази нощ също ще бъдем на стената. — Флид се надигна. — Какъв е замисълът им? — промърмори той на излизане. — Възнамеряват да ни лишат от кристал? Или планират нещо далеч по-коварно?

Предвиждането на скрутатора се сбъдна — лиринксите нападнаха едновременно със среднощния гонг. Иризис тъкмо бе задрямала. Катапултният снаряд, изстрелян под остър ъгъл, разби тавана само няколко стаи по-нататък, попаднал в помещението на една от новопристигналите занаятчии. Под нейните писъци работещите във фабриката наскочаха от леглата си.

Иризис първа се озова в уцелената стая. Занаятчията лежеше сред останките от леглото си, невредима, което не ѝ пречеше да пици с цяло гърло. Последваха още снаряди, видимо изстрелвани едновременно. Макар и не по-големи от пъпеш, те нанасяха страховити щети. Не всички спящи имаха късмета на паникьосаната занаятчия.

Иризис се облече и си сложи металната каска, с която се спускаше в мините. Тя нямаше да я спаси от някой снаряд, но щеше да представлява достатъчна защита срещу хвърчащите отломки от покривите.

Последва кратко затишие. В коридора Иризис се сблъска със скрутатора.

— Какво ще правим? — кресна тя.

— Не този обстрел ме притеснява, макар че и неговите щети са достатъчни.

Жената погледна към една от дупките в покрива.

— А какво ви притеснява?

— Пожар...

Запалителен снаряд се спусна от небето, удари покрива и през готовата дупка попадна в разрушеното помещение. Пламъците изригнаха. Иризис грабна противопожарна кофа и плисна пясъка върху огъня.

— С какво ни обстрелват? — надвика суматохата Флид.

— Същите снаряди като по-рано, само че насмолени.

Скоро над фабриката се изсипа същинска огнена градушка. Петдесет души, сред които и Иризис, се заеха да гасят пламъците. Все още им оставаха много пожари и платнените маркучи точно биваха прикачвани към ръчните помпи, когато баражът секна. Атаката над стените и портата бе подновена.

— Не мисля, че този път ще оцелеем — каза ѝ скрутаторът, когато двамата се засякоха отново. — По-добре си пригответи багажа.

Иризис спря и се втренчи в него.

— Какво искате да кажете?

— Махаме се.

— Как?

— Старая се да съм готов за всякакви обстоятелства. Въздухоплавът изчаква горе в планините. Дадох знак да се спусне насам.

— Над фабриката ще бъде изкусителна и лесна цел.

— Ще се спусне зад върха. А ние ще влезем в акведукта, където лиринксите няма да ни видят.

— Въздухоплавът няма как да пренесе хиляда души.

— И двадесет биха го затруднили. Затова другите ще трябва да останат тук.

— За да умрат...

— По-вероятно е атаката да престане, когато ние се махнем.

— Работила съм с тези хора през по-голямата част от живота си. Няма да ги изоставя.

— Нареждам ти да го сториш. Освен това ние ще бъдем изложени на по-голяма опасност от тях.

Макар Иризис да бе себична в много отношения, не можеше да понесе мисълта да избяга.

— Трябва да вървя! — остро каза тя и се отдалечи. Огньовете вече се намираха под контрол, затова се отправи към стената. Там бе опасно, но поне предоставяше актуален поглед към събитията.

Бранителите на фабриката губеха. Лиринксите притежаваха удивителен усет да насочват изстрелите си, катапултите им поваляха войниците един след друг. Половината от тях вече бяха мъртви, повечето от оцелелите бяха ранени. Заменяха ги обикновени работници, които не съумяваха да нанесат никакви поражения на врага, а биваха покосявани на групи. Трупите на повалените оставаха да лежат, защото в битката нямаше време да бъдат отнесени. Всички тези хора Иризис бе познавала в течение на години.

Тя погледна към небето. Не оставаше много до зазоряване, но въздухоплавът не се виждаше никъде, а скрутаторът не ѝ бе дал знак. Накрая тя слезе от стената, за да се подкрепи набързо — няколко минути отдиш от тамошния ад.

Скрутаторът се бе оттеглил в стаята си и пишеше трескаво.

— Какво стана с въздухоплава? — саркастично попита тя. — Пореден провал?

Иризис съжали за думите си още в мига, в който те се отрониха от устата ѝ. Но Флид не реагира. Изглежда случващото се го бе вцепенило.

— Нищо не последва след сигнала ми. Сигурно лиринксите са ги открили.

— В такъв случай с нас е свършено.

— Така изглежда. Съжалявам.

— И друг път съм била в подобна ситуация. И оцелях.

— Съмнявам се, че този път ще оцелееш — промърмори Флид.

— И без това само бе отклонило неизбежното.

Отвън се разнесе рев.

— Би ли отишла да видиш какво става? — каза скрутаторът, без да повдига глава.

Иризис изтича до предната порта, където срещна Туниз. Тъмнокожата жена бе оплискана с чужда кръв.

— Какво е положението? — напрегнато попита Иризис.

— Отблъснахме ги, но не мисля, че ще успеем да отразим следващата им атака.

Иризис погледна през строшената порта.

— Не остава дълго до зазоряване.

— Този път това няма да ги спре. Прекалено са близо до победата.

Светлокосата жена изтича обратно при скрутатора.

— Портата все още стои, но няма да издържи дълго.

— При изгрев-слънце ще бъдем надвити. — Флид отнесе купчина документи до пещта и ги блъсна вътре. Пламъците се нахвърлиха върху хартия и отнесоха пепелта към комина.

Светлината на утрото започна да се разстила около фабриката. Иризис се бе отправила обратно към стената, за да се присъедини към последния отпор. Внезапно разнесло се ликуване я накара да изкачи тичешком оставащите стъпала. Запъхтян, скрутаторът изникна до нея.

Над западния склон, между планините, бяха изникнали кланкери. Представляваха по-голям модел от изработваните тук, с десет крака. Освен това разполагаха с два копиемета в предната част и катапултна бойна кула зад тях.

— Двадесет и седем кланкера — каза Иризис. — Това е най-красивата гледка, която някога съм виждала.

Всички войници върху стената се смееха, ликуваха и се прегръщаха. Останалите работници също започнаха да се изкачват, за да се насладят на неочакваната гледка. Лиринксите вече се отдръпваха в гората. Нападението бе свършило.

Иризис погледна косо към Флид. Лицето му бе сгърчено в изключително силно терзание.

— Какво има? — попита тя, отпуснала ръка върху неговата. Скрутаторът не отговори. — Ксервиш?

Ксервиш Флид обърна безмесното си лице към нея.

— Виждаш ли емблемата на първия кланкер?

— Да, разбира се. Е, и?

— Това е символът на най-големия ми враг. Който е и твоят най-голям враг, Иризис. Човекът, който няма да намери покой, докато не унищожи и двамата ни. Перквизитор Джал-Ниш Хлар.

ДВЕ

Иризис понечи да поеме дъх и установи, че въздухът я задавя, внезапно оказал се гъст като кашата от заводската столова.

— Какво ще прави с нас? — промълви тя.

— Ще наблюдава, ще изчаква, ще дебне подходящ момент. Той обожава да разтегля тези неща, за да измъчва враговете си по-добре. Трябва да слеза да го посрещна. А ти най-добре се дръж настрана, нека не те вижда веднага.

Флид пое надолу по стълбите, приведен. Иризис изпита още по-голяма симпатия към него. Скрутаторът бе неумолим и закален човек, достоен и честен. Той бе сторил всичко по силите си, но то не се бе оказало достатъчно.

Тя понесе арбалета и болтовете си към задната част на фабриката. Повечето от работниците останаха на стената, за да посрещнат кланкерите. А Иризис излезе през задния вход и слезе в дефилето сред отпадъците. Това зловонно и отвратително място изглеждаше подходящо за настоящото ѝ отчаяние.

Жената пое сред скалите. Не бе идвала тук след някогашния си неуспешен опит за самоубийство. Тогава я беше спасила единствено появата на Ниш, който за малко не бе намерил смъртта си, но за свой късмет бе паднал сред фермата за мъх на полуидиота Ейрин Мас.

Струваше ѝ се, че това се е случило преди цяла вечност — тогавашната ѝ личност ѝ изглеждаше толкова непозната. А какво ли бе станало с Мас? Бе се оказало, че той не е никакъв полуидиот, а умел осведомител, работещ за скрутатора.

Ниш ѝ липсваше. Възможно ли беше той да е още жив? Не изглеждаше вероятно, но пък дребничкият механик бе изобретателен. Ако някой можеше да оцелее, то това бе Ниш.

Иризис продължи да крачи по склона. Гладките скали бяха покрити с тъмнозелен пролетен мъх, подтикващ я да си свали ботушите и да тръгне боса. И защо не? Нека се наслаждава на дребните неща в живота, докато още го притежава.

Тук беше спокойно. От това място щетите върху фабриката почти не се виждаха. Определено приличаше на архитектурен кошмар, но не

и на кърваво полесражение.

Иризис се настани край стръмнината и се загледа в лишеите. Цветовата им последователност на зелено, сиво, кафяво, жълто и (дори) червено ѝ даде идея за брошка. Тя започна да обмисля изработката ѝ в главата си, макар да знаеше, че никога няма да я направи.

По забавен начин се развиваше животът. Кой би могъл да си представи всичко това само преди няколко месеца? Иризис подметна камъче в дланта си и понечи да го хвърли отвъд ръба, но спря. Ниш бе сторил същото сред неприятни последици.

Мисълта за последиците я парализира за няколко секунди, сетне тя се усмихна, сви рамене и пусна камъчето си обратно на земята. Не можеше да живее по такъв начин. Изправи се, изтупа ръце и се отправи обратно.

Достигна чакълестата зона пред предната част на стената едновременно с първия кланкер. Машината спря със стържене. Стрелецът скочи долу и застана край задния люк, стиснал дръжката, без да го отваря. Останалите кланкери също се приближиха, с което почти изцяло запълниха пространството пред завода. От вътрешността им започнаха да изскачат въоръжени и закалени в битка бойци — по десет от машина — които се строяваха край механичните крака.

Ксервиш Флид изникна сам от разрушената порта. Изглеждаше дребен и съсухрен. Изгряващото слънце улови ъгловатостта на лицето му. Създаваше се впечатлението, че скрутаторът споделя разрушеността на фабриката.

Едва тогава стрелецът от първия кланкер отвори люка. Появилият се човек полагаше усилия да накара излизането си да изглежда лесно, но все пак неспособен да скрие болката си. Краката му се отпуснаха върху чакъла с изхрущяване. Той залитна, но се изправи.

Някога заоблен, понастоящем перквизиторът бе изграден единствено от мускули. Дясната му ръка бе отрязана при рамото, което му придаваше неравномерен вид. Иризис, извършила касапската операция, за да спаси живота му, щеше да помни писъците до края на живота си.

Лиринксът, атакувал Джал-Ниш, бе разсякъл лицето му. Ноктите бяха лишили перквизитора и от око. Иризис още помнеше увисналата топка желе, надничаща от очната кухня. Бе ѝ се налагало да се грижи

за бащата на Ниш по време на цялото пътуване обратно към фабриката.

Сега увредените части от лицето му бяха скрити под полирана платинова маска, покрила липсващото око, противния червен кратер, заменил носа, и изкривената буза. Металът се извиваше под другото ухо, където тънка ивица от същия материал заобикаляше главата му. Подобна ивица обкръжаваше челото. В долната част на маската бе изрязан малък отвор за устата във формата на полумесец със закривени надолу рога. Той бе достатъчен за пиене през сламка, но не и за хранене. Сигурно перквизиторът си сваляше маската, когато ядеше.

Иризис продължи по павираната пътека, опасваща фабриката. Тя трябваше да види сблъсъка между двамата — това щеше да покаже съдбата ѝ. Оставаха ѝ още десетина крачки, когато перквизиторът рязко се обърна. Единственото око се втренчи в нея. Иризис застина. Изражението на лицето не се промени, но погледът съдържаеше неустоима ненавист.

Няколко секунди той не помръдна, а после се обърна по начин, указващ незначителността ѝ, и закрачи към скрутатора. Иризис затаи дъх.

— Перквизитор Хлар! — Ксервиш Флид протегна ръка. — Не мога да кажа, че някога сме виждали по-приятна гледка.

Джал-Ниш се поколеба за момент, сетне пое протегнатата му десница.

— Скрутаторе.

Някога гласът му бе звучал с топла плътност. Сега се отличаваше с пиянско завалване, породено от разрушената му уста. Перквизиторът се поклонил, при което Иризис почти очакваше маската му да се изхлузи. Но нищо подобно не се случи.

— Изглежда пристигнахме точно навреме.

— Лиринксите бяха неумолими, Джал-Ниш. Те добре познават важността на това място и неговите работници.

— Нещата не се развиват добре след преместването ви тук — каза перквизиторът.

Тези му думи съдържаха заплаха и Иризис не бе единствената, която я забеляза.

— Наследих трудна ситуация.

— Това беше отдавна. След толкова време би трябвало да сте я стабилизирали.

Един перквизитор не би разговарял по подобен начин със скрутатор. Изглежда Джал-Ниш Хлар криеше нещо.

— Как се развива войната надолу по крайбрежието? — попита Флид.

Това беше удар по самодоволството на противника, само че неуспешен:

— Лошо. Макар че би могло да бъде и по-добре, ако разполагахме с кланкерите, които ръждясват тук без контролери.

— Не оглавявате ли вие проучването за гаснещите възлови точки? — поинтересува се скрутаторът. — Какъв напредък има там?

— Засега никакъв — неохотно призна Хлар. — Но възложих работата на нов екип. Много скоро очаквам резултати.

— Какъв екип?

— Предвождан от гадател Фламас.

Скрутаторът повдигна слятата си вежда.

— Дързък избор, перквизиторе. Не се съмнявам, че имате причини.

— Той няма да ме разочарова.

— Убеден съм. Но аз забравям, че сте пътували дълго и припряно. Трябва да сте не по-малко уморен от нас. Заповядайте вътре, закуската ни очаква.

— Предпочитам най-напред да огледам щетите, ако не възразявате, а после ще сляза в мината.

— Мината се намира във вражески ръце.

— Какво? — ревна Джал-Ниш. Войниците се извърнаха, вбили ботуши в чакъла. Перквизиторът снижи глас. — Това е много лошо, скрутаторе. Излишно е да ви напомням, че Съветът е изключително недоволен. Когато тези новини стигнат до членовете му... не зная как ще реагират, сър.

— Аз също съм недоволен, перквизиторе, но не мога да върша чудеса. Само армия би смогнала да защитава това място срещу сили като тези, които ни нападат, а членовете на Съвета до този момент не са сметнали за необходимо да ми предоставят командването на такава. Но имам план. Елате, ще ви разкажа подробности по пътя. — Той поведе перквизитора към портите.

Иризис се поотпусна. Сблъсъкът нямаше да бъде толкова яростен, колкото се бе опасявала. Ала положението пак беше лошо. Начинът, по който Хлар разговаряше със скрутатора, показваше, че перквизиторът разполага с подкрепата на Съвета. И показваше още, че точно обратното е в сила за скрутатор Флид.

Тя се върна в занаятчийския цех, където провери напредъка на хората си и огледа завършените контролери. Както очакваше, никъде не откри недостатъци в изработката. Занаятчиите ѝ работеха добре. Все пак ѝ се наложи да смърми неколцина от чираците, започнали да се отнасят немарливо към уроците си.

Всъщност Иризис не ги винеше, самата тя трудно можеше да се съсредоточи. Перквизиторът бе изпитал антипатия към занаятчиите още от първия момент, в който се бе сблъскал с нея, но по време на преследването на Тиан сред снежното плато това му чувство се бе превърнало в изгарящо презрение. Същото можеше да се каже и за нея. Тя дори си бе позволила да го зашлеви по лицето, строшавайки носата му, защото Джал-Ниш се беше държал грубо с придружавалата ги Юлия. В яростта си перквизиторът бе наредил смъртта ѝ, само че сержантът бе отказал да изпълни заповедта. Още тогава бащата на Ниш я бе намразил силно.

Но същинската причина за ненавистта му се бе зародила впоследствие, когато, осакатен от лиринкска атака и молец да бъде оставен да умре, Иризис вместо това се бе вслушала в настояването на Ниш и бе спасила живота на баща му. Опериран наред снежната пустош, сред виелици, Джал-Ниш Хлар действително бе оцелял — деформиран, еднорък, осъден на постоянна агония. Той бе решил да използва нежелания си живот, за да стовари същата агония върху Иризис. И разполагаше със силно оръжие, за да го стори: бе отгатнал тайната за занаятчийската ѝ неспособност. А перквизиторът не обичаше внезапните и силни удари. В стила му беше да удължава болката до невъзможност.

Същата вечер Иризис си легна рано. В сънищата ѝ отмъстителният Джал-Ниш я преследваше, за да свали маска и да излее върху ужасената жена жълтеникава гной от раните си...

Тя се сепна и с трескава неопитност запали фенера си. Стаята беше празна, разбира се. Вратата си оставаше залостена. Но дори и на светло Иризис не можа да заспи отново.

Юлия бе прекарала последните два дни под леглото си. Тя често спеше там, свита в най-тъмния ъгъл. В най-голяма степен я бе измъчвал шумът. Писъците, врязванията на снаряди, рухването на блокове, неспирните викове и оръжейни удари не можеха да бъдат отстранени дори с комбинация от запушалки и антифони. Имаше прекалено много шум. Цялата сграда се тресеше.

Най-лошото бе изгубването на кататоничното състояние, спасявало я толкова много пъти. В него тя не чувстваше нищо, дори боят не бе в състояние да я изтръгне от него. След бягството от мината не бе съумявала да го използва. Това я ужасяваше — както я ужасяваше и внезапната нестабилност на перцептивния ѝ талант. Животът ѝ се променяше, а тя не знаеше защо. Губеше контрола, над който бе работила толкова усилено.

Най-сетне звуците от битката спряха. Тя чу ликуване, последвано от стърженето и тежките стъпки на кланкери. Юлия отдавна бе усетила приближаването им. И щеше да е казала на скрутатора още преди часове, ако той се бе сетил да попита. Контролерите на машините бяха изникнали в ума ѝ още предишния ден.

Бе усетила и друго — че Джал-Ниш е в една от машините. Притежаването на известна способност в Тайното изкуство бе изискване към всички, заемащи перквизиторски пост. Затова бащата на Ниш се появяваше в мисловния ѝ модел. В онзи ужасен ден край замръзналата река той я беше ударил. Юлия никога нямаше да му прости това и винаги щеше да се страхува от него. В живота си бе научила, че силните измъчват слабите.

Само ако Ниш беше тук. Но Ниш се бе изгубил с балона, а тя не можеше да определи дали е жив, защото той не се появяваше в решетката ѝ. Ниш, Ниш, Ниш. Тя не спираше да мисли за него. Онзи път в коша на балона тя за пръв път бе познала любовта. Кожа върху кожа. Плът в плът. Екстаз. Много пъти в ума си тя бе преповтаряла преживяното, понякога многократно.

Но яркостта на преживяването бе започнала да чезне — като съобщение, повтаряно прекалено често. Споменът вече не я разчувстваше със същата сила, не беше достоен заместител на преживяването. Тя искаше да го изпита отново, само че Ниш го

нямаше. И той, като Мюли, я беше изоставил. Нейният близък бе единственият друг човек, към когото бе изпитвала привързаност. Изглежда обичта водеше единствено до изоставяне. Копнежът ѝ бе изместен от отчаяние.

Носът ѝ долови слаба миризма на разложение.

— Излез, перцепторе! Нужна си в мината.

Това бе омразният глас на перквизитора. Юлия не се осмеляваше да се възпротиви. Възелът му в решетъчния ѝ модел изглеждаше променен: много по-голяма, подута плетеница. Дори това представляваше достатъчно предупреждение.

— Веднага, перцепторе.

Юлия изпъзля изпод кревата. Перквизиторът беше застанал на прага. Зад него се виждаха скрутаторът и дузина войници. Сега зловонието се усещаше по-силно. То идваше иззад маската. Жената се изправи и, неспособна да се сдържи заради миризмата, повърна на пода.

Малка капчица стомашен сок попадна върху излъскания ботуш на перквизитора. Той потръпна, а Юлия потрепера, решила, че той ще я удари отново. Джал-Ниш дръпна одеялото, обърса обувка и го захвърли.

— Почистете я и я доведете! — студено каза той.

Почти час по-късно те се бяха събрали пред входа на мината, край която стояха четири кланкера и четиридесет войника с тежко снаряжение. Предвождаше ги капитанът на перквизитора, напълно плешив мъж, лишен дори и от вежди, но за сметка на това с подрязана гъста черна брада. Липсваха му четири предни зъба. Дребното му тяло бе изключително мускулесто.

Решетката беше повдигната и входът изглеждаше празен.

— Колко лиринкси усещаш в тунела, перцепторе? — изхриптя Джал-Ниш. Светлината на фенера блестеше по металната буза.

Маската я ужасяваше — с това, което криеше, и с това, което позволяваше. Възползващ се от прикритието ѝ, перквизиторът можеше да си позволи всичко.

— Двама — отвърна тя, прободена от лошо предчувствие. — И още един близо до асансьора.

Капитанът видимо се отпусна.

— Знаеш задълженията си, капитане — каза Джал-Ниш Хлар.

В отговор на сигнала войниците поеха напред по двойки. Пристъпваха бавно — отчасти от предпазливост, отчасти заради изключително тежките арбалети. Четирите кланкера също се разделиха на две групи, за да заемат позиция около входа. Оръжията им бяха насочени към зеещия проход.

Войниците влязоха. Бойците от втората двойка държаха фенери, прикрепени към върлини. Вървящите най-отпред приготвиха оръжията си.

— Ела, перцепторе. — Джал-Ниш посегна да я хване за ръката.

Юлия потръпна, но му позволи. Добре познаваше наказанието за неподчинение.

— Ето един! — ревна войник с фенер. Първите бойци стреляха.

Лиринксът изпищя. Звукът на болка се заби упорито в главата на Юлия. Стрелялите ратници отстъпиха назад, за да презаредят чудатите си арбалети, а други двама заеха местата им.

— До асансьора е чисто — извика някой.

Приблжиха се до простреляния враг. Лиринксът беше мъртъв, гръдният му кош представляваше отвратителна гледка. Юлия надушваше кръвта му. Искаше ѝ се да избяга, но перквизиторът нямаше да ѝ позволи.

— Това оръжие беше моя идея — небрежно ѝ обясни Джал-Ниш. Тя се опита да се отдалечи, но бе задържана с лекота. — Измислих го след случилото се при ледените куполи. Помниш ли, Юлия?

Тя не искаше да помни, но помнеше. И то с отвратителни подробности.

— Враговете ни са прекалено бързи, ловки и силни. Трудни са за убиване, а същевременно едничък лиринкс може да унищожи половин отряд войници. Не спирах да се питам: как бихме могли да изравним съотношението на силите? Това оръжие е отговорът — арбалет, който изстрелва не един, а шест болта. Средният попада в прицела, останалите се разгръщат около него. Шансът да убиеш врага се увеличава шесторно. Ако стреляш отблизо, и шестте болта попадат в целта. Край на тревогите с ранени лиринкси. Умно, нали?

В гърлото на Юлия се зараждаше писък. Тя ненавиждаше насилието.

— На теб говоря, перцепторе. Отговори ми или...

— Да — прошепна тя. — Много умно.

— Накарах механиците си да изработят прототип и той проработи толкова добре, че моментално бяха изработени още петстотин бройки. Оръжие като това може да промени хода на войната, перцепторе.

— Да — недоловимо каза Юлия.

В проходите откриха и убиха още двама лиринкси. Новите арбалети бяха неизменно смъртоносни в тази обстановка, защото създанията можеха да бягат само напред или назад, а и в двата случая бяха уязвими. Променящата цвѳета си кожа също не им помагаше, защото Юлия винаги знаеше къде са. Още преди края на деня войниците бяха обезопасили мината до седмо ниво. Пред входа на всяко от нивата поставиха по двама постови, а половин дузина бойци останаха да бдят при тунела, по който съществата бяха навлезли в мината. Претърсването продължи и през нощта, а на зазоряване перквизиторът се върна във фабриката. Там той застана на Флидовия праг и със самодоволство заяви, че лиринкският тунел бил затрупан, че осем от създанията били убити и че мината била безопасна за експлоатация.

— Това, което вие не сте съумели да постигнете за целия си престой тук, аз изпълних в рамките на един ден — продължи Джал-Ниш Хлар иззад сияйната си платинена маска. След формално кимване към седналия на бюрото си скрутатор, той додаде: — Скоро ще изпращам ежедневния си доклад до Съвета. Ако имате нещо да докладвате...

Флид не отговори.

— Също така ще упомена и некомпетентността на тукашния майстор.

— За какво говорите? — остро каза скрутаторът. — Нейните контролери са най-добрите, излизали от тази фабрика.

— Незнанието ви е поредната черна точка. Иризис принуждава занаятчиите си да изпълняват работата, която самата тя не е в състояние да извършва. Тя е лъжкиня и измамница, която не би трябвало да бъде дори занаятчия, да не говорим за майстор.

— Глупости — изтътна Ксервиш Флид.

— Къде са контролерите й? За цял месец не сме видели нито един.

— Те са готови. Единствено са им нужни подходящи хедрони.

— Кажете ми — рече Джал-Ниш, — кой отговаря за несекващата наличност на подходящ кристал?

Капанът бе щракнал. Флид не си направи труда да отговори.

— Майстор Иризис се е провалила и трябва да си плати. — Перквизиторът понечи да се отдалечи, но спря и се обърна. — Вече не е нужно да се криеш — каза Хлар и си отиде.

Вратата на шкафа се отвори и Иризис излезе. Изглеждаше ужасена.

— Можех да го надуша, Ксервиш. Вътре миризмата беше още по-ужасна, защото въздухът се застояваше. Кръв и мъртва плът.

— И чесън с карамфил — каза скрутаторът. — Пристрастен е към нига. Това е нещо, което не знаех.

— Трябва да сме му дали цяла кофа, след като лиринксът го осакати. Толкова беше яростен, че се налагаше да го държим упоен през целия обратен път.

— А сега продължава да взема нига заради болката.

— Освен че притъпява усещанията за студ и болка, какви са останалите ефекти?

— Отстранява и умората. Той не е спал от дни. Някога проучих подробно нигата, за да преценя дали си струва.

— И струваше ли си?

— Да, ако бъде употребявана внимателно. Някои мистици я използват, за да търсят прояснение. Само че прирастените изгубват връзка с реалността. Освен това наркотикът подчертава несъвършенствата им. В случая на Джал-Ниш това означава, че той ще става все по-параноичен, по-гневен и по-нестабилен.

— Нещо, което трябва да очакваме с нетърпение — промърмори тя.

ТРИ

Юлия прекарваше цялото си време под земята. Перквизиторът бе оглавил проекта за намиране на нови кристали и тъй като той не се нуждаеше от сън, бе счел, че същото важи и за останалите.

Днес тя отиваше към мината с кланкера на Джал-Ниш.

— Какво става? — изръмжа той към оператора, безбрадо момче с удивително сини очи. — Защо се движим толкова бавно? Ако бях тръгнал пеш, щях да стигна по-бързо.

Операторът беше толкова втрещен, че дори не можеше да погледне към началника си. Кланкерът се разклати, спря, отново се разклати и продължи по-гладко.

— Полето, сър — изквича юношата.

— Какво за него?

— Днес е слабо. Много по-слабо от преди.

— Върви да говориш с операторите от фабриката. Открий в каква степен се променя.

Кланкерът продължи.

— Веднага! — ревна Джал-Ниш. — Ние ще продължим сами.

Юлия бе проследила източника на кристалното излъчване до място под отчасти наводненото девето ниво. Миньорите оградиха мястото, изпомпаха водата и започнаха да прокопават тунел. Още преди да са достигнали дълбочината на човешки бой, попаднаха на вода. Работниците побързаха да излязат от дупката.

— Невъзможно е — каза Клоор. — Водата...

— Майната й на водата! — изръмжа перквизиторът. — Продължавайте.

— Навлиза по-бързо, отколкото сме в състояние да я изпомпаме.

— Донесете още помпи.

Скоро мястото около шахтата бе изпълнено с винтови помпи и сумтенията на задвижващите ги работници. По-голямата част от водата бе отведена и копаенето продължи. На втория ден се случи отново — този път шахтата се изпълни още по-бързо, двама миньори се оказаха залети. Единият успя да улови въжето, подхвърлено му от Клоор, но вторият така и не изплува.

Клоор скочи веднага и се изгуби под разплискващата се вода. Юлия затаи дъх, очакваща най-лошото, сетне главата на старшия миньор разкъса повърхността. Той даде знак и бе изтеглен заедно със спасения работник.

Миньорът се бе нагълтал с мръсна вода и трябваше да бъде отнесен в лазарета. Сегашните помпи отново се оказаха недостатъчни. Докато чакаше новите да пристигнат, Джал-Ниш повика Туниз и започна разпалено да ѝ говори. След миг тя започна да чертае нещо върху пода. Клоор също бе привикан за инструкции.

— Заеми се — каза накрая перквизиторът. — Не, чакай. Има и друго. С толкова помпи ще са ни нужни поне петдесет човека, които да ги задвижват. Погрижи се и за това.

— Имате ли нещо предвид, сър?

— Открий начин помпите да се задвижват от полето. И го реализирай.

— Ще говоря с Иризис. Тя...

— Иризис няма да бъде тук — със стържещ глас отвърна Джал-Ниш. — Възложи работата на компетентен занаятчия, отговорнико, *ако разполагаш с такъв*. Искам да е готово до сутринта.

— Невъзможно, сър.

— Ако не бъде изпълнено, ще чистиш отпадните тръби до края на живота си.

— Не разполагаме с кристал. Не...

— Това са *помпи*, а не кланкери. Искаш да ми кажеш, че кристалните отломки няма да свършат работа?

— Ще говоря със занаятчиите. — Туниз изтича.

Появи се операторът, когото Джал-Ниш бе отпратил по-рано днес.

— Е, какво научи? — излая перквизиторът. — Не стой като пън, момче.

Момъкът се приближи, вторачен в пода.

— В момента полето е необичайно слабо, сър. За пръв път от десетте години, в които са започнали да отбелязват промените, е в такова състояние.

— Некадърни глупаци. Когато аз застана начело, бързо ще се научат.

Следобед, когато шахтата най-сетне бе суха, един от кланкерите довлече две големи извити парчета желязо. Те бяха отнесени до девето ниво и спуснати в шахтата, където оформиха цилиндър две дължини в диаметър и също толкова висок. Сглобките бяха грижливо насмолени. Работата продължи, като миньорите сега копаеха под цилиндъра, а други работници го вбиваха надолу, за да добавят нов пръстен и предотвратят поредното избликване на вода.

На следващата сутрин малко преди обед Туниз и занаятчия Оон-Ми донесоха образец на механизма за помпите. Той представляваше странно устройство от метални тръби с оголен контролер. Приличаше на хаотична плетеница от жици и кристал.

— Какво по дяволите е това? — тросна се Джал-Ниш.

Двете бяха работили цяла нощ и Туниз нямаше намерение да търпи подобна грубост. Тя се изправи в цял ръст, с една глава по-висока от перквизитора, и оголи изпилените си зъби.

— Подлагате на съмнение способността ми, сър? — каза тя в мека заплаха. — Поискахте контролер за помпа, имате го.

За момент изглеждаше, че Джал-Ниш ще избухне, но той промени намерението си.

— Ако проработи, ще съм доволен. Ако не...

Туниз и занаятчията го монтираха към една от помпите. Оон-Ми вложи енергия в контролера и от изходната тръба потече вода.

— Добре — каза перквизиторът. — Отнесете демонтирания ръчен механизъм. И до утре искам всички помпи да бъдат модифицирани.

Миньорите работеха трескаво.

— Това не ми харесва — каза Клоор на следващия ден, докато трети пръстен биваше вложен в дупката, вече пет дължини дълбока. — Налягането е прекалено силно. Ако ударим лошо място, водата ще нахлуе и ще изпълни шахтата за секунди.

— Тогава нека хората ти влачат въжета след себе си, за да бъдат издърпани при нужда — каза Джал-Ниш, който намираше решение на всеки проблем. — Как изобщо си станал старши миньор? Перцепторе, готова ли си?

Юлия кимна сковано. Работниците ѝ бяха приготвили въжен стол. Тя се покатери в него и двама миньори започнаха да я спускат в изкопа.

По принцип Юлия се чувстваше като у дома си в пещерите — харесваше влажната и тиха тъмнина. Само че сред ямата изпитваше нарастващо безпокойство. Усещаше водата, виеща се от другата страна на метала. Течният елемент приличаше на злонамерено създание, изчакващо най-мъчителен момент за нахлуването си. Юлия имаше навик да олицетворява силите на света и да им придава насочена към нея злонамереност.

Тогава тя го усети. Навсякъде имаше кристали, цяла жила недалеч под нея. Добри кристали. А сред или под тях имаше огромен кристал, пулсиращ като сърце. Той бе различен, той бе източникът на полето. Може би самата възлова точка.

Но ударите му не бяха постоянни. В решетъчния си модел Юлия го виждаше да редува слабо със силно излъчване, бавно с препърхващо. Сякаш огромният кристал (или възел) беше болен. Когато за пръв път го бе усетила на седмо ниво, допирът до него я бе изпълнил с екстаз. Тогава бе прекарала часове, заслушана в него. А сега изпитваше ужасна мъка, без да може да определи защо. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Издърпайте ме! — изхлипа тя.

Работниците я изтеглиха обратно.

— Какво има, перцепторе? — нетърпеливо попита Джал-Ниш.
— Какво има?

— Кристалът!

— Не е там? Лиринксите и тези кристали ли са взели?

— Кристалът е тук. Добър кристал. Но възелът е болен... умира. Рязкото раздвижване на Джал-Ниш Хлар едва не отмести маската му.

— Лиринксите са го увредили! Ето защо полето е толкова слабо. Онзи безполезен скрутатор...

Без дори да се доизкаже, той се затича към асансьора, размахал ръка.

— Продължавайте да копаете! — изкрещя през рамо перквизиторът. — Не спирайте, докато не достигнете кристалите. Тогава ме повикайте.

В кабинета на Флид нахлу красива млада помощничка.

— Перквизиторът идва насам, сър, и изглежда страшно ядосан.

— Благодаря ти, Пирси.

Жената изчезна.

— Най-добре се оттегли някъде, Иризис — добави скрутаторът. Въпросната побърза да излезе, а Флид възобнови работата си. След няма и минута Джал-Ниш влетя вътре.

— Този път некадърността ви стигна прекалено далеч, скрутаторе.

Ксервиш Флид повдигна глава.

— Бих желал да ви напомня, перквизитор Хлар, че аз съм ваш началник. В момента съставям доклад за вас.

— Аз вече изпратих своя, сър, и всеки момент очаквам отговора на Съвета. Когато той пристигне, няма да останете толкова самоуверен.

— Предполагам осъзнавате какво наказание ще последва, ако преценката ви се окаже неправилна.

— Няма да се окаже!

— Какъв е проблемът?

— Проблемът — процеди перквизиторът — е, че възловата точка угасва. До момента полето е изгубило почти половината си мощност.

— Излъчването му не е постоянно — отвърна скрутаторът. — Няма доказателства, че...

— Юлия е на друго мнение. Тя казва, че възловата точка умира. Вие сте позволили лиринксите да завземат мината, където те са нападнали самия източник на полето. Не сте успели да защитите най-важния елемент, скрутаторе. Тази крещяща небрежност ще донесе края както на вас, така и на лъжливата ви любовница.

— Не можем да защитаваме нещо, което не разбираме — каза Флид. — Ние дори не знаем как се образуват възловите точки и техните полета.

Друг секретар потропа на вратата, този път млад мъж, но не по-малко красив от Пирси.

— Да? — каза Джал-Ниш.

— Пристига скит, сър. От Съвета на скрутаторите. Да донеса ли съобщението?

— Най-сетне! — възкликна перквизиторът. — Не, сам ще отида до птичарника. Ще говорим отново, скрутаторе!

В кървясалото му око блестеше и кръвожадност.

Когато той се отдалечи, Флид повика Пирси.

— Би ли предала на майстор Иризис, че искам да говоря с нея в столовата? Спешно.

Девојката изтича.

Флид взе няколко документа от бюрото и ги прибра в кожената си торба. От сандъка си извади малка книжка. Накрая отвори вратата, огледа се и по заобиколен път пое към столовата.

Иризис вече го чакаше. Свела глава, тя отпиваше бавно от чашата си. Скрутаторът ѝ се възхити отдалече. Тя не само имаше прекрасна фигура, а и бе изключително умела в работата си. Ако само не бе изгубила таланта си...

Ксервиш си избра купа чай и малко захаросани сливи — не трябваше да привлича внимание — и закуца към нея. Днес костите го боляха повече от обичайното, напомнящи за мъчението, докарало ги в настоящото състояние.

Иризис повдигна очи, докато той седнаше, и му се усмихна. Жестът ѝ го изпълни с неочаквана топлина, която Флид побърза да среже. *Не изглупявай, дъртако.*

— Добри или лоши новини? — попита тя.

— Най-лошите. Полето непрекъснато отслабва и Юлия казва, че възелът е болен. Джал-Ниш смята, че това е работа на лиринксите. И вини мен.

— В последно време полето се изменя странно.

— Не знаех това.

— Откакто лиринксите завзеха мината. Покрай нападенията не го осъзнахме веднага. Мислите ли, че те действително са причинили нещо на възловата точка?

— Възможно е, макар че тя се намира под десето ниво, което е напълно наводнено. Как са успели да го достигнат? Те се страхуват от водата, а не открихме следи от копаене. — Той замълча. — Но сега нямаме време за това. Перквизиторът се кани да направи хода си. Пристигнаха съобщения от Съвета, които той очакваше с голямо нетърпение.

— Какво възнамерявате да правите?

— Не знам, но можеш да бъдеш сигурна, че броени минути след отстраняването ми ти ще се озовеш в тъмницата. Той те иска в ръцете

си, Иризис, дори по-силно отколкото иска да унищожи мен.

Тя сви дългите си пръсти.

— Няма какво да сторя.

— Колко време ще ти е необходимо, за да се приготовиш?

Иризис докосна индикатора, окачен на врата ѝ.

— Това е единственото нещо, без което не мога. В спешен случай мога да тръгна веднага. Но бих искала да взема занаятчийските си инструменти.

— Вземи ги, вземи и всичко друго, което ще ти потрябва. Също и оръжие, което можеш да скриеш. Изчаквай сигнала ми.

— В занаятчийския цех?

— Не, това място е прекалено лесно за отцепване. — Флид извъртя стола си, за да може да вижда вратата.

— На стената между цистерната и тоалетните има стълбище.

— Същото важи и за него. Не можем да рискуваме.

— Не се страхувам да умра, сър, ако се стигне до това.

— Но аз не искам да умираш. Все още ти предстои да се заемеш с възлите, а ако съдя по новините, които чух току-що, случаят е изключително належащ. Когато бъде отстранен, Джал-Ниш ще изостави работата ми. Той вярва във военните решения, но те няма да са ни от полза срещу лиринксите.

— Новите арбалети му донесоха пълен успех.

— В мината! Те са прекалено тежки и несигурни, за да бъдат използвани в битка, както скоро му предстои да научи.

— Според вас по какъв начин трябва да избягам? — попита Иризис.

— От върха на най-външната цистерна можеш да се покачиш в акведукта. Последвай го отвъд хълма и над долината. Там се покатери на ръба. Ако всичко е минало добре, въздухоплават ще те вземе.

— А ако не го стори?

— В такъв случай те съветвам да скочиш.

Тя прочисти внезапно скованото си гърло.

— Ще отида в хангара. Ако се наложи, ще мога да изляза през страничната порта.

— Цистерните са далече.

— Ще успея. Но това означава ли, че ще трябва сама да работя над проблема с възловите точки?

— Вече съм се погрижил за останалите от екипа.

— Сред тях има ли мистик?

— Да.

— Ами Юлия? Тя щеше да ми помогне да разчета възела.

— При настоящите обстоятелства това е невъзможно. Няма как да я взема от перквизитора. Върви. Джал-Ниш ще се появи отново всеки миг.

— Ще я оставите при него?

— Тя ще се оправи. Перквизиторът има нужда от нея.

— Ще се изплаши до смърт. Ще реши, че сме я изоставили.

— Мислиш ли, че не зная? — тросна се Ксервиш Флид. — Ако можех да сторя нещо, щях. Но не мога. Хайде, върви.

Останал сам, скрутаторът си взе нова чаша чай, повика Пирси и ѝ даде последни нареждания. Тя остана да чака край вратата. Флид бе преполовил чашата си (джинджирил и розови цветчета), когато перквизиторът се върна.

Ксервиш се постара да успокои сърцето си. Съществуваха процедури за скрутаторското понижаване и разжалване, към които Джал-Ниш трябваше да се придържа. За момента Флид не се намираше в смъртна опасност, но това скоро можеше да се промени.

Отчасти скритото лице на перквизитора не показваше нищо, ала охотната крачка бе знак, че носи лоши за врага си новини. Той се доближи до масата. Единственото му око пламтеше.

— С вас е свършено, скрутаторе! — Хлар захвърли документ върху масата.

Липсата на реакция демонстрираше забележителния самоконтрол на Флид. Последният посегна към свитъка, разгърна го и провери печатите и подписите. По шест. Шестима от единадесет бяха подписали. Достатъчно, за да го обрекнат.

Сетне той отмести очи към съдържанието на документа. Биваше временно отстранен, предстоеше следствие. За момента Джал-Ниш щеше да заеме мястото му.

Веднъж в живота си Флид бе подлаган на следствие. Все още носеше белезите — външни и душевни.

Но пък временното отстраняване бе за предпочитане пред уволнение. В настоящата ситуация все още запазваше правата си на скрутатор, които бяха значителни. Уволняването щеше да го превърне

в личност извън закона, негражданин. И тогава Джал-Ниш би могъл да прави с него всичко, каквото си поиска.

Постът на временен скрутатор далеч не съдържаше всички права на постоянната позиция. Джал-Ниш трябваше да съгласува всяко свое действие. Но дори и това не прикриваше коренната промяна в обстоятелствата. Хлар можеше да организира удобно убийство без свидетели и впоследствие да отрече участието си. И несъмнено това бе планът му. Скрутаторите бяха изключително умели в прикриването на доказателства — точно колкото в откриването им.

Флид захвърли документа, при което събори чашата си. Тя се пръсна на късчета. Пирси срещна погледа му, кимна и изчезна.

— Не мисля, че все още сте ме надвили, сър — каза Ксервиш.

— Временно изпълняващият длъжността скрутатор стои по-високо в йерархията от отстранения.

— При определени обстоятелства.

— Да. Като например сегашните.

— И какво възнамерявате да правите? Да ме убие тихомълком, без свидетели?

В окото на Хлар започна да се заражда блясък, който осакатеният се постара да скрие.

— Не искам да умирам, Ксервиш. Искам да живеете и да бъдете смазан. Това е единственото справедливо наказание, съответстващо на щетите, които причинихте с некомпетентността си.

Приближи се войник, който отдаде чест и прошепна нещо в ухото на Джал-Ниш.

— Къде е майсторът? — попита Хлар.

— Откъде бих могъл да зная? Проверете в занаятчийския цех.

— Няма я там.

— Иризис има множество отговорности — рече Флид. — Би могла да е навсякъде. А сега ще ви помоля да ме извините. Трябва да подготвя защитата си.

Както бе казала, Иризис се намираше в обширния хангар. Бе застанала край задния люк на един от кланкерите, когато Пирси изникна на прага. Иризис й помахала, а другата жена се затича към нея.

— Скрутатор Флид заръчва да бягате веднага.

— Благодаря ти. Постарай се да не те видят, когато се връщаш.

Пирси се изгуби сред редиците машини, а Иризис се затича към страничната порта. В момента, в който я прекосяваше, вътрешната врата на хангара се отвори. Двама войници изскочиха, последвани от перквизитора.

— Остани на място! — ревна Джал-Ниш.

Иризис нямаше намерение да го слуша. Сега накъде? Наляво пътят до цистерните беше по-кратък, но пък войниците можеха да прекосят напъряко през фабриката и да достигнат предната врата преди нея. Затова тя се обърна надясно и се затича с все сила. Ако успееше да стигне до ъгъла навреме, щеше да им се наложи да претърсват и двете посоки.

Успя на косъм. От лявата ѝ страна се намираше плацът, понастоящем празен. Отдясно се простираше дългата стена на казармените помещения и зимната тренировъчна. Пред нея очакваха градини и овощия, по това време на годината пълни с работници. Но никой там не би я нападнал.

— Ето я! Спри или ще стреляме, майсторе.

Спри и ще стреляме, помисли си тя и продължи да тича. Преднината ѝ бе достатъчна, за да я постави извън обсега на точен арбалетен изстрел, ала това не я караше да се чувства спокойна. С малко късмет можеше да бъде уцелена и от двойно по-голямо разстояние.

Пред нея се издигаше заоблена опорна стена, обграждаща ъгъла на тренировъчния двор. Раницата удряше Иризис при всяка крачка, гърдите ѝ подскачаха болезнено. А все още ѝ оставаше още много път.

Няколко болта удариха камъка, прорязвайки сиви дири в мъха на стената. Бяха профучали съвсем близо до нея. Иризис се затича встрани, подхлъзна се и падна на ръце върху павираната земя, одирайки дланта си. Веднага скочи на крака и погледна назад, за да види как вторият войник се прицелва.

Тласкана от отчаяние, жената се хвърли към ъгъла. Болтовете от втория изстрел удариха стената малко пред нея, за да засипят лицето ѝ с отчупени парченца. Една отломка жилна окото ѝ.

Тя успя да се добере невредима до ъгъла, където възстанови равновесието си. Следващият ъгъл бе много по-близо. От дясната ѝ страна се съхраняваха дървата за горене, катранът и рудните запаси, а

от срещуположната се издигаха грамадите натрупана шлака, полузапълненият свещен кладенец, а отвъд — проломът, в който биваха изхвърляни отпадните продукти.

Нека при задния вход да няма стражи, замоли се тя. Нямаше. Сега тя тичаше по-бавно, защото бе започнала да се изморява. Надяваше се, че тежките арбалети са изморили войниците в по-голяма степен. В припряността на бягството не ѝ оставаше време да отстрани влязлото в окото ѝ парченце, затова замижа.

Иризис притича край тръбите на грънчарницата, отвъд ъгъла и край улеите на металопречиствателната. Зловонните изпарения я задавиха. С облекчение пое в пространството между стената на фабриката и постройката на тъкачите, разположена отвън. Не оставаше много, но я измъчваше ужасното предчувствие, че Джал-Ниш ще я очаква в другия край.

Вонята край скотобойните бе не по-малко противна. По това време болката от пренапрежението бе станала нетърпима. Струваше ѝ се, че някой навърта винт между ребрата ѝ. Вече се виждаха трите цистерни и акведуктът. Цистерните бяха огромни, всяка с диаметър десет дължини. Иризис се затича към външната от тях и стълбата, която щеше да я отведе в безопасност.

Джал-Ниш изникна на пътя ѝ. Двамата войници стояха до него, насочили арбалети към нея.

— Вдигни ръце! — кресна той. — Помръднеш ли рязко, те ще стрелят.

Трябваше да продължи да бяга. Бързата смърт от прострелване бе за предпочитане пред агонията, която Джал-Ниш ѝ бе подготвил. Но веднъж спрели, краката ѝ отказваха да помръднат. Сега не ѝ оставаше нищо, освен да се остави да бъде отведена.

— Днес е щастлив ден. — По гласа на перквизитора личеше, че се усмихва под маската. — Копнеех за него от мига, в който ми отсече ръката.

— Направих го, за да спася живота ти.

— Искях да умра. Трябваше да ме оставиш.

— Дай ми меча си, с радост ще поправа грешката.

Той я удари по лицето с намерението да ѝ строши носа, както Иризис бе сторила някога. Жената успя да извърти глава и ударът попадна върху бузата ѝ. Тя залитна.

— Синът ти, Крил-Ниш, ме помоли да спася живота ти.

— Нямам такъв син. Той е мъртъв, което скоро ще сполети и теб. Но първо възнамерявам да отнема ръката ти, а после и лицето, за да разбереш какво ми причини. Хванете я.

Войниците не се поколебаха нито за миг. Изглежда бяха привикнали с бруталността му. Единият я сграбчи, а другият протегна ръката ѝ.

Ужасът бе вледенил вътрешностите ѝ. Хлар се канеше да пресъздаде върху нея собствените си наранявания. Обезобразяването бе единственото нещо, което изключително суетната Иризис не би могла да понесе.

— Не — промълви тя. — Моля те. Ще направя всичко, което поискаш.

— Не се съмнявам. Именно на тази готовност дължиш напредъка си. Но вече е твърде късно, Иризис. Всичко свърши в деня, в който си позволи да ме удариш. Не съществува нищо, което да те спаси.

ЧЕТИРИ

Ковачите на Гилаелит продължаваха с методичното възстановяване на таптера, без да докосват онези елементи, които бяха останали неразбрани от тетрарха. Всеки ден той разпитваше Тиан за машината, ала след случилото се с Кларм жената отказваше да му отговаря. Защо малката крадла си бе присвоила конструкта? И защо беше нападнала аахимския лагер? В това нямаше никаква логика. Освен ако тя не бе обикновена нещастно влюбена глупачка.

Един ден Гилаелитовата готвачка бе излязла на склона, за да наскубе планински магданоз. Това ѝ позволи първа да зърне трите конструкта, плъзгащи се над пътеката. Те се движеха бавно, защото пътят беше тесен, а завоите трудни. Готвачката бе прекалено едра, за да се затича, денят бе горещ, а склонът бе стръмен. Но тя все пак се отправи обратно с бърза крачка, така че пак разполагаха с почти час, за да се приготвят.

Гилаелит се затича. Това го правеше да изглежда още по-нелеп, защото той повдигаше колене високо над кръста си и подскачаше като на невидими пружини. Нахълтал в стаята на Тиан, където тя лежеше само по нощница, тетрархът извика:

— Аахимите са тук.

— Не! — задави се тя. За момент в очите ѝ изникна молба. Тя повдигна ръка, но се овладя. Лицето ѝ отново стана безизразно.

— Приготвил съм ти скривалище. До такава степен е защитено с магия, че дори да претърсят целия Нириандиол, пак не биха могли да го открият.

— Витис сред тях ли е?

— Първият конструкт лети под неговия флаг.

Тиан изглеждаше разкъсана от мъчителна дилема.

— Трябва да ги видя! — изтърси тя. Бе се опитвала да унищожи чувствата си към Минис, но не бе успяла.

— Защо?

— За да зърна отново мъжа, който ме предаде!

— Готова си да рискуваш всичко за това?

— Да — прошепна жената.

Значи тя наистина беше нещастно влюбена глупачка. Ето една слабост, която Гилаелит можеше да използва. Дали да рискува? Ако тя го издадеше, всичко щеше да бъде изгубено. Но пък играта беше всичко за него, а този ход можеше да му предостави предимство.

— И след това ще съдействаш?

— Да — тихо каза тя.

— И ще ми помогнеш да поправа таптера?

— Да.

Думата на една лъжлива крадла не струваше много. Но нарушаването на обещанието щеше да предостави на Гилаелит оправдание да изтръгне истината. Той разполагаше с нужните методи.

— Ако се отметнеш, ще оплакваш деня, в който си се родила. — Погледът на тетрарха се впи в очите ѝ и я накара да потръпне от съдържащата се вътре ярост. Тъкмо това бе желаният от него ефект. Гилаелит не беше жесток, но изискваше вяност и покорство.

Той пхна едната си ръка под коленете ѝ, а другата под дървения корсет. Повдигна я с лекота.

— Хвани се за врата ми.

Домакинът я отнесе до вратата, огледа се и с бърза крачка се отправи надолу по коридора. Там сви в един склад, задейства механизма на скритата врата, изкачи се по спусналата се от отворилия се таван стълба и положи Тиан.

— Какво е това място? — попита тя.

— В Нириандиол има много скривалища. Аз съм единственият, който знае за съществуването на това, освен това то е защитено с магия. От тази позиция ще можеш да наблюдаваш.

Гилаелит се отправи към ъгъла на скривалището, където отнесе (отвлачи) и Тиан. Пролука сред ясписовите плоскости предоставяше гледка навън.

— Не издавай нито звук — заръча той и се отправи обратно.

В рамките на минута всички следи от скривалището бяха изчезнали. Отворът в тавана вече не се виждаше. За да бъде сигурен, тетрархът си послужи с яйцевиден сканиращ кристал, сетне отупа прашните си ръце и отиде да се преоблече за посетителите си.

Избра най-екстравагантната магьосническа роба, която можа да намери — алено и черно със златни диагонални нишки. Към нея прибави широкопола шапка от същия материал с дъно от нагънат ален

плат. Този тоалет му придаваше излъчване на въздигнатост и едновременно с това безобидна ексцентричност. Точно последното впечатление разчиташе да създаде.

Докато се закопчаваше, Гиалаелит бе споходен от мисъл, накарала го да се затича чак до най-долното ниво, където бе скрит таптерът. По-голямата част от нощта бе преминала в смъкването му с помощта на две лебедки и вкарването му през прозореца. Впоследствие тетрархът бе изминал целия път до мястото на катастрофата, отстранявайки следите от аурата на таптера.

Сега той извади амплимета и останалите кристали, прибра ги в оловна кутия и я запечата. Искаше да се подsigури — не беше сигурен какви излъчвания са в състояние да откриват аахимите. Възможно беше да потърсят следи от бипирамидата.

Тетрархът отскочи до помещението с органа и след като избра кристал, притежаващ значително физическо сходство с амплимета, го прекара над мразовития стъклен глобус, дирейки следи. Не откри нищо. Нищо не последва и когато постави кристала в гнездото на звездата с осемдесет и един ъгъла. Това не означаваше, че абсолютно всички дири от амплимета са отстранени, но за откриването им щеше да е необходимо далеч по-силно взиране. И претърсване на целия Нириандиол — стая по стая. Гиалаелит имаше готов план и за подобно събитие, но се надяваше, че няма да му се наложи да го използва, защото този замисъл включваше мъртви аахими, унищожен Нириандиол и оттегляне през потайни горски пътища в далечно убежище.

— Идват — изкрещя Никс.

Тетрархът го последва до предната тераса и остана да чака там. Сподави желанието си да извърне глава към фронта, зад който се криеше Тиан.

Трите машини заобиколиха ъгъла и се отправиха към чакълестото пространство пред Нириандиол. Разположени в триъгълна формация, конструктите спряха като един. В задната част на всеки от тях се издигаше бойна кула с готов за стрелба копиет. Изключително нелюбезно. Нищо не се случи в продължение на цяла минута (внимателно отброена от Гиалаелит). Чакането сигурно бе понасяно по-тежко от пътуващите в черните машини. Изобщо бяха ли взели предвид по-топлият климат на Сантенар при сглобяването им?

Горната част на първата машина се разтвори. Строен мъж с остро лице и черни кръгове около очите се изправи. Облягаше се на бастун с дръжка от платина.

— Ти ли си господарят тук? — каза той. Говореше подчертано бавно. Арогантността струеше от всяка негова сричка, във всяко движение, из начина, по който накланяше главата си и извиваше горната си устна, докато се оглеждаше.

— Да — отвърна тетрархът, усмихнат весело. — Гилаелит е името ми. А кой сте вие, господине, с тези тъй лъскави кланкери?

Той умишлено използва неправилната дума.

— Не бъркай конструктите ни с примитивните ви каруци — остро каза мъжът. — Дори и в тази пустош вече би трябвало да се е разчуло за нас.

— Не, господине — отвърна Гилаелит. — Не съм чувал.

— Аз съм Витис от клан Интис, Първи аахански клан.

Гилаелит направи премерена крачка назад и изстреля ръце във въздуха.

— Аахан, господине? Вие си правите шега. Дори аз знам, че Пътят между световите е бил затворен преди повече от двеста години, ако не и повече, и не може да бъде отворен отново.

Още двама аахими изникнаха на платформата, хванали приспособление от жици и стъкло с големината и формата на голяма чиния. Те го движеха бавно, очевидно дирещи следи от таптера, а може би от амплимета. Опасен момент. Тетрархът се постара да остане спокоен.

Витис се обърна към тях и каза (несъмнено) умишлено високо:

— Този човек е идиот. — Сетне предводителят отново се озова с лице към Гилаелит, обръщайки се с военен маниер. — Аахан умира. Дойдох тук начело на могъща сила конструкти. В света ви не съществува нищо, което би могло да ме спре. За твоё добро те съветвам да сътрудничиш.

— За мен ще бъде удоволствие да ви помогна — рече тетрархът и разпери длани, — стига да обявите с какво мога да ви бъда полезен. Не са нужни заплахи. Щом казвате, че сте от Аахан, *разбира се*, че ви вярвам. — Той вложи цялото съмнение, което можа да съсредоточи, в тези думи. — Заповядайте. Трябва да сте се сварили в тези метални

кутии. Откакто се помня, не е имало толкова гореща пролет. Да отидем на терасата, ще накарам да донесат разхладителни напитки.

Той плесна с ръце и слуга се отзова веднага.

— Донеси пиво, човече, от най-дълбоката и най-хладна изба. И ако е останал лед, натроши няколко кофи. Донеси от *любимите* ми мезета. Живо!

— Тук съм си добре — каза Витис, макар по лицето му да се стичаше пот.

Спътниците му продължаваха да сканират сградата. Ако устройството им бе необичайно чувствително, то можеше да засече остатъци от аурата, които тетрархът бе пропуснал да отстрани. Гилаелит се хилеше като ряпа, но вътрешно бе скован от страх.

— Какво мога да направя за вас, господине? Изцяло съм на ваше разположение.

— Интересуват ме новини за конструкт като този — каза Витис и показва по-малката машина, спряла от лявата страна на неговата. — Сходството се простира във всяко отношение. С една разлика: въпросният конструкт лети!

— Лети? — Зяпнал от удивление, Гилаелит повтори последната дума. — Това е чудо! Как сте успели да направите летяща машина?

— Не е твоя работа — сгримасничи аахимът. — Този конструкт ни бе откраднат от млада жена. Името ѝ е Тиан, дребно и подло създание с тъмна коса. Негодницата се опита да ме убие и трябва да бъде наказана. Ще платя добре за всяка информация, касаеща конструкта *или нея*.

Значи тя наистина беше крадла. Проболото го разочарование изненада Гилаелит.

— Млада жена? — възкликна той. — Трябва да е наистина коварна девойка, за да открадне най-скъпоценната ви машина.

— Откъде знаеш, че е ценна? — сопна се Витис.

— Вашите конструкции не прелетяха. Вие дойдохте, поглъщайки прахта на пътя, варящи се в жегата. Днес времето е наистина отвратително. — Гилаелит отстъпи под сянката на терасата. Двамата аахими бяха прибрали приспособлението си. Добър или лош знак? Нямаше как да определи. — Но след като питате, преди дни чух слухове за летяща машина.

Сега тетрархът се намираше в опасни води, особено след като бе избрал да се преструва, че не знае нищо за аахимите. По-добре да им каже веднага, вместо да отрича и да породи подозренията им.

— Тъй като добре познавам Историите, предположих важността му и помолих пълномощниците си да ми изпратят новини.

Това беше отчасти вярно. Той действително бе разпратил хора да търсят вести и разпространяват дезинформация, но само след като таптерът се бе озовал в подземията му.

— Така ли? — каза Витис. — И какво научи? По-бързо, човече, говори!

— Ще ви кажа — бавно отвърна Гилаелит, — ако ми предоставите възможност и не ме прекъсвате. Вие сте наистина нетърпелив млад мъж, господине!

Лицето на Витис потъмня, но някой от спътниците му го докосна по рамото, за да се овладее.

— Слушам те.

— От околността нямаше новини, което не е изненадващо. Гората, която ни заобикаля, е страшно гъста. Само ловци и събирачи на смола се навъртат там, а те са мълчаливи хора. — Гилаелит затаи дъх. Казаното сега също бе предимно истина, само че ако аахимите вече разполагаха с истински сведения, щяха да разпознаят лъжата в следващите му реплики. — Но на север и източно лесът проредява, особено близо до езерата Парнги и Уорд Ялок. Там има множество малки селца. В едно от тях местните видели машината да се отправя на север.

Витис подскочи.

— И двете езера се намират на повече от тридесет левги от този вулкан. Предвид леса, прекосяването би било още по-бавно. Невъзможно е да си отишъл там и да си се върнал за толкова кратко време. *Откъде знаеш?*

— Информацията ми пристигна по скит, разбира се — рече тетрархът. — Имам посредници в големите езерни градове. Търгувам с редица стоки.

— Какво е скит?

— Едра и жестока птица, която използваме за пренасяне на съобщения. Желаете ли да видите птичарника ми? Отзад е.

— Да — отвърна аахимът и слезе от платформата. Вероятно се възползва от поканата като предлог да се скрие от горещината. Той стъпи внимателно, потръпвайки при досега си със земята.

Гилаелит поведе гостите си по павираната пътека. Двадесетимата аахими бяха дискретно въоръжени, още една нелюбезност, която тетрархът се направи, че не забелязва. Неговите пазачи бяха прикрити на най-невероятни места. Техните тежки арбалети притежаваха достатъчна сила, за да пробият корпуса на някоя от машините. Но една разрази се битка би означавала край на Нириандиол, Гилаелит и тях самите.

Пътят се извиваше по ръба на кратера, преди отново да завие към вилата. Гилаелит не спря да говори през цялото време, посочвайки на посетителите различни забележителности от вулкана.

Тетрархът забеляза, че Витис внимателно оглежда мястото. Нириандиол лесно можеше да издържи обсада. Склоновете на вулкана бяха прекалено стръмни за кланкери и дори конструкти, а единственият път можеше да бъде блокиран при нужда. Терасите и стените на вилата бяха проектирани с мисъл за сигурността. Тук можеше да бъде отблъсната значителна сила, макар и не армия.

Помещението, в което биваха отглеждани скитовите, представляваше малка каменна постройка с две метални мрежи, разположени на известно разстояние от стените. Достигнал, Гилаелит забеляза, че само шестнадесет аахими следваха Витис. Изглежда останалите се бяха отделили, за да повторят проучването си. Макар да се престори, че не забелязва спадналата численост на гостите, вътрешно тетрархът се усмихна. Шестнадесет беше две на степен четвърта, мощно число в неговата матемантия. Бройката на отделилите се, четирима, също работеше за него. Те нямаше да открият нищо.

— Държим ги в отделни клетки — започна да обяснява Гилаелит, — защото са много свирепи и иначе биха се разкъсали взаимно. Ето тази птица все още носи торбицата за съобщения на левия си крак.

В първата клетка клечеше тъмнопереста граблива птица с крив клюн. В жълтото ѝ око проблясваха червени петънца. Когато Гилаелит пхна пръчка между решетките, скитът одра кората с едничък замах на ноктите си.

— Безчет са гледачите, изгубвали нос или око — продължи той. — Или дори живота си! Противни животни, но животът ни без тях би

бил немислим.

— Или войната — каза Витис.

— Да. Макар войната да не влиза в сферата на търговията ми.

— Но ти търгуваш с определени стоки, които биха могли да променят хода на войната.

— Ако тези стоки се окажат достъпни за вас, но не за човечеството?

— Именно.

— Изключително силно държа на вече дадената дума. Надявам се, че вие, като предводител на благороден вид, оценявате това?

— Разбира се — отвърна Витис, леко престарал се в бързането си. — Но се съмнявам, че всичко, което предлагаш, е запазено за други.

— Прав сте. Да разбирам ли, че желаете да търгуваме?

— Всичко с времето си. Ще изпратя представител.

— Представителят ви ще бъде посрещнат с удоволствие.

Върнаха се на терасата, където Витис прие предложените напитки. Аахимите се разположиха под разлистващите се лози.

— Това е моят приемен син, Минис — каза предводителят, посочвайки към един младеж. — Ние с него сме единственото, останало от клана Интис.

— Съжалявам да го чуя.

— Един ден целият свят ще съжалява.

ПЕТ

Тиан се сви от ужас при появата на аахимите. Видът на Витис, застанал арогантно върху платформата на конструкта си, неимоверно ускори сърцето ѝ. Само как го мразеше! Ако имаше арбалет, щеше да се нуждае от целия си самоконтрол, за да се сдържи от изстрел.

Откъслеци от разговора долитаха до нея. Тя изтръпна още по-силно, когато Витис предложи награда в замяна на информация. Гилаелит сигурно осъзнаваше на каква опасност щеше да го изложи премълчаването на истината. Ако издадеше Тиан, щеше да получи несметно възнаграждение. Несъмнено щеше да я издаде.

Младата жена ясно виждаше лицето на Витис. Какво ли щеше да направи той, когато най-сетне се сдобиеше с нея? Ужасът се разля от стомаха ѝ. Гилаелит играеше някаква игра с аахимите. Ама че глупак! Та Витис бе предводителят на един изгнан свят, а Гилаелит бе недодялан ексцентрик, който се бе оттеглил да живее на върха на вулкан, защото не би могъл да оцелее в истинския мир. Щом аахимите откриеха какво е сторил, щяха да го убият. После щяха да убият и нея.

Гилаелит не ѝ се нравеше. Не можеше да го разбере, знаеше само, че я притеснява. Макар той винаги да се държеше учтиво, начинът му на виждане ѝ напомняше на Ниш. Може би извън обществото не бе имал възможност да се научи. И все пак... Докато я бе отнасял към скривалището, за момент тя се бе почувствала в безопасност.

Гилаелит и аахимите изчезнаха от погледа ѝ. Тиан остана да лежи, заслушваща се да чуе отварянето на скривалището. Но нищо не се случи. Изглежда той ги бе завел първо при таптера. Тя бе видяла, че машината вече е донесена тук. Една нощ я бе събудил шум. Поглед към прозореца ѝ бе показал пренасянето на дълга, покрита с платнище форма. Четиринадесет мъже бяха пренасяли конструкта, привързан към дълги върлини. Други бяха опъвали въжета.

Сега Тиан си ги представяше в подземията. Гилаелит отдръпва платнището, за да открие красивата машина. В крайна сметка той беше търговец. Сигурно точно в този момент Витис му наброяваше първата част от възнаграждението, а онзи злорадо потриваше кльощавите си

ръце. *С колко късове платина те купиха, Гилаелит?* И какво бе същинското желание на Витис: да си върне таптера или да се сдобие с жената, която бе открила как да приспособи машината към летеж?

Отчаяните й мисли бяха прекъснати от веселия смях на домакина. Аахимите се събираха на терасата. Притичаха слуги, надонесли пенести кани и отрупани подноси. Изглежда сделката бе сключена и сега биваше поливана. Всички се усмихваха, биваха разменяни ръкостискания.

В скривалището под покрива бе тясно и задушно. Измъчваше я нелепа жажда. Тиан започна да си вее с ръка пред лицето, само че това далеч не беше достатъчно, за да я охлади.

Сегашният събеседник на Гилаелит й изглеждаше много познат. И действително беше. Полазиха я тръпки. Минис! Домакинът го отведе до ръба на терасата, където двамата се облегнаха на парапета, разговарящи като отдавнашни приятели. Прилоша й. Сърцето й отново започна да бие учестено, очите й се насълзиха. Младият аахим изглеждаше смайващо, но отвътре бе прогнил. Тя го презираше заради безхарактерността му.

Гилаелит се здрависа с Минис — красив и тъмнокос младеж. Видно беше защо той се бе харесал на Тиан. Аахимът имаше приятно, открито лице с жилка уязвимост. Нямаше и следа от арогантните черти на приемния му баща.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Минис — каза тетрархът и въпросително повдигна каната с пиво. — Елате. От това място се открива удивителна гледка.

Двамата се приближиха до каменната стена, отвъд която се спускаше кратерът. Езерото беше особено синьо днес.

— Това езеро се променя едновременно със сезоните, но винаги е достатъчно топло, за да може да се плува, дори и през зимата. Често се къпя там.

— Ааханските зими са много люти — отвърна Минис, — но кратки. Нашата година трае колкото половин ваша, ала денят ни е по-дълъг. Като цяло, сравнен със Сантенаар, Аахан е студен свят.

— Тукашната зима също не е мека и трае около сто дни — каза тетрархът. — И нека днешното време не ви залъгва. Необичайно

горещо е за това време на годината, но ако вятърът обърне от юг, следващата седмица ще завали сняг. Тук времето се променя, а ние се намираме високо. Кажете ми, с какво се занимавате?

— В момента се намирам в преходна фаза — отговори младият мъж, донякъде колебливо. — Приемният ми баща иска да ме направи главнокомандващ.

— И това не ви се нрави изцяло? — попита Гилаелит.

— Ще направя онова, което той изисква от мен — прояви дълг Минис.

Тетрархът насочи разговора към темата, която в действителност го интересуваше.

— Историята на този летящ конструкт трябва да е удивителна. Но ми се струва, че не би било удачно да задавам подобни... стратегически въпроси.

— Да, бих предпочел да не го правите.

— Жената, която го е откраднала... Ако не се лъжа, вашият приеман баща упомена, че тя се назовава Тиан — тя аахима ли е?

Минис го погледна втренчено, а крайчецът на устата му трепна.

— Тиан е проточовек от провинция Ейнунар.

— Ейнунар! Та това е много далече. Много бих искал да чуя историята как тя е успяла да открадне летящия ви конструкт. Очевидно е много талантлива.

Минис започна да се поти.

— Изключително талантлива — с известно усилие отбеляза той, неспособен изцяло да скрие възхищението си.

Виж ти, помисли си Гилаелит.

Младежът погледна през рамо към Витис, който се беше залисал с претърсващите, и продължи.

— Тиан не го е откраднала, защото ние не притежаваме тайната на полета. Трябва да го е направила сама.

— Направила го е сама? — възкликна тетрархът.

— Наложени са да изоставим три машини в Тиртракс.

Гилаелит се затрудняваше да поддържа ролята си. Нима нелепите твърдения на Тиан за амплимета и дверта също щяха да се окажат истина?

— Но как е успяла да го накара да лети?

Тетрархът не очакваше отговор и на този си въпрос, по-скоро реторичен, но Минис, след като отново погледна към приемния си баща, продължи:

— Не зная. Ние търсихме тайната на Рулке в продължение на двеста години, напразно. Но Тиан...

— Как така тя се е озовала в Тиртракс?

— Аз й казах как да влезе в града, за да отвори дверь.

— Искате да кажете, че тази Тиан е отворила портала, довел ви в този свят?

Само да можеше да получи един час насаме с този недискретен и отчаян младеж...

— Да. Без нея аахимите от Аахан щяха да са погинали. А в замяна ние я предадохме. Никога няма да простя...

Гиалаелит видя, че Витис се отправя към тях, и изруга мислено.

— Ако някой път се срещнем отново, ще се радвам да ми разкажете повече — прекъсна го тетрархът. — Сега трябва да се върна при баща ви. Неучтиво беше от моя страна да го изоставям.

— С радост бих могъл да ви я доразкажа и сега — каза момъкът. — Тя...

— Витис — бързо рече тетрархът и изпразни чашата си с бира, — как ви се струват мезетата?

Той щракна с пръсти. Отзовалият се слуга им предложи поднос, върху който бяха подредени свити и мазни жълто-зелени деликатеси. Общо четиридесет и девет, подредени в седем редици по седем.

— Какво е това? — попита Витис и сбърчи нос при миризмата им, която действително не беше привлекателна.

— Жлези от езерна ходеща риба — обясни домакинят и със свободната си ръка награби седем, за да започне да ги хвърля в устата си. Числата, както и реакцията на Витис, му предоставяха малко повече контрол.

Аахимският предводител изглеждаше отвратен.

— Миришат на гнило.

— Заради традиционния метод на консервиране, който в изключително висока степен обогатява...

— Трябва да вървим — прекъсна го Витис. — Предстои ни да оглеждаме още много места. Благодаря ти за гостоприемството.

Последван от останалите аахими, Витис с куцане се отправи към машините. Скоро конструктите се изгубиха отвъд гънките на планинския път.

Гилаелит остана загледан след тях. *Смяташе*, че е заблудил Витис, но ако последният откриеше дори едничък свидетел, аахимите щяха да се върнат и да преровят Нириандиол.

Значи Тиан все пак бе казвала истината. Виждането му за нея като крадла и лъжкиня бе изкривило възгледите му за таланта ѝ. Сега мнението му клонеше към другата крайност. Изглежда тя беше природен талант — най-рядката проява на гениалността. На какво ли щеше да бъде способна, когато дарбите ѝ бъдеха развити правилно? Тя можеше да му окаже неизразима помощ. Трябваше да открие начин да се сдобие с помощта ѝ.

Проскърцването на капака завари Тиан все още измъчваща се. Колкото и да мразеше и презираше Минис, ликът му я бе измъчвал непоносимо.

Гилаелит пролази до нея, отнесе я обратно в стаята ѝ и седна на стола край леглото, след което ѝ подаде кремава носна кърпичка с големината на покривка за малка маса. Тиан обърса прахта от лицето и ръцете си.

— Смятала си, че ще те предам? — попита той, вгледан втренчено.

Сега тя забеляза, че очите му са странни. Зениците му бяха леко овални и в необичаен цвят,менящ оттенъците си сиво-синьо.

— Да — прошепна занаятчията. Признанието прекърши нещо, таено дълго време в нея. — Защо не го направи? Трябва да са ти предложили огромно количество платина.

Повечето хора биха реагирали с обида на загатването в тези думи, дори и ако действително бяха изпитали изкушение. Гилаелит не показва да се е наскърбил. Той просто продължи да се взира в нея.

— Не знаеш ли, че е грубо да се взираш? — остро каза тя.

Той отмести очи, загледа се отново в нея, усети се и обърна лице към прозореца. Върху страните му бе изникнала лека червенина.

— Наистина ли? Не знаех това.

Нещо у него бе различно. Вече не беше толкова студен и механичен. Почти изглеждаше, че е загрижен за нея.

— Караш ме да се чувствам неловко — по-меко продължи тя. — Изглежда сякаш... сякаш се храниш с мен.

— Извини ме. Не искам да гледаш на мен като на груб човек. Толкова дълго живях сам, в единствената компания на слугите си, че е възможно да не съм научил нужното. Или да съм го забравил преди век.

— Век?

Той се усмихна, което едва не разцепи грозното му лице, но оживи очите. Вече не изглеждаше толкова странен.

— Не съм обиден. Аз съм на сто и осемдесет години — число с няколко необичайни качества. Сборът от последователните кубове...

— Извини ме — каза Тиан и се изчерви.

— За какво?

— За обидата, която ти нанесох преди малко.

— Коя обида?

— Обвиних те, че си бил купен от Витис.

— В определен момент можех да те предам, но нямаше да бъде заради пари. Ала ти имаш скъпоценен талант. Бих предпочел да развия това.

Нещо *наистина* се беше променило. Каквато и да бе причината, Тиан трябваше да се възползва.

— Защо би застрашил всичко, което имаш, заради мен?

Гъртис надникна през вратата, навъсена. Чула думите на Тиан, тя не можа да скрие яростта си, скривила и без това грозноватите ѝ черти. Занаятчията потръпна. Гилаелит се обърна, но целителката вече си беше отишла. Още неприятности.

— Вулканът би могъл да го унищожи още утре — каза той. — Тази несигурност ме поддържа бдителен.

— Витис също би могъл да те унищожи.

— След смъртта ми това няма да има значение. Единственото, което има значение, Тиан, е работата ми. С мен ще бъдеш в безопасност.

Той отново се бе заяпал. В гърдите ѝ.

— Но какво искаш от мен, Гилаелит?

— Не това, което си мислиш — каза домакинят, със закъснение осъзнал, че я притеснява. — През целия си живот съм спазвал безбрачие.

— През целия си живот?

Самата Тиан все още носеше девствеността си, макар желанията ѝ да бяха силни. Струваше ѝ се невъзможно някой мъж да е живял толкова дълго и да е останал непорочен. На културата, сред която бе израснала, също се дължеше част от учудването ѝ. В нейната родина толкова дълго въздържане от чифтосване би било престъпно.

— Някакъв... проблем ли имаш? — Тя се изчерви още по-силно. — Извини ме. Обидих те отново.

Лицето на Гилаелит се изопна.

— Никога не съм харесвал някоя жена достатъчно. Никога не съм знаел как да *харесам* жена. Не ме бива с хората.

— Сигурно и ти като мен си имал странно детство?

— Предполагам. Никой не ме харесваше. Бях прекалено различен и отказвах да се пригаждам. Имах усещането, че съм изправен сам срещу света в игра, която не мога да спечеля. Вместо да участвам в нея, аз отхвърлих всичко това и се обърнах към играта, в която съм най-добър: числата.

— Аз също бях различна, макар да не ми се искаше. Искях да имам истинско семейство, като останалите деца. Но разполагам само с половината от семейните Истории.

— А аз не разполагам с никакви — каза Гилаелит с горчилка в гласа.

— Какви бяха родителите ти?

— Не искам да говоря за това.

Рязкото му изскачане от стола накара Тиан да изпищи неволно и да покрие лицето си с длани.

За момент Гилаелит остана надвесен над нея, дишашц тежко, а после изхвърча от стаята. Преди Тиан да е осъзнала какво се случва, той се появи отново. Жената понечи да потъне в леглото.

— Прости ми. — Домакинят се отпусна на колене край леглото. — Не исках да те обидя. Не бих наранил живо същество. Но миналото ми е болезнено и болката е трудна за овладяване.

Гилаелит полагаше усилия да бъде нещо, което не беше — мъж, който да открие общ език с жена.

— Разкажи ми.

— Бил съм роден от мъртва жена, изтръгнат крещящ от окървавен труп. Трябва да съм бил нежеланото дете на някой знатен, защото дойката ми ме отнесла далеч. Тя умря от чума, когато бях на пет години. Тогава останах сам и бях отведен в сиропиталище.

— Аз имам майка, но не и баща. Той е бил убит във войната малко след като съм се родила.

— В настоящите времена не е необичайно да нямаш баща. Чудя се какъв ли е бил моят. Трудно е да нямаш минало и да си толкова различен.

Тиан го наблюдаваше, но не каза нищо. Затова Гилаелит продължи:

— Аз говорех с акцента на дойката си и изглеждах странно. Останалите деца ме смятаха за особняк и грозен. Болеше ме, но скоро те престанаха да ме притесняват, защото знаех, че съм по-умен от тях. Не можех да играя на топка, но бях по-добър от учителите си в игрите на ума. Именно в тази сфера насочих всичките си усилия. Дори станах арогантен в превъзходството си. Останалите деца се страхуваха от мен — първият ми допир до властта.

— Когато пораснах, исках да играя в истинския свят, затова се насочих към местните търговци. Преди да са се усетили, аз бях станал приказно богат за тяхна сметка. Сделките бяха игра за мен, игра, която овладях с лекота. Знаех не само слабите и силните страни на останалите, а също и идеалното време да купувам и продавам.

— В рамките на няколко години се оказах мразен от цял един град. Уморен от тази игра, обърнах богатството си в скъпоценни камъни, открих място, където никой не се осмеляваше да живее, промених името си и започнах да изграждам Нириандиол. Това отне четиридесет години, през които нито веднъж не си показах лицето сред света. По това време всичките ми врагове бяха мъртви. Никой не знаеше кой съм, нито дори наскоро сформираният Съвет на скрутаторите. Наблюдавах членовете му с години, докато не започнах да разпознавам последователност сред думите и действията им. Но и тази игра ми омръзна — отегчавах ме дребните интриги на човечеството, което си оставаше неизменно разрушително.

— По онова време няха интерес да се върна сред света, макар все още да търгувах. Търговията представляваше добро прикритие за

същинската ми работа. Защото бях придобил интерес към най-голямата игра от всички: Изкуството и Науката на земята и небето. Силите на геомантията, естествените процеси, които движат и оформят слънцето, земята, планетите и техните луни.

— Геомантията бе най-смъртоносно от всички Изкуства, но тъкмо това го правеше толкова привлекателно. Колкото по-голям е рискът, толкова по-пълна е и наградата при успех. Стараех се да разбера, а впоследствие и да овладеем тези сили. Знаех, че това е непосилно за единствен мистик, макар да бях разработил собствено Изкуство — матемантията — което да ми помага в начинанието.

— Изработвах все по-големи и по-мощни геомантични устройства — орган, карилъон, глобус — но пълният контрол винаги ми е убягвал. Земята и планетите се променят неспирно, което означава, че знанието ми за задвижващите ги сили е неизменно остаряло. Никога не мога да науча достатъчно.

— Затова ли амплиметът те интересува толкова? — попита тя.

Гилаелит се колеба дълго, преди да отговори.

— Той би могъл да ми помогне да надникна в тайни, които никой не е съумял да разкрие...

Той не довърши мисълта си, оказала се изместена от други, неизказани.

— Но ако амплиметът разговаря с възела...

— Това би било нещо напълно ново. Непонятно.

— Ами ако възловите точки са ключът? Ако един кристал може да разговаря с възел, какво би станало, ако самите възли разговаряха помежду си?

Гилаелит скочи.

— Осъзнаваш ли какво каза?

— Просто си помислих за това. Не зная отговора.

— Аз също. Но е възможно през цялото това време да съм подходил към проблема от грешни предпоставки. — Домакинът седна отново, потънал в мисли.

Тиан все още се чудеше за него.

— И си избрал да останеш непорочен?

Гилаелит кимна.

— Да.

— Имаме нещо общо. Аз също съм девствена.

Той пробно изрече думата.

— Струва ми се странно да се самоопределям през това качество, но не съжалявам. Това направи един невъзможен живот възможен. Богат живот на ума.

Той се загледа в нея.

Това признание го поставяше в нова светлина, не толкова заплашителна.

— Какво ще правиш сега?

— Не бях прав в преценката си за теб и се извинявам. Минис ми разказа какво си направила.

Ето защо се бе променил — искаше да използва талантите ѝ. Но Тиан не се чувстваше разочарована. Всеки трябваше да намери определена роля в света.

— Не мога да те изправа отново на крака — каза той, — но ако има нещо, с което бих могъл да облекча положението ти, ще го сторя.

— А какво ще искаш от мен в замяна?

— Върху амплимета е наложена нова структура. Струва ми се, че това е следствие от твоята употреба. За мен е прекалено опасно да го използвам. Както и за всеки друг.

— И всеки друг — повтори тя. Следователно всеки, който искаше кристала, трябваше да вземе и нея. Предстоеше ѝ живот на експлоатация. Но пък това бе далеч повече за предпочитане пред алтернативата. Нищо не ѝ пречеше да сътрудничи, макар да не виждаше как Гилаелит ще оцелее дълго. Още една причина да получи исканото от нея — работещ таптер, който да може да отнесе при скрутаторите и най-сетне да знае, че е изпълнила дълга си.

Можеше ли да му има доверие? Бе склонна да отговори положително, но пък се бе доверила и на Минис. Занапред нямаше да бъде толкова наивна.

— Може ли таптерът да бъде поправен?

Гилаелит бе започнал да се разхожда из стаята, за да размишлява.

— Ковачите ми изправиха смачкания корпус. Не е същият като преди, но ще свърши работа. Освен това ги накарах да поправят механизмите — онези, които можах да разбера. Освен ако някой съществен елемент не е пострадал необратимо при падането, смятам, че отново ще проработи. Имам добра работилница.

— Ще ти помогна — каза Тиан. — Но искам таптера.

Отговорът му дойде след дълъг размисъл.

— Ще го имаш, но не и амплимета.

Погледите им се срещнаха, ала занаятчията не можа да разгадае мисълта му. Дали таптерът можеше да полети и без бипирамидата? Малиен бе смятала така, макар че нямаше да бъде лесно. Но Тиан не можеше да се надява на повече.

— Съгласна съм. — Тя протегна ръка.

Гилаелит я пое.

— Ти ще ръководиш поправките. Ще ти изработят инвалиден стол, който да задвижваш с ръце. Не може да замени ходенето, но е по-добре от лежане по гръб.

— Кога започваме? — нетърпеливо запита тя. Прекалено нетърпеливо. *Овладей се, Тиан. Недей да изглеждаш прекалено ентусиазирана. Не се доверявай!*

— Колкото се може по-скоро, ако си се възстановила. Опасявам се...

Той замлъкна и отиде до прозореца, за да надникне към кратера.

— От какво?

— Всички сили на Сантенар ще поискат да притежават таптера, щом узнаят за него, а аз не съм толкова глупав, за да си помисля, че той може да бъде запазен в тайна. Дори и моите слуги могат да бъдат накарани да проговорят, ако наградата е достатъчна. Или мъчението! После идваш ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти също си скъп трофей, Тиан.

— Саката, която не може да стори нищо сама? — презрително каза тя.

— Занаятчия с брилянтен ум, способна да разреши проблем, убягвал на аахимите в продължение на две столетия — тайната на полета.

Тиан не се съмняваше, че е умна, но не се смяташе за брилянтна. Майка ѝ и началниците ѝ във фабриката винаги бяха омаловажавали уменията ѝ. Освен това Малиен бе направила решаващото откритие, не самата тя.

— Просто имах късмет. По стечение на обстоятелствата амплиметът попадна у мен.

Веднъж променил мнението си за нея, Гилаелит отказваше да бъде разубеден.

— И по стечение на обстоятелствата притежаваш способността да го използваш? Тиан, ти си отворила дверь между световете. Ти си геомант от най-високо ниво.

— Не съм нищо повече от чиракиня. Не разбирам нищо.

— Но когато бъдеш обучена...

Този разговор беше безсмислен.

— Няма кой да ме обучи, дори и ако исках да напредвам в Тайното изкуство.

— Защо мислиш съм построил дома си на ръба на този мощен вулкан?

— Нямам представа. — Сега тя беше вторачената.

— През целия си живот съм изучавал Изкуството на геомантията. Крайно време е да си взема ученик, с когото да споделя знанията си.

Всичко това се развиваше прекалено бързо. И макар Тиан никога да не се бе замисляла над това, предложението му ѝ се стори изкусително. Тя бе изпитала изключително задоволство, когато бе използвала нищожните си геомантични умения, за да спаси аахимите. Да използва способностите си за добро. Занаятчиите представляваха обикновени работници, докато мистиците... те сами си създаваха правилата. Геомантията означаваше свобода. И Тиан беше готова с две ръце да се вкопчи в протегнатата ѝ сламка.

Отвъд прозореца се виеха серисти изпарения. Гъртис бе излязла на терасата и разговаряше с неколцина слуги. Всички те се обърнаха и погледнаха към нейния прозорец. Тиан побърза да отвърне поглед от враждебните им очи.

— Винаги съм проявявала интерес към подобни неща — каза тя. — Още от малка се чудех какви ли сили карат земята да трепери и вулканите да изригват течна скала. Какво поражда вълните?

— В такъв случай ще станеш моя ученичка? — Гласът му леко потрепваше.

Гилаелит беше загадка, с която Тиан не бе сигурна, че ще смогне да се справи. Бе го видяла как лъже Кларм и Витис. Какво ѝ гарантираше, че не би излъгал и нея?

— Дай ми една нощ да размисля... Не мога да насмогна на промените в собствения си живот.

— Давам ти колкото време ти е нужно. Чакал съм десетилетия. — Той се обърна към вратата. — Какво има, Никс?

Сенешалът му бе застанал на прага.

— Прецених, че трябва да узнаете веднага, господарю.

— Да узная какво? — Изглежда домакинът не беше доволен от прекъсването.

— Наблюдавахме конструктите им от естествения тунел в склона. От това място е невъзможно да бъдем забелязани.

— Мини на въпроса, сенешале.

— Близо до подножието те спряха. Шестима аахими с големи раници слязоха и изчезнаха в гората. За да ни шпионират.

Тиан потръпна. Рано или късно щеше да бъде открита. Толкова малко време, а толкова много знания й предстоеше да усвои. Трябваше да се възползва от възможността, докато все още разполагаше с нея. Тя погледна към Гиладель.

— Ще бъда твоя ученичка.

ШЕСТ

Ниш прекара буден нощта преди битката. Не се съмняваше, че и Троиств и Яра не са склопили очи. Във въображението си механикът можеше ясно да види очакващата ги сутринта орис — кървава касапница! Лиринксите наброяваха най-малко осемстотин, повече от достоен противник за тяхната армия, дори подкрепяна от кланкери.

Войниците бяха събудени далеч преди зазоряване, защото се знаеше, че лиринксите обичат да нападат по това време. Но атака не последва. Слънцето изгря, прогорило мъглата, настлала се из хълмнатините и брега на ручея зад тях. Денят се очертаваше жежък, задушен.

— Но защо не нападат? — промърмори Троиств, след като бе изминал час. Напрежението измъчваше всички. — Върви да говориш с часовая, Ниш.

Хлар притича до високо дърво, впило корени в песъчливия бряг. На около една трета от върха се бе настанил войник с долепен до окото далекоглед. Неговата задача беше особено опасна, защото наблюдателите бяха сред първите цели на врага.

— Какво става, Кахва? — провикна се Ниш, отметнал глава назад.

— Движат се! — каза войникът.

— В коя посока, човече?

— Бавно се отпращат на югозапад, далеч от нас.

— Трябва да е някаква заблуждаваща маневра. — Ниш се стрелна обратно към офицерската палатка. — Отдалечават се от нас, сър.

Троиств изпрати войник при друг от постове, за да получи още сведения. Скоро изпратеният се върна, задъхан.

— На север има голям облак. Трябва да са стотици от негодниците.

— Ето защо главната им сила се движи в такава посока — каза Троиств. — Възнамеряват да ни притиснат. Дали да отстъпя, или да ги посрещна тук? Какво смяташ, Орбис?

Стратегът Орбис бе неопитен във всяко едно отношение, включително въздържане от заплитането в собствените си крака, но компенсираше с една ключова ценност: никога не забравяше нещо, свързано с работата му. В главата си пазеше подробно описание от всяка битка, водена между човечи и лиринкси през последните сто и петдесет години. Или поне всяка битка, в която бяха оцелели човечи, които да я опишат.

Стратегът се почеса по главата, разрошвайки редеещите си кичури коса. Сред тях лъщеше череп, покрит с неравни петна. Кожата по ръцете и краката му се люспеше. Като цяло той пораждаше впечатление на разпад.

— И в двете действия има ползи — не помогна той. — Зависи какво са замислили. Тукашната местност е равна като плот на маса, така че няма да откриете по-добро място да се защитавате. Или по-лошо!

— В такъв случай ще останем. — Троиств предаде нарежданията си. Вестоносци непрекъснато сновяха между командната палатка и постовите и докладваха, че лиринксите продължават да заобикалят и в момента се намират на юг.

Едновременно с горещината на деня нарастваше и всеобщото напрежение. Потта на Ниш можеше да запълни цяла кофа. Той навлажняваше уста с глътки вода, по чийто вкус можеше да се съди, че нещо е умряло вътре. Но това бе единствената вода, с която разполагаха. Кръстосващата насам-натам Яра изглеждаше спокойна като лед, но кокалчетата ѝ бяха побелели. Лилиуен плачеше, а Мериуен запазваше отчаяния си стоицизъм. На Хлар му се искаше да изглежда също толкова спокоен. Струваше му се, че ужасът се е врязал на челото му, за да се покаже пред всички.

— Това е Ромитс, сър! — дотича един от вестоносците.

Всички войници се обърнаха едновременно към него — парчета желязо, привлечени от магнетит.

— Какво? — промърмори Троиств.

— От север доближава капитан Ромитс. Постовият е разпознал флага му върху кланкер.

Троиств изтича към дървото и се покатери.

— Наистина е Ромитс! — ревна той, а възторгът му заплашваше с падане не само него, а и намиращия се в същото дърво наблюдател.

— Води девет... не, десет... не, дванадесет кланкера, всеки накачулен с войници. Трябва да са поне двеста!

Скоро и намиращите се на земята бойци можеха да видят машините, изникващи от прахта.

— Това не е достатъчно — продължи Троист, вече слязъл. — Но пак са добре дошли.

Малко след присъединяването на Ромитс разузнавачите докладваха, че лиринксите бързо се отдалечават.

— Странно — каза Троист. — Орбис?

— Бих казал, че това се дължи на подкрепленията ни. Лиринксите не обичат да се бият на дневна светлина, освен ако не разполагат с голямо предимство.

— На мен ми изглежда, че и сега разполагат с него.

— Да, ако бяха нападнали призори. Но ярката слънчева светлина ги затруднява да виждат. Жегата също не им понася. В крайна сметка те идват от празнотата, която е тъмно и студено място. Поне според Сказанията.

— Възможно е тези условия да ги объркат — предположи Ниш.

— В малки групи представляват умни и коварни бойци, но не са добри тактици. — Орбис отстрани косъмче, затъкнало се под нокътя на показалеца му. — Ситуациите, в които сме ги побеждавали неочаквано, неизменно са големи, усложнени сражения, където нашите сили са били разпръснати, но са се придържали към изготвения план.

— Те разчитат на тъмнината, силата и бързината си. Това им отстъпление ме навежда на нови мисли — рече Троист. — Възнамерявах да поемем към Червейната гора, както знаете, само че това място би помагало повече на тях. Може би ще е по-добре да останем в равнините, където лиринксите няма да са в състояние да ни изненадат, а обстоятелствата са по-благоприятни за нас. А сега нека преговорим тактиката си отново. За момента те се оттеглиха, но все някога ще влезем в битка.

Останаха нащрек до средата на деня, когато наблюдателите докладваха, че лиринксите са изчезнали отвъд хоризонта. Придружаван от Ниш, Троист се зае да обиколи хората си, за да им предаде случилото се.

— Защо не останаха да се сражават? — попита един мършав войник, който не би оцелял и пет минути от сражението.

— Ще получиш шанса си, Мамберлин — отвърна Троист и го потупа по рамото, преди да се отдалечи.

Крил-Ниш не последва командира си веднага.

— Нима бързаш толкова да влезеш в битка? — попита механикът. — Един лиринкс би могъл да те убие за секунди.

— А може и аз да го убия — отвърна войникът. — Дошли сме тук, за да се бием, а не да чакаме.

Хлар не споделяше мнението му, но не сподели и възгледите си. Не искаше да създава лошо впечатление за себе си. Затова искрено пожела успех на войника и също се отдалечи.

Армията продължи на югоизток през Алмадин. Към тях продължаваха да се присъединяват бойци и кланкери. Лиринксите все така представляваха близка заплаха, която държеше всички напрегнати, макар че сега Троист вървеше начело на заплашителна сила.

В пладнето на един горещ пролетен ден достигнаха широка, криволичеща река и трябваше да продължат успоредно на нея, за да намерят брод за машините. Тук имаше високи дървета и тръстики с човешки ръст.

— Идеално място за засада — отбеляза Троист, обхождайки мястото.

Но единствената засада бе изпълнена от стадо разгневени биволи. На следващата утрин разузнавачите докладваха струпването на значителна сила конструктори на границата между Алмадин и Ренкид.

— Приятели или врагове? — обърна се Троист към Ниш.

— По-вероятно второто.

— Аахимите са достоен вид. Ще изпратя посланик. — Троист започна да рови сред документите си, поглеждайки Ниш с наклонена встрани глава.

Изглежда замисляше нещо.

— Звучи... опасно — каза механикът.

— Би могло да се окаже, затова се нуждаем от правилния човек.

Хлар изпитваше неустойимо желание да изскочи от палатката.

— Теб имах предвид, Крил-Ниш.

— Мен?! — възкликна въпросният.

— Не мога да оставя армията, докато наблизко има лиринкси.

— Но някой от офицерите ви несъмнено би... — поде Ниш.

— Те са добри войници, но Ромитс ми е нужен. Лейтенант Флонд не може да отвори уста, без да изтърси мръсотия, Пранди заеква тъй силно, че не може да оформи и изречение, а що се отнася до Буфон...

— Той е пълен мърляч. Но все пак...

— Аахимите биха се обидили невероятно от такъв посланик. Витис е не само техен предводител, а и представител на един свят. Офицерите ми не разполагат нито с потеклото, нито с ранга.

— Аз също.

— Но ти си бил писар и преводач при знатни търговци. Познаваш протокола и любезностите.

— Не и аахимските.

— Разполагам с човек, който ще ти предаде нужните знания. Освен това си от добро семейство и баща ти е скрутатор.

— Само перквизитор.

— Последните депеши, пристигнали тази нощ, сочат, че той е бил назначен за временен скрутатор на мястото на твоя покровител Ксер... — Той направи справка с името. — Ксервиш Флид, който е бил отстранен.

— Ксервиш е отстранен?! — високо възкликна Ниш. — За какво?

— Не пише.

Какво ли ставаше във фабриката? Щом баща му беше начело, как ли се справяха Юлия и Иризис? През последните седмици Ниш не бе имал време да мисли за тях.

— Неприятно ми е да чуя това. Флид е достоен и честен човек.

— Тогава защо е станал скрутатор? — Троиствърз погледна през рамо, за да се убеди, че никой не е чул богохулното подмятане. — Както и да е, въпросът е, че баща ти сега е част от каймака. Това ще ти даде по-голям престиж пред аахимите, въпреки младостта и... ръста ти. Те вярват изключително силно в благородството и йерархията.

— Какво да им кажа?

— Убеден съм, че ще се сетиш. Бъди любезен, но непоколебим. И спазвай протокола.

— Не ми е познат — отчаяно каза Ниш.

— Тогава си измисли един и се придържай към него! — остро каза Троист. — Не прави отстъпки, защото не си в правото си да ги даваш. Нито за миг не забравяй интересите ни.

— Откъде бих могъл да знам какви са?

— Представи си, че се намиращ на дъното на дълбока яма. От едната ѝ страна дебнат гладни зверове, а от другата чакат жестоки робовладелци. Целта ти е да се измъкнеш жив, без да бъдеш изяден или поробен. Това са нашите интереси.

— Съществуват стотици неща, които биха ни спасили или погубили.

— Така е. Ще ти се налага да използваш собствената си преценка. Когато се съмняваш, казвай, че трябва да се консултираш с началниците си. Ще накарам шивачите да ти подготвят подходяща униформа. Тръгваш утре сутринта.

— Не сам, надявам се.

— Ще те придружават посочените в протокола телохранители и помощници.

Нямаше как да отклони възложението, макар никога през живота си Ниш да не бе изпитвал подобен страх от провал. Тази мисия се очертаваше същинско бедствие.

Ниш се приготви за тръгване призори, облечен в прекрасна синьо-кестенява униформа, над която двама шивачи се бяха трудили цяла нощ. В раницата му се намираше внимателно сгъната резервна униформа. Телохранителите му бяха само двама, единият от които бе значително по-млад от двадесетгодишния Ниш.

— Ескортът ти те очаква — каза Троист. — Не мога да кажа, че ми се намират излишни коне, но никой посланик не бива да отива пеш на толкова важна мисия. Ето документът ти. Писарят ми работи над него почти цялата нощ.

Той подаде на Ниш свитък, привързан с алена панделка.

Документът, изпъстрен с аристократични извивки на перото, обявяваше маршал Крил-Ниш Хлар, син на скрутатор Джал-Ниш Хлар, за официален легат на генерал Троист, главнокомандващ армиите на Алмадин и настоящ армейски губернатор на Централен Алмадин.

— Маршал? — каза механикът.

— Би било огромна обида да изпратим по-долен ранг.

— Но...

— Имам правото да те удостоя с такъв чин, ако това те притеснява.

— Не зная какво да кажа.

— Това може да е най-големият риск в живота ми. Ако ме провалиш, ще бъдеш понижен в обикновен редник също толкова бързо, колкото и бе повишен, маршал Крил-Ниш.

— А ако успея?

— Нищо чудно да задържиш повишението. Върви, скоро ще се развидели.

Все още замаян, Ниш се ръкува с Троиств и бързо излезе навън. До войниците му изчакваше жена на средна възраст с груба кожа и сребриста, отиваща към побеляване коса. Тя му подаде свитък и се представи:

— Пратеник Раня Шир. Ето заповедта ми. Аз ще ви напътствам по въпросите с аахимския протокол.

— Майка ми също се казва Раня — каза той, докато прочиташе документа. — Радвам се, че ще ме придружаваш. Откъде си, Раня? И ти ли си шарлатанка като мен, хвърлена в дълбокото, без да знае да плува?

Моментално осъзнал грешката си, механикът продължи:

— Не исках да те обидя. Просто...

— Не знаете как да се изразите? — вдървено помогна тя. — Значителен недостатък за един посланик. За щастие аз съм прекарала целия си съзнателен живот в различни посолства, последните пет години като легат в Щасор. Това е...

— Главният град на сантенарските аахими — каза Ниш. Несъмнено тя смяташе за несправедливо, че е била пренебрегната в негова полза. — Чувал съм за Щасор, макар никога да не съм бил там.

— Поне това е нещо — каза Раня. — Макар да не мога да повярвам...

— Но съм посещавал величествения Тиртракс, разположен сред недрата на едноименната планина. Там лично разговарях не с кого и да е, а със самата Малиен, матах на града. Същата Малиен, за която се споменава в Сказанието за огледалото.

И която два пъти ме унижи, мислено добави Хлар.

Раня направи крачка назад.

— По пътя трябва да поговорим повече за това.

Ниш се качи на коня си, стараейки се да породи излъчване на увереност. В действителност нямаше голям опит в ездата.

— Аз съм маршал Крил-Ниш Хлар. — В представянето му пред войниците имаше повече от необходимата самонадеяност. — Наричат ме Ниш, освен когато изпълнявам официални задължения.

Двамата отдадоха чест — по-небрежно, отколкото му се понрави.

— Сержант Маунс — каза левият, нисък и набит мъж с ръце като чепати корени и сходен цвят.

Крил-Ниш впери остър поглед в него.

— Сър — неохотно добави Маунс след няколко мига.

— Члър, сър — представи се младият. Той бе красив, с катраненочерна кожа и къдрава коса, обгръщаща главата му като ореол. Носът му бе голям и човчест, но съумяваше да прибави нотка към изяществото на лицето му.

— Знаеш ли къде отиваме, Маунс?

— Да — отвърна сержантът.

— Тогава напред. Времето е ценно.

Изпълнили нареждането, Маунс и Члър препуснаха в галоп. Ниш се притисна към коня си, ужасен, че ще падне и безвъзвратно ще разруши репутацията си пред тях. Успя да се задържи до прекосяването на един ручей, отвъд който войниците поеха по-бавно. Механикът се изравни с Раня, яздеща с лекотата на закърмена върху кон.

— Как е седлото ви? — Тя се усмихна прикрито, наслаждаваща се на неудобството му.

— Малко неудобно. Много ли път има до аахимския лагер?

— Би трябвало да ги достигнем утре след пладне, освен ако междувременно не са изменили позицията си.

Препускаха целия ден. Бедрата и седалището на механика бяха изранени до болка, която той едва се съдържаше да не изрази гласно. Във всички останали аспекти денят бе монотонен. Сухите алмадински поля, заменени от равната пустош на Ренкид, изглеждаха еднакви във

всички посоки. Дългата трева все още кафенееше, макар че вече изникваха и зелени стръкове. Земята беше предимно безлесна. Изключение правеха местностите около реки и поточета. Околните дървета със сиво-сини листа служеха като ориентир. Сред пясъка също можеше да бъде открита вода — стига човек да имаше търпението да копае.

По залез доближаваха един подобен ручей.

— Ще спрем ли да нощуваме тук? — с надежда попита Ниш.

— Ще сторим, каквото заповядате, маршал Крил-Ниш Хлар — отвърна сержант Маунс.

— Наричай ме Ниш. Ти какво мислиш?

— Аз съм войник, маршале. Не ми се полага да мисля.

Сърцето на Ниш се сви. Явно всички знаеха, че главомайващото му повишение е само фиктивно.

— Ако спрем сега, ще можем ли да достигнем аахимския лагер утре по обед?

— Малко е вероятно, сър.

— Тогава продължаваме!

Така и направиха. На Ниш му се струваше, че земята е повишила неравността си, а конят му е станал дори по-скоклив. Едновременно със залеза достигнаха друг ручей. Сержант Маунс го прегази и продължи напред.

— Водачът трябва да води — отбеляза Раня.

— Ще спрем тук! — ревна Крил-Ниш. Опитвайки да слезе от седлото, той се изтърси. А войниците се обърнаха и в лек галоп се приближиха обратно.

Механикът се надигна, потри изтръпналите от ездата части и започна да разседлава коня си.

— Аз ще го сторя, сър — предложи Члър.

— Помогни на Маунс да приготви лагера — каза Хлар. — Аз сам ще се погрижа за коня си. Поне това мога да направя, след като седях отгоре му цял ден.

— Това е боен кон — рече Маунс. — Свикнал е да носи войник и оборудването му. Дребосък като вас изобщо няма да го притесни.

Нямаше как Ниш да се престори, че не е чул тези думи. Какво трябваше да направи сега?

СЕДЕМ

Крил-Ниш се закова на място и бавно се обърна. Трябваше да реагира на мига.

— Сержант Маунс, понижавам те заради проявено неуважение. Значката и жезъла, ако обичаш.

Маунс приличаше на човек, блъснал се в дърво. Грубата му кожа почервения, за да стане морава. Устата му започна да потрепва като риба на сухо.

— Н-не... Не можете да направите това, сър — задавено рече той.

— В качеството си на маршал смятам, че мога. — Механикът протегна ръка. Нужни му бяха големи усилия, за да не допусне треперенето ѝ: поемаше огромен риск. Ако войникът не се подчинеше, Ниш направо можеше да прекрати мисията още сега.

Крил-Ниш често се бе изправял в подобна битка на воли срещу баща си — за да се окаже неизменно губещ. Но пък изпитанията от последните месеци бяха заякчили душата му. Беше се изправял срещу противници, далеч по-заплашителни от този. Мъжът насреща му беше обикновен войник, свикнал да изпълнява нареждания, без значение колко глупави. Предимството беше на страната на Ниш.

Той направи крачка напред и впери поглед в очите на сержанта. Това бе научил от скрутатора — един от най-лесните начини за налагане на волята, стига тя да беше достатъчно силна. Ниш вложи цялата си решителност. *Нищо няма да ме надвие. Нищо! Троиц получи шанса си и се възползва от него, аз ще сторя същото. Достатъчно дълго чаках за това.*

Тази огнена ярост механикът вложи в очите си. Войникът удържа на погледа му в продължение на минута, после сведе глава, признавайки превъзходството на Ниш. Жезълът и значката се озоваха в протегнатата ръка.

— Когато се върна, с мен ще бъде свършено, сър. Никой войник няма да ме уважава — унило каза Маунс.

Ниш се канеше да отбележи, че бившият сержант си е виновен сам, когато бе споходен от рядко и неочаквано съчувствие. Самият той

неведнъж се бе намирал в същата позиция. Бе му провървяло благодарение на снизхождението на отговорник Ги-Хад и впоследствие скрутатор Флид. Само на тях дължеше факта, че в настоящия момент не се намира на фронта — или в стомаха на някой лиринкс.

— По време на тази мисия ще имаш възможност да си върнеш жезъла. От теб зависи.

Войникът не се впусна в угодничество, за която постъпка Ниш му беше благодарен, но все пак се поклони.

— Благодаря ви, маршал Крил... Благодаря ви, Ниш.

Механикът кимна, а Маунс се обърна. Всички възобновиха задълженията си.

След вечеря Ниш остана да разговаря с Раня, опитваща се да прикрие враждебността си. Тя му обясни същината, обичаите, протоколите и Историите на аахимите.

— Не бива да забравяте — заключи тя, — че всичко, което ви казах, се отнася до сантенарските аахими, живели тук в продължение на четири хиляди години. Един народ и прилежащата му култура са в състояние да се променят изключително в такъв период, дори и вид, самодостатъчен като техния. Неизбежно, живелите тук аахими ще притежават по-голямо сходство с нас. Трябва да бъдете внимателен, не се знае как може да бъде изтълкуван някой невинен според вас жест. И освен това трябва да бъдете настоятелен, защото аахимите не почитат скромността. Повече от всичко трябва да се стараете да избягвате да създавате впечатление на слабост.

— Кое би било правилното впечатление.

— И да, и не. Във военно отношение сме по-слаби. Войната взема своето. Но до този момент сме оцелели, което ни е направило по-корави и по-издръжливи. Дори и ако сме слаби, пак можем да изглеждаме силни. Както постъпихте по-рано днес с Маунс. Силата съществува под многобройни прояви, маршал Хлар.

— Започвам да го осъзнавам.

— С аахимите е възможно да се блъфира. Историите показват това. Освен това самите те са в неизгодно положение. Конструктите им превъзхождат нашите бойни машини, само че отвсякъде ги заобикаля враждебна земя — без база, където да се установят и целят ранените

си; без съюзници, които да ги снабдяват с провизии. Принудени са да носят всичко със себе си. И наброяват само сто и петдесет хиляди.

— Рулке им е отнел Аахан само с помощта на сто харони. Поне така твърдят Великите сказания.

— Най-дръзкото завоевание на всички времена! Но Сантенар не е Аахан, а ние не сме аахими. Ние сме по-слаби, а в същото време и по-силни, защото никога не бихме отстъпили света си тъй лесно. Освен това тези аахими не познават Сантенар — това е най-големият им недостатък.

— Който лесно може да бъде отстранен чрез съдействието на техни разузнавачи и съветници от Щасор.

— Щасор е далече и е достъпен единствено пеш. Ще изминат месеци, преди да предостави помощ. Трябва да се възползваме от това положение и да накараме нашествениците да преговарят сега.

— Каква е целта ни?

— Да ги привлечем на своя страна срещу лиринксите, разбира се. Нима не осъзнавахте това? — Погледът ѝ недвусмислено показваше, че го смята за идиот.

Ниш се изчерви.

— Попитах Троиет, но той не ми каза.

— Толкова е очевидно. Удивена съм от питането ви.

— Е, не знаех.

— Каквото и да правим, не бива да ги наскърбяваме. А от нещата, които съм чувала да се говорят за Витис, това ще бъде трудна задача.

Ниш обмисляше предстоящите подробности от появата си, докато подскачаше на черно-синьото седло. Предстоеше му най-голямото изпитание в досегашния му живот. Новоназначеният маршал не бе сигурен, че ще успее да се справи.

С приближаването към аахимския лагер насреща им се понесоха три конструкта. Крил-Ниш се изравни с Маунс и му подаде жезъла и значката.

— Трябва да имам сержант, докато сме тук. Най-коравият и несмутим в целия Изток. Готов ли си да се престориш?

— Сър! — Маунс отсечено отдаде чест, препусна напред и повдигна знамето, което носеше. Синият флаг на примирие се разгърна под породения от галоп вихър. Той достигна машините, описа кръг около тях, без да обръща внимание на насочените към него оръжия, спря и забодя дръжката на знамето в земята. Там накара коня си да се изправи на задни крака, за да обиколи флага, после в тръс се отправи назад към останалите трима от делегацията.

Раня се усмихваше.

— Смятам, че това представлява подходяща прелюдия към разговора. Аахимите харесват арогантността, тя е една от ключовите им черти.

— Какво ще правим сега? — прошепна Ниш. — Да им представя ли документите си?

— На група войници? Разбира се, че не!

— Но предполагам, че поне трябва да заявим причината за идването си?

— Нека видим какво ще направят. Тъй като до този момент не са излезли от машините, възможно е да са изпратени, за да ни ескортират. Ще продължим напред на коне и ще видим как ще реагират.

Ниш даде знак на Маунс, който се изравни с Члър. Двамата войници поеха напред в съвършен синхрон, а Хлар и Раня ги следваха. Когато конят на сержанта се озова на една своя дължина от първия конструктор, люкът на машината се разтвори.

Висока тъмнокоса жена се провикна:

— Кои сте вие и защо нахлувате в лагера на аахимите? Представете се!

Ниш понечи да отговори, но Раня просъска:

— Оставете на сержанта, маршал Хлар. Не се нагърбвайте със задълженията на лакей, за да не бъдете сметнат за такъв.

Маунс съобщи имената и възложението им.

— Очакват ви, маршал Крил-Ниш Хлар — каза аахимата. — Продължете. И дръжте ръцете си далеч от оръжията.

Отвъд ги очакваха редици приземени конструктори. В Тиртракс Ниш бе видял иноземните машини, но твърде бегло и за кратко. Сега можеше да се убеди, че превъзходството им над тромавите кланкери е неизмеримо — както би превъзхождала яхтата на престолонаследник, сравнена с корито.

Но той положи усилия за безстрастност. Постиженията на аахимите не бяха тайна за никого — те бяха най-блестящите инженери от Трите свята.

След редиците машини се откриваше седмоъгълно празно пространство, в което бе разположена командната палатка. Маунс и Члър се разделиха, за да пропуснат Ниш.

— Приближете се на десет конски дължини до палатката и слезте — тихо го посъветва Раня. — И този път се постарайте да не падате. Поклонете се и се представете. Аз ще ви последвам с документите.

Крил-Ниш поведе коня си напред. Чувстваше се изключително неловко. Обграждаше го стена от аахими. Той прекоси нужното разстояние, спря и скочи на земята. При досега с твърдта едното му коляно леко се подви. За един кошмарен миг маршалът си помисли, че ще се стовари по лице. Но успя да се овладее и зачака.

Чакането беше продължително. Конят му избра точно този момент, за да се облекчи шумно. Изпразненията оплискаха левия му ботуш. Ниш напразно се опита да се избърше с другия си крак.

Трима излязоха от огромната шатра. Начело крачеше много висок и изпит мъж, облечен в черно-синя роба. Лицето му бе покрито с бръчки, а ъгълчетата на устата му бяха извити надолу в горчивина. От едната му страна вървеше смуглокожа жена, чиято красота бе по-скоро мъжествена, а другият му спътник се отличаваеше със стоманеносива коса, подстригана късо.

Ниш се поклони.

— Аз съм маршал Крил-Ниш Хлар, син на скрутатор Джал-Ниш Хлар от провинция Ейнунар, пратеник на генерал Троист.

— Не си първият, маршал Хлар — каза мършавият. — Но определено си най-ниският. Какво искаш?

Ниш бе смаян от директната обида. От нещата, които му бе казала Раня, бе останал с впечатлението, че аахимите изключително държат на протокола. Бе очаквал ритуалите да се проточат с часове. Допълнително го сковаваше мисълта, че всеки миг ще допусне някаква ужасяваща грешка. Не можеше да се сети за подходящите думи, та какво оставаше за начина, по който да ги предаде.

Той отвори уста и отново прилепи устни, но преди да е успял да се направи на глупак, жената с тъмната къдрава коса пристъпи напред.

Аахимата носеше алена блуза, черни панталони и високи черни ботуши.

— Приветствам ви, маршал Хлар — каза тя. — Аз съм Триор от клан Натаз. Край мен стои Луксор от клан Измак. И двамата сме част от Единадесетте клана. Наш предводител, за момента, е Витис от клан Интис. Всички ние ви приветстваме.

— Клан Интис, Първи клан! — не пропусна да изтъкне Витис.

Изад него се разнесе недоволно мърморене. Останалите аахимски първенци също представиха себе си и принадлежащите си кланове. Накрая двойка червенокоси аахими пристъпиха напред. Те бяха по-ниски, с по-бледа кожа.

— Аз съм Зиа — представи се жената, — а това е партньорът ми Ираел. Ние представляваме клан Елинор и търсим вести от нашите аахимски събратя в Сантенар.

— Клан Елинор! — изсумтя Витис. — Най-малкият клан. Последният клан. Който никога няма да бъде от Единадесетте. — Той пренебрежително пристъпи пред тях.

Зиа не се остави да бъде заслонена.

— Ние сме част от аахимите — меко каза тя. — Всички аахими, не само онези от Единадесетте клана, чиято вражда винаги ни е ограничавала.

В жестовите на аахимските предводители Ниш можа да разчете съперничество. Предимство или недостатък представляваше това?

— Благодаря ви, Триор от клан Натаз — намери гласа си той и се поклони. Бе започнал да се поти в униформата си. — Отправлям приветствия към вас, Витис от клан Интис и Луксор от клан Измак. — Нов поклон. — Благодаря...

— Не се престаравайте — промърмори Раня, без да помръдва устни.

— Заповядайте на сянка — покани го Луксор. — Ще желаете ли да спделите чаша вино с нас?

Ниш бе подготвен за това. Аахимското вино бе пословично силно, а той не беше пил от месеци. Можеше да поиска вода, като се оправдае с религиозна забрана, която те щяха да разберат, само че това щеше да представлява нестабилно начало.

— За мен ще бъде удоволствие — прие маршалът.

Витис сгърчи лице, но отстъпи, за да могат Ниш и Раня да последват Луксор и Триор в шатрата. Тя бе огромна, с пет върха, поддържани от гравирани колове и изопнати жици.

Триор показва мястото на Ниш. Останалите се настаниха срещу него. Механикът се постара да скрие оцапания си ботуш, само че миризмата на конска тор оставаше осезаема. Бяха поднесени напитки. Крил-Ниш повдигна своята чаша към светлината, какъвто знаеше, че е обичаят, сетне похвали цвета на виното, сравнявайки зеленината му с морска вода. Витис се озъби презрително. Изглежда сравнението бе неуместно. Аахимите изчакаха маршала да отпие първи.

Виното наистина се оказа превъзходно. Ниш не скри похвалите си, а Витис се усмихна тънко.

Триор се засмя:

— От моето собствено лозе. Според мнозина източник на най-доброто вино в Аахан.

— Някога може и да е било така — натърти Витис, — макар клан Интис да би оспорил това. Но в момента лозята на клан Измак лежат затрупани под пепелища и никога вече няма да дадат плод.

— Уви, това е истина. Ние, малцината избегнали тази участ, дойдохме на Сантенар, за да донесем нов живот — каза Триор. — Със себе си нося семена и клонки от най-добрите лози, за да ги засадя със собствените си ръце.

— Къде възнамерявате да сторите това? — попита Ниш.

— Където бъдем приети — каза Луксор. — С този въпрос ли е свързано посещението ви, маршал Хлар?

— Да. Или поне с установяването на диалог. Моите началници ще се погрижат за определянето на последните детайли.

— Пф! — изпръхтя Витис. — Този дребосък не е дори куче пазач, а обикновено *пале*, дошло да опикае ботушите на Първия клан, както собственият му кон се изсра върху неговите.

— Притежавам всички правомощия да преговарям с вас. — Ниш даде знак на Раня да предаде свитъка. — Това са документите ми.

Витис хвърли бегъл поглед, сетне захвърли хартията на пода.

— И най-калпавият фалшификатор би се справил по-добре.

Ниш посегна да вдигне документа, но Раня поклати глава. Какво трябваше да прави сега? Да се престори, че е било случайно?

— Документите ми — каза той, поглеждайки извинително към Триор. — Бихте ли...

Аахимата ги повдигна и ги подаде на Раня, леко свеждайки глава. Витис му обърна гръб, което Ниш разпозна като още по-голяма обида. Все по-трудно му ставаше да се овладява, но трябваше да го стори. Съмняваше се, че дори Витис би го нападнал под син флаг. Може би това беше своеобразен тест. Сигурно аахимският предводител го подлагаше на изпитание.

— Позволете ми да бъда честен с вас — каза Крил-Ниш, поглеждайки към тримата първенци.

— Което значи, че досега не си бил? — попита Витис.

Механикът си пое дълбок дъх. Този аахим бе невъзможен.

— Нека опиша ситуацията прямо. Воювали сме с лиринксите в продължение на седем поколения. Те ни нараниха зле. Изгубихме Мелдорин, а също и някои градове по източното крайбрежие, носещи стратегическо значение.

Трябваше да внимава с представата за слабост.

— Но същата тази война ни е направила по-силни. В никакъв случай няма да се предадем. В последно време разработките ни напредват с обнадеждаващ успех: нови оръжия, които ще ни донесат победата.

— Не съм видял нищо подобно — отбеляза Витис, но поне се обърна с лице към него.

— С течение на времето ще ги видите.

— Точно с време не разполагате.

— Разполагаме с достатъчно. Но дори и при това положение бихме се радвали да приемем помощта ви. С аахимска подкрепа войната ще е свършила до една година, след което...

— Искате много, а не предлагате нищо.

— Вие нахлухте в света ни, сър! — остро каза Ниш. Осъзнал, че подобно избухване не е твърде дипломатично, той продължи със слова на смекчаване. — Вие искате нещо изключително скъпо — част от света ни. Ние сме готови да ви изслушаме. Можете да бъдете сигурни, че ще бъдем щедри, след като...

— Доколкото зная, неподправената щедрост не поставя условия.

— Ние сме достойни хора, сър — високо каза маршалът. Осъзнаваше, че губи словесната битка, но не откриваше начин, по

който да укрепи позициите си. — Дошъл съм в израз на добра воля.

— Което само потвърждава, че си пале — изръмжа аахимският предводител. — След пристигането ни започнах да се запознавам с Историите ви. Сред Трите свята не е съществувал по-коварен, лъжлив и недостоеен вид от проточовеците.

— Сър — отвърна Хлар, впрегнал цялата си воля да удържа нарастващия си гняв, — умолявам ви да изслушате предложението, с което съм дошъл.

— Чета те като книга, малки маршале. Вие сте слаби. Губите войната. Даже бих казал, че вече сте я изгубили. За Първия клан няма да има никаква полза от съюза с вас, защото не сте способни да изпълните обещанията си. Бихте казали всичко, за да се сдобияте с помощта, от която така отчаяно се нуждаете. И ако спечелим войната за вас, вие ще ни предадете. Човечеството не познава благодарността, само измяната.

— Клан Натаз е на друго мнение — заяви Триор и се приведе напред.

Витис грубо я задържа за ръката.

— Клан Натаз не е начело. Тази чест се пада на Първия клан.

— Силно се съмнявам, че лиринксите... — заговори Ниш. Той кипеше от гняв. Страшно му се искаше да стовари юмрука си върху арогантното лице на Витис, макар че това щеше да е последният удар в живота му.

— Лиринксите са скотове, но познават честта. Те не отправят лъжливи обещания, докато се усмихват, за разлика от мазното и бързо човечество. Върви си, малки маршале. Не разполагаш с нищо, което да ни предложиш. Да те няма!

Овладей се. Не се поддавай на провокациите му. Ала неочаквано и за самия него, яростта му избухна.

— Както сам изтъквате, аз съм млад. И също така неопитен. Но ако исках да се науча на измяна — отвърна Ниш с тих, но яростно подчертан глас, — никъде другаде не бих могъл да получа по-висококачествен урок!

Зад него Раня рязко си пое дъх. Кариерата му на дипломат беше свършена, но в сладката и славна ярост на мига това нямаше значение.

Витис сви юмрук и го размаха.

— Как смееш да идваш в лагера ми и да ме обиждаш в лицето?
Ще...

Ниш също се изправи и се приближи до него.

— Казвам единствено истината и ти го знаеш много добре, *благородни* ми Витис от Първия клан. Доказателството за вашата измяна лежи навсякъде около теб. — Ниш посочи към редиците конструкти. — Вие сте излъгали Тиан. Използвали сте невинността ѝ и наивната ѝ обич.

Красив млад аахим рязко пристъпи напред и спря.

— Трябва да сте сглобявали конструкти поне двадесет години, преди да се свържете с нея — продължаваше Крил-Ниш. — Как смееш да обявяваш човечеството за коварно, след като твоята собствена душа е по-черна и от машините ти? Ти си гнусен лъжец.

Лицето на Витис бе придобило цвета на пиявични вътрешности. Младежът застана на пътя му, стискащ юмруци в някаква вътрешна борба.

— Приемни татко...

Витис го блъсна встрани.

— Не, Минис, хиляди пъти не! — Той сграбчи Ниш за дрехата и го повдигна във въздуха.

— Какво знаеш за Тиан и летящия конструкт?

Краката на механика увиснаха във въздуха. Поне успя да устои на изкушението да изрита предводителя.

— Нападението над пратеник, дошъл под син флаг, е акт на агресия, сър — каза Раня.

Витис захвърли Ниш на земята.

— Говори, червей!

— Срещнала е матаха в Тиртракс — каза маршалът. — Не зная нищо за летящ конструкт.

— Откъде знаеш, че се е срещнала с матаха?

— Бях там, когато порталът се отвори. Видях конструктите ви да напускат планината. Последвах Тиан и я залових, но тогава Малиен се намеси. Това е всичко, което зная.

— Това е всичко, което някога ще знаеш — поправи Витис и измъкна кинжал с черно острие.

Триор скочи напред и сграбчи китката му. Луксор също се озона до предводителя.

— Вадиш оръжие под син флаг! — презрително процеди Ниш.
— Още веднъж показваш истинското си лице, Витис от клан Интис.

Аахимът отърси останалите двама и с гневно движение прибра острието.

— Никога няма да се съюзим с вас, малки маршале. Войната скоро ще свърши. Вие ще я изгубите.

Ниш се отправи към изхода, но на прага не можа да се стърпи.

— Поне ще можем да казваме, че сме се борили до самия край. А това е нещо, с което аахимите не могат да се похвалят. Изгубили сте света си срещу стотица харони.

— Изчезвай! — изрева Витис. — Изчезвай веднага, иначе и синият ти флаг няма да те спаси.

Крил-Ниш поемаше въздух за поредна обида, само че Раня му попречи, болезнено сграбчила яката му.

— Нямам намерение да се лишавам от живота си, за да трупате актив във вербални дуели — просъска тя. — Отидете до коня си, възседнете го и препуснете обратно. И ако кажете още една дума, ще ви наръгам през врата.

ОСЕМ

По времето, когато оставиха зад себе си и последната редица конструи, яростта на Ниш беше отминала. Раня мълчеше, яздеща край войниците. Механикът насочи коня си в лек галоп, постепенно ускоряван, макар че изранените му нозе протестираха. Бе се оказал пълен глупак. Да се възползва от откритата му се възможност. Ха! Витис бе заложил капана и Ниш бе захапал стръвта с все сила.

Стъмваше се. Конят започваше да се уморява. Клетото животно бе препускало цял ден и не заслужаваше да бъде пришпорвано по такъв лудешки начин.

В равнината пред Ниш изникнаха редица дървета, към които той се насочи, забавяйки ход. Когато останалите трима го настигнаха, Хлар вече се бе настанил под най-голямото дърво край накладен огън.

През остатъка от пътуването Раня продължаваше да мълчи. Не беше и нужно да говори. Ниш знаеше какво щеше да каже тя на Троиств. Несъмнено щеше да изтъкне правотата на за нещастие сбъдналите се нейни предричания: че неопитността на посланика, изпратен вместо нея, ще донесе единствено провал.

Войниците се движеха с мълчалива ефикасност, отбягвайки да го поглеждат в очите. Той наистина беше пале. Ходещ провал.

Вече наближаваха лагера на Троиств, когато Маунс се приближи до него.

— Сър? — неспокойно каза той.

Ниш не бе в състояние повече да поддържа фарса. Той не беше маршал. Никоя негова заповед нямаше стойност.

— Да, *сержант* Маунс?

— Аз... Нищо, сър!

Разбираемо, Ниш не бързаше да се явява пред Троиств. Когато с неохотна крачка отметна платнището на палатката, Раня вече бе преполовила доклада си. Механикът изслуша остатъка мълчаливо. Яра седеше в отсрещния край, но не се намесваше.

Троиств обърна изнуреното си лице към него.

— Имаш ли нещо да добавиш, маршал Хлар?

Крил-Ниш не беше в настроение за оправдания.

— Не, сър. Всичко е както Раня казва.

— Синът на един скрутатор не звучи така! Трябва да има с какво да се оправдаеш.

— Синът не е бащата — каза Ниш. — Бях подложен на непоносима провокация и в един момент не издържах. Ще кажа само това. Витис не притежава никаква чест. И това му безчестие е било негова черта още преди загубата на клана му. Но...

— Да?

— Тази загуба го е тласнала в крайност.

— Какво ще прибавиш към това, Раня?

— Неприятно ми е да...

Троист рязко се извъртя към нея. В гласа му пролази студенина.

— И защо ти е неприятно? Имаш нещо против маршал Хлар?

— Аз — тя се поколеба. — Не, сър. Нищо.

— Радвам се да го чуя. Никак не би ми било приятно да си помисля, че по някакъв начин си се оказала затрудняващ фактор.

— Не, сър.

— Продължи.

— Маршал Хлар може да е прав. Никога не бях срещала аахим, който да се държи като Витис. Мъката трябва да се е отразила на разсъдъка му.

— С него беше невъзможно да се разговаря — каза Ниш. — Неразумността и безчестието му обезсмислиха преговорите.

Троист въздъхна.

— И какво иска? Като оставим настрана завладяването на Сантенар.

Раня поде отговор, но Ниш я изпревари.

— Несъмнено желае да създаде отново клана си. Да компенсира четирите хилядолетия робство. Уверен съм, че той иска да пренапише миналото на аахимите. Няма да се съгласи на преговори.

— Откъде знаеш, Крил-Ниш?

— Такива са били думите му към Тиан, отправени след пристигането на аахимите в Тиртракс. За останалото заключавам от Историите.

Бедната Тиан. Оказва се, че съм грешал за стореното от нея в Тиртракс. Тази мисъл породил у Ниш неприятното усещане, че се е лъгал и в по-ранните си виждания за нея.

— Това ли е всичко? — попита Троиств.

— Триор и Луксор изглеждаха разумни, сър. Ако нещо се случи с Витис, вярвам, че те са готови да преговарят с нас. Същото се отнася и за някои от останалите кланове. Останах с впечатлението, че за момента те търпят Витис, но дразгите между клановете са значителни. Освен това Витис се отнесе с открита враждебност към клан Елиноръ, чиито представители не са част от Единадесетте.

— Изразяваш ли несъгласие с нещо от казаното досега, Раня?

— Не, сър — отвърна тя след дълго колебание.

Троиств погледна към съпругата си, която размърда ръката си. Ниш не можа да разтълкува жеста, но по изражението ѝ можа да предположи, че тя е отвратена не по-малко от Раня.

— У теб ли е документът за назначението ти, Крил-Ниш? — попита Троиств.

— Документът, сър?

— Който те обявява за маршал. Предполагам не очакваш да задържиш титлата след това фиаско?

— Не очаквам, сър. Но документът не е у мен. Витис го захвърлил на земята в началото на срещата.

— Витис е хвърлил документите ти на земята? — възкликна офицерът. — Ти не спомена нищо такова, Раня.

— Трябва да се е изплъзнало от съзнанието ми, сър — бързо каза тя. — Документът е у мен.

Троиств взе грамотата и я разкъса на две.

— Очевидно е, че преговорите са били обречени още преди започването си и че Витис няма никакво намерение да преговаря. — Офицерът започна да се разхожда из палатката, както обичаше да прави по време на размишления. — Свободна си, Раня. С теб ще продължим разговора си сутринта.

Тя излезе, а Троиств се обърна към Ниш.

— Няма да се преструвам, че съм доволен, Крил-Ниш. Макар да изглежда, че мисията е била обречена, един опитен дипломат би могъл да изтръгне изгодно за нас споразумение. Осъзнавам, че ти не си дипломат. Но не е трябвало да се поддаваш на провокациите му.

Влошил си нещата и безвъзвратно си унищожил и малката надежда за споразумение.

— Витис е същински тиранин, сър. Липсата на реакция от моя страна би била изтълкувана като слабост.

— Не съм те молил да ме напътстваш в политиката, Крил-Ниш. Нямах представа колко е отчаяна ситуацията ни. С помощта на аахимите бихме спечелили войната. Ако те останат неутрални, вероятно ще изгубим. Но ако се съюзят с лиринксите...

— Да? — подкани Ниш, когато мълчанието се проточи.

— Всичко би свършило за две седмици. Свободен си!

И през следващите няколко дни към армията продължаваха да се присъединяват отделни бойци и групи. В настоящия момент Троиств разполагаше с над четири хиляди и петстотин меча и деветдесет и шест кланкера. Могъща сила, на която следващите я от запад лиринкси бяха равностойни.

Напрежението във въздуха бе гъсто като лепило. Троиств се разхождаше по-учестено от всякога. Сред неспокойните войници започнаха да избухват сблъсъци — жестоки побоища, които биваха преустановявани единствено когато една от страните изгубеше сваят. Победителят си спечелваше единствено не по-малко жесток бой с камшик, но наказанието не оказваше никакъв възпитателен ефект. Само в рамките на часове избухваше поредното сбиване.

Целият лагер знаеше за провала на Ниш и за изчезналия шанс за съюз с аахимите. Механикът се хранеше сам. Стомахът беше започнал да го боли от притеснение. Бе провалил не само Троиств, но и всички останали. Защо не бе могъл да си държи устата затворена?

Той възобнови старата си дейност — да помага в разработката на тактики срещу аахимските конструкти. Но и тук го измъчваше болезнено съмнение, знаеше съвсем малко за тях. Дори нямаше представа от въоръжението им. Но поне бе виждал иномземните машини в движение, а за останалите офицери дори и това не можеше да се каже.

Крил-Ниш осъзна, че някой се обръща към него.

— Моля? — каза той, изтръгвайки се от унеса си.

— Ако ни нападнат, к-как ще се о-о-отбраняваме? — Въпросът принадлежеше на лейтенант Пранди, един от младшите офицери, който бе по-млад и от Ниш.

— С ями — отвърна механикът. Идеята току-що се бе зародила в главата му. — Конструктите летят на половин човешки бой над земята. Не мисля, че могат да се издигнат по-високо. В някоя решаваща битка бихме могли да подготвим редица изкопи на пътя им и да ги прикрием. Веднъж попаднали вътре, конструктите им ще останат пленени.

— Същото важи и за кланкерите ни.

— Но ние ще знаем за опасния участък.

— Полезна идея — отбеляза Троиств, който се бе приближил незабелязано, — само че няма да ни спечели битката.

Времето продължи да поддържа упорита горещина. Това не се отразяваше добре на растителността. Трябваше често да местят лагера, но дори и тези мерки не предотвратиха влошаването на конете. Троиств неспирно се притесняваше за наличните запаси храна. Брашното бе пълно с гъгрици, осоленото месо бе придобило зловоние, втората седмица без пресни зеленчуци пораждаше опасения от скорбут. Разполагаха с хазната на по-рано разбитата армия, само че парите сами по себе си не можеха да им помогнат с нищо.

На всичкото отгоре в лагера се разрази дизентерия, оставила половината от войниците да стенат в хамаците си, измъчвани от повръщане и кърваво разстройство. Сред болните беше и Троиств, и без това страдащ от хронични проблеми с червата. Ниш остана незаразен — може би единственото преимущество от остракирането му. Всеобщо беше опасението от евентуална лиринкска атака, която щеше да се окаже пагубна.

Но атака нямаше. Дните минаваха и Ниш започваше да разбира войниците. Вече му се струваше, че битката, макар и кървава, щеше да бъде за предпочитане пред това безкрайно чакане, подчертано от пълното неведение за действията на врага.

На втората седмица след провалената мисия на хоризонта започнаха да се струпват облаци. Обичайната жежка суша бе заменена с влажна задуха. Бури неспирно се заканваха, но така и не се появяваха. Сбиванията бяха станали още по-чести и жестоки, но

Троист бе престанал да наказва. Ниш разбираше и това — за войниците юмручният бой бе начин да отстранят част от смазващото ги напрежение. Понякога и на него самия, раздразнен от нещо напълно несмислено, му идеше да се нахвърли върху някой от останалите офицери.

Но този ден изглеждаше, че най-сетне ще завали. По залез-слънце над югозапада надвиснаха тежки облаци в мораво-зелен оттенък, блеснаха светкавици. Ниш работеше в палатката си, когато прогърмяха копита. Един от разузнавачите скочи от седлото, изтича в съвещателната шатра, разположена до неговата, и изскочи обратно.

— Къде е генерал Троист?

Ниш бързо излезе.

— Какво има? Някакви новини?

Разузнавачът отвърна с груб жест.

— Не и за твоите уши.

Троист се появи откъм нужниците, трескаво затягащ колана си. Двамата с разузнавача влязоха в командната палатка. Механикът понечи да ги последва, но постовите препречиха пътя му. Раздразнен, Крил-Ниш се върна в собствената си палатка, за да бъде повикан при Троист малко след това. Пълководецът беше сам. Заради спуснатото входно платнище вътре беше страшно задушно.

— Лиринксите напредват — каза Троист. — Изглежда са изчаквали времето да се промени.

На запад проблясваха мълнии.

— Имам друга задача за теб — продължи генералът.

— Изненадан съм, че все още ми се доверявате, сър.

— Този път не става дума за дипломатическа мисия — хладно отвърна събеседникът му.

— А каква?

— Съпругата ми и дъщерите ми все още са тук. Трябваше да съм ги изпратил отдавна, но... Не можех да понеса раздялата. От теб ще искам да ги отведеш на изток.

— Това не е ли опасно? — И за да не го помисли Троист за страхливец, Хлар побърза да добави: — За тях, разбира се.

— Оставането им тук би било по-опасно. Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се, сър. За мен ще бъде чест. Къде отиваме?

— Когато потеглите, Яра ще ти каже. Не искам да поемам рискове.

— Рискове, сър?

— Шпиони, предатели — лаконичен в нетърпението си обясни Троиств. — В подобни ситуации семействата на висшите офицери винаги стават цел.

— Кога тръгваме, сър?

— Имаш петнадесет минути или до началото на бурята. Така няма да се вдига излишен шум.

— Сам ли ще бъда, сър?

— Маунс ще те придружи. Няма да остане във възторг от назначението, но той е войник. Дори и от него ми е трудно да се лиша. Върви!

Нужни му бяха няколко минути да приготви раницата си, да преразгледа мушамето си наметало и да докладва пред Троиств, че е готов.

— Ще ви изпратя — каза генералът. — Яра и момичетата чакат при конете.

Настъпването на нощта бе смрачило лагера, но неспирните мъгли предоставяха достатъчно светлина.

Троиств прегърна Яра, Мериуен и Лилиуен. В този момент и трите понасяха раздялата стоически. От мрака изникна мечешката фигура на Маунс.

— Бурята ще се разрази всеки момент, сър.

— Тръгвайте — остро каза Троиств. Яра не искаше да пусне съпруга си, повдигнал я на седлото. Близначките се качиха на другия кон. В сумрака Ниш не можеше да ги различи. Той възседна собственото си животно — същото, което бе яздил за злощастната посланическа мисия. За седлото бе привързан арбалет, а на колана си механикът носеше меч.

Генералът му подаде малък пакет.

— Документите ти, Крил-Ниш.

Хлар ги прибра във вътрешен джоб и се закопча. Бе му подаден друг пакет, малко по-тежък.

— А това е за пътни разходи.

— Благодаря ви, сър. Къде да ви търся, след като изпълня задачата?

— Ако оцелеем, отдавна ще сме се преместили. Не зная къде. Ще трябва да се оправяш сам. Използвай остатъка от парите, ако се наложи.

Ниш кимна. Мълния порази едно от дърветата на по-малко от сто крачки. Гръмотевицата бе оглушителна. Конете изцвилиха.

Троист протегна ръка и Ниш я пое.

— Не ме проваляй, Крил-Ниш.

— Няма, сър — дрезгаво каза механикът.

Маунс тръгна пръв. Яра го последва, след нея яздеха близначките и накрая Ниш. Поредна светкавица освети самотния Троист, все още издигнал ръка в поздрав. Вероятно това беше последният път, в който близките му го виждаха.

Бурята се разрази още преди да са прекосили потока. Подобен дъжд Ниш не бе усещал никога досега — едри и силни капки, които изобщо не бяха студени. Хлар бе привикнал на мразовит валеж, който подгизва всичко и вледенява в болка костите. Този дъжд бе достатъчно приятен, за да накара механика да разтвори длан към капките и да умие лицето си с тях.

Но удоволствието му бързо изчезна няколко минути по-късно, когато дъждът се обърна на градушка. Късовете ѝ болезнено започнаха да се сипят по главата и раменете му. Черните силуети на конете пред него изникваха единствено при мълния, за да се разтопят обратно в затишието между облачните заряди. Ниш се надяваше, че Маунс има представа къде отиват. Самият той дори не можеше да предположи.

Дърветата зад тях бяха поразени от гръм. Конят на Крил-Ниш се изправи на задни крака и изкрещя от ужас. Механикът отчаяно се вкопчи в гривата му, очакващ да бъде изтърсен. Но предните копита отново удариха калта и конят се стрелна.

Хлар опъваше юздите с цялата си сила. Напразно. Ужасеното животно препусна в мрака. При следващата мълния Ниш не видя останалите. Животът му отново излизаше извън контрол.

Не и този път. Ниш дръпна поводите с ожесточение. Конят отново се изправи, опитвайки се да се отърве от ездача. Механикът се вкопчи за седлото с две ръце. Следващото подмятане го накара да подскочи, а в отговор той се стовари с цялата си тежест.

— Престани, глупава кранто! — ревна той. — Бушува война!

Ниш залитна още няколко пъти, но успя да се задържи върху седлото. А конят започваше да се изморява. Най-сетне животното застана неподвижно, а следващата мълния — паднала наблизко — само го накара да тръсне глава.

Крил-Ниш отново хвана юздите, потупа коня по врата, огледа се и започна да обхожда в разширяващи се кръгове, започващи от потока. При петата обиколка зърна трите сенки, застанали неподвижно, и се отправи към тях.

— Ще е добре да прокараме въже между конете, докато трае бурята — каза той на Маунс.

Бурята се отправи в източна посока, а пътниците напредваха на североизток. След половин час стихията остана сянка на хоризонта. Яздеха бавно, защото земята бе прекалено камениста за нощен галоп.

На зазоряване приближиха друга ивица дървета. Навсякъде около тях се простираше същата равнинна монотонност на сива трева и кафяви камъни.

— Къде отиваме? — обърна се Ниш към Яра.

Жената седеше изправена в седлото, макар несъмнено да бе не по-малко изморена от него. Няколко мига тя го наблюдава мълчаливо, преди да отговори. След провала му с аахимите Яра бе спряла да му говори. Личеше, че сегашната ѝ неприязън е усилена от лошо предчувствие за присъствието му. И не без основание, ако Ниш трябваше да бъде честен със себе си.

— В Червейния лес — студено каза тя.

— Колко далече е това? — Географията не беше сред силните страни на Ниш.

— На няколко дни път, ако яздим необезпокоявани. — Съпругата на Троиств погледна към небето, после насочи преценяващи очи към Крил-Ниш. Ако някой лиринкс ги зърнеше и се впуснеше в атака, Ниш нямаше да е в състояние да ги спаси.

— Няма да ви проваля — каза Ниш, стараещ се да убеди колкото нея, толкова и себе си.

— Струва ми се, че вече обеща това на Троиств.

Механикът бе принуден да сведе очи. Тя се страхуваше за децата си и го бе отписала като безполезен. Ситуацията не беше добра.

Настаниха се да лагеруват край река, първата от известно време насам с изразено крайбрежие. Пътниците запалиха огъня си на високото — жълта, камениста земя. Наоколо имаше множество клони, а също и парчета дървесна кора, които горяха с яркостта на свещ, без да излъчват дим.

Момичетата се свиха върху одеялото си и заспаха. Ниш не можеше — трябваше да се докаже пред Яра и бе твърдо решен да го стори.

— Ако няма да спите, сър, аз ще подремна няколко часа — каза Маунс.

— Стори го — отвърна механикът. — Аз ще остана на пост.

Яра се бе облегнала на едно дърво, непрекъснато шареща с очи, оставила къс меч край лявата си ръка. Ниш се покатери на възвишението, за да се огледа. Сред равнината не се забелязваше движение. Същото се отнасяше и за другия бряг на реката. Докато обхождаше, механикът откри две вековни дървета, върху чиито дънери бяха нанесени очертания. Растителност отчасти покриваше чертите, лишавайки ги от значение — поне за погледа на Ниш.

По пладне Маунс го отмени от безконечната стража и Ниш поспа на свой ред. По залез подновиха пътя си, поели по продължение на реката. Тя не бе дълбока, едва оплискваше коремите на конете.

По пътя спираха, за да се оглеждат. На два пъти покатерилият се върху дървета Ниш забелязваше ездачи в далечината и вземаше мерки спътниците му да останат скрити. Очакваше благодарности от страна на Яра, но такива не последваха.

Така те пътуваха още три дни, отправили се по посока на нарастващо тъмно петно на източния хоризонт. Жената продължаваше да отбягва разговорите с Ниш и следеше много внимателно всяка негова постъпка. Дори близначките бяха утихнали.

Равнината постепенно се нагъваше, за да отстъпи пред хълмист терен. На четвъртото утро бяха достатъчно близо, за да забележат разгръщания се пред тях лес.

— Защо там има гора, а в Алмадин не? — гласно се удиви Ниш.

— Хубава, дълбока почва — отвърна Маунс. — Не тази камениста мръсотия. — Той срита камъче.

Почиваха цялата сутрин и продължиха след обяд. Оставаше час до залез по времето, когато разузнаващият напред механик достигна

първите дървета. Той пое назад, за да направи справка с Яра за верността на пътя им.

— Не бих нарекъл това гора — отбеляза Крил-Ниш, загледан в рядката растителност.

— В краищата винаги има сеч — отвърна жената. — Далеч преди да сме стигнали ще се нагледаш на дървета. И не трябва ли да яздиш напред, за да проверяваш пътя?

Това вече не беше справедливо.

— Накъде? — остро каза той.

— Не ми говори така, *войнико*.

Хапливият отговор на Ниш бе прекъснат от познат виещ звук.

— Какво е това? — подскочи Яра и изтегли меча си.

Сред дърветата изникна конструкт. Втори се появи зад тях.

— Ако си ни предал, Ниш, мъртъв си!

ДЕВЕТ

Войниците стискаха ръцете ѝ. Иризис отчаяно се огледа, ала голите стени на фабриката и цистерната не съдържаха бягство. Нищо нямаше да попречи на Джал-Ниш да я осакати. Хлар замахна. Тя неволно се сгърчи. Но мечът спря, отпуснал ръб върху изпънатата ръка.

— Няма да бъде толкова лесно, Иризис — обясни с насмешка Джал-Ниш. — Още не си страдала достатъчно.

— Ако ще го правиш, прави го! — изпищя младата жена.

— О, бъди сигурна, че ще го сторя. Но няма да се съобразявам с теб.

Той отново повдигна оръжието. Щеше ли да отреже този път? Иризис не вярваше, но пък бащата на Ниш беше непредсказуем. Може би щеше да отсече само пръст, а може би носа ѝ. Какво щеше да стане, ако той ѝ причинеше това и я пуснеше? Иризис бе прекалено себелюбива, прекалено привикнала да бъде обожавана, за да свикне с такъв живот. Тя отново опита да се отскубне, само че беше безсилна срещу двама войници.

— Моля ви — гърлено прошепна тя. — Ще направя всичко, което поискате.

И действително би го сторила. Достойнството губеше значение пред заплахата от осакатяване. Тя наклони гърдите си към по-близкия войник.

Джал-Ниш изсумтя презрително.

— Нищо няма да постигнеш с това. Те проявяват интерес единствено един към друг.

С нов ужас Иризис погледна към войниците.

— Но това е престъпление! Как...?

Тя си припомни, че и самият Джал-Ниш предпочиташе собствения си пол.

— И двамата са изпълнили дълга си и са станали бащи. Не е моя работа какво правят в свободното си време. — Хлар притисна меч към рамото ѝ. Острието разкъса слоевете дрехи, за да се вреже в кожата. — Да, мисля, че това е мястото.

Едноръкият издигна меча, но не можа да нанесе удар, защото бе спрял от крясък.

— Остави оръжието, Джал-Ниш, или ще забода болт в единственото ти око — ревна гласът на скрутатора откъм стената на фабриката.

— Стреляй и бъди проклет! — Хлар замахна.

Войниците бяха погледнали към гласа. Иризис се възползва от моментното им разсейване, за да се отскубне и хвърли към краката на Джал-Ниш. Силният му замах удари земята под нея.

Едноръкият понечи да нанесе втори удар в гърба ѝ. В следващия миг залитна назад, тласнат от звучно изкънтяване. Той изпусна меча и се вкопчи в маската си. Арбалетният болт, изстрелян с половин мощност, бе пробил платинената буза на маската. Две трети от него бяха потънали в осакатената плът. Противна жълтеникава течност бликна изпод метала. Върху яката му бързо започна да нараства кърваво петно.

— Убийте я! — хрипна Джал-Ниш. — Убийте и скрутатора!

Иризис бе изтеглила ножа си, нищожна надежда срещу мечоносци. С един скок тя се озова зад Джал-Ниш и болезнено изви единствената му ръка. Едновременно допря острието до гърлото му и кресна:

— Кажи им да не се доближават, иначе ще ти отсека главата.

— Да не мислиш, че ме е грижа! — отвърна Хлар, треперещ от ярост. — Убийте я, дори ако трябва първо да убиете мен.

Войниците пристъпиха напред едновременно от две посоки. В тази ситуация Джал-Ниш само щеше да ѝ пречи, затова тя го блъсна с крак в гърба. Той политна към земята. Леко присвила нозе, Иризис стисна ножа си, стараяйки се да не изпуска от очи и двамата си противници.

Те се изсмяха. Знаеха, че тя няма шанс.

Първият атакува. Иризис отстъпи, а противникът ѝ продължи устрема си, за да се озове на земята. Потъналият в гърба му болт предоставяше обяснение. Вторият меч също замахна към нея, но пропусна: по време на удара в слепоочието му потъна друг болт.

Иризис погледна към стената. Скрутаторът имаше трима спътници. Двама от тях бяха войници, въоръжени с арбалети.

Войниците метнаха въже през ръба и бързо се спуснаха долу. Последва ги мъж в роба на мистик. Флид слезе последен, преодолявайки последния участък от въжето с плъзване. Иризис изтича да му помогне.

Скрутаторът огледа ожулените си длани и задъхано каза:

— Бързо, изкачи се до цистерната и влез в акведукта.

Войниците почти бяха достигнали върха на стълбата, разположена в стената на цистерната, когато Джал-Ниш се изправи, извади малък златен рог от джоба си, вложи мундщука в устния отвор на маската си и наду. Последва нисък, минорен стон. Цистерната прогърмя като огромен барабан. Редици концентрични обръчи изникнаха около нея, напомнящи пръстени около планета.

Скрутаторът, който се намираше най-ниско, сграбчи лявата страна на гръдта си и падна. Войниците притиснаха длани над ушите си. Гадателят се вцепени като труп, от устата и носа му бликна кръв. Той също полетя надолу. Иризис усети писък да се натрупва в гърлото ѝ, само че не бе свободна да го изрази. Въздухът се бе превърнал в памук, задръстил дробовете ѝ.

Тя удари гръдната си кост в ръба на стълбата. Сблъсъкът бе достатъчен да отслаби задушавашото усещане и да ѝ позволи да си поеме дъх.

— Продължавайте! — изкрещя Иризис към войниците. — Изкачете се и ме прикривайте. Вземете раницата ми!

По-долният войник пое протегнатата торба, а Иризис се спусна надолу и притича до скрутатора. Той все още дишаше, но мистикът бе мъртъв.

Единият от войниците, който също бе слязъл, взе кожената торба на скрутатора и пое обратно. Джал-Ниш се приближаваше към тях, размахал меч си. Той също не бе останал незасегнат от ефектите на проявата, която бе причинил.

— Няма да се измъкнете! — завалено обеща той. — След миг тук ще се стекат сто войника.

Иризис грабна тялото на скрутатора и го намести на рамото си. Той се оказа неочаквано лек, торба с кости. Жената хвана първия напречник на стълбата и започна да се изкачва, но осъзна, че няма да успее да се отдалечи достатъчно бързо. Джал-Ниш щеше да посече краката и гърба ѝ.

Тя се спусна обратно, изтегли ножа от колана си и нанесе подвеждащ удар. Ответният замах на Хлар премина достатъчно близо до ръката ѝ, за да отсече няколко косъмчета. Той сумтеше и кашляше като човек, в чието гърло е заседнало нещо. *Ела по-близо, Джал-Ниш, и ще ти предложа да се задавиш с ботуша ми.* Иризис рязко отстъпи назад, при което крайниците на нарамения Флид се залюляха. Дали не трябваше да го пусне? В това му състояние подобно захвърляме можеше да го убие. Но пък същото можеше да стори и мечът на Джал-Ниш Хлар.

— Стреляйте!

Пронизителният ѝ писък към войниците, междувременно достигнали върха на цистерната, остана без отговор. Очевидно тя бе застанала на пътя на стрелите.

Поредният яростен замах отведе меча на Джал-Ниш край нея. Иризис получи възможност да нанесе удар и тъй като острието на ножа бе насочено към срещуположната страна, тя стовари дръжката върху слепоочието му. Хлар се свлече на земята, при което маската му се измести. Гледката едва не накара жената да повърне.

Залитайки към стълбата, тя прекрачи трупа на мистика и започна да се изкачва. Чувстваше се замаяна. По средата на пътя силите я напуснаха и тя остана вкопчена за стълбата. Един от войниците ѝ се притече на помощ и издърпа скрутатора нагоре.

— Идват и други — каза той.

Под себе си Иризис можеше да види единствено идващия на себе си Джал-Ниш. Войникът ѝ помогна да преодолее остатъка от стълбата.

— Какво става? — тя се опря на каменния ръб.

Войникът посочи. От портата на фабриката изскачаха бойци.

— Сега накъде? — задъхано попита Иризис.

— Насам. Аз съм Джим — представи се ратникът. — Онзи там е Йорми.

Сетне Джим, понесъл скрутатора, се затича по протежение на ръба на цистерната, широк само две крачки. Иризис го последва към края на акведукта. До улея отвеждаше стълба, отвъд която Йорми вече бе изчезнал. Войникът се затрудняваше, защото тялото на скрутатора му тежеше. Иризис го избути нагоре.

— Подай ми арбалета си — каза тя.

Войникът мълчаливо го стори и пое нагоре, сумтейки. Иризис вложи болт и опъна тетивата, а после се прицели към стълбата на цистерната.

Дълго време не се случи нищо. Тя съжали, че е останала да чака — по това време отдавна щеше да се е озовала в улея. Точно тогава с крайчеца на окото си зърна глава, изникваща над ръба. Някой се изкатерваше по ръба на самата цистерна. Иризис се канеше да стреля, но в този момент зърна друга глава да показва над стълбата. А бегълката разполагаше само с един болт.

Онзи на стълбата се издигна първи. Иризис насочи арбалета към него и стреля. Болтът потъна точно под ключицата му. Размахал ръце, простреляният залитна встрани и с шумен плисък падна във водата.

Другият продължи да се изкачва. Иризис се обърна към стълбата и пое нагоре, макар и затруднявана от оръжието. Преследвачът, бърз като мълния, достигна стълбата още преди Иризис да се е изкачила. Той подскочи и се хвана директно за третия напречник, за да продължи нагоре с ловкостта на акробат. Жената замахна с подметка към лицето му, ала войникът се отмести с лекота, сграбчи ботуша ѝ и задърпа. Тя едва не падна. Вторият ритник уцели устата му. Преследвачът прелетя четири стъпала, преди да се залови отново.

На върха водният канал започваше с груб и наклонен камък. Войникът отново настигаше Иризис, прекалено изтощена да се възползва от малката си преднина. У себе си тя имаше единствено нож и арбалет без болтове. Срещу меч ножът бе безполезен. Незареден, арбалетът също бе безполезна тежест, но тя пак не искаше да го захвърля.

Без да изпуска войника от очи, Иризис пробно постави ножа в улея за болтове. Опитът се оказа като цяло успешен. Видял арбалета, преследвачът бе започнал да се приближава по-предпазливо, но сега се изсмя при вида на импровизациите ѝ. Много вероятно беше изстрелът да запрати метални отломки в лицето на Иризис.

Тя постави тетивата над дръжката, макар да подозираше, че ножът ще се изхлузи при изстрела, сетне насочи арбалета към войника.

— Тръгни назад или ще стрелям — каза Иризис и сама се отврати от потрепващия си глас.

— Стреляй! — подсмихна се преследвачът.

Тя го стори. Ножът изхвърча, прекалено бърз, за да бъде проследен ясно, и потъна до дръжката в гърдите му. Противникът полетя надолу.

Иризис трескаво поднови изкачването си. Още войници изникнаха върху цистерната. Един от тях се отпусна на коляно, прицели се и стреля, но, както бе очаквала, изстрелът бе труден и не я уцели, отскачайки. Изстрелът на друг войник бе по-близо, а по времето, когато трети се канеше да стреля, жената вече беше изчезнала.

Джим изчакваше с другия арбалет и торба болтове. Иризис зареди оръжието си и се приготви за изстрел. Двамата се затичаха по лекия наклон.

— Върви напред — каза той. — Трябва ти почивка.

Хубава почивка. Иризис се затича по неравния път. Йорми се виждаше далеч напред, понесъл скрутатора и собствената си раница. Все още не го беше настигнала, когато зад нея се разнесе крясък.

Джим беше заел позиция, прицелен в изникналите преследвачи, от които го делиха двеста крачки. Той стреля и повали един от тях.

Иризис веднага забеляза слабата страна на замисъла му. Ако той останеше да презареди, междувременно онези щяха да са прекосили половината разстояние. В най-добрия случай щеше да успее да намали бройката им с още един. Макар да се намираха далече, преследвачите бяха много. Все някой техен изстрел щеше да го улучи. Някой случаен болт би могъл да достигне дори нея.

Тя прескочи канала, за да се сдобие с по-добра възможност за изстрел, прицели се и стреля. Преследвачите напредваха скупчени, невъзможно беше да не уцели поне един. Но за нейно огорчение стана точно така. Все пак те спряха, което предостави на Джим възможност да побегне.

Няколко болта просъскаха подире му, изтръгнали следи от стените на акведукта, само че нито един не уцели. Междувременно Иризис презареди арбалета. Следващият ѝ изстрел бе по-точен. Тичащият начело на преследвачите бе повален.

Войниците на Джал-Ниш отново спряха. Иризис и Джим се затичаха от двете страни на канала. Вече се намираха на достатъчно разстояние, за да не се притесняват от изстрели — освен случайни.

— Колко ни остава? — изкрещя жената.

— Почти левга.

Иризис си наложи да продължи напред, макар да изоставаше. Преследвачите бяха започнали да смаляват разстоянието и по времето, когато тя достигна върха на склон, отново се намираха в обсег. Иризис поспря да си поеме дъх, при което болт профуча между коленете ѝ. Това чудотворно бързо премахна умората ѝ.

Отвъд тя срещна останалите. Флид беше на крака. От лявата му ноздра се стичаше струйка червенина. Скрутаторът успя да се усмихне — ужасна гримаса на смърт.

И нейната собствена усмивка не изглеждаше по-добре.

— Как сте, Ксервиш? — промълви тя.

— Мога да вървя — немощно отвърна Флид.

— Това не е достатъчно. Можете ли да бягате като подгонен от демони? Защото преследвачите ни напредват бързо.

— Не мога. Но може да успея да сторя нещо по-добро.

— Нямам търпение да го видя.

— Няма да го видиш. Върви напред и не се обръщай.

— Но, сър...

— Върви! — Гласът му бе загрубял от напрежение. — Веднага!

Тя се затътри зад Джим и Йорми, но след няколко минути спря. Войниците сигурно вече изникваха отвъд възвишението. Какво ли възнамеряваше да прави старият глупак?

Флид бе застанал като разкрячен скелет, разпрострял встрани лице. Отдалеч приличаше на костеливо „Х“, останало да измолва дъжд от небесата.

Войниците се появиха. Двама от тях веднага приклекнаха, насочвайки арбалети към него. Болтовете щяха да го разкъсат. Защо не правеше нищо? Или бе решил да се пожертва, за да позволи на останалите да избягат?

Кълбо мъгла изникна между него и войниците. Може би скрутаторът опитваше да създаде някаква илюзия, но защо чак сега? Те просто щяха да стрелят през разгръщания се облак, както и направиха.

Ивиците на изстрелите се врязаха в мъглата и се обгърнаха с нажежен огън, прогорил очите ѝ с яркостта си. Иризис премигна и разтърка клепачи, но зрението ѝ не се възстанови. Тя залитна назад и падна в канала, за щастие съдържащ малко вода.

Слепешком жената се изправи на колене. Паниката ѝ нарастваше. *Не виждам нищо. Ослепяла съм!* Тя се удари първо в единия край на акведукта, после в другия. Струваше ѝ се, че се е лишила и от останалите си сетива.

— Проклетата глупачка! — задъхано промърмори скрутаторът, помагайки ѝ да се изправи. — Сякаш останалите тревоги са ми малко! Изправи се!

— Не мога — ридаше Иризис. — Не виждам нищо.

Флид я зашлеви по лицето.

— Ти си идиотка, Иризис. Предупредих те да не поглеждаш. Хвани ме за ръка.

Тя се вкопчи до болка.

— Пак не слушаш. Казах да я хванеш, не да я смажеш.

Скрутаторът я повлече след себе си. Иризис не можеше да повярва колко е трудно вървенето със затворени очи. Непрекъснато се спъваше, а когато това станеше, не бе способна сама да възстанови равновесието си.

— Какво направихте, Ксервиш?

— Скрутаторска магия — хрипкаво се изсмя Флид. — Не ми е позволено да говоря за това. Върви.

— Не разбирам какво смешно има. Изгубих зрението си.

— Пада ти се, задето си толкова любопитна!

— Можехте да проявите малко съчувствие — отчаяно каза тя.

— Твоята глупост удвои проблемите, струпани на главата ми.

Тя млъкна. Сега имаше насреща си старата, по-позната страна на скрутатора, за която в последно време бе забравила.

Изравниха се с останалите двама.

— Добре ли сте, сър? — попита Йорми.

— Бил съм и по-добре. И също така по-зле, макар и не особено.

— Какво е станало с майстора, сър? — поинтересува се Джим.

— Не спирайте! — тросна се скрутаторът. — Глупавата крава погледна назад, макар че изрично я предупредих да не го прави, и изгуби зрението си.

Иризис не бе очаквала много състрадание, но не бе очаквала и подобна грубост.

— Опитвах се да ви помогна — изхлипа тя.

— Следващия път не си прави труда, а просто изпълнявай каквото ти е наредено.

— Няма да има следващ път! — проплака Иризис и залитна в поредно спъване. Флид я издърпа на крака и четиримата продължиха по-бързо.

— Така е. Продължават да ни преследват.

— Как са оцелели?

— Трябва да е имало и други по-назад. Те са останали незасегнати, само че ще им е необходимо известно време, за да преминат.

— Какво имате предвид?

— Няма ли край кокошите ти въпроси? Изкуството ми е оставило мястото с известна *промяна*.

Продължиха мълчаливо. Иризис изненада сама себе си със задържането си на крака. Тя се съсредоточи върху стъпките си, върху неспирната последователност да отмества едното стъпало пред другото, а после да повтаря движението огледално. В главата ѝ имаше една-единствена мисъл. И тя не бе свързана с преследващите ги войници или предстоящите събития. *Искам да прогледна!*

— Виждам ги, сър.

Гласът на Йорми беше по-плътен от този на Джим, бавен и гръмък.

— Колцина и на какво разстояние от нас? — попита скрутаторът.

— Трудно ми е да ги преброя... Поне четиридесет. На около триста крачки отзад.

— И от това разстояние могат да ни навредят — каза Флид, — ако го осъзнават.

— Мисля, че са го осъзнали, сър. Неколцина стрелят, но прекалено високо.

— Продължавайте.

Нещо отскочи от камъка недалеч.

— Това болт ли беше? — в паника изпищя Иризис. По-рано подобно попадение не би я притеснило, но сред кошмарната чернота звукът бе непоносим.

— Стрелят с параболо.

От известно време бяха вървели по нанагорнище. Сега то изчезна, заменено от лек наклон.

— Виждам въздухоплава! — възкликна Йорми. — Отвъд пролома, сред дърветата. Ще успеем.

— Не бързай с възторга — промърмори скрутаторът.

— Още много ли остава? — питаше Иризис. — Далече ли са войниците?

— На същото разстояние. Но не за тях трябва да се тревожим.

Стегнаха я ледени примки.

— А за какво?

— Не чуваш ли?

Тя чуваше единствено стъпките им върху камъка и ударите на собственото си сърце. Не, имаше и нещо друго — ритмично тропане, съчетано с метално стържене. Дори цяла симфония подобни звуци.

— Кланкерите на Джал-Ниш приближават по хълма. Отправили са се право към въздухоплава, за да го свалят.

ДЕСЕТ

Споменаването на Джал-Ниш тласна Иризис напред. Ужасното лице, което за момент бе зърнала под маската, още стоеше застинало в съзнанието ѝ — кошмар на отказващо да зараства месо, обгърнато със слuzеста гной. Но тя не изпитваше съжаление към него. Бащата на Ниш бе жесток и неприятен човек, някога съумявал да компенсира същината си с настойчив характер и външен вид. Сега чудовищната му външност съответстваше на сърцевината му.

— Какво става? — високо попита тя.

— Не ми крещи в ухото! До теб съм. Войниците се приближават, но бавно. Нащрек са заради мен.

— А кланкерите?

— Стопят разстоянието. Отвъд хребета започва малка скалиста долчинка, по чието дъно се спуска поток. Той е плитък и няма да ги затрудни. Склонът от другата страна е стръмен, но не толкова, че да затрудни опитен оператор. Отвъд него започва равнина, която е идеална стрелкова позиция.

— Колко далече е мястото, от което въздухоплавът трябва да ни вземе?

— Около хиляда крачки.

— Дайте му знак да се приближи.

— Тук е прекалено ветровито. Трудно ще бъде да ни изтегли от акведукта.

— Ще си струва, ако това лиши кланкерите от време.

— Права си. Ще дам сигнал.

Иризис усети, че той започва да маха с другата си ръка. В следващия миг скрутаторът я пусна.

— Какво правите? — проплака тя, споходена от ужас. Нищо не им пречеше да избягат и да я изоставят беззащитна.

— Може да се наложи отново да използвам магията си. Войниците напредват.

— Способен сте да я използвате повторно толкова скоро?

— Вероятно не, макар че те няма как да знаят това. Поне се надявам, че не знаят. — Ксервиш Флид не звучеше особено убеден.

— Къде са кланкерите сега?

Паниката продължаваше да я дави. Тази задушаваша безпомощност не беше чувство, към което Иризис бе привикнала.

Флид не отговори. След известно мълчание Джим каза:

— Почти са достигнали потока, госпожице. Той преминава точно под нас, но те са по-нагоре по течението.

— Наричай ме Иризис. Въздухоплавът излетя ли?

— Не... Иризис. Екипажът все още развързва въжетата.

— Бавят се — промърмори тя.

Никой не отговори. Секундите се влачеха с непосилна бавност.

Тогава Флид нададе вик на болка.

— Какво има? — попита Иризис.

— Джал-Ниш води гадателка със себе си.

— С кланкерите?

— Не. В акведукта. Силна е. Не съм сигурен, че ще успея да я надвия в това си състояние.

— Какво прави тя?

Зъбите на скрутатора започнаха да тракат. Отговорът му представляваше неразбираеми срички.

— Добре ли сте, скрутаторе? — Не й се струваше уместно да използва малкото му име пред останалите.

— Не мисля, че той може да отговори, Иризис — каза гласът на Джим. — Лакът по лакът той бива изтласкван назад.

— Може би трябва да опитаме да го задържим — предложи Йорми.

— Не! — остро се възпротиви Иризис. — Не го докосвайте. Това само ще влоши нещата.

В съзнанието си тя започна да вижда образи на полето. Някой черпеше енергия от него. Не беше Флид. Не бяха и кланкерите. Изглежда непознатата мистичка бе изключително силна, за да срази скрутатор толкова бързо. Джал-Ниш определено бе дошъл подготвен.

Иризис обгърна с пръсти индикатора си. Полето изникна ясно пред нея, извиващо се като ротор сред захаросана яхния.

— Войниците идват — промърмори Джим.

Никога досега не бе съзирала полето толкова ясно. Дали това се дължеше на загубата на зрение, или по някакъв начин бе свързано с магията на скрутатора? Иризис се съсредоточи. Макар и неспособна да

извлича енергия от полето, тя бе способна да я изменя недоловимо, скулптирайки теченията ѝ в различна форма. Сега ослепената жена стори същото, насочена върху затворена извивка, която започна да наслоява многократно, докато не получи резултат от множество нива материал — или по-скоро нематериал.

Флид бе престанал да хъхри, свел звуците си до затихващо дишане през зъби. Иризис се чувстваше като пленена мишка, която ясно осъзнава приближаването на котка. Щом скрутаторът беше извън строя, единствено тя можеше да ги спаси. Войниците бяха безсилни срещу магия.

— Какво правят кланкерите сега? — тихо попита тя.

— Спряха в средата на долината. Най-близките опитват да насочат копиеметите си към въздухоплава. — Говорещият беше Джим.

— А той излетя ли най-сетне?

— Да. Идва към нас.

— Смяташ ли, че ще успеят да го прострелят?

— Възможно е, макар разстоянието да е голямо.

— А войниците в акведукта? — продължи с въпросите Иризис.

— Все още се промъкват напред.

— Предполагам скоро ще влязат в обseg.

— След няколко минути. В най-добрия случай.

— Изстреляйте няколко болта към тях, макар да се съмнявам, че това ще ги спре.

Тя чу излайването на арбалетите, последвано от презареждане.

— А скрутаторът?

Този път ѝ отговори Йорми:

— Все още се държи на крака, но изглежда получава някакъв пристъп. Очите му се изцъклят.

Слънчевата светлина върху лицето на Иризис изчезна.

— Това въздухоплават ли е?

— Да, високо над нас.

— А кланкерите стрелят ли?

Ако торбата с газ бъдеше улучена сега, експлозията щеше да се стовари право върху главите им.

— Не.

— Защо?

Джим се засмя.

— Защото копиемерите не са предназначени да стрелят под такъв ъгъл.

Облекчение блъсна коленете ѝ.

— И не могат да направят нищо?

След известна пауза войникът отвърна:

— Стрелците ги демонтират. Изглежда ще ги насочват ръчно.

— Надали изстрелите ще бъдат особено точни — каза Иризис.

— Целта е голяма.

— Опитай се да ги простреляш.

Отново арбалетен изстрел.

— Никакъв шанс. Разстоянието е прекалено голямо.

— Което означава, че и те не могат да прострелят торбата на въздухоплава с арбалетите си?

— Не и от сегашната си позиция.

— Войниците почти навлязоха в обсег — предупреди Йорми.

— Стреляйте отново.

След отскочилата тетива Иризис различи писък.

— Съмнявам се, че това е била гадателката.

— Не, тя стои назад.

— Трябва да помогна на скрутатора — каза тя.

— Какво ще правиш? — попита Джим.

— Нямам представа.

Иризис отново потърси полето и различи две смущения сред него. Едното, по-близкото, трябваше да е Флид.

Тя блъсна нагънатото по-рано поле към него, но по всичко личеше, че скрутаторът не е в състояние да го използва. А може би не беше забелязал.

— Ксервиш?

— Не мисля, че той може да те чуе, Иризис.

Вражеската гадателка използваше друга част от полето. Иризис трескаво затърси начин да я нападне, само че трябваше да бъде индиректен: не би могла да удържи мистична атака. Може би да внесе изменения, които да лишат противничката от енергия? Непознатата черпеше чудовищни количества, за да поддържа атаката си срещу скрутатор Флид.

В ума си Иризис пресъздаде схема на местните излъчвания, оцветена в оттенъците на дъгата. Виолетовото и индиговото

съответстваха на енергийните концентрации. Следващата стъпка бе да определи източника, от който гадателката консумираше енергия. Ето го: първоначално незабележимо оттичане, чийто виолетов цвят клонеше към непрогледност.

Всеки майстор — или дори занаятчия — би се включил към този източник, за да лиши гадателката от сила. Иризис не притежаваше тази способност, но бе развила уменията да оформя полето, за да улеснява употребата му от страна на останалите.

Тя недоловимо изтъни полето около енергийния отвор, но противничката ѝ компенсира веднага, променяйки начина на извличане, и продължи с реализацията на първоначалния си замисъл. Сега мистичката извличаше още по-голямо количество енергия с намерението да обездвижи скрутатора. За Иризис беше безнадеждно да се надява, че тя, обикновена работничка на контролери, би могла да надхитри гадателка, посветила живота си на усвояването на Тайното изкуство.

Какво щеше да стане, ако тласнеше енергийния пакет към мястото на оттичаща се енергия? Гледан отвън, той приличаше на тъмна буца. Ала концентрацията на приютената вътре енергия бе такава, че обикновен разсъдък не би могъл да я овладее. От друга страна, обикновеният разсъдък бе последното нещо, което можеше да бъде казано за един мистик. Освен това не се знаеше как тази постъпка ще се отрази на скрутатора, той беше прекалено слаб.

— Какво става сега? — провикна се тя.

— Войниците спряха — обяви Джим. — Въздухоплават се опитва да заеме позиция, но ветровете непрекъснато го изтласкват обратно към долината. Два кланкера се приготвят да стрелят. Йорми, виждам перквизитора. Застанал е върху бойната платформа на една от машините.

— Искате да видите как биваме пленени. Или убити. — Тя трябваше да действа веднага. Ако Флид умреше заради намесата ѝ, това пак щеше да е лека смърт в сравнение с мъченията, които му бе подготвил Джал-Ниш Хлар.

Иризис откри нагънатата енергия, прикри я под формата на обикновено излъчване и я тласна към виолетовата вихрушка. Последната пулсираше в черно и бяло, защото гадателката черпеше все повече сила.

Иризис почти бе успяла, когато оттичането рязко увеличи яркостта си. Дали беше разкрита? Не, цветовата промяна продължи — черно, бяло, черно. Жената отправи един последен тласък. Компресията увисна над енергийния вихър и след миг потъна надолу. Иризис побърза да се изключи от полето. За всеки случай. И зачака, напрегната.

Нищо видимо не последва. Сетне скрутаторът започна да стене. Звукът премина в покъртителен и пронизващ вой, от който я побиха тръпки. Очевидно ходът ѝ бе засегнал и Флид. Звученето му ставаше все по-пронизително, вбило се в тъпанчетата ѝ. Нещо ужасно щеше да се случи. Тя напосоки посегна към него.

С последен писък скрутаторът подскочи и се стовари по гръб. Ботушите му стържеха по камъка. После настъпи тишина, накъсвана от вятъра и жуженето на въздухоплава.

— Какво стана? — провикна се Иризис. — Джим?

— Нещо избухна сред войниците. Всички те се затичаха в паника. Залива ги някаква червена пелена. О, това е...

Той повърна от отвращение.

— Ужасна смърт — простена скрутаторът. — Но по-добре тя, отколкото аз. — Флид взе ръката на Иризис. — Някой ден ще ти се отблагодаря подобаващо.

— По-добре да е някоя нощ — по навик отвърна тя. Нямаше представа какво е сторила.

— Въздухоплавът се спуска! — кресна Йорми. — Джим, хвани въжетата. Качвайте се по стълбата, сър, бързо.

— Първо ти, Иризис — каза скрутаторът. — За момента сме в безопасност. Тук във виадукта могат да виждат само върха на въздухоплава.

— Но когато излетим...

— Да, това е опасната част. Хайде.

Сляпото изкачване бе особено неприятно. Въжената стълба се поклащаше непрекъснато. Тежестта на Иризис отмести въжетата под кила на въздухоплава, създавайки впечатлението за изкачване край ъгъл. Тя нямаше представа колко е напреднала. Ами ако в момента висеше над дефилето? Потните ѝ ръце започнаха да се изхлузват.

— По-живо! — кресна скрутаторът. — Не сме на забава.

Нечии силни ръце я хванаха под мишниците и я повдигнаха отвъд ръба на гондолата.

— Насам — рече дебел мъжки глас.

— Не виждам!

Някой я хвана за ръката и я поведе встрани, за да я настани върху платнена седалка. След миг друг приседна до нея.

— Всички са на борда — кресна дебелият глас. — Издигай.

— Не! — възрази скрутаторът. — Продължете напред по протежение на акведукта, после издигате рязко. Така ще имат по-малко време да се прицелят.

— Войниците са още живи — отбеляза непознатият мъж. — Почти са в обхват.

— Добре! Тръгвайте!

— Заеми позиция при баласта. Арбалетчиците да се подготвят. Пилот Хила, не им давай възможност за втори изстрел.

Въздухоплавът се стрелна.

— Освободи баласта.

Летящата машина отново се разтърси и се отправи нагоре. Скована от неочакван ужас, Иризис се вкопчи в ръката до нея, оказала се, че принадлежи на скрутатора. Флид я задържа, докато тя не се успокои. Арбалетите изсъскаха. Въртенето на ротора стана пронизително.

— Приближават се, за да стрелят сър. Обръщай!

Въздухоплавът навлезе в маневра, прекалено бавна за вкуса на Иризис.

— Внимавай! — ревна дебелият глас.

Разнесе се трясък, разпръснал дървени отломки. Няколко попаднаха в косата ѝ.

— Какво става? — изпищя Иризис. — Ще се разбием ли?

— На косъм беше — спокойно отвърна скрутаторът. — За щастие уцелиха рамката на гондолата, а не балона. Снарядът не уцели никого. Няма ранени.

— Стрелят отново — обяви мъжът. — Прекалено ниско. Успяхме, сър. Вече сме извън обсега.

— Много добре — каза Флид. — Курс на север. И нека не е прекалено бързо. Не искам да пристигнем по светло.

ЕДИНАДЕСЕТ

Иризис надушваше себе си и скрутатора. И двамата миришеха на кръв, страх и пот.

— Не бих имала против да пийна нещо силно — дрезгаво каза тя и откри, че все още трепери.

— Ще ти донеса.

Седалката проскърца. Скоро Флид се върна и постави чаша в ръката ѝ.

Жената внимателно я доближи до носа си. Пиво, но не това беше от значение — течното му състояние бе най-голямото предимство. Тя изпразни чашата на един дъх.

— Очите ме болят — оплака се Иризис. Все още бе обградена от мрак.

Скрутаторът ги огледа, отмествайки клепачите ѝ, сетне постави парчета плат върху тях и ги превърза.

— Толкова съм уморена — продължи тя. — Направо заспивам.

— Първо да поговорим.

— Към Миниен ли сме се отправили, Ксервиш?

— Да. За да се заемеш с възложението, за което говорим от месец. Да откриеш какво се е случило с възловата точка.

— Ще се нуждая от помощ.

— Ще разполагаш с войниците, двама занаятчии и мистик.

Това ѝ напомни за непознатия гадател, умрял на стълбата заради звука на рога.

— Кой беше човекът, когото Джал-Ниш уби?

— Гадател Тардс. Бедният Тардс — каза скрутаторът. — Никога не му вървеше.

— Значи ще ми е нужен друг мистик — замислено рече тя.

— Вече съм се погрижил за това.

— Кога ще го срещна? Или ще я срещна?

— В момента разговарям с него.

— Вие? — Тя обърна невидждащата си глава към него.

— Толкова ли е зле?

— Не, разбира се. Но вие сте скрутатор!

— Не за дълго. Точно в този момент Джал-Ниш съставя доклада си, а няма кой да представи балансиращо мнение. До няколко дни Съветът ще научи. Ще бъде организирана среща, на която моите поддръжници ще бъдат принудени да гласуват срещу мен. Ще бъде зачеркнат, обявен за негражданин, а за главата ми ще бъде обявена награда — отделена или донесена заедно с тялото ми. Ще е добре да се държиш далеч от мен, за да не засегне падението ми и теб.

— С мен така или иначе е свършено. Твърде късно е да се направи каквото и да било.

— Съветвам те да помислиш отново.

— Съветът на един негражданин е безполезен като самия него — отбеляза тя. — Във всеки случай подобно бягство не е начинът, по който върша нещата.

— Да, започвам да се убеждавам. А какво точно направи в акведукта?

— Какво ви кара да мислите, че аз съм направила нещо?

— Може да съм изпаднал в немилост, но все още съм мистик, и то с изключително тънък усет, ако нямаш нищо против.

— И изключително скромнен — пошегува се тя и отпусна глава върху костеливото му рамо.

— Слушам те — напомни въпроса си скрутаторът.

Тя му обясни, а Флид подсвири.

— Това е нещо, което не мисля, че е било опитвано преди. Дори смятам, че никой не се е сещал да си послужи с подобно изпълнение. Възможно е дори само това обяснение пред Съвета да ми върне старото място.

— Наистина ли?

— Всъщност не. Но съм сигурен, че останалите скрутатори много биха искали да узнаят.

— Къде са занаятчиите ми?

— И те са на борда. Зойл Аарп и Оон-Ми.

Зойл Аарп бе шестнадесетгодишен, едър и мускулист, но с лицето на десетгодишно момче (заради което често отнасяше подигравки) и понякога сходно поведение. Понякога удовлетворяваше слабостта си към мрънкане и самосъжаление, но иначе бе брилянтен занаятчия със силна интуиция. Липсваха му практически умения и

търпение — често не довършваше контролерите си. Но за тази задача бе идеален.

Оон-Ми представляваше негова противоположност, дребна с набито тяло, широко лице с плосък нос и оскубани вежди. Никой не би я нарекъл красива, но тя имаше дяволита усмивка. В яслите растяха три нейни деца, всяко от различен мъж. Умът ѝ бе посветен главно на отношенията между половете, винаги добронамерен. Всички във фабриката я харесваха. Дори самото ѝ присъствие донякъде облекчи Иризис.

Поне за момента тя можеше да се отпусне. Полагайки глава върху ръката си, Иризис заспа.

Въздухоплавът се носеше спокойно сред небесата, отправил се на североизток към крайбрежието. Нищо не нарушаваше спокойния му напредък. Веднъж машината бе забелязана от лиринкс, виещ се над горящо селище, само че преди създаването да е успяло да реагира, въздухоплавът вече бе изчезнал сред облаците. По залез-слънце напусна небесния покров за достатъчно дълго, за да може навигатор Нивули да огледа земята с далекогледа си и да я сравни с картата. Подобно на всички от екипажа, Нивули бе дребна — костеливо момиче с дълга и къдрава черна коса, стелеща се почти до кръста ѝ. Униформата ѝ беше прекалено голяма, а ноктите ѝ бяха изгризани до кръв.

— Насам. — Тя посочи малко по-на изток.

През нощта навигаторът направи още две справки, използвайки за ориентир светлините на крайбрежните градове, а малко след полунощ каза на пилота да се спусне. Кръжаха повече от час, през което време пилотът мърмореше, а все по-нервната Нивули не спираше да се консултира с картата си, докато накрая не надникна през левия борт на гондолата, за да посочи двузъб планински масив.

Пилот Хила го обиколи три пъти под светлината на сребърната луна, преди скрутаторът да каже:

— Там. Не можеш ли по-бързо?

— Движим се над полето от Горнис, а тук сме почти в ръба му.

— Да, разбира се — сети се Флид. — Полето на Миниен е угаснало.

Въздухоплавът се спусна плавно. Пътниците слязоха по въжената стълба, сетне скрутаторът даде нареждания на пилота. Хила кимна и отдаде чест. Машината отново набра височина и скоро се изгуби сред нощното небе.

— Да вървим — каза Ксервиш Флид. — Трябва да се укрием преди изгрев. После ще обсъдим плана.

Иризис бе спала по време на целия път и се бе събудила сред мрак. Бяха й необходими няколко мига, за да си спомни слепотата си.

Някой, не Флид, й беше помогнал да се спусне по въжената стълба. Краката й се озоваха на хлъзгава и неравна шистова твърд. Въздухът тук имаше непознат привкус: лека соленина, примесена с острата миризма на някаква непозната за нея трева. Бе значително по-топло от района край фабриката.

Значи тя се намираше някъде по крайбрежието или близо до него. За нея Миниен представляваше само име, което не би могла да посочи върху картата. Там нямаше дори и село, хората бяха забравили на какво тази местност дължи името си.

Но в Миниен имаше възлова точка, чието излъчване бе секнало, предизвиквайки загубата на петдесет кланкера и стотици мъже. Иризис можеше да си представи окървавената равнина, отломките от машините, сглобявани с години и унищожени за мигове, безчетните трупове и пируващите лиринкси. Ако враговете бяха успели да засегнат излъчването на тукашното поле, всички възлови точки ставаха изложени на риск. Без енергийно поле кланкерите щяха да останат безполезни и войната щеше да бъде изгубена. От Иризис зависеше да открие причината. Още когато бе научила за възложението, то й се бе струвало обезсърчително. Сега го смяташе за невъзможно.

Отправиха се по стръмен склон, по който се изкачваха дълго време. Всички вървяха мълчаливо, включително и Иризис, хванала нечия ръка. Чуваше се единствено хрущенето на скалите. Билковият морски вятър бе самотна миризма.

Най-сетне спряха да починат. Иризис бе насочена да седне върху къс загладена скала. Пръстите й опипаха гладката повърхност и острите ръбове. Бяха раздадени дажби. Иризис взе своя дял и остана

заслушана в разговорите на гласове, чиито лица оставаха загадка за нея.

— Тихо! — каза скрутаторът. — Иризис?

— Да?

— Какво ще кажеш?

— Елате до мен.

Флид приседна до нея. Камъкът се размести под тежестта му.

— Какво има?

Тя стисна ръката му доближи глава до ухото му и прошепна:

— Не мога да го направя. Не зная къде е възелът. Дори не зная какво е. Какво трябва да направим най-напред?

— За начало опитай да видиш полето.

— Няма поле.

Скрутаторът въздъхна.

— Възможно е излъчването да не е изчезнало напълно. Използвай индикатора си и изпълни процедурата, която извършваш при опита си да визуализираш полето.

Иризис изпълни заръката.

— Кажи ми какво виждаш — рече Ксервиш.

— Не виждам нищо.

— Сигурна ли си? След угасването на полето тук са идвали и други занаятчийи.

— Тогава защо не попитате тях?

— Сторих го. Това е една от причините да те доведе тук.

— Така ли?

— В съзирането на полето ти си по-добра от повечето занаятчийи.

— С изключение на Тиан! — сопна се тя.

— О, престани да се самосъжаляваш! — със същата острота отвърна скрутаторът. — Да, с изключение на Тиан, щом държиш да бъдеш точна. Тиан е забележителна. Но това не е чак толкова необичайно, като се вземе предвид потеклото й...

Тя се замисли над думите му, докато опитваше отново. Винаги бе смятала, че у Тиан има нещо странно.

Иризис прогони разсейващите я мисли и се съсредоточи върху полето. Този път тя усети нещо, съвсем дребна дипло, виеща се недалеч.

Жената прочисти ума си и позволи на стелещото се излъчване да се разгърне. Последва го друго, неуловимо като мъгла, но със съвсем лек синкав оттенък. То идваше някъде изпод земята, макар да беше невъзможно да определи точния му произход — трудно бе да се асоциират излъчванията с пораждащите ги структури. Освен това Иризис не можеше да види върховете им точки.

Тя се отказа от този ъгъл и се отдръпна. Така имаше по-голям успех. Сега можеше да различи стелеща се бавно диря. Иризис отново промени гледната си точка и откри друга следа отляво, а също и трета отдясно.

При поредно отдалечаване жената осъзна, че излъчванията се издигат във формата на сплескана осмица, отличаваща се от двувърхия хълм, на който се бяха настанили. Изглежда енергията повтаряше не самото възвишение, а някаква подземна структура.

— Мисля, че възловата точка регенерира полето! — възкликна тя.

— Какво? — каза Флид.

Иризис обясни какво е видяла.

— Интересна идея. Нунар споменава за подобна вероятност. Може би това е причината ти да го видиш, а предишните мистици и занаятчии да не са могли. Възможно е да е започнало възстановяването си неотдавна.

— Също така е възможно да съм по-добра от тях — раздразнено подметна Иризис.

Скрутаторът изсумтя.

— И какво ще правим сега? — попита тя.

— Ще се заемем с по-големия проблем. Ще открием на какво се е дължало угасването му.

— Как ще постигнем това?

— Ти си занаятчията.

— А вие сте мистикът! — раздразнено каза Иризис. — Възловите точки излъчват силата, с която си служат мистиците, не е ли така? Занаятчиите не са достатъчно умни, за да работят с нея. За нас, простосмъртните, е достатъчно слабото поле.

— Не е нужен сарказъм. Трябва да си съдействаме, Иризис.

— Простете — искрено каза тя. — В лошо настроение съм. През последните няколко дни ми се струпа прекалено много.

— Наистина в по-голямата си част това е работа за мистик, но не се притеснявай да излагаш вижданията си. Ти как би подходила към проблема?

— Нямам представа... Помня, че Тиан беше изработила четец на аура, с който да открие причината за отказващите хедрони. Бих могла да изработя нещо подобно, макар че...

— Възловата точка е нещо далеч по-сложно от кристал — довърши Флид.

— И много по-опасно. Оон-Ми, Зойл, слушайте добре. — Тя събра мислите си и започна да описва приспособлението, което трябваше да сглобят.

— Тихо! — просъска останалият на пост. — Виждам нещо!

— По-точно? — тихо каза Флид.

— Мисля... мисля, че е лиринкс.

— Какво прави?

— Поел е по един скален ръб далече под нас.

— Какво ще търси един лиринкс тук? — учуди се Иризис.

— Кой знае? — каза скрутаторът. — Може би е съгледвач.

— Не е избрал подходящо място. Съседният хълм би бил много по-удобен — каза постовият.

— Може би наблизо има гнездо? — разнесе се гласът на Оон-Ми. — Или е тръгнал да се чифтосва...

— Лиринксите не са животни — студено рече Флид. — Те са не по-малко интелигентни от нас. Сега мълчете. И пригответе оръжията си.

— Изчезна — каза часовоят.

— Стойте мирно — посъветва Ксервиш. — Нека изчакаме.

Възцари се дълго мълчание, сетне Иризис чу шепот.

— Някой ще ми каже ли какво става? — хапливо попита тя.

— Нищо не се случва — отвърна скрутаторът. — Търпение.

Накрая часовоят се обади:

— Виждам го отново. Върви в обратна посока.

Последва дълго и мъчително (за Иризис) чакане, преди скрутаторът да вземе ръката ѝ:

— Мисля, че вече е безопасно да проверим.

Слизането по стръмния и неравен път се оказа изключително трудно за сляпата жена.

— Някъде тук беше — каза часовият. Последва дълго дирене на следи.

— Открих! — обади се един от войниците.

— Това не са следи от единствено посещение — рече Флид. — Лиринксите са идвали тук и друг път.

Нужни им бяха часове, за да открият скалата, под която лиринксът се бе изгубил от погледа им. Но с изключение на няколко къса, приличащи на груба гъба, не откриха нищо.

— Може би е търсил място на сянка, където да се наобядва — предположи часовият.

— Мислех, че те ядат хора — промърмори друг войник.

— Ядат всичко, което намерят, също като нас — каза скрутаторът. — Но аз не вярвам в съвпаденията. За присъствието му тук е имало причина, и то свързана с изчезването на полето.

— Може да споделя нашата причина — предложи Иризис. — Да е дошъл да види защо възловата точка е угаснала, дали е останала в това състояние и как тази информация би могла да бъде използвана във войната.

— По-добре да огледаме върховете.

Флид раздели групата на двойки.

— Ами аз? — попита Иризис, когато скрутаторът също започна да се отдалечава.

— Остани тук. Огледай отново последователността, която видя.

— Ами ако лиринксът се върне?

— Предполагам, че ще те изяде.

Сама, сляпа, без да смее да помръдне, Иризис прекара деня под сковаващия ужас, че създаването мълчаливо я наблюдава. Сама беше в състояние да подуши страха си. Мишниците ѝ бяха подгизнали.

Но нищо не се случваше. Ужасът постепенно започна да я отпуска. Ако не друго, поне щеше да чуе приближаването на лиринкса, защото сред околните шисти нищо не бе в състояние да се движи безшумно.

Тази мисъл ѝ предостави достатъчна утеха, за да пристъпи към работата си. Този път с изненада установи, че полето се появи веднага, укрепнало в още по-голяма степен. Вече не беше колебливо, а представляваше верига от облачни езици, напомнящи неспирен пламък, макар и във формата на осмица. Определено не беше в

нормалното си състояние, нито достатъчно силно за да задвижи нещо толкова масивно като кланкер, но съществуваше.

Когато останалите започнаха да се завръщат, Иризис бе научила всичко, което бе могла да научи. Полето се връщаше. Но въпросът беше: защо? И как? И имаше ли това нещо общо с онзи лиринкс?

ЧАСТ ВТОРА СКРУТАТОР

ДВАНАДЕСЕТ

Оръжието на първия конструктор, напомнящо копиемет, се насочи към тях.

— Вдигнете ръце — каза Ниш. — И не мърдайте. Маунс?

— Застинал съм, сър — каза сержантът.

Яра насочи коня си по-близо до Мериуен и Лилиуен.

— Не бягайте — просъска механикът. — Няма как да се отскубнете.

— Ще правя това, което смятам, че е най-добре за децата ми — ядливо отвърна тя, като че вината беше негова.

В известен смисъл Ниш действително смяташе, че е така. Трябваше да проявява повече предпазливост, да язди на по-голямо разстояние от останалите. Така щеше да им предостави по-голям шанс за бягство.

Конструкторът продължи напред. Машината зад тях остана на място. Нейното оръжие също бе готово за стрелба.

Горната част на първия конструктор се разтвори. Последва някакъв спор, чиито думи останаха неразбрани от Ниш и спътниците му. Сетне от люка изникна млад мъж, меко скочи на земята и направи няколко крачки напред. Беше протегнал ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Не му се доверявайте, сър — каза Маунс. — Аахимите са коварни.

— Не виждам да имаме друг избор.

Ниш накара коня си да пристъпи напред и на свой ред разпери ръце. Какво ли искаха аахимите? Едва отблизо разпозна младежа — той бе присъствал на дипломатическата среща и бе изглеждал притеснен.

Механикът протегна ръка.

— Крил-Ниш Хлар.

— Познавам ви. Поднасям поздрави, маршал Хлар! Аз съм Минис Уна Интис. Приятелите ме наричат Минис.

— След последната ни среща бях понижен и вече не съм маршал. Моите приятели ме наричат Ниш. В някои райони това прозвище не е особено похвално, но съм свикнал с него.

Двамата се здрависаха. Дългите пръсти на аахима се обвиха около ръката на Ниш.

— Бих желал да разговарям с вас, ако разрешите?

— При други обстоятелства с радост бих се отзовал — предпазливо отвърна механикът. И наистина, по всяко друго време би се вкопчил във възможността да научи повече за нашествениците. Беше му интересно да научи повече и за самия Минис, тъй като въпросният играеше значителна роля като мотивация за постъпката на Тиан — нещо толкова дребно с огромни последици. Но безопасността на Яра и децата стоеше над всичко останало. — За съжаление пътуването ни не търпи отлагане и не...

— Само няколко минути — каза Минис. — Моля ви.

Моля ви? Минис бе коренно различен от грубия си приемен баща. Ниш погледна към Яра, застанала пред децата си. Тя кимна съвсем леко.

— Тук е горещо, а двама от спътниците ми са деца. Какво ще кажете да се оттеглим на по чаша чай в сянката?

— С удоволствие. Мога да ви предложа разхладително, ако предпочитате.

— Нека се консултирам със спътниците си. — Хлар се върна при Яра. — Минис е приемен син и наследник на аахимския предводител Витис. Освен това е мъжът, когото Тиан... знаете историята. Не мисля, че ни мисли злото. Той е много любезен и има желание да разговаря с мен. Струва ми се, че ще имаме полза от тази среща.

Яра не изпускаше аахима от очи.

— Или това може да е капан, целящ да ни хване неподготвени — просъска тя в отговор. — Опитат ли се да сторят нещо подобно, той умира!

От погледа ѝ го побиха тръпки.

— Нека видим какво има да каже — бързо каза Ниш. — Не правете нищо, което ще влоши нещата.

— Не смей да ми казваш какво да правя! Ти ни доведе в този капан!

— Тогава ми позволете да ви изведе от него. — Той обърна коня си и отново се приближи до Минис.

— Момичета! — рязко каза Яра. — Няма да се отделяте от мен, докато непознатите са тук.

— Не е нужно да ни казваш това, майко — каза Лилиуен, стараеща се да изглежда колкото се може по-зряла.

Минис се бе оттеглил сред дърветата, придружаван от друг мъж, по-млад и по-нисък от него, и жена, която изглеждаше на възрастта на Ниш — доколкото можеше да се определи. Тя беше стройна, с бледа кожа и права черна коса.

— Това са приятелите ми Вунио и Тиара — каза Минис, представил последователно мъжа и жената. Приятелите му изглеждаха неспокойни, като деца, измъкнали се без разрешение.

Ниш се ръкува и с тях. Той също беше притеснен. Ако нещата се объркаха, Яра щеше да убие и него. Въобще не се съмняваше в това.

— А вашите приятели? — попита Минис. — Или те са вашето семейство?

— Нито едно от двете. — Погрешните предположения на аахима успяха да развеселят Крил-Ниш. — Просто ги придружавам до дома им. Настоящите времена са неспокойни. Пътищата вече не притежават някогашната си безопасност.

— Неспойни, наистина. А нашата поява още повече влоши нещата.

— Войната е променила света ни завинаги. Вече ни е трудно да си го представим без нея.

Вунио отвори кошницата, която бе оставил до себе си. Тя съдържаше деликатеси, а също и кутия, оказала се пълна с лед. В нея бяха оставени бутилки. Ниш се поуспокои. В крайна сметка той не знаеше достатъчно за аахимите, за да приеме, че всички те приличат на Витис.

— В конструктите става изключително задушно — обясни Минис, — затова поехме към върховете, за да натрошим лед. Сантенар е по-горещ свят от Аахан. Но прохладата в планините ни хареса.

— А пролетта дори още не е отминала — отвърна Ниш. — Чувал съм, че тези земи са изключително жежки през лятото.

— В такъв случай не сте тукашен?

— Домът ми се намира почти в западния край на света. Там също е хладно.

Тиара извади запушалката от една от бутилките, при което погледът ѝ срещна този на Ниш. Очите ѝ бяха големи, овални и с цвета на шоколад. Красиви очи.

— Ще желаете ли да пиете с нас? — предложи тя. — Това вино не е силно, но освежава.

Крил-Ниш побърза да откъсне поглед, за да не бъде сметнат за груб.

— Благодаря ви.

Тя му наля чаша. Течността имаше великолепен златист оттенък. И по прекрасен начин пречупваше здрачаващата се светлина. Ниш оцени аромата на виното, но изчака и останалите чаши да бъдат напълнени.

— Бих ли могъл да предложа тост? — попита той.

— *Тост?* — объркано повтори Минис.

Ниш обясни значението на думата и аахимите се усмихнаха.

— За нас ще бъде удоволствие — каза Тиара, сияеща.

— За добрата храна, прекрасното вино и приятелството между всички човешки видове — повдигна чашата си механикът, внимателно наблюдавайки останалите.

— За приятелството между световите — каза Минис. Аахимите повториха тоста му.

Изглеждаха искрени. Ниш изпразни чашата си. Тиара, встъпила в ролята на виночерпец, отново наля.

— Случващото се с Аахан е трагедия — каза Ниш. — Смъртта на един свят.

Минис се намръщи.

— Надяваме се... че няма да се стигне до *това*. Ние вече си мечтаем да се завърнем у дома, макар това да не е нещо, което предвиждам.

След известни незначителни приказки Минис остави чашата си.

— Ще желаете ли да се разходим в гората, приятелю?

Дали това не беше начин да го отдели от Яра? Каквото и да беше намерението им, Ниш не можеше да стори нищо. С ускорен пулс механикът се съгласи:

— С радост. Но после ще трябва да ви оставя, защото наистина бърза ме.

Минис хвана Ниш под ръка и го поведе сред дърветата. Хлар не смяташе, че подобно поведение е уместно между мъже, но трябваше да се примири — разни светове, разни обичаи.

— Срещата ни не беше случайна — каза аахимът.

— Не съм си и помислял — сковано отвърна Ниш.

— Веднага щом разузнавачите ни докладваха, че сте напуснали лагера, реших да ви потърся.

— Разузнавачите ви трябва да имат отличен взор. Ние не сме видели и следа от тях.

— Наистина е така. Предполагам ви е известна и причината да ви потърся.

— Предпочитам да не предполагам. И да не гадая — отговори механикът.

— Тиан Лиз-Мар — каза Минис, въздъхвайки. — Отнесох се към нея чудовищно и никога няма да си го простя.

Ниш не отговори. След кратко мълчание събеседникът му продължи:

— Какво ще кажете да седнем край това дърво? — Ставаше дума за гигантски столетник с гладка бяла кора. Двамата се настаниха в подножието му, облежнати на ствола. — Видели сте я в Тиртракс, ако не греша?

— Да — каза Ниш. — Дълго я търсих.

— Значи я познавате?

— Разбира се. — Хлар бе изненадан, че аахимът не знае това. Но пък и защо би трябвало да го знае? — Три години бяхме колеги в една и съща фабрика.

— Вие сте щастливец — оживено възкликна Минис, взе ръцете на Ниш и ги стисна. — Тя е най-красивата жена на света.

Най-сетне механикът разбра. Минис не представляваше никаква опасност — той беше или голям глупец, или прекалено млад и наивен. И очевидно влюбен.

— Да, тя има определен чар.

— Приятели ли бяхте? — Аахимът продължаваше да стиска ръцете му.

— Не. Имаше време, когато изпитвах известна слабост към нея. Но това е минало. Двамата с нея сме прекалено различни, Минис.

— Разкажете ми повече за нея. Разкажете ми всичко. Трябва да зная.

Ниш му предаде всичко от самото начало, макар и в сбита форма и с известни премълчавания. За щастие Минис обръщаше внимание единствено на нещата, отнасящи се до красотата и гениалността на неговата любима, та напълно подмина ролята на Ниш.

— Бих дал всичко, за да я видя отново — каза аахимът, когато разказът приключи.

— Тя се чувства онеправдана — прямо заяви Ниш. — Чувства, че вие сте я предали, че е била използвана по студен и пресметлив начин.

— Тя наистина бе предадена, за което съм виновен аз. Никога няма да си простя, че не се опълчих на приемния си баща. Но ние току-що бяхме изгубили света си, а също и всички аахими, които не бяха успели да достигнат портала. Можете ли да си представите това, Ниш? Представете си тежестта на знанието, че дори и ако самият вие успеете да избягате, девет десети от човечеството ще останат обречени...

Минис замълча.

Не мога, помисли си механикът, и това трябва да ми е за урок, че не бива да съдя останалите. Но пък в тази ситуация не можеше да се въздържа от преценка. И да не си помисли, че самият той не би бил толкова слаб. Поне не в подобно отношение (защото въпреки недостатъците си Ниш поне бе способен на откровение пред себе си).

— В рамките на един миг приемният ми баща изгуби целия си клан. Всички представители на Интис — мъже, жени и деца — отнесени от страховита гибел. Дори за мен това беше изключително тежко преживяване. Мога само да си представя как се е почувствал той, отдал целия си живот на нашия клан! Как можех да се обърна против него в такъв момент? Аз, който съм негов наследник. Върху когото току-що бе преминала удесеторена отговорност? Не можех да го направя. Но въпреки това с нещастната Тиан бе постъпено несправедливо, и то сред нейна собствена трагедия.

— Разбираемо е — каза Ниш, макар мнението му за Минис да се беше развалило.

— Трябваше да открия начин. — Аахимът го прегърна през рамо. Може би в някакво странно развитие, познанството на Ниш с Тиан го правеше приятел на Минис. — Не спирам да мисля за нея. Животът ми е нищо без нея. Какво ще правя, Ниш?

— Не зная. — Механикът се размърда неспокойно. — Това е област, в която нямам голям опит.

— Имате ли представа къде би могла да е отишла с летящия конструктор?

Може би цялата тази среща бе проведена с мисълта за този въпрос? Дали бащата не бе изпратил Минис, за да се сдобие с информацията, която по-рано не бе могъл да получи? Младият аахим изглеждаше искрен, но това не изключваше възможността да бъде жертва на неосъзната манипулация, точно както бе използвана Тиан. За щастие Ниш можеше да отговори искрено.

— Нямам представа. След Тиртракс не съм я виждал, а това беше преди месеци.

Той разказа накратко случилото се след напускането на пещерата. В края на историята Минис въздъхна:

— Какъв живот сте водили, Крил-Ниш!

— Разказан звучи много по-примамливо — отвърна механикът. — Десетина пъти бях близко до смъртта. И хилядократно бях спохождан от отчаяние.

— За мен не може да се каже, че съм живял. Приемният ми баща ме държи в пашкул. И преди беше зле, когато Първият клан бе могъщ. Сега всичките му надежди се опират на мен и той не ми позволява да правя *нищо*, защото се страхува, че ще пострадам. Когато открие, че ме няма, ще тръгне да ме търси начело на стотица конструктори. Задушавам се, Ниш! Единствените щастливи мигове в живота ми бяха часовете, през които разговарях с Тиан с помощта на кристала, ум в ум. Без нея съм изгубен.

Какво можеше да каже Ниш на този непознат мъж от друг свят? Недалеч можеше да види как Яра крачи нервно. Вероятно жената смяташе, че Крил-Ниш в момента сключва сделка с аахимите да ги предаде. Трябваше да се извини и да поеме обратно, но... Минис беше наследникът на Витис и би представлявал могъщ приятел.

— Какво ще правите сега?

— Каквото приемният ми баща нареди, разбира се.

— Задължително ли е да му се подчинявате? Не можете ли да постройте свой собствен живот?

— Ще ми се да можех, но зная, че той е прав. Той винаги се оказва прав. Не мога да се изправа срещу него.

— Освен това е гневен и безмилостен.

— Винаги е бил такъв, още преди отварянето на портала. Не може да понесе мисълта, че сме били поробени от хароните толкова дълго.

— А, да — каза Ниш. — Стоте.

— И макар че са били само сто, ние *нито веднъж* не сме се опълчили срещу тях. Някои казват, че сме имали желание да се подчиним на по-силен вид. Смятам, че Витис би пренаписал Историите ни, за да отстрани този срам.

Минис вече не му се струваше такъв наивник, въпреки боязънта му от приемния баща.

— Нима подменените Истории няма да представляват по-голям срам?

— Аз също мисля така, но приемният ми баща...

Ниш смени темата.

— Той възнамерява ли да започне война срещу нас? — Но веднага осъзна, че това питане не е твърде удачно. — Простете, Минис. Не трябваше да ви задавам подобен въпрос, но все пак вие сте ясновидец.

— Защо не? Вие искате най-доброто за вида си. Аз не съм от най-благонадеждните предсказатели, а близкото бъдеще е особено мъгливо. Но ще отговоря на въпроса ви — не като ясновидец, а като аахим и, надявам се, приятел.

— Витис вижда в свое лице най-страховития провал в целия си род. А говорим за потекло, простиращо се десет хиляди години назад в миналото. Той трябва да компенсира това — дори не можете да си представите какво отчаяние го тласка. Има само един начин, по който може да го стори. Да даде на аахимите нов дом, който да замени обичния Аахан.

— Нашият свят — каза Ниш. — Възнамерява да го завземе.

— Ако му се възпротивите. Макар да съм сигурен, че дълбоко в себе си той би предпочел да преговаря за част от Сантенар.

— Аз не видях подобна склонност. Само арогантност, подкрепена с ултиматум.

— Той... не е от най-разумните преговарящи, колкото и да ми е болно да го кажа. Болно ми е, защото той е цялото ми семейство.

— Мислите ли, че ще се съюзи с лиринксите?

— Не би го сторил с желание, но пък Витис винаги е бил непредсказуем.

— Учудва ме, че все още не е нападнал Сантенар.

Минис понечи да каже нещо, но замълча.

— Какво има?

— Сам видяхте, че между клановите ни има неразбирателство. Всеки клан се старае да придобие предимство. Това усложнява постигането на общи цели, освен ако някой могъщ предводител не поеме контрол над всички.

— А Витис не е такъв предводител.

— Би могъл да стане, ако ситуацията ни се превърне в безнадеждна.

— Има ли нещо, което бихме могли да сторим, за да предотвратим съюзяването му с лиринксите?

— Не зная. Може би има...

— Какво? — нетърпеливо възкликна механикът.

— Той иска Тиан и летящия конструкт.

— Какъв е този летящ конструкт, за който непрекъснато чувам?

Минис му разказа как Тиан изникнала от нищото, пилотираща машина, която не само не докосвала земята, а *летяла*.

— Трябва да го е изработила с части от трите повредени конструкта, които изоставихме в Тиртракс. За няколко седмици е успяла да разреши загадката, убягвала на най-добрите ни умове в течение на двеста години — тайната на полета. Тя прелетя право през нас, Ниш, наред шест хиляди конструкта, наред лагера на сто хиляди въоръжени аахими. Видях втренчения ѝ поглед. Тиан пламтеше за мъст. Друга жена като нея няма в нито един от Трите свята.

Наистина няма, осъзна Крил-Ниш. Тиан бе уникална, гениална.

— Това не ми звучи като онази Тиан, която познавах. Тя никога не постъпваше глупаво.

Минис изглеждаше покрусен.

— Тя бе нападнала първа, без предупреждение или провокация.

— Нима аахимите са толкова уплашени, че сто хиляди се страхуват от един човек?

— Може би е така. Бихме могли да изгубим всичко.

Скрутаторите биха намерили тези новини за много интересни. Само да имаше начин да се свърже с тях...

— Витис Тиан ли иска, или само летящата машина?

— Конструктът е толкова важен за него, че заради търсенето му той изостави всички останали наши планове. Полетът би ни предоставил света. Да можех да му го поднеса...

— А какво ще му поискате в замяна?

— Уважение. Той настоява да му се покорявам за всичко, а когато го сторя, ме ругае, че съм бил безгръбначно създание, лишено от смелостта да тръгне по свой път. Каквото и да направя, никога не е достатъчно. Това ме убива.

— Моят баща е същият. Войната вкоравява хората.

— Но вие сте толкова силен.

— Защото съм свободен от влиянието му.

— Как се освободихте, Ниш? — развълнувано попита аахимът.

— Какво трябва да направя?

Точно в това се състои проблемът ти, помисли си механикът.

— Сам трябва да откриете отговора, Минис. Никой не може да ви напъти.

— Витис е убеден, че конструктът на Тиан е пострадал при атаката — замислено каза аахимът — и не би могъл да е далеч. Би дал всичко, за да го получи.

— *Всичко?* В буквален смисъл?

Ниш се приведе напред.

— Какво би станало, ако аз откриех конструкта? И поисках помощта на аахимите срещу лиринксите?

— Той би се съгласил — без колебание отвърна Минис.

— Това би ни донесло победата — бавно каза механикът. — Аз самият бих дал всичко за това.

— Тогава открийте конструкта!

— И Тиан, за вас — додаде Хлар.

— Да. В този случай приемният ми баща не би се възпротивил.

Ниш не каза нищо, макар да изпитваше жал за събеседника си. Как бе възможно Минис да се заблуждава по такъв начин? От

собственото си впечатление и нещата, които бе чул, Крил-Ниш бе уверен, че Витис никога не би позволил на сина си да вземе проточовек за свой интимен партньор.

— Макар да не се заблуждавам, че моите проблеми могат да бъдат разрешени така лесно — продължи Минис. — Предателството ми беше прекалено голямо, за да очаквам прошката ѝ. — Тъмните му очи срещнаха погледа на Ниш. — Но все още се надявам да я получа.

— А аз се надявам да откриете щастието си. — Крил-Ниш се изправи, неспокойно поглеждайки към лагера. — Ще тръгваме ли? Спътниците ми сигурно се чудят какво е станало с мен.

Това беше нова възможност със същински потенциал да се превърне в шанса на живота му, защото Троиц не бе го натоварил с други задачи. Можеше ли Ниш да успее там, където аахимите се бяха провалили? Можеше ли да намери Тиан и конструкта? И ако успееше, дали трябваше да предаде машината на Витис в замяна на съюз? Може би щеше да е по-добре да я предостави на скрутаторите?

В последния вариант рискът беше, че човечеството можеше да се окаже неспособно да възпроизведе копия, докато за аахимите това надали щеше да представлява проблем. Освен това в подобен случай нашествениците от Аахан можеха да поемат на война, за да получат конструкта, а точно това не биваше да бъде допускано.

Но ако предадеше машината на Витис и аахимите прибавеха летеж към и без това превъзхождащите си конструкции, щяха да се превърнат в непобедими. Когато лиринксите бяха сразени, нищо нямаше да му попречи да се обърне срещу човечеството и да заграби Сантенар.

Ниш се затрудняваше да реши. Погрешното решение щеше да докара разгром, а самият механик щеше да изгуби главата си. Може би щеше да е най-добре, ако този конструкт изобщо не бе изниквал.

Потънал в трескави размисли, Хлар беше престанал да слуша събеседника си. Минис го хвана за ръката.

— Простете? — каза механикът.

— Вие сторихте толкова много, Ниш. Ако някой може да намери Тиан, това сте вие. Ще се заемете ли?

— Достатъчно бедствия преживях в последно време. Освен това — механикът се засмя — ми се струва, че мнението ви за мен е

прекалено високо. Възможно е да съм внесъл известно преувеличение в думите си.

Минис сви рамене.

— Нашите съгледвачи не си губят времето. Зная повече за вас, отколкото си представяте. Освен това споделям таланта на баща си — на покойния си баща. Той отлично умееше да преценява характера. Вярвам във вас.

Оказаното доверие личеше в погледа му. Това беше нещо ново за Ниш. Минис му харесваше. Аахимът бе чудат и малко наивен, но у него нямаше притворство.

— Ще опитам — каза механикът, — когато отведе Яра и близначките. Този дълг...

— Познавам дълга. Не е нужно да обяснявате. — Минис протегна ръка и Ниш я пое. Странно бе ръкостискането сред дълги пръсти, но то затвърди вече създалото се у механика впечатление.

— Как да ви намеря впоследствие?

— Аз ще ви намеря, приятелю.

Яра стоеше нащрек недалеч от Тиара и Вунио. Застанала решително изправена, съпругата на Троист нито за миг не отдалечаваше ръка от оръжието в колана си. Минис се ръкува с нея, а също и с близначките, у които непознатото усещане породиха кискане.

— Аз също трябва да вървя — каза Минис. — И моите задължения не търпят дълго отлагане.

Той и останалите аахими се поклониха и се оттеглиха в конструкта си, отдалечил се с тих вой. Втората машина, през цялото това време останала сред дърветата, ги последва на известно разстояние.

— И каква беше в крайна сметка причината за тази среща? — остро попита Яра. — Защо се измъкна с него, за да не чувам какво си говорите?

— Не съм се измъкнал. Той ме помоли да разговаряме насаме.

— Защо? — осведоми се тя с властен глас. — Какво толкова тайно е имал да ти каже?

— Клетникът е влюбен в Тиан. — Ниш я погледна в очите. — Надяваше се, че аз бих могъл да му кажа къде се крие тя в момента.

— Е, можа ли? — продължаваше разпитът.

— Не я познавам толкова добре. Тя ме ненавижда.

— И защо? — остро каза Яра.

— Някога постъпих зле с нея. Тогава бях незрял и себичен. Но това беше отдавна, вече не съм такъв.

— Наистина? Изглежда тогавашната ти незрялост трябва да е била неописуема.

— Съжалявам, че не намирате службата ми за задоволителна. Правя всичко по силите си.

— Не се съмнявам. Само че в чия угода е насочено старанието ти?

ТРИНАДЕСЕТ

— Разкажете ми повече за това място — каза Ниш на следващия ден.

Той и Яра яздеха редом през леса. Дървесните корони бяха толкова високи и гъсти, че в подножието им почти нямаше растителност. Това улесняваше напредъка и осигуряваше приятна хладина. Единствените опасности, пред които се изправяха, се изчерпваха с прекосяването на реките. Но конете бързо привикнаха да преодоляват тромавите им течения.

Яра все още се държеше студено с него и продължаваше да го гледа с постоянно подозрение, сякаш имаше насреща си човек, изпратен да ги отведе в капан. Тя все така отказваше да му съобщи крайната цел на пътуването. Тази атмосфера на недоверие дразнеше Ниш. Механикът харесваше Мериуен и Лилиуен, към които се бе привързал особено след случилото се по пътя към Кундизанд, само че всеки път, когато се озовеше близо до тях, усещаше погледа на майка им върху себе си.

— Червейният лес е една от най-големите гори в Лауралин — каза Яра, докато се оглеждаше. — Може би дори най-голямата. Простира се сто и двадесет левги без прекъсване до ръба на Великите планини. На юг и на север се разстила на същото разстояние — изключение правят плодородните земи на Боргистри. В тази гора лежат множество цивилизации и много руини. В югозападната ѝ част се издигат Боргските върхове, оформени от бяла скала. На няколко дни път от тях се намира още по-странно място: Бореа Нгурле, прословутата Пламтяща планина. Това е най-големият от многото вулкани, разположени от двете страни на Брънките.

— За тези езера съм чувал — каза Ниш.

— За тях се говори, че са достатъчно дълбоки и дълги, за да разделят света. Уорд Ялок например е дълго почти осемдесет левги и пет широко. Там преди повече от десет хиляди години е бил построен първият град на Сантенар, още преди началото на Историите. В другия край на леса лежи езерото Парнги, почти толкова дълго и дори още по-

дълбоко. И определено по-странно от останалите Брънки — тъмно и диво място.

— А как се нарича мястото, към което сме се отправили?

— Моргадис.

— Там ли сте родена?

— Там живее сестра ми Мира. Тя е жена, която ще е по-добре да не наскърбяваш.

— Не искам да наскърбявам когото и да било — каза Ниш. — Какво ѝ е?

— Изгубила е съпруга си и тримата си синове. Когато набиращите дойдоха за най-малкия ѝ син, тя отказа да го предаде. Наложиха се да го отведат насилно. След смъртта му тя стана още по-ожесточена.

— Защо отвеждате дъщерите си при нея?

— Защото ми е сестра — отвърна Яра. — И защото Моргадис е най-безопасното място, където можем да се оттеглим. Мира умее да се грижи за себе си. Тя... Ще видиш сам. И в никакъв случай не споменавай войната.

Вечерта те спряха да нощуват край руините на древен манастир. Пасящи елени бяха оскубали тревата отвъд стените. Гората отдавна бе заличила почти всички следи от някогашните ферми и лозя, разгръщали се тук, с изключение на един зейнал каменен кладенец, в който загледианият напред Ниш едва не пропадна.

За щастие конят му внимаваше и механикът се отърва единствено със сепване. Зад него се разнесе смехът на Лилиуен, накара го да се усмихне. Поне бяха оставили опасността зад себе си.

— Какво е това място? — обърна се той към Яра, докато слизаха и се приготвяха да нощуват в дълга зала, изгубила покрива си. Огромна лоза с дебелината на дървесен ствол се виеше по стените, само че гроздовете ѝ щяха да узреят едва след месеци.

— Тонгистки манастир. Монасите от тази секта са почитали странните си богове тук в продължение на две хиляди години.

— Защо са се махнали?

— Скрутаторите са ги унищожили.

Ниш никога не бе чувал подобно нещо.

— Защо?

— Тонгистите отказвали да приемат върховенството на Съвета и да изпращат младите си мъже да воюват.

— Само това?

— Скрутаторите обичат да демонстрират могъществото си. Нито един монах не е оцелял. Не се отдалечавайте, момичета — извика тя към близначките, които се бяха впуснали да изследват руините.

Маунс отведе конете да се напият, а после ги пусна да пасат близо до ручей, където тревата беше особено буйна. Ниш се зае да събира дърва, а Яра приготви палатката за себе си и децата. След като накладе огън, механикът погледна към небето.

— Тази нощ няма да използвам палатката си — заяви той, видял липсата на облаци, сетне се отправи към рекичката. Маунс и конете не се виждаха. Нагрялата от слънцето вода изглеждаше изкусително, затова механикът захвърли потните си дрехи и влезе да се изкъпе. Дори можа да легне на дъното, защото ручейт бе плитък. Сетне той почисти и одеждите си, облече ги и се канеше да поеме обратно, когато го сепна отчаян вик.

— Лилиуен! Мериуен!

Ниш захвърли кофите и се затича. Яра стоеше в далечния край на откритата зала и се оглеждаше трескаво.

— Чух Мериуен да извиква, после се разнесе някакъв звук като от срутване. Казах им да бъдат внимателни!

— Откъде дойде викът?

Тя посочи по посока на редица нестабилни стени, останали от постройка, някога приютявала стотици стаи. Пръстите ѝ трепереха.

Ниш успокоително я хвана за ръка. Този път тя не можеше да го вини, защото сама бе избрала мястото за нощувка.

— Ако започнем да претърсваме стая по стая, скоро ще ги открием. Ако е имало някакво скорошно срутване, ще го видим.

Сподавяйки ридание, жената кимна сковано.

— Аз ще започна с този ред, ти се заеми със съседния.

Механикът бе преполовил редицата си, когато долови слаб вик.

— Яра, насам! — ревна той. Майката дотича при него. — Чух нещо изпод земята.

Откриха мястото в следващата редица рухващи стаи — каменните плочи, покривали сводест таван, бяха рухнали, за да оставят

квадратна дупка сред тревата. Няколко дръвчета израстваха под ъгъл от една от стените, с което отличителните черти на помещението се изчерпваха. Ниш пролази до ръба и надникна долу — предпазливо, заради риска от ново пропадане. Следобедната светлина не проникваше дълбоко, но той все пак можа да различи купчина прах на земята. От момичетата нямаше и следа.

— Мериуен, Лилиуен! — изпищя Яра.

Нямаше отговор. Майката изглеждаше подивяла от ужас.

— Изтичайте да вземете въжетата от палатката. И потърсете Маунс. Тръгнал е някъде по течението. През това време аз ще ги потърся.

Жената се затича. Крил-Ниш откърши едно от дръвчетата, около три дължини дълго, и го намести в ямата. Младото дръвче не изглеждаше достатъчно стабилно, за да издържи тежестта му, но използвано като пързалка щеше да свърши работа. Механикът се спусна надолу, ожулвайки длани, и се озова в подземието.

Очакваше да открие поне една от близначките затрупана под отломките, но за негово облекчение това не беше така. Все пак забеляза нещо друго недалеч — към което трябваше да се приближи и буквално да настъпи, за да успее да разбере какво е: скелет. Ниш побърза да се отдръпне, отнасяйки отчупения ствол със себе си. Необичайно оръжие, несъмнено, но за предпочитане пред празни ръце. Със сигурност костите принадлежаха на някой монах. Но какво ли бе станало с момичетата?

Камъните бяха покрити със сажди, остатък от пожара. Ниш се натъкна на още кости, скелетите на поне трима монаси. Два от скелетите бяха безчерепни.

Механикът продължи да крачи сред сумрака и да зове момичетата. Бе настръхнал от някаква боязън, макар да не можеше да определи на какво се дължи усещането. Чувстваше, че е стъпил сред място, където няма право да бъде.

През тавана проникваше достатъчно светлина, за да му покаже, че в момента се намира в мазе, прорязано от множество дълги и тесни перпендикулярни проходи, във всеки от които се белееше нещо. На места се долавяше слабо сияние.

Това не беше мазе, а мавзолей или катакомба. Белеещите се предмети бяха кости.

Какво противно място. А след половин час нощта щеше да се спусне.

— Лилиуен! — ревна той. — Мериуен!

След затихването на ехото механикът долови слаб звук далеч отдясно.

Ниш се обърна, а подът се раздвижи под краката му. Може би разхлабена плочка, а може би целият участък бе нестабилен? Крил-Ниш пробно усили натиска. Плочата внезапно изчезна под крака му и механикът трябваше да отскочи върху основата на близката колона. Част от пода рухна с трясък, образувайки облак прах. Изглежда пожарът бе засегнал опасно долните нива и цялата руина заплашваше да се срути.

Желанието му да продължи с диренето спадна значително, само че не можеше да остави момичетата на подобно място. Как ли бяха оцелели до момента?

Той се приближи до една от сияещите ниши. Блясъкът се дължеше на фосфоресциращо покритие, образувало се върху костите. Ниш избра най-ярката — отчасти разцепен череп, в чиито очни кухини мушна пръсти. Светлината щеше да му е достатъчна. Настръхнал от обвинителния поглед на празните очи, механикът наниза връв през тях и окачи импровизирания фенер на врата си.

Крил-Ниш продължи, проверявайки пода пред себе си с помощта на дръвчето. Изглеждаше достатъчно здрав. След няколко крачки се натъкна на нов нестабилен участък, но успя да го заобиколи — подът до колоните бе най-стабилен. През остатъка от подземието нямаше други опасности. Механикът го прекоси, за да достигне до три разклонения.

— Момичета!

Долетя далечно шумолене, но не и ответ. Ниш пое по левия тунел — най-ранният отговор бе дошъл от тази посока. В средата на прохода се натъкна на недълбока яма, също пълна с кости. Някои от останките бяха злостно насечени и строшени. Що за варварства бяха вършени тук?

Напредваше предпазливо сред лабиринта от колони и стени. Съществуваше риск да се натъкне на скрити ями. Още два пъти подът потъва под проверяващия ствол, втория път директно под краката му. Механикът успя да извърти дръвчето, за да застопори краищата му над

дупката. Това го спаси от падане, макар че едва не му откъсна ръцете. Рухналите парчета падаха дълго под краката му, преди да преустановят полета си сред влажен звук. Молитвите на Ниш бяха чути и стволът удържа тежестта му. Но излизането се оказа същински кошмар. След това Крил-Ниш утрои предпазливостта си.

Земята беше отрупана с кости — хиляди и, доколкото той можеше да прецени, все човешки. Повечето носеха следи от усърдни разсичания с меч.

Доста време по-късно, несъмнено след падането на нощта, той откри момичетата наскреж още по-голяма катакомба, съдържаща стотици погребални ниши. Подземието бе осветено от синьо-бялата плесен, обвила костите.

Лилиуен ридаеше тихо, а Мериуен я беше прегърнала и се стараеше да изглежда голяма, макар че бе прехапала устната си до кръв, а очите ѝ бяха станали огромни.

— Защо не отговаряхте? — меко каза Ниш и ѝ подаде ръка. Мериуен се вкопчи в нея със същото отчаяние като майка си.

— Опитах — отвърна тя, — но много ме беше страх, Ниш. Костите се движеха и се опасявах, че ако вдигам шум...

Ниш се огледа. Фосфоресциращото сияние действително пораждаше илюзията за движение. Нямаше търпение да се махне от това потискащо място.

— Какво стана?

— Земята рухна под нас и ние паднахме. Не се наранихме, но тогава Лилиуен видя онези скелети. Някои от тях нямаха глави! Тя се затича, аз се паникьосах и също побягнах. Озовахме се тук, имаше кости навсякъде, а Лилиуен настъпи череп, който се изхлузи под нея, а тя падна и си изкълчи глезена — на един дъх изстреля Мериуен.

— Спокойно — каза механикът. — Вече съм тук.

— Не можех да вървя — рече Лилиуен и се притисна към него. — Казах на Мериуен да потърси обратния път сама, но тя не искаше да ме остави.

— Умно момиче — рече Ниш. — Ще се оправим. Зная как ще се върнем.

Всъщност той нямаше представа, но не искаше да безпокои близначките.

Той повдигна Лилиуен на ръце. Оказа се по-тежка от очакваното. Момичето простена заради наранения си глезен и стегнато обви ръце около врата му.

— Не ме удушавай, иначе никога няма да се измъкнем — пошегува се механикът. Кракът му стъпи върху нещо обло, хлъзгаво и костеливо, заради което едва не изпусна Лилиуен.

— Внимавай — каза Мериуен. — Ако и ти си нараниш крака...

— Стой близо до мен — каза ѝ Ниш и пое, сритвайки кости пред себе си.

Мериуен се хвана за колана му.

— Някоя от вас достатъчно храбра ли е да държи този череп, за да виждаме?

Мериуен потръпна, но взе костта. Ниш продължи да проверява пътя с дръвчето.

— Мисля, че чувам мама да вика — обади се Лилиуен.

— Показва ни обратния път.

Ако не бяха виковете ѝ, Ниш нямаше да успее да открие изхода. Когато достигнаха дупката, Маунс също беше там. Яра съедини въжетата от палатката, а войникът издърпа момичетата.

Ниш бе изтеглен последен. Механикът се радваше неимоверно на напускането си. Разхвърляните навсякъде кости го ужасяваха. А те не бяха дошли от нишите. Или монасите бяха изклани долу, или телата им са били захвърлени впоследствие. Това го накара да се замисли.

— Нищо сериозно — каза механикът, докато Маунс го издърпваше. — Само изкълчен глезен и множество кокали. Лично аз бих предпочел да лагеруваме извън руините. Но и *сред* тях е за предпочитане пред *под*.

Яра се бе втренчила в него.

— Чух срутвания. Бях сигурна, че и тримата сте мъртви.

— На няколко пъти подът рухваше — каза Ниш по-небрежно, отколкото се чувстваше. — Наложил ми се да заобикалям.

— Рискувал си да загинеш. Момичетата също.

— Долу гъмжеше от останки — тихо продължи той. — Монасите са били убити от скрутаторите. Какво противно място.

— Ти рискува живота си за децата ми, Ниш. Никога няма да го забравя. Съжалявам за подозрението си. Не бях права.

Майката го прегърна кратко, но силно. По врата му покапаха сълзи.

Същата нощ Крил-Ниш не можа да заспи до късно. Лежеше буден, загледан в звездите, и размишляваше над видяното долу. Защо членовете на Съвета се бяха отнесли с такава жестокост срещу безобиден пацифистки орден? Това никак не се връзваше с твърденията им, че действат единствено и само в интерес на човечеството. Младежът реши, че трябва да узнае повече за скрутаторите. И какво се крие зад тях.

Яздиха през леса още пет дни. Времето беше приятно, слънчево над гората и в приятна хладина под короните ѝ. Веднъж валя, макар че листата задържаха повечето от капките.

— Далече ли сме? — попита Ниш по време на закуската. Бяха се разположили край кристален поток, широк и плитък, в който близначките си играеха.

— Днес по обед ще пристигнем.

От известно време бяха започнали да се изкачват, а отвъд потока пътниците поеха сред все по-стръмни хълмове. Но дърветата все така се простираха във всички посоки и спираха погледа.

На хребета прекосиха поляна, обградена със стара каменна стена, отчасти срутена и покрита с мъх. Дърветата се бяха надвесили над нея. Голяма дървена порта някога бе отрязвала пътя нататък, ала понастоящем в пантите ѝ висяха единствено обгорени отломки. Отвъд стените се издигаха рухнали колиби. И тук личаха следите от пожар. Ниш потръпна. И това ли беше дело на скрутаторите?

От другата страна на хълма се откриваше гледка към долината. Тук се виеше голяма река. Един от завоите ѝ бе притиснат от остров с диаметър около три левги.

Мястото бе красиво, с овощни градини и лозя в краищата и тучни поляни близо до реката. На върха на един от тамошните хълмове се издигаше вила, изработена изцяло от дърво, сребреещо на слънцето с възрастта си. С многобройните си покриви постройката създаваше впечатление за устременост. От всичките ѝ страни се простираха веранди. Окоето се затрудняваше да я оглежда, защото непрекъснато изникваха детайли, привличащи внимание.

— По-сигурно е, отколкото изглежда — каза Яра. — Носи историята на две столетия.

— Без никой да е обезпокоявал имението?

— Обезпокоявано е многократно, но вечната бдителност е нашата отличителна черта.

— Изглежда толкова красиво и миролюбиво.

— Мира работи изключително усилено над мястото.

— А е изгубила съпруг и трима синове — каза Ниш. — Бих сторил всичко, за да сложа край на тази война.

— В такъв случай ще откриете общ език, макар да те съветвам да подбиращ думите си изключително внимателно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Реката, главната защита на имението Моргадис, беше дълбока, а бързината ѝ не позволяваше да бъде прекосена с кон. Нагоре по течението ѝ бучаха водопади, а отвъд очакваха бързеи. Тези условия гарантираха, че никаква лодка не е в състояние да се доближи до острова. До него можеше да бъде достигнато единствено с помощта на въжен мост, увиснал ниско над водата — гледка, която никак не се хареса на Ниш. Как щеше да преведе коня си по тези дъски?

За щастие не му се наложи, защото от гората изникнаха хора, които отведоха животните. Маунс тръгна с тях. Последва размяна на сигнали с острова, след която четиримата продължиха.

Яра и момичетата не за пръв път прекосяваха моста и той не ги притесняваше. Механикът вървеше зад тях, стараейки се да крачи небрежно. Мостът се люлееше под краката му. Тежката раница на гърба също го притесняваше. При евентуално падане тя щеше да го повлече към дъното. Но впоследствие Крил-Ниш отхвърли опасенията си за нея, утешавайки се с мисълта, че не умее да плува и така или иначе би се удавил.

Но мостът удържа. От лявата страна на брега се издигаше дървен навес, под който бяха приютени две лодки. По-натам се виждаха купчини дървени трупи и недовършеният скелет на друга постройка. Жената и близначките продължиха нагоре по хълма и Ниш ги последва, копнеещ за охладено питие и, ако имаше късмет, дълга гореща вана.

Стръмните стълби ги отведоха до широка веранда. Там ги посрещна дребна жена, с една глава по-ниска от Яра, със запазена фигура и приятни, но всуровели черти. Около очите ѝ личаха бръчици, говорещи за отдавнашното присъствие на смях. Косата ѝ бе кестенява, започнала да сребрее, макар жената да не изглеждаше на повече от тридесет и пет. И изобщо не приличаше на Яра.

Двете се прегърнаха.

— Бях започнала да си мисля... — поде домакинята, но прехапа устна.

— Какво? — усмихна се Яра.

— Че никога повече няма да видя теб или близначките. Всички, които обичам, изчезват безвъзвратно.

— Винаги ще се връщам — каза съпругата на Троиств. — Лилиуен, Мериуен?

Момичетата прегърнаха леля си. Когато близначките се отдръпнаха, тя погледна въпросително към Ниш.

— Мира, сестра ми — представи ги Яра. — Мира, това е Крил-Ниш Хлар, когото приятелите наричат Ниш. Той ни придружи по пътя.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Мира — каза механикът, протягайки ръка.

Домакинята понечи да се здрависа с него, но внезапно задържа десницата си.

— Хлар? — Тя изпитателно се вгледа в лицето му. — Той има ли нещо общо с онзи войнолюбив перквизитор Джал-Ниш?

— Да, Джал-Ниш Хлар е негов баща, понастоящем временен скрутатор на Ейнунар.

Мира отпусна ръка.

— Съжалявам, Крил-Ниш Хлар. Не ме интересува каква помощ си оказал на сестра ми. Никой от рода Хлар не е добре дошъл в този дом.

Ниш се почувства като зашлевен. Но отстъпи назад, овладял се, и се поклони.

— Аз не съм баща си, Мира, но щом присъствието ми ви притеснява, ще си отида.

— Остани — каза Яра, махвайки с ръка към него. — Трябва да знаеш, Мира, че след падането на Никеранд Мериуен и Лилиуен се бяха изгубили и бяха поели сами. Ако не бяха срещнали Ниш, в момента щяха да лежат насилени и мъртви. Впоследствие той ги спаси още веднъж.

Мира се взираше в момичетата, притиснала длан над устата си. Очите ѝ бяха сухи, но Ниш очакваше да чуе писък.

— Невредими са — продължи Яра, — но ще помнят случилото се до края на дните си.

Домакинята притисна близначките към себе си и започна да ридае. Това се проточи нетърпимо дълго и съдържаше значителна неловкост за Ниш. Най-сетне тя повдигна глава. Очите ѝ се бяха зачервили.

Яра бе наклонила глава встрани.

— Така че — каза майката, когато Мира най-сетне пусна момичетата — ако Ниш не е добре дошъл в дома ти, то същото важи и за мен и дъщерите ми.

Механикът бе удивен. Яра бе започнала да се държи по-топло с него след случилото се в манастира, но никога не би очаквал тя да се застъпи за него пред сестра си.

Мира се отдръпна и обърса очи. Усилието да се овладее прогони бръчките от лицето ѝ и за момент я накара да изглежда десет години по-млада. *Някога трябва да е била смайващо красива*, помисли си Ниш. *Преди всичко това*.

— Прости ми, Ниш — каза тя и протегна ръка, която носеше мъртвешка студенина. — Не се съмнявам, че сестра ми ти е разказала за сполетелите ме мъки. Войната изтръгна сърцето ми и го насече на късчета. Останах прокълната, единствено със собствения си живот. Но ти нямаш нищо общо с това. Сигурно си уморен. Заповядай вътре. Предоставям ти гостоприемството на дома си, макар да не мога да обещавам забавление.

— Достатъчно ми е да открия гореща храна, нещо студено за пиене и евентуално легло. Дори и върху оградата да се облегна, веднага ще заспя.

Мира се усмихна слабо. Мимиката отново преобрази лицето ѝ.

— Всички тези неща мога да ти предоставя. В къщата има множество празни легла, включително и моето.

За момент върху лика ѝ пролази сянка на ново ридание, която тя сподави. С безизразна физиономия домакинята се обърна и пое напред.

Погледът на Яра съдържаеше някакво предупреждение, което Ниш не можа да разгадае.

Къщата бе огромна, добре поддържана и ефикасна. Крил-Ниш получи красива стая, облицована с дъски, от която се откриваше гледка към реката. Над струите бе започнала да се вие мъгла, нарастваща със свечеряването. Мръсните му дрехи бяха отнесени, а не след дълго на вратата почука слугиня.

— Ваната ви е готова — каза тя. — Вратата в края на коридора.

С въздишка на блаженство механикът се отпусна сред топлата вода. След като изтърка кожата си до блясък, той провеси ръце от двете страни на ваната и затвори очи.

Сепна го деликатно почукване.

— Вечерята е готова, господин Ниш — обяви същата прислужница.

В края на леглото му бяха оставени чисти дрехи. Крил-Ниш побърза да се облече и се отправи към стълбището, където лакей го упъти към трапезарията. Помещението бе дълго, със стени от тъмно дърво и островръх покрив. В камината пращеше огън. Масата бе сервирана за петима.

Домакинята се появи. Беше облечена в прилепнала рокля, подчертаваща запазена фигура. Тя се настани на централното място и посочи стола от дясната си страна.

— Заповядай.

Ниш се поколеба — Яра и момичетата още не бяха дошли.

— Не съм привърженичка на безполезните церемонии — продължи Мира.

Механикът седна на посоченото му място, погледна към нея, сетне смутено сведе поглед. Какво можеше да й каже?

— Моите съболезнования за...

— Ти не си познавал нито съпруга ми, нито синовете ми — прекъсна го тя, но не грубо. — Нека говорим за друго.

Като цяло Ниш се чувстваше спокоен в компанията на по-възрастни жени, а Мира бе почти на възрастта на майка му. Само че нещо в присъствието ѝ го смущаваше.

— За какво желаете да говорим?

— Всичко без войната! И ти ли си същият войнолюбец като баща си, Ниш?

— Не. Откъде го познавате?

— Майка ми водеше кореспонденция с всички значими личности от континента. Аз продължих тази традиция. А името Джал-Ниш Хлар съумява да изпъква дори сред чудовищата на настоящия ни свят. Но синът не е задължително да прилича на бащата.

— Много ли пътувате?

— Изобщо не пътувам. За пръв път скитовете са били опитомени в тези планини, от рода ми, преди повече от хиляда и сто години. Оттогава не сме спирани да ги отглеждаме. Това е единственото удоволствие, което ми е останало. То ми позволява да общувам със

съмишленици от целия свят, както родът ми е правил в продължение на тридесет и пет поколения.

— Никога не бих си представил подобно нещо — каза Ниш.

— Онези от Съвета на скрутаторите си мислят, че притежават света — отвърна Мира, — но съществуват множество сили, древни сили, за които те не знаят.

— Какво имате предвид под съмишленици?

— Синът на скрутатора ли задава този въпрос?

— Не, разбира се. — Механикът се изчерви.

— Имам предвид онези, които предпочитат мира пред безкрайната война.

— Но лиринксите...

— Не те са започнали войната. А миролюбивото им първоначално предложение е било жестоко отхвърлено.

Ниш бе поразен.

— Искате да кажете, че скрутаторите *искат* войната да продължава?

Още една плочка от пъзела.

— Някои искат. Или поне искаха. Онези на върха. В началото войната благоприятствала целите им, защото им предоставяла контрол над света. Но сега този контрол се изплъзва от ръцете им. Не могат да направят компромис, а и лиринксите вече не биха се съгласили. Така че не им остава друго, освен да продължат конфликта до самия му край — до пълното унищожение на едната от двете воюващи страни. Аз правя всичко по нищожните си сили, за да предотвратя това. Каква е твоята професия?

— На шестнадесет бях принуден да стана механик — внимателно отвърна Крил-Ниш. Виждайки как лицето ѝ се изопва, той побърза да добави: — Но преди това бях писар на един фасафарнски търговец...

— Как се казваше той? — прекъсна го тя.

— Игърти Тисайър. Познавате ли го?

— Само по име. Честен човек, доколкото може да бъде честен един търговец.

— Тогавашната работа много ми харесваше — с копнеж каза той. — Освен това бях добър писар.

— Предполагам механичеството е било работа на майка ти, за да те спаси от набор.

— Така изглежда, макар че тогава не го осъзнавах. *Ненавиждах* работата в завода. Работех усилено — бързо добави той. — Изпълнявах дълга си, макар да ми липсваше нужният талант.

Появата на Яра и близначките насочи разговора в друга посока. Вечерята беше напрегната, накъсвана от дълги мълчания. Когато момичетата започнаха да се прозяват, майка им се изправи с оправданието:

— Ще се оттегля за днес, сестро, защото съм не по-малко уморена от тях. Лека нощ.

Ниш също се надигна, но Мира го спря:

— Остани още малко, освен ако не си изморен. Още няма девет.

— Дрямката във ваната ме освежи.

— Вино? — Отпушената бутилка бе стояла на масата по време на цялата вечеря, но, тъй като Яра бе отказала, от учтивост Ниш също не беше пил.

— С удоволствие. Рядко имам възможността да пия хубаво вино.

— Съпругът ми беше голям ценител. — Тя потръпна. — Ела, да седнем до камината.

На Ниш не му беше студено, но взе чашата си и се настани в другия стол.

— Вече десет години живея без него — продължи Мира. — Без съпруг, без синове. — Стопанката на дома попи очи с ръкава си.

— Как се е казвал съпругът ви?

— Чамфри. На галено го наричах Чам. Двамата не страняхме от дълга си. Родих първия си син, когато бях на петнадесет, а последния — три години по-късно. На двадесет и две останах вдовица. След седем години ми отнеха първия син. Отнеха ми го, щом навърши четиринадесет, също както и братята му. Те бяха още деца. Това е животът ми, Ниш. А какъв е твоят?

Ниш започна да разказва историята си от момента на пристигането във фабриката. Разказа ѝ всичко, за пръв път в живота си изцяло откровено. Не можеше да лъже човек, страдал като нея. Разказа ѝ за трудностите, които изпитваше с жените на своята възраст. Разказа неумелия си опит да ухажва Тиан, за отказа ѝ и всичко, което бе произтекло впоследствие. Чак до Тиртракс.

Междувременно бутилката се оказа празна. Мира отвори друга.

— Аз съм лош човек — каза той леко завалено.

Тя се приведе и допълни чашата му.

— Продължи, Ниш. Историята ти ме кара да забравя собствените си тревоги.

Механикът поднови повествованието си, описващ случилото се в Тиртракс и насетне, без да пести недостатъците си. За него разговорът се превърна в изповед. С отстранени от виното задръжки, той се разкри изцяло пред нея. Разказа и за майка си, Раня, полагала грижи без нито една похвала, без значение колко се стараел.

— Тя беше грижовна майка, но напълно безразлична. Студена.

— Аз не бях такава — тихо каза тя, загледана в огъня. — Не гледах на децата си като на задължение. Обожавах ги.

Ниш дълго говори и за баща си.

— За него ние бяхме просто инструменти, стъпала от плана му към върха. Нужни му бяха послушни и похвални деца, затова той ги бе създал. Но не го беше грижа за самите нас. Сега научих, че е станал скрутатор, но надали и това ще му се струва достатъчно.

— И все пак — продължи Ниш — той ми е баща и го обичам. Не можах да не заплача, когато го видях да лежи повален върху скалите, с разкъсано лице и смазана ръка. Той ме умоляваше да го оставя да умре, но аз не можех. Клетият. Как страда сега.

— Толкова обичах съпруга и децата си. — Тя продължаваше да се взира в пламъците. — Тях вече ги няма, но аз не мога да продължа. Не искам! — изхлипа Мира и протегна ръка, докосвайки огъня. — Войната не спира да ме прогаря. И не мога да се примиря. Как може да има война? Как може да раждаме децата си сред обич и болка, да ги отглеждаме с цялата си любов, а сетне, докато са още деца, да ги изпращаме в кланицата? Какъв е смисълът в това? Аз не откривам никакъв.

— Сигурно ме презирате.

— Не. Ти също си страдал, Ниш, но си го превъзмогнал. А аз не мога. Не мога да разкъсам този омагьосан кръг на смърт. И знаеш ли защо? Не искам, защото това би означавало да загърбя всичко, което обичам.

Тя се отдръпна назад.

— Сестра ми ми казва да продължа. Казва ми, че съм още млада и че трябва да живея. Защо, казвам аз? Ти какво би ме посъветвал, Ниш?

— Не бих могъл. Не зная от какво се нуждаете.

— А *ти* от какво се нуждаеш?

— Бих разменил всичко, което някога съм имал, за една прегръдка от родителите си.

— Аз прегръщах момчетата си! Това не им помогна.

Мира се приведе напред. Предницата на роклята ѝ увисна надолу и Крил-Ниш неволно се загледа в извивката между гърдите ѝ. По-рано би задържал поглед, но сега извърна очи веднага щом се усети. Беше неуважително.

Реакцията му не бе убягнала на Мира, но за негова изненада тя протегна ръка към него.

— Прегърни ме.

Механикът я взе в обятията си, само че неспокойните мисли отказваха да го оставят. Кога за последно бе прегръщал жена? Преди месеци — Юлия, в балона. Във въображението си виждаше какво прикрива роклята на Мира. Тя не беше момиче, а зряла жена, петнадесет години по-възрастна от него, но пак я желаше. Интересно дали желанието бе споделено.

Съпругът ѝ бе мъртъв от дванадесет години и тя все още беше в траур. Но виното съдържаше истина, а тя бе пила много.

Прекалено много. Ниш искаше да я има, но не по такъв начин. Затова той се отдръпна и взе чашата си. Мира намести роклята си.

— Ти ми разказа за миналото си, Ниш. Ами бъдещето? Ще се върнеш ли в армията, за да убиваш отново и отново?

Огорченият ѝ глас развали настроението му.

— Както научихте, Мира, аз съм амбициозен. И себичен. Но искам да спра войната. И зная как това може да бъде постигнато.

Тя взе дланта му и я придърпа към себе си, за да я огледа под светлината на камината. Ниш имаше силна и ъгловата ръка, която не бе елегантна, но съдържаше загатването за умение.

— Харесвам те, Ниш. Не защото си красив, висок или сладкодумен. Не притежаваш нито едно от тези качества. Но ти си честен. Не лъжеш нито себе си, нито за себе си.

Думите ѝ го накараха да се замисли за Юлия. Тя бе харесала добротата му, само че Ниш не се смяташе за такъв. Не се смяташе и за особено честен. В действителност се считаше за студен, пресметлив и дребнав.

— Честен? — възкликна Хлар.

— Познаваш недостатъците си и не се страхуваш да ги признаеш. Познавам мнозина, честни в делата си, но неспособни да бъдат откровени със самите себе си.

Той не отговори.

— Как може да бъде постигнато?

— Кое? — Ниш се беше разсеял.

— Спирането на войната.

— Витис иска Тиан и особено летящия ѝ конструктор. Ако успееш да ги намеря, бих му ги предложил в замяна на съюз срещу лиринксите. Войната би приключила за седмици.

— Значи би сложил край на войната, като я направиш по-жестока?

— За кратко.

— И би пожертвал Тиан, предавайки я на врага ѝ?

— Не би се стигнало до...

Той замлъкна, защото продължаването щеше да бъде самозаблуда. Витис нямаше да преговаря. И нямаше да прости нападението на Тиан. Ако тя попаднеше в ръцете му, биваше обречена.

— Права сте. Вие виждате нещата много по-ясно от мен, Мира.

— Защото не се надявам и не вярвам. — Езикът ѝ бе леко заплетен от алкохола. — Значи съм по-зле от теб.

— В такъв случай ще се ограничи до, конструктора. Стига първо да го намеря.

— И наистина вярваш, че това ще сложи край на войната? Ще се довериш на аахим, който е заявил, че възнамерява да завладее света ни?

— Тогава какво да направя? — възкликна Ниш. — Вие отхвърляте всяка моя идея. Ако се вслушвам във вас, в крайна сметка няма да предприема нищо заради опасения.

— Тогава не ме слушай, Ниш. Довери се на собствената си преценка. Стори онова, което смяташ за правилно. А ако се провалиш, поне ще ти остане утехата, че си опитал. Аз дори и това не мога.

Той я гледаше безстрастно. Разсейващите го мисли си бяха отишли. Трептящата светлина пренасяше червенията си върху бледите ѝ страни и прибавяше блясък към очите, на дневна светлина изглеждащи угаснали. Тогава тя отново се приведе към него.

Отново уловен да зяпа в деколтето ѝ, Ниш се изчерви.

— Простете, Мира. Никога не съм успявал да контролирам скотските си желания, а от дълго време не съм...

— Защо скотски, Ниш? — Тя се намести в стола си. — Това е нещо нормално, за което не бива да се извиняваш. За мен също мина дълго време. Ела.

Мира го придърпа към себе си. Механикът осъзнаваше, че идеята не е добра, само че бе пил почти колкото нея, а и като цяло волята му не беше особено силна. Жената постави ръката му върху гърдта си, а самата тя се зае да разкопчава роклята си, удивително бързо озовала се на земята.

Възрастта бе оставила известни дири върху тялото ѝ, но в момента това нямаше значение. С едната си ръка Мира притисна главата му към себе си, а другата хлъзна под ризата. Ниш леко захапваше ухото, шията и долната ѝ устна, а после доближи устни до клепачите ѝ. С въздишка, озовала се върху кожата му, тя дръпна бельото си надолу.

Крил-Ниш започна да разкопчава колана си, но в припряността си се затрудни. Мира услужливо му помогна да си свали панталоните. Вече нищо не стоеше между допира им. Младежът искаше да продължи да я милва и прегръща, но тя бе станала нетърпелива и обви ръце около него, за да го придърпа към себе си.

— Ето сега, Чам — промълви тя.

Ниш изстина, а от желанието му не остана и следа. Мира мислеше за мъртвия си партньор, не за него. Първата му мисъл беше да се отдръпне веднага, само че това щеше да я нарани повече. Може би трябваше да се престори, че не е чул?

Все пак той се притисна към нея. Жената го обгърна с бедра, но в мига, в който я докосна, тя изпищя:

— Не! Ти си мъртъв, Чам!

Ниш се дръпна назад. Не знаеше дали да се опита да я успокои, или да побърза с оттеглянето си.

— Мъртъв! — изпищя Мира с цяло гърло. — Мъртъв си, Чам! Махни се! Не, не, не!

Откъм коридора вече долитаха виковете на слугите и затичаните им стъпки. Ниш тръсна глава, за да прогони винената мъгла. Ако го завареха събут край голата Мира, въргаляща се по пода и крещяща, щяха да го обесят на най-близкото дърво, без да му дадат възможност да се оправдае.

Механикът рязко дръпна панталоните си нагоре и се хвърли през отворения прозорец в мига, в който първите лакеи нахлуваха през вратата. Три скока го отведоха отвъд верандата и надолу по тревистия склон, където Ниш побягна, за да спаси живота си.

ПЕТНАДЕСЕТ

Защо все се стигаше дотам, че нему се налагаше да бяга? Ниш се отправи към реката. Въженият мост не беше далеч, но пък отпаднаше като вариант, защото до него стоеше пазач, обърнат към къщата, а и самото място беше добре осветено. С един вик онзи можеше да призове още слуги, а Хлар не искаше да напада прислугата.

Поне островът не беше затвор, тук имаше лодки. Приклеknал заради ниската трева, механикът започна да обхожда брега. Но не откри лодка. Очевидно всички те биваха съхранявани под навеса. Крил-Ниш не се осмеляваше да се отправи натам, за да издърпа някоя, защото лесно щеше да бъде видян. Затова той се оттегли в сянката между навеса и реката и пое към купчините дърва от другата страна. Реката беше бърза и студена. Дори и добър плувец би се затруднил в тъмното. А Ниш определено не беше добър плувец. Не можеше и да остане на острова. Трябваше да намери нещо, с чиято помощ да преодолее реката.

Някой тичаше по пътеката. Не оставаше време. Ниш сграбчи най-горното дърво, отнесе го до реката и го пусна вътре. То потъна веднага.

Механикът изруга мислено. Трупите бяха още зелени. За всеки случай опита с още няколко парчета, но и те постигнаха същия ефект. Една недалечна купчина съдържаше по-стар материал, само че с недостатъчна големина.

Поне дузина слуги тичаха из брега с фенери и едри сопи. Дори и да не го убиеха, в най-добрия случай го чакаше здрав бой.

Е, той бе изпълнил поръчението на Троиств. Ниш повдигна най-голямото парче, което напипа, дълго и широко колкото торса му, и влезе в реката. Студът грабна дъха му.

Механикът се отгласна от брега и бе понесен от течението към средата на реката. Парчето дърво не потъваше, но бе прекалено дребно, за да послужи като сал. Ниш отпусна тежестта си върху него, при което дървото потъна и се преобърна. Паникьосаният младеж се нагълта с вода. Но все пак успя да изплува и да изплюе по-голямата

част от течността, нахлула в гърлото и ноздрите му. Започваше да се уморява бързо.

— Ето го! Проклетият глупак е във водата.

— Пуснете лодките.

Ужасен от евентуално залавяне, Ниш потъна, подавайки единствено носа и очите си. Слугите тичаха по брега, окачили фенерите си на дълги пръти. Течението продължаваше да го отнася.

Механикът откри, че е по-лесно да си удържа главата над водата, когато останалата част от тялото му е потопена. Парчето дърво, което държеше пред гърдите си, не му позволяваше да потъне. Ниш се отпусна във водата и ѝ се остави да го носи.

Виковете утихнаха, а светлините останаха зад него. Сега можеха да го открият единствено по невероятно стечение на обстоятелствата. Речната студенина прерязваше пръстите му, освен това течението го отнасяше към бързеи. Трябваше да излезе — и то бързо.

Крил-Ниш се обърна по гръб и започна да се оттласква с крака към отсрещния бряг. Заради ботушите му това се оказа неуспешно, но при един завой течението го тласна към брега. Макар тук да нямаше нищо, за което механикът да се захване, той успя да се оттласне към по-спокойните води.

Тук от брега стърчаха корени. Самият Ниш не успя да се залови — бе спрял от ризата си, закачила се за друг израстък. Той пусна парчето дърво и се вкопчи с две ръце.

Луната бе изчезнала зад облаци и наоколо цареше почти непрогледен мрак. Механикът се издърпа върху корена и подири друга опора. Такава нямаше. Не можеше да види колко високо се намира брегът. Ако това място се окажеше непреодолимо, с Ниш беше свършено — без парчето дърво не можеше да се потопи отново. В тъмното той не се осмеляваше да се изправи, за да не изгуби равновесие.

Затова остана вкопчен в корена, треперещ. Дори и да излезеше, какво щеше да прави? До конете имаше поне левга обратно, а и те надали щяха да са останали неохранявани. Налагаше се да продължи пеш и да се уповава на разсъдъка си.

Тази мисъл трябваше да го е посетила по-рано вечерта, но в настоящия момент нямаше полза от укори. Ниш провери джобовете си. Намери единствено документите, дадени му от Троиств, несъмнено вече

подгизнали и разпадащи се, и кесията с монети. Нищо от тези неща нямаше да му помогне в гората. С готовност би разменил всичките пари за нож или парче кремък, с което да наклажда огън.

Луната се появи и Ниш можеше да види, че горната част на брега е достижима — достатъчно беше да се изправи, за да я достигне. Щом го стори, коренът се подви под тежестта му, но механикът вече бе впил пръсти в земята. Макар в очите му да се отрони мръсотия, твърдта издържа. С усилие Хлар се повдигна, оттласна се с крак и се озова горе, където легна, за да отдъхне.

Когато си пое дъх, Ниш изля водата от ботушите си, изцеди чорапите и с шляпащи стъпки се отправи към гората. Определи посоката си по луната — приблизително на юг. Не се отправяше към някакво конкретно място, просто се отдалечаваше от Моргадис.

Настъпването на деня го завари в същата хълмиста земя, сред същия гъст лес. Стомахът му къркореше, но наоколо не се виждаше нищо, което да послужи за утоляване на глада. В едно от дърветата Ниш откри хралупа, в която се сви, след като предварително се увери, че е необитавана.

Два дни по-късно той все още вървеше, макар и по-бавно. Все още бе прекалено рано за плодове и ядки. Наоколо може би гъмжеше от ядливи корени, но механикът си нямаше представа как да ги разпознае. Около себе си непрекъснато виждаше животни и птици, които не успяваше нито да повали със запратени камъни, нито със съмнителните си капани.

Измина още един ден. Ниш мислеше единствено за храна. В едно езерце откри водорасли, с които се натъпка, само че хлъзгавата им зеленина бе напълно безвкусна и не го засити — и впоследствие механикът се чувстваше все така отпаднал.

След безплодното пиршество бе приседнал на едно дърво край потока, когато забеляза пчела да излиза от дупка в дънера на недалечно дърво. Процедурата се повтори, сетне потрети.

Хлар се изправи и се приближи до въпросното дърво, за да надникне. Откри кошер, почернял от пчели. Обработката им с дим щеше да улесни сдобиването с мед, но Ниш не бе успял да изтръгне и едничка искра от единствения метален предмет, с който разполагаше:

катарамата си. Подтикван от глада, той отчупи един клон и с помощта на камък изостри единия му край. Сетне отново се обърна към кошера, мушна пръчката и я ръгна рязко. Върхът прониза восъка. Ниш натисна по-силно, при което пчелите полетяха към лицето му.

Той отскочи назад и надолу, изправи се и се втурна към водата, подгонен от насекомите. Една пчела го ужили по тила, друга прободеръката му. Механикът скочи в езерото и се укри под повърхността на водата. Едновременно с потапянето усети още ужилвания по врата и раменете, очевидно от пчели, които бе отнесъл със себе си.

Ниш размаха ръце, за да ги прогони, а когато въздухът му свърши, подаде глава. Пчелите, останали да жужат ниско над водата, се стрелнаха към него. Той преплува езерото и изникна от другата страна край един дънер. Роякът не показваше намерение да се маха.

Мина половин час, преди той да се осмели да излезе на брега. Пчелите си бяха отишли. Многобройните ужилвания го боляха, подути.

Седнал на брега, треперещ от студ, Ниш забеляза, че върху пръчката му е останал къс медена пита, от който се стича златист мед. Механикът отстрани няколко мъртви пчели и мушна къса в устата си. Гъстото блаженство се разли по хранопровода му.

Впоследствие положението му започна да се подобрява. Натъкна се на лешник, с чиито необрани плодове се натъпка до пръсване и напълни ръкавите на дрехата си. Стомахът го боля цяла нощ, но тази гощавка му позволи да продължи пътя си. След още пет дни Хлар достигна края на гората. Там се поколеба.

Нямаше представа как Минис възнамерява да го намери сред цялата тази пустош. Но конструктите щяха да напредват бавно сред гъстия лес, затова механикът реши да се задържи в края му.

Още четири дни Ниш напредваше на юг, прикриващ се сред сенките. Предпазливостта му бе оправдана, защото самотните пътници бяха уязвими. В намирането на храна тук имаше по-голям успех — в един от дните успя да улови болен заек, а в друг се почерпи с езерни раци.

На тринадесетия ден след бягството от Моргадис Ниш се надигаше от папратовото си ложе, когато конско процвилване привлече

вниманието му. Вземайки тежък клон, младежът се отправи по посока на звука. Постъпка, оказала се необмислена.

Отряд войници се приближаваха към него. Униформите им ги отличаваха от бойците на Троицк. След себе си водеха две редици пленници, привързани едни към други. Затворниците бяха облечени в работни дрипи, очевидно измъкнати от фермите си. Ниш се бе натъкнал на вербовчици. Всеки мъж между четиринадесет и шестдесет години, неспособен да предостави съответните документи, можеше силom да бъде зачислен към армията. Набраните по такъв начин редници бяха най-долната прослойка войници, които започваха службата си във вериги и обикновено я приключваха в лиринкски търбух. Заплатата им се изчерпваше с униформа и храна. Веднъж отвлечени, дори и по погрешка, те рядко биваха освобождавани.

Ниш бе изпитал достатъчно от армията. Той се скри зад едно дърво, ала движението му явно бе забелязано, защото се разнесе вик. Механикът побягна обратно. За съжаление лесът тук бе рядък и трудно щеше да предложи подходящо укритие. Хлар се стрелна между две дървета, рязко зави наляво зад стена от храсти и се затича безшумно по тревата, стараещ се да не оставя следи.

По звука на копитата Крил-Ниш можеше да прецени, че го преследват поне двама конници. Точно пред него земята бе равна, а от дясната му страна се спускаше към езерото, където по-рано беше открил раците. Езерото бе плитко и нямаше да го затрудни. Същото се отнасяше и за конете, но водата щеше да скрие следите му, ако Ниш успееше да се скрие навреме.

Ала тази възможност отпаднаше — преследвачите бяха прекалено близо и щяха да го настигнат. Не му оставаше друго, освен да се претърколи до едно паднало дърво и да пролази към другия му край — там имаше достатъчно място, за да се скрие.

Конниците изскочиха изсред дърветата.

— Къде изчезна? — възкликна първият, висок мъж с гъста рижава брада и дълги кичури.

— Не може да е далеч. — Спътникът му бе пълен, със злобен блясък в тъмните си очи. — Трябва да се е стаил някъде.

Двамата се разделиха. Трътлестият се отправи към падналото дърво, под което се криеше Ниш, а другият насочи коня си към

близкия шубрак. В ръката си стискаше дебела тояга и изглеждаше нетърпелив да я използва.

Механикът се притисна към земята. Можеше да извади късмет и да остане незабелязан, ако войникът не проявеше внимание в диренето си. За нещастие онзи се оказа изчерпателен и методичен, отправил се точно към скривалището му. Само след миг Крил-Ниш щеше да бъде открит. Оставаха му само две възможности: да нападне противника или да избяга.

Избирането на атаката носеше успешното ѝ изпълнение като задължително условие, защото в противен случай другият конник щеше да го настигне само след секунди. Ниш преценяващо огледа приближаващия се ездач. Войникът изглеждаше жилав и ожесточен. Прикрит сред клоните, Хлар изчака до последно, преди да скочи. Очевидно конникът го бе забелязал с периферното си зрение, защото веднага извърна коня си към него. Уповавайки се на шанса си, Ниш с все сила запрати клона си.

Беше се прицелил високо, но пък късметът му сработи. Животното започна да се изправя на задни крака, при което ездачът му се оказа точно на пътя на запратената тояга и отхвърча към земята. Преди рухналият да се е опомнил, Ниш вече бе скочил на седлото и ожесточено пришпорваше коня.

Ужасеното четириногло се стрелна към езерото. Докато се наместваше на седлото, зад себе си Крил-Ниш чу вика на поваления войник:

— Тръгна натам!

Вторият конник препусна след него. Ниш не се съмняваше, че първият ще изтича при другарите си за помощ. Ако бъдеше заловен, войниците щяха да го бият до припадък, за да дадат на останалите затворници урок. Никой не се интересуваеше от съдбата на наборниците.

Конят на Ниш навлезе във водата. Макар че от толкова близко разстояние маневрата му надали щеше да заблуди преследвача, Хлар трябваше да използва всички възможни средства, за да се измъкне. Конникът още не се виждаше, но конят му се чуваше.

Механикът насочи животното си към сушата и го поведе сред гъсталака. Тук дърветата растяха по-начесто и мракът бе по-плътен. Единствен недостатък бе влажната земя, в която оставаха ясни следи.

След известно препускане Ниш сви в друга падина и спря. Не чуваше нищо. Може би се беше отървал от преследвача? Не, не изглеждаше вероятно. По-скоро онзи изчакваше.

Хлар се отправи към другата страна на дерето, заслушан в неестествената тишина. Стъпките на коня му шумоляха и се хлъзгаха по влажните листа. Механикът се чувстваше уязвим. Животното започна да се уморява и да пръхти тежко.

Без сам да знае защо, Ниш дръпна юздите и спря коня. В същия момент двама ездачи изникнаха на върха на склона. Ако беше продължил, щеше да се озове право между тях.

Крил-Ниш пришпори животното напърно. При прелитането край едно тъмнокоро дърво си удари коляното. Достигнал равното, той препусна по протежение на потока. Един от ездачите се намираше близо до него. Другият се придържаше върху склона.

Подобен начин на бягство бе невъзможен. Докато приближаваше група тъмни и гъсти дървета, той погледна назад. Войникът стопяваше разстоянието между двамата. Ниш рязко зави, прекоси потока и излезе на откритото. Отвъд гората продължаваше.

Поредни двама преследвачи изникнаха в момента на преполовяването на пътя. Ниш отново промени посока. От дърветата зад гърба му изникна предишната двойка.

Скоро животното му щеше да се измори прекалено. Каквото и да правеше, залавянето му бе неизбежно.

Не, нямаше да се предаде. Ако успееше да се промъкне между войниците и да потъне в леса, може би щеше да има шанс.

С крясък той пришпори коня, приведе ниско глава и го потупа по врата. В отговор животното се впусна в галоп. През живота си Ниш не бе препускал толкова бързо. Четиримата се отправиха да му пресекат пътя, но техните коне също бяха уморени. Механикът профуча на не повече от десетина крачки от тях.

Отскубнал се, той размаха юмрук към лицата им. Те бързо изоставаха, умишлено забавили ход. И това ли беше капан? Крил-Ниш също накара коня си да поеме по-бавно.

Изникналият от гората конструктор сложи край на съмненията му. Оръжията на машината бяха готови за стрелба. От трън та на глог...

Тогава Ниш видя, че конструкторът носи същото знаме като машината на Минис. Младият аахим го беше открил.

Задавен от облекчение, Ниш се приближи.

— Минис! — провикна се той и размаха ръце над главата си. — Минис.

Конструктът се разтвори, стройна и висока фигура се изправи на платформата.

— Здравей, *маршал* Крил-Ниш Хлар — каза Витис.

ШЕСТНАДЕСЕТ

На следващия ден, бележещ почти месец от престоя ѝ в Нириандиол, на Тиан ѝ бе разрешено да седне в леглото, макар че за целта тялото ѝ трябваше да бъде премествано. Заедно с Гилаелит модифицираха дизайна на инвалидния стол, с чиято помощ тя щеше да се придвижва. За Тиан това бяха най-приятните моменти от Тиртракс насам. В тези мигове тя можеше да забрави Минис, а веднъж (за свой срам) дори престана да се измъчва от оловните мисли за Хани.

Сглобяването на стола отне няколко дни. Но недостатъците му станаха очевадни веднага след монтирането на колелата. Тази количка бе безполезна и върху неравната земя навън, и заради многобройните стъпала вътре.

— Така няма да стане. — Гилаелит се опитваше да преодолее единственото стъпало, отвеждащо до стаята ѝ.

Тиан неспокойно се размърда на седалката — корсетът я притискаше.

— Какво ще кажеш за стол с крака, като четирикрак кланкер? Убедена съм, че мога да изготвя проекта. Стотици пъти съм виждала схемите и самото сглобяване на елементите, а каквото видя, запомням до най-малък детайл.

Тетрархът я гледаше замислено.

— Нищо чудно, че толкова бързо си напреднала в геомантията.

— Какво имаш предвид?

— Това Изкуство се основава върху последователностите и силите на природата. Запомнянето и разпознаването им осигурява първата стъпка.

— А работата ми като занаятчия е била втората...

— Да. Геомантията не прилича на останалите форми на Тайното изкуство. Може би това е причината за затрудненията, които мистиците са изпитвали с овладяването ѝ. Тя е напълно чужда за начина им на мислене. Кажи ми, как ще задвижваш този тетрапод, Тиан? Не виждам...

— С контролер. Хедронът ми ще го захранва с енергия, изтеглена от полето.

Лицето му просия.

— Понякога самият аз се чудех...

Без да се доизкаже, той я остави под лозята и изтича обратно в къщата, за да донесе хартия и парче въглен.

Тиан започна да скицира. След няколко неуспешни опита се спря на нещо като миниатюрен кланкер, разполагащ с два дебели крака в предната част и още два отзад.

— Не мисля, че ще можем да изработим подобно нещо тук — каза Гилаелит. — Какво ще кажеш да го направим така? — Той очерта различна подредба.

Жената я задвижи в мисловна симулация.

— Краката ще се застъпват. Но ако променим...

Работиха до късно вечерта. И макар че Гъртис и нейните застъпници мърмореха и се мръщеха, денят беше ползотворен. Гилаелит също изглеждаше удовлетворен, защото не изчезна веднага, когато схемата беше готова. След като бе разкрил част от себе си, той вече не изглеждаше толкова странен.

Крайният вариант изобщо не съдържаше кланкерни сходства. Металните нозе приличаха на паякови и бяха разположени в ъглите на дървената рамка. Над рамката бе монтирана седалка. Когато краката бъдеха изпънати, седналата Тиан щеше да разполага с изправения си ръст. Задвижващият механизъм, опростена версия на вътрешностите, които можеха да бъдат открити в кланкер, бе монтиран под стола. Ковачите на Гилаелит щяха да се заемат с изработката на самия тетрапод, докато тя приготви контролера. Последната работа бе сложна. Беше вероятно работниците да приключат първи.

Тиан работеше в стаята си. Трудно ѝ беше да свикне след последните шест месеца, прекарани на открито. Но аахимските шпиони не ѝ оставяха алтернатива.

Първоначално тя можеше да работи само за кратко, защото мускулите ѝ бяха изгубили значителна част от силата си. Но скоро започна да напредва по-бързо. Гилаелит прекарваше повечето си време в залата с органа, където работеше над някакъв неназован проект. Дребният вестonosец Нирд непрекъснато сновеше. През прозореца си занаятчийта често виждаше прелитащи скитове.

Вечерта на деня, навършващ един месец от престоя ѝ тук, Гилаелит вечеря заедно с Тиан в стаята ѝ.

— Аахимските шпиони си отидоха, а Витис е преместил силите си от двете страни на Уорд Ялок. Сигурно смятат, че таптерът се е разбил някъде в тамошната пустош.

— Защо им е да мислят така?

Гилаелит само се усмихна и продължи:

— Но, разбира се, това няма да ги задържи вечно. Рано или късно нещо ще ги накара да се стрелнат обратно. — Той я погледна в очите.

— Изкуството ти може ли да ме скрие отново?

Нейното мнение за способностите му също се бе повишило.

— Не и от директно претърсване, затова трябва да сме готови да побегнем.

— Но те ще ни наблюдават.

— Ако е готов, ще използваме таптера. Ако не, разполагам и с друг път за бягство, макар и не толкова сигурен.

— И просто би изоставил Нириандиол? С всичко, което имаш тук?

— След като предадох скрутатор Кларм и излъгах Витис, нямам избор.

— Къде ще отидеш?

Гилаелит извърна поглед.

— Ще реша, когато настъпи времето. Дотогава ни предстои много работа. Продължаваме ли?

Знае, само че не ми се доверява достатъчно, за да ми каже. Недоверието е взаимно.

Гилаелит бе започнал обучението й, макар че в първата седмица самата геомантия не бе спомената нито веднъж. Тиан се чувстваше като в някогашните си чирашки дни.

Тетрархът започна с минералите и кристалите. Тази част тя очакваше да преодолее бързо — в крайна сметка бе прекарала почти целия си живот в работа с различни видове кристали.

Още на първото утро Тиан осъзна, че не е знаела нищо. Гилаелит разполагаше със стотици различни минерали, всички поставени върху бледа дървесна кора. Цяла стая бе заделена за тяхно хранилище — огромни и незначителни проби. Тиан трябваше да запомни името на

всеки един минерал и да се научи да го разпознава, без значение от колко увредена проба е. Някои минерали се явяваха в смайващи разновидности на формата без привидни сходства, което се оказа предизвикателство дори и за нейната необичайна памет.

В момента пред нея имаше четири проби, и четирите от които трябваше да представляват лимонит. Една се представяше под формата на плетеница от дребни плоскости, по блясък напomniaщи на слюда, втората бе объл кристал с множество стени, третата напomniaше буца тъмнокафеникава пръст, а последната се състоеше от множество малки плоски кристали, слепени като листчетата на роза.

— Не разбирам как и четирите могат да представляват едно и също — каза тя.

Главата я болеше от усилието да запомни кристалите и геомантичните им особености. Лимонитът имаше целебни качества и можеше да бъде превърнат в магнетит, макар че наставникът не ѝ обясни как. В момента насочваше вниманието ѝ към розетъчната форма, притежаваща редица геомантични свойства, някои заложени във вида ѝ.

— Прекалено много неща очакваш да запомня — уморено се оплака Тиан.

— Просто използвай паметта си. Разбирането ще дойде с времето.

Но времето никога не стигаше. Всяка сутрин започваше с тест за разпознаване, съдържащ стотици проби, никоя от които Тиан не бе виждала преди. Гилаелит не приемаше нищо, различно от свършен резултат, което, дори и за визуалната памет на занаятчията, се оказваше невъзможно. След това изпитание тя трябваше да изреди и опише всички минерали, които бе виждала до този момент. Описанията ѝ често съдържаха грешки, което ядосваше наставника ѝ.

Само след седмица обучението включи скали и руди, каталогизирани в зависимост от форма, тегло и цвят, а също и спрямо изграждащите ги минерали. След още седмица скалите отведоха към силите, формирали ги в зората на времето, и последващите промени.

Сега обясненията на Гилаелит бяха станали абстрактни и съответно по-трудни за визуализиране, още по-малко за разбиране. Неговият ум бе привикнал към подобни характеристики, но не и нейният. Недостатъците му като наставник бяха очевидни. Когато след

задълбочени обяснения на числените последователности, съдържащи се в кристалните структури, Тиан се затруднеше да осмисли определена концепция или съответен принцип, тетрархът просто повтаряше обясненията си по-силно. Липсваше му способността да се идентифицира с ученичката си, да представи знанията си по разбираем начин. Дори самият му език бе изпълнен със сложни термини. Веднъж, докато той изреждаше числа, обясняващи силите на вулканичните изригвания, Тиан не издържа.

— Нямам представа за какво говориш. Не разбирам нищо от това, което ми обясняваш цяла сутрин. *Гилаелит!*

Той се беше загледал в гърдите ѝ, възвърнали пълнотата си през последния месец. Редовното хранене бе наляло фигурата ѝ. Поне втрещването му не бе породено от разврат, а удивление, че тя е устроена по толкова различен начин. Тиан отдавна се беше отказала от опитите си да му обясни, че това е грубо.

Гилаелит засрамено извърна поглед.

— Съжалявам. Ти си първата ми ученичка, а аз самият съм посредствен учител. Искаш ли да излезем навън?

— С удоволствие, ако е безопасно.

— Разположил съм пазачи в околоръст. Никакъв шпионин не може да се доближи незабелязано. Ще те заведа до кратера — ще бъде по-лесно да показвам, отколкото просто да обяснявам.

Тъй като контролерът още не беше готов, занаятчията бе възседнала магаре. Неприятно пътуване, защото само след минути гърбът започна да я боли, ала Тиан бързо забрави за това. Гилаелит крачеше до нея и обясняваше как лавата се формира дълбоко в земята, каква сила е била необходима за образуването на този кратер, каква е причината стените му да изглеждат именно така. От тази разходка жената научи повече, отколкото за цялата изминала седмица.

Стръмният склон под вилата, съставен от слоеве вулканична скала, изглеждаше като отсечен с лопата.

— Преди триста години е избухнала мощна експлозия — каза Гилаелит. — В продължение на две седмици е затъмнила слънцето, а взривът бил чул в Тиркир, стотици левги на юг.

— И е възможно подобно нещо да се случи отново? — Тиан се огледа нервно.

— *Ще* се случи отново. И не само веднъж.

— В такъв случай не е ли рисковано да идваме тук?

— Подобна проява може да бъде предвидена седмици преди това. Земята трепери, избликват гейзери. Езерото може да закипи или да остане празно.

Толкова много неща за научаване, а толкова малко време.

В подножието двамата спряха край кипящ поток, заобиколен от жълти соли.

— Вулканът е все още активен — обясни Гилаелит. — Лавата е втвърдена само на повърхността, която от своя страна е изключително гореща. Дъждовната вода се просмуква надолу, започва да кипи и се издига обратно.

— А тези многоцветни кристали?

— Горещата вода разтваря минералите от скалите. След като избликне и се изпари заради горещината, се образуват кристали...

— Като в солниците на морския бряг. — Тиан си припомни някогашните разходки с баба си.

— Именно.

По-надолу скалите бяха покрити със слоеве жълто-кафява сяра, на която Гилаелит дължеше голяма част от богатството си. Работниците му я дробяха на късове, които насипваха в кошници и ги отнасяха на главите си или на гръб.

Гилаелит отведе ученичката си близо до езерото. Там той я свали от магарето (за нейна изненада в прегръдките му ѝ беше приятно) и внимателно я остави на земята, облегната до един камък, а после се зае с кошницата за пикник. Незабелязано наблюдаван от Тиан, тетрархът се зае да подрежда храна върху дебела покривка, украсена с червени, кафяви и зелени квадрати. Той все още ѝ се струваше чудат, но не по неприятен начин.

Гилаелит извади и чинии, нарязва зърнест хляб на съвършени филийки и постави две върху чинията на Тиан. Прибави няколко мариновани зеленчука, напомнящи маслини, няколко резена сирене и тиквички и ѝ я подаде. При това погледна към нея, улови наблюдаващия ѝ поглед и се усмихна засрамено. За пръв път тя се усмихна в отговор. Гилаелит бе казал, че човечеството не го интересува, но изглежда я харесваше. Тиан откри, че той също ѝ се нрави, въпреки недостатъците му. *Почти* беше сигурна, че можеше да му се довери. Но продължаваше да се подтиква към предпазливост.

Гилаелит ядеше отвратителни неща, но след като Тиан си наложи да не се вглежда в храната му, пикникът мина приятно. Тя дори съжали, когато обедът свърши. Времето бе задушно, без никакъв вятър. Небето също беше безоблачно, а тъмните скали излъчваха топлина.

Домакинът прибра остатъците обратно в кошницата и каза:

— Ще вляза да поплувам, преди да се върнем.

Той свали ризата, ботушите и чорапите, навлезе във водата и заплува по гръб, разплискал високи вълни.

Докато го наблюдаваше, усмивката на Тиан изчезна. Струваше й се, че с всеки изминал миг става все по-горещо. По гръба й се стичаше пот. Под ремъците на корсета кожата я сърбеше непоносимо. Сълза жегна окото й. Младата жена склочи ръце в скута си и зачака.

Гилаелит излезе с пръхтене, ухилен широко. От кльощавата му гръд се стичаха капки.

— Водата беше отлична. Нито прекалено гореща, нито прекалено студена... — Той замлъкна. — Какво има, Тиан? — Осъзнавайки, Гилаелит се удари по бедрото. Няколко капки оплискаха лицето й. — Аз съм глупак.

— Приятно ми беше да те гледам как плуваш. Просто е прекалено горещо... — Тиан отри очи и се усмихна слабо. — Всичко е наред. Използвах момента, за да се самосъжалявам.

— Бих те отнесъл в езерото, но...

— Нямам нищо против да си измокрят роклята — веднага каза занаятчията. — Тъкмо ще ми държи хладно по време на обратния път.

Гилаелит й свали ботушите и я отнесе във водата. Наистина температурата бе идеална — достатъчно хладна, за да е приятна сред горещината, и достатъчно топла, за да позволи оставане с часове. Морето край Тикси — в няколкото случаи, в които се бе потапяла в него — бе ледено.

Тетрархът я отпусна на повърхността, подпрял едната си ръка зад коленете й, а другата зад гръба й. Обгърнатата от течна безтегловност, Тиан наплиска лицето си, обърса го и се загледа към небето. За момент синевата му я накара да забрави проблемите си.

Капчица върху челото й я сепна.

— По-добре да вървим.

Тя потопа шепата си, оплиска го и се засмя. Върху лицето му изникна удивление, появило се сред чертите на маска. Последната се завърна незабавно — сто и петдесет години самоконтрол не можеха да бъдат отстранени с такава лекота. Гилаелит изглеждаше толкова строг, че тя трепна. Но след това реши, че отдолу се крие човек. Тя отново замахна. Този път загребаната вода плисна право върху носа му.

От ноздрите, косата и брадичката на Гилаелит се стичаха струйки. Той изглеждаше толкова нелепо, че Тиан прихна да се смее. В отговор върху косата ѝ бе изсипана малко вода. Жената го атакува с две ръце, разплискала вода навсякъде. Следващото попадение на спътника ѝ уцели лицето ѝ, но разпукана се оказа неговата маска, защото тетрархът възкликна весело. Занаятчията се засмя високо и удвои усилията си. Докато при един особено енергичен замах не се изплъзна от ръката му и не се оказа потопена. Не ѝ остана време да се паникьоса, защото Гилаелит я улови веднага и я издигна, прегърнал я боязливо.

— Добре ли си?

— Разбира се — весело отвърна тя.

— Късно е. По-добре да си вървим.

Моментът бе разрушен и тя съжаляваше, защото нещо между тях се беше променило. Бяха преполовили пътя до Нириандиол, когато Тиан забеляза кръжаща точица високо в небето. Естествено, това можеше да е орел, само че младата жена не смяташе така.

— Гилаелит! Какво според теб е това?

Той повдигна глава към небето, заслонил очи с дългнести пръсти.

— Бих казал — бавно отвърна тетрархът, — че е лиринкс.

— Нас ли наблюдава?

— Така мисля.

— Защо му е на един лиринкс да наблюдава Нириандиол?

— Сярата е необходима за войната. За човечеството би представлявало проблем, ако снабдяването от моите източници секне.

— Мислиш, че се готвят да нападнат?

— Съмнявам се. Въпреки войната в Алмадин, вражеската територия е далеч. Дори и да завземат мястото, не биха могли да го

задържат, защото скрутаторите имат могъща армия в Боргистри. Не, просто шпионират.

— Дали е възможно да бъде разпозната от такава височина? — неспокойно попита занаятчията. След калисинския кошмар тя живееше в постоянен страх от поредно отвличане.

— Лиринксите виждат по-зле на дневна светлина, но е най-добре да не рискуваме. — Той ѝ подаде шал, който Тиан да увие около лицето си.

Магарето не спря да сумти и стене по време на цялото изкачване. Напуканата скала не спираше да се хлъзга под копитата му. Веднъж клетото животно залитна и щеше да падне, ако Гилаелит не му беше помогнал.

— Клетото създание — каза Тиан. — Чувствам се гузно да седя на гърба му и да не правя нищо, докато то се мъчи.

— Така то заработва прехраната си, както правим всички — отвърна тетрархът.

— Не и аз! — промърмори тя.

— Работи по-усилено. Овладей Изкуството си. Малко време ни остава.

Тиан работеше усилено. Само че за подобаващото опознаване на кристалите бяха необходими години, а тя бе заделила седмица. Дори и предишният ѝ опит не оправдаваше подобно прибързване. Така не се научаваше Тайно изкуство, още по-малко до съвършенство. Но войната, Сантенар и враговете ѝ нямаше да чакат.

Али и Гъртис стояха на прага. И двете се навъсиха, забелязали как изглежда роклята на Тиан. Последната не обърна внимание на враждебните им погледи. Нима ревнуваха от нея? Страхуваха се, че ще им отнеме Гилаелит?

Същата нощ тя работи с още по-голямо усърдие. Не понасяше да бъде зависима, това ѝ напомняше за Марни.

На следващия ден се наложи Гилаелит отново да я отведе в скривалището на тавана, защото един от местните военачалници изникна неканен. Той обясни появата си като свързана с настоящата поръчка на сяр, само че очите му не спряха да шарят наоколо, а придружителите му се озоваваха на места, където не би трябвало да

бъдат и неумело разпитваха слугите на домакина. Очевидно беше, че търсят таптера и Тиан. Нямаше значение дали действаха сами, или по поръчение на Витис. Занаятчията не спря да трепери през цялото време.

Когато военният си отиде, част от слугите на Гилаелит, водени от Гъртис, се скупчиха в импровизирано съвещание, след което изпратиха делегация при своя господар. Останал необичайно мълчалив и затворен, той не уведоми Тиан за обсъжданото на провेलия се разговор. Но занаятчията и сама можеше да се досети, че прислугата не е доволна от присъствието ѝ. Тиан и таптерът заплашваха всички.

Късно вечерта тя се бе отправила по коридора, когато нещо болезнено я удари по лявото ухо. Приличаше на дръжката на метла. Докато Тиан се окопоти и успее да се обърне, виновникът беше изчезнал в мрака.

Тя не повика слуга, за да ѝ помогне да се премести на леглото — беше прекалено изплашена. Но не ѝ се наложи да прекара нощта в инвалидната количка, както се беше примирила, защото Гилаелит се появи и я пренесе в кревата. Собствените ѝ ръце все още не бяха достатъчно силни, за да е в състояние да извършва маневрата сама. На всяка цена щеше да поработи над това.

Останала да размишлява сред мрака, Тиан бе раздразнена от неприятната миризма на развалена риба, усилваща се при всяко нейно движение в леглото. Жената отметна завивките и се добра до отсрещния край. Голяма разложена риба бе пхната между матрака и таблата на леглото. Занаятчията я изхвърли през прозореца, но стаята не се проветри чак до сутринта.

Неприятното отношение, подето от слугините, бързо се предаде и върху мъжете от прислугата. Единствено Никс, Михаил и Флей представляваха изключение. Повечето от служителите изразяваха неприязънта си чрез игнориране, но Гъртис и приятелките ѝ я подлагаха на множество остроумни мъчения, като веднъж не се посвениха да включат и изоставяне в тоалетната. Тиан щеше да остане целия ден там, ако Гилаелит не беше дошъл да я търси.

Гъртис предостави оправдание, което тетрархът прие. Той не се интересуваше от прислугата и нямаше представа за подетата срещу Тиан кампания. А самата жена не му каза. Никога не бе могла да

клевети. Освен това разбираше мотивацията им. Тя бяха ужасени, че Витис ще я намери тук и ще изколи всички им.

Два дни по-късно Гилаелит затегна последната гайка на тетрапода и захвърли ключа на масата.

— Готово!

Тиан доближи инвалидната си количка. Тетраподът напомняше четирикрак паяк и донякъде ѝ се струваше отблъскващ. Седенето в него щеше да бъде еквивалентно на механизация. Но пък така нямаше да бъде толкова безпомощна.

Таптерът се намираше в същото помещение. Черната му метална кожа бе опряна на стената и самата машина бе разкрила механичните си вътрешности. Създаваше впечатлението, че никога няма да полети отново.

От мястото си Тиан можеше да усети привличането на бипирамидата, поставена в гнездото си. Занаятчията не я беше докосвала от цяла вечност. Понякога я спохождаше копнеж, но не бе сигурна, че това са прояви на абстиненция. Определено нещо се бе променило след отварянето на дверта. Откакто бе дошла тук, младата жена не се бе доближавала до амплимета. Влиянието му отслабваше. Никога нямаше да успее да се освободи изцяло от него, но можеше да прояви достатъчно воля, за да го остави. И още по-добре, защото амплиметът вече принадлежеше на Гилаелит. За направата на контролера бе използвала собствения си хедрон.

Тиан копнееше отново да се озове в таптера, да се носи през небесното безгрижие. Свободата на въздуха придобиваше още по-голямо значение в настоящото ѝ състояние на още по-силно изразена земна прикованост. Но преди да се научи да лети, трябваше да се научи да ходи — първо трябваше да приключи с поправките. А после да открие начин да обуздае — или поне окове — коварния амплимет.

Много мисли и експерименти бе заделила на заменянето му, но не бе открила друг кристал, който би могъл да ѝ позволи да черпи от превъзхождащите полета. За момента беше принудена да използва бипирамидата. Тиан ненавиждаше тази ситуация, защото тя я обвързваше не само със самия амплимет, но и с Гилаелит. Младата жена го харесваше, но след като той не ѝ се доверяваше, тя щеше да му

отвърне със същото. Със силен тласък на колелата тя преодоля оставащото до тетрапода разстояние.

Не след дълго, пристегната от кожени и платнени ремъци, тя стисна насочващия лост с дясната си ръка, а с левицата се вкопчи за рамката. Изчисти ума си и с мисъл задейства хедрона. Полето изникна в съзнанието ѝ: бледожълто лъчение, заобиколено от крем, а по-нататк друго поклащащо се жълто кълбо. Яйце с два жълтъка. Тиан се съсредоточи към един от по-тъмните въртопи, проследи път до него през етера и леко изтегли. Енергията се вля в кристала и тетраподът оживя със стържене. Краката се раздвижиха в различни посоки. Машината се разклати като рак.

Гилаелит се засмя. Настоящото ѝ напомняше за първия опит да пилотира таптера. Тъй като стената се приближаваше стремглаво, Тиан прекъсна притока на енергия и машината спря, разкратена. Контролирането на краката се оказваше по-трудно от очакваното. Жената бавно си пое дъх и се съсредоточи отново. За начало насочи вниманието си към раздвижването на отделните крака, а после и по цифрове. Те упорито отказваха да се подчиняват. Стягащият я корсет определено не помагаше.

Тя обиколи стаята, изравни се с Гилаелит. Пое напред и назад, без да отбележи голям успех, сетне спря.

— Как е? — попита той.

— Ще ми е нужно малко време да свикна. — Тя изпробва движение настрани, също толкова плачевно. — Все не успявам да достигна желаното място. Но поне ще мога да работя върху таптера.

Гилаелит се усмихна.

— Радвам се. Ще имаш с какво да си запълваш времето, докато ме няма.

Тетраподът трепна и застина с един крак във въздуха, защото полето изчезна от ума ѝ.

— Къде ще ходиш?

— Тук, на върха на вулкана, всеки може да види кой ме посещава. Съответно, някои от клиентите ми не обичат такава популярност. С мен самия е същото. — Той въздъхна. — Ще те оставям да работиш.

Тиан го проследи с поглед. И сега нямаше представа какво иска от нея той или какви са истинските му планове. Може би тази тайна

среща беше свързана с нея. Ами ако междувременно Витис се върнеше? Слугите нямаше да излъжат заради нея.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Едва след напускането на Гилаелит Тиан осъзна с пълна сила, че се намира в крепост, пълна с непознати. А те действително бяха непознати, защото през досегашния си престой тя бе разговаряла единствено с домакина, без да им обръща внимание. Сега ѝ се искаше да не бе постъпвала така — досега несъмнено щеше да се е сприятелила с неколцина. С изключение на Никс, Гъртис, Флей, Михаил и Али, тя дори не знаеше имената им. Може би това беше част от проблема.

Занаятчията възнамеряваше да наблюдава поведението на амплимета по време на Гилаелитовото отсъствие, само че не можа да го намери. Изглежда домакинът не се доверяваше — на нея или на кристала.

На първата утрин Тиан бе потънала изцяло в работата си върху таптера и дори не забеляза отсъствието на слугите. След обяд, подтикната от спешна необходимост да използва тоалетната, тя удари камбаната до вратата. Но никой не се отзова, дори след двадесетото позвъняване.

Тиан вече бе свикнала с тетрапода и самото отиване до нужното помещение не представляваше проблем. Но излизането от машината се оказа кошмар. В крайна сметка тя се озова на земята и се удари лошо. Тоалетната представляваше обикновена дупка в земята, над която в сегашното си състояние Тиан нямаше как да приклепне. Тя прокара парче връв между стенна кука и дръжката на вратата и се опита да се увеси на нея. В крайна сметка падна два пъти и се изцапа в такава степен, че ѝ се наложи да използва половината вода от бъчвата, за да се измие.

Поне никой не видя унижението ѝ. Ридаеща, Тиан отново се намести в тетрапода и се отправи към стаята си. Там също не успя да слезе по желания начин и отново падна. Прекалено изморена и измъчена, за да се изтегли до леглото, занаятчията спа на пода и се зарече, че ще надвие недъга си. Никога вече нямаше да допуска подобна безпомощност.

На другата сутрин тя успя да се облече сама, а малко след това Флей мина покрай стаята ѝ и ѝ помогна да се качи в тетрапода. Тиан нямаше намерение да слиза от машината до завръщането на Гилаелит.

Както винаги, тя подири убежище в работата си. Не спря да се занимава с таптера през целия ден, цялата нощ и следващата сутрин. По обед се прибра в стаята си, заключи вратата и спа в тетрапода. Повече не отиде в тоалетната. Когато ѝ се наложи да уринира, излизаше навън.

Една нощ, събудена от естествена нужда, Тиан бе насочила тетрапода към неравната алея. Тя винаги се отправяше натам, защото знаеше, че няма да срещне никого. Докато излизаше през предната врата, долови гласове, пренесени по коридора.

— ... хвърля и нея, и проклетия таптер в езерото.

Гласът ѝ беше познат, но не можеше да го асоциира с физиономия.

— Тъй, там им е мястото! — Това звучеше като Гъртис.

— Няма да слушам подобни приказки — тросна се трети. — Гилаелит се е грижил за семейството ми в продължение на четири поколения. Не...

— Това няма да значи нищо, ако скрутаторите ги открият. Тогава ни чака мъчителна смърт.

— Господарят винаги се е отнасял добре към нас.

— А аз бих рискувала живота си за него — отвърна Гъртис. — Бих рискувала и близките си, ако се наложи. Но и малкото пръстче на крака си няма да пожертвам за нея.

— А ако рискуваме? — обади се непознат глас. — Каква е наградата?

— Десет хиляди златни тела за нея и същото за летящата ѝ машина. По две хиляди на всеки! — каза Гъртис.

Сетне някой остро възкликна, тропна се врата и гласовете изчезнаха. Тиан се отдалечи. Десет хиляди тела представляваха огромно богатство, на чието изкушение никой не би могъл да устои. Тъй като за спане вече не можеше да става и дума, тя се спусна в мазето, за да продължи работата си върху таптера. И през цялото време внимаваше да има нож край себе си.

Напук на усилията ѝ поправките вървяха бавно. Тя започваше да се отчайва и да смята, че машината никога няма да бъде поправена. Витис щеше да се върне, да претърси Нириандиол и да открие таптера. И нея.

Слугите не предприеха нищо — може би все още не бяха натрупали достатъчно храброст да предадат господаря си, а може би прекалено много от тях оставаха верни. Флей със сигурност беше от тях, защото Тиан бе видяла как злобно се отнася към него съпругата му. А яростното изражение върху лицето на немия бе красноречиво.

На сутринта занаятчията научи, че Гилаелит се прибира. Тиан с изненада установи, че той ѝ е липсвал. Заради очакване тя не можеше да се съсредоточи и неспирно се отправяше нагоре, за да провери дали той е пристигнал. Слугите се споглеждаха многозначително и с горчиво раздражение.

Това я отрезви. Когато той най-сетне се появи, в първия миг ѝ се бе приискало да се втурне по коридора, за да му покаже колко добре може да управлява тетрапода. Вместо това тя си придаде безизразно изражение и остана на заден план, докато Гилаелит поздравяваше слугите си и им предаваше някакви пакети.

Накрая тетрархът се обърна към нея. Изглеждаше напрегнат. Тиан стоеше неподвижно, леко разклатила тетрапода.

— Изглеждаш отслабнала, Тиан.

— Работих много. Тетраподът действително се оказа голямо облекчение. Но ти също изглеждаш уморен... Гилаелит.

Тя рядко се обръщаше към него по име, винаги ѝ звучеше странно.

— Дълго пътуване, изморителни преговори и лоши новини за капак. Аахимите най-сетне се приготвят за следващи действия. Мисля, че това означава война.

— Срещу Нириандиол? — подскочи Тиан.

— Срещу човечеството. Но е възможно и ние да се озовем сред жертвите.

Занаятчията неспокойно раздвижи машината си малко назад. Притесняваше се, защото не се бе къпала в продължение на седмица.

— Ще трябва да се погрижа за обезопасяването на вилата. Как напредва работата по таптера?

— Бавно, макар че почти денонощно се занимавах с него. Може да е нужна още една седмица.

— Надявам се да разполагаме с толкова време. Можеш да разчиташ на цялата помощ, която ти е нужна, макар моето време също да е оскъдно. Но — той се усмихна уморено — мисля, че ще се справим.

Тиан подозираше, че тази му увереност цели да заблуди слугите: усмивката му бе изкуствена, а челото — сбърчено.

Късно вечерта той дойде в стаята ѝ. Тиан бе спряла тетрапода си до леглото в очакване, склонила ръце в скута. Дочутият разговор между слугите я бе притеснил неимоверно и я бе подтикнал към решение, твърде нетипично за нея. Тя все още се чудеше по какъв начин да пристъпи към него.

— Изглеждаш много изморен — каза младата жена. — Има ли нещо, което си премълчал пред слугите?

— Да. В югозападната част на Мелдорин, досами Талтид, лиринксите са започнали да съсредоточават сили. В същия район е разположена най-голямата скрутаторска армия. Аахимите на Витис напредват в Алмадин. Ако аахими и лиринкси се съюзят, със Сантенар ще е свършено. — Той се надигна.

— Г-Гиелаелит?

Домакинът спря, хванал дръжката на вратата.

— Да?

— Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Какво мога да направя за теб?

— Би ли ми помогнал да... да се приготвя за лягане? — Тиан се изчерви.

Усмивката му изчезна.

— Ще повикам Гъртис.

— Не! — веднага възкликна занаятчията.

— Какво има?

— Двете не се спогаждаме — призна Тиан.

— Тогава Саня.

— Саня?

— Жената, която ти помага да се облечеш.

— С нея също не се спогаждаме.

— Кого би искала да повикам? — попита Гилаелит без следа от раздразнение.

— Не искам никой от тях да ми помага — каза тя, решена този път да признае. — Те ме мразят.

— Те биха изпълнили всичко, което им е възложено. — Тетрархът започна да се разхожда из стаята, хвърляйки коси погледи към Тиан. Изглежда я преценяваше повторно. — Случило ли се е нещо?

— Те ме ненавиждат. Не им харесва, че с теб прекарваме дълго време заедно. Не искат нещата да се променят и не смятат, че една саката чужденка е достатъчно подходяща за теб.

— Достатъчно подходяща? Какво значи това?

Нима той наистина нямаше представа какво си мислят слугите му? Тиан го погледна в очите и разбра, че това действително е така. Гилаелит можеше да разчита непознатите като книга, но бе сляп, когато станеше въпрос за собствената му прислуга.

— Те мислят — бавно отвърна тя, защото се срамуваше дори от самото изричане, — че двамата с теб ще станем любовници. А може би мислят, че вече сме... Опасяват се, че се опитвам да се докопам до теб.

— Да се докопаш?

— И че после, когато стана господарка на Нириандиол, ще ги отпратя и назнача своя прислуга.

— Това е нелепо. Никога не съм имал любовница. Защо ми е изтрябвало да започвам сега?

Можеше да се изразиш по-мило, помисли си Тиан.

— Наистина ли знаеш толкова малко за човешката природа? Те никога не са те виждали с жена. Сега непрекъснато си с мен.

— Опасенията им са напразни — рязко каза той.

Тиан не бе очаквала друго, нито го бе искала. Но женствеността ѝ за пореден път бе отхвърлена. В крайна сметка тя бе саката.

Занаятчията си пое дъх. Единственият начин да се защити бе да го обвърже към себе си колкото се може по-плътно. Не биваше той да взема страната на слугите си. Имаше вероятност таптерът да е достатъчно възстановен, за да може Гилаелит сам да довърши поправките му. А ако той все пак се осмелеше да използва амплимета, отпаднаше и единствената причина да я държи край себе си. От тази мисъл я побиха ледени тръпки.

— Освен това те се страхуват.

— От какво?

— Че Витис или скрутаторът ще дойде и ще унищожи всичко, за да се добере до таптера. И мен.

— Не вярвам, че слугите ми биха ти навредили.

Тя отново си пое дъх.

— Преди две нощи чух Гъртис да обсъжда наградата с още неколцина от тях. Десет хиляди златни тела за мен и още толкова за таптера. От това възнаграждение щели да им се паднат по две хиляди на човек.

Това вече го сепна.

— Знаех за наградата, но... Може би съм очаквал прекалено много от тях. Трябва да помисля.

Гилаелит застана неподвижно, затворил очи.

На Тиан ѝ идеше да му изкрещи, че времето за мислене отдавна е отминало. Но се овладя — той беше господарят тук.

— Ще бъдеш ли така добър да ми помогнеш да се изкъпя и да си легна? Капнала съм.

Гилаелитовият ларинкс подскочи.

— Но аз съм мъж!

Умората ѝ изчезна. Толкова често се бе чувствала неловко край мъже, че напълно бе забравила обратната възможност. Постъпката на Минис и скорошното ѝ нараняване бяха сринали самочувствието ѝ. Но изглежда Гилаелит най-напред я възприемаше като жена, а чак после като саката.

— И как се оправяше, докато отсъствах... — продължи той и замлъкна.

— Спях в тетрапода. Не съм се къпала. И никой не ми помагаше в тоалетната. — Тиан сведе поглед.

— Бедната...

— Уморена съм и смърдя. И цялата съм насинена. Искам да се изкъпя и да си легна.

— Но...

— Ще остана с нощница, щом се притесняваш — бързо продължи тя. — И не е нужно да ме гледаш. Моля те, Гилаелит, не мога да понеса те да бъдат край мен.

— И присъствието ми няма да те...?

Той наистина ли се изчервяваше? Това ѝ даде сила да продължи.

— Обичаите са различни там, откъдето идвам. Край пещите на завода беше толкова горещо, че някои от жените работеха голи до кръста. — Това беше истина, макар че самата *тя* никога не бе го правила. — Освен това ти си безбрачен. Защо да се притеснявам?

Погледът му загатваше за проблеми с тази клетва.

— Добре. Но само този път. Готова ли си?

Все още седнала в тетрапода, тя взе нощницата си и се отправи към банята. Гилаелит я последва, смръщил лице.

— Би ли затворил вратата?

Той го стори, после изчака Тиан да се освободи от ремъците и я взе на ръце, за да я отнесе до травертиновата платформа в края на ваната.

Занаятчията разкопча блузата си, а Гилаелит извърна лице към стената. Докато се къпеше, Тиан изпитваше странно удоволствие от притеснението му. Това ѝ усещане бе примесено с известна гузност: тя го използваше. Но пък Гилаелит бе роден още преди праядо ѝ. Бе имал предостатъчно време, за да овладее емоциите си.

Жената остави мръсните дрехи до себе си и нахлузи нощницата над главата си.

— Ще трябва да ми помогнеш. — Тя посочи към застиналите си нозе.

Гилаелит се обърна неохотно, почервенял. Тиан се хвана за ръбовете на ваната, докато той разкопчаваше колана и сваляше торбестите ѝ панталони, стараещ се да не гледа към нея. Почти толкова засрамена, младата жена дръпна нощницата си надолу. Домакинът я отпусна във водата и изтича навън.

Къпането в нощница се оказа далеч по-трудно от очакваното. И далеч не толкова приятно. Почукването на вратата я зарадва.

— Влез — каза тя. — Готова съм.

Гилаелит изглеждаше по-спокоен. Той коленичи край ваната, извади Тиан и отново я остави върху платформата. Там и двамата осъзнаха нещо, за което бе трябвало да се досетят от самото начало: мократа нощница не скриваше почти нищо.

Неспособен да се сдържи, домакинът се бе вторачил в нея. Поне десет пъти откъсваше погледа си, за да бъде привлечен отново. Тиан се чувстваше неловко, но и довольна. Тя не беше някаква сакателница,

както бе гледала на себе си след катастрофата. Все още бе жена, което дори целомъдреният Гилаелит можеше да види.

— Трябваше да донеса още една нощница — каза тя.

— Сега ще изтичам.

— Не е нужно. Нощта е топла.

— Слугите... — задавено възрази Гилаелит.

— Нима те интересува какво мислят те?

— Ничие мнение не ме интересува. Но... — Той не продължи.

— Но е възможно да си помислят, че съм твоя любовница?

— Да!

— Нека. Ще ме подсушиш ли?

Запленената неохота, с която той я избърса, я трогна. Накрая Гилаелит я отнесе обратно в стаята, упорито вперил поглед в една точка, помогна ѝ да се облече в суха нощница и избяга.

Дълго след това Тиан не можа да заспи, удивена от дързостта си. В началото изпитваше угризения заради неудобството, което му бе причинила, но впоследствие махна с ръка. Гилаелит я използваше, за да развива собствените си проучвания. Защо тя да не използва него, за да спаси живота си?

Впоследствие този процес се превърна в рутина. Той ѝ помагаше да се облича и къпе и я отвеждаше до тоалетната. Последното беше още по-смуцаващо, но пак бе за предпочитане пред грижите на слуги, които дори в негово присъствие не прикриваха враждебността си.

Гилаелит започна да ѝ предава същините на естествените излъчвания и различните типове възлови точки. С всеки изминал ден Тиан осъзнаваше необходимостта на собственото си невежество и колко опасни са били опитите ѝ в геомантията, съдържащи десетки възможности за смърт. Витис несъмнено бе знаел това. Минис също. Това я разгневяваше до степен, лишаваща я от възможността да се съсредоточава. Как бе могъл Минис да се преструва, че я обича, след като бе знаел, че това, което иска от нея, тъй лесно може да я убие?

Освен това Гилаелит ѝ показва как да изтегля и съхранява енергия в определени кристали и при нужда да я изстрелва обратно. Това можеше да послужи като оръжие, макар и нестабилно. Не ѝ бе позволено да приложи научената теория.

След още няколко дни таптерът щеше да е готов за изпробване. Тиан се молеше да разполагат с това време. А после какво?

Ами ако Гилаелит възнамеряваше да задържи таптера за себе си? Тя трябваше да изготви план и да е готова да го приведе в действие в мига, в който конструктът бъде готов. Ако Гилаелит лъжеше, сигурно се канеше да я прогони след завършването на поправките. Това означаваше, че трябва да действа първа. Може би да открадне конструкта по време на тестовия полет? Но ако Гилаелит казваше истината? Подобна постъпка по нищо не би я отличавала от аахимите, които Тиан така презираше.

През нощта я събуди странен звук, напомнящ екота на далечна камбана. Странно. Досега не бе чувала нещо подобно. Тя започна да се върти в леглото си, за да се намести, но корсетът все така я притискаше. След като не успя да заспи в продължение на час, Тиан реши да слезе в подземията, за да продължи работата си върху таптера. Ръцете ѝ вече бяха заякнали и тя бе усъвършенствала метод сама да се настанява в тетрапода.

Младата жена проверяваше полето, когато забеляза нещо странно. То изглеждаше по-равномерно от обичайно и освен това пулсираше нежно. Тиан наклони глава и се помъчи да открие източника на пулсациите. Те изчезнаха.

Занаятчията поднови пътя си. Звънът отново повтори зова си.

Тиан пое по коридора на най-долното ниво. В другия му край, където никога не бе отивала, вратата бе разтворена и лееше светлина. Жената се отправи към нея. Гумените крака на тетрапода се движеха безшумно.

Отвъд вратата започваше огромна зала, изпълнена с тръбите на орган. Гилаелит ѝ бе споменавал за това си геомантично приспособление, но не се бе впускарал в подробности.

Сред тръбите в отсрещния край блестеше фенер. Звукът на камбаните напомняше за нещо далечно, отдавна забравено и тъжно. Застанала на прага, Тиан направи няколко крачки напред, възнамеряваща да попита домакина за звуците.

— Гилаелит? — тихо го повика тя.

Отговор не последва. Отново се разнесе почти недоловим звън. Този звук започваше да ѝ се струва познат, но не можеше да се сети откъде.

Може би стопанинът се намирал някъде сред тръбите. А те бяха хиляди, същинска гора от дърво и метал. Тиан продължи да напредва, заслушана в ускорените удари на сърцето си. Знаеше, че не бива да идва тук, ала звънът я викаше.

Залата се оказа празна. На пиедестала до пулта димеше голяма чаша с горчива вода, а край нея лежеше амплиметът. Тиан взе кристала. Сигурно Гилаелит бе излязъл току-що. Занаятчията се огледа, но не видя камбаните. На известно разстояние забеляза стъклен глобус, който бавно се въртеше, увиснал над поставката си.

След още от две крачки усети студенината му. Диплеца се мъгла обгръщаше полюсите, изчезваше и се сгъстяваше отново. Нишките ѝ лениво се движеха във въздуха. Тиан прецени, че това трябва да е някакъв вид кристално кълбо. Доближавайки се, тя протегна пръст, но побърза да го отдръпне, защото под допира ѝ очертанията на света се покриха с множество сияйни точки. Някои бяха по-ярки от други. Една, разположена в Тиртракс, блестеше. Може би тези светлини изобразяваха възловите точки.

Това разбуди любопитството ѝ и тя отново протегна ръка. Други яркости бяха разпръснати из Лауралин и околните острови. Веднага можеше да различи възела на Бореа Нгурле, макар че той далеч не бе от най-ярките. Калисин светеше ярко, но възелът край фабриката беше изчезнал — никакво сияние. Тиан изстина. Може би заводът е бил унищожен, а възелът му точка е пресъхнала? Това можеше да означава и опустошаването на Тикси. И смъртта на майка ѝ.

А може би не значеше нищо подобно. Глупаво беше да си измисля подобни тревоги въз основа на този образ. Докато се обръщаше, остра и мразовита болка прободеше костите на лявата ѝ ръка, държаща амплимета. Тя едва не го изпусна. Притисна ръка към гърдите си, а бипирамидата угасна.

С неволен стон тя се втрени в кристала. Сиянието му бе изчезнало. Дали не го беше унищожила, а с него и всичките си планове, донасяйки го до глобуса?

Тиан стисна пръсти около кристала. Какво щеше да прави сега? Загледана в тъмния таван, занаятчията забеляза края на лъч синьо-бяла светлина, породена от сияние върху глобуса. Източникът му се намирал близо до южния полюс, върху остров с формата на бумеранг. Тамошният блясък бе по-силен от всички останали възлови точки.

Жената се приведе към глобуса. Островът се намираше в средата на издължено море. От едната страна то се наричаше Кара Гашад, Горящо море, а другата носеше названието Кара Агел, Замръзнало море. Тиан си припомни, че островът се нарича Нум. За самото място не знаеше нищо, но наименованието му породил у нея отвращение, което я накара да отстъпи назад.

Отдалечила се достатъчно от светлината, Тиан разтвори пръсти, надявайки се да види амплимета да сияе. Напразно — кристалът си оставаше тъмен. Тъй като не беше спряла тетрапода, тя се блъсна и нещо, останало незабелязано в мрака заради тъмното си покривало.

Занаятчията се зае да отдръпва плата, достатъчно голям за покриването на колиба. Под него откри карилъон. Четири от камбаните бяха еднакви, големи колкото котел и разположени в ъглите на въображаем квадрат. В средата на металната кула висеше пети чан с удължена форма и достатъчно голям, за да покрие изцяло Тиан. Беше изработен от стъкло, но непрозрачно.

Младата жена спусна тетрапода надолу, за да мине под камбаните и да ги разгледа. Четирите метални по нищо не се отличаваха от обикновени селски камбани. Петата нямаше език, очевидно проектирана да резонира в синхрон с останалите. Стъклената вътрешност се отличаваха с огледално сребреене.

Осъзнала със закъснение, че тя няма право да влиза тук непоканена, Тиан бе започнала да се обръща към изхода. В този момент амплиметът засия. На земята под стъклената камбана тя забеляза кичур черна коса, която приличаше на нейната.

Младата жена пристъпи обратно сред камбаните и спусна тетрапода надолу. Кичурът действително се оказа неин, никой от местните нямаше подобна коса. Докато отново изправяше машината, погледът ѝ се спря върху изкривените отражения, които огледалната повърхност пресъздаваше. Навсякъде Тиан виждаше себе си. Всяко движение я изкривяваше и променяше. Тя застина, ала това не спря промените. Желанието ѝ да се махне веднага се бореше с любопитството.

Насреща си Тиан виждаше тъмнокос мъж, повдигнал плачещо тъмнокосо бебе. Амплиметът припламна и образите се стопиха, за да бъдат заменени от друг мъж. Той носеше полумаска от сияен метал, но

тя веднага разбра, че това е Джал-Ниш. Стомахът ѝ се сви от погледа, стаен в единственото му око.

Тя повдигна амплимета към образа. Той изглеждаше изненадан, а после изчезна под разлялата се светлина. Мина дълго време, преди Тиан да различи друго. Образите бяха насечени от разстилащи се вълни. Жената отново обви ръка около амплимета, но и това не помогна. Повърхността остана ярка, сякаш под стъклото бе затворено сияние.

Занаятчията можа да различи извита кула, издигаща се сред черни скали. Покриващият ги лед имаше същия оттенък като блоковете на постройката. В далечината се виждаше море, покрито с назъбени ледени късове. Тази сцена също бе заменена: Тиан се озова зад някаква жена, слизаща по безкрайно стълбище. Зад нея самата имаше и друг човек, само че занаятчията се страхуваше да го погледне.

Надолу и надолу. Най-сетне жената достигна подножието и протегна старческите си ръце към разядения метален пръстен на древна врата, потъмняла от някогашен пожар.

Тиан преглътна. Ръката ѝ, стиснала лоста на тетрапода, лепнеше от пот. Какво ли имаше зад вратата?

— Не! — изкрещя някой.

Нечия ръка блъсна нейната. Тетраподът се спусна надолу и залитна встрани. Тиан си удари главата в ръба на камбаната и прозвъняването прогони образа. Сетне тя се озова далече от камбаните.

— Какво си мислиш, че правиш? — изкрещя Гилаелит. Гумените крака се хлъзгаха по пода.

Тиан се чувстваше като сепната от сън.

— Видях кичур от косата си на пода — заекна тя — и погледнах нагоре. Проучвал си живота ми?

— Разбира се. Така постъпвам с всеки, дошъл в Нириандиол. Какво видя?

— Мъж с бебе. Може би е бил баща ми. — Поне така се надяваше. Така копнееше за него. — После перквизитор Джал-Ниш Хлар, носещ метална маска. И накрая жена, която се спускаше по стълбите на мрачна кула.

— Кулата на хилядата стъпала. Имаш късмет, Тиан. В този свят има множество сили, малко от които притежават моята

добронамереност. Те не обичат да бъдат шпионирани. Ако не се бях върнал, в този момент щеше да копнееш за избавителна смърт. Какво правиш тук?

— Чух камбаните. Стори ми се, че ме зоват.

Гиладель се сепна.

— Да те зоват?

— Разглеждах стъкления ти глобус, но амплиметът угасна, а от едно място върху кълбото изникна лъч светлина.

— Кое място?

— Остров Нум — прошепна тя.

Потръпването му бе нетипично.

— Ти още не си истински геомант, Тиан, а току-що си се представила пред света.

Тя го последва.

— Къде отиваме?

— *Ти* отиваш обратно в леглото.

— А ти?

— Исках да говоря с теб, затова те потърсих в стаята ти, но там те нямаше. Сега това трябва да почака. Току-що ти ми отвори много работа. Надявам се, че ще успея да прикрия следите, които си оставила.

— За какво си искал да говорим?

— Сега няма време да го обсъждаме.

— Откри ли нещо за мен?

— Да, макар да не знаех какво означава. И за това няма време.

Той ѝ помогна да си легне и изчезна.

По време на отсъствието ѝ времето се бе променило. Повей леден вятър бяха заменили топлия бриз, а луната бе изчезнала зад мрачни облаци. Гръмотевици не спираха да отекват сред кратера. По покрива барабанеше градушка, скоро заменена от тежки капки.

Тиан не можа да заспи и приседна в леглото. Очакваше да види страховита буря, като онези, разразяващи се във фабриката. Светкавиците и кипящите облаци предоставиха гледка в продължение на няколко часа, но дъждът отдавна бе престанал. За нейно огорчение. От пристигането ѝ не бе валяло.

И на сутринта облаците не се бяха раздигнали. Те се спускаха към върха на планината, за да обвият ръба в мъгла.

— Може ли да изляза навън? — обърна се тя към Гилаелит по време на закуската в стаята ѝ. Стараеше се да не поглежда към слузестите охлюви в чинията му. — Чувствам се като затворничка.

— Да. Малък е шансът някой да те види в подобно време, но за всеки случай си сложи шапката и шала.

Той помогна на Тиан да седне в тетрапода и двамата се отправиха към ръба на кратера. Тукашният терен подтикваше занаятчията към предпазливост. На няколко пъти тя променя посоката си прекалено рязко и едва не прекатури машината си.

Измъчвах я неприятни мисли. Дали трябваше да рискува да остане с Гилаелит, който можеше да я предаде, или да го предаде първа и да избяга с таптера? Ако снощи бе оповестила присъствието си, това коренно променяше ситуацията.

— Много си мълчалива днес, Тиан.

Тя се почувства гузно.

— Размишлявам.

— За какво?

— За стореното снощи.

— Нека не говорим за това сега.

— Това време ми напомня за дома — каза тя с лека въздишка. — В завода винаги валеше и бе мъгливо. Дрехите ми в сандъка мухлясваха. Тогава никога не бих си помислила, че фабриката ще ми липсва.

— Домът се просмуква в костите. В Нириандиол съм прекарал по-голямата част от живота си, но продължавам да изпитвам носталгия по родното си място.

— А кое е то?

— Намира се на остров Мелдорин. — Гилаелит махна с ръка на запад.

— По името изглежда прекрасно място — каза Тиан. Като никога не успя да си припомни точната карта. — Но в действителност не е така, нали?

— Мелдорин е огромен. Триста левги от юг на север и сто от запад на изток.

— А къде точно се намираше твоят дом?

Той отново махна неопределено с ръка.

Бяха прекосили около една трета от кратера, когато жената спря тетрапода.

— Проблем ли има? — осведоми се Гилаелит.

— Ремъците започнаха да ме протриват. Не съм свикнала да вървя по толкова неравна земя.

— Искаш ли да се връщаме?

— Не. Тук е прекрасно.

Продължиха обиколката си. Мъгла се стелеше край каменистия ръб и оставяше капчици върху миглите на Тиан. Шалът над лицето ѝ бързо се просмука с влага.

— Гилаелит?

— Да?

— За какво си искал да говорим, когато си ме търсил в стаята ми?

Той се опря на един камък, който му стигаше до лакътя, и се загледа в кратера. Изглежда се колебаеше.

— Гилаелит?

— Става дума за нещо много несигурно, Тиан. И изключително рисковано, така че не бързай да се обнадеждаваш. — Ново продължително мълчание. — Попаднах на информация, която би могла да отстрани осакатяването ти. Съществува... — Тетрархът рязко извъртя глава. — Какво беше това? И ти ли го чу?

— Звучеше като чаршаф, пращящ под вятъра.

— Но сега няма никакъв вятър.

Мъглата продължаваше да се стеле. Гилаелит изтича по посока на гората, за да се вгледа.

— Виждаш ли нещо? — провикна се занаятчията.

— Не. Понякога тук се чуват странни звуци — със съмнение каза той. — Мисля, че трябва да се връщаме, Тиан.

Тя намести дразнещия ремък, завъртя тетрапода.

— Беше започнал да ми казваш нещо за гърба ми — поде жената, докато вървяха обратно към Нириандиол.

Гилаелит не отговори веднага. След двадесетина крачки чуха звука отново. Събеседникът ѝ застина, наклони глава настрани.

— Мисля, че знам какво е това. — Едната му ръка изчезна под палтото.

— Какво?

Тиан се завъртя в машината си, но не виждаше нищо.

Преди спътникът ѝ да е успял да отговори, от мъглата зад него изникна крилата форма. Друга се приземи на земята между двамата, а още две го заобиколиха. Тиан долови слаба миризма на битум.

Гилаелит извади къс жезъл, но не можа да си послужи с него, защото лиринксът зад него метна въже над главата му, с което пристегна ръцете. Предният лиринкс избѝ оръжието от ръката му.

— Какво правите? — изпищя Тиан.

Създанията не отговориха. Още въжета стегнаха ръцете му. Гилаелит измърмори нещо, очевидно геомантично заклинание, защото една скала се пръсна на късове. Някои от тях попаднаха в краката на един от лиринксите, но създанието не обърна внимание.

Тиан насочи тетрапода напред, в безумието си нахвърлила се върху най-близкия лиринкс с голи ръце. Съществото избегна атаката ѝ и отвърна с удар, който буквално щеше да откъсне главата ѝ, ако жената не го бе избегнала на свой ред.

Гилаелит изкрещя нещо, което тя не можа да разбере. Над главата му бе нахлузена качулка.

Тиан отново се хвърли към лиринксите. Новият ѝ противник я блъсна по лицето, поваляйки машината ѝ. Тя полетя назад. Последното нещо, което видя, бяха четиримата лиринкси: подредени в идеална формация, отнасящи Гилаелит.

— Тиа... — изкрещя той.

Последващите звуци бяха заглушени от свличането на скални късове.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Скрутаторът бе разположил лагера в пещера под стръмния двоен връх. Иризис и екипът ѝ не бяха спирали да работят от дни — картографираха излъчванията на полето и се опитваха да разберат какво му се беше случило. И освен това изготвяха приспособление, което да разчете аурата на възловата точка и — надяваха се — да им предостави достъп до историята ѝ. То бе изработено от златни и сребърни листове, платинени проводници и разнообразни кристали. В изящната си деликатност напомняше бижу, а на външен вид смътно наподобяваше водно конче. Разбира се, тази форма не бе задължителна — Иризис бе открила в тази работа единствено утешение и се бе постарала да изработи приспособление колкото се може по-красиво и екстравагантно. Работата беше изключително трудоемка, в още по-голяма степен заради слепотата, но младата жена бе непримирима.

Повече не видяха лиринкса. Иризис бе сигурна, че посещението му е свързано с възстановяването на полето, което ставаше все по-силно всеки ден.

— Вече е почти достатъчно силно, за да захрани кланкер — обърна се тя към Флид на четвъртото утро.

Скрутаторът се надигна от спалния си чувал и почеса безвласата си гръд.

— Първите добри новини. Как върви изработването на прибора?

— Почти е готов. Едно нещо ме обърква, Ксервиш. Защо Съветът не е пристъпил отдавна към изработването на подобно приспособление?

— Късогледство — отвърна той. — Ние смятаме своята магия за самия връх на Тайното изкуство. И по отношение на могъщество несъмнено е така. Но нашият начин на употреба не е особено изтънчен. Освен това ние не притежаваме способността да виждаме полето. Черпим енергия интуитивно, почти сляпо. И когато нашето Изкуство не успя да разбере причината за рухването на възела, не се замислихме, че по-долните способности биха отбелязали успех.

— Все още не е сигурно, че нашите *незначителни* умения ще успеят.

— Скъмността ти е похвална — каза Флид със зачатъците на кисела усмивка.

— Уча се от най-добрите.

Тя пристъпи към подготовката на пореден кристал. За тази работа не ѝ се налагаше да вижда. По време на чиракуването си често бе изработвала бижута на тъмно в спалното помещение. Тази работа ѝ доставяше най-голямо удоволствие, но заради войната не ѝ оставаше време.

— Какво точно търсим? — попита тя. — Или това е друга от вашите скрутаторски тайни, които не бива да бъдат разкривани никому?

— Няколко неща. — Флид я докосна над лакътя с изкривения си пръст. — Първо, с моята груба мощ и твоето фино приспособление ще опитаме да извлечем аура от самата възлова точка. Това може да ни позволи да надникнем в неотдавнашната ѝ история, макар че тези излъчвания са трудни за разчитане и още по-трудни за тълкуване. Тиан бе успяла да постигне това с повреден кристал. Но пък тя... — Скрутаторът въздъхна тежко.

На Иризис ѝ бе писнало да слуша за Тиан.

— Не е ли опасно? — раздразнено попита тя.

— Много. Процесът ще изисква голямо количество енергия, а единственото място, от което мога да я изтегля, е самата възлова точка. На практика това означава да насоча собственото ѝ излъчване към нея. Да не говорим, че опитът да се предизвика аура в нещо толкова мощно... Ще има трудности, които ще се наложи да преодолеем.

— И други излъчвания?

— Щях да стигна и до това. Полето, обграждащо възлова точка, се заражда от слабата сила, която Нунар е описала преди век. Но ние вярваме, а и самата тя е отбелязала в своето *Гадателско изкуство*, че съществуват и излъчвания с превъзхождаща мощност. Не знаем как да ги откриваме или да черпим енергия от тях, макар някои мистици да са успявали по случайност. Но никой от тях не е останал жив, за да опише откритието си.

— И ако по случайност попаднете на тези сили...

— Краят на екзистенцията ми ще бъде далеч по-зрелищен от кончината на онази клета гадателка в акведукта. Ти също ще ме последваш, ако се намираш наблизно — додаде с кикот Флид.

— Не се надявайте — тросна се Иризис. — Откакто ме ослепихте, нямам никакво намерение да се доближавам до вас.

— Предупредих те, но ти не можеше да не си завреш носа.

— Опитвах се да ти помогна!

— Което говори още по-лошо за теб! — весело каза скрутаторът.

— Вървете си. Повече не искам да ви виждам.

Осъзнала иронията на думите си в настоящия контекст, Иризис се засмя. Трябваше да избухне или в смях, или в сълзи. Ксервиш Флид се присъедини към веселието ѝ.

И последният кристал беше готов. Иризис го инсталира и провери устройството с пръстите си. Завършено, то притежаваше изострена прилика с водно конче, макар и само с един чифт криле.

— Харесва ми да гледам как работиш. Ръцете ти са толкова красиви. А опитната увереност, с която се движат, обогатява красотата им.

Иризис издигна пръсти пред невиждащите си очи.

— Харесва ви онова, което правих с тях снощи, и искате да си заслужите още.

— Признавам. След онези мъчения преди тридесет години бях престанал да се надявам, че някога отново ще изпитам това удоволствие.

Думите му я изненадаха.

— Тридесет години? Дори и човек като вас би трябвало да е обграждан със значително женско внимание. Все пак вие сте скрутатор, а много жени намират властта за... привлекателна.

— И ти си една от тях.

— Така изглежда.

— Преди теб ми липсваше храбростта да се разголя.

— Наистина ли? Дори един скрутатор трябва да признава слабостите си.

— Бивш скрутатор. Освен това ти рискуваш живота си с близостта си до мен.

— Смятам, че в настоящия момент наградата за главата ми е почти колкото вашата.

— Не е, но те очаква мъчителна смърт, когато те заловят.

— *Когато?*

Побиха я тръпки. По-рано никога не го бе чувала да говори по такъв начин.

— Скрутаторите не биха си позволили унижение. Те ще ни заловят и изправят на съд, дори и ако им се наложи да ни преследват цял живот. Никога няма да се предадат.

— В такъв случай ние не можем да направим нищо — каза тя, стараяйки се да звучи небрежно. — Нека продължим със своята си работа. Приборът е готов.

— Ще повикам останалите.

След като скрутаторът се отдалечи, Иризис започна да диша дълбоко, за да се успокои и подготви съзнанието си за предстоящата процедура. Това, което скоро щеше да опита, щеше да бъде по-трудно от всичко, което бе правила досега. Грешките бяха недопустими, животът на Флид зависеше от това. Тя се бе вкопчила в надеждата, че по някакъв начин скрутаторът ще успее да ги спаси, въпреки нещата, които ѝ бе казал току-що. Но ако той умреше, с тях щеше да е свършено.

Хрущене по склона оповести приближаването на групата. Флид раздаваше нареждания.

— Зойл, застани там. Оон-Ми, премести се. Ти, Иризис, остани където си и се постарай да се настаниш удобно. Процедурата може да се проточи.

Заеха местата си.

— Започваме ли? — попита скрутаторът. Макар че официално той вече не заемаше тази длъжност, Иризис не можеше да мисли за него по друг начин.

— Готова съм. — Сляпата протегна прибора напред.

— Аз ще го взема.

Флид го издърпа от ръцете ѝ.

— Какво правите? — Тя напразно опипа въздуха около себе си.

— Знаеш какво правя. И защо. — Ксервиш се отправи навътре в пещерата. — И твойт ред ще дойде.

— Какво трябва да правя?

— Просто дръж нещата под око. *За всеки случай.*

Той подхвърли водното конче във въздуха. То се завъртя, а когато се отпусна, Зойл се провикна:

— Очите сияят!

— Успокой се, момче — изръмжа Флид. — Не се намираш в цирка. Открий полето, Иризис.

Тя хвана индикатора си с две ръце и извика образа. За тази цел не ѝ беше нужно зрение.

— Виждам го.

— Каж ми как изглежда?

— Отделните ивици се движат по-бързо и са повече. Сега оформят почти пълна осмица, като две долепени корони.

— По-добре, но все още далеч от пълно възстановяване. Задръж образа. Оон-Ми?

— Готова и нетърпелива, сър — отвърна занаятчията. Иризис почти можа да види усмивката ѝ.

Гласът на Флид бе придобил пълна сериозност.

— Ще контролираш притока на енергия много внимателно. Ако се включи обратно във възела и образува затворен кръг, много бързо ще излезе от контрол, а аз ще съм безсилен да го спра. Поддържай слаб прилив. Усетиш ли рязко изменение, прекъсни веднага.

— Разбрано, сър.

— Аарп, на теб се пада най-трудната част. Надявам се, че ще се справиш.

Момчето се изду от гордост.

— Няма да ви разочаровам, скрутаторе.

— Постарай се да е така, иначе лично ще те предам за закуска на онзи лиринкс.

Флид отново се раздвижи. Докато минаваше край Иризис, скрутаторът доближи устни до ухото ѝ:

— Наглеждай момчето.

— Бих, ако не бяхте унищожили очите ми.

— Знаеш какво имам предвид — изръмжа той.

— Все още не сте ми казали какво да правя, сър — изписка Зойл Аарп. Макар и едър на вид, той все още говореше с юношески неукрепнал глас.

— Не съм ли? С този прибор ще насоча енергия обратно във възловата точка. Надявам се, че това ще породи слаба аура. Ти трябва да се съсредоточиш върху тази аура — тя е ключът към разрешаването на проблема с гаснещите възли. Започни!

Иризис чу слабото дрънчене на сребърно и златно фолио. Полето стана по-ярко — не бе увеличило силата си, тя просто го виждаше по-ясно.

— Започни да подаваш енергия, Оон-Ми.

Съвсем елементарно умение, ключово за един занаятчия, а непостижимо за Иризис. В мига преди излъчването да потече, тя завиждаше на Оон-Ми, може би дори я мразеше.

— Не виждам нищо — обади се Зойл. — Сигурен ли сте...

— Млъкни, хлапако! — прекъсна го скрутаторът. — Още не сме започнали. Ще ти кажа...

Зойл изхлипа. Иризис тактично прочисти гърло, с което накара Флид да замълчи. Младежът бе особено чувствителен и определено не бе свикнал с грубия изказ на скрутатора.

— Увеличи съвсем малко, Оон-Ми.

Процесът се проточи. Ксервиш Флид продължаваше да изисква по-силно излъчване, което да подхранва странната му магия, а Зойл Аарп не спираше да се вглежда и да обявява, че аура не се забелязва.

— Няма да издържа още дълго — оплака се Оон-Ми след половин час. Гласът ѝ бе напрегнат и глух. — Става все по-трудно да удържам прилива.

— Ще трябва — каза Флид. — Още не сме открили нищо.

— Може би няма нищо за откриване — промърмори Иризис. — А може би ще е необходима повече енергия, отколкото тази точка е в състояние да предостави. Какво ще стане тогава?

— Не ми казвай как да си върша работата! Не съм идиот!

Оон-Ми предостави по-силно излъчване.

— Виждате ли нещо? — промълви тя.

— Не. Зойл?

— Нищо, сър.

— Не мога да увеличавам повече — каза Оон-Ми. — С цялото ми уважение, сър, намирам се на предела на силите си.

— Надмини го! — кресна скрутаторът. — Не забравяй, че всички ни грози смъртна присъда.

Зойл изхъхри уплашено.

— Какво искате да кажете? — възкликна Оон-Ми.

— Джал-Ниш ни търси — бързо се намеси Иризис. — Ако успеем да изпълним задачата си, той няма да може да ни докосне и с

пръст. Но ако се провалим, всички ни чака съдбата на скрутатор Флид.
— Тя отпусна ръка върху рамото на момчето.

— Нека се погрижим да не се проваляме! — заяви Ксервиш Флид. — Мога ли да разчитам на теб, Зойл?

Макар и с потрепващ глас, юношата отговори:

— Да, сър.

— Ще опиташ ли още веднъж, Оон-Ми? — продължи с въпросите си скрутаторът. — Трябва да изтъкна, че аз съм този, който поема най-голям риск.

— Ще опитам, сър — тихо отвърна запитаната.

Това не се хареса на Иризис. Оон-Ми беше най-доверената й занаятчия, защото тя познаваше способностите си и никога не ги надхвърляше.

— Не спирай да ми подаваш енергия, докато не ти кажа.

Тези думи на скрутатора я притесниха още повече. В такива обстоятелства можеше да се случи всичко.

Силата се стрелна в увеличен поток.

— Виждаш ли нещо, Аарп? — попита през зъби скрутаторът.

— Не... Засякох съвсем слаба аура, но тя изчезна почти веднага.

— Продължавай, Оон-Ми.

Занаятчията не каза нищо, ала Иризис усещаше как напрежението изкривява полето. Усещането не й се нравеше.

— Увеличи. Увеличи, мътните да те вземат!

Излъчването се увеличи отново. Вече в него ясно се усещаше треперене. По челото на Иризис изникнаха капки пот.

— Достатъчно, сър — просъска тя.

— Не спирайте!

Лошото предчувствие още по-силно захапа Иризис. Треперенето се превърна в разтърсваща вибрация, която би могла да разкъса кланкер.

— Главата ми! Спрете! Спрете! — простена Зойл.

Иризис отново го докосна.

— Всичко е наред, Зойл. Скрутаторът няма да допусне да ни се случи нещо.

Неочаквано вибрацията придоби увеличение в гигантски пропорции. Оон-Ми опита да спре излъчването, ала то бе затворило веригата, излизайки извън контрол. Тя изхриптя. Зойл Аарп рухна на

земята, сгърчен. Иризис можеше да усети яркостта на излъчването върху кожата си.

Скрутаторът се намираше от лявата ѝ страна — тя можеше да види изкривяването в полето. Дъхът му излизаше с накъсано съскане. Иризис долови миризмата на опърлена коса.

— Флид?

Той не отговори. Не можеше. Енергията се обвиваше около него подобно на змия. И в него. Ако Иризис не направеше нещо, всички те щяха да умрат.

Размахът на ръцете ѝ уцели нажежения прибор и го изтръгна от скрутатора. Захвърленото приспособление се удари в стената на пещерата със звън. Деликатните метални нишки се разкъсаха. Кристалите се разпиляха по пода.

Притокът секна моментално, сиянието изчезна. Останаха да се чуват единствено сподавените стенания на Зойл.

— Оон-Ми? — провикна се Иризис.

— Добре съм — отвърна занаятчията между изхрачванията си.

— Скрутаторе?

Първите звуци, отронили се от устата му, бяха неразбираеми.

— Ще оживея — промърмори сетне Флид.

— Зойл? Зойл!

Иризис пролази до младежа. Той легеше на една страна, свит.

— Изглежда е получил пристъп — каза Оон-Ми.

— Точно от каквото имахме нужда. — Скрутаторът отново бе възвърнал обичайната си хапливост.

— Вие го предизвикахте — остро каза Иризис.

— Провалим ли се, *умираме* — рязко заяви Ксервиш Флид. — Успеем ли, *може* и да оцелеем. Това е най-ясният начин, по който мога да ти го кажа. Устройва ли те?

— Но вие му наредихте да рискува живота си. Сторихте същото и с Оон-Ми.

— Е, и? Момчета на неговата възраст всеки ден рискуват живота си в армията.

— Но Зойл не е в армията.

— Само защото разполага с умение, което ни е нужно. Ако се провалим, на *всички* ще се наложи да се сражават, за да оцелеят, включително на хора като теб и Оон-Ми. И като мен!

— Идва на себе си — каза Оон-Ми.
— Крайно време беше! Изправи се, момче, и ни кажи какво си видял.
— Аура, сър — дрезгаво рече занаятчията. — Не се задържа дълго, но образът беше ясен.
— И какво представляваше той?
— Полето. И нещо друго. Две плоскости лежаха в центъра, пресичащи се под прав ъгъл.
— Плоскости?
— Да. По повърхността им се разливаха вълни.
Скрутаторът слушаше изключително напрегнато.
— А сърцевината на аурата?
— Беше странна, сър. За миг видях сянката на лиринкс, обградена от светлина. Зад нея полето изчезваше в някаква дупка. Изтичаше като изтеглено от водовъртеж.
— Полето? — възкликна скрутаторът.
— Виждам движение — провикна се един от останалите на пост войници.
— По-точно? — Флид се обърна по посока на звука.
— Лиринкс. Не, не е сам. Трима са. Отправили са се право насам.
Скрутаторът изруга.
— Напълно очаквано, като се вземе предвид енергията, която използвахме току-що. Колко остава до здрач?
— Почти час — отвърна войникът.
— В такъв случай не можем да сигнализираме на въздухоплава. Мястото подходящо ли е за отбрана?
— Не и срещу трима лиринкси, освен ако не сте в състояние да използвате силата си отново.
— В момента не съм в състояние да прогоня и пеперуда — отвърна Флид. — Ще се отправим към върха. Те ще трябва да напреднат към нас отдолу.
— Освен ако някой от тях не умее да лети — вметна Иризис.
— Това е най-доброто, което можем да направим.
Отправиха се към върха. Оон-Ми водеше Иризис за ръка.
— Постъпи храбро — обърна се последната към занаятчията си.
— Вече ми се струваше, че мозъкът ще изтече през ушите ми.

— Но ти запази самообладание. И издържа.

— Ако не беше намесата ти...

— Нека не говорим за това. Какво правят лиринксите?

Оон-Ми спря, за да се обърне.

— Напредват към пещерата ни.

— Убеден ли сте, че изследването ни ги е привлякло насам, скрураторе? — попита Иризис.

Гласът му дойде иззад нея:

— Да.

— Но как?

— Те бяха открили начин да намират кланкерите ни по аурата, зараждаща се от контролера. Тиан откри брилянтен начин да заглуши това излъчване.

— Отново проклетата Тиан — промърмори Иризис.

— Но въпросът ти ме учудва, Иризис — ледено продължи скрутаторът. — Та нали след кристалната ѝ треска ти се опита да си припишеш откритието.

Тя почувства червенина да плъзва по страните ѝ. Какво я бе прихванало тогава, за да постъпи така?

— Смятам, че някъде тук са оставили наблюдателно устройство, което да засече евентуална наша поява — заключи Флид.

Изкачването беше трудно. Слънцето залезе преди да са достигнали върха. За последния отрязък от ронливия път Иризис бе издърпана с въже. Влажен вятър вееше в тила ѝ.

— Не се движи — каза ѝ Флид. — Този връх не е по-широк от разстлан чаршаф. Направиш ли три крачки в която и да е посока, политаш. Зойл, какво си мислиш, че правиш? Остави камъка.

Изтрополяване.

— Проклет глупак! Не върху крака ми!

— Опитвах се да помогна, сър.

— Остави това на онези, които знаят как.

Иризис можеше да усети пропастта. Зъбите ѝ започнаха да тракат.

Един от войниците запали сигнален фенер. Обърнат към долината, скрутаторът го повдигна високо. Той изпрати поредица проблясъвания, за момент го затвори отново, сетне повтори

последователността. Иризис можа да я разбере по потракването на капака.

— Няма отговор — каза той след дълго чакане. — Къде са лиринксите?

— Продължават да ни следват — каза Оон-Ми. — Почти са на разстояние един арбалетен изстрел.

— Пригответе оръжия.

Изстъргаха мечове. Някой започна да зарежда арбалет. Иризис се чувстваше безполезна — особено когато враговете се намираха достатъчно близо, та потракването на ноктите им да бъде чуто. Само да можеше да вижда... От тази позиция щеше да им даде да се разберат.

Арбалет стреля.

— Пропуснах! — изруга войникът.

— Колко близо искаш да дойдат? — презрително каза скрутаторът. — От упор да им простреляш носа?

— Светлината подвежда, сър.

— Тогава изчакай да видиш ноздрите им и тогава стреляй.

— Не искам никога да виждам лиринкски ноздри — каза Иризис. — Сред тях има ли летци, Ксервиш?

— Изглежда не, но когато се стъмни напълно, ще могат да се изкачат спокойно, без да ги забележим. И тогава, приятели, идва време за вечеря.

Никой не се присъедини към горчивия му смях.

— Внимавайте! — извика Оон-Ми. — Хвърлят скални късове!

Нечии ръце повалиха Иризис на земята. Разнесе се звучен удар, последван от вик на болка. Някой полетя надолу. Сблъсъците на тялото с острия склон долитаха дълго.

— Кой...? — уплашено рече тя.

— Ярл — отвърна Флид. — Беше добър човек. Не поглеждай натам, Зойл.

Последва звук от трошене на кости и шумно хранене. Големи късове месо биваха поглъщани лакомо.

— Клетият — каза Оон-Ми.

— Поне бе умрял преди това — мрачно отвърна скрутаторът. — Не се надигайте. Те ще опитат отново.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Почти се бе смрачило. Лиринксите скоро щяха да нападнат. Войниците все още стреляха, но това не спираше враговете. Ноктите им стържеха върху скалата съвсем близо.

Оон-Ми хвърляше камъни надолу, мърморейки злостно. На върха нямаше достатъчно големи късове, но Иризис пак долови няколко болезнени възклицания.

— Не можете ли да направите нещо, Ксервиш? — попита тя. — Какво стана с прословутата ви скрутаторска магия?

— Изхабих я по-рано.

Самият той също звучеше изчерпан.

— И то напразно.

— Всичко си има цена. Освен това скрутаторската магия има болезнени последици, макар да не обичаме да говорим за това.

— Защо? За да поддържате мита за скрутаторската неуязвимост пред нас, простосмъртните?

— Ти го каза. Какво е това?

Иризис също го чуваше — жуженето на ротор. Появата на въздухоплава породя повей.

— По-живо — кресна Флид. — Лиринксите се хвърлят напред.

Той и спътниците му бързо се заизкачваха по въжената стълба. Иризис бе привързана с въже. Въздухоплавът се отдалечи с по-голяма бързина от пристигането си — това бе показателно за укрепването на полето.

— Ето че научихме нещо — рече скрутаторът, докато помагаше на Иризис да седне в края на каютата.

— Че не е трябвало да се раждаме!

Думите й звучаха горчиво, но не съдържаха такова чувство. Напротив, отдавна не се бе чувствала толкова добре, макар да не можеше да си изясни причината.

— Какво смятате за видяното от Зойл? — продължи тя.

— Че лиринксите са открили начин да източват възловите точки.

— Как?

— Не зная. Известно ни е много малко за начина им на разсъждаване и методите им на работа. Сред тях има мистици, които са не по-малко могъщи от скрутаторите, макар да използват силата си по различен начин.

— Но пак използват полето?

— Да, ала не чрез кристали и контролери.

— Чувала съм за някакви шпиониращи гъбовидни устройства.

— През последните няколко години успяхме да пленим няколко, но не и да научим как функционират.

— Защо не?

— Те са отгледани — или плътформирани — с определена цел, например наблюдение. Но щом ги пленим, те умират, ако изобщо са живи. Като цвете, откъснато от градината му.

— И смятате, че са успели да създадат устройство, което поглъща излъчването на възловите точки?

— Така изглежда. Възможно е кланкерите ни да са претоварили този възел и да са го пресушили, а после лиринксите да са сътворили устройство, което да прави същото. Няма значение. От значение е единствено фактът, че те притежават тази способност.

— Не може да е толкова лесно, иначе щяха да го правят навсякъде. Колко възлови точки угаснаха? Четири в рамките на година?

— Пет, ако броиш възловата точка край фабриката. Макар че нейното излъчване още не е изчезнало напълно.

— Има нещо, което не разбирам — каза Иризис. — Как така въздухоплавът успя да ни отнесе до възловата точка, след като тя бе на практика мъртва?

— Въздухоплавите са построени с максимално олекотена конструкция — роторът консумира изключително малко енергия, хиляди пъти по-малко от нужната на един кланкер. Освен това явно си забравила, че ние използвахме друго поле.

— Какво ще правим сега?

— Продължаваме надолу по крайбрежието, към следващия угаснал възел.

— Далече ли е?

— Ще пристигнем още преди зазоряване.

— Хубаво. — Тя се сви в седалката, но отново се размърда. — Скрутаторе?

— Казах ти, че не е нужно да ме наричаш така, когато сме сами.

— На мен ми харесва. Кара ме да се чувствам... — Иризис замълча многозначително. — Знаете.

— Не искам да зная, защото това не зависи от мен. Какво искаше да ме питаш?

— Как така разполагате с този въздухоплав, след като вече се намирате извън закона?

Той не отговори.

— Ксервиш?

— Все още имам приятели на ключови места. Те полагат усилия за мен.

— Кои са те?

— За теб би било нездравословно да узнаеш.

Иризис се събуди през нощта, установявайки, че въздухоплавът е застинал. Тя беше сама, макар двама да разговаряха тихо пред каютата.

Жената се зае да поправя строшения прибор. Скоро въздухоплавът отново се раздвижи. Приключила с работата си, Иризис заспа.

Събуди я нечие докосване, обявяващо, че са пристигнали. Това бе гласът на Оон-Ми.

— Къде сме?

— Не мисля, че мястото притежава название. Възловата точка се намира навътре в сушата от селище на име Фад — отвърна занаятчията и я преведе върху камениста земя. Валеше. Въздухоплавът се отдалечи, разпръсквайки капки с ротора си.

— Този възел е асоцииран със скалиста верига, простираща се от крайбрежието — обясни гласът на Флид. — Тук е доста високо, в ясните дни може да бъде видян океанът. Стига, разбира се, човек да може да вижда.

Иризис, отдавна привикнала към провокациите му, не реагира.

Възловата точка се оказа изцяло угаснала. Не се виждаше никакво поле. Не успяха и да породят аура, въпреки че вече познаваха процеса — не разполагаха с енергия, която да използват.

— Сигурно тукашният възлопресушител все още е активен — каза Флид.

— Ще го потърсим ли? — попита Оон-Ми.

— Би могъл да се намира навсякъде по протежението на тези възвишения, а те се простират на тридесет левги. Възможно е да търсим с години и пак да не го открием.

— Значи от това място няма да научим нищо ново? — рече Иризис.

— Уви, не.

— Какво правехте през нощта, Ксервиш? Когато въздухоплавът спря?

— Трябваше да изпратя скит до един от сътрудниците си, за да предам какво сме открили до този момент. Това е цената на поддръжката, която получаваме.

— Надявам се не сте казали къде сме и къде отиваме.

— Все някому трябва да се доверя.

— Тогава се надявам, че въпросният човек заслужава доверието ви.

Започнаха да претърсват близките околности, за да запълнят времето до здрачаване, когато щяха да сигнализират на въздухоплава. Иризис изчакваше, приседнала на една скала, прихлупила качулка ниско над очите си, за да скрие лице от ръмежа, когато я осени мисъл.

— Скрутаторе? — провикна се тя. — Някой знае ли къде е скрутаторът?

— Изчезна в гората — отвърна един от войниците. — Сигурно сече зад някое дърво.

— За твоє сведение се опитвах да възстановя разположението на точните граници на полето — важно заяви Флид, приближил се в гръб. — Какво има, Иризис?

— Ако някъде тук е разположен възлопресушител, къде източва цялата тази енергия? И какво става, когато тя бъде изхвърлена? Такъв прилив трябва да има някакъв ефект.

За момент настъпи пълна тишина. Сетне Флид я сграбчи за ръката и я разтърси развълнувано.

— Брилянтно! — възкликна той. — Наистина трябва да отива някъде, не може да изчезва без следа. И не само следа — на мястото,

където енергията бива изхвърлена, ще се случват странни неща. Няма да е трудно да открием такова място.

— Как ще го открием?

— Местните жители трябва да знаят. Първо бих разпитал тукашния следовател или перквизитор, тяхно задължение е да знаят за странни и необясними неща. Ако прелетим над стръмнината, също бихме могли да открием нещо, макар че времето е от значение. Веднага щом се смрачи, ще дам знак на въздухоплава. По време на обратния път ще имаме хубава възможност да огледаме, защото посоката съвпада.

Думите му я притесниха.

— Какъв обратен път? Къде отиваме сега?

— Връщаме се във фабриката, за да проверим тамошната възлова точка.

— *Фабриката?* Да не сте се побъркали?

— По-тихо! Останалите ще те чуят. Да, фабриката. Нямаме избор, Иризис. Само конкретно доказателство би могло да ме спаси. Трябва да видя гаснещ в момента възел, за да разбера какво става. Мъртвите точки с нищо не ни помагат.

— Когато Джал-Ниш ни залови, ние ще бъдем мъртвите.

Иризис добре знаеше, че веднъж наумил си нещо, скрутаторът не може да бъде разубеден, затова и не направи опит да го убеждава. Прекалено много се страхуваше. Изкуфял старец и сляпа жена — страхотен екип! Джал-Ниш сигурно трепереше от ужас.

По време на прелитането не забелязаха никакви необичайни прояви, макар че, както отбеляза скрутаторът, напълно възможно бе изтичащата енергия да е насочена под земята.

Той дойде при Иризис през нощта. От нервност тя не бе могла да заспи.

— По-добре да поговорим за предстоящата задача — каза Флид.

— Вие говорете! Аз нямам никакви идеи и съм прекалено уплашена да мисля за нещо различно от мъчителния начин, по който ми предстои да посрещна смъртта!

— Успехът е постижим.

— Радвам се. Постигнете го. Аз си отивам вкъщи.

Ксервиш Флид се изсмя.

— Говоря сериозно, скрутаторе. Всеки си има предел и аз достигнах своя. Не мога да го направя. Ако не ви е направило впечатление, сляпа съм.

— Трябва да го направим. Войната зависи от това.

— Искате ли да ви кажа нещо?

— Какво?

— Въобще не ме е грижа за войната. Аз бях дотук. Ако това означава, че всички ние ще бъдем изядени от лиринкси, така да бъде. Не виждам с какво те са по-лоши от вас, скрутаторите, и света, който сте създали — екзаминации, размножителни палати и правила как да си почешеш носа. Това не е живот, а мъчение. И аз не мога да го търпя повече. Вече ми е все едно, скрутаторе!

Той се отдалечи, за да се появи обратно след около час:

— Не отиваме във фабриката. Поне не веднага.

— Значи все пак сте се вразумили.

— Не, ти ми показва, че вече не мога да разчитам на теб и че ще трябва да открия друг начин.

Флид отново я остави. Иризис не каза нищо. Думите му я бяха жегнали дълбоко през пристъпа на самосъжаление. Тя го бе провалила. Никой досега не ѝ бе казвал нещо толкова лошо.

Пипнешком Иризис напусна кабината и продължи, вкопчена за въжените перила. Роторът се въртеше тихо. Когато достигна кърмата, ръката на скрутатора — разпозна я по допира — я улови.

— Ако продължиш, ще се озовеш във въздуха — грубо рече той. — И тогава няма да имам никаква полза от теб.

— Съжалявам. — Иризис се притисна до гърдите му. Флид я обгърна с ръце. — Просто не разполагам с вашата сила, Ксервиш.

— Не съм толкова силен, колкото си мислиш.

— Как възнамерявате да разчетем възловата точка на фабриката?

— Във всеки случай не възнамерявах да приземим въздухоплава пред портала на завода и да помоля Джал-Ниш за помощ. Ти какво предлагаш?

Жената помълча за момент.

— Какво ще кажете за стария вход, през другата мина?

— Мисля, че отдавна е блокиран.

Тя обърна лице по посока на въздушната струя на ротора. Златиста коса се разля зад нея.

— Има и други входове, по-високо, но несъмнено ще са охранявани. Освен това асансьорите са единственият начин да се спуснем.

— Тамошните пазачи надали ще са бдителни като колегите си от главната шахта.

— А и под земята ще ни е по-лесно да използваме някаква измама — додаде Иризис.

— Ще се разпоредя. — Флид я остави и пое към пилота.

Иризис продължаваше да се измъчва от безпокойство. Може би скрутаторът не се нуждаеше от по-обстойно планиране, но самата тя обичаше да организира всичко до най-малката подробност, а също и да изготвя резервни варианти — в случай че нещо се обърка. Без това си изчерпателно усърдие надали в момента щеше да се намира сред живите.

Точно преди зазоряване въздухоплавът спусна нея и скрутатора отвъд върха край фабриката. Двамата бяха решили да тръгнат сами, защото не се осмеляваха да вземат други придружители в подземията.

Цял ден се криха в един изоставен тунел, а по здрачаване се отправиха към един от входовете, затулен с решетка. Миналата есен кланкерите бяха използвали този път, за да пресекат планината.

С помощта на някаква магия от страна на Флид, която той не обясни, двамата без проблем избегнаха самотния пазач и се озоваха вътре. Тези тунели бяха станали безполезни още преди век, само че все още стояха незапълнени. Иризис и скрутаторът успешно достигнаха първо ниво. Тук започваха същинските им проблеми: единственият източник до долните нива бе въженият асансьор, а той щеше да бъде по-сериозно охраняван.

— Човек би си помислил, че ще вземат да разчистят — отбеляза Флид, след като Иризис се спъна последователно в окъсано въже и счупена ръчна количка, пълна с окъсани работни престилки.

— Миньорите не са големи привърженици на чистотата.

— Спри! — рязко просъска скрутаторът. — Асансьорът е точно зад ъгъла.

Той безшумно се промъкна напред и се върна до нея.

— Пазачите стоят нащрек.

— Нали сте мистик?

— Не мога да ги зашемета, иначе Джал-Ниш скоро ще узнае, че сме тук. А работата ни ще отнеме часове.

— Използвайте някаква илюзия.

— Никога не съм бил особено добър в този раздел от Изкуството.

— Прекрасно! — промърмори тя. — Тогава какво ще кажете за диверсия?

— Предлагаш ли нещо конкретно?

— Един пожар би изплашил войниците.

— Мен също.

— Малък пожар. С много дим.

— Миньорите ще дотичат. Няма да успеем да се спуснем.

— Не мисля, че в момента мината работи — рече Иризис. — Не чувам нищо.

— Добре. Зная точно от какво се нуждаем. Ела.

С фенера си Флид подпали мазните миньорски престилки, сетне сложи част от въжето вътре и изчака да се убеди, че нишките му ще се запалят.

— Само се притеснявам, че това ще изглежда подозрително — каза тя.

— Мазната тъкан може да пламне сама.

Двамата се приближиха до асансьора от друга посока и зачакаха. Скоро по тунела се разнесе дим. Първият пазач усети миризмата и с крясъци, оповестяващи пожар, се затича към изхода. Още двама го последваха.

— Май няма други — каза Флид след малко.

— Струва ми се прекалено лесно.

— Може би наистина е. Да не губим време.

Скрутаторът ги спусна до девето ниво. Струваше им се, че манивелата скърца оглушително.

— Знаете ли пътя до кристалното находище?

— Разчитах ти да ми кажеш — каза Флид. — Никога не съм бил там.

— Забравяте, че ме ослепихте.

— Останала си без зрение, а не без мозък. Просто ми кажи последователността на завоите.

Това се оказа по-трудно от очакваното. Иризис не бе свикнала да обръща подобно внимание на пътя си, а когато се опита да си го представи, само се обърка още повече. Наложиха се скрутаторът да я успокоява, за да може тя да уталожи паниката си и да продължи. Така изгубиха ценни минути.

Подземието не ѝ харесваше. Слепотата сред тунелите съумяваше да бъде по-потискаща и от предишното ѝ лутане сред мрака. Но накрая попаднаха на ямата, през която миньорите се бяха спуснали до масивния кристал. Помпите работеха тромаво, захранвани от отслабващото поле.

Скрутаторът подсвирна.

— На това му казвам аз гледка!

— Престанете! — раздразнено каза Иризис. — Такова удоволствие ли ви доставя слепотата ми?

— Кристалът е огромен — съвършена призма от кристал, висока колкото теб.

— Кое то не означава, че от него има полза — изсумтя жената. — Повечето кристали са безполезни.

— Не и този. Дори и аз мога да усетя. Да се захващаме за работа. Открий полето, бързо.

С помощта на индикатора си Иризис го видя веднага.

— Слабо е.

Излъчването потрепваше и бе трудно за наблюдаване. Сдобиването с ясен образ се оказа неочаквано трудно.

Усилията ѝ се примесиха с необяснимото чувство, съответстващо на нечие наблюдаване от разстояние. Но кой би могъл да я гледа през тонове скала? Тя отпусна глава върху камъка, стараяйки се да се съсредоточи по-силно.

— Какво беше това? — прошепна Иризис и рязко се обърна.

— Кое?

— Стори ми се, че чух нещо.

— Аз не чух нищо.

Тя се отдели от скалата и направи няколко крачки. Оказа се, че направило то ѝ впечатление не бе звук, а неговото отсъствие.

— Помпите спряха.

— От дъното се издига вода — каза Флид. — Провери полето.

Иризис опита.

— Няма поле, Ксервиш.

— Ако този кристал действително е възловата точка, толкова близо до него трябва да има *някакво* излъчване.

— Няма.

— Само преди минута имаше.

— Е, сега е изчез... — Помпите забучаха отново. — Не разбирам. Как е възможно преди малко да има лъчение, а в следващия момент да изчезне? Освен това... изпитах странно усещане. Сякаш бях наблюдавана от много далеч.

— Може би лиринксите наблюдават. Възможно е да са те усетили и да са усилили влиянието на възлопресушителя.

— Няма ли начин да го открием?

— Ще са го скрили на някое място, което да не буди подозрение. Не е нужно да е разположен близо до възела, макар че близостта помага.

Помпите отново спряха. От дъното на ямата се разнесе свистене — струйки вода си проправяха път през металния ръкав. Звукът стана пронизителен, насетне примесен с остро дрънчене.

— Какво става? — прошепна тя.

— Болтовете изскачат — каза Флид. — Металните укрепления на ръкава се разпадат.

Възловата точка бе напълно угаснала — не можаха да извлекат никаква енергия, за да предизвикат отделянето на аура.

— Сега какво? — попита Иризис.

— Не можем да направим нищо, докато няма поле. Ще трябва да изчакаме. Ако излъчването се появи отново, макар и за минута, ще опитаме пак. Междувременно нека обиколим. Възможно е да открием нещо.

Двамата поеха по тунела. Иризис се опитваше да визуализира евентуално изтичане, а скрутаторът впрягаше уменията си на мистик. Натъкнаха се на срутване, сложило преждевременен край на диренето им.

— Толкова усилия за нищо — рече Иризис, докато вървяха обратно.

— О, не бих казал — заяви Джал-Ниш, изникнал иззад скална колона. Светлината на фенер обливаше маската му. Дупката, която

скрутаторът бе прострелял в лицето му, все още стоеше. — Прояви ли човек търпение, усилията му неизменно биват възнаградени.

ДВАДЕСЕТ

Искаше ѝ се да умре. *И още по-добре*, помисли си Иризис, *защото точно това ми предстои.*

Флид се засмя сухо.

— *Временен скрутатор* Хлар. Радвам се да ви видя отново. Изглеждате добре.

— Никога не съм се чувствал по-добре. Защо се върна?

— За да се убедя в причината за отслабването на възловите точки.

Единственото око на Джал-Ниш се присви.

— И каква е тя?

Не му казвай, молеше се Иризис. *Това е единственият ти коз.*

— Лиринксите източват полето от тях.

Смехът на Хлар я накара да настръхне.

— Вярвам, че вече отхвърлихме тази възможност, Ксервиш. Вече е прекалено късно. Сега ти не си скрутатор, не си дори и гражданин. Ти си *нищо*! Никой не се интересува от думите ти. Как ти се струва това? Оскърбително? Ти си невидим, Ксервиш.

— Предвид нещата, които скрутаторите ми причиниха като млад, нямам никакво желание да остарявам сред тях.

— Виж ти. Не бях останал с подобно впечатление.

— Не е трудно да бъдете заблуден, Джал-Ниш. Несъмнено сте брилянтен, но виждате само нещата, които се намират право пред вас.

Хлар се прозина.

— Все същите псевдоостроумни и беззъби подмятания. В един момент става отегчително, Ксервиш.

Последва дълго мълчание, по време на което Иризис бе сигурна, че чува някакво цъкане. Дали не идваше от кристала? Тя се опита да узнае повече, но индикаторът не ѝ показва нищо.

— Но на теб, Иризис, съм готов да предоставя втори шанс. Едва при последното ти бягство осъзнах същинската ти талантливост. Нужни са ни хора като теб.

За какво говореше той? Сигурно за начина, по който бе използвала полето срещу онази гадателка.

— Приеми, Иризис — с привиден шепот заяви Флид. — Това е единственият ти шанс.

— Зная що за човек си, Джал-Ниш — каза тя. — Мислиш ли, че бих се оставила в ръцете ти?

— Но ти вече се намираш в тях. Не съм дошъл сам. Как смяташ, че ви открих толкова бързо?

— Не се съмнявам, че предстои да обясните — подметна Ксервиш Флид. — Вие никога не пропускайте да демонстрирате замислите си.

— Нещо, което ти никога не правиш! — изръмжа Хлар. — Нямах избор, Иризис. Така или иначе ще дойдеш с мен. Но за теб ще е по-леко, ако се съгласиш доброволно.

— Няма да си правя труда — отвърна Иризис колкото се може по-небрежно, следваща примера на Флид. — Все пак благодаря.

Джал-Ниш сигурно бе очаквал подобен отговор. Той щракна с пръсти. Разнесоха се стъпки.

— Шестима войници, въоръжени с арбалети — прошепна Флид в ухото ѝ. — И Юлия е зад тях.

Разбира се. Юлия можеше да открива хора, притежаващи талант за Изкуството. Достатъчно бе Джал-Ниш да ѝ нареди да следи за тях. Защо Флид не беше осъзнал това? Защо тя самата не се бе досетила?

— Това е грешка — каза Флид. В гласа му се долавяше отчаяние, което Иризис никога не бе чувала преди. Надяваше се то да е преструвка. Не ѝ се вярваше той да е слязъл тук без план за бягство. Дано да беше така, защото на нея не ѝ хрумваше нищо.

— Трябва да призная, че съм изненадан — рече Джал-Ниш. — Великият скрутатор си позволил да попадне в ситуация, от която няма измъкване. Това не е типично за теб, Ксервиш.

— Само приятелите ми ме наричат Ксервиш — отвърна Флид, отново овладял гласа си.

— А аз никога не съм бил част от тях, нали, Флид? Още от момента, в който станах перквизитор, ти правеше всичко по силите си, за да ми попречиш.

— Това е част от изпитанието. Всички онези, които се стремят към скрутаторския пост, трябва да го преминат. Благосклонността на Съвета не може да бъде купена. Знаех, че ще се издигнете до настоящото си ниво на некадърност и без моята подкрепа.

Джал-Ниш не показва да се е раздразнил.

— Очаквах повече от теб, Флид. Но пък не всички съумяват да продължат нагоре. Други политат обратно към дъното.

— Здравей, Юлия — каза Ксервиш Флид, обръщайки се към дребната жена.

Изглежда тя не бе осъзнала, че ги е предала, защото без никакво притеснение отвърна:

— Здравей, Ксервиш. Къде беше?

— На много места. Посетих няколко възлови точки, които бяха угаснали. Знаеш ли какво е възлова точка?

— Разбира се. Място в земята, от което идва енергия, като това тук. От него се разгръщат всякакви полета...

— Как така *всякакви полета*? — прекъсна я Джал-Ниш.

Юлия направи крачка назад. И сляпа, Иризис можеше да усети паниката ѝ. Джал-Ниш бе ужасявал Юлия още преди деформацията си.

— Т-тази възлова точка има четири — каза тя. — Слабото, което вие наричате *полето*. То сега е мъртво — ноктестите са го източили. Но има още три, много по-могъщи. Те са като стени, преминаващи една през друга.

Джал-Ниш изрева от гняв.

— Превъзхождащите излъчвания! Търсим ги в продължение на сто години! Защо не си ми казала досега?

Флид се изкиска. Юлия мълчеше. Вече бе научила по трудния начин, че отговорът „Защото никой не ме е питал“ не се приема.

— Виждаш ли тези три полета и сега? — продължи Хлар.

— Да! Те са много ярки.

— Ами ти, Иризис? И какво е станало с очите ти?

— Глупавата крава се ослепи в акведукта — каза Флид.

Джал-Ниш се засмя презрително.

— Слепец води сляпа. Е, Иризис?

— Никога не съм виждала друго излъчване, *освен полето*.

Но тогава тя си припомни думите на Зойл Аарп за аурата на възела в Миниен.

— Флид?

— Изкушавам се да отвърна положително, за да ви подразня. И аз никога не съм ги виждал. Но щом Юлия казва...

— Зная, че на нея може да се разчита — прекъсна го Хлар.

— Юлия — каза Флид, — виждаш ли възлопресушител някъде наблизо?

Мълчание.

— Говори, перцепторе! — викна Джал-Ниш Хлар. — Има ли?

— Да — прошепна тя.

— Къде? — Хлар звучеше изненадан.

— Нагоре по тунела, отвъд срутването.

— Войници! — гръмко нареди бащата на Ниш. — Вържете ги.

Иризис очакваше Флид да атакува, но скрутаторът не направи нищо, така че тя протегна ръце. Грубо въже стегна китките й.

— Доведете ги!

Двамата бяха поведени по тунела. Рачешките стъпки на Флид трополяха до нея.

— Стигнахме срутването — каза скоро той.

Иризис приклепна на земята. Стори й се, че войниците отместват скалите в продължение на цяла вечност.

— Почти е готово — прошепна Флид в ухото й.

Част от скалния таван се срути с пукот, разклащайки земята под нозете им.

— Никое от парчетата не падна върху главата му — със съжаление събщи Ксервиш.

Войниците отместиха и тези отломки. След ново безкрайно чакане Флид събщи:

— Продължаваме.

— По-живо! — кресна Хлар.

— Таванът ми изглежда малко нестабилен — с насмешка отбеляза Ксервиш Флид. — На ваше място не бих бързал толкова.

— В такъв случай вие двамата ще преминете първи. Войници, бъдете нащрек. Наоколо може да има лиринкси.

Флид закрачи през разчистения проход, последван от войниците. Тъй като нищо не се случи, Хлар ги разбути и сам пое напред:

— Махни се от пътя ми, дъртако.

Вървяха още двадесет минути, поне доколкото Иризис можеше да прецени, когато се разнесе нечие възкликание.

— Какво е това? — промърмори Джал-Ниш. — Бан и Морд, вървете да проверите.

Ръката на Флид сграбчи Иризис болезнено силно.

— Какво има, Ксервиш?

— Да изчакаме Джал-Ниш да ни каже — тихо отвърна той.

Иризис изпитваше странно усещане, непознато до този момент: месните слоеве под кожата ѝ бяха изпълнени с вибрация. Ако докоснеше ръката си, можеше да усети раздвижването под кожата. Червата ѝ започнаха да къркорят.

— Самата скала се движи — удивено каза Джал-Ниш. — Сякаш тече, разтяга се и кипи много бавно. Никога досега не бях чувал за подобно нещо.

— Съветът също — вметна Флид. — Скрутаторите ще искат да знаят какво го причинява. Жалко, че ви липсва смелостта да се сдобиеете с това знание.

— Ще видим! — изсумтя Хлар.

— Какво правите? — прошепна Иризис.

— Опитвам се да спася старите си кости. И твоята кожа — отвърна ѝ Флид.

— Притежавате изключително красноречие.

— Вие елате с мен — обърна се Джал-Ниш Хлар към четирима от войниците. — А вие двамата не изпускате затворниците от очи, особено ходещия труп. Ако се опита да шавне, тропнете го по главата.

— Джал-Ниш и войниците се отдалечават — каза Флид.

— Виждате ли възлопресушителя?

— Не.

Вибрирането под кожата ѝ изчезна, а после се появи отново, в друга посока. Усещането бе неприятно с необичайността си. Пред очите ѝ блеснаха искри. Около синусите се разтече сърбеж. Вътрешностите ѝ отново се разместиха с къркорене. По хранопровода ѝ плъзна стомашен сок. Вероятно това бяха ефекти от нереалността на възлопресушителя, оказващ и върху нея влияние като върху скалата.

— Какво ще се случи сега, Ксервиш? — Гласът ѝ звучеше накъсано.

— Нямам представа — отвърна скрутаторът, макар Иризис да бе сигурна, че това е лъжа. — Джал-Ниш се отдалечи на около тридесет крачки. Там е мъгливо, но мъглата прилича на гранит. Почти не мога да го различа.

— Виждам възлопресушителя! — долетя викът на Хлар. Накъсано ехо се нахвърли върху думите му.

— Как изглежда? — провикна се Ксервиш Флид.

Подобно на развълнувано дете, Джал-Ниш трябваше да сподели откритието си с някого, пък дори и враг.

— Прилича на... на сияеща гъба с дупка в горната част. През нея прелитат течения, в които проблясват искри. Като искрите на огън.

— На ваше място не бих се приближавал прекалено — предупреди Флид.

— Не се съмнявам! — презрително отвърна Хлар. — Войници... Той млъкна.

— Какво стана? — попита Иризис.

— Не зная.

Отново се разнесе викът на скрутатор Хлар:

— Удивително!

— Какво виждате? — провикна се Флид.

— Това...

За втори път Джал-Ниш не се доизказа. Но този път паузата бе заменена с виковете му за помощ.

— А сега какво стана? — поинтересува се жената.

— Джал-Ниш пропадна през пода. Или в пода.

— В скалата?

— Ти се чудеше къде възлопресушителят насочва извлечената енергия. Сега вече знаем. Създава се изменение в закономерностите на самия свят.

Други гласове се присъединиха към призива за помощ на Хлар.

— Вървете да им помогнете — обърна се Флид към двамата войници.

Разнесе се писък, секнал по средата.

— По-живо! — тросна се скрутаторът.

Войниците се затичаха.

— Да вървим — каза Флид. — Води, Юлия.

Тримата се впуснаха в обратна посока. Теглената Иризис непрекъснато залиташе и се препъваше. Пътят бе дълъг. Докато стигнат разчистеното срутване, сляпата жена бе цялата в синини.

— Почакайте — задъхано рече тя. Сърцето ѝ биеше лудо. — Трябва да спра за миг.

— Чуваш ли това? — Въпросният звук бе далечен рев. — Той ни следва. Върви!

Продължиха. Коленете на Иризис се подгъваха като желирани, но поне чудатото треперене бе спряло.

— Още колко остава до асансьора? — попита тя.

— Прекалено много.

— Дали ни настигат, как мислите?

— Не мога да преценя — изсумтя скрутаторът. — Просто върви!

И Иризис продължи да тича сред празнота. При един завой си удари коляното в скала и проплака от болка.

— Какво има?

— Нищо, само счупена капачка! — процеди през зъби тя.

— Изкачвал съм планини и в по-лошо състояние. Стегни се.

— Противен човек. Когато излезем, ще ви хвърля най-големия пердах, който някога сте яли.

— Пердах? — Флид се усмихна. — Звучи обещаващо.

След известно време той каза:

— Асансьорът не е далече.

— Къде е Юлия?

— Пред нас. Не се притеснявай за нея. Тя знае как да се грижи за себе си.

— Но знае ли как да се грижи за нас?

— Какво искаш да кажеш?

Преодоляваха последния ъгъл. Флид започна да се смее.

— Какво е толкова смешно?

— Стигнахме асансьорната шахта. Не мърдай. Смешното е, че асансьорът не е тук. Юлия се е качила без нас.

— Повикайте я обратно.

— Юлия? — ревна скрутаторът. — Спусни асансьора веднага!

Мълчание, накъсвано от тичащи крака.

— Юлия?

Тя отново не отговори, но въжето започна да се движи надолу. Иризис чуваше как то разсича водата, почти достигаща входа на нивото им.

— По-бързо!

Юлия изскимтя. Стъпките звучаха все по-близо. Ослепялата жена можа да различи хрипливия дъх на Джал-Ниш. Проклятие. Значи все пак бе успял да се измъкне.

— Кошът е тук — рече Флид, освободил ръцете си. Той помогна на Иризис да се прекачи през ръба, срязва вървите ѝ и постави ръцете ѝ върху манивелата. — Щом ти кажа, започваш да навиваш с все сила.

— Спрете! — задъхано кресна Хлар. — Спрете или ще стреляме! Кошницата се залюля под скока на Флид.

— Върти! Само двама са, Джал-Ниш и един от войниците.

Иризис напрегна сили и кошът полетя нагоре.

— Застреляй ги! — ревна Джал-Ниш. — Застре... Къде е арбалетът ти, войнико?

— Пропадна, сър, докато ви изтегляхме. Простете, сър...

— Безполезен глупак! — изпищя Хлар. — Те се измъкват!

Ксервиш Флид се пръскаше от смях.

— Сбогом, Джал-Ниш. Не забравяйте да споменете за това в следващия си доклад до Съвета. Аз със сигурност няма да пропусна.

Вече приближаваха най-горното ниво. Флид се провикна към войниците:

— Джал-Ниш е в беда. Слезте да му помогнете.

Пазачите започнаха да шепнат оживено помежду си. Ксервиш Флид не се ли намираше вече извън закона?

— По-бързо! — кресна скрутаторът, докато помагаше на Иризис да излезе от коша. Свикнали да се подчиняват безпрекословно, войниците изпълниха нареждането.

Когато се спуснаха долу, Флид преряза асансьорното въже.

— Добра работа свършихме — заяви той и със самодоволно подсвиркване пое нагоре по тунела.

Без проблеми напуснаха мината през същия път, по който бяха влезли. Вън скрутаторът даде сигнал и въздухоплавът се спусна да ги вземе.

— Какво правим сега? — попита Иризис, настаняваща се върху платнената седалка. Юлия вече бе заела мястото си, свита в ъгъла.

— Ще пуснем на свобода всички Джал-Нишови скитове, за да си осигурим няколко дни, ще оставим Оон-Ми и Зойл в някоя безопасна фабрика, а после ще отидем на една среща — рече Флид. — Не зная какво ще открием там. Как са очите ти?

— Как мислите, че са? — остро отвърна тя.

— В последно време проверявала ли си състоянието им?

— Не. Защо да го правя?

Ксервиш Флид свали превръзката и подплънките. Те бяха залепнали и Иризис изохка.

— Виждаш ли нещо?

— Не мога да си отворя очите.

Клепачите бяха притиснати един към друг, залепнали от някакъв жълтеникав секрет. Скрутаторът нареди да му донесат купа с вода и ги проми.

— Опитай сега.

Иризис разтърка очи, отвори ги и се взря в посоката, в която смяташе, че се намира Флид.

— Все още не виждам нищо.

— Няма как да бъде иначе. Взираше се в тъмнината. — Той я обърна.

Жената се втренчи в него, а очите ѝ започнаха да се насълзяват. Бавни струйки се стекоха по бузите ѝ.

— Не е възможно да съм чак толкова грозен — сопнато отбеляза Ксервиш Флид.

— Виждам! — възкликна тя. — Виждам!

При което го прегърна и продължи да ридае от облекчение.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Гилаелит чу как Тиан се провиква, когато тетраподът ѝ политна назад. Чу и тътнежа на свличаща се скала. Сетне лиринксите го повдигнаха рязко — звукът на крилете им изцяло узурпира слуха му. Тетрархът напразно се опита да се измъкне, притеснен от представата за окървавената Тиан, лежаща върху склона на кратера. Заради нахлузената му качулка не виждаше нищо.

Дълго време летяха сред облаците — можеше да усети профучаващата край него студена влага. Дрехите му прилепнаха, от качулката покапаха капчици върху врата му. Огромните криле не спираха да разсичат въздуха. Един от лиринксите се провикна и запитаният му отвърна остро. Размяната протече на лиринкия език, непознат за Гилаелит. Но по тона личеше, че се разразява спор, в чийто край създанията започнаха да се спускат. Въздушното течение изтръгна качулката от лицето на тетрарха и той можа да види кръгло плато от тъмна скала, израстващо сред гората. Възползващи се от термалите, лиринксите се приземиха близо до ръба.

Едно от създанията остана да държи въжето на Гилаелит, а останалите три продължиха спора си. Скоро женски лиринкс стисна китките му и го погледна в очите.

— Докато се издигахме, ти изкрещя име, „Тиа...“. Занаятчията Тиан от Тикси ли имаше предвид? Онази, напуснала Тиртракс с летящ конструкт? Не лъжи. Аз умея да разчитам истината.

Гилаелит се поколеба прекалено дълго, преди да отговори:

— Не. Зовях Тиауни, сакатата ми дъщеря.

Оранжеви петънца се появиха върху ръцете ѝ.

— Той лъже — провикна се тя към останалите. — Наистина е била занаятчията, която търсим. Мунанд, върни се да я вземеш.

Най-едрият от лиринксите, мъжки с яркочервен гребен, се издигна с помощта на течението и се отправи на север. Женската отново дръпна качулката на Гилаелит и я завърза. Полетът продължи още много часове, отново през влажните облаци.

Несъмнено лиринксите го бяха отвлекли, за да използват Изкуството му. У Гилаелит се зараждаше определен интерес. С какво

точно бе привлякъл вниманието им? И ако получеха исканото, какво щяха да направят после? Може би щяха да го изядат. Но първо щеше да им се наложи да го надхитрят. Тетрархът не можеше да си представи по-голямо предизвикателство. А той обожаваше предизвикателствата, макар че конкретно това касаше самия него.

Лиринксите продължиха да летят и след смрачаване. Едва около среднощ се настаниха на една планинска скала. Гилаелит получи храна и му бе позволено да легне, като преди това въжетата му бяха прилежно проверени. Тетрархът почти не спа. С известна насмешка над себе си осъзна, че изпитва притеснение за Тиан, породено не само от евентуалната ѝ полезност. Не беше и притеснението, което би изпитвал за добруването на верен слуга. Беше нещо по-силно и по-дълбоко. Той наистина бе загрижен за нея.

Гилаелит изследва странното усещане през всички часове на мрака, но на разсъмване бе все така объркан. Лиринксите отново се издигнаха в полет, продължил цял ден. В определен момент тетрархът задряма, за да се събуди сред мрак. Долови миризмата на асфалт, усети излъчването на превъзхождащи сили. По заобикалящия го въздух можа да определи, че се намира в пещера или подземие.

Защо лиринксите търсеха Тиан? Може би във връзка с плътоформирането, а може би с таптера. Ако тя бе оцеляла при падането, в момента сигурно лежеше безпомощна върху склона, очакваща да умре от глад и жажда. За предпочитане беше лиринксите да я доведат тук, каквато и да бе целта им.

Гилаелит беше безпомощен, защото матемантията не можеше да бъде използвана офанзивно. Геомантията би могла да му бъде от полза, но не и без помощта на определени кристали или артефакти. А тетрархът не разполагаше с тях.

В скалите около него имаше кристали, но те не притежаваха нужните геомантични свойства. Все пак съществуваше един начин: сред множеството измъчващи го болестки се подреждаха и камъните в жлъчката. Те трудно можеха да бъдат наречени кристали, но пък намираха известна употреба в Тайното изкуство. Освен това нищо не би било синхронизирано по-пълно с него от образуване, сформирало се в собственото му тяло.

Гилаелит откри най-големия камък и го събуди. Образуването не бе подходящо за целта, тъй като не съдържаше никаква сила, но пак

спомогна за усиляване на възприятията.

В самото му съзнание се образуваха образи на течения, разливащи се като огромен червен фонтан, а също и формата на яма. Тук имаше възлова точка, силна и нестабилна. Но в сегашното си състояние Гилаелит не можеше да научи повече. Сигурно бе доведен в Снизорт, място, прословуто със смолните си ями.

Бе поведен надолу през множество стъпала, по протежението на тунели, вонящи на битум, а накрая през поредица тежки врати, отвъд които миризмата ставаше все по-слаба. Тук въздетата и качулката бяха свалени. Светлината на фенер за момент го заслепи.

— Какво желаете от мен? — любезно попита той. Гилаелит бе винаги любезен, когато не знаеше с какво си има работа.

Възрастен женски лиринкс отвърна:

— Аз съм Гирил, матриарх на Снизорт.

Гласът ѝ бе необичайно мек за лиринкски. Освен това тя говореше езика удивително добре, макар и с известна безизразност.

— Матриарх! В такъв случай вие сте върховната владетелка на лиринксите?

— Ние нямаме върховни владетели, *тетрархо*. Работим задружно, за да постигнем целите си.

— Откъде ме познавате? — сепна се той.

— Срещата ни бе неизбежна.

— Защо сте се настанили в такова противно място?

— То заема жизненоважна част от цикъла ни на живот. Историите, както ги наричате вие.

Това беше безсмислено. Как бе възможно Снизорт да бъде част от Историите на лиринксите? Освен ако Гирил не визираще нещо, случило се в близкото минало.

— Ти познаваш земята и силите, които я подхранват, тетрархо — продължи тя. — Ние искаме да узнаем повече за това място.

— И какво общо има това с мен?

Тя погледна към гърба му. Четирима лиринкси стояха зад него, извадили нокти, готови да реагират при най-малка необходимост.

— Изгубихме нещо в Голямата сълзевина. Много бихме искали да си го върнем.

— Голямата сълзевина?

— Да. Източникът на асфалта в Снизорт.

— Какво е то?

— Не мога да кажа.

— Голямо или малко?

— Достатъчно голямо.

Гилаелит потърка ъгловатата си брадичка, стараещ се да осмисли случващото се.

— Какви са размерите на тази сълзевина?

Гирил размени няколко думи с останалите лиринкси. Дребна женска пристъпи напред.

— Голямата сълзевина притежава следната форма. — Тя очерта неравен овал на пода, сетне в единия край на очертанията прибави втори, по-малък. — Дълга е левга и четвърт, седем осми широка.

— А каква е дълбочината?

— Не знаем. Може би левга, може би повече.

— Какво и къде е било изгубено?

Женската понечи да отговори, но млъкна. Гирил я избута встрани.

— Не можем да ти кажем това.

— Няма значение — отвърна Гилаелит. — Важното е да зная къде е било изгубено. И кога.

— Доколкото съм в състояние да преценя, близо до центъра. — Гирил посочи с чупливия си жълтеникав нокът. — Някъде в тази зона.

— Колко голямо е било? Ако е било дребно, шансовете за евентуално откриване са нищожни.

— По-голямо от селска колиба.

— Преди колко време?

Сега самата Гирил се поколеба. *Какво ли са изгубили? Трябва да е нещо, което им трябва страшно много, за да замесят външен в търсенето.* Гилаелит определено бе заинтригуван.

— Няма как да сме сигурни — накрая каза тя. — Може би ти би могъл да ни помогнеш. Чували сме, че разполагаш с най-добрата библиотека в югозападните земи.

Още по-объркващо. Лиринксите бяха дошли на Сантенар по времето, в което Пътят между световите бе отворен, преди двеста и седем години. Войната се бе разразила около шестдесет години по-късно. Но в продължение на първите сто години след пристигането си лиринксите бяха останали в границите на остров Мелдорин.

— Не разбирам — каза Гилаелит. — Историите в библиотеката ми касаят предимно отминали времена. Как...

— Възможно е то да е било изгубено преди седем хиляди години, а може би и десет хиляди. Ние не разполагаме с Истории от тези времена. Повече не мога да ти кажа. Доведохме те тук, за да ни помогнеш.

Ако думите ѝ бяха истина, излизаше, че лиринксите са посещавали Сантенар и преди. Гилаелит се затрудняваше да повярва. Преди времето на Забраната създания от празнотата бяха идвали на Сантенар. Но хрониките показваха, че тези посещения са били плод на случайност, а попадналите тук създания — избивани. Ако лиринксите бяха идвали тук преди хиляди години, а после бяха напуснали, това пораждаше много въпроси. Но какво основание би имала Гирил да го лъже?

— Защо да ви помагам? Вие сте врагове на човечеството.

— Търгувал си с нас и преди — каза Гирил. В очите ѝ светлината блестеше двойно отразена. — Какво е различното сега? Ще ти платим добре, в каквата валута поискаш.

Погледът ѝ съдържаше въпрос.

— Ще обмисля цената си.

Трудно щеше да се измъкне, невъоръжен и заобиколен от пазачи, но не това бе най-нетърпимата тревога. Така или иначе скоро щеше да му се наложи да изостави Нириандиол. Само че амплиметът беше останал там, *неохраняван*. Гилаелит трябваше да го има — прекалено много бе рискувал заради този кристал, за да се откаже сега. Трябваше да убеди лиринксите да го отведат обратно.

Освен това се притесняваше за Тиан. Молеше се тя да е преживяла падането. А може би щеше да е по-добре, ако тя бе умряла? *Не!* Тя му липсваше. Удивително. През целия си престой в Нириандиол не бе изпитвал притеснение за друг. Сега трябваше да узнае какво се е случило с нея.

— Първо трябва да ме отведете до дома.

— Защо?

Жълти и черни ивици прелитаха по кожата ѝ: подозрение.

— Повече от сто години не съм чел древните Истории. Трябва да направя справка. Тогава ще ви кажа цената си.

Мунанд — лиринксът, върнал се да доведе Тиан — така и не се появи. На следващото утро Гилаелит отново се озова във въздуха, този път в компанията на шестима придружители. Сред тях беше и самата Гирил, макар тя да не взе участие в носенето. Заради силните насрещни ветрове им бяха нужни два дни, за да достигнат Бореа Нгурле. Общо шест дни бяха минали от отвлечането на Гилаелит.

Лиринксите се приземиха на мястото, където Тиан бе паднала. Тя и тетраподът ѝ не се виждаха никъде. Върху скалните отломки нямаше следи. Нириандиол бе необичайно тих.

— Ще отидем до дома ти — каза Гирил.

На терасата откриха три тела — Гъртис, Флей и висок мъж, прекалено разкъсан, за да бъде разпознат. Лиринксът лежеше на стълбите, мъртъв. Халцедоновата врата бе строшена, а по протежение на коридора лежаха още тела. Гирил се надвеси над Мунанд, а тетрархът провери телата на слугите си. И тримата бяха умрели заради наранявания, нанесени от лиринкс.

— Това променя нещата — студено каза той, приближи се до входа и изкрещя: — Тиан?

Викът му се разнесе по коридора, но не предизвика отговор.

— Къде е Тиан? — остро попита той. — Какво сте сторили с нея?

— Мунанд е мъртъв — отвърна матриарх Гирил. Останалите лиринкси отнасяха тялото му. — Той е бил сам. Но това не са единствените следи.

Вратата бе натрошена с чукове. Върху камъка личаха следи от метал, което изключваше лиринкса. Коридорът бе осеян с кални стъпки, необичайно дълги. Аахимите също бяха дошли.

— Тиан! — Тетрархът се впусна по виещата се външна платформа, отвеждаща към долното ниво. Тамошната врата също бе разбита. На мястото на прозореца зееше дупка с неравни краища. Летящият конструктор го нямаше.

— Витис е взел и таптера, и Тиан! — Гилалелит стисна юмруци, стареещ се да овладее емоциите си. Таптерът не беше от значение за него, но амплиметът...

Гирил започна да обхожда залата.

— Тя се е борила храбро. Погледни тези белези по стените. Трябва да е използвала някакво оръжие...

— Кристалният ми жезъл — отвърна Гилаелит. — Поне е останала жива след падането.

— Жалко. Отново бихме могли да я използваме. Да вървим в библиотеката ти, тетрархо.

За момент Гилаелит прецени отказ и последващо бягство. Но дори и той би се затруднил да избяга от шестима лиринкси. Щеше да е по-добре да съдейства доброволно. Нуждаеше се от безопасно място, в което да работи и, надяваше се, да може да открие къде е бил отнесен амплиметът. Бе твърдо решен да си го върне. Освен това скрутаторите щяха да се озоват тук до дни, а доказателствата за предателството му лежаха навсякъде. Защо да не се остави да бъде отведен в Снизорт? Лиринксите щяха да пренесат нужното оборудване, а с тамошната възлова точка щеше да захранва търсенията си. Освен това самата тя бе необичайна — предоставяше възможност за натрупване на ново знание.

Гилаелит започваше да разбира, че възловите точки крият важна част от тайната, която той преследваше. Проучването им само щеше да му е от полза. Особено когато ставаше дума за могъщи излъчвания като това в Снизорт.

Гилаелитовата библиотека бе отлично организирана. Не отне дълго време да бъдат събрани всички хроники, касаещи региона около Талтид — те не бяха много, предимно преписи, малко оригинални документи от този период бяха оцелели. Гирил и женската, разчитаща истината, седяха от двете му страни.

— Какво по-точно търсите? — попита тетрархът.

— Първо, всички документи от периода между десет до седем хиляди години назад, отнасящи се до Снизорт, смолните ями или тамошните обитатели — каза Гирил. — Второ, хроники за чудотворни прояви на Тайното изкуство от въпросния период. Трето... не, това е достатъчно.

— Ето нещо — каза Гилаелит няколко часа по-късно. Той разгръщаше страниците на хроника, описваща най-ранните Истории

на Госпет. — Отпреди девет хиляди и триста години. Споменава смолните ями и необясними сияния.

— Необясними сияния?

— Блуждаещи огньове.

— Би ли разяснил?

— Става дума за газове, които пламват сами.

— Разбирам. Блатни огньове.

Местността бе спомената още няколко пъти в Историите от следващите няколко хиляди години, но винаги във връзка с асфалтовите ями и изработваните продукти. Нищо от това не интересуваше матриарха.

— Какво пише тук? — Тя посочи към параграф, намиращ се на съседната страница.

— За жълтите кристали — сяр — добивани край някои от малките източници.

— Продължи.

Забелязал блясъка в очите ѝ, тетрархът си отбеляза да бъде внимателен. Изглежда Гирил можеше да разчита древните текстове почти не по-зле от него. Забележителен интелект.

Том подир том Гилаелит отхвърляше хрониките. Накрая, след почти цял ден, той откри нещо, случило се преди седем хиляди триста двадесет и седем години. То накара Гирил да трепне.

Людете от село Рик Ринтс, положено близо до смолните ями в Снизорт, получиха нареждане от регента да преустановят нечистите си магьосничества, за да не бъдат погубени.

Гилаелит разясни:

— По онова време гадаенето е било забранено с указ от 7366-та година пр. Огл.

— Какви магьосничества имат предвид? — попита Гирил.

— Предполагам, че става дума за метаморфозиционна магия. Не е посочено изрично, но изглежда, че всички жители на селото са притежавали вроден талант, който са използвали с помощта на събудени серисти кристали. Толкова близо до мощна възлова точка не

са се нуждаели от друго. Но сигурно им се е налагало често да подменят кристалите си, защото сярата е много ронлива.

— Продължи.

Онези обещаха да не вършат вече формоизменуване, ала по-късно те построиха издигната пътека над асфалтовото езеро, в края на която издигнаха платформа и после село. Слухове се понесоха за магьоснически експерименти, точно над Голямата сълзевина. Една магия накарала небето да смени цвета си. Друга запратила колона жълта светлина право нагоре, по-ярка от лъча на фар. А трети път онези накарали Голямата сълзевина да закипи, докато горещ асфалт не посипал далечни села. Други говорят, че видели небето да се отваря и слива, като око, и това показало звезди.

Единствено погледът издаваше вълнението на Гирил.

— Какво смяташ, че са правили?

— Геомантия — отвърна Гилаелит. — Примитивна, но могъща. Това е било много преди Забраната да запечата Пътя между световите. Изглежда са открили начин да отварят Пътя. Може би те са били първите, разбрали как да го сторят.

Той отново се приведе над пергамента.

Регентът, побеснял от безочливото нарушаване на заповедта му, обяви селото извън закона и започна да се готви да го нападне. Но преди да успее, нова жълта колона съединила земята с небето. То се отворило и мнозина от селяните изчезнали през отвора. Тласъкът блъснал и строшил платформата. Селото и всичките му оставащи обитатели, повече от триста деца, жени и мъже, потънали под асфалта и никога повече не били видени.

Гирил погледна към спътничката си, въздъхвайки. Другата женска кимна.

— Това ли търсите? — попита Гилаелит. — Село, изчезнало преди седем хиляди години? Знанието и кристалите ще са изгубени. Би било по-лесно да...

— Можеш ли да го намериш? — грубо каза Гирил.

— Няма да бъде лесно. Асфалтът се движи бавно, но седем хилядолетия са много време.

— Ще опиташ — рече тя. — Трябва да бъде открито.

Тетрархът не попита за причината — нямаше да получи отговор.

— Ще са ми нужни редица прибори — отвърна Гилаелит, надявайки се, че тя няма да разпознае лъжата му. Не беше точно лъжа, защото въпросните инструменти действително биха могли да бъдат от полза в търсенето, макар и не точно необходими. С тях тетрархът разчиташе да проведе допълнителните си проекти в Снизорт, а когато приключеше с лиринкското възложение, приборите щяха да му помогнат да избяга.

За момент Гирил замълча, преценявайки.

— Разбира се. Ще пренесем всичко, което ти е нужно.

Гилаелит посочи желаните инструменти, сред които влизаше и геомантичният глобус. Гирил се навъси при споменаването му, но не отказа. Инструментите бяха опаковани, глобусът бе прибран в мрежа.

Никак не му се искаше да изоставя всичко останало, особено камбаните и органа, но по този въпрос не можеше да стори нищо. Само след дни всички тези тайни щяха да се окажат в ръцете на скрутатор Кларм. Интересно за какво щяха да му послужат?

По време на обратния път той обмисляше положението си. Гирил знаеше повече, отколкото му казваше. Жителите на въпросното село очевидно бяха притежавали невъобразим талант в Изкуството. Предстоеше му тежка работа, за да открие изгубеното в онзи съдбовен ден, а изглежда то представляваше могъща тайна. Дали трябваше да я предостави на лиринксите?

Но пък нещо странно наистина се бе случило над Голямата сълзевина в онзи ден преди повече от седем хилядолетия. Нещо, свързано с геомантията, може би свързано със самата основа на Гилаелитовото Изкуство. Любопитството на тетрарха бе разпалено и трябваше да бъде задоволено.

ЧАСТ ТРЕТА

ВЪЗЛОПРЕСУШИТЕЛ

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Тиан остана да лежи в поваления тетрапод, загледана в отнасящите Гилаелит лиринкси. За момент крилете им изтласкаха мъглата встрани, преди облаците да ги обгърнат отново. Защо го бяха отвлekli? И какво бе възнамерявал да й каже за нараняването? Тя не смееше да се надява на изцеление, но и не можеше да спре надеждата си.

За щастие не беше паднала далеч, иначе не би оцеляла. Отломките бързо бяха забавили и спрели спускането й. Беше се натъртила на няколко места, но не изглеждаше да си е счупила нещо.

Хедронът бе изпаднал от гнездото на контролера. Тиан го постави обратно и внимателно се опита да раздвижи един от механичните крака. Нищо не се случи. Същото беше и с останалите три — и те на свой ред отказаха да функционират.

— Помощ!

Мъглата сподави вика й, прозвучал жалък. Слугите на Гилаелит бяха вътре, нямаше да я чуят. А и да я чуеха, никой от тях нямаше да си направи труда да дойде. Трябваше да се оправи сама.

Тя внимателно откачи контролера и започна да го разглобява. Работеше много предпазливо, защото знаеше, че изтървяването дори на един елемент би било пагубно.

Хедронът не беше увреден, но един от контактите се беше изкривил. Тиан го изправи със зъби, отново сглоби контролера и го инсталира. Един от краката се раздвижи рязко. Тетраподът се отмести сред стържене. Тиан затаи дъх, но падане не последва. Дали щеше да успее да се изправи? И ако да, дали щеше да се справи с изкачването? Тетраподът бе проектиран за равен терен.

Младата жена извика в съзнанието си образа на полето и си избра ивица, съдържаща съвсем малко енергия. Нея насочи в

контролера и разпери краката на тетрапода до краен предел. Дотук беше лесно, но тепърва идваше същинският проблем. Кракът под нея беше ключов. Тя го раздвижи леко, с което предизвика миниатюрно свличане. Повтори процедурата — тетраподът се претърколи встрани. Сега кракът бе изгубил опора. Трябваше да използва два едновременно.

Тиан ги сви, за да ги скъси, и внимателно оттласна. Тетраподът се наклони, само че един от краката се подхлъзна. Машината отново падна в изходна позиция.

Жената повтори опита си. Този път успя да изправи тетрапода почти до две трети, макар че тежестта ѝ заплашваше да го преобърне. Ако продължеше със същата стратегия, можеше да полети надолу към дъното на кратера. Нито тя, нито машината щяха да оцелеят.

Тиан протегна успоредните на склона крака и изправи другия чифт. Тетраподът почти придоби вертикална позиция. Скалата проскърца под един от краката. Сега идваше най-трудната част. Съвсем внимателно занаятчията оттласна задния чифт. Машината се раздвижи и спря — бе поставена в ситуацията на животно, опитващо се да върви на задните си крака. Тиан огледа склона, преценявайки пътя си. Невъзможно беше да продължи право напред, но под ъгъл можеше и да успее.

Тя отново оттласна. Тетраподът се залюля и Тиан бе сигурна, че ще полети надолу. Но успя да го стабилизира, модулирайки дължината на предните крака. Това се оказа достатъчно. Открила ритъм, жената успя да достигне върха на склона, макар че последният участък се оказва по-труден.

Този успех не смали разочарованията ѝ. Тя не таеше надежда за Гилаелит — малцина се бяха измъквали от ръцете на лиринксите. Ето че отново оставаше сама. Ако таптерът бе готов, веднага щеше да отлети с него. Но тъй като не беше, оставаше ѝ да се моли за достатъчно време, през което да довърши поправките.

Тиан прекоси терасата и прекрачи прага.

— Никс! — изкрещя тя. — Никс, ела бързо!

Появилият се сенешал все още стискаше капещо перо в едната си ръка и лист в другата.

— Какво има? Зает съм.

— Гилаелит беше отвлечен!

— Какво? — гръмко възкликна слугата. — Как?

— Четирима лиринкси се спуснаха от мъглата и го отнесоха. Бяха толкова бързи, че той нямаше никакъв шанс.

Перото, изпуснато, оплиска плочките с черно мастило.

— Кога се случи това?

— Преди около час.

— Час?

Едва сега Тиан осъзна омърляното си лице и рошавата коса.

— Тетраподът ми падна от ръба. Виках, но никой не ме чу. А лиринксите изчезнаха в мъглата.

— Покажи ми мястото — мрачно каза той.

Тиан го отведе и остана встрани, докато Никс се оглеждаше. Тя бе започнала да трепери, едва сега споходена от нервното напрежение.

— Големи лиринкси? — със съмнение попита сенешалът.

— Не по-малки от всички онези, които съм виждала.

— Не откривам следи. Казваш, че си паднала?

Съмнението не го напускаше. Нима Никс смяташе, че тя е убила Гилаелит?

— Да, там. — Тя посочи.

Никс огледа следите със същото внимание. Подозрението му я наскърби.

Той разпрати слугите да претърсят склона на кратера на стотина крачки от ръба. Всяка дия и всяко разместено камъче бяха прегледани. Това отне по-голямата част от утрото. Прибраха Гилаелитовия кристален жезъл, който не изглеждаше повреден. Накрая те се върнаха при Тиан, останала на терасата под лозите.

— Наистина е така, както каза — рече Никс. — Следите са категорични. Отвлечен е от лиринкси.

— Но защо?

— Не зная.

Никс седеше на масата, загледан в пергаментата си. Широките му пръсти бяха оцапани с мастило. Изглеждаше объркан. Останалите слуги стояха край вратата, също тъй смутени и уплашени. Тиан ясно можеше да види мислите им.

Без Гилаелит те нямаха нищо. До този момент не им се бе налагало да се изправят пред проблем, свързан с отсъствието му —

някои семейства му бяха служили поколения наред. Сега него го нямаше и Нириандиол оставаше незащитен.

Донесеният кристален жезъл лежеше положен на масата. Той представляваше удължена призма, полупрозрачна и тежка, завършваща в единия край с лъскава метална дръжка и розетка от лимонит в другия. В обучението си Тиан още не бе достигнала до тези устройства; но тя пак разбираше, че в правилните ръце това би могло да бъде опасно оръжие.

Тя го прибра у себе си.

— Какво ще правим сега, Никс?

— Аз не мога да направя нищо! — оплака се той, кършещ пухкави ръце. — Лиринксите може да са го пренесли през половината континент.

Тиан все още стоеше на терасата, вцепенено загледана в диплещите се през лозите мъгли, когато дочу развълнувани гласове откъм предната врата.

— Господарят е изгубен — каза непозната за нея слугиня. — Никога вече няма да го видим отново. Да отнесем онова, което можем да отнесем, и да се махаме.

— Може да се върне. — Гласът на Никс заглуши останалите. — Трябва да поддържаеме Нириандиол за...

— Стар глупак! — презрително изсъска Гъртис. — Свършено е. След няколко дни мястото ще бъде оплячкосано. Изгубихме всичко.

— Не можем да предадем господаря.

— Не можем да отбраняваме мястото нито срещу лиринксите, нито срещу когото и да било. Хайде! — кресна Гъртис.

— Спрете! — с треперещ глас каза Никс. — Пуснете ме! Не ме докосвайте!

Тиан знаеше, че това ще се случи. Тя грабна манерката си и насочи тетрапода си настрани, към пътеката, без да откъсва очи от вратата. Същевременно диреше мощен участък от полето — колкото е възможно по-силен.

— Ето я! — Трътлестата Али размахваше кухненски сатър над главата си.

— Не я убивайте — кресна Гъртис. — Тя струва десет хиляди златнички. Блъснете металния рак и го строшете.

Тя изтича да заобиколи терасата и зае позиция, сграбчила двуостра брадва. Тиан спря. Слугите се приближаваха, а Флей също притичваше, за да се присъедини към съпругата си, която ѝ беше отрязала пътя. Занаятчията беше в капан.

Но Флей сграбчи Гъртис за ръката и силно я дръпна, правейки настойчив жест към Тиан да бяга. Тетраподът се стрелна покрай вкопчилите се съпрузи точно когато Гъртис стоварваше плоската част на бравата върху главата на Флей. Последният рухна и бе стъпкан от дузина жени, награбили импровизирани оръжия.

Къде ли бяха пазачите? Вероятно вече оплячкосваха имението. Тя се надяваше да е така. Вложи още енергия в контролера и избяга в мъглата. Насочваше краката на тетрапода изцяло по инстинкт.

Тиан се обърна и погледна назад. Всеки що-годе умел арбалетчик отдавна щеше да я е прострелял, но в случая тя си имаше работа с домашна прислуга. А може би искаха да я заловят жива заради наградата? Хвърлена тояга просвистя над главата ѝ. Последва градушка от камъни. Един профуча досами рамото, друг удари корсета ѝ с такава сила, че той се пропука. По гърба ѝ се разля болка.

Осъзнавайки, че все още носи у себе си кристалния жезъл, Тиан пипнешком го извади. Сега оставаше да разгадае начина на употреба. Тя си припомни урока, споменаващ употребата на кристали като оръжия — уви, само теория. Не бе разполагала с време да практикува.

Насочи кристала към земята, докосна издадена метална ивица. От лимонитовата розетка изригна жълт лъч, който Тиан обърна към краката на преследвачите си. Избухнаха скали, разхвърляли чакъл. Слугите се хвърлиха встрани.

Занаятчията впрегна придобития в насочването на тетрапода опит и препусна напред. Озовала се сред още по-гъста мъгла, Тиан се осмели да погледне през рамо. Тълпата вече не се виждаше, но звуците от преследване не бяха изчезнали. Ако продължеше предпазливо, може би щеше да успее да се измъкне. Гумените крака почти не вдигаха шум.

Преследваха я около час, след което всичко утихна. Или тетраподът, необезпокояван от умора, беше набрал преднина, или те се бяха отказали. Последното не изглеждаше много вероятно — в

настоящата ситуация нямаха нищо за губене, а от залавянето на Тиан щяха да спечелят много.

Тя продължи. Впоследствие мъглата стана по-рядка, предоставяйки видимост на разстояние половин левга. Ръбът на кратера бе пуст. Същото се отнасяше и за склоновете. Вероятно слугите се бяха върнали във вилата, за да я чакат там. Знаеха, че няма къде да иде.

Пустият планински склон не беше място, подходящо за нощувка. Тук ловуваха всякакви хищници, сред които и едри диви котки. Тиан предпазливо се спусна и подири укритие в една от лавните тръби, прорязващи планината. От това място можеше да вижда кратера. Все така не се виждаха преследвачи.

Манерката ѝ вече бе празна, а наоколо нямаше вода. Надолу склонът ставаше прекалено стръмен за тетрапода. Не ѝ оставаше избор. Стиснала жезъла, Тиан се заизкачва обратно. Тъмните очертания на Нириандиол закриваха част от хоризонта. Никъде не се виждаше светлина, което беше странно.

Обратното пътуване ѝ отне часове, изпълнени с бавно, предпазливо и подчертано от страх напредване. Най-сетне занаятчията се доближи достатъчно, за да различи с детайли покрива. Вилата все така оставаше тъмна. Несъмнено това беше капан.

Тогава тя усети миризмата на кръв. Може би беше убила някого с кристалния жезъл? Светлината на звездите беше прекалено слаба и затрудняваше виждането. Тиан поднови напредъка си. Бе спряна от неочакваното месно съпротивление, на което се натъкна един от краката на тетрапода. Машината бе настъпила нещо с очертанията на човек.

— Ехо? — прошепна тя.

Отговор не последва.

Тиан заобиколи трупа. Близко до павирания двор тя отново усети миризмата. Стиснала жезъла под малък ъгъл, занаятчията задейства лъча само за момент.

Гъртис лежеше на земята с прекършен врат, все още притискаща торба злато и сребърни прибори към гърдите си. Флей бе проснат наблизо, застинал със свити към нея пръсти — също както и приживе. Край предната врата се виждаше лиринкски труп с отсечена глава. Тялото му миришеше на асфалт.

Тиан се вслуша напрегнато, стараеща се да установи наличието и на други лиринкси. Но не чу нищо. Тя се промъкна вътре и безшумно пое по коридора.

— Кой е там? — сепна я дрезгав вик.

— Никс?

По-навътре в коридора се виждаха още тела. Занаятчията влезе в салона. Сенешалът се бе свил под едно бюро, треперещ.

Тя му помогна да излезе. От челото и лявото му бедро капеше кръв.

— Какво стана, Никс?

— Появи се лиринкс, който те търсеше. Успяхме да го убием, но не и преди той да повали неколцина от нас. Останалите награбиха плячката си и избягаха. Не мога да кажа, че ги виня.

Жената запали лампата до вратата.

— Ами ти?

— Аз съм верен на господаря си, но какво бих могъл да сторя? Зная, че никога повече няма да видя Гилаелит. Ще трябва да избягам и да си потърся нов живот. Нещо, което не е особено лесно на моите години.

Тиан добре разбираше как се чувства той — и нейната ситуация беше същата. Не й оставаше друго, освен да приключи с поправките и да поеме към... накъде? Боргистри се намираше най-близо. Трябваше да предаде таптера на скрутатор Кларм и самата тя да се предостави на милостта му. Качество, което не достигаше на Съвета дори и в най-благоклонните му мигове. Почти безнадеждно положение, само че Тиан не можеше да оцелее сама.

— Моля те, остани — каза тя. — Само докато поправа таптера. Той е почти готов.

— Не мога да остана.

— Умолявам те. Гилаелит би очаквал това от теб. Сама няма да мога да се справя.

Накрая Никс се съгласи, макар и неохотно, и Тиан пристъпи към работа.

Защо лиринксът се беше върнал за нея? Скоро щяха да дойдат и други, подтикнати от забавянето му. Продължаваше да я измъчва най-важният въпрос: какво бе научил Гилаелит за недъга ѝ? По тази причина ли беше отишъл на онази тайна среща?

Ако само знаеше къде са го отнесли лиринксите...

Ден и нощ Тиан работеше над таптера. Четири дни по-късно всички поправки бяха готови, макар че все още ѝ предстоеше да го изпита. А дори и конструкторът да проработеше, все още съществуваше рискът със своеволията на амплимета.

Тя работеше зад навигационния ствол, когато лека битуминозна миризма ѝ напомни за нещо. При отвличането на Гилаелит и край мъртвия лиринкс бе надушила асфалт. Занаятчицата се изкачи до предната тераса и провери трупа. Огромните му крака бяха потъмнели от веществото. Тиан бързо насочи таптера обратно във вилата.

— Никс! Никс!

Откри го в кабинета на Гилаелит — прибираще пари в кожена торба.

— Никс — развълнувано възкликна тя. — Току-що ми хрумна нещо.

— Какво? — Възрастният мъж дори не повдигна глава.

Тиан му разказа за битума. Никс на свой ред отиде да погледне трупа.

— Сякаш с години е крачил сред асфалт — веществото се е просмукало в порите на кожата му.

— Откъде може да идва?

— Сещам се само за едно място: Снизорт.

— Снизорт?

— Намира се на юг от нас. Известно е със смолните си ями. В Талтид. — Той посочи на картата. — Ще прегледам книгата на господаря.

Малко по-късно той слезе при нея, носейки със себе си тефтер.

— Изглежда е закупувал битуминозни продукти от Снизорт и е нахвърлял известни бележки за мястото.

Тиан ги прочете, макар че те не ѝ помогнаха особено. Гилаелит бе отбелязал предимно географските особености на Снизорт: суха земя без растителност, гъмжаща от източници на асфалт.

— Нищо не може да се направи — каза тя, преструвайки се на незаинтересована. — Най-добре да продължа с поправките. Ще останеш ли на пост?

— Не. Вече преизпълних дълга си. Не мога да остана нито миг повече.

— Само един час. Почти съм готова. Моля те.

— Така да бъде. Правя го заради господаря. Половин час.

Десет минути по-късно Никс притича, разтракал зъби като лешникотрошачка.

— Конструкти. Много конструкти.

В уплаха Тиан изтърва гаечния си ключ, на косъм пропуснала да строши крехък стъклен механизъм.

— Колко по-точно? — попита тя, докато се навеждаше.

— Поне петдесет.

— Къде са?

— Приближават подножието на планината.

Страхът стисна гърлото ѝ.

— Колко време ще им е нужно, за да дойдат тук?

— Два часа, не повече.

Не беше достатъчно, тестовете не бяха приключени.

— Ще трябва да ги забавиш, Никс.

— Не мога да направя това. Ще измъчват семейството ми, ако опитам. Нямах право да искаш това от мен.

— И какво ще правиш?

— Ще бягам с цялата бързина, на която съм способен.

— Къде?

— Разполагаме със скривалище. — Той се поколеба. — Проход, който отвежда до гората.

— Как да изведе таптера?

Трябваше да е задала този въпрос отдавна.

— Не можеш. Наложил се да свалим прозореца, когато го внасяхме. — Никс ставаше все по-нервен.

— Добре — каза тя. — Върви. Спасявай се. Благодаря ти за всичко, Никс.

Той бегло махна с ръка и се втурна по стълбите. Тиан залости вратата и бързо се отправи към таптера. Нямахме време да довършва корпуса, направо пристъпи към оставащите тестове. Ако конструктът не проработеше от първия опит, с нея беше свършено.

Все още провеждаше изпитания по времето, когато дочу воя на приближаващите се машини. Оставаха й само минути. Занаятчията прикрепил тетрапода към корпуса, намести се на стола в кабината, пристегнал ремъка и сграбчил лоста. Сетне извика образа на полето и насочи енергията.

Нищо не се случи. Вторият опит на нервно отчаяние също не донесе успех. Може би беше забравила нещо? Да, хедронът все още бе инсталиран в тетрапода. Тиан трескаво се надигна, за да вземе кристала, а в този момент аахимите започнаха да разбиват предната врата на вилата.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Ниш изпитваше неудържимо желание да побегне, само че бе лишен от посока, в която да избяга. Конниците вече изчезваха сред дърветата. На поляната бяха останали само той и Витис.

— Слизай — каза аахимът. — Отпрати откраднатия си кон. Вече няма да ти е нужен.

Механикът го стори. Останалото без ездач животно препусна.

— Приближи се. — Витис скочи на земята.

Младият Хлар се приближи на два лакътя от заплашително високия аахим, който бе повдигнал ръка. Витис вече не носеше бастун, от накуцването нямаше и следа. Освен това изглеждаше по-спокоен.

— Смейш да се завръщаш в земите ми, предвид поведението си при последната ни среща?

— Това не са твои земи. Ти си нашественик.

— Силата ги прави мое притежание — каза Витис, гледащ отвисоко във всеки един смисъл. — Никой не се е осмелил да ми се противопостави.

Подобни опити за сплашване не бяха чужди на Ниш. В живота с баща му те бяха всекидневие. Но механикът си бе разработил и метод, с който да ги преодолява — представяше си как Джал-Ниш се проваля в най-голямото си начинание. Какво бе нещото, което Витис желаше най-силно, и съответно най-силно се опасяваше от провал? Нов дом за аахимите? Това даде сила на Ниш.

— Ще се *осмелим*, ако се наложи! Но ние знаем, че аахимите също са човеци.

— Посещението ти не ме остави с това впечатление, маршал Хлар.

— Не съм маршал — отвърна Крил-Ниш.

— Така е! Думите ти показаха, че си най-обикновен човек.

— Просто влязох в тона, който получавах насреща си — студено каза Ниш. — Ако не ти е харесало чутото, сърди се на себе си.

Знаеше, че поставя живота си на риск с тези думи, но пък и нямаше намерение да се преструва, че казаното тогава от Витис не е било лъжа и провокация.

Аахимът създаде впечатлението за още по-превъзхождащ ръст.

— Бих могъл да те разкъсам с голи ръце.

Той повдигна въпросните. Невъзможно дългите пръсти с лекота биха обгърнали врата на Ниш, за да го смачкат като сламка.

— Така няма да прогониш горчилката от душата си.

Витис рязко се обърна и започна да се отдалечава. Защо изобщо бе дошъл? Ниш по никакъв начин не можеше да му е полезен. Или може би търсеше сина си? В конструкта имаше и други аахими, включително един в бойната кула, но оръжието беше насочено към земята. Ставаше дума за нещо между Витис и самия него.

— Защо искаш да поквариш приемния ми син? — попита предводителят през рамо.

Колко ли знаеше Витис? Може би всичко. Ниш не виждаше смисъл да лъже, макар че не беше наложително да разкрива цялата истина.

— *Минис* ме потърси — изтъкна той. — Разговаряхме. Той ми допадна. И двамата искаме едно и също.

— И кое е то? — заплашително се осведоми Витис.

— Да предотвратим нова война и да прекратим старата, продължаваща поколения наред.

— Войната не е наша грижа.

— Само едни варвари биха останали безразлични към страданието ни.

Ниш очакваше тук да последва изригване, но не позна. Аахимът го гледаше замислено. Може би с решителността си механикът бе спечелил известно уважение.

— Страданието ви бледнее пред изпитаното от нас. Ние изгубихме родния си свят. Двамата с *Минис* останахме и без целия си клан. Погинаха двадесет хиляди от *Интис*. От *Първия* клан.

— Защо се нарича *Първи*?

— Защото ние сме основата на цивилизацията. Ние сме построили първия град. Открили сме писмеността, колелото, първи сме използвали Изкуството. Ние сме повдигнали останалите кланове от прахта.

Интересно дали останалите кланове щяха да се съгласят с тази версия. Също така Ниш много би искал да узнае същинската

дълбочина на неразбирателството между тях. Може би човечеството щеше да съумее да използва това.

— Ами клан Елинон? Чувал съм, че той също има знатна история.

— Нямам какво да кажа за тях. Те не са част от Единадесетте. Някои от нас се съмняват, че те изобщо са истински аахими.

— Минис също е изгубил клана си, но пак е намерил място в сърцето си за страданието на човечеството.

— Минис иска да служи на баща си и да изпълни дълга си към клана. Никой аахим не би могъл да иска друго.

Ниш небрежно сви рамене.

— Предполагам, че е така. Тогава какво искаш от мен?

Аахимът отново се приближи до него. Дългите пръсти се вкопчиха в раменете на механика с устрема на метални нокти.

— Какво искаше синът ми от теб?

— След като му разказах за себе си, той прецени, че аз имам най-голям шанс да открия летящия конструкт. Защото познавам Тиан добре. И защото съм храбър и изобретателен.

— Аз бих казал, че си некадърен самохвалко! Каза ли ти какво възнамерява да прави с летящия конструкт, след като се сдобие с него?

— Да го предаде на приемния си баща, разбира се.

Пръстите го пуснаха.

— Минис е прилежен син. Не зная достатъчно за теб, Крил-Ниш Хлар, макар да разпитвах много. Ела. Да седнем.

Витис се обърна към конструкта и направи знак. Появи се друг аахим, носещ покривка и кошница.

Ниш приседна в сянката на едно дърво, където ускореният му пулс постепенно се успокои. Може би Витис не възнамеряваше да му навреди.

Аахимският предводител го разпита подробно за случилото се през последните месеци, без да отделя тъмните си очи от лицето му. Механикът имаше усещането, че събеседникът му го разчита.

Крил-Ниш отговаряше откровено, макар и не по изповедния начин, по който се бе разкрил пред Мира. Бедната Мира. Той не можеше да прогони онази нощ от съзнанието си. Не можеше и да вини вдовицата.

Изслушал историята, аахимът изсумтя и каза:

— Дори и ако половината от нещата, които ми каза, са истина, у теб има хляб. Освен това те се припокриват с вече чутото. Ти си изобретателен и имаш известно плъше коварство. Смятам, че все пак ще допринесеш полза.

Думата „полза“ никак не се хареса на Ниш.

— За какво? — попита механикът с неволно изквичаване.

Витис го погледна развеселено.

— Ще те взема със себе си.

— В качеството на какъв? Питомен човек?

— Минис не е сбъркал в преценката си за теб. Ти познаваш Тиан много по-добре от нас. Ще ни помогнеш да открием нея и летящия конструктор. Ставай.

Ниш се покатери в конструктора, удивлявайки се на изработката, далеч превъзхождаща рожбите на сантенарските заводи. Корпусното покритие от черен метал сияеше като огледало, в него човек можеше да се огледа. Подобни елегантни извивки не биха напуснали никоя фабрика. Почти не се виждаха местата, където отделните парчета метал се сливаха.

Вътре Ниш можа да хвърли бегъл поглед върху насочващия механизъм, който нямаше нищо общо с кланкерните приспособления. Върху стъклените индикатори на навигационния ствол проблясваха цветови последователности. Механикът предположи, че те показват полето.

— Слез долу — каза Витис.

Долното ниво на конструктора бе оформено яйцевидно. Десет пътника можеха да се настанят на седалките, които в момента бяха празни.

Тихото жужене, до момента оставало почти недоловимо, рязко усили настойчивостта си. Конструкторът плавно ускори ход. Ниш се настани на една от пейките и затвори очи. За пореден път се бе измъкнал от безнадеждна ситуация. Изглежда съдбата бе благосклонна към него.

Събуди се без представа за времето или къде е попаднал. Конструкторът бе неподвижен, угаснал. Ниш се покатери в кабината. Витис го нямаше вътре, а люкът бе отворен. Машината бе приземена

насред дървета. Отвъд тях механикът различи поляна, в чийто център се издигаше кръгла стена от изсечен камък, скосена към върха — изключително опростена кула.

Той се отправи към нея. Изглежда кулата бе много стара, защото във вътрешността ѝ бе пораснало дърво. Личеше, че някога входът ѝ е бил запечатан с каменни плочи, но сега те лежах на тревата. Крил-Ниш се промуши вътре. Малко по-навътре започваше друга кръгла стена, следваща очертанията на кулата. Тя бе приютявала семейството, някога живяло тук. Сега бе почти значително запълнена от прораслото вътре дърво. Изглежда тази постройка бе изоставена от векове.

Край полусрутената вътрешна стена се издигаше стълбище. Ниш се изкачи до върха и надникна. Опитваше се да си представи как е изглеждала постройката по времето на издигането си. И боязънта, изпитвана от обитателите ѝ, укрепили се срещу мародери.

Гората тук беше прекалено гъста и бързо притискаше видимостта. Но може би в древността тук не се бе издигала гора. Ниш се обърна в другата посока. Витис и още един аахим стояха зад храсталак, сякаш изчакващи някого.

Сега механикът видя, че Минис се е появил на поляната. Хлар дори не бе усетил приближаването му. Когато младият аахим предпазливо се приближи към кулата, Ниш побърза да се прикрие.

Сред дърветата изникна друга, тъмнокоса фигура, накарала го да трепне — механикът реши, че това е Тиан. Но не беше тя. Косата на тази жена бе къдрава, самата тя бе по-дребна и по-дебела. Тя прекоси шарената сянка, за да изникне до Минис от другата страна на поляната.

Младият аахим и непознатата жена размениха няколко реплики, от които Ниш не можа да чуе нищо. Тя му подаде малък пакет, в замяна на което Минис пусна нещо в ръката ѝ. След това жената побърза да се отдалечи.

Витис изскочи от храстите. Телохранителят му се впусна след непознатата, но не успя да я настигне. Самият Минис остана неподвижен, а по лицето му се четеше страдание.

— Какво правиш тук? — Витис изтръгна пакета от неподвижната му ръка.

Минис не отговори. Приемният му баща разкъса пакета, съдържащ някакви документи. Прочете ги, скъса и тях и ги пръсна по

земята.

— Безполезни глупости! Така никога няма да го намериш.

— За какво говориш, приемни татко?

— Зная какво си намислил. Слез! — Последната дума бе придружена с поглед, насочен право към бойницата, зад която се криеше механикът.

Как бе разбрал? Ниш пое надолу, а когато изникна край кулата, Минис пребледня.

— Какво...?

— Зная всичко, приемни сине — каза Витис и прегърна Минис за видима изненада на последния. — Ти си достоен син. Верността ти означава всичко за мен, ние имаме единствено един друг. Но защо не ми каза какво планираш?

Личеше, че Минис се чуди какво точно знае приемният му баща и каква порция от истината би могъл да разкрие. Ниш му се притече на помощ.

— Не е искал да поражда празни надежди. Дори и с моята помощ ще е трудно да намерим летящия конструктор.

Витис рязко се извъртя.

— Не питам теб! Не говори, без да си получил разрешение. Трябваше да ми кажеш, приемни сине — продължи той. — Ужасява ме мисълта да отиваш сам. Ако този човек беше враг, един замах с ножа щеше завинаги да сложи край на Първия клан Интис.

— Не бях сам, приемни татко. Телохранителят ми беше с мен. Тиара и Вунио също присъстваха.

— Те са деца!

— И аз също ще остана дете, приемни татко, ако продължаваш да трепериш така над мен. Задушаваш ме.

— Правя го в името на клана ни. Знаеш, че съм стерилен. Всичко зависи от теб, Минис. Избери една от партньорките, които съм ти подбрал. Създай деца за нашия клан — и за мен!

Лицето на Минис пребледня.

— Но аз не ги обичам, приемни татко.

— Тук обичта няма нищо общо! — изрева Витис, но се овладя и продължи умоляващо. — Защо не искаш да изпълниш дълга си, за да може кланът ни да продължи да живее?

— Не мога, приемни татко!

— Защо?

— Просто не мога.

— Докато не го направиш, няма да получиш свободата си.

Минис се вцепени. Очите му се стрелнаха наоколо — към дърветата, към конструкта, към Ниш. Бавно и трижди си пое дъх, отметна глава назад и погледна Витис в очите.

— Ти ме обичаш прекалено много, приемни татко, и това ме убива! Щом няма да ми позволиш да бъда свободен... няма да живея в робство.

Витис залитна като зашлевен.

— Не — прошепна той.

— Не се шегувам, приемни татко.

— Ами... Ами клан Интис?

— С клана ни е свършено. Един аахим не може да го върне.

— Трябва. — Предводителят се вгледа умоляващо в младежа и смекчи думите си. — Нека не враждуваме, Минис. Останало ни е толкова малко. Дай ми каквото искам — и аз ще сторя същото за теб. Нима искам нещо тъй трудно?

Последвалото вдишване на Минис съдържаше намека, че въздухът представлява гъста течност.

— Ще опитам, приемни татко. Но ми е трудно...

— Зная, синко — усмихна се Витис. — Ние израстваме чрез трудностите, а не като вършим лесни неща.

— Осъзнавам това, приемни татко. Полагам големи усилия, за да ти помогна в начинанието — за Тиан и летящата машина.

— Радвам се да го чуя.

— Но грубата сила не е отговорът. В тънкостта има полза, особено когато става дума за Тиан. Затова помолих приятеля си Ниш за помощ. Той познава този свят по-добре от всички нас. Познава и Тиан. Той е смел, силен и умен. Ако някой може да я намери, то това е той.

Витис откъсна парче кора и го стри между пръстите си.

— Той е злодей, на когото не може да се има доверие, а баща му се ползва с лоша репутация.

— Ниш е достоен човек. Моля те, приемни татко, позволи ми да го направя. Чувствам се като провал. Искам да го направя, заради теб.

— Ти си мой син, мой наследник. Не си никакъв провал.

— Не и в моите собствени очи. Трябва да заслужи мястото си.

Витис се приближи до конструкта и отпусна ръка върху тъмния метал. Изглежда допирът му вля сила, защото той се обърна веднага и каза.

— Така да бъде. При едно условие.

— Какво е то, приемни татко?

— Че когато намериш нея и летящия конструкт, ще изпълниш дълга си към мен и своя клан и ще създадеш наследници.

Минис бе нападен от нова видима борба, но накрая сведе глава.

— Съгласен съм, приемни татко.

Сияещ, предводителят го потупа по гърба.

— Имаш един месец, за да откриеш конструкта.

— Благодаря ти, приемни татко. — Минис взе ръката му. — Зная колко е трудно за теб да пуснеш единствения си наследник.

— Никога няма как да узнаеш какво е да си сам в света — каза Витис.

— Точно така съм прекарал живота си. Имах само теб.

— Това е било трудно — съгласи се предводителят, — но още по-тежко е да си имал клан и да видиш как всичките му представители погиват пред очите ти!

Минис извърна очи. Ниш също — мъката на Витис не беше поносима за погледа.

— Ще се грижа добре за себе си, приемни татко — каза след дълго мълчание младият аахим. — Няма за какво да се притесняваш.

— Да си баща означава да се притесняваш — каза Витис. — През цялото време, през което си далеч от мен, няма да намеря и миг покой. А що се отнася до теб, Крил-Ниш Хлар, осмелиш ли се да докоснеш с пръст... не, осмелиш ли се дори да повишиш глас на сина ми, ще те намеря, дори ако трябва да те последвам до дъното на Кладенеца на ехото!

— Най-сетне се махна — каза Минис, докато конструктът се отдалечаваше. — Вече започвах да мисля, че никога няма да го стори. И освен това отстъпи. — Той се усмихна на Ниш.

Механикът не отвърна на жеста. Той вече не беше приятел на Минис, а негов прислужник, може би дори роб. И ако по някаква случайност наистина съумееше да открие конструкта на Тиан, Минис

щеше да обере лаврите. Самият Ниш нямаше да разполага с нищо, с което да укрепи позицията си. Витис нямаше да се нуждае да сключва съюз с нито една от страните. Лиринкси и човеци щяха да продължат да се унищожават взаимно, а накрая Витис щеше да се нахвърли върху изтощените армии, за да завземе цял Сантенар за себе си.

Съществуваше ли начин, по който да извлече полза от тази ситуация? Ако отговорът бе отрицателен, най-добре щеше да бъде да се погрижи аахимите да не намерят Тиан или конструкта ѝ. Това щеше да представлява най-смъртоносният вариант на играта. В този случай му се налагаше да научи колкото се може повече за аахимите, за да има каква информация да предостави при завръщането си. Изпълнен с горчива насмешка от размишленията си, Хлар пое след младия аахим, чийто конструкт бе скрит сред дърветата.

Изглежда животът на Ниш се въртеше в своеобразен кръг — непрекъснато му се падаше да бъде осведомител. Той неволно изсумтя.

Минис се обърна назад.

— Наред ли е всичко, приятелю?

— Бях се замислил над предстоящата ни задача — уклончиво отвърна Крил-Ниш. — Нямам представа откъде да започнем.

— Ние търсим Тиан от известно време. Има много хора, с които бихме могли да разговаряме.

— Защо просто не използваш дара си, Минис?

— Кой дар?

— Предсказването на бъдещето.

— То е колкото дар, толкова и проклятие, защото се явява по своя воля. Аз не мога да го контролирам. Е, почти. Неотдавна видях... — Аахимът млъкна и извърна глава.

— Да?

— Не бива да казвам.

Той отново закрачи напред. Ниш трябваше да подтичва, за да не изостане. Измъчваше го нарастващо неспокойство.

— Видял си нещо, свързано с мен, нали? Видял си бъдещето ми. Ако е така, Минис, трябва да ми кажеш.

— От това няма полза, Ниш. Никога няма полза. Така стоят нещата с предсказанията, колкото и да не ни се иска.

— Моля те, Минис.

— Не видях теб, Ниш. Приятел.

— Кой?

— Не видях. Видях само края.

— Видял си *края*?

— Прости ми. Не трябваше да го споменавам.

— Вече трябва да ми кажеш. Видял си как човек, който е мой приятел, умира?

— Да — мрачно отвърна Минис. — Но не мога да ти кажа кой, кога или как. Не ме питай повече.

Ниш изпълни молбата му, макар да не спираше да мисли над това. Кой ли бе въпросният приятел? Стар, нов, може би човек, с когото тепърва му предстоеше да се сприятели?

Вече приближаваха конструкта, когато Минис тихо рече:

— Благодаря ти, че не каза нищо на баща ми.

— Моля? — Ниш се откъсна от унеса си.

— За Тиан. Той никога няма да разбере какво изпитвам към нея. Той вижда само, че аз съм аахим, а тя е проточовек.

— Историите ни споменават множество такива двойки — каза Ниш, — макар щастливите сред тях да са малцинство. В това се състои проблемът. Децата, плод на тази любов, са *слетници*, понякога с необичайни таланти, но по-често умопобъркани. Освен това вие живеете много по-дълго.

— Това няма значение за мен. С Тиан ще бъде различно, зная го.

— Надявам се — каза Ниш.

Минис беше глупак. Тиан никога не би избрала да бъде с него след това, което ѝ беше причинил. А дори и да го стореше, Витис щеше да направи живота му ад. Една евентуална връзка щеше да бъде същинско бедствие. Един истински приятел би сторил всичко по силите си, за да я предотврати.

Ако Минис откриеше Тиан и започнеше взаимоотношения с нея, Витис щеше да получи летящия конструкт. Това не биваше да се случва — полетът би направил аахимския предводител прекалено могъщ. За доброто на човечеството Ниш не биваше да допуска това. Което значеше, че трябва да попречи на Минис да изпълни замисъла си.

Той си мисли, че съм негов приятел, а аз тайно действам против него. Може би приличам на баща си повече, отколкото съм осъзнавал.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— През цялото време сте знаели, че очите ми ще се възстановят — с укор каза Иризис. — Ето защо бяхте толкова груб.

— Не знаех, затова и не ти казах нищо. Действително се случва зрението да се възвърне след подобно изгаряне, но не по-малко са и случаите, в които ослепяването остава постоянно.

— Тогава *защо* бяхте толкова груб?

— Може би съм смятал, че този урок ще бъде полезен за теб.

— Не беше! — изфуча жената.

— Успя да превъзмogneш *този* недъг — многозначително каза Флид. — Ако не беше ти, нямаше да узнаем нищо за възловите точки.

Известно време двамата мълчаха, облегнати на възжения парапет. Накрая скрутаторът добави.

— От друга страна, може би просто съм жлъчен старец.

— Може би наистина е така.

Флид се приближи до въздухоплава.

— Готово. Нека Джал-Ниш върви да гони скитовете си. Това ще ни даде още няколко дни. Къде е Юлия?

— На обичайното място — отвърна Иризис.

Дребната жена все още се беше свила в ъгъла на каютата, под една от платнените седалки.

— Излез, Юлия — каза жената.

Другата поклати глава.

— Какво има?

— Не ме бий — прошепна перцепторът.

— Защо да те бия?

Юлия нямаше намерение да отговаря на подобен въпрос.

— Скрутаторът ми е сърдит.

— Никога не съм го виждала по-весел. Ела.

Юлия неохотно изпълзя изпод седалката.

— Изглеждаш добре — каза Иризис. — По-пълна.

— Бях гладна.

В този момент Флид надникна през прага.

— Здравей, Юлия. На мен прости ли? — попита със смях.

— Не — отвърна тя.

Иризис спа през остатъка от нощта и по-голямата част от следващия ден. След събуждането си установи, че Оон-Ми и Зойл вече не са на борда. Тя съжали, че не бе могла да се сбогува с тях.

При всяко събуждане я очакваше еднаква гледка — високи върхове, обгърнати в лед и сняг. От фабриката въздухоплавът се бе отправил на северозапад и после на север, успоредно на Великите планини в протежение на сто левги. Това пътуване им отне два дни. Сетне те обърнаха курса си на запад, за да прекосят на мястото, където планинската верига от източното крайбрежие на Лауралин срещаше обширността на други склонове. Тук върховете надвишаваха максималната височина, достъпна за машината, което налагаше криволичещ маршрут успоредно с долините и по-ниските места. Продължителното пътуване се отрази неприятно на всички от екипажа.

— Къде отиваме? — запита тя Флид на сутринта на петия ден след напускането.

— Ще видиш, когато стигнем. Моли се Джал-Ниш да не е разполагал със скрити птици.

— Защо?

— Ако неговата версия пристигне първа, с нас е свършено.

Сега въздухоплавът летеше бавно, защото се намираха в границата на излъчване и полето бе слабо. И също така ниско — бяха излезли свирепи западни ветрове, които спираха напредъка. Над земята, макар и по-спокойно, също бе далеч от безветрие — тук вихрите бяха хаотични и понякога ги пращаха нагоре, за да ги изоставят със същата внезапност.

Рано на следващото утро въздухоплавът се обърна на юг и се приготви за приземяване. През нощта теренът се бе променил. Наоколо все още имаше планини, но под тях се разгръщаше падина с наъбени склонове и равно пустинно дъно, сред което блестяха езера. Онези в средната му част бяха изсъхнали, оставили сол. Множество реки се вливаха тук, но нито една не се оттичаше.

— Калитрас — каза Флид. — Съсухрената долина. Противно място.

Бяха се отправили към тъмна структура в южния край на долината: огромна скала, може би издигаща се високо над дъното. Но околните планини я караха да изглежда нищожна. Сред скалата Иризис различи очертанията на крепост.

— Ненифър — мрачно обяви скрутаторът. — Нашата цел.

Два скита кръжаха високо над крепостта — един пристигащ и един отлитащ. Флид изтича при пилота и посочи към птиците. Въздухоплавът рязко се понесе към крепостта. Огромна ъгловата сграда, четири или пет етажа висока, навъсена под стръмните си покриви, която не признаваше естетика. Предният вход бе разположен точно в средата, заобиколен от скучни по форма прозорци. Всичко бе симетрично. Крепостта не изглеждаше на място, точно това бе целта. Скрутаторите не се вписваха, те контролираха.

Цялото пространство пред крепостта до ръба на скалата бе павирано.

— Приземи се там! — Флид посочи място близо до склона.

Въздухоплавът докосна земята. Скрутаторът скочи, без да откъсва очи от приближаващия се скит. Дотичаха дежурни, които сграбчиха въжетата на машината и ги привързаха към медни халки, вложени в земята.

— Ела, Иризис. — Скрутаторът крачеше напред-назад. Дългата му вежда потрепваше. — Ти също, Юлия. Да видим какво ще последва.

Скитът се спускаше към задната част на постройката. Юлия се суетеше, търсейки маската си по пода на кабината. Иризис се зае да ѝ помага.

— Какво е това място? — запита тя.

— Ненифър е тайният бастион на Съвета. Не очаквам, че ще се зарадват на появата ми. Или на твоята. Какво се мотаете там?

— Юлия е изгубила маската си — отвърна Иризис и добави: — Никога не бях чувала за Ненифър.

— Беше най-потайното място на света — преди М'ланти да изобрети въздухоплава. Предполагам, че внезапната достъпност на Ненифър доста е шокирала останалите от Съвета.

— Тази изолация не ги ли е затруднявала? Да се намират на седмици път сред нищото...

— Разполагали са с достатъчно време, за да неутрализират тези недостатъци. Непрекъснато използват скитове, а също и... Както и да е. Перквизиторите и следователите вършат по-голямата част от работата. Освен това не всички скрутатори се намират в Ненифър. Само онези, които са част от Съвета.

Намерила маската, Иризис скочи навън и посегна да вземе раницата си.

— Няма да ти е нужна — отбеляза Флид. — Няма да оставаме. Ако останем, пак няма да ти е нужна.

Жената трепна.

— Звучи заплашително.

— Не го казах с цел да те тревожа. — Той я хвана под ръка. — Постарай се да не изглеждаш нервна. Това е признак на слабост, който тук е смъртоносен. Когато си пред Съвета, трябва да се смеееш в лицето на смъртта.

— Така ли получихте белезите си?

Флид се подсмихна мрачно.

— Изсмях се в погрешния момент. Тихо. Идват.

Едър мъж крачеше към тях, разстлал из въздуха алена роба. Широкоплещест, красив, с благородна тъмнокоса грива и гъста брада, на външност той бе пълна противоположност на Флид.

— Това е Гор — каза Ксервиш. — Председател на Съвета. Не е от приятелите ми.

Гор изглеждаше страшно навъсен. Зад гърба му изникнаха още десет души, също облечени в подобни роби. Но иначе се различаваха по всевъзможни признаци — ръст, пол, раса... Сред тях имаше четири жени. Не се забелязваха млади лица, но и отсъстваха признаци на старост, макар да присъстваха такива, сред които самият Гор, който надхвърляха столетие. Обединяваше ги притежаваното от тях могъщество. И без помощта на индикатора си Иризис можеше да усети излъчваната от тях власт. Арогантността им показваше неподчинението като нещо немислимо — нещо, което веднага усили неприязънта й. Тази власт бе най-главното оръжие на Съвета и в Лауралин нямаше човек, който да не е изпитал последиците от нея.

— И имаш безочието да се явяваш тук. След всичко, което си сторил — каза Гор. — Охрана! — Той се обърна, за да даде знак.

— Първо ме изслушай, Гор! — отвърна Флид със забележителна арогантност. — Това, което имам да кажа, може да ни донесе победата.

— Отдавна вече не обръщаме внимание на подобни твърдения — отвърна Гор. — Прекалено често лъжците и измамниците си служат с тях.

— По-рано не си ги чувал от мен.

— В момента трудно можеш да се похвалиш с правдоподобност, Флид.

— Ако ми е останала по-малко правдоподобност от онзи шарлатанин Джал-Ниш...

— Бих те посъветвал да се въздържаш от подобни изказвания.

— Ще слушаш или не? — озъби се Ксервиш. — Ако не, махай се от пътя ми и не ми губи повече времето.

Иризис затаи дъх. Наглостта на Флид бе удивителна. Дано той знаеше какво прави.

— Никъде няма да ходиш, Флид. — Гор го сграбчи за ръката.

— Аз искам да го изслушам — каза дребна и смугла жена, чието име беше Хали.

— Аз също — включи се друга жена, тантуреста, прехвърляща средната възраст. Прическата ѝ не прикриваше факта, че е започнала да оплешивява. — Не можем да си позволим да захвърляме възможности, без значение с колко — тя оглеждаше Флид с поглед, заделен за разучаването на набучен червей — лоша слава е носителят.

— Благодаря ти, Т'Лисп. — Флид се поклони към нея, подчертано раболепно.

— Не си прави труда! — изсумтя въпросната. — Първа ще подкрепя да ти смъкнат кожата, ако историята ти се окаже глупост.

— Много добре — заключи Гор. — Ще ти позволя да се обърнеш към Съвета, макар да не виждам полза. Кои са тези?

— Това е майстор Иризис Стирм, за която би трябвало да знаеш.

— Жената, която убила гадателка, макар самата тя да не е? С *теб* ще говоря по-късно, майсторе. А другата?

— Перцепторът Юлия.

— Въпреки това няма да присъстват, Флид. Никой външен няма право да присъства на събранията на Съвета.

— Тогава по-добре събранието да се проведе на стълбите. Иризис и Юлия са важна част от историята. Точно сега не можем да губим време в излишни формалности. Намираме се в ключова фаза от войната, която ще реши всичко.

Срещата действително се проведе на стълбите. Неудоволствието по лицата на скрутаторите бе очевидно. Изключение правеше мургавата дребна Хали, която, макар и да не изглеждаше точно щастлива от появата на Ксервиш Флид, не споделяше и враждебността на останалите си колеги.

— Открихме защо възловите точки угасват — поде направо Флид.

Скрутаторите тихо размениха няколко думи.

— Съветът слуша — каза накрая Гор, — но няма да бъде убеден лесно.

— Изследвахме три възлови точки — продължи Флид. — Първата, в Миниен, възстановяваше полето си.

— Какво? — възкликна Хали. — Това са отлични новини.

— Ако е истина — рече Гор. — Какво друго имаш да кажеш за Миниен, Флид?

— Видяхме лиринкс там. Той махна предмет, поставен там преди време. Изглежда те са построили — или отгледали — някаква разновидност на възлопресушител.

— Както подозирах — каза Хали. — Покажи ни устройството, Флид.

За момент скрутаторът трепна.

— Не е у мен.

Насочените върху него погледи вече не съзираха набучен червей, а приковано насекомо, изучавано от група ентомолози със студени очи.

— И защо? — осведоми се Гор с леден глас.

— Лиринксът го отнесе.

— И ти му позволи?

— Едва впоследствие осъзнах съществуването на възлопресушителя — когато излъчването се породило отново.

— Грешка, струвала скъпо. Ако беше донесъл подобен прибор, може би щяхме да погледнем по-сериозно на думите ти. Тъй като не си

в състояние да представиш доказателства за съществуването му, не ми остава друго, освен да приема, че ти лъжеш, за да укрепиш разклатената си позиция. До този момент никой не е намирал възлопресушител.

Флид се овладя, макар и не без затруднения.

— Защото са търсили на грешното място. Не е задължително да бъде разположен близо до възловата точка.

— В такъв случай би могъл да бъде навсякъде. И откриването му би било невъзможно.

— Но ние намерихме един.

Оживление последва тези му думи.

— Той лъже — каза Гор.

— Къде се намира въпросното устройство, Ксервиш? — попита Хали.

— И до това ще стигна. Позволете ми да ви разкажа всичко.

Флид накара Иризис да предаде случилото се в Миниен. Една част от разказа ѝ особено привлече вниманието на скрутаторите, включително и на самия Гор.

— Излъчвания, пресичащи се като две равнини под прав ъгъл — рече председателят, поглеждайки към останалите членове на Съвета.

— Възможно ли е...

— Всичко с времето си, моля — рече Флид.

— Значи единственото доказателство от възлопресушителя са били няколко сухи къса — каза Хали. — Това не е достатъчно, Флид. Имахте ли по-голям късмет при втория възел?

— Възловата точка край Фад се оказа напълно угаснала. Няма никакво поле.

— Това не са новини за нас — каза нисък мъж със заострена брадичка и кръстовидно петно плешивина върху овалната си глава. Очите му приличаха досущ на змийски. — Не ни казваш нищо, което не знаем, бивш скрутатор Флид.

— Дори и с членството си в Съвета ти си нищо пред мен, Фушт! — изстреля Флид с неочаквана злост. Дребният неволно се отдръпна. — Именно при Фад майстор Иризис направи откритието.

Флид ѝ направи знак да продължи.

— Просто си помислих, че ако изчезването на полето действително се дължи на възлопресушител, нещо трябва да се случва

с извличаната енергия. Пренасочването ѝ би оставило доказателства.

Хали въздъхна:

— Значи все пак съм била права. Лиринксите действително разполагат с устройства, които да унищожават полето. — Тя погледна останалите с горчилка. — Ако Съветът се бе вслушал в думите ми, щяхме да сме разрешили този проблем отдавна.

— Всяка седмица получаваме по дузина шантави идеи — каза Гор. — Докато не бъдат подкрепени с доказателства, те не заслужават сериозно обмисляне. Продължи, майстор Иризис.

Жената приключи историята си, след което скрутаторите започнаха да ѝ задават въпроси. Процесът бе спокоен и отмерен, но тя знаеше, че я преценяват единадесет от най-добрите умове на Сантенар. И не само думите ѝ бяха преценявани. Всяко трепване на миглите ѝ и всяка капчица пот върху челото ѝ биваха отчитани.

Освен това те бяха мистици. Всички я изпитваха със странната разновидност на Изкуството, представляваща скрутаторска магия. Кръстът ѝ бе подгизнал от пот по времето, когато Гор даде знак, че са приключили. За нейно облекчение той изглеждаше доволен от истинността на казаното.

Флид поднови разказа си.

— Накрая се върнахме във фабриката на Иризис, за да изследваме възловата точка, разположена дълбоко в хедроновата мина.

— Глупава постъпка — каза Хали.

— Но изключително важна. Тамошното поле се намираше в процес на отслабване, което ни позволяваше да...

— Намирало се е в процес на отслабване, защото не си смогнал да го защитиш от врага — прекъсна го Гор.

— Вярвам, че това вече бе изяснено в депешите.

— Не и по удовлетворителен за мен начин.

— Веднага щом започнахме да проучваме полето, то изчезна. Сякаш някой бе наблюдавал, за да го изключи при нужда.

— И това е всичко? — викна Фушт.

— Там също не открихме възлопресушителя — каза Флид. — Тогава Джал-Ниш...

— Джал-Ниш е бил там? — намеси се някой.

— Той... ни прекъсна. Джал-Ниш зададе на перцептора интересен въпрос. Попита я дали вижда излъчването. Кажи на Съвета

какво му отговори ти, Юлия.

От самото начало дребната жена бе стояла свита и мълчалива. Сега тя се изправи, погледна ужасено скрутаторите и тихо каза:

— Виждам всякакви полета.

— Полета? — трепна Гор. — Обясни, перцепторе.

— Възелът имаше четири излъчвания — каза тя, имитирайки гласа му. Не бе правила това от цяла вечност. — Едно, което хората наричат *полето*, бе мъртво. Ноктестите го бяха източили.

— Така тя нарича лиринксите — услужливо обясни Флид.

— Не се отнасяй с нас като с идиоти! — каза Гор. — Продължи, перцепторе.

— Имаше още три излъчвания, като стени, всечени една в друга. Те бяха много ярки.

— Превъзхождащите излъчвания — промълви председателят. — Най-сетне! Виждала ли си подобни полета и преди, Юлия?

— Да.

— Къде?

— Не мога да си спомня.

Юлия изглеждаше много измъчена и Иризис знаеше защо. Никой не се бе досетил да я попита. Но тя се страхуваше да отговори по такъв начин.

Иризис я хвана за ръката.

— Юлия — меко каза тя, — това, което знаеш за тези полета, може да се окаже от изключително голямо значение. Моля те, помисли си къде си ги виждала преди.

— Видях ги на онова студено място, където ти помогнах. Където имаше лош възел.

— Леденото плато? Когато се опитвахме да спасим Тиан от лиринксите?

— Да — прошепна Юлия, поглеждайки нервно към скрутаторите.

— И там ли имаше четири полета?

— Така мисля. Лошият възел бе двоен. Не можех да го видя ясно. — Гласът ѝ бе почти недоловим.

— Ако това наистина са превъзхождащите излъчвания, защо не ги вижда непрекъснато? — каза Фушт.

— Може би слабото поле ги прикрива — рече Флид. — Това би обяснило защо тя и занаятчия Зойл Аарп са ги виждали едва след източването на възловата точка.

— Възможно е — каза Гор със съмнение. — Трябва да проучим въпроса допълнително.

Той подробно разпита Юлия, но не научи нищо повече. Тя просто виждаше, не разбираше.

— Тогава попитах Юлия дали вижда какво източва полето — продължи Флид. — Тя ни каза, че възлопресушителят не е далече: отвъд срутване, несъмнено причинено от лиринксите. И наистина го открихме. По-скоро открихме къде е, защото беше невъзможно да се приближим. Мястото бе изключително необичайно, материята бе изгубила плътността си. Джал-Ниш пропадна през пода, защото скалата не можеше да го удържа.

— Забележително — рече Гор. — Същинско чудо, стига да се окаже истина. Какво стана с Джал-Ниш Хлар?

— Оцеля — със съжаление каза Ксервиш Флид. — Не съм сигурен за хората му. Не беше особено щастлив, когато го оставихме. — Той погледна към вратата. — Предполагам, че това е неговият доклад.

Вестоносец тъкмо напускаше преддверието, понесъл запечатано послание към председателя. Гор разкъса плика и набързо прегледа съобщението, преди да го предаде на останалите от Съвета.

— Последната част от историята ти бива потвърдена — рече председателят, — макар че Джал-Ниш приписва заслугата на себе си и обвинява теб. Остави ни за момент, Флид.

Флид, Иризис и Юлия се отдалечиха до ръба на скалата, но скоро бяха повикани обратно.

— Приемаме историята ти — каза Гор — и ти благодарим за донесените вести. — Не изглеждаше особено доволен, докато изричаше тези думи. — Съветът гласува и реши да бъдеш възстановен на скрутаторската си позиция. Но не и на предишното си място в Съвета, разбира се.

Флид благодари и поотделно се поклони на всеки от скрутаторите.

— Ами Джал-Ниш? Той запазва ли своята позиция?

— Временният скрутатор се представя задоволително. Няма основания за понижаването му.

Ксервиш не реагира, макар че това не бяха добри новини за него. Докато Джал-Ниш разполагаше с власт, щеше да я използва срещу противниците си.

— Както е угодно на Съвета.

— Не съм свършил. В западните територии войната се развива зле. Лиринксите концентрират силите си отвъд Туркадско море, за да нанесат съкрушителен удар — от който няма да съумеем да се възстановим. Имаме две възможности: да изоставим всичко на запад от Червейния лес или да атакуваме веднага.

— Не можем да изоставим Алмадин, Ренкид и Талтид — каза Флид. — Само коренното население там възлиза на повече от милион, а като добавим и бегълците от Мелдорин... И това не е всичко.

— Защо?

— Дори и да се оттеглим до Червейния лес, няма да сме в състояние да го задържим. Нихилнор ще падне, Ооло също. В рамките на месеци целите югозападни земи ще са изгубени. Когато това се случи, мощта на Боргистри ще остане безполезна. И скоро останалата част от Лауралин ще последва западните територии.

— Така е — каза Гор. — Трябва да реагираме много скоро. Но и тогава ни грози смазващ разгром, освен ако не убедим аахимите да ни помогнат.

— В такъв случай това трябва да е главната ни цел — рече Ксервиш Флид.

— Тя е точно това — отговори председателят. — Но Витис от клана Интис е изключително упорит.

— Къде е той сега?

— Силите му са разпръснати из Алмадин, Нихилнор и Боргистри. Излишно е да споменавам какво притеснение сред местните жители поражда това присъствие. За момента плановете му за завладяване, ако действително планира това, са замразени. Сред аахимските кланове има неразбирателства, от които ние се надяваме да извлечем полза.

— Каква е причината за тези неразбирателства? — попита Флид.

— Отдавнашно съперничество между клановете, както и несъгласие относно последващите действия.

— По-точно?

— Някои кланове искат да се съюзят с нас срещу лиринксите, а други възнамеряват да се възползват от затрудненото ни положение, за да заграбят най-добрите ни земи. Намират се и аахими, които защитават позицията, че в техен интерес е да подкрепят лиринксите.

— Коя от тази гледни точки натежава?

— Не мога да кажа. Трудно е да се сдобием с информация. Но Витис, предводител на тази нестабилна коалиция, е ключът. За момента той има други цели, което е причината за спряната инвазия. Изпратил е цялата си сила след занаятчия Тиан и летящия конструктор.

— Летящият конструктор... — каза Хали. — С дюза такива машини бихме спечелили войната.

— Несъмнено Витис е на същото мнение.

— В такъв случай нека се надяваме, че няма да го намери — рече Флид. — Ако нападнем лиринксите, кое място ще се разгърне в бойно поле?

— Място на име Снизорт, в Талтид — каза Гор.

— Познато ми е — кимна Ксервиш.

— Това е най-силната вражеска база от тази страна на морето. Там те провеждат най-разнообразни... експерименти. Освен това местността притежава и някакво мистично значение за тях, макар още да не сме открили какво. Ако успеем да завземем Снизорт, ще им нанесем жесток удар. Вече подготвяме план, който да постигне точно това.

— Какъв е той?

Гор издърпа Флид далече от Иризис.

— Лиринксите са прокопали обширна система от тунели, обхождаща смолните ями на Снизорт. Мястото е обградено със стена и е силно охранявано, но заради същината си притежава уязвимост...

— Към огън — довърши Ксервиш Флид. — Възнамерявате да подпалите асфалта и да прогоните лиринксите от укрепленията им.

— Именно. — Гор бе раздразнен от прекъсването. — Но няма да бъде лесно, дори и с голяма армия. Ще е нужно да се приближим достатъчно, за да изстрелваме запалителни снаряди с катапултите си, а за това ще са нужни всички шестдесет хиляди войници, които можем да съберем в западните земи, и всички седем хиляди кланкера, които ги поддържат. И дори това може да не се окаже достатъчно.

Лиринксите осъзнават уязвимостта на Снизорт, а продължават да се укрепяват там. Нелогично е.

— Освен ако мястото е толкова важно за тях, че да оправдава рисковете. В такъв случай те ще разполагат с тайни отбранителни съоръжения.

— Предполагам въздухоплавите не са подходящи за атака?

— Те не могат да носят достатъчно товар. Освен това са прекалено крехки.

— Както си и мислех. — Гор понечи да се обърне, но се поколеба.

— Искаш ли нещо от мен?

Председателят се бе загледал в блоковата настилка.

— Пристигаш в интересен момент. Особено с тези новини, които донесе... Имаме проблем. Свързан точно с главния недостатък на плана ни.

Флид го изчакваше да продължи.

— Полето край Снизорт отслабва — каза Гор.

— Тамошното излъчване е едно от най-силните. Не би трябвало да отслабва.

— Освен ако лиринксите не източват повече, отколкото възловата точка е в състояние да възстанови. Ако действително е така, какво правят там? Надали е нещо за наше добро.

— А може да са инсталирали възлопресушител — рече Флид.

— Защо им е да пресушават собствения си възел?

— За да използват енергията през него. Възможно е да плътоформират армия.

— С предполагане няма да спечелим войната. Подготвяме тази операция от месеци. Това щеше да бъде най-мощното сражение от началото на конфликта. Но без стабилно поле, което да захранва кланкерите ни, не се осмеляваме да настъпим.

— Значи искате да отида там? — попита Ксервиш. Не изглеждаше изненадан.

— Веднага щом подновиш запасите от газ на въздухоплава си. Най-напред поemi към Госпет. Имаме хора там, Хали ще ти предостави подробности. Открий на какво се дължи отслабването на полето. Но главната ти задача, по-важна от всичко останало, ще бъде да се свържеш с Витис и да привлечеш аахимите на наша страна.

Флид кимна.

— На всяка цена?

Гор дълго се съветва с колегите си, преди отново да се обърне към изпития скрутатор:

— Да, на всяка цена, ако се стигне до това. Използвай своята преценка. Но не отстъпвай...

— Няма да отстъпя нищо повече от необходимото за сключването на споразумение. Това ли е всичко?

— Още нещо. Ако лиринксите действително използват възлопресушител край Снизорт... Открий го и го унищож.

Пет думи, тъй прости за изричане, а равнозначни на смъртна присъда. Никой човек не можеше да проникне в подобно място — Гор знаеше това не по-зле от самия Флид. По този начин председателят си откъщаваше, и то по съвършен начин. Разрушаването на възлопресушителя бе ключово за спечелването на войната и освен това бе възложено в директна заповед. Ксервиш не можеше да откаже.

Флид се вгледа в очите на събеседника си. Председателят се надяваше да получи отказ, за да се сдобие с повод за отстраняването на неудобния скрутатор. И в двата случая смърт. Но Флид нямаше да му достави това удоволствие.

— Дори и да унищожа *евентуалния* възлопресушител, те просто ще го заменят.

— Ако тези устройства бяха толкова лесни за изработка, досега лиринксите щяха да са се заели с всички възлови точки на планетата. Тъй като до момента са нападнали само пет-шест, трябва да приемем, че това са всички възлопресушители, с които разполагат.

— Подобни заключения без достатъчно основание са изключително опасни — каза Флид.

— Получи заповедите си. Унищож го!

— Това може да се окаже... трудно.

— Убеден съм, че ще е така. Но дългът често се оказва труден. Ако се колебаеш и не ти достига смелост...

Флид погледна към Иризис. Тя не можа да разчете нищо в очите му.

— Ще се заема, сър.

Гор се усмихна за пръв път от появата си. Силните и здрави зъби му придаваха вид на хиена.

— Отлично. Ще се нахраним вътре, ще ти предоставим по-подробна информация и ще те изпратим. А вие двете с Юлия, Иризис, ще останете. — Усмивката му се разшири. — Има много неща, на които бихте могли да ни научите.

Юлия изпищя уплашено и се притисна към Иризис.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Юлия бе отведена в отделна стая, далеч от помещението на Иризис. Стаята бе малка и неприветлива, подходяща единствено за най-нищожни слуги. Но това не притесняваше дребната жена, която не бе претенциозна към мебелировката. За нея бе достатъчно наличието на врата, оставила шумовете отвън. Това ѝ позволи да свали антифоните, които носеше навсякъде. Те притежаваха цялото удобство, което човешката изобретателност можеше да вложи, но пак я дразнеха.

Тя се съблече и се уми с кофа студена вода. Сетне изплакна бельото си от паяжинена коприна, внимателно разстла чист комплект върху кревата и легна отгоре. Не можеше да търпи друга материя върху кожата си. Накрая затвори очи и се оттегли в безопасността на мисловния си модел, през който пречупваше света, за да го осмисли.

Но усещането за сигурност не идваше. Ненифър не беше приятно място. Цял етаж от крепостта бе изпълнен с мистици, занаятчийци и механици, които изработваха приспособления за шпиониране, контрол, надвластие или разрушаване. Техните прояви в модела ѝ бяха прекалено агресивни. Наложиха ѝ да ги изолира, за да запази съзнанието си.

И освен това скрутаторът биваше отпратен. Макар че Юлия още му се сърдеше заради това, че преди месеци я бе накарал да търси кристал, тя разчиташе на него. Преди да започне да се държи зле с нея, Ксервиш се бе държал мило, по-мило от всеки друг. С изключение на любимия ѝ Ниш. Но Ниш беше изчезнал. Сега и скрутаторът щеше да изчезне.

Юлия разчиташе и на Иризис, само че Иризис бе попаднала в ръцете на отвратителния скрутатор Гор, който несъмнено щеше да ѝ причини нещо ужасно. И кой щеше да остане да се грижи за Юлия?

А нима някой бе проявявал загриженост за нея? По-голямата част от живота си Юлия бе прекарала в тъмницата на мистика Фламас, който в един момент бе забравил за нея. Дребната жена все още му беше благодарна за тази постъпка. Хладният мрак за нея бе представлявал приветствано облекчение сред шума, вида и миризмата

на човечеството; от света, който в такава степен я бе измъчвал. В тъмницата никой не я бе безпокоил. Бяха ѝ давали храна и вода, периодично бяха почиствали килията и не я безпокояха.

Но това се бе променило след навършването на шестнадесетата ѝ година. Бе забелязала нещо неприятно в решетката си и беше започнала да пищи. Старият Фламас се бе сетил за нея. Сетне Джал-Ниш Хлар я бе отвел, подновявайки кошмара на враждебен свят. В началото перквизиторът се бе отнасял мило с нея, но само защото бе искал да се възползва от таланта ѝ. Още от самото начало Юлия бе видяла същинската му сърцевина в решетъчния си модел.

Мислите ѝ се насочиха към годините, предшествващи заточението ѝ в тъмницата на мистика: онова ужасно време, малко преди четвъртата ѝ година, когато нещо бе разбудило повишената ѝ чувствителност. Животът ѝ се бе превърнал в такъв кошмар, че близките ѝ, неспособни да разберат какво ѝ е — или да я излекуват с бой — я бяха прогонили.

Винаги бе отбягвала да си припомня тези моменти. Семейството ѝ я бе прогонило. А дори и преди това тя бе изоставена...

Дребната жена започна да се унася, все още замислена за детството си. Някога бе изпитвала щастие, в самото начало на живота си, ала семейна криза бе сложила край на това щастие. Юлия така и не бе разбрала какво бе породило неразбирателството, помнеше само последствията. Бе се случило точно преди четвъртия ѝ рожден ден. Тогава обичният ѝ близък Мюли бе изчезнал, заедно с баща ѝ. Бе изгубила и двамата завинаги. И докато мъката по изчезналия родител бе остра, мъчението, породено от липсата на брат ѝ, бе неописуемо. Като загубата на крайник.

Седмица по-късно цялото ѝ тяло се бе покрило с нетърпим обрив. Юлия бе пищяла от болка, след което бе изпаднала в кома, продължила две седмици. След свестяването си бе изгубила способността да говори и да се движи — бе учила всичко това наново, като новородено. Още преди да се е възстановила, чувствителността бе започнала да се проявява. Юлия и до днес си спомняше момента с кристална яснота. Нетърпимо гръмките гласове бяха поставили началото. Бе ѝ се струвало, че всички около нея крещат. До този момент не бе осъзнавала, че звукът може да причинява болка. Всеки път, когато някой заговореше, тя бе започвала да пищи. Майка ѝ я

биеше, братята, сестрите и лелите я бяха гълчали, но всичко това само я бе карало да крещи още по-силно.

Бе последвало мъчително изостряне на осезанието. Дрехите бяха започнали да рендосват новоразбудената ѝ кожа. С постоянното разсъбличане също си бе навличала побои от майка си и от лелите, но бе предпочитала тази болка пред сковаващото мъчение на грубата тъкан.

Вкусът бе следващото разгърнало се сетиво. Маринованата риба и пушените меса, изграждащи семейното меню, се бяха превърнали в нетърпима гозба. Тя не бе могла да яде неща, различни от плодове, сурови зеленчуци, овесена каша без никакви подправки, сурова риба или крехко агнешко.

Собственото ѝ обоняние също се бе обърнало срещу нея. Миризмата на останалите, дори и онези, които се къпеха редовно, бе станала нетърпима. А нейните близки не бяха от тези хора — в студената земя, където живееха, къпането бе рядък обичай. Макар с отчаян копнеж да бе желала да бъде прегръщана, Юлия не бе могла да изтърпява майчиния скут.

Зрението бе допринесло в най-голяма степен за агонията ѝ. В началото тя не бе могла да излиза навън — яркото слънце бе прогаряло очите ѝ, а светлината му бе наранявала чувствителната ѝ кожа. Сетне и изкуствената светлина бе започнала да поражда раздразнение. Юлия бе започнала да прекарва дните си в мрака под собственото си легло. Майка ѝ и лелите ѝ бяха продължили да я бият. А Юлия бе могла единствено да пици, тласната сред свят, изграден единствено от мъчение.

Тя не бе спирала да плаче за Мюли и да моли майка си да го върне, само че Мюли бе отведен далеч и никой не знаеше къде. В един момент близките на Юлия, неспособни да издържат неспирните ѝ викове, я бяха прогонили.

Сега тя сънуваше брат си, но не като четиригодишен, какъвто го бе видяла за последно, а като младия мъж, какъвто сега би трябвало да бъде, почти на осемнадесет. В съня ѝ той изглеждаше досущ като нея, макар че неговата безцветна коса беше по-къса и свършваше точно над ушите. Той беше една педя по-висок от нея, с по-широки рамене и потесни бедра, но безбрадото му лице приличаше на нейното.

Мюли, въздъхна тя, защото знаеше, че това е само сън. Тя никога нямаше да го намери, без значение колко се опитваше. Когато бе започнала да построява решетъчния си модел в тъмницата на Фламас, то бе с цел да потърси брат си. Би разпознала проявата му навсякъде, но до този момент така и не го бе открила.

Може би той не притежаваше талант за Изкуството, макар че Юлия не вярваше в това. Тя и брат ѝ представляваха двете страни на монета — еднакви и срещуположни. Двамата се допълваха взаимно.

Юлия отказваше да повярва, че той е мъртъв. В такъв случай тя също би трябвало вече да не е жива. Не можеше да продължи да живее, знаейки, че Мюли си е отишъл завинаги. Най-вероятно брат ѝ се намираше някъде далеч, отвъд обхвата на модела ѝ. Юлия щеше да продължи да се надява. Щеше да продължи да дири.

Решетъчният модел много често ѝ бе предоставял спокойствие и убежище. Тя бе започнала да гледа на него като на даденост и част от нея самата, за която понякога дори не се сещаше. Не се бе вглеждала дълбоко в него от дни, откакто бе напуснала фабриката с въздухоплава. Сега, в съня си, Юлия се вгледа.

Тук решетката бе съвсем различна от онази матрица, с която бе свикнала. Тук беше почти непозната, доминирана от геомантичните сили, създали огромните планини околоръст и потъналата земя на север. Странността ѝ бе такава, че щяха да са необходими дни, дори седмици, за да може Юлия да я разгадае.

После идваше самата магия на Ненифър, място, отдадено на скрутаторската магия. Навсякъде, където погледнеше, Юлия виждаше тъмни петна, показващи магически артефакти, приспособления и уреди, донасящи смърт, болка и потайна информация. Съзираше и проявите, представляващи потребителите на Изкуството. Те я ужасяваха. Бе страдала в ръцете на такива хора и преди.

Щяха да са ѝ необходими дни, за да открие Мюли в този лабиринт от очертания и прояви. Тя започна веднага. През цялата нощ го търси в съня си. Продължи диренето и на следващия ден. А вечерта си легна рано. По-лесно ѝ беше да търси насън.

Мюли?

Юлия, къде беше? Търсих те.

Изгубена съм без теб, Мюли. Едва не умрях, когато те изгубих.

Аз също. Плаках с години.

Известно време Юлия мълча, просто извличаща спокойствие от присъствието му. Времето течеше. Тя се опияняваше от щастието си.

И ти ли си като мен, Мюли? Можеш ли да излизаш под слънцето незащитен?

Разбира се. Ти не можеш ли?

Юлия се почувства странно предадена. Тя бе искала двамата да си приличат във всяко едно отношение, включително страданието. Особено страданието. Разказа му за мъките си.

Да можеше да съм бил до теб в онези моменти, Юлия...

Тя го изгуби. Прекара остатъка от нощта в претърсване на модела си, но не откри и следа от Мюли. Може би разговорът ѝ се бе присънил.

Заминаването на Флид непрекъснато биваше отлагано, но той отказваше да сподели проблема. Иризис може да узнае единствено, че бива изготвяно някакво приспособление, което той да отнесе със себе си в Госпет, и че въпросните приготовления отнемат повече време от очакваното.

Тя многократно бе разпитвана за начина, по който бе убила непознатата гадателка в акведукта. Иризис бе осъзнавала, че в онзи ден е сторила нещо необичайно, но не и самата степен. Покрай останалите си кошмари не ѝ бе останало много време да размишлява.

— Поне двадесет пъти ме разпитаха — уморено каза тя на втората нощ. Заедно с Флид се разхождаха край ръба на скалата. — Вече няма какво да им кажа. Защо продължават с разпитите?

— Защото си сторила нещо, което не е било правено преди — каза Флид. — И което нарушава баланса в ущърб на мистиците. Те винаги са се поставяли на върха на пирамидата. (Или може би трябваше да кажа *ние*.) Не неуязвими, разбира се, но добре защитени. Ако можем да бъдем надвити от всеки занаятчия, това внася огромни промени в статуквото и повдига множество въпроси. Какво би станало, ако лиринксите се научат да правят това, което си изпълнила ти? Няма да остане следовател, перквизитор или дори скрутатор, който да е в безопасност.

— Това е малко вероятно, тъй като лиринксите не са в състояние да използват нашите Изкуства.

— Ако са се научили, точно така биха искали да продължим да си мислим. Освен това те притежават несравнима способност да откриват оригинални методи за постигане на целите си.

— И пак не виждам защо постъпката ми е такъв проблем.

— Съветът взема под внимание и евентуалния момент, в който е спечелил войната и властта му може да бъде оспорена. За да могат да се защитят, скрутаторите трябва да узнаят какво точно си направила, а после да се погрижат да не предадеш знанието си другиму.

Иризис се закова на място и рязко се обърна към него.

— Какво?

— Те не възнамеряват да те пуснат да си вървиш, Иризис, макар че ще изчакат до моето заминаване. Не могат да си позволят да те оставят жива. Не спирай. Несъмнено в този момент ни наблюдават.

— Какво възнамерявате да правите?

— Не мисля, че мога да направя каквото и да било. Веднага щом всичко бъде готово, трябва да потегля. В случая не ми е предоставен избор.

След измъкването от Джал-Ниш и възстановяването на зрението си Иризис си бе позволила да се наслаждава на живота ден за ден, без да мисли за бъдещето. Бе смятала, че се намира в безопасност, под защитата на Флид. Бедната глупачка.

— Възнамеряват да ме убият?

— Може би не — небрежно отвърна той. — Но не можеш да избягаш. Само един път отвежда от това място, а той се намира под непрекъснатата и тежка охрана. Нужни са им занаятчийи, а ти си сред най-добрите. Може и да поискат да използват необичайния ти талант.

Как можеше той да говори толкова спокойно за подобни неща?

— Сигурно знаят, че съм измамница. Веднага щом узнаят как съм надвила гадателката, повече няма да съм им нужна.

— В такъв случай задръж тайната колкото се може по-дълго.

— Но аз вече им казах всичко.

— Но те не са могли да пресъздадат стореното от теб, затова ще продължават да те разпитват. Възползвай се от това.

— Погледнете какво са сторили с вас, когато сте се опитали да направите нещо подобно.

Скрутаторът потърка белязаната си ръка.

— Моят проблем не беше премълчаването на тайни, а вренето на носа в *техните* тайни.

Това дойде в повече на Иризис.

— Така с нищо не ми помагате, Ксервиш! Имам чувството, че вие вече сте ме изоставили.

— Получил съм строги нареждания. Трябва незабавно да се отправя към Госпет.

— И преди сте нарушавали нарежданията на Съвета.

— Ако изгубим това сражение, губим западните територии. Ти означаваш много за мен, Иризис, но, както съм ти казвал много пъти, ако някога се наложи да избирам между теб и общото благо, ще избера последното. Сега бях изправен точно пред такава дилема. Как бих могъл да предпочета теб пред съдбата на света?

— Не е нужно да изглеждате толкова самодоволен.

— Не говори глупости. Те ме наблюдават през всеки миг от деня. Една погрешна стъпка от моя страна ще им е достатъчна. Виж, Иризис...

— Оставете ме! — тросна се тя. — Вървете да изпълнявате скъпоценния си дълг. Винаги съм знаела, че сте истински *скрутатор*.

Обичайно безизразното лице на Флид се промени. Очите му се стесниха до мрачни сърпове под слятата вежда.

— Такъв съм. — С подигравателен поклон той се обърна и пое към крепостта.

Иризис продължи да се разхожда край ръба. Това бе най-необичайното място, на което бе стъпвала. Отвъд Ненифър планините разпростираха могъщите си върхове докъдето поглед стигаше — и ставаше дума за действително величествени склонове, далеч превъзхождащи планините край завода. Тукашните стръмнини задържаха малко сняг, в по-ниските си части кафенеещи от сухота.

Пред нея, дълбоко под скалата, се простираше огромната Калитрас — Съсухрената долина. Тя бе обградена отвсякъде от планински вериги, от които се стичаха реки. Но никаква вода не се оттичаше, защото тази земя лежеше под морското равнище. Тя поглъщаше вливащите се в нея реки, за да получи названието си.

Иризис приседна на ръба, загледана в пустошта. Все някога животът ѝ щеше да свърши. Освен това Флид можеше да е прав: винаги съществуваше вероятността скрутаторите да преценят, че тя ще

им е по-полезна жива. Ненифър трябва да бе приютил стотици работници. В крайна сметка Иризис притежаваше и други таланти.

По време на вечерята същия ден Флид отново получи възможност да се срещне с Иризис.

— Съжалявам — каза той. — Следят ме. Не мога да направя нищо, с което да ти помогна.

— Благодаря. — Тя отнесе купата си, за да се настани на маса в далечния край на помещението. Стори й се, че е видяла обида в очите му. Толкова по-зле за него. Щеше да му мине бързо. Щеше да я забрави. В крайна сметка той бе скрутатор, лъжлив, безскрупулен манипулатор, който би направил всичко и би използвал всеки, за да постигне желаното.

По принцип наслаждението й от храната не бе обвързано с настроението, а тази в Ненифър бе отлична, само че днес Иризис нямаше апетит и скоро отмести купата си.

Юлия изникна до нея, приближила се безшумно. Дребната жена умееше да се придвижва като призрак, когато пожелаеше — което значеше през по-голямата част от времето.

— Нещастна ли си, Иризис? — тихо каза тя и мушна главата си под ръката на по-високата жена. Юлия обичаше да се притиска до приятелите си, а това противно място още повече изостряше нуждата й от близост, въпреки ревността към Иризис, която все още я измъчваше.

Иризис реши, че вече й е простен натискът, който бе оказвала върху Юлия преди седмици.

— Страхувам се, Юлия. Скрутаторите нямат намерение да ме оставят жива.

Юлия рязко пое дъх, сетне потърка буза по ръката на Иризис.

— Какво си направила?

Иризис обясни.

— Гадателката беше зла жена — каза перцепторът.

— Познавала си я?

— Разчетох я в решетката си. — Дребните косъмчета по ръцете на Юлия настръхнаха.

— Можеш да разчиташ характера на човека от начина, по който той се появява в решетката ти?

— Разбира се.

— Какво мислиш за скрутатора? И той ли е зъл?

Юлия я погледна неопределено и се премести на стол от другата страна на масата.

— Скрутаторът беше лош с мен.

Вероятно тя имаше предвид времето, когато Флид я бе принудил да търси кристали в мината. Или може би когато ѝ бе изкрещял да спусне асансьора. Юлия никога не забравяше подобно отношение. Тя не отвърщаше на понесените удари, но си отмъщаваше, като отказваше да съдейства.

— Ами Гор?

— Той е главен скрутатор — каза Юлия с тон, загатващ, че други разяснения не са необходими. Може би действително беше така.

Иризис тъкмо довършваше чая си, когато Юлия се спусна от стола и се сви под масата. Само очите ѝ се подаваха над ръба на масата.

Русата жена се огледа, за да подири източника на тази тревога. Гор се беше насочил към масата им.

— Да те няма, мишленце — презрително каза той.

Последвала заръката му, Юлия изчезна между масите.

Иризис издържа погледа му. От него се страхуваше почти колкото от Джал-Ниш, но нямаше никакво намерение да го показва.

— Да? — каза тя, дръзко повдигнала брадичка.

— Знаеш какво искам.

— Казах ви всичко.

— Кажи ми как си го направила и ще получиш разрешение да заминеш с Флид утре.

— Може да съм обикновена работничка, скрутатор Гор, но не съм идиотка. Зная, че няма да напусна Ненифър жива.

Той не показва изненада. Гор рядко демонстрираше реакция, освен в умишлените случаи.

— Както желаш. Но трябва да знаеш, че познатият ти живот не е единственият начин да се живее. С талант като твоя би могла да станеш *мистик*.

Начинът на подчертаване на последната дума пораждаше впечатлението, че това е върховната мечта на абсолютно всяко разумно същество.

— Аз не исках да бъда занаятчия. Какво ви кара да мислите, че бих искала да бъда мистик?

— Поставена пред алтернатива, включваща могъщество и безпомощност, смятам, че ще направиш правилния избор.

Иризис знаеше, че трябва да се усмихне и да благодари, да приеме предложението му и да го използва, за да подири изход. Това бе разумната постъпка. Но тя не можеше да го стори. Не можеше да се съюзи с представител на толкова покварена система. Той искаше да поквари и нея. Освен това репутацията ѝ им бе добре известна. Тя бе вдигнала ръка срещу перквизитор Джал-Ниш Хлар, бе нарушила заповедите му, бе убила изпратена да я залови гадателка... Списъкът с престъпленията ѝ се проточваше и недвусмислено указваше, че тя е яростна противница на всичко, което Съветът представлява. Не изглеждаше вероятно, че тя би се поддала на влиянието им. Това предложение бе капан.

— А може би не — продължи председателят. — Жалко. Така щеше да е по-лесно. — Той се изправи и ѝ направи знак да го последва.

Поеха по протежението на дълъг коридор, облицован с травертин — достатъчно дълъг, за да смали края си в невидимост. Близко до въпросния край Гор я отведе в малка и ярка стая. Всеки разпит биваше провеждан на различно място.

И неизменно завършваше по един и същи начин — тя му се подиграваше, а той се нахвърляше отгоре ѝ с юмруци. Цялата бе покрита с белези, макар и не на видими места. По някаква причина Гор не искаше останалите скрутатори да знаят. Ако Иризис не беше охладняла към Флид, щеше да му покаже белезите.

След разпита тя бе отведена в друга стая, няколко нива по-надолу. Вратата ѝ нямаше ключалка, само дръжка.

— Затвори — каза Гор, когато Иризис прекрачи прага.

Вратата се притисна към рамката си и остана като запечатана. Умно. Занаятчия с нейните таланти би могъл да се справи с повечето механични ключалки, но не и с мистична, базирана на Изкуството. Този запор не беше зависим от полето и Иризис бе безсилна срещу него. Може би трябваше да приеме предложението на Гор.

Няколко часа по-късно на вратата се почука тихо.

— Иризис?

Това бе Флид. Все пак бе дошъл за нея.

— Да? — прошепна тя в отговор. — Как ме открихте?

— С много усилия. Наложих се да оставя свое подобие в стаята и да си послужа с... друга скрутаторска магия, за да дойда тук незабелязан. Не съм напълно сигурен, че е проработила.

— Измъкнете ме. Не мога да понасям това място.

— Каква е ключалката отвътре?

— Няма ключалка. Само обикновена дръжка, която не помръдва.

— Опасявах се от това. Вътре няма ли нещо, с чиято помощ да отвориш вратата?

— Не и без инструменти. Всичко е фиксирано.

— Подозирам, че дори и да успееш, вратата пак не би помръднала.

— Гор просто й нареди да се затвори и си отиде.

— Би могло да бъде всяко от дузината запечатващи заклинания — каза Флид.

— Можете ли да го преодолеете?

— Зависи кое заклинание е използвал. А може и да не съм в състояние. Гор е много по-възрастен от мен.

— Не изглежда така.

— Подмладяването е нещо прекрасно. Той е по-възрастен, по-силен, по-могъщ...

— Ако само ще се оправдавате, по-добре си идете още сега.

— Правя всичко по силите си — студено каза той.

Иризис осъзнаваше това, но то не помагаше на настроението ѝ. Освен това у нея бе започнало да се заражда желанието да унищожи онова, което не може да спаси.

— То не е достатъчно, *скрутаторе*.

Той не отговори. Настъпи пълна тишина. След около минута тя се изплаши, че Флид я е изоставил.

— Ксервиш? — тихо каза тя.

Нищо.

— Ксервиш... Съжалявам. Просто всичко това ми идва в повече.

— Просто мълчи. Опитвам се да го разгадая.

— Кое? — прошепна тя, залята от облекчение. Естествено, че не бе я изоставил. Те бяха приятели, тя бе спасила живота му.

— Запечатващото заклинание. Мисля, че го разпознавам.

— Можете ли да го неутрализирате?

— Може и да успея. Но има един проблем.

Тя го изчака да се доизкаже. Но след като мълчанието отново се проточи, подчертавано единствено от леки продрасквания по вратата, Иризис попита:

— Какъв проблем, Ксервиш?

— Когато заклинанието бъде развалено, то изпраща сигнал до човека, който го е поставил. В случая Гор.

— И вие сте неспособен да обезвредите предупреждението?

— Не и без той да узнае.

— Значи не можете да сторите нищо.

— Боя се, че е така.

— Поне опитахте.

— Това не е голяма утеха.

Сега Иризис искаше да остане сама. След като Флид не бе в състояние да ѝ помогне с нищо, нямаше полза да остава тук и да се излага на риск. Не искаше той да остава само заради нея.

— Вървете.

Почти можеше да долови смущението му.

— Добре. Отивам.

— Сбогом. — *Просто върви, мътните да те вземат.*

— Съжалявам, Иризис — тихо каза той.

Жената не отговори.

Това несъмнено бе най-потискащата нощ в живота ѝ. Иризис не понасяше да бъде безпомощна. Гор се появи рано сутринта — изщракването на вратата я събуди. Струваше ѝ се, че цяла нощ не е затваряла очи.

Председателят влезе в стаята. Да, *стая* беше, а не килия.

— Виждам, че си имала посетител през нощта — каза Гор с усмивка.

Отговорът ѝ съдържаше студенина:

— Нямам представа за какво говорите.

— Не ме прави на глупак, Иризис. Не съм заел настоящата си позиция по случайност. Зная всичко, което се случва около мен. Мога да разчета кога е дошъл Флид, какво се е опитал да направи и кога си е отишъл. Това е достатъчно, за да го изключа и да му назнача смъртна присъда.

— Тогава защо не го направите?

— Защото имам работа за него. Работа, за която не се осмелявам да рискувам друг скрутатор. Ела, време е да поговорим.

— Нямам нищо против разговорите — каза тя, — но не мисля, че точно това възнамерявате да правите.

— Възнамерявам, майстор Иризис, да приложа определени техники, разработени с цел да предоставят истината от онези, които са я изгубили. Или отказват да я предоставят.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Ниш и Минис прекараха почти седмица в преглеждане на шпионските доклади и изучаване на карти от маршрута, по който Тиан се бе отправила след нападението си над аахимския лагер. Впоследствие се отправиха на търсене с конструкта на Минис, придружаван от още три машини. В продължение на друга седмица следваха западния ръб на огромния Червеен лес, за да проучват твърденията на очевидци. Повечето от тези твърдения се оказаха лъжливи или погрешни. Не откриха нищо, но за Ниш имаше известна полза: благодарение на повреди и затруднения, той можа да научи малко повече за механизма на конструктите. Лъчението, на което разчитаха, тук бе по-слабо от ааханското, и това създаваше множество проблеми.

Върнаха се в главния лагер, понастоящем разположен в северната част на Алмадин, за да признаят провала си. Вече два пъти изправял се на доклад пред побеснелия Витис, Крил-Ниш никак не бе нетърпелив за предстоящата среща. Когато вестonosец го призова да се яви в командната палатка, механикът бе убеден, че го очакват страдания, но аахимският предводител като никога се оказа в добро настроение.

— Гилаелит, търгуващият мистик, който живее на върха на Бореа Нгурле, е бил отвлечен от лиринкси — каза Витис, без да уточнява източника на информацията си. — Имаш ли представа защо?

— Никога не съм чувал за него — отвърна Хлар.

— Отвлечането може да не е свързано с летящия конструкт — внимателно продължи предводителят. — Възможно е лиринксите да възнамеряват да го използват в подкрепа на проучванията си.

— Плътоформиране — потръпна Ниш. От самата мисъл го побиваха тръпки.

— Искам отново да посетите Бореа Нгурле. Дръжте ме в течение. И не се приближавайте до Нириандиол.

Вулканичният връх не можеше да бъде достигнат директно от запад, защото гората бе прекалено гъста и неравна за конструктите. Затова последваха криволичещ път успоредно на Уорд Ялок, сред

стръмнини и пропукани долини. Значителна част от тукашната територия бе достъпна единствено за придвижващи се пеш. Десетки хиляди войници биха били необходими за пълното ѝ претърсване. След като отминаха източния край на езерото, те се отправиха по Големия северен път и продължиха по него на юг, докато не достигнаха отклонението към Пламтящата планина.

Ниш и Минис оставиха конструкта в подножието на планината и продължиха пеш, поверявайки машината на придружаващия ги аахим. Някъде следобед Минис спря край превит встрани храст, видимо премазан от нещо тежко. По-нагоре по склона друг храст бе смачан изцяло.

— Интересно — каза младият аахим. — Но може да ги е смакал кон или някакво диво животно.

— Животното просто би заобиколило. Виж, там има счупен клон. — Ниш посочи още по-нагоре по склона.

Дирята ги отведе до входа на пещера, някога прорязана от напора на лава. Върху една стърчаща скала механикът откри ясни следи от остъргване.

— Това също би могло да е дело на животно — каза Минис.

— Трябва да е имало изключително твърда кожа. Не, нещо е било пренесено по този маршрут преди седмици. Да видим откъде е дошло.

Поеха обратно сред гората и след часове търсене откриха дълбоки врязвания в чифт рухнали дървета.

— Има само един начин, по който нещо би могло да се озове тук — каза Ниш. — Нещо голямо и тежко е паднало от небето и е имало формата на конструкт. Гилаелит ви е излъгал. Той го е пренесъл горе. Само че като пленник на лиринксите машината няма да му е от полза.

— Надявам се Тиан да е добре. — Очите на Минис пламтяха.

Ниш се измъчваше от колебание. Той вече не искаше Витис да получи летящия конструкт, но тъй като вече бе прекалено късно да направи нещо, поне можеше да си припише известна заслуга.

— Да отидем и да проверим.

— Първо трябва да кажем на приемния ми баща.

— Заради това забавяне ще я изгубиш — каза механикът.

Аахимът потръпна, но само за момент.

— Татко изрично ми забрани да отивам в Нириандиол. Не мога да му се опълча.

— Докато се върнем, конструктът ще е изчезнал. Тиан също.

Отне им ден да открият Витис, защото той бе отвел контингент аахими до югоизточния край на езерото Уорд Ялок. Предводителят ги наруга, задето не са тръгнали след Тиан веднага.

— Но ти ми забрани... — поде Минис.

— Минал си покрай *две хиляди* конструкта, за да ме намериш. Трябвало е да проявиш малко повече инициативност!

Витис отдели шестдесет машини, които веднага поеа обратно към Бореа Нгурле. Макар че пътуваха непрекъснато, пак им отне ден, за да стигнат.

Ниш предварително знаеше, че са закъснели. Разлагащите се тела на верандата и залостената врата само потвърдиха предчувствията му.

— Строшете вратата! — мрачно нареди Витис.

Халцедоновата порта се оказа неочаквано упорита. Десетина удара бяха необходими, за да я разтрошат.

— Претърсете всяка стая, килер и подземие — нареди предводителят. — Онзи ухилен маймун не спираше да ни се подмазва, а през цялото време е криел конструкта! Ще го унищожа!

Горните нива се оказаха празни, но по време на дългото претърсване аахим дотича откъм мазето.

— В едно от подземията има залостена врата, Витис.

Лицето на предводителя просия.

— Разбийте я!

Всички се хвърлиха надолу. Ниш изостана. Когато достигна вратата, един аахим бе започнал да я сече с брадва. Между ударите механикът долови познато жужене.

— Все още е вътре — ревна Витис. — Бързо!

Той измъкна виолетов жезъл и го насочи към вратата, която се пръсна на късове.

В далечния край на подземната зала се намираше конструктът. Част от металните пластини бяха прикрепени към задната част, а към едната му страна бе прикрепено странно четирикрако приспособление.

В кабината на конструкта се виждаше дребна, тъмнокоса жена, която рязко се обърна при нахлуването им.

— Тиан! — изкрещя Минис.

Тиан бе пролазила до тетрапода, бе извадила хедрона и в момента се отправяше обратно. Катеренето бе изтощително, макар че вече го бе повтаряла многократно. Безполезните ѝ крака не спираха да се поклащат. Тя се плъзна вътре, вложи кристала и го застопори.

Настаняваше се на креслото, когато първият удар се стовари върху вратата на мазето. Острието на брадвата се врязва сред дъските, преди да бъде изтеглено. За момент нечие око надникна през дупката, сетне ударите заехтяха отново. Вратата нямаше да издържи дълго.

Рухването ѝ дойде дори по-рано от очакваното — сломи я енергийна експлозия. Дузина аахими нахлуха вътре, предвождани от Витис. Нямаше време за довършване на тестовете. Нямаше и време да си слага коланите. Тиан сграбчи насочващия лост, включи се в полето и механизмът оживя. Таптерът се издигна на нормална надземна височина, поклащайки се във въздуха. Но щеше ли да може да лети? Занаятчията си сложи специалните очила и откри превъзхождащите излъчвания. Тук те бяха особено силни.

— Спри! — кресна Витис и повдигна някакъв жезъл.

Тиан сграбчи оръжието на Гиалаелит, насочи го към нахлулите и го задейства. Лъчът прокара диря на разруха в стената, преди да пръсне прага. Аахимите отскочиха назад.

Тя завъртя таптера — прекалено рязко, защото в инерцията си машината се обърна с муцуна към вратата. Аахимите отново настъпваха. Жената стреля отново, само че този път лъчът се разпадна почти веднага сред рояк от искри — съхранената в кристала енергия бе изчерпана.

Тиан тласна лоста напред, вложи енергия и зави към прозореца, обърнат към кратера и езерото. Ускорението я притисна назад.

Ярка виолетова светлина я окъпа, заляла стъклото на навигационния ствол. Тиан изгуби полето, механизмът се задави, но вече бе прекалено късно да спира. Жената повдигна ръка пред лицето си, а таптерът се врязва в множеството цветни стъкла. Навсякъде се разхвърчаха дървени и стъклени отломки.

Тиан отдръпна лакът от лицето си. Конструктът падаше като камък. Но виолетовата светлина повече не я обгръщаше и занаятчията успя отново да се включи в полето. Тя отмести превключвателя за летателен режим, дръпна лоста към себе си, установи поток към превъзхождащите излъчвания. Сега ѝ оставаше единствено да се моли.

Нищо не се случи. Може би амплиметът отново отказваше да ѝ се подчинява, решил, че с Витис ще има по-голям шанс да постигне плановете си, каквито и да бяха те? *Този път няма да бъде твоето*, зарече се младата жена. Таптерът щеше да се разбие, бипирамидата щеше да потъне на дъното на езерото, а когато вулканът изригнаше, потъналият кристал щеше да бъде разкъсан на парчета. Тя запрати тази мисъл към амплимета, стараеща се поне да постигне изменение, ако не контрол.

Машината продължи да се носи към яркосиньото езеро. Стръмните скални стени на кратера прелитаха край нея. Виолетовото сияние отново я сграбчи. Полето премигна, но се върна веднага — Тиан бе излязла извън обхвата на смущаващото излъчване. Само че това не ѝ помогна — бипирамидата не черпеше енергия от превъзхождащите излъчвания. Врязването във водната повърхност щеше да бъде забележително. Ъгълът не беше достатъчен, за да успее занаятчията да се откъсне от падането си и да се издигне.

Сблъсъкът с въздушна яма разтърси таптера и едва не я събори от стола. Жената се вкопчи в лоста, измествайки го встрани. Конструктът започна да се извърта във въздуха. Споходена от неочаквана идея, Тиан изчака таптерът да извърти нос към небето и дръпна лоста с все сила към себе си. За момент кръвта се оттече от главата ѝ и жената припадна. Свести се притисната към седалката. Таптерът се издигаше право нагоре, като детска ракета.

Нириандиол отново се приближаваше към нея, разположен на базалтовия склон над езерото. Занаятчията промени курса си, за да избегне строшения прозорец и аахимите, които насочваха оръжията си. Минис сред тях ли беше? Виолетовата светлина блесна към нея за частица от секундата. Тиан се закани на Витис с юмрука си, промени курс и отлетя.

На юг се стелеше голяма облачна покривка. Младата жена побърза да се възползва от това прикритие, изкачи се над него и определи посоката си по слънцето. Тръпките ѝ от напрежение се бяха

предали на самия конструкт, плъзгащ се сред небето. Сега накъде? Най-големият град на Боргистри се намираше на около двадесет левги на юг, но там небето бе чисто и Витис скоро щеше да разбере накъде е поела. Щеше да я настигне в рамките на ден. Присъствието ѝ там щеше да доведе до война.

А може би тя само си търсеше оправдания да не отиде? Тиан се страхуваше от скрутаторите — по подобие на всеки макар и полуразумен човек. Тя все още бе бегълка и на практика отговорна за аахимската инвазия. Неин дълг беше да предаде таптера на скрутатор Кларм, но...

Тиан отчаяно искаше да открие Гилаелит и да узнае за евентуалното си изцеление. Би дала всичко, за да постигне това. Но дори и да успееше да го намери, един лиринкски пленник не бе в състояние да стори много за нея.

Здраве или дълг? Себичност или себеотрицание? Снизорт или Боргистри? Таптерът щеше да допринесе за прекратяването на безкрайната война и цялото страдание, което въпросната рат бе породила. Здравето ѝ не бе от значение. Време беше да изпълни дълга си.

Занаятчията обърна конструкта на юг към Лайбинг, столицата на Боргистри. Или по-точно се опита, защото контролният механизъм не ѝ позволи. Очевидно беше, че амплиметът няма намерение да попада в ръцете на скрутаторите. Не за пръв път я отделяше от тях.

Тиан можеше да се приземи, както вече бе постъпила веднъж, да отстрани амплимета и да поеме към Лайбинг ниско над земята. Това бе най-разумната и отговорна постъпка. Тя се поколеба, но само за миг. Капризният амплимет ѝ бе предоставил достатъчно оправдание. Надеждата надделя над отчаянието и младата жена полетя към Снизорт. Чувстваше се гузна, но пък ако съществуваше шанс да излекува гърба си... какво толкова лошо имаше в това да се възползва от него?

На фона на отдалечаващия се конструкт Витис се отдръпна от прозореца — толкова побеснял, че не бе в състояние да се държи на крака. Минис бе пребледнял и трепереше. А на Ниш му идваше да ликува.

— Вижте накъде ще отлети — писна аахимският предводител. — Проследете я! Предложете огромни възнаграждения за ценна информация и жестоки наказания за лъжлива. Открийте хората, слугували тук. Оцелелите не може да са стигнали далеч. Запишете всички информатори. Хан, докарай флотилията ми тук. Свържи се и с останалите части. Ще тръгнем след нея с всички конструкти, с които разполагаме.

Първенецът на клан Интис скоро откри слугите на Гилаелит, избягали в пещерни укрития, и ги подложи на мъчения. От тях не научи нищо, защото те не знаеха планове на Тиан. Никс, единственият който би могъл да има известна представа, не можеше да бъде открит.

Трябваше да изминат две седмици, преди да открият първите следи, тъй като Тиан бе влетяла в гъста облачна покривка, позволила ѝ да скрие посоката си на бягство. Сега разбраха, че е поела на югозапад. Аахимските конструкти се спуснаха успоредно на Големия северен път, пораждайки значителна паника сред жителите на Боргистри. Нямаше друг път — малко друмища прорязваха Червейния лес, а те не бяха подходящи за конструкти.

Конвойт непрекъснато нарастваше, защото отделилите се отряди се вливаха обратно. Отвъд Нишин и Лакътин флотилията се разпръсна в обхват от сто левги. Някои от конструктите продължиха на запад към Талтид и отвъд, други завиха на юг към Нихилнор и Ооло, трети свърнаха към Салудит и Лунния друм, за да покрият Боргския лес. Дори Мъгливите блата не бяха пропуснати. Машините непрекъснато обменяха информация помежду си — денем с помощта на знаменца, нощем чрез светлинна сигнализация. Витис бе твърдо решен да открие Тиан, без значение в каква посока е избягала, дори и отвъд Туркадско море.

В края на третата седмица получи информация, че Тиан е била видяна близо до Госпет, град в югоизточната част на Талтид, недалеч от Гнулпския лес. Главните сили се отправиха натам, само че близо до Госпет дирята изчезваше. Витис лично разпита информаторите, но не научи нищо.

— Възможно е лиринксите да са я пленили — каза той.

— Бихме могли да изпратим посланици до Снизорт — предложи Триор. — Да предложим награда за нея и допълнителна за таптера.

— Каква награда? — обади се Ниш и моментално съжали.

Витис го изгледа студено.

— Ти какво правиш тук? Изчезвай!

Докато механикът се отправяше към изхода, Витис поднови разговора си:

— Има само една награда, която би представлявала интерес за тях.

Крил-Ниш изстина.

— Не! — възкликна той. — Умолявам ви...

С огромните си крачки аахимският предводител се озова до вратата и го изхвърли отвъд прага.

— Ако лиринксите действително разполагат с летящия ми конструктор, предложете им съюз срещу проточовеците! — каза той. — И заключете Крил-Ниш Хлар. От този момент той е представител на вражи вид.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Тиан летя през цялата нощ и през последвалия ден, стараеща се да се прикрива сред облаците. Продължаваше да се опасява, че амплиметът ще промени курса или ще прекрати достъпа на енергия, само че повече проблеми с него не възникнаха. Еуфорията от бягството ѝ отдавна бе изчезнала, заменена от нетърпима тревога — как щеше да намери Гилаелит, когато пристигнеше? Към това притеснение се прибавяше и виновната ѝ съвест: отново бе поставила себе си преди дълга.

Беше почти привечер, когато достигна Снизорт. От тази височина цялата територия, разположена наред Талтид, приличаше на лунна повърхност със смолните си ями. Върху земята и из въздуха Тиан можеше да види движение — лиринкси. Изглежда Снизорт се намираше под контрола на врага. Никс не ѝ бе казал това. Занаятчията можеше да види, че стени обгръщат около квадратна левга земя, но никъде върху тази площ не се виждаха постройки. Преди смрачаване тя не се осмеляваше да се спусне по-ниско.

Талтид се оказа хълмиста земя, чиито солени почви допускаха единствено оскъдна трева, ниски храсталаци и шипеста растителност. Личеше, че някога сред тези дюни се е виела река, виждаха се и белезите от някогашни обработваеми земи. Но сега цялата земя бе пустош. Обитателите или я бяха напуснали, или бяха погинали, изядени. Върху много от хълмовете се виждаха достатъчно големи канари, които можеха да послужат като скривалище, стига занаятчията да успее да се спусне незабелязана до някоя от тях. Земята около Снизорт бе обсипана с петна на просмукване, които веднага се забелязваха на фона на всеобщата сухота и оскъдна сиво-синя растителност.

Младата жена се постара да сравни гледката под себе си с прочетеното в бележките от дома на Гилаелит. Трябваше да знае срещу какво се изправя, а ѝ оставаха само минути дневна светлина.

В зоната на просмукванията почвата и пясъчникът под нея бяха изпълнени с асфалта, избликващ от огромни подземни находища. С течение на времето черната, зловонна гъстота се бе разпръсквала и

втъвърдявала, макар и не в такава степен, че да не може да бъде разсечена с лопата — а през студените месеци с помощта на чук и длето. Снизорт бе представлявал източник на асфалт в продължение на осем хилядолетия — до появата на лиринксите. За този период в земята бяха зейнали редица ями, най-дълбоката от които надвишаваше деветдесет дължини. Една такава яма се простираше точно под нея. Дори и от тази височина битуминозната воня дразнеше обонянието на Тиан.

В центъра на тази яма, разположена в стените на Снизорт, занаятчията можа да различи огромна бляскава чернота — Голямата сълзевина. Повърхността ѝ бе покрита с прах и излъчваше заплахата с вискозитета си. Стелеха се лениви изпарения. На вид изглеждаше студена, но Тиан знаеше, че асфалтът е достатъчно топъл, за да тече.

По-дребни сълзящи цепнатини, ями и блатата обгръщаха Голямата сълзевина в рамките на левга. В тъмното те щяха да представляват значително препятствие за Тиан. Топлият асфалт се простираше на разстояние още няколко левги, за да превърне земята в безплодна пуста. Стичаше се и по склоновете, макар и с ленив напредък. През зимата не помръдваше, но и не се отдръпваше — веднъж достигнал определена позиция, оставаше там, увеличавайки единствено крехкостта си. Поне докато изобретателните човеци не протегнеха ръце към него. Най-достъпните източници бяха отдавна изчерпани.

А много други оставаха недостъпни. По-големите източници оформяха езера, от чиито брегове можеше да бъде черпен материал. Тяхното ниво никога не се променяше, защото изпод земята продължаваха да извирали нови запаси. Жадни животни, понякога и непослушни деца, се случваше да поемат сред повърхността им. Телата им никога не биваха открити. Те бавно потъваха в гъстата течност, за да бъдат запазени завинаги...

Тиан се отърси от мислите си и пристъпи към належащата задача — да си намери скривалище за през нощта. До този момент не бе обмисляла тази част от плана си, за което свидетелстваше пристигането ѝ — ако бе отделила известно време за подготовка, не би се осмелила да дойде направо тук. Какво можеше да направи една невъоръжена саката жена срещу крепост, пълна с лиринкси?

Веднага след залез тя насочи таптера към група канари, увенчаващи хребета на хълм на около левга от стените на Снизорт. Измежду камъните стърчаха дървета: кичури върху оплешивяващо теме. Приземяването сред сумрака се оказа трудна задача. Тиан се изпоти, докато спусне машината.

Тя разположи конструкта под дърветата и скалите, така че да не може да бъде видян от небето. Сетне извади бипирамидата, диамантите, свързващите ги проводници и собствения си хедрон. Всичко това Тиан уви внимателно и прибра в торбицата на гърдите си. С мъка се прекачи в тетрапода и инсталира кристал. Тук полето бе странно, но предоставяше използвана енергия — това бе всичко, което имаше значение. Накрая тя покри таптера с клони — сега само изключително усърдно дирене можеше да го открие. Лунният сърп, издигнал се на запад, предоставяше бледа светлина.

Сега какво? Как щеше да открие Гиладель сред това гнездо? Трябваше да опита, макар че бе чувала ужасни слухове за случващото се с онези, които бъдат заловени да шпионират лиринките. Ако бъдеше заловена, те щяха да я разкъсат. А поемеше ли към Снизорт, несъмнено щеше да бъде заловена. Това бе същинска лудост.

Но подобна орис бе за предпочитане пред настоящия ѝ живот — да бъде пленница на полунеизползваемо тяло, без надежда да се възстанови. Тиан бе готова да поеме всякакъв риск, за да си върне отново краката. А ако лиринките я откриеха, поне с мъките ѝ щеше да бъде свършено.

Тя се стараеше да се утеши с тази мисъл, ала се затрудняваше да добие покой от нея.

Занаятчията започна да се промъква — доколкото това бе възможно с тетрапода. Пътят надолу по склона би представлявал трудност дори и през деня, защото хълмът бе покрит със слой пясъчник, приключващ в отвесен склон. Невъзможно беше да преодолее подобно препятствие. Но след няколко оглеждания младата жена откри пукнатина, през която успя да се спусне.

Докато гумените крака на тетрапода потъваха във влажната земя на подножието, Тиан бе сподобена от мисълта за евентуалното изкачване — и дали изобщо то щеше да бъде възможно. В крайна сметка предпочете да остави тези тревоги за завръщането си. Ако изобщо се върнеше.

Тук сред неравната земя криволичеше пътека и Тиан пое по нея. В равното малко по-натам тя се сблъска с тумбеста фигура, разположила се сред поляна. Фигурата се оказа статуя, макар и противна: издут корем, сплескана до невъзможност глава и лице, покрито с белези от шарка. Най-отблъскващ бе втренченият поглед.

Занаятчията потръпна и остави статуята зад себе си. Създателите на тази грозота отдавна бяха изчезнали.

Пътеката се срещаше с друга, животинска, несъмнено използвана и от ловуващи лиринкси. Стената на Снизорт се намираше на час път, сред бодливи храсти и оскъдни дървета. Тиан имаше усещането, че някой я наблюдава и изчаква. Нервният ѝ оглед не показва нищо, само някакво дребно създание се стрелна сред храстите далеч зад нея.

Напредъкът ѝ я отведе сред разчистена земя. Сега стената се намираше на един арбалетен изстрел пред нея. Изглеждаше четири дължини висока и предостатъчно дебела, а върхът ѝ бе допълнително защитен от бодливи храсти. Успоредно с основата се простираше пътека, очевидно обхождана от часовите. Неочакваното лошо предчувствие, проболо Тиан, едва не я накара да се обърне и побегне. Що за глупост я бе довела тук?

Сянка се размърда сред по-гъстия мрак в основата на стената. Това беше. Всеки момент щеше да бъде открита. Тиан застина. Създанието се обърна, изглежда загледано в нейната посока. Дори ѝ се стори, че вижда отблясъка на очите му.

Занаятчията стисна кристалния жезъл, макар да осъзнаваше, че това е безполезно. Гиладель не я бе научил как да го презарежда от полето. Нов блясък, сетне сянката се отдалечи. Тиан се отдръпна назад към храсталаците. Лиринкското обоняние не беше чак толкова остро, но от такова разстояние пак бе възможно да бъде надушена.

Тиан остана неподвижна дълго време, оглеждаща се напрегнато, ала не долови други признаци на живот. Близко до полунощ, доколкото можа да прецени по луната, младата жена се обърна назад. Промяната в позицията ѝ скоро остави нощното светило под стената. Занаятчията се наруга мислено, задето не бе преценила това затруднение.

Използвайки звездите като ориентир, тя пое на изток, като цяло опипом, и откри някаква пътека. Скоро отново се озова близо до стената. Продължила по ръба на разчистената зона, младата жена се

натъкна на широк път. От дясната ѝ страна залязващата луна се процеждаше през зарешетената порта на Снизорт. С нарастващо опасение Тиан продължи и се сблъска с едра фигура, застанала мълчаливо в мрака. Силуетът се раздвижи, под лунната светлина блеснаха зъби и очи. Същото сияние подчерта липсата на криле.

— Знаех си, че един ден ще донесеш кристала си обратно, Тиан — каза Рил.

Тя веднага насочи тетрапода встрани, но лиринксът реагира още по-бързо, препъвайки един от механичните крака. Тетраподът полетя към земята. С болезнено ударена глава, Тиан остана да лежи неподвижно. Знаеше, че нищо не може да стори.

— Защо си в тази *машина*? — попита той, докато приклякваше до нея.

— Гръбнакът ми пострада. Останах саката за цял живот.

Гребенът на Рил засия в розово, докато той изправяше тетрапода.

— Съчувствам ти.

Ноктестата му ръка стисна китката ѝ. Рил доближи едрата си глава към нея.

— Какво ще правиш с мен? — дрезгаво попита тя.

— *Още* не зная.

— Гилаелит тук ли е?

— Онзи, заради когото ти бе прекосила света, за да се чифтосате?

Той все още успяваше да я накара да изпитва срам.

— Не, не беше той.

Рил изглеждаше изключително озадачен.

— Другият мъж *не е* поискарал да се чифтоса с теб?

Логика или налучкване?

— Той ме предаде — с горчилка каза Тиан.

— Съжалявам.

Тя знаеше, че лиринксът казва истината. Рил не лъжеше, макар, когато ситуацията го налагаше, да не се свенеше да изразява подвеждащи твърдения.

— Гилаелит? — повтори тя.

— Да, тетрархът е тук.

— Тетрархът?

— Не го ли наричате така?

— Аз го наричам Гилаелит. Той добре ли е?

— С него се отнасяме добре, макар той да не го оценява подобаващо. Няма да опиташ да избягаш, нали?

— Прекосих голямо разстояние, за да го намеря.

— Същото си сторила и за половия си партньор, а той те е предал. Лоялността ти е по-силна от разсъдъка ти.

Това определено беше истина, макар да не ѝ беше приятно да го чуе.

Рил премина отвъд портите, които бяха охранявани от десетки лиринкси. Създанията носеха някакви оръжия, само че в мрака Тиан не можа да види подробности. Отвъд арковидния тунел започваше поосветена част — тук стояха огромни пламтящи купи, прикрепени към каменни пиедестали. Над огъня се виеха тежки изпарения. Въздухът бе пропит с тежка миризма.

— Оттук — каза Рил.

Тиан го последва по пътека от утъпкани храсти. Асфалтът блестеше заплашително под премигващата светлина.

— Какво правите тук, Рил? Все още ли плътоформирате?

— Не съм в правото си да ти казвам подобни неща, Тиан.

— Успяхте ли да заловите нилатла?

— Не. Той изчезна.

— Той уби добри хора. Бях се запознала с тях отскоро, но вече се бяхме сприятелили.

— Искрено съжалявам, че създадох този звяр.

Рил изглеждаше по-смирнен от преди. Дори сплашен.

— Лиет те умоляваше да го убиеш.

— Трябваше да се вслушам. Отговорен съм за много неща.

Вървяха мълчаливо, докато не достигнаха ръба на пропаст. Поне това бе първото впечатление на Тиан, поправено от спускането им по лепкавите стъпала. Сега тя разбра, че това е една от ямите, вдълбани в пропития с асфалт пясъчник. Под чезнещата лунна светлина ѝ се струваше, че се спуска към езеро от мастило.

— Не мога да се спусна по тези стълби — каза тя.

Рил я повдигна с все тетрапода. Занаятчията прибра краката, за да не се закачат в нещо. Стъпалата се спускаха далеч надолу, само че тя не можеше да ги види в мрака. От битумната воня започваше да ѝ се повдига.

— Как оцелявате тук? — попита тя. — Аз бих умряла.

— Ще видиш.

Лиринксът се обърна наляво, приведе се и пристъпи в тунел, разсякъл тъмния пясъчник. Вървяха дълго, съпроводжани от лепкавите му стъпки, и след прекосяването на редица врати просмукващата се миризма намаля. Най-сетне подминаха метална порта, където Тиан усети прилив на свеж въздух, сетне започнаха да се изкачват нагоре. Тукашната скала също бе пясъчник, но оранжев, освен това достатъчно мек, за да бъде отстраняван без усилие. На равни интервали върху стената висяха фенери.

— Да, там рискът от пожар е прекалено голям — каза Рил, разчел мислите ѝ.

От двете им страни личаха отворени помещения, чието разположение съответстваше на представата ѝ за вътрешността на мравуняк. Много от тях съдържаха малки лиринкси — те си играеха, точно като човешки деца. Накрая Рил я въведе в голяма овална зала, изсечена на ръка.

Помещението бе изпълнено с лиринкси, приведени над различни планове, приседнали или просто стоящи прави. Тиан не видя познати сред тях. Тук имаше и човеци, бледни клетници, забравили как изглежда слънцето. Не носеха окови, но всички те бяха обединени от апатичния вид на роби. Повечето от тях бяха млади, най-много на средна възраст. В един от краищата на залата занаятчията зърна едра, чернокожа жена с изпилени зъби и къдрава коса — родом от Крандор. Тя стоеше край голяма плоча и чертаеше символи. Трима полузрели лиринкса се опитваха да ги прекопират върху по-малки дъски.

— Учим най-будните си деца на езиците ви — каза Рил, забелязвайки интереса ѝ, след което ѝ направи знак да не се задържа.

Спряха за момент край мъж, който говореше бавно и отчетливо. Група млади лиринкси се опитваха да повтарят думите му. Човекът размаха ръце и Тиан можа да види, че лявата му китка липсва.

— Моят наставник — каза Рил. — Той ни е служил през целия ми живот. Най-добрият учител, когото познавам. С него сме *почти* приятели. — Той помахаше с ръка, а мъжът повдигна осакатения си крайник в отговор.

Под внимателния поглед на зеленогребенеста женска, стояща на пост, Тиан бе отведена в друга зала, също гъмжаща от лиринкси. Рил

нададе пронизително подсвирване, в отговор на което всички те се обърнаха едновременно. Безкрилият се впусна в дълги обяснения, от които Тиан разпозна единствено името си. Присъстващите се бяха вторачили в нея, по кожата им проблясваха багри. Занаятчията не бе в състояние да разбере точния смисъл на цветовете, но можеше да се досети, че те изразяват възмущение. Едра женска прегърна Рил, сетне останалите един след друг го докоснаха по рамото.

Тиан настръхна. Бе изпълнена от неустойимо желание да избяга. Да побегне с цялата бързина, на която краката й...

Рил се поклонил на останалите и отведе жената навън.

— Какво правиш тук, Рил? Снизорт се намира на голямо разстояние от Калисин.

— Разстоянията не представляват проблем за нас. Освен това Снизорт е моят дом. Тук живея, преди да възмъжея. Понастоящем Снизорт е най-важният ни град в Лауралин.

— Само допреди два дни не бях чувала за него. Тук ли си се научил да говориш на нашия език?

— Да, още от малък. Както казах, някои пленници са тук още отпреди раждането ми.

— Кога си роден, Рил?

Той посочи годината.

— Но това означава, че си само на четиринадесет?

— Така е.

— Мислех, че си възрастен.

Кожата по ръцете и краката му придоби бледожълт оттенък.

— Ние узряваме, когато достигнем десет години. Повечето лиринкси на моята възраст отдавна са се чифтосали. Поне онези, които са *цялостни* и имат криле. За разлика от мен.

Малко преди Тиан да избяга от Калисин бе изглеждало, че Лиет и Рил може да се съберат, въпреки несъвършенствата им.

— Лиет също ли е тук?

— Тя пристигна преди два дни.

— Двамата вече двойка ли сте?

Челото му се сбърчи.

— Питаш дали ме е приела за свой полов партньор?

— Да.

— Не. Имаше затруднения.

— За последно бях останала с впечатлението, че вие двамата... че между вас има близост.

Цветни ивици започнаха да се разтичат по лицето му.

— Мъдрата майка оттегли разрешението си и ме изпрати у дома в немилост.

— Сигурно е било неприятно.

— Аз съм глупак — остро каза Рил. — Безкрил урод. Трябва да понеса наказанието си.

Той не каза нищо повече.

Пътят им отново ги отведе надолу. Тук беше по-топло.

— Бих ли могла да видя Гилаелит? — отчаяно попита Тиан.

— Не. Пристигнахме.

Рил отвори обла дървена врата и бутна Тиан вътре. Помогна ѝ да излезе от тетрапода и я настани на пейка, простираща се по дължината на извитата стена. Постави раницата ѝ до нея, нарами машината и понечи да си иде.

— И още нещо.

— Да?

— Дай ми кристала.

Тиан нямаше избор. Тя развърза торбицата, извади амплимета и го остави в протегнатата ръка. За какво ли щяха да го използват лиринксите този път? Дали щяха да видят промяната му?

— Благодаря ти.

Вратата бе затръшната и залостена.

Младата жена постави краката си върху пейката и затвори очи. Опитът ѝ бе протекъл напразно и за втори път се бе озовала в ръцете на лиринксите. Това беше най-глупавото нещо, което бе правила. Рил беше прав за лошата ѝ преценка. Защо, защо бе дошла?

Минаха няколко часа, преди Рил да отнесе Тиан на друго място, на голямо разстояние сред виещи се тунели, от което тя окончателно изгуби ориентация, макар да се стараеше да запомни последователността от завои. Все още таеше слаба надежда, че един ден ще ѝ се отвори възможност да избяга.

Помещението, в което лиринксът я отведе, бе мрачно, влажно, дълго и широко, изпълнено със земна миризма. Из него се стелеха

ивици мъгла, сред които привикналият поглед на Тиан скоро различи редици предмети. Те извикваха в съзнанието ѝ асоциации с механичните приспособления в завода, само че тези изглеждаха естествено отгледани от съчетанието на кора, клони, листа, кости, черупки и рогово вещество. Всички се отличаваха по големина, цвят и форма.

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Какви са тези неща?

Рил я понесе по продължение на една редица, до предпоследното съоръжение — висок до брадичката ѝ куб, изграден от напомняща дърво кожа, покрита с неравности. По страните му се простираха последователности, напомнящи листни жилки и гъбни ламели. Слаб лютив аромат прикриваше друг, по-неприятен.

— Седни. — Рил я остави на пода и се приведе над куба.

Тиан се опита да проследи действията му. Изглежда безкрилият бе свалил някакъв капак и проверяваше съдържанието на куба. Разнесе се заплашително бълбукане.

От тъмно отверстие в другия край на помещението се разнесе съскане. Облак мъгла се понесе към куба.

Рил се изправи над нея.

— Бъди така добра да се съблечеш.

— Какво? — викна тя. Сърцето ѝ бе ускорило туптенето си.

— Свали си дрехите. Тук няма да са ти нужни.

— Защо? — изпищя Тиан. — *Какво ще правите с мен?*

— Аз няма да ти направя нищо.

Погледът ѝ отчаяно се стрелваше в различни посоки. Струваше ѝ се, че тлъсти стоновки пъплят по кожата ѝ.

— Не! — изхриптя занаятчията. — Вие сте чудовища. Няма да ви помагам отново.

— Ако не се съблечеш, Тиан, аз ще го сторя. Убеден съм, че не би искала това. Известно ми е колко си... срамежлива.

Тя поклати глава.

Рил въздъхна:

— Амплиметът е у мен, Тиан. Мога да те принудя.

— В Тиртракс преодолях абстиненцията. Кристалът вече не е от значение за мен.

— Ще видим. Какво правеше там?

— Отворих двер между Сантенар и Аахан, за да могат аахимите да преминат с конструктите си. Те са тук, за да воюват срещу вас.

Безкрилият се навъси.

— Разполагаме и с по-опитни разпитващи от мен, Тиан. Те ще изтръгнат истината от теб.

Той не й вярваше. Това беше добре.

— Дрехите! И по-живо!

— Не!

Тя упорито скръсти ръце.

Рил изрева. Дребен лиринкс се приближи към тях. Тиан веднага разпозна прозрачната кожа и великолепните, безцветни криле. Лиет, която още от самото начало бе изпитвала антипатия към нея.

— Съблечи я, моля те — каза Рил.

Женската, разпознавайки Тиан, избухна в смях.

— Какво й е?

— Наранила си е гръбнака.

Усмивката изчезна. Лиет огледа Тиан, сетне отдръпна Рил настрана и бързо започна да му говори нещо. По лицето на безкрилия занаятчията можа да разбере, че той е притеснен. Разговорът продължи няколко минути, след което Лиет започна да я съблича.

Една ръка се оказа достатъчна, за да я държи, докато другата умело разкопча палтото и ризата. Скоро ботушите, панталоните и бельото също бяха свалени.

Женската я огледа.

— Какви бледи и безпомощни създания сте без дрехи. Да я поставям ли?

— И бързо!

Рил все така изглеждаше неспокоен.

Хванала Тиан в ръката си, женската я отнесе до куба и започна да я потапя. Неподвижните крака на занаятчията се залюляха, преди да потънат. Гъстата течност приличаше на течна кора. Жълто-кафява, хладна и напомняща желе на допир, тя бавно започна да обгръща Тиан. Лютивата миризма се усили, последвана от неприятната воня. Субстанцията бе ужасна на допир, хлъзгава и същевременно лепкава. По кожата на младата жена плъзнаха тръпки.

— Какво правите? — кресна тя. — Какво е това устройство?

— Схематизатор — каза Рил, докато окачваше амплимета на врата ѝ и го спускаше ниско между гърдите ѝ.

— То ще те схематизира — добави Лиет, зъбесто усмихната.

— Не! — изпищя занаятчията. И не спря да пищи, докато схематизаторът до нея не започна да се тресе.

Срещу себе си Тиан зърна око. Две очи. Друга жена, не по-възрастна от нея самата. Очите се разшириха, сетне жената също започна да пищи, по-гръмко и по-пронизително от Тиан. Същото се случи и от дясната ѝ страна.

Скоро цялото помещение се изпълни с крясъци. Схематизаторите изглежда бяха чувствителни към звука, защото започнаха да се тресат яростно.

Рил притича до Тиан и се вкопчи в голите ѝ рамене, за да я разтърси.

Тя млъкна, но тъй като останалите жени продължиха, занаятчията се самозарази от примера им.

— Какво ще правим? — изкрещя Рил.

Лиет извика нещо в отговор, само че суматохата бе прекалено голяма. Женската изтича и се върна с кофа, чието съдържание се поклащаше тежко. С помощта на черпак Лиет насипа част от съдържанието между зъбите на жената в края на редицата. Тя се задави и спря да крещи. Главата ѝ увисна встрани. Процедурата бе повторена и с останалите жени — чак до Тиан.

Помещението отново бе утихнало. Лиет и занаятчията останаха загледани една в друга.

— Искам да видя Гилаелит — каза накрая Тиан. — Освен ако той също не бива схематизиран.

— Той е мъжки! — презрително изфуча Лиет.

— Женските са по-подходящи за схематизиране — обясни Рил. — Много рядко намираме подходящ мъж. Ако го доведе, ще ни сътрудничиш ли?

— Да — отвърна тя. *За момента.*

Лиет продължи работата си, каквато и да беше тя. Безкрилият отсъства дълго време. Тиан се бореше с желанието отново да запищи, докато желето се плъзгаше върху кожата ѝ. Струваше ѝ се, че малки вендузи бавно пълзят по нея.

Най-сетне вратата се отвори. Рил държеше Гилаелит над лакътя. Редом до лиринкса стопанинът на Нириандиол изглеждаше особено крехък. Двамата поеха между редиците, доближавайки Тиан. Нейното сърце ускори туптежа си. Какво се бе опитвал да ѝ каже Гилаелит, преди да бъде отвлечен?

— Тиан! — Гилаелит залитна и се подпря на схематизатора. — Значи все пак са те заловили.

— Аз сама дойдох да те потърся. Глупачка съм, нали?

Той я докосна по бузата. От него този жест се равняваше на много повече от прегръдка.

— Защо не се възползва от възможността си да избягаш?

На това тя не можеше да отговори.

— Какво ти причиняват, Гилаелит? — тихо попита тя. Очакваше да чуе история, не по-противна от нейната собствена.

— Нищо. Прекалено ценен съм за тях.

— За какво?

— Изгубили са нещо в Голямата сълзевина и аз трябва да им помогна да го открият.

— Недей! Повярвай ми, горчиво ще съжаляваш, че си им помогнал.

— Не е трябвало да идваш, Тиан...

— Ти беше започнал да ми казваш нещо за недъга ми.

— Искане ми се да не бях го споменава — мрачно каза той. — Не мога да ти помогна. Напразно си се предала във вражеските ръце.

— Трябва да зная, Гилаелит.

— Така да бъде, макар че няма да ти е от полза. Далеч, отвъд морето, живее велик мистик, отдал живота си на целителните Изкуства. Помислих си, че той може да е в състояние да ти помогне...

— На каква цена?

— Седем години служба.

— Би си струвало.

— Би зависило какъв господар е — вметна Рил, стоящ малко по-назад. — И каква по-точно е службата.

— Не може да е по-лоша от това, което вие изисквате от мен, без да предоставяте възнаграждение.

— Би могло да бъде много по-лошо.

— Това вече няма значение — намеси се Гилаелит. — Нито ти, нито аз някога ще имаме възможността да се срещнем с него.

Той беше достатъчно висок, за да погледне надолу към повърхността на схематизатора. Тиан видя, че тетрархът се е загледал в голите ѝ гърди, само отчасти прикрити от желеподобieto. Това я раздразни — дори и в такъв момент Гилаелит се отдаваше на плътското. Копнежът в очите му бе едновременно жалък и мъчителен за гледане. Той буквално се тресеше от желание. Нима наистина тя му бе липсвала толкова силно?

Тогава занаятчията осъзна, с невероятно огорчение, че той изобщо не се интересувахе от гърдите ѝ. Интересът му бе насочен към амплимета, него копнееше да има.

Дори и докато Рил го отвеждаше, Гилаелит не спря да обръща глава.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Юлия се събуди с главоболие и остро усещане за загуба. По някакъв начин краткият досег с брат ѝ бе влошил нещата. Тя беше убедена, че действително се е докоснала до него, а не просто насън. Дребната жена се доверяваше на инстинктите си. Мюли беше някъде там. Двамата щяха да се съберат отново.

През целия ден тя обхождаше екотливите коридори на Ненифър, прикрила ноздри и уши. Чувствителността ѝ бе особено изострена на това място.

Никой не ѝ обръщаше внимание и нито веднъж не я спря. Мишленцето, както презрително я наричаше Гор, не ги притесняваше.

Юлия харесваше това прозвище. Мишките знаеха как да се крият и да пазят тайните си. А тайната за Мюли ѝ бе особено скъпа. Брат ѝ бе жив и я търсеше. И освен това притежаваше нейния талант на перцептор. Това я радваше. Тя бе искала Мюли да бъде точно като нея. Неговата липса на свръхчувствителност нарушаваше пълното равновесие, но пък представляваше мъничка утеха за страданията, които бе изпитвала през целия си живот.

Тя не можа да открие скрутатора или Иризис, макар и двамата все още да се намираха тук. Щеше да узнае, ако си бяха отишли. Мисълта за заминаването на Ксервиш Флид я изпълваше с ужас — и не само заради скрутаторите от Съвета, които щяха да я използват и впоследствие захвърлят. Оставането тук означаваше, че тя няма да е в състояние да потърси Мюли. Тя бе преровила целия обхват на решетъчния си модел, но не бе открила и следа от него. Това означаваше, че брат ѝ се намира някъде далеч. Само Флид и Иризис можеха да я отведат там.

Вечерта, докато продължаваше да кръстосва коридорите, на един хвърлей от нея членовете на Съвета се отправяха към трапезарията си, за да вечерят. Юлия чу скрутатор Хали да произнася името на Иризис, сетне вратата се затръшна.

Юлия трябваше да знае какво обсъждат. Дързостта на внезапно изникналата мисъл я накара да потръпне. Дребната жена обмисляше да подслуша Съвета — престъпление, несъмнено наказуемо по най-

мъчителен начин. През живота си Юлия никога не бе правила подобно нещо.

Щеше ли да се осмели? Трябваше да знае какво ще правят с Иризис. Тя се огледа, дирейки място, където да се скрие и наблюдава. От другата страна на трапезарията се виждаше отворена врата, през която Юлия се промъкна. По-голямата част от помещението бе заета от дълга маса, заобиколена от столове, тапицирани с алена кожа. Юлия пролази под масата и свали тапите си за уши.

Слухът ѝ веднага долови гласа на Гор, дори и през затворената врата на отсрещната трапезария. Уви, той долавяше и всички останали звуци. Тракането на прибори за нея се равняваше на грохота на чинели. Небрежните разговори на скрутаторите представляваха рева на рота войници. Юлия долавяше всяко сдъвкване, всяко преглъщане, всяко оригване и изсумтяване.

Все пак тя успя да издържи какофонията на безконечната вечеря, състояща се от осем блюда. Някои от тях имаха достатъчно силна миризма, за да може Юлия да ги подуши през запушалките си за нос. Когато един прислужник бързо дотича по коридора, понесъл горещи кърпи, тя едва не заплака от слонския му грохот.

Разнесе се самотно потракване, вероятно от нож върху покривка. Всички утихнаха.

— Предстои ни да обсъдим много неща — заяви гласът на Гор. Той изреди проблемите, които не интересуваха Юлия, но накрая добави: — А също и какво ще правим с майстора.

Иризис. Юлия се заслуша напрегнато, макар че мина много време, преди да чуе нещо интересно, отново от Гор:

— Устройството най-сетне е готово. Ще го дам на скрутатор Флид сутринта, за да може той веднага да поеме към Снизорт.

Разговорът им продължи още час, преди да пристъпят към Иризис. Ушите на Юлия пулсираха, а главата ѝ щеше да се разтроши от болка.

— Стигнахме и до майстор Иризис — каза Гор. — Миналата нощ скрутатор Флид отиде да я посети.

Последва нечий тих коментар. Дори слухът на Юлия не можа да долови думите.

Гор се изкиска.

— Би я отвел със себе си, ако бе успял да развали заклинанието. Низостта му не познава ограничения.

— Със сигурност изглежда, че не може да му се има доверие — заяви друг. — Сякаш някога е имало съмнения по този въпрос.

— Лично аз му нямам доверие още от онзи инцидент отпреди тридесет години — рече председателят. — Още тогава гласувах да бъде елиминиран, ако си спомняте.

— И не получи достатъчно гласове, доколкото си спомням аз — рече Хали. — Съгласна съм, че Флид представлява проблем, но талантът му надвишава вредите, които нанася. Той ни служи добре през годините, последвали неговото... наказание. Това е ясна демонстрация на несломимата му воля. Нужен ни е до победата. След това...

— След това ще бъде прекалено късно — тросна се Гор.

— Ако изгубим войната, което без неговата помощ е вероятно, това няма да има значение.

Неколцина заговориха едновременно и Юлия не можа да отдели различните реплики. Накрая Гор призна с несъмнена неохота:

— Да, както каза, той е проблем, който трябва да бъде оставен за друг път. Иризис е настоящ проблем. Приключих с разпитите й.

— И какво откри? — попита гласът на чернобрадия Фушт.

— Не мисля, че има какво да научим от нея. Няма съмнение, че е убила гадателката чрез изменения в полето. Тялото й е било разкъсано на парчета от внезапен антрацизм. Най-добрите ни занаятчии не успяха да пресъздадат случилото се върху затворници, но пък и трябваше да бъде внимателен да не разкривам прекалено много. Убеден съм, че може да бъде постигнато — и това ни изправя пред проблем.

— За който вече се е разчуло — каза Хали.

— Единствените, които знаят, са Иризис, Флид, Джал-Ниш и ние. Войниците, станали свидетели, не представляват проблем. Флид няма да го разгласява, защото това заплашва и него самия. Същото се отнася и за Джал-Ниш. В такъв случай остава само Иризис.

— И перцепторът — каза Фушт по начин, от който Юлия я побиха тръпки.

— Тази мишчица не може да се облече сама, без да избухне в сълзи — изсумтя Гор. — Моля те, Фушт.

— Освен това — вметна Хали — възнамеряваме да я използваме.

— Иризис трябва да умре — рече Гор. — Тя представлява прекалено голям риск. Но не тази вечер. Първо ще изчакам Флид да отпътува. В противен случай може да възникнат затруднения със съдействието му.

— Жалко — отново се обади Фушт. — Тази жена е голяма красавица, а и все още е във фертилна възраст. И забележителна в леглото, доколкото съм чувал — похотливо додаде той.

— Красотата е навсякъде — студено каза Гор, — ако това е всичко, което ти е нужно. Иризис умира. Съгласни?

Членовете на Съвета гласуваха. Повечето подкрепяха. Неколцина, сред които Хали, се възпротивиха.

— Утре — заключи председателят. — Когато Флид отпътува. Тази нощ го дръжте под усилено наблюдение. Не, направо го заключете. Не бих се учудил да опита отново.

Едновременно отместване на столовете накара Юлия трескаво да мушне тапи в ушите си. С това подслушването ѝ приключи. Тя остана да клечи под масата, докато миризмите им се отдалечат. Сърчицето ѝ биеше оглушително. Те възнамеряваха да убият Иризис.

Изпълниха я спомени за времената, в които Иризис се бе отнасяла мило с нея, особено за случая, когато бе строшила носа на Джал-Ниш. Този миг продължаваше да бъде един от най-любимите моменти за Юлия — не толкова заради страданието на перквизитора, а защото тогава бе осъзнала, че е открила истинска приятелка. Впоследствие Иризис бе проявявала известни грубости към нея, но това вече нямаше значение.

Юлия искаше да помогне на приятелката си. При други обстоятелства не би събрала достатъчно смелост (в слабостта си бе принудена да стане себична, иначе не би могла да оцелее), но сега Иризис ѝ беше нужна, за да помогне в търсенето на Мюли.

Само че какво можеше да стори тя, след като дори скрутаторът не бе могъл да помогне на Иризис?

Дребната жена прекара около час под масата. И това място също бе подходящо за арена на вътрешните ѝ тревоги. Смееше ли да опита? Не. Да. Не.

От пукнатина между стената и пода изникна мишка и се стрелна сред столовете, за да се заеме с разчистването на трошиците. От тях

нямаше много, тъй като масата не бе използвана от закуска насам. Юлия се усмихна и бръкна в джоба си, където си бе оставила къшей хляб. Тя не обичаше да яде по много наведнъж. Предпочиташе да се храни из деня.

Юлия отчупи парченце и го подметна. Мишлето изплашено се стрелна далеч, сетне се промъкна и погълна късчето, за да избяга отново. Жената й подхвърли друго парче, този път по-близо. Сега мишката не избяга след изяждането. А Юлия протегна ръка, в която имаше по-голям къс.

Животинчето прояви по-голяма предпазливост. Подуши въздуха, без да откъсва от Юлия розовите си очи. Дребната жена одобри това недоверие. С потрепващи мустаци мишокът се стрелна напред, грабна парчето и притича да се скрие зад крака на един стол.

Много бавно Юлия протегна ръка, стиснала поредно парче между палец и показалец. В килията си често бе наблюдавала мишките и се бе сприятелявала с тях. Можеше да види, че този мишок е млад. Една по-възрастна мишка щеше да бъде по-внимателна.

Жената направи справка с модела си, но, естествено, мишката не се появи вътре. Животните много рядко получаваха прояви там. Единствено лиринките — макар че Юлия не ги смяташе за животни — нилатлът и онези плътоформирани чудовища в ледените куполи.

Дребни нокти се впиха в пръстите ѝ, болезнено. Юлия с мъка съдържа реакцията си. Мишлето се бе покатирило върху ръката ѝ и гризеше от къса. Същевременно се опитваше и да го измъкне измежду пръстите ѝ с помощта на предните си лапи. Дребната жена задържа парчето за още миг, сетне го освободи. Животинката погълна цялото парче и приседна в ръката ѝ, загледана в лицето ѝ, потрепваща с муцуна.

Какво искаш, мишчице? Още хляб? Тогава ще трябва да ми се довериш. Юлия бавно повдигна ръка, докато създанието не се озова на нивото на лицето ѝ. Задните му крака се напрегнаха, но мишокът не скочи. Жената сбърчи нос, а мишлето повтори мимиката — сигурно я харесваше.

— Имам малко хляб в джоба си — тихо каза тя. — Искаш ли го?

Юлия започна да отпуска ръка към джоба си, докато не я остави пред него. Мишката подуши тъканта, допряла муцунка. Жената повдигна покривалото му, а животинчето се стрелна вътре. Юлия

остана неподвижна, за да не го изплаши. Много ѝ допаднаше шумоленето на създаването.

От това самата тя почерпи храброст. Щом мишката се бе осмелила по такъв начин, може би самата тя също щеше да успее да го стори.

Юлия изпълзя изпод масата. Животинчето се напрегна за миг, сетне се успокои. Наоколо беше пусто. Вратата на скрутаторската трапезария стоеше отворена, масата все още не бе разчистена. Дребната жена натъпка джобовите си с хляб и плодове, а после се отправи към стаята си.

— Е, мишчице — каза тя, докато седнаше на кревата си. — Какво ще правим?

От джоба ѝ надникна муцуна. Юлия я погали по челото, след което мишлето се шмугна обратно вътре. Къде беше Иризис? Дребната жена я потърси в решетъчния си модел и я откри — в другия край на сградата, по-надолу. Посоката беше ясна, но не и как да стигне до точното място.

Тя отново излезе навън и се отправи по коридора. Таванът се намираще почти на шест дължини над главата ѝ и самата Юлия се чувстваше като мишка, промъкваща се с наострен до крайност слух. Страхуваше се, защото нямаше къде да се скрие. Но пък и не беше нужно. Никой не ѝ обръщаше внимание.

Отне ѝ дълго време да се доближи до Иризис. Струваше ѝ се, че крачи през поредица безкрайни тунели. По това време на нощта долните нива бяха мрачни. Но Юлия не се нуждаеше от светлина. Достатъчно ѝ беше да вижда познатата тъмна топка в решетъчния си модел — Иризис. Проява, криещата тайна.

Известна трудност представляваше да задържа Иризис в съзнанието си, защото позицията ѝ в матрицата вече не изглеждаше да съвпада с формата на крепостта. В подножието на едно стълбище Юлия за момент изгуби приятелката си. Трябваше да приклепне в тъмното и отново да потърси.

Иризис я нямаше. Сякаш проявата ѝ се бе променила. Страхът на Юлия се усили. Проявите не се изместваха в модела ѝ, освен ако — подобно на въздухоплави и лиринкси — не се движеха бързо.

Дали не отвеждаха Иризис, за да я убият? Гор бе казал, че иска това да бъде сторено след заминаването на Флид. Но това може би

беше лъжа. Ами ако председателят бе знаел, че Юлия е там и ги шпионира? Възможно беше това да е капан. Възможно беше Гор да я следи точно в този момент. Да манипулира модела ѝ.

Тя потърси главния скрутатор и го откри в една от кулите на крепостта. Облекчението бе последвано от паника. Някои от останалите прояви се движеха в нейната посока.

Юлия потисна желанието си да побегне в мрака. Това погълна цялата ѝ налична храброст, а тя не беше много. Животът я бе научил, че смелостта се равнява на глупост. Към нея ли идваха? Нямаше как да бъде сигурна. Имаше и друг проблем: моделът ѝ не включваше войниците, които не притежаваха талант за Тайното изкуство. Гор можеше да е разпратил стотина пазачи подире ѝ, а тя щеше да разбере единствено когато те се окажеха близо до нея.

Не мога да го направя. Прекалено трудно е. Иризис, къде си? Отделяйки се от подножието на стълбището, тя зави наляво, но веднага разбра, че тази посока е погрешна. Започна да напредва в противоположност, сетне внезапно спря, заслушана. Стъпки ли бе доловила?

Дребната жена се събу, привърза ботушите един за друг и натъпка чорапите вътре. Допирът на плочките ѝ хареса, придаваше ѝ повече сигурност. Стрелнала се напред, безшумна като мишката, която все още носеше в джоба си, Юлия се опита да се успокои. Никой тук не притежаваше таланта ѝ. Не можеха да я проследят, освен ако не използваха кучета, а тя не бе подушила такива.

Тя се изкачи, спусна се, прекоси един коридор, после друг. Отново се консултира с решетъчния модел. Онези прояви бяха спрели, а това бе почти толкова смущаващо, колкото приближаването им към нея.

Все така не можеше да види Иризис, без значение колко се напругаше. И тогава зърна черното топче за миг, сякаш нещо се бе разместило. Страхът ѝ се усили. Дали не криеха Иризис от нея? Дали Гор по някакъв мистичен начин не наблюдаваше всяко нейно действие?

Макар че Юлия можеше да вижда повечето форми на магия, а също и хората, които ги използваха, тя не разбираше Тайното изкуство. Според нея мистиците бяха способни на всичко.

Тя започна да се спуска по поредното стълбище, само че по средата на пътя ужасът я надви. Юлия се сви, приклепнала, и започна да се поклаща. Изпитваше все по-силно желание да захвърли дрехите си и да крещи до прегракване, както бе правила като малка. Не можеше да продължи. Как ѝ се искаше в този момент Мюли да е нея. Не си спомняше миризмата му, но сигурно бе подобна на нейната. *Мюли, къде си?* Юлия не смяташе, че е способна да продължи. Дори и заради Мюли.

Мишката бе започнала да драска в джоба ѝ. Юлия пъхна пръсти вътре, а животинчето ги подуши и близна. Усещането беше приятно, гъделичкащо, дружелюбно. По някаква странна причина мишлето ѝ напомни за Ниш, а това извика спомена за битката с нилатла, където Юлия бе спасила живота на механика. Макар дребна, ужасена и слаба, тя бе спасила храбрия и дързък Ниш, нейния герой.

Гризачът се намести в ръката ѝ и Юлия го извади, обгърнала го в дланта си. Мишлето не се страхуваше от нея. Тя също не биваше да се страхува. С бързо движение дребната жена прибра животинчето обратно в джоба си и се изправи. Трябваше да опита да помогне на Иризис.

Сега тя отново започна да претърсва решетъчния си модел, но този път се съсредоточи върху петното, което скриваше Иризис. Затрудняваше се да определи границите му, то не спираше да се изменя. Тогава Юлия извъртя модела си и веднага видя проявата на приятелката си. Председателят се смяташе за умен, но нямаше никаква представа от таланта ѝ.

Юлия се бе спуснала в подземните нива на Ненифър. Те не бяха тъмници — от двете страни на просторните коридори се разполагаха множество работни помещения. Но сега всичко около нея бе пусто.

Нивото на Иризис бе осветено — на равни интервали върху стената блестяха фенери. В далечния край на коридора седеше пазач. Юлия започна да се промъква край стената, прикрита в сенките. Войникът често се оглеждаше, но не я видя.

Най-накрая тя откри стаята. Можеше да усети, че Иризис е вътре. Вратата бе заключена с помощта на Изкуството — долавяше магията дори и без да поглежда в решетката си. Юлия продължи. Как щеше да измъкне приятелката си, след като дори скрутаторът се бе провалил?

Малко по-надолу дребната жена откри празна стая, приседна вътре и изяде малко хляб, споделяйки го с мишока в джоба си. Присъствието му беше изненадващо успокояващо.

Тя се замисли над запечатващото заклинание. Способна да вижда Изкуството в безчислените му форми, Юлия не бе в състояние да развали дори и най-простата магия. А тази — веднага личеше по извивките на възела ѝ в решетъчния модел — бе изключително сложна. Понякога бе възможно възлите да бъдат развързани, но това бе опасно — съществуваше риск да бъде нападната от скритото вътре.

Тази проява бе непосилна за нея, защото стегнато изплетената ѝ структура не позволяваше да бъде анализирана. Юлия остави заклинанието и отново се съсредоточи върху Иризис. Последната за пореден път се оказа скрита. Заклинанието обгръщаше мястото, където високата жена бе пленена.

Юлия отново извъртя модела си. Откри отвор, който ѝ предостави поглед към проявата на Иризис. Непосилно усещане бе да се намира тъй близо до нея, а да не може да ѝ помогне. Прибирайки остатъка от хляба, тя отново се доближи до вратата на приятелката си. Надяваше се, че близостта може да ѝ предостави някаква идея. Пазачът все така стоеше в другия край на коридора.

Юлия въобще не можеше да *види* Иризис. В раздразнението си тя стори нещо, което не бе опитвала преди — обгърна проявата на заклинанието в модела си и се опита да го измести.

Споходи я странно лепкаво усещане, както когато — много отдавна, като съвсем малка — се бе опитала да отдели октопод от скалата му. Вратата проскърца.

В стаята се разнесоха стъпки.

— Кой е там? — разнесе се гласът на Иризис, просмукан с безнадеждност. — Гор, ако пак сте...

— Аз съм. Юлия.

— Юлия? Какво правиш тук?

— Канят се да те убият веднага щом скрутаторът замине.

— Не съм изненадана.

— Кога заминава той?

— Призори — отвърна Иризис.

— Значи остават четири часа.

Юлия не можеше да мисли за смъртта на приятелката си — намирането на Мюли изцяло занимаваше съзнанието ѝ:

— Трябва да ми помогнеш, Иризис.

Другата се засмя кухо.

— С радост, малката ми. Само поискай. Изцяло съм на твое разположение.

— Искам да ми помогнеш да намеря брат си.

— Не знаех, че имаш брат.

— Мюли е моят близък. Беше отведен, когато бях на четири. Той е също като мен.

— Така ли? Интересно дали и някой друг знае това.

— Иризис! — просъска Юлия. — Обещай, че ще ми помогнеш да го намеря.

— Юлия, днес ще ме убият. Не мога да помогна на никого, включително и на себе си.

— Мога да отворя вратата.

Последва дълбоко мълчание.

— Юлия, ако наистина можеш да ме освободиш, обещавам, че ще ти помогна да намериш брат си.

Мишлето се раздвижи. Войникът се надигна от стола си и се отпрати на поредната си обиколка.

— Пазачът идва! — прошепна Юлия и се стрелна към празната стая.

Войникът мина, насочващ фенера си към различни места, проверяващ произволни врати. Когато приключи с обхождането и отново се настани в стола си, Юлия се върна пред заключената врата.

— Иризис?

— Готова съм. — Другата жена звучеше усъмнена.

Юлия обгърна проявата. Отново се появи всмукващото усещане. Части от възела се раздвижиха като червеи около нея. Вратата проскърца. Октоподът се вкопчи по-силно. Дребната жена дръпна отново, пак неуспешно.

Тя отчаяно се отпусна пред вратата. Нямаше да проработи. Защо изобщо си беше внушила, че ще успее?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Юлия?

Тя не отговори. Чувстваше се прекалено обезсърчена. Целият свят бе срещу нея, дори и собственият ѝ решетъчен модел.

Дори моделът ѝ? Не, той беше нейно собствено творение. Можеше да го изменя както пожелае. Дори това заклинание, поставено от гнусния скрутатор Гор, нямаше да я спре. Как смееше той да нахлува в личното ѝ пространство? Тя отново сграбчи възела на заклинанието и, вместо да се опитва да го откъсне, го задържа и завъртя модела си около него.

Октоподът изпищя от болка. Едно след друго пипалата му започнаха да се откъсват. Оставащите направиха отчаян опит да останат захванати, само че Юлия контролираше модела си. Със звучен пукот и последното пипало се откъсна.

Юлия затаи дъх. Вратата изщрака и се откряна. Иризис се озова на свобода. Дребната жена пусна проявата, която скочи на предишното си място. Вратата отново стоеше затворена.

— Не зная как го направи — каза Иризис, докато я прегръщаше нежно. — И не съм сигурна, че искам да зная. Но ти благодаря.

Юлия се измъкна от ръцете ѝ, защото се страхуваше за мишлето в джоба си.

— Знаеш ли как да стигнем до въздухоплава? — продължи Иризис.

— Не — тихо отвърна Юлия и хвана приятелката си за ръката. — Нямам представа.

Не се осмелиха да се изкачат. В горните нива на крепостта непрекъснато имаше хора. Малката Юлия можеше да се промъква наоколо незабелязана, но същото не можеше да се каже за Иризис. Дали необяснимото ѝ влияние върху ключалката бе задействало алармата на Гор? До този момент нямаше такива признаци.

— Струва ми се, че трябва да продължим надолу — каза Иризис. — Да избягаме по някой отходен канал.

Юлия я погледна отвратено. Дори и със затапен нос не би се спуснала сред такова смрадливо място.

— А може би не — допълни русата жена. — Тогава да потърсим отточна тръба.

Юлия не можеше да помогне в откриването. След няколко часа търсене, през които тревогата на Иризис се повиши неимоверно, откриха тръбопровод, свързан с казармената баня над тях. Десетгодишно дете би могло да върви изправено вътре. Юлия би трябвало да наведе глава, а Иризис да пълзи.

Дребната жена с отвращение се вгледа в протежението, разкрито от отместения капак. Тръбата миришеше на застояла вода и някаква гнилота.

— Няма да вляза тук — поклати глава Юлия.

— Остава само час до разсъмване, Юлия. Ако не се доберем до въздухоплава преди скрутатора, направо трябва да се върнем и да се заключим отново. Това е единственият изход от Ненифър.

— Той не ми харесва — промърмори спътничката ѝ.

Иризис също не го харесваше. Тя смяташе, че тръбата отвежда директно до скалния склон, до място, от което изкачването щеше да бъде невъзможно. Но и това бе за предпочитане пред скрутатор Гор.

— Гор скоро ще ме потърси. Ако искаме да открием брат ти, ще трябва да се скрием.

Понесла откраднатия фенер, Иризис се спусна в тръбата. Юлия неохотно я последва. Високата жена постави капака обратно и повдигна лампата. Дребна струйка вода указваше правилната посока.

— Да вървим.

Тръбата обхождаше дълго. На много места в нея се вливаха други канали. През нито един участък диаметърът не се разшири. Гърбът на Иризис започна да я боли. Нещо залепна за косата ѝ.

Горната част на тръбата бе покрита със сивкава субстанция, върху която се виждаха кичури и парчета нокти. Желатиновата гнус беше навсякъде. *Всичко това е било отмито от нечию тела*, помисли си Иризис, потръпвайки от отвращение. А какво ли още оставаше прикрито от мрака?

Вонята стана по-силна. Иризис се натъкна на локва, образувала се на по-ниско място. Кафеникава мръсотия покри ботушите ѝ. Миризмата бе отвратителна. Юлия едва не повърна.

Стори им се, че е изминала цяла вечност, преди най-сетне да доловят полъха на свеж въздух.

— Малко остана.

Юлия само изсумтя в отговор.

Достигнаха го внезапно — овален отвор, само малко по-светъл от околния мрак. Зората не беше далеч.

— Внимателно — каза Иризис. — Ако се подхлъзнеш...

Самата тя в по-голяма степен се нуждаеше от това предупреждение. Юлия стъпваше внимателно и никога не рискуваше. Иризис напусна тръбата по ръба — за свой късмет. В средата се бе натрупала зеленикава хлъзгавина. От нея оттичащата се вода политаше надолу, към Съсухрената долина.

Застанала на ръба на канала, Иризис извърна глава нагоре. Склонът над нея бе почти отвесен. Не се виждаше нищо, което да улесни изкачването им. Щяха да са им нужни поне въжета, а сигурно дори и те не биха били от полза без други принадлежности.

— Съжалявам, Юлия. Невъзможно е да се изкачим.

Юлия се промъкна до нея.

— Ксервиш тръгва.

— Не го виждам. — Иризис изви врат. Далеч наляво сянка се издигаше над скалата. Въздухоплавът. — Флид! Флид! — Тя започна да размахва фенера. — Флид!

Въздухоплавът продължи да набира височина. Юлия се сви обратно в тръбата и изплашено покри лице с длани.

— Какво има, Юлия? Какво не е наред?

— Гор!

Иризис остави фенера вътре и надникна. Върху ръба се движеха силуети. Един от тях сочеше надолу, към отвора на тръбата. Светлината на фенера сигурно веднага се набиваше на очи сред тъмната скала.

— Идват — каза Юлия. — Сега никога няма да намеря Мюли.

— Утре по същото време и на двете ни няма да се налага да се тревожим за това — промърмори Иризис. Тя отново размаха фенера с надеждата, че Флид ще го види, макар да се съмняваше, че той би могъл да направи нещо. — Няма ли някакъв начин да сигнализираш на въздухоплава с решетката си?

По пътя Юлия се бе опитала да обясни стореното. Иризис не бе разбрала нищо.

— Никой друг не може да я види — обясни дребната жена с тон, съответстващ за разясняването на нещо очевадно.

— Ами ако я обърнеш около Флид, както когато ме освободи?

Иризис осъзна нелепостта на думите си още в момента на самото им изричане.

— Не мога — трепереше Юлия. Изглежда беше на път отново да изпадне в един от пристъпите си.

— Къде е мишлето ти?

Дребната жена пхна ръка в джоба си и малко се успокои.

— Тук е.

— Ще ми го покажеш ли?

Юлия извади животинчето. То се взираше спокойно в нея. Мустачетата му потрепваха.

— То ти се усмихва — каза Иризис. — Какво храбро мишле.

Юлия също успя да се усмихне, докато прибираше мишока обратно в джоба си.

Над тях търчаха хора, звучаха викове.

— Тук долу — кресна някой.

— По никакъв начин ли не можеш да дадеш знак на Флид? — меко попита Иризис.

— Не зная как.

— Погледни в модела си, Юлия. Виждаш ли въздухоплава и Ксервиш?

— Да.

Защо бе толкова трудно да се говори с нея?

— Направи това, което си направила с вратата. Така Флид може да осъзнае, че сме тук.

— Не — отвърна Юлия. — Ти не познаваш модела.

— Моля те, опитай.

— Не мога.

Талантът на Юлия споделяше нейната собствена упоритост. Може би, подобно на храбростта ѝ, изникваше като последен вариант. Заплахата към самата нея не бе задължително условие — в тези ситуации тя най-често завираше глава в пясъка. Но когато някой, към

когото тя беше привързана, бъдеше заплашен, Юлия ставаше същинско зверче. Може би изгубеният ѝ брат бе ключът?

— Къде е брат ти, Юлия?

— Не зная — нацупено каза тя. — Остави ме. Мразя го.

— Не го мразиш — каза Иризис, отново размахваща фенера. Въздухоплавът вече се намираше високо. След няколко минути щеше да се е отдалечил безвъзвратно. А след още няколко минути тук щяха да са се спуснали войници. — Той ти липсва ужасно.

— Не!

— Щом Мюли притежава твоя талант — Иризис подбираше думите си много внимателно, — възможно е скрутаторите да използват и него. Може да се намира в опасност.

Юлия се сепна и започна да поклаща глава към раменете си.

— Ако успеем да се измъкнем, с въздухоплава бихме могли да прелетим половината Лауралин. Ако Мюли е някъде на изток, ще го видиш в модела си.

Юлия мълчеше. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Направи нещо, Юлия. Опитай да повикаш скрутатора. Той ще намери брат ти, обещавам.

Дребната жена затвори очи и стисна зъби. Иризис обгърна свободната си ръка около индикатора и се опита да проследи действията на спътницата си. В рамките на миг в съзнанието ѝ изникнаха бледи очертания, сред които се разливаха цветовете на полето. Две точки сред хилядите в модела заблестяха по-ярко, сетне самият модел се завъртя и блясъкът изчезна.

Вън долетя трясък. Стисналата очи Иризис реши, че Гор е захвърлил някакво експлодиращо приспособление. Пристъп на вятъра я блъсна в стената на тръбата. Отвори очи навреме, за да види как въздухоплавът изниква край тях. По меха му пробягваха вълни. Гондолата се оказа точно до тях, трепереща под напора на силата, пренесла го мигновено през хиляда дължини пространство. Флид стоеше досами нея, с изражение, което тя никога не бе съзирала върху лицето му: чист ужас.

Скрутаторът изруга, сетне погледна и видя зяпналата Иризис. Той реагира моментално и ѝ подхвърли едно от въжетата. Високата жена го сграбчи.

— Качвай се, Юлия — кресна тя.

С един скок перцепторът се озова в ръцете на Ксервиш.

— Простреляйте Иризис! — долетя ревът на Гор. — Не й позволявайте да избяга!

— Скачай! — ревна Флид.

Краткият полет на Иризис завърши в платнената стена на каютата.

Флид я блъсна встрани, протегна ръка и запрати огнен език нагоре, опасно близо до запалимия мех с газ. Иризис не можа да види какво става на скалата, защото въздухоплавът рязко се понесе напред и нагоре. Скоро се намираха на едно ниво с крепостта. Войници дотичаха до ръба с копия и арбалети, само че бяха закъснели — машината бе извън обсег.

Иризис иронично отдаде чест на Гор, а после трябваше да седне. Краката й се подкосиха още докато се отпускате на пейката. Юлия вече бе заела любимия си ъгъл, свита като броненосец.

— Не зная какво направи току-що — поде Флид, — но...

— Аз не съм направила нищо, Ксервиш. Беше Юлия. С решетъчния си модел.

Скрутаторът се втренчи в свитата жена.

— Това не е възможно.

— Тя ме освободи, без да разваля магията на Гор.

— Или да задейства алармата, очевидно — удивено допълни Ксервиш Флид. — А сега това. Как е възможно?

Ако Иризис не бе толкова изтощена, изражението му щеше да я накара да избухне в смях.

— Ще трябва да я попитате сам, но не очаквайте да разберете нещо от обясненията й. Тя го стори по принуда. За да спаси брат си.

— Аха, брат й.

— Знаете за Мюли?

— Разбира се. Веднага щом узнаха за таланта й, скрутаторите започнаха да го търсят.

— И намерили ли са го?

— Не зная. Точно тогава бях в известна немилост. Но ако не са, след *този случай* няма да пестят усилия.

— Няма да пестят усилия и да си я върнат.

— Да. Тя ще им бъде от голяма полза, ако успеят да се доберат до нея.

Полетът продължи шест дни. Описаха крива на запад, за да продължат на юг успоредно на планините — въздухоплавът не можеше да се издигне достатъчно високо, за да ги преодолее. Носеха се над равнини, прорязани от отточвали се води. Сетне, оставили склоновете зад себе си, поеха на югозапад покрай езера и вулкани. Подминаха Бореа Нгурле, останала да дими от южната им страна. Големият северен път, виещ се сред Боргистри, се намираше край левия им борд. Южната част на Червейната гора се издигаше право пред тях. Прекосяването ѝ отне много часове, преди дърветата най-сетне да отстъпят на тревистите хълмове на Талтид.

Пилот Хила ги пренесе над димящите ями на Снизорт, докато скрутаторът оглеждаше внимателно мястото, неутрализирай височината с помощта на далекогледа си. До него стоеше навигатор Нивули, също с подсилено зрение, и изготвяше карта.

— Къде точно се намира възловата точка? — попита Иризис.

— Не зная.

— Да събудя ли Юлия и да я помоля да потърси?

— Остави я да поспи. Когато приключим с огледа, ще се отправим към Госпет. Това са около двадесет мили път южно, отвъд река Зорт и Западния път. Тамошният перквизитор ще ни каже всичко необходимо.

Пилотът дотича:

— Излитат лиринкси, сър.

Флид отново долепи далекоглед до окото си.

— Виждам. Издигни се над достъпната за тях височина. Поеми към Госпет.

Достигнаха целта си след около два часа. Госпет се оказва обграден със стени град, изграден от кафеникави и оранжеви блокове. Сравнително близкото присъствие на лиринкси обясняваше усиленото му укрепяване. По протежение на стените надничаха готови за изстрелване копия. Издигащите се над тях кули също приютяваха отбранителни съоръжения. Околната земя биваше обработвана, но само в непосредствена близост до поселището.

— Колко дълго ще оцелее Госпет толкова близо до Снизорт? — промърмори Иризис.

Никой не отговори.

Въздухоплавът се приземи насред главната улица — за голямо удоволствие на група деца, които си играеха с топка от парцали. Те се скупчиха около машината, но това трая само докато скрутаторът не слезе и не нареди някое от хлапетата да го отведе до дома на перквизитора. Невръстните се изпариха. Остана единствено едно сакато момче, неспособно да се стрелне по подобие на другарите си.

Флид го сграбчи за яката.

— Как се казваш, момко? — запита той на езика на югозападните територии.

— Юфкан — отвърна момчето.

— Юфка? Странно име за едно момче.

— Туй ми е името, сър.

— В такъв случай, Юфка, ми е нужен човек, който да ме отведе до къщата на перквизитора. Можеш ли?

— Не, сър — отвърна хлапакът.

— И защо не? Все трябва да знаеш къде е. — Дългата вежда на скрутатора се сбърчи като мокър канап.

— Страх ме е, сър.

— Страх те е от перквизитора? Защо?

Юфкан се поколеба.

— Момчетата ме накараха, сър.

— Какво са те накарали? Голяма си лепка.

— Благодаря ви, сър. Накараха ме да хвърлям камъни по покрива, сър. Но един влетя през прозореца. Запла...

— Да, да, разбрах. Трябва да ти кажа, Юфка, че аз съм скрутатор. Знаеш ли какво означава това?

— Ядете деца, сър.

— Не ям деца, но точно сега съм готов да направя изключение. Покажи ми дома на перквизитора. Незабавно!

След десет минути пристигнаха. С вида си къщата показваше, че някога е виждала и по-добри времена: просторен палат от оранжеви блокове, с висока тухлена стена. Обширни веранди обгръщаха всички страни без южната. Тукашният перквизитор се оказа дребна и стройна жена с черна коса и очи в същия цвят. Кожата ѝ имаше лек кехлибарен оттенък, чертите ѝ бяха деликатни. Маниерите ѝ бяха сдържани.

— Гледай ти — каза Флид. — Каква приятна изненада, Фин-Мах.

Фин-Мах се усмихна, нещо рядко за нея.

— Радвам се да ви видя, скрутаторе. Теб също, майсторе. — Тя остро кимна към Иризис. Двете не се обичаха особено. — Да седнем на верандата, по-хладно е. По съобщенията, които носите, заключавам, че отново сте скрутатор?

Ксервиш кимна и ѝ ги подаде.

— Да. Какво правиш тук? И то като перквизитор?

— Неуместно е да се преструвате на изненадан, след като лично вие препоръчахте да бъда повишена.

— В тези дни препоръката ми е по-скоро клеймо. Не знаех, че си била изпратена на запад, но се радвам да те видя.

— Винаги съм имала особен интерес към Изкуството на врага — отвърна Фин-Мах. — В Снизорт са струпани най-много плътоформители за цял Лауралин, а и тяхната работа е добре...

— И аз съм чувал същото. Ще поговорим за това насаме. Смятам, че и носената от нас информация ще те заинтересува.

— Щастлива съм, че ви виждам. И се надявам, че носите добри вести. В последния си доклад...

— Бях информиран, преди да напусна Ненифър. Нека видим какво може да се направи.

— Каквото и да е то — рече Фин-Мах, — по-добре да го правим бързо. Лиринксите се подготвят за съкрушителен удар.

— И за това ще поговорим по-късно.

— Тук има още един човек, за когото съм сигурна, че ще се зарадвате да видите отново. — Фин-Мах се обърна назад, за да отправи призив. — Ти също, Иризис.

Появи се строен мъж на средна възраст, облечен в кафяви панталони от груба тъкан, риза и сиви сандали. Тъмната му коса бе подстригана съвсем ниско. Той се отличаваше с волева брадичка, подчертани скули и блестящи сиви очи.

Иризис забеляза, че Флид внимателно оглежда новодошлия. Самата тя бе сигурна, че никога не го е виждала преди.

Той протегна ръка.

— Скрутаторе. Иризис.

След размяната на поздрави мъжът се настани в свободен стол.

Юлия, изостанала заради залисването си с някакви цветя, се приближи към тях. Непознатият я погледна, изправи се и каза:

— С теб не сме се срещали лично. Ти трябва да си Юлия.

Откъде знаеше това?

Юлия протегна дребната си ръка.

— Здравейте, господин Мас.

Гръмкият кикот на Флид наруши последвалото мълчание.

— Много добре, Ейрин Мас. Най-добрият осведомител в бранша. За пръв път нечия дегизировка успява да ме заблуди. — Той отново се ръкува с мъжа. — А ти, Юлия, си същинско чудо.

Иризис отново се вгледа в новодошлия. Дегизировката — или по-скоро трансформацията — бе удивителна. Нямаше и следа от тлъстия, плешив, тътрузец се полуидиот от фабриката. Нямаше нищо, което да го издава. Но за Юлия не бяха нужни подобни белези. Тя можеше да разпознае всеки по миризмата му.

Иризис се усмихна:

— В този ти вид никой не би ти предложил ракия от ряпа като подкуп.

— Така е — отвърна Мас. — Особено като се вземе предвид, че аз не пия спиртни напитки.

ТРИДЕСЕТ

Докато биваше отвеждан, Гилаелит не спираше да извърща глава към амплимета. Тиан се чувстваше предадена. Той изобщо не се интересуваше от нея. И никога не бе се интересувал. През цялото време бе искал единствено амплимета. Всичко останало, което ѝ бе казал, се оказваше изречено с оглед на тази му цел. Идеше ѝ да се наругае, задето отново е попаднала в този капан.

Рил ѝ даде купа с нещо, напомнящо зелена овесена каша на вид и мазен тор на вкус. Наложил се той да я храни, тъй като ръцете ѝ бяха потънали в гъстото желе. Тя спа дълбоко, а при събуждането си завари група лиринкси събрани около схематизатор три позиции по-надолу по редицата. Създанията стояха със сведени глави, изразяващи подчинението си пред едър мъжки с червеникава кожа. Гребенът му бе отпуснат на една страна, а на лицето си носеше очила. Дребните овални лещи покриваха единствено центъра на очите му и бяха поставени в дебели рамки от втвърдена кожа. До този момент Тиан не бе виждала лиринкс с очила. Гледката бе чудата.

Възрастният мъжки говореше на лиринкски. Занаятчията не разбра думите, но можа да долови недоволството му. Рил и останалите лиринкси бяха променили цвета си в песъчлив, сякаш в старание да станат колкото се може по-незабележими. Гребените им изглеждаха оклюмали.

Старият лиринкс закуца към Тиан, повдигна я и я огледа подробно. Тази процедура се бе повтаряла толкова често, че жената вече бе престанала да изпитва срам. Кожата ѝ, раздразнена от желето, се бе покрила с възмутени петна. Зениците на вперените в нея жълти очи се присвиха. Едрият мъжки се обърна към Рил, за да започне да го разпитва отривисто. В отговора Тиан разпозна името си, а веднъж и названието на родното си място. Очевидно Рил разказваше историята ѝ.

Възрастният лиринкс изсумтя, отчасти разперил криле, за да ги прибере рязко.

— Какво си направила с летящия конструкт? — попита той на нейния език.

Тиан бе очаквала този въпрос.

— Предадох го на следовател Ган'л — излъга тя, измисляйки си име. Следователите бяха хиляди, невъзможно беше той да познава всички. — Близко до град на юг от Снизорт.

Рил промърмори нещо в ухото му. В отговор на изгрухтян въпрос безкрилият излезе, за да се върне с окачения амплимет. Когато възрастният лиринкс пое бипирамидата, гребенът му се изправи, а по върха заиграха червени точки. С блеснали очи възрастното създание остави кристала. Лиринксите в Калисин не бяха осъзнавали какво представлява амплиметът. Но този лиринкс знаеше и бе видимо развълнуван.

Той отново започна да издава нареждания, сред които думата *торгнадр* бе повторена няколко пъти. Рил подскочи. Лиет дотича сред редицата приспособления. Възрастният лиринкс намести гръдните си люспи и се отдалечи, последван от останалите. Рил се приведе над схематизатора на Тиан и започна да прави нещо, но тя не можеше да види.

— Какво става? — с уплах попита тя.

— Трябва да започнем.

— С какво, Рил?

— С направата на торгнадр.

— Какво е това?

— Не мога да ти кажа. Той ще ни помогне във войната.

— Ново чудовище като нилатла?

Дори само названието на злобното същество породило тръпки.

Рил се вцепени, бавно спусна тежки клепачи и отново ги отвори.

— Не. Няма нищо общо. Освен това вече ми е забранено да плътоформирам.

— Предполагам Келанд не е останала особено доволна след бягството на нилатла?

— Мъдрата майка бе побесняла. Лиет също.

— И желанието ти остана неудовлетворено?

— Забранено ми е да се чифтосвам. Не че има значение. Никоя женска не би избрала безкрил урод като мен. За доброто на всички, увредеността ми трябва да отмре. И все пак...

Той насочи измъчен поглед надолу по редицата, където Лиет тъкмо се привеждаше над един схематизатор, демонстрираща

възхитителни задни части.

— Пак ли ще вземете тъкан от мен, за да изработите този торгнадр?

— Не, разбира се! Торгнадрите не се плътоформират. Освен това тази процедура е недопустима. Какво искаше да кажеш с това *пак*?

Тиан веднага съжали, че го е споменала. Но тъй като от опит знаеше, че лиринксите ще съумеят да изтръгнат истината от нея, предпочете да продължи още сега:

— Лиет отдели малка проба от плътта ми, за да направи снизлета си.

— *Какво?*

Чула рева му, Лиет преустанови работата си за миг, но не видя нищо нередно и отново се приведе.

— Не би се осмелила. Това е забранено.

— Все още имам белег — каза Тиан. — От вътрешната страна на ръката ми е.

С едно бързо движение безкрилият я измъкна от гъстотата и я остави да седне върху схематизатора, все още покрита с противното желе. Занаятчията го погледна в очите и протегна лявата си ръка.

С върха на пръста си Рил опипа малкия кръгъл белег.

— Това го нямаше, когато те спасих от заледената река.

— Лиет постави пробата в стъкленицата си, за да отгледа първия снизлет. Мисля, че използва и своя собствена тъкан.

Рил постави Тиан обратно в машината. А после се обърна и се отдалечи, крачещ гордо изправен. Заплашителни червени ивици проблясваха по кожата му.

Какво ли бе сторила току-що? Когато няколко минути по-късно Лиет мина край нея, Тиан се престори на заспала. Не след дълго предишните лиринкси се появиха отново, занаятчията за пореден път бе изтеглена от желето, в този случай за да бъде огледана ръката ѝ.

— *Тлрикси Лиет!* — изрева възрастният лиринкс.

Лиет дотича. Последва изпълнен с ярост разговор, по време на който прозрачната се бе свила дотолкова, че безцветните ѝ криле докосваха пода. Тялото ѝ бе внимателно огледано и възрастният мъжки откри белег под мишницата ѝ. На последвалия разпит Лиет отговаряше едносрично, със сведена глава.

Накрая възрастният лиринкс я зашлеви по бузите — ритуално унижение. Тя остана да лежи на земята дори и след напускането му. Рил остана до нея. Лиет отвърна с изръмжаване на тихите му думи, но не помръдна. Безкрилият внимателно я взе на ръце. Докато биваше повдигана, Лиет впери поглед в Тиан. Занаятчията трябваше да затвори очи, защото ненавистта, с която биваше гледана, бе нетърпима.

През остатъка от деня Лиет не ѝ каза нищо, макар че непрекъснато работеше наоколо. Рил също сновеше, пренасящ съдове с някакво неясно съдържание от един схематизатор до друг. Късно следобед Лиет изникна с две огромни кофи, които постави на пода пред Тиан.

Рил се приближи, кимна на безцветната и постави ръце върху голите рамене на Тиан.

— Ще започнем схематизирането. Не се страхувай.

Думите му не я успокоиха. Безкрилият постави амплимета на шията ѝ и задържа главата ѝ изправена. От по-голямата кофа Лиет издигна нещо, напomniaщо обърната медуза, и го спусна върху главата на занаятчията. Тиан започна да се мята. Студената хлъзгавина я лиши от сетивата ѝ едно подир друго, оставяйки единствено допира. Любопитно, усещането не пораждаше клаустрофобия.

Възприятието ѝ на допир изглеждаше подсилено — тя усещаше с по-голяма яснота обгърналата я лепкава маса и влажния допир на маската с пипала, озовала се върху лицето ѝ. Докато Тиан се бореше, окаченият между гърдите ѝ амплимет започна да пулсира и полето изникна пред нея.

Нищо друго не се случи. Занаятчията не можеше да извлича енергия, тъй като нямаше какво да стори с нея в настоящото си състояние. Усещаше огромен прилив, далеч надвишаващ нужното за задвижването на кланкер, но не можеше да определи къде отива.

Тукашното поле приличаше на взирането в пламъците на огън — винаги различно и неспирно удивително. Освен това тук излъчването се отличаваше с особена странност. Сигурно бяха изминали часове, през които тя бе наблюдавала променящите се последователности, преди полето да изчезне. Липсата му породила необяснима меланхолия у

Тиан. Всичко ѝ се струваше напразно, безсмислено и тъжно. Тя заплака. После заспа.

Събуди се в същото печално настроение и плака още час, без да знае защо. Маската бе свалена от лицето ѝ. Споходилото я усещане за промяна не се дължеше само на това отсъствие. След миг Тиан осъзна източника. По-малката стъклена кофа бе поставена във вдлъбнатина върху горната част на схематизатора ѝ, досами обсега на ръцете ѝ, ако бе способна да ги издигне. Нещо бе започнало да расте на дъното ѝ — напомнящо малка гъба. Сигурно това беше торгнадрът.

Преди време, във фабриката, тя бе извлякла образа на подобно устройство от аурата на угаснал хедрон. То бе представлявало лиринкско приспособление за шпиониране. Може би враговете извличаха таланта ѝ, за да го предадат на растящия торгнадр? Ако бе така, то с каква цел?

Схематизирането бе провеждано веднъж дневно, с редки изключения два пъти. Всяка процедура траеше по няколко часа, през които амплиметът пулсираше яростно. В края Тиан неизменно се събуждаше насълзена. Периодично я изваждаха и миеха, защото желето възпаляваше кожата ѝ.

В края на шестото схематизиране, докато Тиан премигваше срещу нахлулата в очите ѝ светлина, от схематизатора от дясната ѝ страна долетя задавено възклицание. По-точно долетя от слабоватата жена, поставена там. Под погледа на занаятчията жената отпусна глава, удрайки я в ръба на куба.

Лиет се отзова светкавично, извлече жената и я положи да легне на пода — слабо костеливо създание, почти прекалено дребно, за да зачете присъствие. Безцветната започна да натиска с ръце над сърцето ѝ — с енергични движения, от които ребрата пропукаха. Накрая доближи ухо до гърдите ѝ и поклати глава към дотичалия Рил.

— Пореден провал, Лиет? — попита той.

— Какво ще кажа на стария Хюл?

— Какво ще кажеш на матриарха?

Лиет плесна с криле към него, изхвърли съдържанието на стъклената кофа от току-що опразнения схематизатор и се отдалечи. Трупът на жената остана да лежи на пода.

— Рил? — Тиан не можеше да откъсне очи от тъжната покойница. Осъзнаваше вероятността, че много скоро самата тя може да лежи по подобен начин. — Рил, какво стана с нея?

Той шавна с рамене.

— Схематизирането е изтощително за хората. В рамките на три години успяхме да създадем едва шест торгнадра, само два от които в Снизорт.

Занаятчията се втренчи в него.

— И колко души убихте, за да ги създадете? Стотици? Хиляди?

Безкрилият поклати глава.

— Опасно е, макар че обикновено самите торгнадри са тези, които се провалят. Хората рядко умират заради процеса. Още от самото начало бях против да използваме тази женска.

— Какво е предназначението на торгнадрите, Рил? — Тя често бе отправяла това питане, но никога не бе получила отговор.

— Не мога да ти кажа.

След този случай Рил и Лиет заработиха по-настойчиво. Непрекъснато се появяваха лиринкси, чиито крясъци несъмнено представляваха подканяния. Процедурите станаха по-чести и по-дълги.

Въпреки казаното от Рил, през следващите три дни умряха още двама — мъж и жена. Меланхоличността на Тиан се влошаваше с всяка проведена сесия. И макар тя да осъзнаваше, че това е последица от схематизирането, пак не можеше да се овладее. Лицето ѝ бе подпухнало от плач, а слъзните канали се бяха възпалили. Наложиха се Рил да прибави сол към диетата ѝ, за да възстанови изплаканата.

Тиан не можеше и да се храни — зелената каша я караше да повръща. Дори глътките вода пораждаха гадене. Рил започна да довежда жени от останалите схематизатори, за да ѝ правят компания. Това само влоши нещата — никой от тях не говореше езика ѝ, на нито една от тях процедурите не въздействаха по такъв начин. Тиан беше различна, специална. Те видимо я ненавиждаха.

Процесът на схематизиране продължаваше вече седмица. След десетото заспиване занаятчията бе изгубила представа за времето. Чувстваше се много слаба. Дори и да бе в състояние да използва краката си, след толкова дългия престой в неподвижност не би могла да се изправи. Беше уверена, че ще умре.

Бе настъпила някаква промяна: лиринксите непрекъснато бяха покрити в променящи се назъбени цветове и освен това не спираха да търчат. От дочути думи на Лиет Тиан разбра, че към Снизорт са се отпратили човешки войски. Лиринксите очакваха да бъдат изклани или изгорени живи, но това не ги притесняваше. Изглежда от далеч по-голяма важност бе да довършат големия си проект преди започването на обсадата.

Матриархът и Хюл редовно идваха, за да погледнат торгнадра ѝ. С усиляването на меланхолията ѝ те започнаха да се появяват по-често, само че цветовете им показваха раздразнение. След последното им посещение Рил остана проснат на пода близо час, а когато се изправи, очите му се бяха свили като стафиди.

Лиет остро му каза нещо. Безкрилият неохотно проблесна в жълто и черно. Прозрачната женска го изправи на крака и го избута навън. Скоро тя се върна, застана до схематизатора на Тиан и впери поглед в нея, потракваща с нокти по пода.

Мълчанието стана изключително гнетящо.

— Какво има? — попита занаятчията.

Без да отговори, прозрачната се отдалечи.

Тиан остана разтревожена, докато Рил не се появи с мъж, който ѝ бе смътно познат. Това беше сакатият, когото бе зърнала при идването си в Снизорт.

— Учителят говори твоя език — каза лиринксът, след което ги остави.

През подутите си клепащи Тиан почти не можеше да види мъжа насреща си. Слаб, с изпито лице, тъмни коси и тъмни очи. След известно мълчание наставникът попи сълзите ѝ с парче плат. Със същото обърса и потеклия ѝ нос.

— Извинявай — каза тя. — Не зная защо плача.

— Понякога схематизаторът има такъв ефект.

Той говореше с познат акцент — съотнесен към южното крайбрежие на Ейнунар. Разбира се. Та нали той бе учил Рил. Тиан отново се разплака, този път от радост.

— Съжалявам. Повече от половин година не бях чувала родния се език. — Звуците бяха изострили копнежа ѝ по завода. — Как се казваш? Или да те наричам учителю?

— Ако предпочиташ. Това е моето призвание тук. Някога се наричах Весил, но сега това название не е подходящо.

— Какво става, учителю? — Не й харесваше да се обръща към него с това название. — Защо лиринксите се страхуват толкова? Те са силни.

— Не толкова силни, за да се надяват да имат успех срещу армиите, настъпващи срещу Снизорт. Тук работят над изключително важен проект. Страхуват се, че няма да успеят да го завършат.

— Не могат ли да пренесат разработките си отвъд морето, докато премине опасността?

— Не зная. Тъй като владее езика ми, те са особено предпазливи около мен.

— Лиринксите са ни надвивали многократно. Защо се страхуват сега?

— Заради аахимите и техните конструкции.

Тиан потръпна от страх. По някаква причина мисълта за аахимите и преследващия я Витис я ужасяваше по-дълбоко от лиринксите.

— Лиринксите се боят, че аахими и човеци ще се обединят срещу тях — продължи наставникът. — Снизорт е уязвим. Ако мястото бъде обсипано с огнени снаряди, асфалтът ще пламне и ще гори в продължение на десетки години. Лиринксите особено се боят от огън.

Представила си как бива пленена тук по време на пожара, Тиан потръпна отново.

— Аз също.

— Но те трябва да довършат това, за което са дошли. По тази причина твойт торгнадр е толкова важен.

— Какво щяха да правят, ако аз не се бях появила?

— Те разполагат с работещ торгнадр тук, само че той е в употреба от години и бързо се разпада. Отвъд морето трябваше да пристигне резервен торгнадр, но бил изгубен. Паднал във водата. Това страшно ги бе разтревожило. До твоята поява. Твойт талант и амплиметът им предоставиха възможността да създадат най-мощния торгнадр до този момент.

— За какво служат тези торгнадри?

— Вече е останал само един — твойт.

— Ами всички тези останали схематизатори?

— Техните торгнадри бяха неуспешни. Почти винаги става така. Сега биват преобразувани в лимнадри, финадри, зигнадри и други по-дребни приспособления.

— Моят е единственият? — удивено каза Тиан.

— Да. За три години схематизиране са изработили хиляди дребни устройства, но само два торгнадра. От цветното им общуване виждам, че възлагат огромни надежди на твоя. Ако той не бъде готов навреме, Снизорт ще рухне.

— И тогава ще бъдем изгорени живи.

— Уви.

За да спаси живота си, Тиан трябваше да се надява, че нейният торгнадр ще се развие бързо. Но ако Снизорт оцелее, това означаваше гибел за човешката армия. В такъв случай неин дълг беше да унищожи или саботира устройството.

Наставникът замълча. На занаятчията започна да ѝ става неловко от присъствието му. Прииска ѝ се той да си иде. Инвалидът наистина се оттегли след малко, а Тиан отново заплака.

В почивките между схематизирането тя спеше или умираше от скука. Апетитът ѝ се възвърна, защото храненето беше единственият процес, над който тя имаше известен контрол. Торгнадрът растеше пред очите ѝ. Едновременно с него се задълбочаваха и мислите ѝ за дълга. След бягството от Калисин и ужасяващите последици от принудителното ѝ сътрудничество тя се бе зарекла, че никога повече няма да помага на лиринксите. А ето че в момента правеше точно това, и то по начин, който можеше да се окаже стократно по-опасен. Дългът ѝ бе ясен: тя трябваше да унищожи торгнадра.

Но в схематизатора тя не можеше да помръдне, а когато я изваждаха, лиринксите я отнасяха в друга стая, за да спи. Тиан не можеше и да повлияе на приспособлението — то извличаше от нея нужното, а тя дори не знаеше какво е то.

По време на следващата процедура занаятчията наблюдаваше повнимателно. Видя, че схематизаторът я разчита и пренася наученото върху растящия торгнадр. Видя прииждането и оттичането на полето и засияването на амплимета, когато през него протичаше енергия. Самият той не поглъщаше излъчване, но несъмнено тази енергия трябваше да отива някъде, защото полето се изменяше рязко. Сега

бипирамидата премигваше яростно, както в Тиртракс. Може би отново разговаряше с местната възлова точка?

Какво ли щеше да стане, ако тя вложеше енергия в амплимета и се опиташе да увреди торгнадра или самия схематизатор? Тиан се опита, само че маската не позволи на таланта ѝ да се разгърне по такъв начин. Лиринксите бяха помислили за всичко. В края на сеанса, когато маската и амплиметът бяха свалени, занаятчията плака с истинско отчаяние.

В този момент торгнадрът се бе увеличил достатъчно, за да стърчи над върха на кофата. Нощем, когато светлините угаснеха, той излъчваше слабо зелено сияние.

Видът му я притесняваше. Струваше ѝ се, че растящото приспособление я наблюдава в стремежа си да я пресъздаде по-точно. Макар да знаеше, че подобни мисли са нелепи — Рил ѝ бе казал, че торгнадрът не разполага с интелект и съзнание, а механично копира способността ѝ да усеща полето и да черпи енергия от него. И все пак близостта пораждаше беспокойство.

Весил идваше да я вижда всеки ден. Тиан знаеше, че Рил му е заръчал да се отбива, но пак очакваше с нетърпение посещенията му. Въпреки годините робство, наставникът оставаше бодър и се стараеше да разведриява младата жена, като ѝ разказва за далечни места и отдавна отминали времена — Великите сказания, а също и по-незначителни Истории. Неговото присъствие ѝ напомняше за опростения живот във фабриката. Само как копнееше да се върне там...

Често виждаше и други човеци — пленници, вършещи незначителна и черна работа. Тиан вече разпознаваше около десетина сред тях, предимно мъже, заловени войници, оставени живи заради определената си ценност. Малцина от тях говореха езика ѝ, но пък те почти не разговаряха и помежду си. Всички изглеждаха превити духом.

Един от тях се приближаваше сега, строен мъж на средна възраст, с права бяла коса и кожа с гъбен цвят. Няколко пъти той бе идвал да ѝ носи храна, насипвайки зеленикавата помия, без да я гледа в очите. Върху лявото му рамо липсваше парче мускул, несъмнено стара рана от войната. Засегнатата ръка висеше безсилно.

— Здравей. Наричат ме Тиан. А ти как се казваш?

— Не позволено разговарям — промърмори той с отвратителен акцент.

— Ще разговарям с когото си искам. Хей, върни се.

Но днес повече не го видя. Същото се отнасяше и за обяда ѝ.

Лиет провери растежа на торгнадра и постави кофата обратно. Тиан се канеше да спомене пропуснатия обяд, но се отказа. Днес лиринксите изглеждаха особено напрегнати, а тя не искаше да навлича неприятности на пленника.

Малко след това се появи възрастният лиринкс, придружаван от обичайната си свита. Той намести очилата си, постави на главата си нещо, което напомняше маската с пипала, слагана върху Тиан, и се навъси. Поне занаятчията разтълкува така мимиката му.

Лиринксът рязко си свали маската и заповеднически изхриптя към Рил. Безкрилият отговори, угоднически свит.

— *Жжик мирр; прфии зззук!* — изръмжа очилатият.

Рил скочи и извади Тиан от схематизатора, за да я представи за оглед. Едрият мъжки се зае да проучва висящите безпомощно крака, след което отпрати поредно нареждане към безкрилия.

Рил понесе занаятчията. След дълъг преход тя бе отведена, капеща, в дълга и тясна стая, по форма напомняща ампутирани пръст. В средата на помещението се издигаше маса, обгърната от ярка светлина. Тиан бе положена да легне отгоре ѝ, след което огледът продължи, насочен по протежение на гръбнака ѝ и — подозираше, макар да не можеше да усети — краката ѝ.

В следващия момент помещението се оказа почти празно. Само Рил бе останал.

— Какво има? — в ужас прошепна младата жена.

Той се извърна.

Тиан го хвана за ръката.

— Моля те, Рил. Аз ти спасих живота, забрави ли?

— А аз ти позволих да избягаш от Калисин. Дългът е платен.

— Не и дългът на приятелството.

— Какво? — възкликна той.

— Работихме заедно в продължение на месеци, Рил. Аз бях твоя пленница, но имаше и моменти, в които бяхме приятели, не е ли така?

Или само си се преструвал, за да получиш съдействието ми по-лесно?

Рил изглеждаше... беше ѝ трудно да определи — някаква смесица от обида, срам и осъзнаване.

— Права си. *Бяхме* приятели.

— Тогава ми кажи какво става. Моля те.

Безкрилият предпазливо се огледа.

— Торгнадрът има дефект. Старият Хюл, съпругът на матриарха, смята, че торгнадрът се е развил неправилно заради осакатяването ти.

Дали това означаваше, че Тиан бе изгубила полезността си във всяко едно отношение с изключение на кулинарното?

— И какво ще направи сега?

— Не зная. Торгнадрът е силен. Най-добрият, който сме имали. Но заради дефекта не можем да го използваме. Хюл е бесен. Друго не мога да ти кажа.

— Но какво ще стане с мен? — проплака занаятчията.

Лиринксът поклати глава и се отдалечи.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

— Днес ли ще започнем да търсим Мюли?

Нетърпението сияеше в очите на Юлия. Тя бе задавала този въпрос в продължение на седмица, обичайно в най-неподходящия момент от деня. Всяка нощ бе претърсвала модела си за него, но не бе открила нищо. Не бе престанала да мисли и за Ниш, само че него нямаше как да подири — механикът не се появяваше в решетката ѝ.

— Не днес, Юлия — рече скрутаторът в разсеяния тон, с който родител се обръща към мрънкащо хлапе. — Точно сега съм зает с войната.

Но Юлия не беше дете и не понасяше да се отнася така с нея. Очите ѝ помръкнаха. Тя хвърли отровен поглед към Флид и му обърна гръб. Вратата на стаята ѝ се затвори безшумно.

— Чувства се предадена — каза Иризис. — А аз се чувствам виновна. Обещах ѝ.

— Разбирам я, но какво бих могъл да направя? Не мога да тръгна да обикалям из Лауралин, за да може тя да търси брат си. Нямам време дори да се почеша.

— Много добре зная това, Ксервиш. И все пак...

— Ти цяла седмица обикаля из града и разпитва за него. А аз заръчах на Мас да се оглежда за Мюли. За момента това е всичко, което мога да направя.

Юлия упорито отказваше да сътрудничи, когато беше сърдита. Иризис горещо се надяваше да не изникне нужда от услугите на перцептора. Не и докато не откриеха Мюли.

Всички бяха толкова заети, че Иризис рядко зърваше скрутатора повече от веднъж дневно. Съветът дислоцираше силите си от седмици. В настоящия момент шестдесет хиляди войници се намираха на дни път от Снизорт, подкрепяни от седем хиляди кланкера. Много от машините бяха усъвършенствани модели с по-добри оръжия, само че пак щяха да станат безполезни, ако полето изчезнеше. Без кланкери,

дори и армия с такава численост не можеше да поеме срещу двадесет и петте хиляди лиринкси, намиращи се в Снизорт.

— И това е без да включваме аахимите. — Флид не спираше да крачи напред-назад по верандата, изкопчил нищожна почивка от безкрайните заседания. Иризис никога не го бе виждала толкова напрегнат. Той не можеше да се задържи на едно място дори за миг. — Ако те се присъединят към лиринксите, с нас е свършено. Струва ми се, че дори и отсега е така.

— Какво искате да кажете?

— Нещо не е наред.

— Какво?

— Мисля, че Снизорт е клопка, в която ние се каним да скочим и с двата крака.

— Все още не е късно да се отдръпнем.

— Сторих всичко по силите си, за да избегна това сражение, но заповедите на Гор са конкретни. Дори и ако избех да ги наруша и заповядах отстъпление, това ще нанесе съкрушителен удар върху духа на бойците. Освен това е възможно лиринксите да са предвидили и подобно действие от наша страна.

— Къде са разположени аахимите в момента? — попита Иризис.

— Напредват през Боргистри и Алмадин, а също и Ооло и Нихилнор, според последните ни сведения.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— От теб ще искам да научиш колкото се може повече за полето и начина, по който излъчването му се променя. Перквизиторе, би ли донесла картата на Снизорт?

Фин-Мах я разгърна.

— Възловата точка не е разположена *точно* на територията на Снизорт, а няколко левги южно, под земята.

— Под земята? — навъси се Ксервиш Флид.

— Моят предшественик я е нанесъл преди години, заедно с околните възлови точки. Обичайно възлите се асоциират с известна географска проява: хълм, вулкан, каньон, разлом... Но не и този.

— Какъв е теренът там?

— Хълмист. Ниски хълмове.

— Има ли варовици?

— Да.

— Мини, пещери?

Фин-Мах сви рамене:

— Не са ми известни.

— Това не ни помага особено — рече скрутаторът. — Отиди до възловата точка, Иризис. Вземи и Юлия със себе си и вижте какво ще откриете. В настоящия момент полето е по-слабо от пристигането ни, което означава, че лиринксите извличат още повече енергия. Потърси и следи от възлопресушител.

— Но този участък се намира в лиринкска територия. Как ще стигнем до него?

— Въздухоплават ще те спусне тази нощ. Ще дадеш знак, когато сте приключили с работата си, но за всеки случай бъдете готови и за самостоятелно прибиране.

Иризис се надяваше, че няма да ѝ се наложи да прилага подобна готовност. Възловата точка се намираше на двадесет левги северно от Госпет, поне пет дни път през такъв терен — в най-оптимистичния вариант, включващ сътрудничеца Юлия. Нещо, което не бе твърде вероятно.

Двете прекараха половината пълнолунна нощ из територията на възловата точка. Никакъв белег върху повърхността не указваше същинското ѝ местонахождение, но тя бе източник на едно от най-силните излъчвания, които Иризис бе усещала. Полето се простираше почти двадесет левги във всички посоки, преди да започне да се припокрива с излъчванията на по-далечни и по-слаби възли. Самата възлова точка бе дребна, не повече от хиляда крачки в диаметър. Като жълтъка на яйце, обграден от отслабващото лъчение на белтъка.

— Виждаш ли някакви следи по земята? — питаше Иризис за (струваше ѝ се) стотен път. — Ями, дупки?

— Не — отвърна Юлия.

— Усещаш ли възлопресушител наблизо?

— Не! Уморена. Да спя искам.

В последно време Юлия винаги изглеждаше изморена. Поредната тревога, струпала им се на главата.

— Още малко. Почти сме готови — каза Иризис.

Спътницата ѝ промърмори нещо грубо, но продължи. Юлия усещаше формата на излъчването, а Иризис си отбелязваше измененията. Когато приключиха, до зазоряване оставаха само няколко часа.

— Има ли нещо тук, Юлия?

— Не. Трябва да спя.

— Полегни още сега, ако искаш. Свършихме.

Иризис даде уговорения сигнал, но отговор не последва. Надяваше се, че няма да им се наложи да поемат пеш — Западният път, първото място, от което можеха да се надяват, че ще бъдат прибрани от последваща мисия, се намираше далече. Трудно щяха да останат незабелязани толкова дълго на вражеска територия.

Свършената от тях работа само затвърди подозренията ѝ. Източникът на полето се намираше дълбоко под земята и наблизко не можеше да има възлопресушител, иначе Юлия щеше да го е усетила. Сега им се налагаше да продължат претърсването с помощта на въздухоплава и да се надяват, че ще се натъкнат на видими особености от рода на хлътнала земя или неочаквано избликнали горещи извори. Юлия трябваше да съсредоточи търсенето си в определена зона.

Иризис прекара остатъка от нощта в напрегнато чакане. Въздухоплавът не се появи. На разсъмване Юлия се събуди внезапно, за да повърне, а после се сви под сянката на едно дърво, отказвайки да помръдне. Денят бе същински кошмар за Иризис.

Веднага след смрачаване тя повтори сигнала. Само след минути въздухоплавът се появи.

— Къде по дяволите бяхте снощи? — попита Флид, докато тя се качваше в гондолата.

— Точно тук! — остро отвърна тя. — Чакахме да ни вземат.

— Екипажът е обиколил мястото стотина пъти, но не е съумял да ви намери. Вдигнаха ме от леглото.

— Бедният. Сигурно са прелитали над погрешно място.

— Не виждам как биха могли. Ориентирали са се по полето. Открихте ли възловата точка?

— Открихме я и я картографирахме. Тя е малка и кръгла, с широко излъчване. Но не открихме следи от възлопресушител.

— Може би използват енергията за плътформиране и затова полето е слабо. — Флид се обърна към перцептора. — Юлия?

— Да — тихо отвърна тя.

— Какво ти е?

— Лошо!

— Можеш ли все още да виждаш модела си?

— Разбира се! — презрително каза Юлия.

— Питам, защото не можеше, когато изгубихме Ниш — промърмори скрутаторът. — Искам да се оглеждаш за възлопресушител по обратния път. Можеш ли?

— Уморена!

В последните няколко дни Юлия се държеше неизменно грубо със скрутатора.

— Все пак искам да погледнеш. Става ли?

По-рано тя се бе изправяла срещу него — неуспешно.

— Да, скрутаторе.

Полетяха по права линия към Госпет. Нощта бе красива, ясна. Навигаторът нанасяше напредъка им върху картата. Юлия не виждаше нищо. Всички бяха потиснати.

— Ами ако прелетим над Снизорт? — предложи Иризис. — Възможно е лиринксите да изхвърлят излишната енергия сред асфалтовите езера. Юлия може да засече нещо.

Той се замисли.

— Опасно е в толкова ясна нощ. Ще трябва да летим ниско, ако искаме да имаме шанс.

— Но...

— От друга страна, тези ями представляват идеалното място за пренасочване на енергия.

Прекошиха Снизорт от юг на север. Нощта бе задушна. Луната се отразяваше в мастиленочерните залежи, лъскави до огледалност. Иризис наблюдаваше Юлия.

— Нищо!

Въздухоплавът се обърна, за да поеме обратно.

— Лиринкс — провикна се пилот Хила.

Юлия се сепна. Лунната светлина освети страха в големите ѝ очи.

— Всичко е наред, Юлия — каза Иризис. — Той е под нас. Ние можем да се издигнем по-високо от него.

— Вълни от плът! — провикна се Юлия и залитна.

Скрутаторът я подхвана и кресна на пилота да поеме към Госпет.
— Какво може да означава това?

Иризис бе виждала подобна реакция и преди, точно преди нападението над лиринкските ледени куполи.

— Означава, че лиринксите в Снизорт плътоформират.

— Вече знаем това. Но какво плътоформират?

— Тиан — прошепна Юлия.

Иризис и скрутаторът се спогледаха.

— Сигурна ли си, Юлия?

Това питане бе излишно. Дребната жена никога не грешеше.

— Какво прави Тиан?

Юлия не отговори. Тя дишаше тежко.

— Още от сутринта й е лошо — каза Иризис.

Тя и Флид отново се спогледаха.

— Интересно — рече скрутаторът, — дали тя и Ниш не са се плътоформирали взаимно?

— Това би обяснило много неща.

Остатъкът от пътуването премина в мълчание. До приземилия се въздухоплав дотича Фин-Мах и настойчиво започна да шепне в ухото на скрутатора. Флид кимна. Тя се прибра обратно.

Скрутаторът помогна на Юлия да слезе:

— Смяташ ли, че утре ще можеш да продължиш с търсенето на възлопресушителя?

— Намерих го — изсумтя дребната жена. — Уморена. Лягам.

— Какво? Къде? — в един глас извикаха Иризис и Ксервиш Флид.

— Смолни ями. Когато лиринксът се появи. Под земята. Дълбоко. Много странен.

Флид хвърли кос поглед към Иризис.

— Какво искаш да кажеш, Юлия?

Запитаната мълчаливо се отдалечи. Скрутаторът се затича и пред прага я хвана за ръката.

— Юлия?

— Включва се и се изключва. — Тя се отскубна и бързо пое по коридора.

— Това добро или лошо е? — рече Флид. — Във всеки случай го открихме точно навреме.

— Защо? Какво има пък сега?

— Аахимите вече се виждат на хоризонта — конструктите им се равняват по численост на нашите кланкери. Несъмнено и останалите от тях са на път.

— Срещу нас или в наша подкрепа пристигат?

— Ще ми се да знаех! Сега мълчи, трябва да помисля.

Заедно с Фин-Мах прекараха оставащото време от нощта на верандата.

— Излиза, че лиринксите са пленили Тиан — каза Флид. — Как се е стигнало до това?

— Още не съм открила — отвърна Фин-Мах. — Мас се опитва да узнае.

— По-важно е — рече Иризис, — какво общо има тя с плътоформирането им?

— В Калисин са използвали таланта ѝ. Може би тук правят същото.

— Но какво създават там долу?

Фин-Мах се приведе в стола си:

— Не зная, но от нещата, които Мас е успял да научи от поробените им човеци, узнах, че са близо до целта си.

— А тя е?

— Предимство, което да им осигури победата — каза Флид. — Времето ни изтече. Ще трябва да нападнем Снизорт. И то скоро.

— Какви са шансовете ни?

— Да спечелим тази битка? Без помощ, малки.

Фин-Мах се раздвижи неспокойно.

— Има и нещо друго...

— Да? — подкани скрутаторът.

— Витис все още издирва Тиан и летящия конструкт. Той промени всичките си планове, за да я намери. А тя...

Бавната въздишка на Флид разтрепери пламъците на свещите.

— Разбира се. А ние знаем къде е тя. Виждам възможност.

— Не — невярващо каза Иризис. — Възнамерявате да...

— Какво е един живот, *чийто и да е живот*, пред човечеството?

Два дни по-късно се появи първата флотилия конструкти, най-голямата. Шест хиляди машини се настаниха на лагер южно от Снизорт, където Западният път прекосяваше река Зорт над каменен мост със седем арки. Скрутаторът и Иризис ги наблюдаваха от въздухоплава.

— Тревожна гледка — отбеляза Ксервиш Флид, отделяйки далекогледа от окоето си. — Тези конструкти...

— Неимоверно превъзхождат кланкерите ни — довърши Иризис.

— Във всяко едно отношение, дори и откъм удобство.

Войниците наричаха кланкерите *костомелачки*, защото във въпросните машини се пътуваше изключително неудобно, дори и върху хубав път. И освен това често се разваляха. В конструктите, плъзгащи се над земята, движението сигурно не се усещаше.

— Да видим какво ще успеем да постигнем с предводителя им — каза Флид. — Предвид нещата, които съм чувал за този Витис, не мога да кажа, че оставам оптимист.

В рамките на следващата седмица бяха изпратени пет делегации. Многочислеността на назначените шпиони остави Иризис с впечатлението, че цял Госпет работи за скрутатора. Малцина се върнаха. Витис отказваше да приема. И никой не знаеше какво става. В един ден се говореше, че той се е съюзил с лиринксите, на следващия вече им готвеше война, със или без човешка помощ. Други слухове твърдяха, че аахимите само чакат сигнал, за да нанесат съкрушителен удар върху Сантенар. Само едно нещо бе сигурно — той търсеше Тиан. Малки групи конструкти обхождаха околните територии, за да събират информация.

— Време е да посетя Витис лично — каза накрая Флид.

— Ами ако той не иска да се среща с вас?

— Не възнамерявам да му предоставя възможност да откаже. А веднъж говоря ли с него, смея да кажа, че той ще прояви голям интерес към откритието на Юлия.

— За възлопресушителя ли? — попита Иризис.

— Не споменавай това! Тиан е ключът. Открием ли нея, ще намерим и летящия конструкт. Тогава ще можем да спечелим войната сами. А може и да предложим машината на Витис в замяна на съдействието му. И в двата случая резултатът е еднакъв.

— Но може да бъде зловещ за Тиан.

— Същото се отнася и за всички нас.

Генералите настояваха да изпратят ескадрон кланкери, за да демонстрират сила, но скрутаторът категорично отхвърли тази идея.

— Техните конструктори многократно превъзхождат машините ни — рече Флид. — Подобен ход само би подчертал невъзможността ни да преговаряме от равностойна позиция. В никакъв случай не бива да изглеждаме слаби или недодялани.

— Тогава? На коне ли ще отидем? — каза генерал Там. — Или пеш, та съвсем да заприличаме на просяци?

— Ще се спуснем с въздухоплава — отвърна скрутаторът. — Равни, но различни. Те имат превъзходство по земя, но не са овладели небето, макар че страшно им се иска.

— Възнамерявате да се спуснете невъоръжен наред вражеския лагер? — попита генералът. — Не мога да...

— Те не са врагове. Поне все още. А невъоръженото приближаване е най-безопасният начин да се приближиш към аахимска армия.

— Един прибързан или недисциплиниран войник би бил достатъчен, за да унищожи въздухоплава, вас и всичките ни надежди.

— Убеден съм, че сред войниците на Витис няма недисциплинирани.

— С изключение на онзи, който убил малката Хани — промърмори под носа си Иризис. Защо Флид беше толкова упорит?

Въздухоплавът бе почистен до блясък, а целият му екипаж бе издокаран с нови униформи. Посланиците се качиха на борда (сред които присъстваха Иризис и Юлия) и машината бавно се понесе към аахимския лагер, разгърнала знамето на Съвета.

Гледката бе великолепна — хиляди конструктори, подредени с военна прецизност, за да оформят стените на голям седмоъгълник. Средата му бе запълнена със стотици палатки от серистожълто платнище и черна маркировка. Голямата командна шатра бе разположена в средата.

Конструкторите имаха сходни форми. Отличаваха се единствено по големина — срещаха се и съвсем малки, и чудовищни машини, способни да пренасят десетки войници. Всеки конструктор носеше

оръжия. Всяко оръжие бе насочено към приближаващия крехък въздухоплав. Иризис затаи дъх, когато се понесоха над палатките.

— Приземи до голямата шатра — нареди Флид на Хила. — И каквото и да става, постарай се да не я блъснеш.

Хила сви устни и спусна машината с лекота, която би оставила непокътната черупката на яйце. Скрутаторът и останалите делегати слязоха. Иризис забеляза, че аахимските оръжия продължават да ги следят.

Насреща им се приближаваха трима аахими, гордо изправени. Те крачеха на известно разстояние един от друг.

Витис хвърли бърз преценяващ поглед към въздухоплава.

— Забележително превозно средство. — Той протегна ръка към скрутатора. — Аз съм Витис от клан Интис, Първи клан. Аз водя народа си, в мир и във война.

Къдрокосата жена от дясната му страна се намръщи. Лицето на третия аахим запази предпазливата си безизразност.

— Ксервиш Флид, скрутатор на Ейнунар, представляващ Съвета на скрутаторите във военно време. Мир не сме имали в продължение на сто и петдесет години. Готови сме да се борим още толкова, ако се наложи.

— Колко дълго може да остане във въздуха машината ви? — небрежно попита Витис. — На принципа на отблъскване ли функционира?

— На по-елементарен принцип. Мехът е пълен с газ, който е по-лек от въздуха. Добиваме го от мини.

— Аха — каза Витис и се извърна.

Дали бе впечатлен от простотата, почуди се Иризис, или това бе израз на презрение?

Бяха представени останалите участващи в преговорите. Те включваха генерал Там, адютантът му, Иризис и Юлия. Останалите аахимски първенци се представиха като Луксор, Триор и Минис. Всички се разположиха под платнище. Когато обичайните напитки бяха поднесени, Витис запита:

— Защо сте тук, скрутатор Флид?

— За да видя дали не можем да си бъдем от полза.

— Искате да поведем вашата война.

— Не, макар че няма да се преструвам, че помощта ви не би ни била от полза. Нашите видове са обединени от общо начало. Нима не би трябвало да...

— Протоचовеците са легион! — изсумтя Витис. — А ние сме малцина. По-малко от сто и петдесет хиляди, сред които има много деца. От евентуален съюз с вас не бихме спечелили нищо. Но много бихме могли да изгубим.

— Ако лиринксите ни надвият, вие ще бъдете следващата им цел — вметна Флид.

— Очаква ги изненада, ако се опитат — сви рамене предводителят.

— Според последните ни изчисления тяхната бройка възлиза на повече от триста хиляди. Ако бъдат оставени необезпокоявани, тази численост ще се удвои за десет години.

Витис бе шокиран, но скри изненадата си добре.

— С конкретно предложение ли сте дошли? Днес ни предстои много работа.

Скрутаторът не реагира на тази грубост.

— Съществуват редица неща, които трябва да обсъдим, но първо: зная къде се намира занаятчия Тиан Лиз-Мар.

Витис подскочи като изстрелян от катапулт.

— Къде е тя?

— Ще ви кажа, ако се съгласите да ни помогнете.

— Значи познавате крадлата?

— Не лично, а чрез моята помощница, майстор Иризис Стирм от рода Стирм. Двете са споделяли една и съща фабрика в продължение на петнадесет години.

Витис прошепна нещо в ухото на Минис. Младият аахим бързо се отдалечи, за да се появи отново, следван от приведена фигура с оковани ръце.

Юлия, която носеше маска над очилата си, я изтръгна, погледна към затворника, изпищя и се хвърли към него, поваляйки го на земята.

— Ниш!

След дълга борба тя бе изтръгната от механика, който изглеждаше слиян. Отведена обратно до мястото си, Юлия не спираше да се взира в него. Хлар не гледаше към нея, а върху лицето му започваше да изниква изражение, до болка познато на Иризис. Ниш

не бе реагирал с реципрочен ентузиазъм. Изглежда, че Юлия щеше да изтърпи поредно разочарование. Тя изглеждаше объркана, ядосана и предадена. Сякаш малко тревоги имаха досега.

— Смятахме, че си мъртъв. — Иризис взе ръката му и го огледа. Механикът се засмя.

— Само ако знаеш какво преживях. Толкова се радвам да те видя, Иризис.

Тя го прегърна, което едва не предизвика сериозен инцидент. Юлия се изви, съскаща като разгневена котка. Флид умело пристъпи пред нея и докосна челото ѝ с пръсти. Яростният блясък в очите ѝ изчезна и дребната жена позволи да бъде отведена обратно на стола си, където се отпусна равнодушно.

— Каква затрогваща среща — вметна Витис, сбърчил устна.

— Скрутаторе — каза Ниш, докато се здрависваше с него. — Чух, че сте били отстра...

— По-добре съм от когато и да било — ловко го прекъсна Флид. — Ще говорим после.

Витис го изгледа подозрително.

— Ти какво правиш тук, Ниш? — продължи скрутаторът.

— Помагах на Минис да намери Тиан.

— Без успех! — злобно добави аахимският предводител.

— Щяхме да сме я заловили, ако на Минис бе позволено да последва препоръката ми! — остро отвърна Ниш.

— Мълчи или ще те изпратя обратно в килията ти. — Витис отново се обърна към скрутатора. — Къде е малката крадла?

— Ако имате предвид Тиан, то...

— Какво ще искате в замяна? — прекъсна го аахимът.

— Подкрепата на аахимите — отвърна Ксервиш Флид.

— Искате невъзможно висока цена, а предлагате малко в замяна.

Като всички от вида ви.

— На глупак ли ви приличам, Витис? Летящият конструкт струва колкото хиляди от вашите. Ако не беше така, нямаше да прекратите инвазията си, за да се впуснете в подобно отчаяно дирене.

— Както сам казвате, действително е много ценен за мен. И още по-ценен за вас, предвид настоящата ви ситуация. Тогава на какво се дължи тази готовност да ми го отстъпите? Надушвам измама. Или човек, толкова слаб, че не може да си послужи с този конструкт. Вие

сте отчаян, скрутатор Флид, а отчаяните не могат да си позволят да отправят искания.

— Техниците ми скоро ще приключат с разучаването на летящия конструкт и ще разберат как да построят още машини. Щом не желаете да си губите времето с мен — спокойно рече Ксервиш, — така да бъде. Приятен ден.

Той учтиво кимна към Триор, Луксор и Минис, сетне се изправи. След моментно колебание Витис каза:

— С радост ще преговарям с вас, скрутаторе, ако постигнем съгласие. Но трябва да получа гаранция, преди...

— Думата ми е единствената гаранция, която съм в състояние да ви предоставя. Ако това не е достатъчно, не виждам как бихме могли изобщо да говорим за споразумение.

— Какво предлагате?

— Летящия конструкт в замяна на аахимското съдействие до сразяването на лиринксите. А аз ще получа Тиан и слугата си Ниш.

— Негодника ви отстъпвам веднага. Надявам се да ви създава по-малко проблеми, отколкото създаваше на мен. Но за останалото не мога да се съглася. Летящият конструкт е аахимска собственост.

— Тиан го е сглобила от частите на машини, изоставени в Тиртракс. Би могло да се каже, че конструктът е нейна собственост.

— Не и по законите на нашия свят.

— Вече не се намирате на Аахан.

— Конструктът е бил взет от аахимски град.

— Техните закони не са ваши.

— Още по-малко пък ваши!

— В такъв случай правото на собственост трябва да бъде определено от Малиен, матах на Тиртракс, която се сприятелила с Тиан и несъмнено ѝ е помагала да сглоби конструкта.

Витис изглеждаше втрещен.

— Тиртракс беше празен! Никой не се отзова на сигнала на стражите.

— Малиен се е приготвяла да слезе в Кладенеца.

— До този момент Малиен не се е появила — остро каза Витис.
— Ако изобщо тя съществува. В правото си съм да получа летящия конструкт.

Триор скочи, но един от помощниците ѝ прошепна нещо в ухото ѝ и я разубеди.

— Не бих ви посъветвал. — Флид дребнееше пред високия аахим, но не му отстъпваше по заплашително излъчване. — Няма как да пропуснем факта, че вие дойдохте в нашия свят непоканени и не като приятели.

— Собственият ни свят умираше — рече Витис. — Нямахме избор.

— Да, но дойдохте готови за война.

— Кой не би? Празнотата не е място за беззащитните.

— Вие прогонвахте нашите посланици и се отнасяхте с недопустимо презрение към тях. Разхождате се навсякъде, където си поискате, без да признавате ничия друга власт. Това не са действия на миролюбие. Искам да зная какви са намеренията ви.

— Оцеляване! — изръмжа Витис.

— Тоест, искате част от Сантенар — Флид му отвърна в същия тон. — Ако това е намерението ви, бъдете така добър да го заявите в прав текст.

Витис се надигна:

— Ще правя каквото...

Триор пристъпи пред него, а когато предводителят понечи да я изтласка встрани, тя просъска нещо, накарало го да отскочи назад.

— Скрутатор Флид — поде тя, — бъдете уверен, че идваме с мирни и приятелски намерения. И освен това осъзнаваме родството си с проточовеците. Вие сте понесли неимоверни страдания и жертви във войната с лиринксите, ала нашите мъки ги надвишават. От нарушаването на Забраната преди двеста от вашите години Аахан се разкъсва изпод нозете ни. Девет десети от аахимите погинаха. Всичко, което сме създали в течение на десет хиляди години, е изчезнало. Остава само това, което виждате пред себе си. Вие имате Сантенар. Ние нямаме нищо. И кой е отговорен за това бедствие, врхлетяло Аахан?

— Силите на природата, пред които и най-великите изсред нас са принудени да сведат глава в смирение.

— Забраната бе нарушена на Сантенар — продължи Триор, подчертавайки всяка сричка. — Това нарушаване причини гибелта на света ни. Сантенар разруши Аахан. Сега Сантенар трябва да се

погрижи за бежанците от погиналия мир. Дължите ни свят, скрутатор Флид. — Тя го погледна в очите. — Но ние ще се задоволим и с половин.

За момент дори Ксервиш Флид остана безмълвен. Седящата до него Иризис не можеше да повярва на наглостта им. Нима аахимите наистина вярваха, че човечеството ще им даде Сантенар? Или че самите те са достатъчно силни, за да го заграбят? Надали беше така, иначе този разговор изобщо нямаше да се провежда. Очевидно това беше блъф.

— Проблемите на всички светове произтичат от Златната флейта — каза Флид. — И вие много добре знаете това. А тя бе изработена на Аахан, с аахимска помощ. Самият Тензор е участвал в изработването ѝ.

— Проблемите водят началото си от открадването на флейтата и донасянето ѝ на Сантенар. За това носи отговорност проточовекът Шутдар. Забраната също е негово дело.

— Не и според моето разбиране за Историите — възрази скрутаторът. — Но от подобни обсъждания нямаме никаква полза. В израз на приятелство и разбиране бяхме готови да ви предложим територия. Но ние не носим вина за сполетялата ви беда, нито имаме намерение да изслушваме подобни нелепи искания. Ние...

— Каква територия? — каза Витис, отново пристъпил напред. — Предложението идва малко късно.

— В съответствие с разкриването на истинските ви намерения. Бяхме готови да ви предложим Карендор, земята от източната страна на Сухото море.

— И смятате да се подигравате по такъв начин с нас, предлагайки ни пустиня? — кресна Витис. — В името...

— Истина е, че Карендор е суха земя. Но през нея протича река Труно с плодородните си крайбрежия. А потоците, стичащи се по склона на Сухото море, са достатъчни, за да напоят градина с дължина сто левги. Преди войната населението на Карендор възлизаше на милион. Понастоящем жителите му са по-малко, но пак ви надвишават.

— Тази земя е прекалено суха и неплодна. Няма да се съгласим на по-малко от всички територии, които лежат на юг от четиридесетия паралел. Половин Сантенар. Това е цената ни. И летящият конструктор разбира се.

— И какво точно предлагате в замяна? — поинтересува се Флид.

— Помощта ни в предстоящата битка при Снизорт. Плюс коварната Тиан и мошеника Крил-Ниш Хлар.

— И това е всичко? Затруднявам се да видя разлика между вас и лиринксите. С изключение на тази, че те са честни противници.

Аахимите се вцепениха, очевидно дълбоко засегнати от думите на скрутатора.

— Подлагате на съмнение честността ни? — кресна Витис. — Вървете по дяволите. Предложението се оттегля. Ще съжалявате за тази обида, скрутаторе.

За момент Флид не знаеше какво да каже, но после се окопити. Той нямаше намерение да отстъпи.

— Вие не сте се отнесли честно с Тиан — меко каза той. — Какво основание имаме да очакваме, че и с нас няма да постъпите по такъв начин?

— Ще съжалявате, че сте наскърбили доброто ни име, скрутаторе.

— Убеден съм, че вие ще бъдете съжаляващите. Вие сте *малка* сила сред непозната земя. Запасите ви свършват. Всеки жител на Сантенар е ваш враг. Дори и да губехме по петима срещу всяка ваша жертва, ние бихме оцелели.

— Поне разкривате намеренията си — яростно заяви Витис, този път подкрепен от Триор и Луксор. — Истинският ви план е да унищожите аахимите. Бъдете уверен, че ще отвърнем на тази заплаха като един, скрутаторе. Борбата не ни плаши!

— Просто ви напомних очевидното. Бих ли могъл да получа механик Крил-Ниш Хлар?

— Не, не бихте. А сега изчезвайте, скрутатор Флид, за да не получите близка демонстрация на какво е способна *малката* ни сила.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Иризис имаше навика да се буди рано, обикновено много преди скрутатора. По тази причина присъствието му на верандата по изгрев я изненада. Бяха изминали няколко дни от злощастната делегация. Флид седеше в стола си, вперил поглед в някаква депеша.

— Изглеждате ужасно — каза Иризис. — Не е трябвало да ставате толкова рано.

— Изобщо не съм си лягал — отвърна скрутаторът, без да повдига очи.

— Случило ли се е нещо?

— Ха! — изсумтя той.

— Какво?

Сутрин Флид беше особено мрачен.

— Ейрин Мас не може да открие начин да се промъкне в Снизорт. Това означава, че няма как да изпълня възложените ми заповеди — да унищожа възлопресушителя.

— Ами масирана атака?

— Веднага щом се появим, лиринксите просто ще източат полето. Би било лудост.

— Мас е сред най-добрите ни шпиони. Може впоследствие да намери решение.

— Тогава ще бъде прекалено късно. Научил е, че тайният проект на лиринксите е почти завършен. И че те се подготвят за битка. Трябва да пропълзя обратно при Витис, да се съглася с исканията му и да го моля за помощ. Не ми се мисли каква цена ще постави за помощта си сега. Скрутаторите ще ме разчекнат.

— И все пак ще трябва да приемете — каза тя. — Дори и малка част от света ни е за предпочитане пред никаква.

— Да. — Ксервиш никога не бе изглеждал толкова изморен и отчаян. — Останала ми е само една утеха. Смятам, че и ти също я видя. Аахимите са враждуващи племена, принудени да се обединят срещу общата заплаха. С течение на времето бихме могли да се възползваме от това.

— Ако разполагаме с време.

Различията между аахимските кланове не се проявиха по време на втората среща. Угодническото поведение на Флид бе представлявало отвратителна гледка. В крайна сметка нашествениците от Аахан се бяха съгласили.

Още четири дни изминаха в приготовления. Скоро щяха да пламнат и самите сражения. Флид бе заел позиция върху един хълм с плосък връх, от който се откриваше отлична гледка към бойното поле. Иризис беше с него.

Тя внимателно оглеждаше територията през далекогледа на скрутатора. Снизорт се намираше върху широко възвишение, заобиколено от по-ниски хълмове, предимно безлесни и отрупани с канари. На места се издигаха скални образувания от пясъчник. Гората близо до източната стена бе наскоро сечена — падналите дървета представляваха препятствие, което щеше да затрудни кланкерите. Отвъд стените се намираше Голямата сълзевина, огромно и бездънно блато от течен битум, заобиколено от ями на някогашен добив. Подобни хлътнатини и изблици покриваха земята и извън стените.

Някога избликващата черна гъстота се бе свличала към пониските зони, за да създаде поредица от лениви потоци, простиращи се в радиус една левга около Снизорт. Тези асфалтови реки отдавна бяха пресъхнали, голяма част от образувалите се залежи бяха използвани, но следи пак оставаха. Все още се бяха запазили места на лепкава повърхност.

Аахимите възнамеряваха да нападнат Снизорт от запад и юг, а сантенарските сили щяха да нападнат източните и северните стени, като обсипят територията зад стените със запалителни снаряди, за да подпалят смолните ями и самата Голяма сълзевина. Но съюзниците не бяха получили възможност да изпълнят замисъла си — лиринксите бяха излезли извън стените. С това не позволяваха на кланкерите да се доближат достатъчно, за да опожарят Снизорт.

— Не смеех да се надявам, че нещата ще се развият толкова добре — каза генерал Там в първото утро на битката. — Те се изправят насреща ни по земя, наскоро бял ден и в скупчени формации. Ще ги премажем.

— Не говорете глупости — изръмжа Флид. — Те се придържат към план, който до момента се развива добре.

Сражението започна бавно, с катапултни баражи и от двете страни, които не причиниха големи щети. Последваха малки сблъсъци, в които малки групи войници се изправяха срещу вражески патрули. В тези стълкновения лиринксите имаха по-голям успех.

Към обед съюзниците увеличиха натиска, запратили напред клиновидни формации кланкери и конструкти. Иризис остана с впечатлението, че аахимите не влагат особено старание в атаките си.

— В източната част на бойното поле има пожар — провикна се тя. Бе се присъединила към многобройните писари, които непрекъснато съставяха заповеди за сновящите вестonosци. — Разпространява се бързо.

Скрутаторът повдигна далекогледа си. Пламъци и черен дим се издигаха по протежение на левга. Пред очите му огънят увеличи обхвата си.

— Лиринксите са запалили старите находища. Сигурно са използвали запалителни течности, иначе огънят не би се разпространявал толкова бързо. Знаех си, че няма да е лесно.

— Димът ще пречи и на тях.

— Не толкова, колкото на нас, тъй като вятърът го отнася в нашата посока. Освен това така печелят време. Дори и в кланкери не можем да прекосим огньовете. Те са еквивалентни на стени, които ще горят с дни, а после ще оставят земята непроходима. Това ще ни принуди да нахъсаме формациите си.

— Не можем ли да ги угасим и да настъпим?

Флид поклати глава.

— Дори и ако можехме да се лишим от водата, тя нямаше да помогне. Такъв огън може да бъде спрял единствено с пръст. Не можем едновременно да гасим и да се сражаваме.

— Какво пречи на конструктите да прекосят пламъците?

— Нищо. Но нима си представяш Витис да рискува хората си, при положение че ние не можем да ги последваме?

Сражението продължи. Сега бойното поле представляваше същински ад. Черният и дразнещ очите пушек, издигащ се по протежението на половин дузина находища, представляваше отлично прикритие и позволяваше на лиринксите да се сражават по любимия си

начин — от засада. Те притежаваха и друго предимство: бяха способни да задържат дъха си в продължение на няколко минути. Човешките загуби бързо се натрупваха.

В късния следобед Там нареди да бъдат докарани три гигантски катапулта. Мускулисти войници заредиха всеки от тях с канара с големината на добиче, сетне напрегнаха сили, с мъка завъртайки огромните кабестани. Дървените скелета започнаха да скърцат от напрежение. Главният катапултчик отправи към командния пост знак за готовност. Генерал Там се посъветва с Флид, който кимна. От хълма бе дадено потвърждение за стрелба.

Първият катапулт замахна с лоста си. Канарата прелетя само стотина крачки, за да блъсне кланкер и да го преобърне. Механичните крака останаха да се размахват безпомощно във въздуха. Скрутаторът изруга.

Катапултчикът нареди напрежението от втората обсадна машина да бъде снето. Войниците започнаха да го подготвят за нов изстрел, посилен, само че въжетата не издържаха опъна и се стрелнаха като камшици.

— Да преустановят стрелбата — нареди Флид. — Мислех, че сте ги изпробвали — ревна той към генерала.

Междувременно третият катапулт също бе успял да стреля. Гигантският му снаряд прелетя над стената на Снизорт и се разби с трясък. Няколко секунди по-късно земята се разтърси, а откъм бойното поле долетя слабо ликуване.

— Това е по-добре — каза скрутаторът. — Все пак нека ги отдръпнат за момента.

Както бе очаквано, през нощта лиринксите нападناха ожесточено, макар и донякъде възпрепятствани от собствените си огньовете — пламъците, измъчвали войниците през деня, сега им предоставяха отлична видимост. Няколко часа по-късно вражеският устрем отслабна и остатъкът от нощта премина спокойно. Но малцина можаха да спят.

— Струва ми се, че те се опитват да спечелят време — каза Флид на следващата сутрин. — Полагат толкова усилия, колкото са необходими, за да не ни позволят да достигнем стените. Какво ли са замислили?

Откъслечните сблъсъци на днешния ден все още бяха далеч от сражение. На моменти земята се разтърсваше от попаденията на огромните снаряди. В настоящия момент катапултите не можеха да се доближат до стените, за да се прицелват точно, с изключение на две щастливи попадения. Освен това полето бе станало нестабилно — ту позволяваше на кланкерите да се движат с крайна скорост, ту ги принуждаваше да пълзят.

— Това дело на лиринксите ли е, или машините ни консумират прекалено много енергия? — попита Флид.

— Нямам представа — отвърна Иризис. Поредна грижа се прибавяше.

На третия ден от обсадата катапултите започнаха да използват огнени снаряди с надеждата, че ще успеят да подпалят залежите зад стените на Снизорт. Трудно можеше да се определи ефективността им, защото навсякъде се стелеха гъсти облаци. Наблюдателите на Флид, оглеждащи развитието на бойните действия от въздуха, докладваха за дим от една от малките ями. Самият Флид се бе затворил в палатката си и не допускаше никого. На моменти Иризис дочуваше ругатните му.

Късно следобед на четвъртия ден вниманието на Иризис бе привлечено от конвой кланкери, напредващ сред огнените ивици. Машините бяха следвани от батальон войници, поне хиляда на брой.

— Пробиваме! — зарадвано възкликна тя.

Конвойт доближи широко празно пространство между огньовете. Кланкерите, до този момент напредвали един зад друг, се разгърнаха във формация и с ускорен ход се отправиха към чакащите лиринкси.

— Най-сетне ще видим една хубава проява. — Генерал Там се беше приближил до тях. Флид наблюдаваше от прага на палатката си.

Машините се бяха подредили в редици по шест и стреляха в залп. Лиринксите не помръднаха. Средните два кланкера от предната редица спряха внезапно, наклонени напред. Останалите четири сториха същото. Машините зад тях трябваше рязко да завият встрани, за да ги избегнат.

— Какво става? — кресна Там. — Адютанте, далекогледа ми!

Войникът дотича. Генералът грабна приспособлението от ръцете му и нетърпеливо го разпъна.

— Не си прави труда — уморено каза скрутаторът. — Това е асфалтово езеро, покрито с пръст. Кланкерите няма да се измъкнат.

Скоро лиринксите ще го подпалят.

Тримата останаха да наблюдават безплодните опити на машините да се измъкнат. Операторите скоро се отказаха, изоставиха кланкерите си и в отчаянието си се покатериха върху тях, за да достигнат стабилна земя. Някои успяха, но повечето потънаха в лепкавината, пленени досущ като машините си.

Войниците зад тях бяха засипани с градушка от катапултни снаряди. По-малко от половината батальон успя да избяга от обгърнатия в дим и прах ад.

Там се отдалечи с мрачно изражение. Скоро дотича вестonosец.

— Полето внезапно изчезна, сър. — Той подаде на Флид запечатан плик. — А това е съобщение от Ейрин Мас.

— Виждам — навъсено отвърна скрутаторът. — Лиринксите накъсаха силите ни, обезкуражиха ни и ни накараха да се усъмняваме в земята под всяка своя следваща стъпка. Какво следва сега? Всеобща атака или още от същите тактики?

— Зависи какво целят — рече Иризис, раздаваща силен черен чай.

Флид прочете съобщението, сетне изпразни чашата си на една глътка.

— Мас твърди, че лиринксите възнамеряват да довършат тайния си проект, а после да унищожат армията ни, за да могат да напреднат на изток. — Скрутаторът хвърли писмото в близкия мангал. — Лошо. Лиринксите изчерпват прекалено много от полето. Цяло чудо е, когато кланкерите ни достигат половин мощност.

— Все пак, с помощта на аахимите...

Ксервиш се изплю презрително.

— Витис полага символични усилия, въпреки че неговите конструкти разполагат с предостатъчно енергия. Освен това подозирам...

Иризис го погледна подканящо.

— Щом ситуацията стане критична, той ще се оттегли незасегнат, а после ще поиска ние да изпълним своята част от сделката. Тогава ще бъдем наистина безсилни, за да го спрем. Трябва да действам незабавно.

— Как?

— Всичко или нищо.

— Искате да кажете...

— Да. Ще потърсим възлопресушителя. Тази нощ.

— Но нали не съществува таен път, през който да проникнем?

— Мас все пак е открил. — Флид бе стиснал устни. — Макар че този метод не е особено таен. Освен това изисква прилагането на определена скрутаторска магия.

— Значи не може да е толкова страшно.

— На твоє място не бих изразил подобна увереност.

— Защо?

— Още не съм открил начин да се върнем.

— *Върнем?* Но вие не бива да се жертвате, Ксервиш. Вие сте незаменим.

— Съветът ми нареди. Освен това никой друг не би могъл да те отведе до мястото. Тръгваме веднага след залез-слънце.

Той се зае да съставя поредната бележка.

Иризис, Юлия и скрутаторът кръжаха високо над трънливата южна стена на Снизорт. Нощта бе мрачна — гъста облачна покривка бе скрила новата луна.

Напуснали лагера още по смрачаване, тримата очакваха започването на диверсията, която щеше да прикрие проникването им. Само че приближаваше полунощ, а все още нищо не се случваше.

— Няма ли да започват най-сетне? — каза Иризис, загледана през борда в проблясващите отдолу огньове — лагерни и пожари.

— Когато започнат, ще ти се иска да не са.

— С тези мрачни изказвания убивате приключенския ми дух.

— Подобно изказване дори не заслужава да бъде удостоено с отговор.

— Някога бяхте забавен, Флид, макар и по свой странен начин.

— В света вече няма място за забава.

Иризис се отказа.

Сблъсъците започнаха от източната страна на бойното поле с експлозия на огън и писъци. Юлия притисна тапите си за уши по-дълбоко и прикри очи, но лицето ѝ пак остана изкривено в болка.

Иризис се размърда нетърпеливо. Моментът още не беше дошъл. Друга битка се разрази на запад. Флид пак не даде знак — изчакваше

третия сблъсък. Той също не закъсня — от север мракът бе раздран от сноп огнени снаряди.

— Това е знакът — прошепна Иризис. — Вече умират хора, за да улеснят пътя ни.

— Далеч повече ще умрат, ако се провалим.

Скрутаторът продължи с неразбираеми за Иризис думи, от които тя единствено можа да долови заложената в тях сила. Въздухоплавът и екипажът му избледняха и изчезнаха сред невидимост. Съвсем леко начупване във въздуха издаваше очертанията му. Из дима, в който щяха да се спуснат, дори и това нямаше да се види.

— Трябва да се движим бързо — процеди през зъби скрутаторът. — Тази магия е болезнена, не мога да я удържам дълго.

Въздухоплавът стоеше неподвижно в мрака над стената. Под тях гъмжеше от лиринкси, които не подозираха за присъствието им. Сраженията от останалите три страни се очертаваха сред красиви припламвания на снаряди и пъплещи по земята огньове.

— Как ще открием възлопресушителя, сър? — попита Иризис.

— Юлия ще трябва да ни отведе при него. Двамата с теб ще го блокираме или унищожим, след което ще опитаме да се измъкнем.

— С въздухоплава?

Скрутаторът се поколеба.

— Вероятно.

Този отговор не й се понрави. Може би тази мисия наистина беше самоубийствена. Но тя не каза нищо от това на Юлия, свита на обичайното си място под пейката. И без това Иризис се чувстваше достатъчно гузна. Срещата с Ниш в аахимския лагер бе подхранила обидата на дребната жена.

— Излез, Юлия — нареди Флид. — Покажи на пилота накъде да поемем.

Въпросната се надигна рязко и с нацупено изражение застана до Хила. Все така мълчаливо протегна ръка в нужната посока. Въздухоплавът се отдели от позицията си над стената и пое натам. След няколко минути ръката на Юлия се насочи надолу.

Машината се спусна сред чист въздух и с леко олюляване докосна земята. Наоколо цареше пълен мрак. Пожарите представляваха само сияние, издигащо се над стените. Обстрелът бе престанал.

Тримата слязоха. Юлия направи няколко крачки и изчезна.

— Стой до нас, перцепторе — просъска Флид.

Тя се върна. Не ѝ беше нужно да ги вижда, за да знае къде са.

— Мразя ви и двамата — високо каза Юлия.

— Моля? — рече скрутаторът.

Дребната жена не отговори.

Флид закачи въжето си за колана на Юлия, а Иризис се прикачи към него. Въздухоплавът се издигна, потракващ с ротора си. Макар и породено от невидима машина, движението пак ги облъкна.

— И пазете тишина — предупреди Флид. — Все още могат да ни чуят.

— И надушат — промърмори Иризис. Усещаше ускорения си пулс в слепоочията си. Щяха да бъдат заловени. Щяха да бъдат изядени.

— Води, Юлия. — Флид промърмори няколко думи, които снеса невидимостта от въздухоплава, за да я ограничат върху тях тримата.

Дребната жена ги поведе в криволичещ маршрут. Повечето лиринкси се появяваха в модела ѝ, така че тя можеше да ги отбягва. Повечето, но не всички.

Никой от тримата не видя лиринкса, а самият той, естествено, също не ги зърна. Създанието дотича от лявата им страна, блъсна се във въжето между Иризис и Флид, спъна се и падна. Сблъсъкът повали и четиримата. Съществото се надигна — сянка, вкопчила се в глезена и оглеждаща се объркано. Нямаше представа какво го бе накарало да изгуби равновесие.

Иризис затаи дъх и застина. Помръднеше ли, лиринксът щеше да я чуе. Молеше се Юлия да прояви същия самоконтрол. Създанието подуши шумно. Оставаше ѝ само да се надява, че битумната миризма ще бъде достатъчно остра, за да прикрие тяхната.

Блесна изникнало от нищото острие. Изчезването му бе последвано от задавено хъхрене и миризмата на кръв. Лиринксът рухна.

— Ще трябва да бъдем по-предпазливи — каза Флид, обърсвайки ножа в труп.

Сега напредваха през открито пространство, внимателно проверяващи земята пред себе си. Талантът на Юлия не откриваше всички физически прояви.

— Блато! — Тя спря внезапно и издърпа малкия си крак сред засмукване.

Иризис долови по-остра миризма на асфалт. Около тях имаше много подобни гъсти находища. Една невнимателна крачка бе достатъчна, за да докара петминутно забавяне — в най-добрия случай. Човек без спътници, които да го измъкнат, би се удавил.

— Какво става? — прошепна Флид, загледан в посоката, от която бяха дошли.

— Изглежда южната стена бива нападана — каза Иризис.

— Планът не включваше това.

— Може да са аахимите.

— По-добре да не са, иначе ще развалят всичко. Побързай, Юлия. Не мога да удържам заклинанieto още дълго.

В следващия час Иризис получи възможност да си припомни неотдавнашната слепота — тя не виждаше нищо. Единствено Юлия знаеше къде отиват, защото се ориентираше по решетъчния си модел. Но това знание само по себе си не бе достатъчно — водачката им трябваше да открие маршрут, по който да стигнат, а това се оказваше по-трудно от очакваното. Умът на Юлия се отличаваше с уникална и измъчена логика.

За щастие Флид разполагаше с удивителен усет за посока. Освен това бе прогорил в паметта си всички карти на Снизорт.

— Трябва да се спуснем — каза той. В момента тримата клечаха зад два бодливи храста. — От начина, по който Юлия сочи, се вижда, че мястото се намира дълбоко под земята.

— Вече знаем това — каза Иризис.

— Как можем да се спуснем?

— В старите ями има стъпала. А от дъната им започват тунели.

— Да, но коя яма? — размишляваше на глас скрутаторът. За момент той се изправи, преди да приклепне отново. Коленете му изпукаха.

В небето зад тях изникна светлина. Пламнал катапултен снаряд прелетя над тях и се вряза в земята — достатъчно близо, за да усетят разтърсването. Иризис затаи дъх, но пламъците не се разпръснаха.

— Бях останала с впечатлението, че наредихте тази нощ Снизорт да не бъде обстрелван.

— Точно така. Проклетата пасмина. Нищо чудно, че губим войната. Да опитаме с най-голямата яма. Можеш ли да я откриеш, Юлия?

— Да — почти nedоловимо отвърна тя. Заради безшумността ѝ бе лесно да забравят, че тя е с тях.

Продължиха сред твърд, притежаваща консистенцията на състено желе — по краищата на ями и черна кал. Сетне им се наложи да преодолеят седемстотин четиридесет и едно стъпала, за да достигнат дъното на най-дълбоката яма. От нея навлязоха в тунел, чиято битумна смрад ги обгърна веднага. Проходът бе тесен — ако протегнеше ръце, Иризис одираше в стените му.

Флид спря на прага.

— Предполагам, че повечето лиринкси ще са отвъд стените, за да участват в сраженията — прошепна той сред пълната тъма. — Но не всички. Сред тунелите ще срещнем пазачи, а също и останали да работят лиринкси. Може би стотици. Трябва да пазим абсолютна тишина.

Ти си този, който непрекъснато вдига шум, раздразнено си помисли Иризис. Струваше ѝ се, че ще изгуби разсъдък от страх.

— Затруднявам се да поддържам невидимостта ни — продължи той. — Ще трябва да приключим бързо. Ако я изгубя преждевременно...

Продължиха напред. Повечето от проходите бяха тъмни. Иризис нямаше представа къде са. Знаеше, че и Флид споделя объркването ѝ.

Юлия уверено крачеше напред. Тя безпогрешно откриваше враговете и на три пъти предупреди спътниците си. Трижди скрутаторът и двете жени се свиваха в някоя зловонна кухня или пукнатина, за да пропуснат забързаните лиринкси. Не спираха да напредват сред лабиринта от проходи, докато Иризис не започна да усеща полето около себе си, без дори да докосва индикатора си. Никога преди не бе изпитвала нещо подобно. Вече бяха прекарвали повече от час под Снизорт.

— Още колко остава, Юлия? — попита Флид.

Тя не отговори.

— Няма ли да се натъкнем на охрана? — рече Иризис.

— Защо им е? Навън има двадесет и пет хиляди лиринкси. Как би могъл някой враг да достигне толкова дълбоко?

— *Ние* успяхме! Освен това ние охраняваме ценностите си.

— Лиринксите не са като нас. Те не се ограбват взаимно, не саботират. Освен това...

Ксервиш замълча, но Иризис успя да долови неспокойствието в гласа му.

— Продължете, Флид. Има нещо, което не сте ни казали.

— Не би било разумно да разположиш пазачи толкова близо до възлопресушител. Удълженият престой там би започнал да ги... изменя.

В съзнанието ѝ изникна спомен.

— Както онези скали в мината се изменяха?

Последва дълго мълчание, преди скрутаторът да прошепне:

— Именно.

— В такъв случай този възлопресушител ще ни убие. Ще разкъса телата ни.

— Не и ако действаме бързо. Спомни си, че Джал-Ниш оцеля.

Иризис го сграбчи за раменете.

— С колко време разполагаме, преди влиянието да ни засегне, Ксервиш?

— Откъде да зная, по дяволите?

— Десет минути? Час, ден?

— Може би час. Най-много два. Зависи колко е мощен самият възлопресушител. И колко дълго ще се наложи да останем.

Тя остана неподвижна.

— Иризис? — подкани я продължилият скрутатор.

— Така да бъде.

Отново поеха, но малко след това Иризис спря, за да остави Юлия отвъд завоя, където нямаше да чуе следващите ѝ думи.

— Сега пък какво? — раздразни се Флид.

— Как ще се отрази това излъчване на бебето ѝ?

— То ще трябва да рискува, като всички ни.

— Но... Юлия... Трябва да ѝ кажем. Поне това ѝ дължим.

— Всички ние сме войници, Иризис — остро отвърна той. — Ти, аз, Юлия, *бебето*. Ако се провалим, човечеството е обречено. Какво

ще стане с детето тогава? Всички ние трябва да се подчиняваме на получените заповеди. Ясно?

— Да, скрутаторе.

Скриха се от поредния пазач. Щитът невидимост все още действаше, защото лиринксът гледаше право през тях. След като неспокойно подуши въздуха, създанието продължи. Под светлината на далечна лампа личаха цветовете, пробягващи под кожата му.

— Невидимостта изчезва... — Флид се бе превил, вкопчил се в корема си. — Трудно ми е да я удържам.

Високата жена му помогна да се облегне на нея, сетне двамата бързо се отпавиха след Юлия, която, вече развързана, бе изчезнала напред в тунела. Иризис бе скована от лошо предчувствие. Бе сигурна, че нещата ще се объркат.

Усещането започна като слабо гъделичкане между раменете. Това оказваше, че са навлезли под влиянието на възлопресушителя. Скоро усещането стана по-настойчиво. Плътта под кожата на Иризис потръпваше. Стомахът ѝ закъркори като кипящо гърне. Юлия изохка, разтърсвана от виещи се тръпки. Флид простена и магията му се срина.

— Часовой! — прошепна Юлия, душеща въздуха като куче.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Преди и след кратката си среща с Тиан Гилаелит прекарваше дните си в оглеждане на Голямата сълзевина: от земята и сред тунелната мрежа под нея, докато нищо повече не можеше да бъде нанесено върху картите му. Лиринксите непрекъснато го подтикваха да бърза. Беше очевидно, че важността на този проект надвишава всички останали проучвания, провеждани в Снизорт. Тетрархът много би искал да узнае причината.

Гилаелит не работеше толкова усилено, колкото лиринксите си мислеха. Поне не над техния проект. Той прекарваше всеки свободен момент над студения си геомантичен глобус, преструвайки се, че се е заел с тяхното възложение, докато в действителност проучваше местната възлова точка, която го удивляваше. Тя се оказа наистина странна, с изключително остри изменения в силата на полето — макар че съществуваше вероятност въпросните изменения да са породени от енергията, която лиринксите извличаха за плъттоформирането си.

А може би те се дължаха на амплимета. Тетрархът подозираше, че бипирамидата отново е пристъпила към някогашните си номера. С помощта на глобуса той долавяше необясними пулсации, за които бе малко вероятно да са породени от друго.

Приключил с обхождането на сълзевината, Гилаелит се бе заел да проучва хранващата я гореща точка. Процес, който не представляваше никакъв проблем за геомант с неговия опит. Тетрархът бе прекарал повече от столетие, изучавайки Бореа Нгурле по сходен начин. Последната и най-трудна задача бе да разгадае последователността на бавните течения, които сред сложни изменения отвеждаха топлия асфалт до повърхността на Голямата сълзевина и отнасяха охладения материал обратно надолу.

Асфалтът се движеше почти незабележимо, макар и способен да преодолява значими разстояние при достатъчно предоставено му време. Гилаелит бе донесъл със себе си много оборудване, ала никой от приборите не се оказа с подходяща чувствителност. Глобусът също се провали, дори и след дълга пренастройка. Вече бяха минали

седмици от пристигането му, а напредъкът бе незначителен и това го ядосваше.

Имаше и друг начин: да предскаже пътя на теченията с помощта на математиката. До този момент Гилаелит не бе използвал това си Изкуство по подобен начин и не беше сигурен, че методът ще бъде успешен. Но какво друго му оставаше?

След едно денонощие Гилаелит остави листовите счисления, взе картата и посочи място.

— Започнете да копаете тук, в тази посока.

— Сигурен ли си? — попита женската, която можеше да разчита истината.

— По-сигурен няма да стана.

В тези му думи нямаше лъжа.

Матриарх Гирил наду рог. В отговор на зова ѝ отвсякъде се стекоха лиринкси. Всички се отправиха към мястото, посочено от тетрарха, и след като Гирил им показва къде точно да работят, очертавайки знак върху скалата, лиринксите започнаха да дълбаят пясъчника с помощта на инструменти, напомнящи огромни кирки.

Работата продължи и през нощта. Когато на сутринта Гилаелит се върна, за да постави пробните си кристали, лиринксите бяха прокопали тунел с дължина шестдесет крачки: удивителен напредък дори и сред такива добри условия. Създанията работеха настойчиво и трескаво, без нито веднъж да се наложи да им бъде напомняно за значимостта на работата им.

Вторият ден донесе почти същия напредък. На третия лиринксите прокопаха само четиридесет крачки — повишаващата се горещина забавяше работата. Самата скала също бе по-трудна за обработка. Тук Гилаелит получи шанса да види същинската изобретателност на лиринксите.

Две от създанията довлесоха метален пръстен, малко по-малък от диаметъра на тунела. След като поставиха в средата му гъбовиден предмет, наречен финадр, те го задействаха с помощта на дълъг лост. Златиста болка преряза слепоочията на Гилаелит, принуждавайки го да се превие. Когато пристъпът му премина и тетрархът можа да се изправи, пръстенът бе обгърнат в ледена мъгла.

Финадрът биваше подхранван от полето, за да извлича околната горещина. Гилаелит нямаше представа за принципа на действие, но и за миг не се съмняваше в ефективността му. Просмуканата скала, сега замразена, се трошеше лесно. С помощта на кристалите си тетрархът можа да види, че приспособлението поглъща огромни количества енергия от полето, понастоящем още по-слабо.

Дълбаенето продължи, редувано с цикли охлаждане. В късния следобед на четвъртия ден от началото на работата лиринксите прорязаха целия скален слой и достигнаха чистия асфалт на Голямата сълзевина. Сега работата ставаше изключително опасна. От течността ги отделяше единствено леден слой, крехък като яйчена черупка. Ако налягането успееше да намери пролука или някой от охлаждащите пръстени откажеше, тунелът щеше да се срути, а всички те щяха да се окажат обгърнати в горещ асфалт. Подът под краката им на моменти потръпваше.

В момента Гилаелит нямаше работа, но не скучаеше. Той наблюдаваше и проучваше всичко около себе си. Лиринксите представляваха особен интерес за него. Изглеждаше, че те не се чувстват особено удобно в едрите си тела — или поне във външната си бронирана кожа. Те непрекъснато се почесваха, раздвижваха рамене и крайници, за да наместят дебелиите люспи. Явно това бе недостатък от плътформирането, което претърпяваха преди раждане. Стойността на оцеляването сред празнотата.

Гилаелит работеше в една вдлъбнатина на тунела, далеч от края. Бе научил много за възловата точка, още една крачка към крайната му цел, но друг напредък тук нямаше да постигне. Войната се бе доближила още повече. Крайно време беше да избяга, преди да се е оказал притиснат.

Тетрархът бе убеден, че ще успее да избяга, въпреки че лиринксите го наблюдаваха зорко. Те му позволяваха да използва инструментите си свободно, а това щеше да бъде достатъчно. Но преди бягството си трябваше да се сдобие с амплимета. Искаше му се да освободи и Тиан, защото се притесняваше за нея, ала това бе невъзможно. Колкото и да не му се щеше, трябваше да я остави. Не

можеше да носи и нея, и геомантичния глобус, а без последния не би могъл да се освободи.

Чрез пренастройване на един от проучващите кристали лесно откри амплимета. А може би бипирамидата бе открила него?

Стомахът му се сгърчи. След пристигането в Снизорт тези му болки се бяха усилили, за което Гилаелит винеше безвкусната храна на лиринксите. Тук не можеше да се сдобива с любимите си деликатеси.

Амплиметът се намираше около врата на Тиан в схематизиращата зала. В момента течеше процес, на който Гилаелит не обърна внимание. Времето беше прекалено ценно, за да се занимава със странични дейности. Помещението беше празно, отсъстваха и пазачи. Отлично. Тетрархът откри път до него, определи и маршрут за излизане, сетне отново провери амплимета.

Бипирамидата проблясваше яростно. Дали общуваше със схематизатора, или с възловата точка? Бе трудно да се определи — последователностите изглеждаха умишлено замъглени. Възловата точка от своя страна изглеждаше по-нестабилна от всякога, така че беше логично блясъците на амплимета да са насочени към нея. Но повнимателното вглеждане донесе силното подозрение, че самият схематизатор също бива засяган. Това разтревожи Гилаелит. Какви изменения се опитваше да внесе кристалът?

До този момент тетрархът не бе отделял специално внимание на залата за схематизиране. Сега той насочи вниманието си към растящия торгнадр и осъзна, че това устройство притежава мощта да пренасочва цялото излъчване на полето към себе си. И ако амплиметът можеше да контролира подобно устройство, това щеше да му предостави цялата енергия на възловата точка.

Назряващо бедствие за лиринкси и човеци, но и забележителна възможност за самия Гилаелит. Получаваше шанс да научи много повече за амплимета, като наблюдава следващите му действия.

— И днес ли няма напредък, тетрархо? — попита Гирил.

Гилаелит се сепна и едва успя да овладее лицето си, но не се и наложи, защото Гирил отмина, видимо занимавана от други проблеми. Полето се изменяше произволно. В настоящия момент охлаждащите пръстени бяха прекалено ефективни. Под студа металът на лиринкските инструменти бе станал чуплив и кирките им се трошаха.

Впоследствие им се наложи да работят още по-усилено, за да наваксат изгубеното време.

Тетрархът поднови работата си, този път по-предпазливо. Бе внимателен, защото не познаваше цялостните способности на амплимета и не искаше кристалът да усети наблюдението му.

Но след няколко дни Гилаелит стана по-дързък, защото бе започнал да разбира. Амплиметът изтегляше нишки енергия — почти незабележими силови влакна — от полето към себе си, схематизатора и множество други части от Снизорт. По тези нишки не протичаше енергия, но самите те проблясваха леко. Какво бе предназначението на тази мрежа?

— Ела, тетрархо, нужен си ни отпред — каза Гирил.

Неохотно, той започна да събира оборудването си.

— Остави! Няма време. Ще наредя приборите ти да бъдат опаковани.

Опаковани? Гилаелит бе принуден да се подчини. Той все още не възнамеряваше да бяга, а и не би могъл, защото въпросната процедура се нуждаеше от часове подготовка. Но употребената от нея дума го притесни.

Ден след ден тунелът не спираше да напредва. Тук охлаждащите пръстени биваха поставяни на десет крачки, всеки с инсталиран в него финадр. Придвижваха се по-бавно заради предпазливостта, с която разширяваха прохода. Съществуваше опасност да попаднат в незамръзвал участък. На десетия ден от началото на копаенето, на повече от сто крачки в сълзевината, Гилаелит бе призован, за да използва проучващите си кристали. Тревогите му се бяха оказали неоснователни. Гирил все още му позволяваше да използва приборите си, макар и за по-кратко.

Междувременно двамата лиринкси в края на тунела оставиха кирките си и откъртиха къс с помощта на дълъг лост. Отвъд него изникна някакъв предмет, обгърнат от втвърдената чернота. Гилаелит остави инструментите си и отиде да го разгледа.

Оказа се тялото на дива котка, дълга колкото него самия, с огромни челюсти, способни на една хапка да го лишат от глава. Котката се бе запазила по съвършен начин. Изглеждаше жива.

На следващото утро копаещите лиринкси откриха друг, по-малък хищник, напомнящ чакал, а следобед — див бик с дълги извити рога.

— Животното трябва да е потънало — каза Гилаелит, — привличайки хищници, които са споделили съдбата му.

— И две лапи в течен асфалт са трудни за измъкване — рече лиринксът от лявата му страна.

Този път при проучването Гилаелит засече нещо.

— Продължете натам. — Тетрархът посочи надолу и леко наляво от средата на тунела.

Лиринксите поставиха нов охлаждащ пръстен и подновиха работа. Впоследствие се натъкнаха и на други мъртви животни: две чайки, домашна котка, две огромни змии, вплетени една в друга. След това продължиха сред чист асфалт. На четиринадесетия ден тунелът се тресеше непрекъснато.

Същата вечер, докато Гилаелит се връщаше, в пода пред него зейна пукнатина, от която започна да се просмуква катран. Лиринксите край най-близкия пръстен веднага засилиха влиянието му, разширявайки зоната на замръзване. Друг лиринкс строши вледения се сталагмит. Подновилият път си тетрарх видя и други плъзнали пукнатини, на места изцяло покрили стените. Тунелът едва оцеляваше. Коликите на Гилаелит се усилиха.

Той направи много опити да възобнови собствената си работа, само че Гирил непрекъснато имаше нужда от него, дори и само като наблюдател. Нощем той бе съпровождан до стаята си, без инструментите си, а на входа оставаше пазач. Предводителката на лиринксите нямаше намерение да рискува. Може би бе заподозряла истинските му намерения? Гилаелит опита всякакви аргументи, за да си върне приборите, но напразно. Без тях той бе безпомощен. Повечето нощи лежеше буден, измъчван от стомашните болки и раздразнение. Против болжките си също не можеше да стори нищо.

Не бе имал друга възможност да види Тиан, а и се съмняваше, че ще получи. Бе затрогнат от факта, че тя го бе последвала, без значение с каква цел. Тя несъмнено бе смела, макар и прекалено наивна и прибързана. Но му се щеше да не бе се намесвала, защото Гилаелит се притесняваше за нея. Не колкото се интересуваше от амплимета,

разбира се, но в по-голяма степен в сравнение с интереса му за останалите разумни същества.

В крайна сметка надали щеше да има значение. Тази експедиция бе изключително неразумна и криеше огромна вероятност (изчислена от матемантията му) да приключи сред горещ асфалт. Лиринксите несъмнено бяха тласкани от отчаяние, за да прибегнат до подобно начинание. Гилаелит предполагаше, че някакъв безценен древен артефакт се крие сред околната чернота. Щом лиринксите бяха готови да рискуват цяла своя армия, за да се сдобият с него, изглежда бяха по-слаби от всеобщата представа. Но може би търсенето от тях щеше да им гарантира победата, оправдавайки тази жертва.

Тунелът продължаваше да се разгръща. Съществуването на Гилаелит се бе свело до смрадлива черна дупка. Сънищата му го връщаха на работното място.

Бяха достигнали мястото, посочено от инструментите му, но не откриха нищо. Гирил кипеше от гняв.

— Изкуството ти се оказа далеч по-безполезно от обявеното, тетрархо! — студено рече тя.

— Казах ви, че ще бъде трудно да го открием. — Гилаелит не остана длъжен на погледа ѝ, макар че вътрешно бе изпълнен със съжаление за провала. Знаеше, че един ден ще умре, но не му се искаше да бъде по такъв начин. — Матемантията ми рядко е точна.

— Потърси отново. Сега се намираме по-близо. И побързай!

— Матемантията не може да ми предостави повече информация. Ще трябва да потърся с глобуса си. И освен това трябва да зная какво търся.

— Не мога да ти кажа това.

— Тогава не мога да ви помогна. — Тетрархът отново впери решителен поглед в нея.

Гръдните ѝ плочки придобиха зелен цвят, коремът се оцвети в кремаво, а масивните бедра се покриха с измъчени очертания — червени нишки, извиващи се върху жълт фон. Нерешителност, реши тетрархът. Тя трябваше да му каже, но се страхуваше, че така ще разкрие прекалено много.

— Търсим останките от селото — каза Гирил, енергично раздвижила ръце в неспокойство, — което преди седем хилядолетия се е намирало над тези залежи.

— Какво е имало в него? Трябва да имам нещо, което да търся.

— Може да има реликви — неохотно отвърна тя. — Инструменти, изработени от месинг и благородни метали...

— Друго? Кристали?

— Може би. — Още по-неохотно.

— Кристалите са лесни за откриване, ако зная какъв тип са. Гирил знаеше, но не искаше да разкрие. Все пак призна:

— Сяра, да речем.

— Това е единственият кристал, който не мога да открия. Тя присви очи.

— И каква е причината за тази ти неспособност, тетрархо? Твърдиш, че си изключителен геомант.

— Тук навсякъде гъмжи от сяра. Същото се отнася и за околните горещи извори.

— Опитай — хладно подкани Гирил. — Без глобуса. Значи тя наистина не искаше Гилаелит да го използва.

— Така да бъде. Но помни какво казах за сярата.

Тетрархът стори всичко по силите си, но, както и преди, резултатите бяха мъгляви. Произволните четвърти степени също не му помогнаха.

— Безсмислено е. Ако искате да ви помогна, трябва да използвам глобуса си.

Гирил промърмори нещо, но нареди приборът да бъде донесен. Гилаелит промени чувствителността му, постави ръце над ледената повърхност и затвори очи. В съзнанието му изникнаха стелещи се нишки. Разтърсената му мисъл откри нажежената до червено проява на кристал нагоре и надясно.

Тетрархът залитна и падна. Струваше му се, че главата му е обгърната от пламъци. Той немощно повдигна десница и я раздвижи.

— Натам. На не повече от десет дължини.

Гирил го изгледа със съмнение, но даде нужните нареждания.

Прекалено слаб, за да се изправи, Гилаелит остана да лежи на пода. До този момент не бе изпитвал нещо подобно. Преживяването бе почти свръхестествено, а той не вярваше в подобни неща. Но този път знаеше, че е открил търсенето.

Гирил бе заповядала тунелът да бъде разширен във всички посоки, разгръщащ се като спиците на колело.

- Това ще увеличи напрежението върху тунела.
- Непрестанно си намираш оправдания, геоманте.
- Движенията в течната маса ще го пречупят като клечка.

Всички ще загинем.

— Става дума за нещо много по-важно от нас! — остро отвърна Гирил.

Този артефакт наистина трябваше да е безценен.

— Но не и важно за мен.

Лиринксите безстрашно пристъпиха към работа. Каквито и нареждания да получеха, те ги изпълняваха с еднакъв ентусиазъм. Тъй като в долните разширения не откриха нищо, работниците ги изоставиха и започнаха да правят нови разклонения, насочени нагоре. Ритъмът на работата се забави. Всеки следващ проход замръзваше все по-бавно.

— Какво има? Защо е нужно толкова време? — попита матриархът късно на седемнадесетия ден от началото на копаенето (тринадесети в сълзевината). Поне Гилаелит смяташе, че е късно. Макар да се хранеше и да спеше по едно и също време, беше му трудно да определя изминалото.

— Полето чезне — обясни мъжкият, отговорен за охлаждащия пръстен. И Гирил, и той говореха на общия език, очевидно за да може и Гилаелит да е наясно с напредъка на работата. — Нужен ни е час да постигнем онова, което преди ни отнемаше минути. Трябва да накарате разпределителите да ни предоставят повече енергия, иначе...

— Продължавайте — грубо каза тя. По тялото ѝ блеснаха сини и бели оттенъци, които тетрархът не можа да разгадае. — Враговете ни са тук. Техните кланкери поглъщат много енергия от полето.

— В такъв случай няма да успеем.

— Трябва да успеем. И то бързо, защото иначе ще сме пожертвали цяла армия напразно. — Гирил повика вестителка и след няколко минути разговор я отпрати. — Полето ще бъде запазено за нас — продължи тя, отново обръщайки се към лиринкса до охлаждащия пръстен. — В Снизорт ще бъде консумирана енергия единствено за неотложни нужди. На всяка цена трябва да приключим работата си. А когато това стане, ще източим възловата точка и ще смажем враговете си.

Лиринксите повече не се нуждаеха от него, затова Гилаелит се отдели с глобуса си и поднови наблюдението над амплимета. Бяха настъпили промени — торгнадрът го нямаше и Тиан схематизираше нов, който този път не бе свързан с бипирамидата. Може би кристалът вече не се нуждаеше от подобно устройство? Нишките му се простираха навсякъде и по тях непрекъснато протичаше светлина, което значеше, че амплиметът продължава работата си. Лошо за него, защото тетрархът възнамеряваше да приведе в действие собствения си план. Беше време да избяга. Той поде уморителните приготовления, които утре сутринта щяха да са му донесли свободата.

— Трябва да видиш това, тетрархо!

Един лиринкс го повлече към края на прохода. Под натиска на работниците голямо парче от стената на тунела се откърти и падна. Иззад него изникна стена от груби дъски, прикрепени към подпорите си с дървени колчета. Срутваването разтърси тунела, вибрации плъзнаха по протежението му. На места изникнаха пукнатини, през които започна да се просмуква гъста чернота, замръзнала веднага.

— Елате да погледнете, Гирил! — провикна се един от лиринксите.

Възторжена, тя се хвърли напред и започна да сваля дъските.

— Това е мястото. Повикайте търсачите.

Преди те да са пристигнали (дузина лиринкси, оборудвани с триони, брадви, кофи и друга екипировка, включително и за скициране), Гирил бе разчистила дъските. Вътрешността на колибата бе изпълнена с асфалт. Останалите стени бяха запазили приблизителните си места, макар и малко изкривени. Откритите находки представляваха единствено домашни вещи — дървен стол, сламеници, одеяла и кухненски съдове. Всеки предмет биваше изваждан от замръзналия асфалт, скициран и грижливо отнасян, сякаш представляваше някаква ценност. А може би действително беше така. Кой знае под каква форма се бе явявало магьосничеството преди седем хилядолетия?

Тунелът се разтърси.

— Обсадата е започнала — каза Гирил. — Трябва да работим по-бързо. Оставете разклоненията да рухнат. Започнете да разширявате изкопа около колибата. И бързо. Полето гасне.

Гилаелит също можеше да усети, че излъчването става все по-непостоянно с всяка изминала минута.

— Колко колиби е имало в селото? — поинтересува се той.

— Не зная.

Не му бе предоставен шанс да продължи с работата си. През следващите няколко дни лиринксите откриха други седем колиби, приличащи на първата, със същите принадлежности. Четвъртата от тях съдържаше сандък с дрехи, които дори можеха да бъдат носени, защото асфалтът не бе проникнал през цепнатините. Одеждите породиха значителен интерес, което се стори необяснимо на Гилаелит — дори и най-голямата от тях бе прекалено тясна за лиринксите.

В осмата колиба откриха тяло, момче на не повече от пет години. Косата му бе светла, също като кожата. Неговото тяло също бе запазено. Положено на носилка, бе отнесено при останалите находки.

Следващата открита колиба се оказа празна, съдържаща единствено дървена пейка. Нейната посестрима бе пълна с тела. Гирил лично пренесе първия труп и го положи на пода на тунела. Погиналите бяха общо двадесет и петима: осем мъже, седем жени и десет деца. Всички те бяха дребни, със сини, сиви или блеδοкафяви очи, светла коса. Според Гилаелит телата бяха прекалено набити, за да бъдат наречени красиви.

Приключили с изваждането, лиринксите се събраха около труповете и се загледаха в тях. Сепна ги поредна вибрация. Част от тях отнесоха телата, а останалите продължиха с разкопаването.

Тази нощ не откриха повече тела, но намериха няколко прекрасни кристала от жълта сяр, строшени, а също и бронзов инструмент, състоящ се от седем концентрични кръга, покрити със символи и скали. Всеки от кръговете можеше да бъде задвижван самостоятелно. В най-малкия се намираше друга форма от бронз, донякъде разядена: полумесец, а може би острието на сърп. Тя бе залепнала.

Очевидно търсената от матриарха тайна не се намираше сред тези находки, защото копаенето продължи. Тъй като вече бе станало късно, Гилаелит бе съпроводен до стаята си. Там сънят му бе смущаван от образи на дебели колони светлина и задушавачи се сред гъста чернота люде.

Дойдоха да го вземат няколко часа по-късно — Гилаелит не разбираше защо, тъй като нищо не се бе променило. Подът на тунела бе отрупан с мумифицирани тела, парчета кристал, домашни вещи... Всички предмети, които вече бе виждал.

От разстояние може да види, че работниците са достигнали стената на някаква по-голяма колиба, може би място за съвещания или дом на местния предводител. Докато разчупваха и откъртваха дъските, от отвора започна да изтича течен асфалт.

Гирил веднага изкрещя към лиринксите, отговарящи за охлаждането. Те изместиха напред пръстен, насочиха гъбовидното устройство и го задействаха. Във въздуха за момент се разля мраз. Но изтичането не спря.

— Какво става? — кресна Гирил.

— Полето е изключително слабо.

— Запушете процепа с дъски. Защо няма излъчване?

— Не зная. Но финадрът не разполага с нужната му енергия — каза операторът. — Може би сме източили полето.

— То е нестабилно! — заяви Гирил. — Опитайте отново.

Този път пръстенът проработи, макар и не особено ефективно. Зад тях, близо до мястото, където бяха положени най-скоро намерените тела и реликви, в едната стена на тунела изникна пукнатина. От нея плисна горещ асфалт, замръзнал под влиянието на охлаждащите съоръжения — само за да се пропука отново. Гъстата течност отново започна да нахлува.

Това бе последният му шанс. Гилаелит тъкмо бе започнал процедурата с глобуса си, изграждайки най-бързото заклинание, което можеше да създаде при тези обстоятелства, когато матриархът се провикна:

— Извадете реликвите от тунела. Какво е положението, Франл?

Операторът поклати гребенестата си глава.

— Нищо повече от това не сме в състояние да направим.

Сини, зелени и розови ивици плъзнаха по кожата ѝ.

— Трябва да продължим. Обсадата доближава връхната си точка. Преместете всичко на безопасно място, включително приборите на тетрарха.

— И самия мен? — с надежда добави Гилаелит.

— Ти оставаш тук. Заобикалят ни огромни човешки сили, тетрархо, и аахимите със своите конструкции. — Тя изрази яростта си в удар по замръзналата повърхност. — До дни ще изгубим Снизорт. Враговете се стараят да подпалят залежите.

Дори тетрархът можеше да разчете какво излъчваха останалите лиринкси — ужас, последван от отчаяние.

— Страхувам се за вас, Гирил — каза операторът.

— Аз просто служа. Ако умра, други са готови да заемат мястото ми.

Гилаелит можеше да си представи настоящата си ситуация: мравка в края на дълъг тунел, притежаващ крехкостта на глазура. Укрепеният от студ проход можеше да рухне нелепо лесно. А тетрархът не беше готов да умре. Все още му предстоеше толкова много работа. Освен това го прободеше и притеснение за Тиан, само че нямаше как да ѝ помогне.

Дузина лиринкси трескаво копаеха. Голямата колиба имаше кръгла дупка през покрива — поне така Гилаелит определи нарушаването на структурата. Объркан, той се покатери, за да погледне по-добре.

— Този отвор изглежда като прогорен. И погледнете колко чисто, като с нажежено острие.

Старите хроники бяха споменавали нещо подобно.

Гирил не отговори. Бяха изнесени още тела, до едно облечени в ярки, церемониални одежди. В далечния край на колибата лиринкс се стараеше да освободи украсена кутия във формата на ковчег, запечатана и в двата края. Извадил я, той счупи печатите, повдигна капака, при което се оказа покрит с прах, и се усмихна на спътниците си, докато се почистваше. Вътре имаше единствено кости.

Работата продължаваше. Гирил се бе оттеглила в ъгъла на колибата, където бе разкопан единият ъгъл на малък дървен сандък. Той бе разчистен и отворен — вътре, положен в златна поставка и увит в бледосин плат, откриха голям жълт кристал. Един от лиринксите протегна ръка, но бе спрял от сопването на матриарха:

— Не го докосвай! Много е крехък.

— Сяра — каза Гилаелит.

— Не каква и да е.

— Този кристал ли търсите?

Гирил понечи да отвърне, но замълча. Възрастното ѝ лице остана безизразно, макар че за миг люспите върху раменете ѝ заблестяха в развълнувани цветове. Тя намести гръдните си плочки.

Възползвайки се от записаните лиринкси, Гилаелит поднови приготовленията си. Затвори очи в опит да види мрежата от нишки, само че зърна едва няколко, движещи се под невидим повей. Изглежда амплиметът почти бе приключил с работата си.

Тетрархът бе жегнат от неочакван страх. Бипирамидата действително бе готова, придобила контрол над възловата точка. А те се намираха дълбоко в Голямата сълзевина, зависими от потока енергия. Какво целеше амплиметът? Гилаелит трябваше да узнае. Трябваше да види. Би могъл да го използва в бягството си. Цялото му оборудване бе отнесено, реликвите също, така че не можеше да използва и някой от кристалите сяра. Оставаше му само едно решение. Той насочи съзнанието си към камъните в жлъчката и пробуди един.

Разкъсаната паяжина се появи само за миг и не показа диреното от него. Само една нишка бе останала здрава, тъй дребна, че по-рано Гилаелит я бе пропуснал. По влакното протичаше светлина. То изчезваше в собствения му тил.

Той отчаяно се опита да проследи действието на нишката. Почти в същия миг камъкът в жлъчката му се пръсна. Разтърсващата агония го повали на колене. Влакното се прекъсна, разкъсаната мрежа изчезна. Сега Гилаелит разбираше: бе се намесил прекалено очевидно и амплиметът го бе усетил. Колко ли дълго го бе проучвал кристалът? И какво ли бе научил?

Силен пукот се разнесе зад него. Шест пръстена по-назад проходът се бе разцепил. Нахлуващият асфалт разширяваше разкъсването и едновременно с това оттласкваше в противоположни посоки образувалите се половини.

— Гирил! — изкрещя един от лиринксите. — Тунелът се разпада!

Тя затвори сандъчето, грабна го и скочи. Сблъсъкът ѝ с пода разтърси тунела. Едното огромно стъпало го пропука и потъна. Гирил рязко издърпа крака си, последван от нахлуваща гъстота. Останалите лиринкси също побягнаха, понесли колкото могат да носят.

Гилаелит с мъка се изправи на колене, ала отново рухна. Струваше му се, че вътрешностите му са съставени от късчета болка.

Процепът вече бе няколко крачки широк в основата. Таванът също се строши и пропусна нахлуваща вълна.

Гирил се стрелна край него и сетне през навлизащия асфалт. Опитът за скок на последвалия я тетрарх бе осуетен от все по-ускореното разширяване на ямата. Гилаелит се озова потънал до колене в топлия асфалт на Голямата сълзевина. С отчаян размах на ръце успя да се вкопчи в отсрещния край, за да се изтегли. Не можа. Течността беше прекалено гъста.

Като муха върху мухоловка. Лиринксите вече бяха изчезнали. Споходен от закъсняло разочарование, Гилаелит осъзна, че бе изгубил играта. И Тиан. И за какво? Дори не се осмеляваше да мисли.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Тиан сънуваше как старият Хюл, сдобил се със светеща гъба на главата си, изтръгва гръбнака ѝ от обградилата го кожа и плът, примлясва в очакване и започва да изсмуква костния мозък. Тя се събуди сгърчена от ужас, проточил се още няколко мига, преди да бъде изблъскан от осъзнаването, че това е било само нелеп сън. Прешлените имаха ли костен мозък? Или той бе проявявал интерес към гръбначния?

Задрямала отново, впоследствие тя се събуди в някакво друго приспособление — предположи, че става дума за различен тип схематизатор — увиснала в редица полупрозрачни зелени сфери. Чувстваше се замаяна. Това опиянение постепенно я остави, за да бъде заменено от болка в кръста ѝ, около мястото на нараняването. Болката не спря да се усилва. В един момент непоносимостта ѝ принуди занаятчията да изкрещи. Тогава се появи Лиет и изля в устата ѝ половин чаша сладък сироп. Много скоро Тиан заспа. Когато се събуди, болката бе спаднала до леко дразнене. И освен това младата жена остана с впечатлението, че са изминали дни.

Тиан непрекъснато очакваше появата на Весил, но той не идваше. От дълго време не се бе появявал и започваше да ѝ липсва.

Същия следобед тя бе отведена в друга стая и бе поставена да легне върху извита платформа, чиято повърхност на допир приличаше на кожа. Тя бе сива на цвят (вариращи оттенъци) и съумяваше да бъде едновременно мека и неподатлива. Ръцете на Тиан бяха поставени до лактите в някакви органични тръби, напомнящи ръкавици. Хоботи от сходен материал погълнаха краката ѝ до бедрата. По протежение на гръбнака ѝ бяха прикачени вендузи.

Накрая Рил пристегна тялото ѝ с кожени ремъци и кимна към стоящата наблизо женска. В отговор на някаква нейна манипулация, останала невидяна от Тиан, вендузите започнаха да обхождат гърба ѝ — нагоре и надолу, настрани, в кръг; понякога в едновременно изпълнение на всички процедури.

Тиан проплака от болката, прорязала гръбнака ѝ. Лиет отново ѝ даде от сиропа, този път по-малка доза, от която погледът на

занаятчията се замъгли. На моменти тя виждаше движение около себе си, но забавено до нереалност. Времето сякаш спря да тече.

Под продължителните процедури младата жена остана с впечатлението, че костите ѝ започват да се стопяват. Накрая тя бе освободена и отнесена да спи върху диван в същото помещение. Щом се събуди, процедурите бяха подновени.

Сеансите продължиха в течение на седмица, преди старият Хюл да остане доволен. Тиан бе отнесена обратно в схематизатора си. Познатата маска бе поставена на главата ѝ. Започна пресхематизирането на дефектния торгнадр. Жената отново се събуди разплакана. Горната част на приспособлението бе покрита със сълзите ѝ.

Учителят бе повикан. Той подсуши лицето ѝ и остана мълчалив, докато тя се успокои.

— Схематизирането се отразяваше по подобен начин и върху мен.

Тиан повдигна глава.

— Подлагали са и теб?

Той се усмихна:

— В началото, когато още се учеха, опитвах с всички. Смятах, че с помощта на торгнадрите ще спечелят войната за няколко седмици, източвайки възловите точки всеки път, когато в битката се включат кланкери. И сигурно действително щеше да стане така, ако бяха успели да създадат достатъчно устройства. За наше щастие почти всичките им опити се оказаха неуспешни. От мен не получиха торгнадр, само сълзите на две седмици. Все още помня как се чувствах.

— Кога се случи това, учителю?

Не, продължаваше да не ѝ харесва да се обръща към него по такъв безличен начин.

— Отдавна. Преди пет или шест години. Тук човек бързо губи представа за времето.

Тя се почувства по-близка с него. Учителят бе труден за описване човек, нито висок, нито нисък; нито красив, нито грозен. Беше слаб, но пък това бе обща черта за всички тукашни пленници. И блед — малцина от тях съзираха слънцето. В тъмните му очи се четеше

доброта, челото му беше покрито с бръчки. Върху ръката му личаха мазоли — очевидно лиринксите се възползваха не само от знанията му.

— Ако торгнадрът ми се окаже успешен, ще причини гибелта на хиляди. А всички тези хора около мен... И те ли...

— Не, Тиан. Казах ти, че торгнадрите се изработват трудно. Останалите схематизират слаби приспособления. Лимнадри, финадри... Повечето от тях също остават неуспешни.

— Какво представляват тези устройства?

— Лимнадрите се използват за шпиониране. Те могат да усещат движещи се кланкери. По-скоро можеха, защото миналата година механизмът на кланкерите бе променен. А финадрите извличат малки количества енергия от полето. Те не се използват самостоятелно, а за хранване на други приспособления. Нещо като контролери. От мен успяха да измъкнат лимнадр, защото имам усет към езиците. С други думи, подходящо за шпиониране.

— Разбирам. Имаш ли нещо против да те наричам Весил? Неприятно ми е да се обръщам към теб по такъв сух начин.

— Не, разбира се.

Тук разговорът им приключи, защото Весил бе отзован. Но той продължи да я посещава, когато меланхолията ѝ се влошеше прекалено. Като цяло двамата не разговаряха много, ала и самото му присъствие бе достатъчно за Тиан. С него тя се чувстваше спокойна — нещо, което не можеше да се каже за останалите пленници.

Тя често си мислеше за Гилаелит. Стопанинът на Нириандиол се бе отнасял мило с нея по свой си начин, но накрая, подобно на всички, бе предпочел собствения си интерес. Тиан не се съмняваше, че тетрархът се справя добре, но не разбираше по какъв начин той очаква да се сдобие с амплимета.

Старият Хюл идваше да проверява торгнадра след всеки сеанс схематизиране. На петото подобно посещение той се усмихна едва забележимо, докато повдигаше стъклената кофа и оглеждаше приспособлението през прозрачното дъно.

Рил му каза нещо, в отговор на което възрастният мъжки яростно поклати глава. Безкрилият погледна към Тиан, а Хюл остави кофата обратно. Сетне с хрипкав глас издаде нареждане, в което жената можа

да различи собственото си име и названието на създаденото устройство. Накрая се отдалечи, отнасяйки торгнадра.

— Оправен ли е торгнадрът? — прошепна тя към Рил.

— Не — отвърна лиринксът, след като се огледа. — И старият Хюл не разбира защо. Но сега е в по-добро състояние от предишното — ще свърши работа.

Какво ли бедствие щеше да тежи на съвестта ѝ?

— Няма ли да ме извадиш? Кожата ми е изключително раздразнена и възпалена.

— Няма време. Трябва да започнем нов торгнадр и да се надяваме, че ще успеем да го завършим.

— Не — промълви тя. — Не мога повече, Рил.

— Трябва. — Безкрилият не я погледна в очите.

Единствената разлика в сесиите на новото схематизиране бе удължената им продължителност. Тиан често се замисляше над тази разлика. Може би втората процедура се осланияше на някакво привикване, но пък ако действително бе така, защо лиринксите имаха толкова малко торгнадри? Дали второто схематизиране не беше и фатално?

Растящият торгнадр бе придобил големината на едра диня, когато пещерата се разтърси, сякаш нещо се бе стоварило високо над главите им. Рил остави кофата си. Очите му се бяха уголемили. Червено-черни ивици плъзнаха по ръцете му. Реакцията му пренесе страха и върху нея.

— Какво става, Рил? — прошепна Тиан.

— Битката започва, а ние още не сме готови. — Безкрилият затвори очи. — Вече виждам как Снизорт гори. Пожари! — задави се той, оглеждащ се като притиснато животно.

— Рил?

Но той вече бе изчезнал.

Тя с мъка потисна писъка си. Ако Снизорт действително гореше, не ѝ оставаше друго, освен да очаква смъртта си с цялото достойнство, което съумееше да събере. Започна да диша дълбоко, за да успокои нервите си. Не помогна. Надяваше се поне смъртта да я сполети бързо.

Няколко минути по-късно Рил се появи отново, обвинил кожата си в маскировъчни цветове. Вървеше с наведена глава.

— Извини ме, Тиан. Аз съм доказан страхливец. Огънят е най-големият ми ужас.

Занаятчията не каза нищо. Схематизирането бе подновено, но не след дълго последва ново разтърсване. Хюл нахлу вътре, цветово разтревожен, и извлече Рил. Една от жените изпищя. За щастие никой не последва примера ѝ. Робите в схематизаторите започнаха да разговарят помежду си на своя език, както винаги, без да обръщат внимание на Тиан.

Дотичаха още лиринкси, които се струпяха на прага. В настойчивата им размяна на цветове личеше паника. Разнесоха се още два удара. Лиринксите изчезнаха отново.

Никога досега видът на Весил не бе я радвал толкова.

— Какво става? — възкликна тя, когато мъжът се приближи. — Нападат ли ни?

— Да, но още не сме в опасност.

— Тогава на какво се дължи тази всеобща паника?

— Старият торгнадр угасна, а твоят не се оказва толкова ефективен, колкото са се надявали.

Тази вест донесе мъничко облекчение.

— Ефективен в пресушаването на възловата точка?

— Да, и в насочването на енергия към прословутия им проект.

— Откъде знаеш?

— Човек дочува разни неща. Но...

Той се огледа, за да се убеди, че никой не ги наблюдава. Действително беше така, ала присъствието на торгнадра смущаваше Тиан. Приборът притежаваше голямо сходство с шпиониращите лиринкски устройства.

— Как възнамеряват да постъпят?

— Проектът им още не е довършен, а те са решени да го приключат. Затова защитниците ще се сражават, за да спечелят нужното време. Ще се сражават до последната си капка лилава кръв. Битката ще бъде изключително ожесточена.

— Нашите войници вече умират — каза Тиан. — А тези торгнадри ще причинят смъртта на още стотици. Моите торгнадри. Не понасям да бъда използвана, Весил.

— Не е имало какво да сториш.

— Ако някога получа тази възможност — зарече се тя, — ще строша амплимета на късчета. Бих разрушила и последната възлова точка на Сантенар, ако това ще спре войната. Говоря сериозно, Весил.

Амплиметът проблесна, сетне отслаби светлината си. Неприятното усещане върху кожата се появи отново.

— Зная, че би го сторила, но нещата никога не са толкова прости.

— Не ме интересува.

Ако полето изчезнеше, и кланкери, и торгнадри щяха да станат неизползваеми. Освен това самата Тиан щеше да бъде оставена на мира. Тя просто искаше да бъде обикновена, безлична.

Рил отново се появи.

— Върви си, наставнико.

Схематизирането продължи, сега с намалени паузи от по няколко часа. Възпалението на кожата ѝ се влоши, започнаха затруднения със съня, освен това я споходи завръщането на стар страх, за който не се бе замисляла по време на новото си пленничество — замислите на амплимета. Пулсирането му загатваше, че той я наблюдава. Може би нямаше да ѝ позволи да го унищожи.

— Не остава време! — няколко дни по-късно каза Рил, обръщайки се към Лиет. — Не можем да се провалим точно сега. Не и когато сме толкова близо.

Разтърсванията станаха по-чести. Доколкото Тиан можеше да прецени по почивките, вече бяха минали три дни. Лиринкската паника се задълбочаваше. От изтощение заради удължените и интензивни сеанси Тиан започна да халюцинира. Струваше ѝ се, че каменните стени са станали прозрачни и ѝ позволяват да види дълъг черен тунел, по чието протежение има хора и лиринкси. Гилаелит също бе там.

Сетне тя видя тялото си. Погледът ѝ минаваше през схематизатора и собствената ѝ плът. Нажежено жълто сияние пулсираше над кръста ѝ.

След поредната халюцинация Рил осъзна пълното ѝ изтощение. Торгнадрът почти изпълваше кофата, но все още не бе завършен. Безкрилият прекрати сеанса, но остави Тиан в схематизатора. Тя бе прекарала вътре повече от ден.

— Извади ме — безсилно промърмори тя. — Имам чувството, че по кожата ми пъплят насекоми. — Дори и без маската околните неща ѝ се струваха странни.

Рил изглеждаше също толкова изнурен. Освен това по кожата му не личаха никакви цветове.

— Трябва да започнем отново след три часа. — Той доближи чаша до устата ѝ.

Тиан я пресуши, нетърпелива за убежището на безсъзнателността, само че сънищата ѝ бяха неспокойни — в тях дефектният торгнадр разпръскваше искри като фойерверк. Тя се сепна, разбудена от дълбоко усещане за нередност. Но не можеше да определи какво точно е нередното.

Залата се разтърси отново, разнесе се глух гръм. Върху косата ѝ се посипа прах, а тъй като трясъците не спираха, от тавана продължиха да се ръсят отломки, по-големи. Едно парче строши стъклена кофа надолу по редицата. По близката стена плъзна пукнатина, като рана, изпълнила се с гъста чернилка.

Мощен удар разклати подземиято. Стените се разклатиха по подобие на желето, обгърнало Тиан. Наоколо притичваха лиринкси, които крещяха и проблясваха във всички цветове на дъгата. Човеци минаха край отворената врата (сред тях беше и мъжът с осакатеното рамо), подтиквани от лиринкс, стиснал подобие на остен. Стариият Хюл изникна на прага и кресна нещо към Рил. Безкрилият, спрял да изслуша инструкциите, поднови приближаването си към Тиан. Кожата му бе покрита с цветове на неспокойство. За миг погледът му срещна очите на Тиан, а после маската отново се доближи към нея.

— Рил? Какво става?

Маската подави писъците ѝ и схематизирането продължи. Но процесът не протичаше правилно. Притокът на енергия бе изключително нестабилен. Може би полето чезнеше?

Тя искаше да пици, но не можеше — схематизирането се бе превърнало в неспирна халюцинация. Бойни сцени нападаха ума ѝ: кланкери изстрелват огнени снаряди над стените на Снизорт; окървавен лиринкс собственоръчно разкъсва отряд войници; битумно езеро пламва и отразява пламъците в себе си...

Маската рязко бе свалена от лицето ѝ и халюцинациите изчезнаха. Непознат лиринкс изръмжа пред нея и отнесе

недовършения торгнадр. Навсякъде около Тиан се сипеха отломки. Цареше хаос. Пленниците в схематизаторите пищяха. Самата Тиан също бе втрещена до писък.

Сред грохотите тя зърна Лиет сред редиците.

— Лиет!

Прозрачната тичешком обхождаше схематизаторите и задействаше освобождаващите механизми. Горната част на всяко от приспособленията се разтваряше. Тя се канеше да освободи Тиан, когато някакъв лиринкс изкрещя нещо от прага. Лиет понечи да извади занаятчията, но другият добави нов рев, очевидно заповед. Женската остави Тиан и изчезна.

Настъпи тишина, нарушавана от сътресенията и сипещите се късове. Жена от редицата на Тиан започна да се надига на свобода. Появи се бавно. Едрото ѝ мускулесто тяло бе покрито със слой желе. След като се отърси, робинята се отправи към близкия схематизатор и извади намиращата се вътре жена. Тъй като всеки освободен се впускаше да помага, само след минути всички пленници без Тиан бяха извадени. Петнадесет жени и двама мъже.

— Ами аз? — провикна се занаятчията.

Едрата жена потупа краката си и пое след останалите. Робите не можеха да си позволят да носят мъртъв товар.

Когато Лиет я бе пуснала обратно в схематизатора, ръцете на Тиан бяха останали откън. Без да се замисля занаятчията подири амплимета и откри, че той още е окачен на врата ѝ! Рил винаги го окачаше преди сеанс, а в суматохата Лиет и другият лиринкс бяха пропуснали да го свалят. При допира полето на Снизорт тутакси изникна в съзнанието ѝ. Излъчването бе странно деформирано и бе подредено в структура, която тя разпозна веднага. Дефектният торгнадр. Той ли изкривяваше полето, или амплиметът оказваше влияние и върху двете? Не ѝ се искаше да узнава.

Сред излъчването Тиан видя ярки звезди — места, където лиринксите и човешките армии черпеха енергия. В тази зала също имаше светла точка, енергията, черпена от схематизаторите. Но нейният блясък отслабваше.

Полето припламна в подобие на раздухан огън, отслабна почти до отсъствие, сетне се разгоря отново. Определено нещо не бе наред. Може би от възловата точка биваше поглъщана прекалено много

енергия. Всички онези кланкери на повърхността сигурно поглъщаха чудовищно количество. Ако излъчването изчезнеше...

Тиан се опита да се изтласка нагоре, само че желето бе прекалено силно. Дори и сритването му не помогна. Невъзможно беше да се измъкне.

Тя отчаяно отпусна глава, опитвайки се да открие утеха в примирението. Внезапното осъзнаване я накара рязко да се изправи, стоварило се върху ѝ като зашлевяване. Наистина ли бе раздвижила нозете си току-що? Не, сигурно бе халюцинация. Тиан се опита да свие пръстите на краката си и със сигурност ги усети да се раздвижват.

Не си позволи надежда — знаеше, че войниците усещат отсечените си крайници с години. Занаятчията пробно се срита в глезена... Усети движението, усети и болката в големия си пръст. Истина беше. Краката ѝ си бяха възвърнали движението и чувствителността. Вече не беше саката. Скоро отново щеше да ходи. Ако се измъкнеше от този схематизатор.

Тиан се намести. Умът ѝ работеше трескаво. Ето какво бе целяла процедурата между двете схематизирания. Старият Хюл бе схематизирал — или по-скоро плътоформирал — увредения ѝ гръбнак.

Наистина ли тя бе претърпяла плътоформиране? Повдигна ѝ се. Ами ако бяха използвали част от някакво друго създание, за да ѝ върнат движението? Тя си представи как в гърба ѝ има нещо, което нараства и се храни от нея. Но поне за момента тя отново можеше да ходи. А това си струваше.

Занаятчията продължи с опитите да се изтласка, ала ръцете ѝ не притежаваха достатъчно сила, за да преодолеят желето. Тя отново отпусна глава върху схематизатора и, въпреки продължаващите трусове, потъна в дълбок сън.

— Тиан?

Тя се сепна. Това звучеше като гласа на Весил. Залата бе пълна със стелеща се прах, а самият въздух бе застоял. Явно вентилационните духала вече не работеха.

— Весил?

Той с бърза крачка се приближи към нея.

— Слава на небесата, че се върнах.

Макар и с една ръка, наставникът я измъкна с лекота. Подаде ѝ някакви парцали, с които тя да се поизчисти, докато той намери дрехите ѝ. Кожата на Тиан се бе покрила с раздразнени петна.

— Какво става, Весил?

— Лиринксите от подземията също се включиха в битката. Сражението е много разгорещено, а и има проблеми с полето. В долните нива има дим. Снизорт бива изоставян.

Тиан обвини ръце около себе си. Случилото се в последно време я правеше подозрителна, дори към него.

— Те ме оставиха да умра.

— Убеден съм, че не е било умишлено.

— Рил ме изостави!

— Той бе изпратен горе. Бях сигурен, че ще отведат и теб заедно с останалите важни пленници, но в паниката...

— Знаеш ли пътя до повърхността?

— Разбира се... ако успея да го достигна.

Тиан успя да се облече, само че краката ѝ все още бяха слаби. Налагаше се мъжът да носи нея и раницата ѝ. След няколко минути, когато умората му започна ясно да проличава, Тиан каза:

— Продължи сам, Весил. Не можеш да ме носиш през целия път.

— Няма да те оставя.

— Така ти също ще умреш.

— Изправен съм пред този риск от деня, в който бях пленен. Предпочитам да умра, отколкото да изоставя приятелка.

— Аз изоставих своите — рече занаятчията. — Но те бяха мъртви.

Двамата седнаха на пода, за да може Весил да си поеме дъх.

— Много красив кристал — отбеляза той.

Тиан докосна бипирамидата.

— Това е специален вид хедрон. Амплимет. Той може да захрани тетрапода ми... Ако знаеш къде е.

— Предполагам, че е в някое от близките складовите подземия. Но ако полето изчезне, няма да имаш голяма полза.

— Амплиметът е достатъчно мощен, за да се включи и към далечно поле.

Стига да можеше да му се довери. А как можеше да му има доверие след всичко, което кристалът бе причинил?

Но пък тя се съмняваше, че амплиметът иска да остане тук. Горещината и на незначителен пожар бе достатъчна, за да го унищожи.

— Тогава да го потърсим. Мисля, че се сещам къде точно са го оставили.

Откриха тетрапода след обхождането на множество мрачни коридори и претъпкани складове. Весил помогна на Тиан да се настани на седалката, за ремъците занаятчията се погрижи сама. Тя се канеше да задейства приспособлението, когато мощен удар разтърси пода. Машината бе блъсната от ударната вълна, поваляйки Весил. Мъжът простена.

— Добре ли си? — изплашено попита Тиан. Тетраподът бе паднал върху крака му, опасяваше я фрактура.

Весил се надигна и отмести тетрапода.

— Малко насинен. — Той докосна бедрото си и потръпна, сетне се зае да изправя машината.

Мощен полъх се понесе по тунела отвън, затръшвайки вратата на едно от помещенията. Прах се завъртя във въздуха.

— Това не ми харесва, Тиан. По-добре върви.

— Ами ти?

Искаше ѝ се да се впусне с пълна скорост. След седмици на безсилие способността за дейност я изпълваше с нетърпение.

— Има и други хора, които трябва да потърся.

— Мога ли да помогна?

— Трудно би могла да се промъкнеш с тетрапода. Тръгни натам — посочи надясно, — после завиваш наляво, отново наляво, надясно и наляво. Ще се озовеш в дълъг коридор, който отвежда до главната яма. Бих дошъл с теб, Тиан, но трябва да потърся още един приятел. И то бързо. Ще можеш ли да се справиш сама? Запомни ли какво ти казах?

— Никога не забравям напътствия.

Весил се усмихна. Погледът му я преценяваше. Той протегна ръка и каза усмихнато:

— Предвид всичко, което съм чувал за теб, изглежда е безсмислено да се притеснявам. Късмет!

— На теб също. Нека откриеш желаното.

Едноръкият затвори тъмните си очи.

— Илюзия, предполагам, след толкова дълго робуване. Но свободата зове. — Той се отдалечи.

Тиан се отправи по указания ѝ маршрут. Изпълваше я нарастващо лошо предчувствие. Въздухът ставаше по-топъл и по-задушен. Споходи я мисълта за Гилаелит. Той никога не бе пропускал да се грижи добре за себе си, несъмнено лиринксите също щяха да го обгрижват. Поне не беше получил амплимета. Макар и опасен, кристалът щеше да ѝ помогне да избяга.

Тя спря тетрапода, внезапно несигурна, че се е отправила във вярната посока. Странното пречупване, обгръщало всичко в продължение на дни, тук се усещаше още по-силно. Въздухът бе пълен с мехурчета асфалт, което бе невъзможно, и всичко около нея изглеждаше разтърсвано.

Странността изчезна внезапно. Сега я обграждаше съвсем обикновен тунел с меки стени. Тиан размърда пръстите на краката си, способна да оцени нещо, преди аварията приемано за незабележима даденост. Безпокойството ѝ се усили: мускулите на стомаха ѝ се бяха свили, по ръцете ѝ пълзеше неприятно усещане, а устата ѝ бе пресъхнала.

Внезапният грохот запрати тетрапода към стената на тунела. Ако тя не се бе оказала толкова мека, черепът на Тиан в този момент щеше да е строшен. Пясъчна вихрушка се стрелна по коридора. Скалата простена. Голям къс, тъмнеещ от тъмни втвърдени образувания, се отрони и отчасти запречи пътя.

Експлозията, разразила се в съзнанието на Тиан, бе дори помогща. Яркостта на видението едва не я накара да припадне. Ивици от полето се увиха около главата ѝ, затанцували в очите ѝ.

Със стон жената тръсна глава, за да прогони неясните образи. Тя отдели тетрапода от стената и продължи. Скоро навлезе сред гореща вълна, носеща със себе си нетърпима битумна смрад. Все пак Тиан продължи. Отвъд поредния ъгъл я чакаше червеникаво сияние. Черни, смъртоносни пари пълзяха над пода. Асфалтът гореше.

Занаятчията побягна обратно с цялата скорост, на която бе способен тетраподът. А тя не беше висока — ставаше все по-трудно да извлича енергия от полето.

Вече почти достигаше мястото, където се бе блъснала в стената. Точно навреме, за да види как пукнатините проблясват с червеникав пламък. Пред нея започна да капе горящ асфалт. Огънят се разрастваше лакомо. Пожарът бе отрязал пътя ѝ и в двете посоки.

Тетраподът застина — може би в синхрон с отчаянието ѝ, макар спирането му да бе породено от изчезването на полето.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Няколко нощи след посещението на скрутатора Ниш лежеше в палатката си, заслушан в слабия дъжд, трополещ по платнището. Разнеслата се сигнална свирка не му направи впечатление — аахимите непрекъснато си разменяха сигнали. Това вече не го засягаше. При появата на Флид бе изпитал слаба надежда, от която сега не бе останала и следа. Той все още беше пленник, пионка в игра, където залозите бяха светове. Всички негови замисли бяха пропаднали, макар и не по негова вина.

Изглежда навън кипеше значителна дейност. Долиташе воят на стотици конструкти. Нещо ставаше. Механикът бе започнал да се унася, но нахлуването на Минис му попречи.

— Ниш! Ставай!

— Какво има?

— Отправляме се срещу лиринксите.

Крил-Ниш се надигна. Най-сетне!

— Как така?

— Снощи вашият скрутатор прие всичките ни искания.

Това шокира Ниш. Щом Флид бе отстъпил след немислимата арогантност на аахимите, позицията на човечеството изглежда беше безнадеждна. Как ли бе злорадствал Витис...

— Включително да отстъпи Тиан?

— Да. Изглежда тя е била открита от вашия перцептор под земята, в източния квадрант на Снизорт. — Минис започна да сваля оковите му.

— И Витис се е съгласил да ме освободи?

Дълго колебание.

— Не точно, макар да съм сигурен, че ако...

— В какво точно ще се състои помощта ви?

— Ще нападнем Снизорт.

— Ако лиринксите разберат, че Витис иска Тиан — внимателно каза Ниш, — а това е неизбежно, нещата ще се развият зле за нея.

Минис пребледня.

— Какво искаш да кажеш?

— Те ще я убият, преди да позволят друг да получи тайната на полета.

Младият аахим отчаяно отпусна глава в ръцете си и започна да я тресе. Под напрежение той често се отдаваше на пресилени жестове.

— Трябва да я спасим, Ниш.

— Убеден съм, че Витис ще бъде внимателен. Тиан не му е от полза мъртва.

Лицето на Минис се сгърчи. Той скочи до механика и сграбчи ръцете му.

— Умолявам те, Ниш. Отчаян съм.

Хлар посегна към ботушите си.

— Какво очакваш да направя.

— Помогни ми да я измъкна от Снизорт.

Ама че глупак.

— Минис, Снизорт е най-усърдно охраняваната крепост по тези места. Вътре има двадесет и пет хиляди лиринкса. Това е невъзможно.

— Обичам Тиан — каза Минис. — Сега го осъзнавам. Приемният ми баща ми предлагаше десетки партньорки, до една от най-благородно аахимско потекло, но никоя от тях не означаваше нищо за мен. Гледам тях, а виждам Тиан. Единствено Тиан. Трябва да открия начин, Ниш.

— Витис ти нареди да не поемаш рискове. Склонен си да нарушиш изрична заповед?

— За да спася живота й, бих направил всичко. — Яростна решителност надникна сред младото, побледняло лице. — Ще я скрия. Ще преговарям с приемния си баща. — Минис се стараеше да изглежда неумолим, но не успяваше.

Крил-Ниш въздъхна. Дори и да успееш да я спасят, Минис бе пропуснал да осмисли най-важната част — реакцията на Тиан. Без значение кой от двамата щеше да я открие — младият аахим или приемният му баща — на Ниш не му се искаше да присъства на сблъсъка.

Призори половината конструкти бяха отпътували, а на сутринта заминаха и още машини. Битката щеше да започне веднага след заемаването на нужните позиции.

Лагерът представляваше бледо свое подобие. Над две трети от шестте хиляди Витисови конструкта бяха поели към Снизорт, заедно с

още две хиляди от останалите флотилии. Самият Витис също се бе отправил с тях — след многократни молби към приемния си син, напътстващи предпазливост. Оставащите пет хиляди конструктора щяха да служат за защита на жените, децата и прекалено възрастните мъже. При нужда всички те щяха да се оттеглят на изток.

Аахимският лагер притежаваше образцова военна организация: никой не можеше да го напусне, без преди това да премине през десетина пункта. Минис, единственият наследник на клан Интис, нямаше право да се доближава до бойното поле. Той раболепно бе обещал, че няма да прави опити, но възнамеряваше да наруши това обещание при първа възможност. Въпросната възможност изникна едва след дни.

На третата нощ от обсадата Минис и Ниш се измъкнаха под прикритието на гръмотевична буря, за да се отправят към сантенарския щаб, разположен източно от Снизорт. Вече бе настъпило лято. Сухото и горещо утро бързо отстрани следите от бурята. Тревата, над която се носеха, бе кафява, превита. Повечето потоци бяха почти пресъхнали. Земята бе пуста. Някогашните ѝ обитатели бяха избягали отдавна, глинените им колиби се ронеха.

Минис се консултира с картата си.

— Твоят скрутатор и командният му пост се намират тук. — Той посочи точица до източния край на Снизорт.

Конструкторът им оставяше дияра в сухата трева. Ниш замислено се бе загледал в нея, когато високият аахим каза:

— Виждам дим.

Тъмни облаци се издигаха отвъд хълма.

— По цвета му изглежда, че е от асфалт. Може би са подпалили Снизорт — рече Ниш.

Минис трепна осезаемо. Конструкторът се понесе към няколко канари, рухнали от близък хълм.

— Внимавай! — изкрещя механикът.

Аахимът насочи контролния лост в обратна посока.

— Чувал съм, че около Снизорт има почти толкова залежи, колкото и зад стените — побърза да добави Крил-Ниш. — Възможно е лиринксите да са запалили външните находища, за да ни затруднят.

Вече можеха да виждат полесражението, обкръжило стените на Снизорт. Минис насочи конструктора към един от близките хълмове, за

да придобие по-добра гледка. Черният дим се издигаше от половин дузина места отвъд стените. Навсякъде кипяха яростни сражения, макар от тази позиция да не личеше на чия страна е предимството. Земята се тресеше от попаденията на катапултните снаряди, много от които бяха обгърнати в пламъци.

Ниш можеше да си представи в какъв ад са захвърлени сражаващите се — разкалян от кръв прахоляк, неспирни писъци и стенания, ужасите на разкъсваните живи.

— Какъв е планът ти? — попита механикът.

— Надявах се, че ти ще ме посъветваш. Ти си толкова изобретателен, Ниш.

— Аз не зная почти нищо за Снизорт, Минис. Това е първият път, в който виждам мястото.

— Тогава какво ще правим? — отчаяно промърмори аахимът.

За този въпрос Крил-Ниш имаше готов отговор: самият той би побягнал. С цялата бързина, на която бе способен. Но знаеше, че в случая искреността му няма да бъде оценена.

— Нямам представа.

— Зная, че можеш да измислиш нещо. Разчитам на теб.

— А не трябва! — тросна се Крил-Ниш. — Погледни колко са силни стените им.

— Моля те, Ниш. Ти си единствената ми надежда.

Механикът се загледа в крепостта. Искаше му се да намери някакво решение, пък дори и защото синът на най-могъщата личност в Сантенар го умоляваше. Ако успееше да си запази благоразположението на Минис, един ден това щеше да му донесе немислими облаги.

— Да отидем да говорим със скрутатора. Стига да не се окаже прекалено зает и да не ни приеме, в което съм почти сигурен.

Минис насочи конструктора към щаба на армията, разположен на по-висок връх. Минаха през пет поста, но никой не се осмели да спре сина на Витис. За съжаление скрутатора го нямаше — рано сутринта бил отлетял с въздухоплава.

Ниш, останал сам на ръба на хълма, забеляза, че двама офицери са се втренчили в него — наоколо бушуваше война, а той не носеше униформа. Тъй като военните се отправиха към него, механикът

побърза да поеме обратно към конструкта. Нямаше намерение да бъде зачислен.

— Да вървим — каза Хлар. — Няма смисъл да стоим тук.

Двамата цял ден обикаляха Снизорт от разстояние, а по здрач отчаяният Минис насочи конструкта обратно към аахимския лагер.

— Да потърсим отново скрутатора — предложи Крил-Ниш.

— За малко се разминахте — каза Фин-Мах, когато конструктът отново спря на командния хълм. Въздухоплавът се отправяше на юг.

Минис започна да си скубе косите. Той рухна на колене, протягайки ръце към небето. Зениците му се разшириха.

— Виждам бъдещето, Ниш. То е черно и червено. Кървавочервено!

— Какво има, Минис?

Дали аахимът говореше за бъдещето на Ниш, или за смъртта на неизвестния близък човек?

— Огромна експлозия! — Втренченият му поглед се премести върху механика.

— Какво искаш да кажеш?

Очите на Минис се подбелиха. Той се вцепени и безмълвно рухна върху тревата, където остана да лежи като вкаменен ствол.

Фин-Мах дотича с кофа вода, която плисна в лицето му.

— Най-добрият цяр против пристъп — обяви тя.

Минис изхъхри и се задави. Скованите му челюсти се размърдаха, изплюващи водата. Краката му се раздвижиха. Накрая аахимът отвори очи, отново нормални. Той слабо се усмихна към Ниш.

— Става дума за тях.

— Тях?

Въздухоплавът почти не се виждаше.

— Приятелите ти — Флид, Иризис и Юлия. И за Снизорт.

— Натам ли се отправиха те? — обърна се Ниш към Фин-Мах.

Страданието на Минис изглежда я бе впечатлило.

— Вярваме, че лиринксите са разположили възлопресушител. Флид отиде да го унищожи.

За момент изглеждаше, че младият аахим ще получи повторен пристъп.

— Ами Тиан?

Никой не отговори.

— Сам ще отида при нея — заяви Минис, — щом не се осмеляваш да ми помогнеш.

— По-добре кажи на баща си, Минис — рече Хлар.

— Ха! — яростно изфуча аахимът. — Той ще се зарадва да я види мъртва. Единствено на Триор мога да се доверя, но...

— Какво?

— Тя винаги се отнася с презрение към предсказанията ми.

На Ниш му бяха омръзнали Минисовите оплаквания.

— Толкова ли те е страх от нея, че ще позволиш това да ти попречи да спасиш любимата?

Триор беше в палатката си, четяща депеша.

— Това е първото съобщение от Щасор — каза тя на Минис, изпреварвайки въпроса му. — Най-сетне.

— Какво ги е забавило толкова? — поинтересува се Ниш.

— Щасор се намира сред планини, непроходими за конструктите ни. Пратениците ни трябваше да го достигнат пеш. Намирането на града се оказа... трудно.

— И какво казват?

Тя не отговори, а остави писмото с въздишка и рече:

— Защо си дошъл, Минис?

Младежът ѝ каза.

Аахимата подбели очи:

— Предсказанията ти са еквивалентни на подхвърлянето на монета.

— Само когато не се вслушвам в сърцето си! — ядосано отвърна той. — Когато останалите ме принуждават.

— Много добре. Кажи ми какво си видял.

— Огромно, кървавочервено избухване! — възкликна той. — Още преди да чуя, че скрутатор Флид е отишъл да неутрализира възлопресушителя...

— *Какво?* — Триор скочи на крака, събаряйки листове по земята. Тя сграбчи Минис за ръката и попита настойчиво: — Къде си чул това?

— В командния пункт на сантенарската армия. Перквизитор Фин-Мах ни каза — услужливо се намеси Ниш. — Какво има?

Аахимата отново седна, отпуснала глава между ръцете си.

— Блокирането на възлопресушителя би се равнявало на запушването на маркуч, по който неспирно бива изтласквана вода. В

един момент натискът ще стане прекалено голям.

— И какво ще последва? — попита механикът.

— *Огромно избухване* — отвърна тя. — Експлозията би могла да отнесе половин Снизорт.

— Тиан няма да оцелее — изхлипа Минис.

— И тайната на летящия конструкт ще бъде изгубена. Но това не е най-лошото, което може да се случи — рече аахимата.

— А какво?

Въпросът на Ниш остана без отговор.

— Трябва да я спасим. — По бузите на Минис се стичаха сълзи.

— Трябва, Триор. Моля те!

— Трябва да опитаме — отвърна жената. — Макар да не виждам как.

Триор изпрати спешно съобщение до Витис, но не получи ответ.

— Той е в другия край на бойното поле, зле притиснат — каза вестоносецът. — Не можах да го достигна.

— Това никак не ми харесва — рече аахимата.

— Моля те, Триор — умоляваше Минис.

— Мълчи! — Тя нервно пригладваше свитък. Хартията понечи да заеме предишното си положение. Нова милувка на дългите пръсти я разубеди. — Ако отида, надали ще се върна жива. Но кой сред нас би имал по-голям шанс?

Аахимата хвърли безстрастен преценяващ поглед към Ниш.

— Трябва да опитам, каквито и да са последиците. Ниш, ти ще дойдеш с мен, ако не те е страх. Предпочитам да не рискувам подчинените си. А и ти носиш известна отговорност за случващото се.

— Това пък защо? — попита механикът.

— Твоят скрутатор се е отправил да изпълни това налудничаво дело. Минис, ти ще останеш тук и ще обясниш ситуацията на баща си. Няма да допусна той да обвини клана ми в посегателство срещу единствения наследник на клан Интис.

— Трябва да дойда — проплака младежът. — Не можеш да ме оставиш тук.

Триор за пореден път приглади свитъка. За миг върху устните ѝ изникна неразбираема усмивка, която не остана незабелязана от Ниш. Изглежда аахимата не би имала нищо против, ако Първият клан изчезнеше. Или замисълът ѝ бе друг? Минис бе лесен за

манипулиране. Възможно ли беше тя да е повлияла на дверта? Възможно ли беше междуклановата ненавист да е тъй силна?

— Щом настояваш, не мога да го предотвратя. Но трябва да заявиш пред двама свидетели, които не са от моя клан, че доброволно си решил да не се вслушаш в препоръката ми. И също така да заявиш намерението си.

Нужните свидетели бяха призовани. Триор с формални думи заяви на Минис, че няма да го вземе със себе си в Снизорт. Със същата формалност младият аахим настоя, че ще дойде, сетне заяви, че тя няма право да му отказва. Свидетелите записаха думите и ги отнесоха. Онази усмивка се появи отново.

— Ще отидем с моя конструктор — заяви Триор. — Той е... по-подходящ за целта.

— Защо? — осведоми се неизменно любопитният Ниш.

— Ще видиш.

Конструкторът, наполовина голям колкото машината на Минис, се движеше почти безшумно. Дори в кабината му не се долавяше звук. Когато Триор докосна насочващия лост, панелът пред тях, който Ниш бе сметнал за метален, стана прозрачен. През него се виждаха светлините на битката — огнени дири в мрака.

Аахимата завъртя малък бутон. Предницата на конструктора, видима през прозрачния панел, изчезна. Дори отраженията на огньовете не се виждаха. Ниш зяпна.

— Използвам го при... по-деликатни мисии.

— Значи се занимаваш с шпиониране? Преди време самият аз бях осведомител.

— Може и така да се нарече. — Но неприязънта ѝ към думата бе очевидна.

— През главния вход ли възнамеряваш да ни вкараш?

— Маскировката не е чак толкова добра. В някоя мрачна нощ би свършила работа, стига лиринксите да не се приближават, но на ярка светлина конструкторът пак може да бъде забелязан.

— Тогава какво ще правиш?

— Последвай примера на Минис и престани да дърдориш — тросна се аахимата. — Дълго време обхождах Снизорт и наблюдавах лиринксите. Познавам тайните им пътища.

Повече от час машината обикаляше сред дребни дървета и канари. На Ниш му се струваше, че се отдалечават от Снизорт. Накрая Триор спря на известно разстояние от един каменист хълм.

— Лиринксите имат множество тайни тунели, отвеждащи от Снизорт, малко вероятно е да сме открили всички. Този изход се намира на повече от левга от стените. — Тя се огледа. — Наблюдавайте върха на хълма.

Жената допря до главата си спираловиден полушлем и се загледа в изменящите се излъчвания, изобразени върху зеленото стъкло.

На върха Ниш виждаше единствено скупчени камъни, някои по-големи от конструкта, сред които растяха дървета. Стоящият до него Минис бе напрегнат като струна. Нищо около тях не се промени в изминалия час. Единствено шумът от битката, глух рев в далечината, се усили.

— Това е нашето нападение от далечната страна на крепостта — прошепна тя.

— Не... — високо поде Ниш.

— Тихо! — тя го удари по рамото.

Сред канарите изникна лиринкс, сякаш появил се от нищото. Последва го друг, понесъл нещо обемисто, за което му бе необходима помощта на трети лиринкс. Едрите им фигури се изгубиха сред дърветата.

— Минис? — каза Триор.

Младият аахим бе доближил ухото си до фуниевидно приспособление.

— Отправят се на югозапад. Няма други.

— Чуваш ги с помощта на този прибор? — поинтересува се механикът.

— Усещам стъпките им.

Продължиха да чакат. Триор все така наблюдаваше движението на линиите върху навигационния панел.

— Какво има? Защо още стоим? — попита Ниш.

— Разположили са стражи — от тип, с какъвто не съм сигурна, че ще успее да се справя.

— Стражи?

— Схематизирани устройства, които усещат аурата на Изкуството и задействат тревога. Те никога не спят, никога не

проявяват невнимание. Нищо, което използва Изкуството, не може да премине край тях.

Ниш преустанови въпросите си.

— Минис, долу ще откриеш пакет, поставен под първата седалка. Би ли го донесъл?

Младият аахим изпълни поръчението. Триор подаде пакета на Ниш.

— Ето ти шанс да се докажеш. Виждаш ли онази скала там? Седмата?

— Онази, която се стеснява към основата?

— Да. Това е страж. Върви на хълма и заобиколи над нея. Този пакет съдържа мрежа със златно фолио. Внимавай да не я разкъсаш. Покрий стража с нея и я разстели чак до земята. Внимавай да не остават открити места. После смачкай това с пръстите си и го сложи под мрежата. — Тя постави в ръката му нещо, напомнящо малко яйце. — Когато ти дам знак, донеси мрежата обратно. Може да ни потрябва отново.

— Защо аз?

— Ти не притежаваш магически талант.

— Ами ако има и лиринкси, които са останали на пост?

— Те ще те изядат и аз ще трябва да потърся друг начин, което ще ме отегчи. Хайде, върви.

Неприятното беше, че думите ѝ бяха верни. Ниш започна да се промъква сред сухата трева, издайнически шумоляща. Изкачването му бе още по-шумно, защото склонът на хълма бе покрит с парчета кора и сухи клонки. Канарите на върха представляваха отлично място за засада.

Миризмата достигна до него почти при изравняването с най-ниския камък — силна, животинска, мускусна. Лиринкс. Ниш застина и се притисна към камъка. Лек ветрец разроши върховете на дърветата. Други звуци не присъстваха. Създанието можеше да е навсякъде. Всеки момент щеше да го надуши. А механикът бе невъоръжен.

Но нали Минис бе казал, че лиринксите са се отдалечили. Вероятно Крил-Ниш надушваше остатъчната им миризма, а може би вонята идваше от изхода. Той изчака още минута, за да се увери. Не чу и не надуши нищо друго.

Триор сигурно бе започнала да се изнервя. Ниш бе повдигнал крак за следващата стъпка, когато се разнесе ударът. Нещо изкънтя в една от по-големите канари нагоре. Този път несъмнено ставаше дума за лиринкс — механикът долови познатото стържение на нокти.

Още три удара съпроводиха появата на втори лиринкс. Крил-Ниш бе застинал, страхуващ се дори да диша. И най-небрежното претърсване бе достатъчно, за да бъде открит. Излязоха още лиринкси. Създанията размениха няколко думи помежду си, сетне се разгърнаха криле. Сред ципести удари първите две същества се издигнаха във въздуха. Носеха нещо между себе си, увиснало в средата на мрежа. Приличаше на дълга кутия.

Летящите лиринкси изчезнаха в мрака. Останалите изчакаха миг, огледаха се и се спуснаха по хълма, отпавили се на запад. Всички те носеха обемисти вързопи.

Ниш преброи до петстотин, преди да се размърда. Нямаше как да определи дали към изхода не са се отпавили още лиринкси, но трябваше да рискува. Той се промъкна сред канарите, внимателно разопакова мрежата и продължи към стража. Устройството по нищо не се отличаваше от камък. В следващия миг притесненият механик осъзна, че действително има насреща си къс скала — търсеше на погрешното място.

Бързо откри същинския страж. Разгърнал мрежата, Крил-Ниш се приближи на пръсти, с рязко движение я хвърли отгоре му и я притисна надолу. Разбира се, стражът не помръдна. Той дори не беше жив.

Хлар извади малкия предмет от джоба си и го смачка между пръстите си. Разнесе се противна миризма, напомняща развалени яйца. Нещо слюзесто се разля по дланта му. Той побърза да блъсне лигавата гнусотия под мрежата и обърса ръка. Но миризмата упорито отказваше да се махне.

Сега какво? Триор бе казала, че ще му даде знак. Крил-Ниш се покатери на една от канарите и се загледа в посоката на невидимия конструкт. Нищо. Той отново слезе. Стражът изглеждаше смален. Ниш се бе загледал в мрежата, чудещ се какво да прави. В следващия момент пръсти се увиха над лакътя му. Сепнат, механикът отчаяно опита да се освободи.

— Аз съм — прошепна Минис. — Защо изчакваш тук? Ела.

— Нали каза, че нямало други лиринкси — изръмжа Крил-Ниш, докато двамата се отправяха обратно към машината.

— Така помислих. Побързай.

След като се качиха, конструктът пое нагоре по хълма и спря сред камъните. Триор подаде на Ниш приспособление, приличащо на изграден от жици шлем.

— Сложи си го.

— Какво е това?

— Нещо, което няма да позволи на мозъчето ти да се изпържи.

Ниш се затрудняваше да определи сериозността на думите ѝ, но мълчаливо посегна и си сложи шлема.

Минис отново слезе и му направи знак да го последва.

— Какво трябва да направя сега?

— Не говори! Хвани от другата страна и повдигни.

Ниш обгърна с ръце края на посочения камък и се напъна. Парчето скала изобщо не тежеше според очакванията му. След отместването под него се разкри тъмен отвор.

— Задръж го отворен.

Малкият конструкт, сега малко по-видим, се придвижи напред. Минис насочи фунията си към входа и направи знак на Триор. Аахимата се изправи, повдигнала някакъв дългнест прибор над рамото си. Тя го насочи към ямата и го задейства. Приспособлението се обви с кехлибарен блясък, който се стрелна надолу по прохода. Минис отново се допита до рога си и даде знак. Конструктът се доближи до ръба и навлезе в тунела. Двата го последваха.

Полъх прелетя край тях, понесъл миризмата на стъпкани листа. Мнимата канара се затвори след тях, откъсвайки светлината. За момент ги обгръщаше пълен мрак, сетне от предната част на конструкта се разля светлина. Двата се качиха в конструкта и машината продължи напред с бавен ход. Скоро се натъкнаха на телата на двама постови.

— Щом можете да убивате лиринксите толкова лесно — каза Ниш, — защо не използвате тези оръжия във войната?

— Не е толкова просто — отвърна видимо пребледнялата Триор. — Последниците ще ме измъчват с дни. Освен това никой друг не може да използва това приспособление.

— Как открихте този вход? — продължи механикът.

— Във всеки случай не и с неспирно плещене. Минис, заеми позицията в бойната кула.

Минис се приближи до задната част на конструкта. Двете тамошни оръжия използваха пружини, за да изстрелват снарядите си. Младият аахим ги зареди.

— Ниш, използвай фунията. Кажи, ако чуеш нещо.

Механикът долови единствено увеличения звук от конструкта. Не се чуваха стъпки. Тунелът пред тях се извиваше, следващ естествените слаби места в скалата, сетне в продължение на няколко минути продължи право напред, а накрая се отправяше рязко надолу, спираловидно. Тук през тавана на прохода се просмукваше вода, която образуваше локви по пода.

Отвъд ъгъла на жълта скала се натъкнаха на други двама лиринкси, стоящи на пост. Създанията не бяха чули или забелязали приближаването на конструкта. Бордовите оръжия се задействаха, като едва не оглушиха Ниш. Лиринксът в средата на тунела рухна, пронизан в сърцето. Скокът на втория бе пресечен. Още преди механикът да е осъзнал какво става, Минис бе изскочил навън и разсичаше врата на ранения лиринкс.

— Добра работа — каза Триор, още по-бледа. — Не мисля, че успя да обяви тревога. Ти чу ли нещо, Ниш?

— Не — отвърна той, макар че беше отдръпнал ухо още при първия изстрел.

Продължиха. Тунелът отново бе прав и равен. Аахимата се консултира с парче магнетит.

— Поне напредваме в правилната посока.

След час бавен напредък Крил-Ниш долови слаба миризма на битум. Тунелът отново се спусна надолу, за да се изравни сред черни стени. Тукашният пясъчник бе пропит с асфалт.

— Как понасят тази воня? — рече механикът. Миризмата беше наистина непоносима.

— Не зная. Малко създания биха оцелели на подобно място.

— Чудя се какво ги е довело тук.

— Може би местното поле е уникално — каза Минис.

— Как ще открием възлопресушителя?

— Не мисля, че ще е трудно — сухо отвърна Триор.

Отново поеха сред чист пясъчник, макар и не за дълго. Сред слоевете жълтеникава скала отново се разпростряха черни нишки, скоро наложили своя цвят изцяло. Абаносови капчици сълзяха върху стените. Конструктът продължи още по-бавно, защото тунелът се стесни, на моменти до невъзможност.

— Странно е, че до този момент не сме се натъкнали на още лиринкси.

— По това време всички боеспособни създания ще се намират на повърхността, а останалите ще са се евакуирали.

Преодоляха пореден завой.

— Мисля, че остава малко — каза Триор, загледана в линиите, танцуващи върху навигационния ствол. — И...

Конструктът внезапно спря и се спусна върху пода на прохода. Аахимата раздвижи лоста, но нищо не се случи.

— Какво става? Не виждам никакви излъчвания. Минис, *усещаш* ли нещо?

— Не, но зная, че се приближаваме. Почти мога да видя мястото в съзнанието си, както го видях във видението.

— Изглежда скрутаторът е успял да блокира възлопресушителя — каза Ниш.

Тя поклати глава.

— Не би ни се отразило. Конструктите не използват това поле. Именно по тази причина Флид толкова отчаяно искаше да се сдобие с подкрепата ни. Долавям нещо...

— Какво?

— Не зная какво, точно това е проблемът. Нещо *странно*, което не ми харесва. — Воят отново се разнесе. — Излъчването се върна.

Но за колко дълго?

Триор насочи конструкта напред с цялата бързина, която позволяваха тунелите. Отвъд един от завоите я очакваше друг, изключително остър. По някакъв начин тя успя да го преодолее, отървавайки се единствено с леко остъргване. Следващ ъгъл ги отведе в разширяваща се пещера. Аахимата спря.

— Какво е това? — каза Ниш.

Пещерата бе изпълнена с черна мъгла. Отне му дълго време да различи бликащия в средата на подземие то асфалтов фонтан — тъмно бълбукащо цвете, издигащо се на четвърт човешки бой.

— Можем да го заобиколим — рече механикът.

— Тук не би трябвало да има нещо подобно. — Тревожно смръщена, Триор се бе загледала в навигационните прибори. — Прекалено рано е за подобни избликвания.

— Възможно е асфалтът да си е проправил път насам.

— Не и толкова бързо. — Тя насочи машината напред. — Погледни стъпките, които минават през него. Този фонтан е избликнал съвсем наскоро.

Без проблем заобиколиха изблика, но близо до другия край на залата върху им връхлетяха черни мехурчета, оставили тъмни дири по прозрачния панел.

— Не знаех, че асфалтът може да лети из въздуха — отбеляза Ниш.

— Не може! — мрачно промърмори аахимата. — Навлезли сме в *странността* на възлопресушителя. Силата, която извлича от полето, трябва да отива някъде. На въпросното място реалността... отстъпва.

— По-добре да побързаме.

— Вече сме закъснели! — провикна се Минис. — По-бързо, Триор.

— Страхувам се да увелича скоростта.

— Та ти дори я намаляваш!

— Излъчването е слабо тук.

— Не би ли трябвало силата му да нараства едновременно с приближаването ни до възловата точка?

— Конструктите не се захранват от тези излъчвания. Те използват местните полета, които са силни на Аахан, но — за съжаление — по-слаби на Сантенар. Извличам цялата енергия, която мога, но тя едвам стига да ни поддържа над земята и в движение.

Минис беше пощурял от притеснение.

— Нещо не е наред, нали, Триор?

— И то ужасно. Местното поле непрекъснато отслабва.

— Възможно е възлопресушителят да привлича към себе си всички излъчвания — предположи Крил-Ниш.

— Не виждам как! — процеди аахимата през зъби и рязко раздвижи лоста. Конструктът се стрелна напред, спря, стрелна се отново, а после жуженето на задвижващия механизъм замря. Дъното се стовари върху пода.

— Този звук не ми хареса — рече Триор. — Това не беше удар, а цамбурване.

Тя отвори люка и двамата с Ниш се изкачиха. Въздухът вонеше на битум. Механикът скочи.

— Не! — понечи да го спре аахимата.

Прекалено късно. Краката му потънаха до коленете в тъмната, гъста течност.

Ругаейки, Триор му подаде ръка и се опита да го изтегли, но не можа.

— Помогни ми — кресна тя към Минис, който бе покрил лице с дългите си пръсти и се поклащаше в отчаяние. — *Минис!*

Младият аахим хвана механика под мишниците и се напегна. Краката на Ниш бавно изплуваха.

— Проклет глупак! — Триор му подаде ножа си. — Изстържи го. И си свали ботушите и панталоните, преди да се качиш обратно.

Ниш се зае с почистването си. Аахимата слезе обратно в конструкта и скоро познатият вой се завърна.

— Излъчването се върна — обади се тя. — Поне отчасти. Да видим дали ще успеем да се измъкнем.

Двигателният вой стана по-пронизителен. С лепкав звук машината се разтърси и се отскубна от лепкавината, в която бе затънала. С напредъка им странността около тях се увеличаваше. Стените се разтичаха и се издуваха. Струи битум се стичаха над тях, настрани и понякога към тавана. Отново се виждаха черни мехури, горещ асфалт капеше върху корпуса на конструкта.

— Колко остава? — високо попита Ниш.

— Не е нужно да крещиш — отвърна аахимата. — След няколко минути ще стигнем.

— При Тиан? — продължи механикът.

— Не. При възлопресушителя.

Минис рязко се извъртя към нея.

— Но, Триор...

— Първо трябва да попречим на скрутатора, Минис.

— Тук става още по-горещо. — Крил-Ниш обърса чело. — Сякаш и преди не беше задушно.

Нещо разкъса стената сред рояк искри. Тунелът видимо се разтърси и завибрира. Една от стените се раздвижи, почти блъснала

конструкта. Малко по-напред ги очакваше участък, в който стените почти се допираха.

— Няма да успеем — каза Ниш. — Ще бъдем...

Блъсна ги ударна вълна. Пред тях тунелът се слепи, а веднага след това се раздалечи с ужасяващ звук. Воят затихна и конструктът отново се понесе към пода. Този път Триор не можа да го задейства отново.

— Заседнахме — рече тя. — Излъчването изчезна.

Тримата се втренчиха един в друг. Ниш можеше да усети сграбчилата го клаустрофобия, неизменно сподиряща подземните му изяви.

— Трябва да се махнем — изхриптя Хлар.

— Ще трябва да продължим пеша. Ако подът е достатъчно твърд.

— Но без конструкта ще бъдем...

— Зная! — срязва го жената. — Но не можем да го носим.

— Това избухването на възлопресушителя ли беше? — прошепна Ниш.

Тя се изсмя презрително.

— В такъв случай все още имаме време. — Ниш бе излязъл отвън и протягаше крак, за да провери земята. Търсеше участък, който да е достатъчно солиден.

Триор рязко го дръпна обратно:

— Внимавай!

Огромна буца се бе наслоила на тавана. Ниш се хвърли назад, а аахимата залости люка тъкмо навреме. След миг конструктът се разклати от стоварилата се отгоре му лепкава маса, която изцяло се разстла над корпуса.

— Погребани сме — отчаяно промърмори Ниш. — Никога няма да се измъкнем.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

— Къде е часовоят? — настойчиво прошепна Флид.

— Отвъд ъгъла — изсумтя Юлия.

— Казах ви — промърмори Иризис. — Какво ще правим сега, скрутаторе?

— Успокой се. Ела тук, Юлия. В случая ти ще заместваш сетивата ми.

Той приклепна на пода, при което коленете му шумно пропукаха. Дребната жена също се приведе и зашепна. Сега проявяваше изненадващо желание да съдейства, но пък това беше обичайно за нея, когато се окажеше изложена на опасност.

— Този часовой, по-точно *страж*, представлява лиринкско приспособление. Ако го нападна, то ще вдигне тревога.

— Не можете ли да ни скриете от него? — попита Иризис.

— Не. То долавя аурата на Изкуството. И тримата притежаваме достатъчен талант, за да го задействаме.

— В такъв случай изглежда, че сме се провалили още преди да започнем.

— Има начини. В момента обмислям. Седни, това ще отнеме време.

След като хвърли един поглед на лепкавия под, Иризис се облегна на най-чистия участък от стената, който откри. Потокът на времето бе особено осезаем за нея сега, когато всяка секунда означаваше още погинали на бойното поле. Тя започна да се разхожда напред-назад, но Юлия ѝ направи знак да спре — приспособлението можеше да я засече. Иризис отново се облегна на стената. Неприятните вибрации продължаваха да изпълват и разместват тялото ѝ. Кога ли нереалността на възлопресушителя щеше да я разкъса?

Очите на Флид бяха затворени, но устните му се движеха. Той прекарваше през паметта си всички разновидности на скрутаторската магия, дирейки подходящо разрешение.

— Заклинанието трябва да го изключи на мига, преди тревогата да бъде задействана. — Скрутаторът отново се посъветва с Юлия. — Мисля, че открих.

Той протегна ръце и започна да мълви думи на непознат за Иризис език.

— Не — рече перцепторът след дълга пауза.

— Сигурна ли си? — Флид помълча за момент. — Естествено, че си. Проклятие! — Той изохка и притисна слепоочието си.

— Добре ли сте? — попита Иризис.

— Това болеше. Използвах заклинание, за да го замразя. По принцип това е благонадежден подход, само че магията не се задейства.

— Защо?

— Нямам представа. Стори ми се, че подобно заклинание вече е активно някъде наблизо, но в това няма логика. Нека си събере силите и ще опитам с друга магия.

Възстановяването му отне дълго време, оставяйки Иризис с впечатлението, че то въобще няма да настъпи. Флид изглеждаше споходен от измъчеността на човек, чийто крак е бил ампутиран със счупена бутилка. По челото му непрекъснато изникваха капчици пот, които сумракът превръщаше в кървави.

Накрая той се изхрачи на пода.

— Мисля, че съм готов.

Скрутаторът раздвижи ръце и отново започна да оформя непознати думи. Малко след приключването им откъм ъгъла долетя звучно изхрущяване.

— Готово е — каза Юлия.

Сега капките по челото на Флид действително бяха от кръв.

— И още по-добре — изхриптя той. — Не бих могъл да го направя още веднъж.

Подновеният им напредък ги отведе покрай сразеното устройство — гъбоподобна форма, разпукала се по средата, неспособна да противостои на вкаменяващото заклинание.

— Има ли и други, Юлия? — хрипкаво се осведоми Ксервиш Флид.

— Не — прошепна тя. — Но виждам много лиринкси.

— Нас ли търсят?

— Още не.

— Отведи ни при възлопресушителя.

Преодоляха пореден ъгъл, поеха сред широк тунел и навлязоха в пещера, чиито стени бяха покрити с черни кристали. Всичко чернееше. От тавана надничаха битуминозни сталактити. Подът бе осеян с поредици от локви, всяка съвършено кръгла. Те кипяха и бълбукаха по подобие на кални езерца.

Флид не можа да сдържи удивлението си.

— Пристигнахме, Иризис.

Под сиянието на възлопресушителя пещерата изглеждаше неземно красива. Стените намигваха с обаянието на черен диамант, таванът проблясваше перлено, а от пода се издигаха мехури от абанос, които се носеха из помещението, за да улавят и разпръскват светлината досущ като огледални кълба. Възлопресушителят изглеждаше точно така, както Иризис, подготвена от виденията, го бе очаквала да изглежда. Голяма гъба с груба повърхност, бяла като смърт, с шапка, която постепенно се изостряше към върха. През средата ѝ протичаше дупка, разпръскваща енергийни извивки. А те течаха, макар да не изглеждаше нормално светлина да тече.

— Не е точно каквото очаквах — промърмори скрутаторът. — Да, изтегля енергия от възловата точка, и то смайващи количества, но насочва по-голямата част нанякъде. Към какво?

Увиснала фуния, изработена от идентичен на възлопресушителя материал, поглъщаше по-голямата част от енергията. Иризис не можеше да проследи отвеждането: изтичащото поле създаваше мъглива нереалност в задната част на пещерата, а тази нереалност бе непроходима за погледа.

— Предполагам, че я използват за плътоформиране. И други свои Изкуства.

— Несъмнено. Ако искаме Снизорт да оцелее, ще трябва да проследим къде отвежда тази... тръба.

Юлия се задави, преви се и шумно повърна. Свита по обичайния си начин, тя се претърколи към стената, блъсна се в нея и остана да лежи неподвижна. Очите ѝ бяха широко отворени, ръцете ѝ бяха обвити около корема.

— Мюли? — прошепна тя. — Помогни ми, Мюли.

— Юлия? Какво има? — тихо попита Иризис.

— Възлопресушителят е нереден. Лош!

— Какво искаш да кажеш?

— Тиан!

— Какво е направила Тиан?

Юлия не можеше — или не искаше — да каже нищо повече. Но не изглеждаше наранена, затова Иризис я отнесе до входа на пещерата, колкото се може по-далеч от възлопресушителя, а после изтича обратно при Флид.

— И как ще унищожим подобно нещо? — Тя сграбчи кипящия си стомах.

— Обсъждахме този въпрос с останалите скрутатори в Ненифър. Те ми предоставиха нещо за целта.

От нагръдния си джоб той извади куполообразно парче метал, чиято вътрешност блестеше с метален блясък. По ръба му проблясваха пет хедрона — сини, турмалинови кристали.

— Какво прави това устройство? — попита Иризис.

— Просто отразява — в магически смисъл — източената сила обратно. Стига кристалите да бъдат синхронизирани към остатъка от полето, разбира се. Функционирането му изисква енергия, сносни количества енергия.

— Ами ако енергията *не може* да се върне обратно? Няма ли непрекъснатото изчерпване да попречи?

— Устройството не се задейства веднага. Когато хедроните натрупат достатъчно заряд, натрупаната енергия бива отправена обратно наведнъж, което ще унищожи възлопресушителя.

— Досега провеждани ли са изпитания?

Иризис и сама знаеше отговора на въпроса си.

— Кога? Това устройство бе изработено в Ненифър, докато ние... изчакахме.

— За което е най-добре да не споменаваме нищо.

Флид се приближи до входа, приклепна до Юлия и хвана ръката й.

— Благодаря ти, Юлия. Няма да забравя помощта ти.

Тя рязко се дръпна.

— Ти си лош човек. Наруши обещанието си!

— Никога не забравям обещанията си, Юлия. Ще видиш. Сега си почини. На теб ще разчитаме да намериш обратния път.

Скрутаторът се върна в средата на помещението.

— Иризис, твоята задача е най-лесна. В моя случай е обратното: да поставя устройството, докато пресушителят все още източва.

— Каква е моята задача? — с подозрение запитва тя.

— Ти трябва да настроиш устройството към полето, да вложиш енергия и да го задействаш.

Иризис се вцепени. Ако скрутаторът бе сграбчил меча си и бе разсякъл главата ѝ, пак не би я разтърсил по такъв начин. Тя безсилно рухна на колене.

— Ксервиш... скрутаторе... сър...

Жената не можеше да откъсне ужасения си поглед от него.

— Какъв е проблемът, майсторе?

Сякаш той не знаеше. Стопеният метал, стекъл се по жилите ѝ, се превърна в лед. Сърцето ѝ кънтеше в ушите. Устните бяха пресъхнали до напукване. А скрутаторът продължаваше да стои с невъзмутимостта на статуя.

— Не мога да го направя, сър. Не мога да извлека енергия от полето. Знаете, че съм изгубила таланта си.

Флид, загледан в разпръскващия възлопресушител, не отговори.

— Сър, нима сте дошли тук, знаейки през цялото време...

Главата му бавно се извъртя към нея. Настойчивостта на погледа му прогаряше.

— Трябва да го направиш!

— Знаели сте за неспособността ми, Ксервиш. Защо сте построили устройство, което не мога да използвам? Защо изобщо ме взехте?

— Не аз го създадох. Бе изработено от Съвета. Гор каза, че приборът е настроен единствено за мен. Но се оказа, че ме е излъгал. Едва днес, когато разопаковах устройството, узнах как работи. По това време не разполагах с възможност да потърся друг занаятчия. *Истински* занаятчия.

А тези му думи я зашлевиха през устата.

— Защо не ме предупредихте?

— Това само би влошило нещата.

Тогава тя осъзна, че решението е съвсем наблизо.

— Сър, Тиан е някъде тук. Тя би могла да го използва.

В очите на скрутатора блесна надежда. Това също я нарани.

— Да! Защо не се сетих за това по-рано. Юлия? Юлия!

Дребната жена простена. Ксервиш с бърза крачка се приближи до нея.

— Юлия, виждаш ли Тиан?

Тя бе сграбчила главата си.

— Мюли, Мюли?

Флид и Иризис се спогледаха. Скрутаторът опита отново:

— Юлия, трябва да открием занаятчия Тиан. Къде е тя?

Очите на лежащата се раздвижиха.

— Далече — прошепна Юлия.

— Можеш ли да ни отведеш при нея?

— Прекалено далече. Прекалелееееено далече. — Тя затвори очи.

Отчаянието изблизна от очите на Иризис. Флид грубо я изправи на крака.

— Сега нямаме време за това. Всяка изгубена минута означава още погинали.

— Не можете ли вие да изпълните процедурата, сър? — промълви тя. — Вие сте могъщ мистик.

— Казах ти, че устройството е предназначено за занаятчия, а не за мистик. Гор ме е предал, той иска да умра. Успехът ми не го интересува. Заеми се!

Тонът му я вледи. Сега насреща ѝ не се намираше Ксервиш, неин приятел и любим. Говореше скрутаторът, който не се спираше пред нищо и бе готов да мине през всеки, за да доведе определено възложение до успешен край.

Иризис винаги бе знаела, че в определен момент от живота ѝ лъжата, върху която бе изградила същия този живот, ще се разпадне. Бе подозирала, че разпадът ще е свързан със смърт, но не и толкова ужасна. Поне самосъжалението нямаше да трае дълго.

Тя го погледна в очите.

— Ще опитам, сър.

— Недей да опитваш — грубо отвърна той. — Направи го. Армията, войната, дори оцеляването на човечеството зависят от теб, Иризис.

Тя взе устройството, а с другата си ръка докосна индикатора, за да извика полето. И затвори очи, за да *вижда* по-добре.

— Полето изчезва бързо. И цялото е... изкривено и немощно. Никога не съм виждала нещо подобно. Почти не се виждат цветове.

— В такъв случай работи бързо.

Иризис призова разгърнат образ на излъчването, а сетне съсредоточи ума си към сините кристали. Това се оказа трудно, защото тя бе привикнала да работи с по един кристал едновременно. Тя протегна улеи през етера — от полето до всеки, един от кристалите. Дори и за нейния привикнал разсъдък това бе тежка задача — запомнянето на един от пътищата прогонваше от паметта ѝ предишните.

Трябва да успееш! Провалът бе отпаднал като вариант. С усилие тя прокара първата бразда, застопори я и протегна втората, а после третата, четвъртата, петата. Сега идваше следващата стъпка. Онази, която тя бе неспособна да изпълни. Отваряйки очи, Иризис видя, че скрутаторът се е втренчил в нея. Устата му се раздвижи беззвучно, но тя разбра думата. Повик да побърза. Слухът ѝ бе изпълнен с кипенето на възлопресушителя.

Самата Иризис се чувстваше разглобявана, подложена на процес, целящ отделянето на мускул, тъкан и орган. Влиянието на възлопресушителя започваше да им се отразява. Флид изглеждаше още по-измъчен. Ако тя успееше, предстоеше му да понесе още по-големи изменения — нему се падаше да инсталира устройството.

Иризис отново затвори очи, плъзна пръсти по турмалините и си представи как силата на полето се пренася в тях. С кристална яснота виждаше полето. Но нищо не се случи, когато тя се опита да изтегли енергия. Както при всеки неин опит от четвъртия ѝ рожден ден насам.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

— Защо изгуби таланта си? — каза в ухото ѝ Флид. Изкривените му пръсти сграбчиха раменете ѝ, предлагайки опора.

— Прекалено силно го исках — прошепна тя. Толкова ясно помнеше деня. Копнежът я беше изгарял.

— *Защо*, Иризис?

— Защото аз бях най-добрата... Защото това беше моето призвание... — Жената утихна, тъй като знаеше, че това не е истина.

— Така ли? Не мисля. Ти никога не си искала да ставаш занаятчия, нали?

Завърнала се обратно в четиригодишния си свят, Иризис трябваше да се напегне, за да осъзнае думите си.

— Искам! — Тя тропна с крак, обут в красив розов сандал. — През целия си живот съм искала. Мама и тате... и чичо Баркъс...

Отдавна потискан спомен изригна в съзнанието ѝ. В утрото на рождения си ден тя бе разговаряла с майка си. Бе изразила желанието си да стане бижутер — още от четиригодишна Иризис бе овладяла живота си. Тогава бе очаквала майка ѝ да остане доволна, но вместо това Нисиги я бе зашлевила през лицето.

— Друг път да не съм чула подобни глупости! Бижутерството е нищожна, проста работа за нищожни, прости хора. Някой ден ти ще станеш майстор, като чичо си Баркъс. Но не в някоя мърлява и дребна фабрика. Ще бъдеш брилянтна.

— Но — удивено бе отвърнала четиригодишната Иризис — аз не искам да бъда майстор.

— Как смееш! — бе изпищяла Нисиги, разтърсвайки я за раменете. — Никога повече да не си казала подобно нещо, или... или не знам какво ще направя със себе си.

Иризис и сега можеше да види втренчения поглед на майка си, ножа, опрян до китката.

— Ако умра, то ще е по твоя вина, малка неблагодарнице! — бе просъскала тя. Нисиги често бе прибегвала до подобни заплахи.

Едно малко дете не би могло да проумее или понесе подобна манипулация. У Иризис се бе затвърдило впечатлението, че тя е дребно

зло, което някой ден ще причини смъртта на собствената си майка. За щастие в този момент бе дошъл чичо ѝ Баркъс, та майка ѝ бе захвърлила ножа на масата и бе посегнала към бутилката.

Флид прекъсна мислите ѝ:

— Какво *наистина* чувстваше в онзи ден, на празненството, когато изгуби таланта си?

— Бях изключително разгневена, макар да осъзнавах, че не бива да го показвам. Мразех семейството си, особено майка си.

— А когато те накараха да демонстрираш уменията си?

Осъзнаването я вцепени.

— Исках да се проваля. *Исках да се проваля*, Ксервиш! Това бе единственият начин да избегна капана, в който ме бяха захвърлили.

— Опитала си да използваш таланта си, но подсъзнанието не ти е позволило. И е отнело достъпа ти до това умение.

— Да — тихо каза тя. — Но и това не ми помогна. На празненството мама направи номера вместо мен. Впоследствие отказваше да повярва, че съм се провалила. Тя беше прекалено силна. Наложих се да стана лъжкиня и измамница.

— Какво ще правиш след войната? Ще останеш ли майстор?

Така желаното от всички *след войната*. Хората се бяха утешавали с тази фраза в продължение на сто и петдесет години.

— Не, разбира се! Тогава няма да има нужда от кланкери и ще мога да последвам мечтата си. Един ден хората отново ще искат да виждат красиви неща.

Той отново стисна раменете ѝ.

— Тогава ни помогни, Иризис. Спаси войната, за да можеш да последваш мечтата си.

Жената се вгледа в себе си. Осъзнаването не бе променило нищо. Тя все още не знаеше къде да търси изгубения си талант или как да си го върне.

— Не мисли за него — каза Флид. — Просто го направи!

Тя опита. Същинската ѝ мечта представляваше маяк, напътстващ я сред катранения мрак. Тя се взря дълбоко в себе си. Никога през живота си не се бе вглеждала толкова дълбоко. Но не откри нищо. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не мога... Не мога да го направя — недоловимо каза тя. — Съжалявам. Не зная къде да търся.

Пръстите на Флид за пореден път я стиснаха. Пронизващите очи, сега кървясали, срещнаха нейните. Устните му бяха посинели. От едната ноздра се стичаше алена струйка. Възлопресушителят го разкъсваше.

Скрутаторът я пусна. Тя го беше провалила.

— Идват ноктести! — извика Юлия. През цялото време тя бе останала неподвижна в ъгъла.

— Колко далече са?

— Не са далече.

— Дай ми устройството. — Флид изтръгна въпросното от ръцете на Иризис. — Щом ти не можеш, ще трябва да се справя сам.

Което щеше да го убие.

— Почакайте, сър! — Бе я споходила внезапна идея. — Юлия, помниш ли онзи път в кланкерите, когато бяха изгубили полето и трябваше да пренастроя контролерите към странния двоен възел?

Очите на Юлия бяха отворени. Със студен поглед тя се взираше към спътниците си. И не отговори.

— Юлия?

— Помня.

— Какво точно... Няма значение. Можеш ли да видиш къде е изгубеният ми талант?

— Виждам те като непрозрачно топче. Не мога да надникна вътре.

— Моля те, опитай. Иначе скрутаторът ще умре.

— Той е лош, зъл човек! — остро каза Юлия.

— Но той се грижи за теб, Юлия. Той те спаси от Джал-Ниш.

— А аз те спасих от скрутатор Гор. Ти ми обеща да търсим Мюли. И теб те мразя.

На това Иризис не можеше да отговори. Тя отчаяно погледна към Флид.

— Но аз вече съм намерил Мюли — каза той, без да трепне.

Юлия обърна глава към него, но очите ѝ бяха затворени: гледаше модела си.

— Мюли — прошепна тя. — Къде си, Мюли?

— Намира се далеч — продължи Флид. — Ейрин Мас е открил Мюли и ще го доведе при теб, но пътуването ще бъде дълго. Много дни. Сега ще бъдеш ли така добра да помогнеш на Иризис?

Не, и това не беше достатъчно:

— Иризис иска моя Ниш — нацупено каза Юлия.

— Този пъпчив дребосък? Нищо подобно — възкликна Иризис.

— Видях ви в лагера на аахимите. Ти го *прегръщаше*! — гласът на другата жена трепеше от възмущение.

— Ниш е мой приятел. Но не го искам за любовник. Защо бих...

Иризис замълча, осъзнала, че наскърбяването на Ниш не е особено удачно.

Юлия бе скръстила ръце, а върху лица ѝ бе изникнало изражение на непоклонливо упорство.

— Велики небеса! — възкликна скрутаторът. — Като настръхнали котки сте! Иризис, в качеството си на скрутатор ти забранявам да бъдеш любовница на Ниш. Това достатъчно ли е, Юлия?

Дребната жена победоносно се усмихна към Иризис.

— Благодаря ти, Ксервиш. — Тя взе сухата му ръка и я целуна. — Ти си добър човек. Ще направя каквото *искаш*.

Иризис, макар и осъзнаваща символичността на постъпката му, не можа да не се разгневи. Никой нямаше право да налага възбрани над евентуалните ѝ партньори.

— Не си мислете, че в скоро време ще получите достъп до моите ласки, Флид.

Той се подсмихна, макар че ефектът бе отчасти развален от кръвта в ъгълчето на устата му.

— Ще продължим ли? В момента се чувствам като почиствана риба.

Юлия допря длани над очите си. Ръцете ѝ трепереха. Тя стисна зъби.

Иризис имаше усещането, че напразно се опитва да подхване нишката на кълбо прежда, навито изключително стегнато. Именно тази стегнатост не ѝ позволяваше. Сетне до нейните ръце се появиха още две. Те бяха дребни и нежни и изглежда знаеха точно какво да правят. В съзнанието си Иризис следеше движението на чуждия чифт и го повтаряше. Двете успяха да освободят една нишка.

Чуждите пръсти се отдръпнаха. Иризис хвана нишката и дръпна. От движението кълбото се стрелна надалеч, смалявайки се, докато не изчезна. То бе оставило след себе си купчина сребристо влакно. Иризис започна да го събира — сигурно в края му бе привързан

ключът. А може би самото влакно бе ключът. Тя започна да оформя среброто в гривна, красива гривна.

— Ноктести, ноктести! — Юлия се сви на пода.

Иризис постави гривната на китката си и видя пред себе си дирята, по която трябваше да изтегли енергия. Пътят съдържаше непоколебима яркост. Жената посегна към излъчването и — за нейна изненада и радост — съдържащата се в него сила последва повика ѝ подобно отклонявана река, за да заструи към кристалите. Те се обгърнаха в сияние. Устройството се разбуди сред тихо, вибриращо жужене.

— Успях! Ксервиш, успях!

Нямаше време да се наслаждава на триумфа си. Флид изтръгна приспособлението от ръцете ѝ.

— Прикривай ме, докато го поставя.

Той изтича до възлопресушителя.

Иризис изтегли меча си и застана на входа, неспирно оглеждаща се. Все още никъде не се виждаха лиринкси. А тя се чувстваше странно слаба и замаяна. Мистиците биваха засегнати от подобни усещания след използването на способностите си, но самата Иризис никога не бе изпитвала нещо подобно.

Флид изпитваше някакви затруднения с прикачването на прибора. Странни енергии продължаваха да избликуват от възлопресушителя. Усилията му напомняха за опит да бъде вмъкната тапа в струящ маркуч. Скрутаторът изруга, със сила притисна прибора към горната част на гъбата... и изруга отново, когато приборът отхвърча от ръцете му, за да се приземи на пода.

Иризис все така не виждаше врагове. Тя се прокрадна надолу по тунела, до мястото, където се виждаше широк проход. Тук влиянието на възлопресушителя бе по-слабо. На известно разстояние край един отвор пробяга лиринкска сянка. Създанието носеше нещо, прилично на човешко тяло. Иризис се отправи назад, стиснала оръжие. От меча черпеше по-скоро увереност, никой лиринкс нямаше да се затрудни с нея.

Съществото отмина бързо, без да се оглежда. Долетяха викове. Стрелнаха се още вражески сенки, все натоварени. Какво ставаше? Може би губеха войната? Или вече я бяха спечелили? Иризис се върна

в пещерата. Сигурно по време на отсъствието ѝ Флид бе използвал някаква скрутаторска магия, защото сега изкрещя:

— Готово! Да вървим.

Енергийният фонтан бе изчезнал, ала странността не бе напуснала помещението — дори изглеждаше подсилена. Доскоро втвърденият асфалт течеше като вода — *нагоре* по стените. Самите те се разширяваха и свиваха в подобие на туптящо сърце.

Иризис трябваше да положи големи усилия, за да потисне ужаса от евентуалната участ да бъде погребана жива. Но успя — иначе цялото ѝ постижение щеше да се обезсмисли в последния момент, заради липса на храброст.

— По-добре се убедете със сигурност, че устройството наистина функционира.

— Излъчването престана да струи, което означава, че то работи.

— Лиринксите ще забележат секналия приток и ще дойдат да проверят — каза Иризис. — И ще махнат приспособлението.

— Невъзможно е да бъде свалено. Най-малката намеса задейства енергията, съхранявана в сините хедрони. Това би унищожило възлопресушителя и всичко около него.

— Ами ако отрежат горната част на самия възлопресушител?

— Това също ще задейства експлозията, защото енергията, стичаща се към устройството, ще изчезне.

— Това ми звучи доста опасно.

— Не би трябвало, стига запушващото устройство да е изработено сносно.

— Ами ако не е? Ами ако Гор нарочно е вложил дефект?

— Не ми е приятно дори да обмислям евентуалните последици.

— Тогава защо още стоим тук?

Сините кристали засияха. Помещението се разтърси.

— Напредва — каза Флид.

Юлия изпищя, притисна слепоочията си и рухна на земята.

— Какво ѝ е? — Иризис се приведе над другата жена, която бе изпаднала в безсъзнание.

— Трябваше да се досетя за това — рече скрутаторът. — Задействането му сигурно се е проявило като експлозия в модела ѝ. Жива ли е?

— Да, но не виждам как ще ни отведе обратно. — Иризис повдигна дребното тяло и го сложи на раменете си. — Вие помните ли го, сър?

Тя очакваше да чуе отрицателен отговор. Още от самото начало той бе заявил, че това е самоубийствена мисия.

— Зная първия отрязък.

— При цялото ми уважение, сър, това няма да ни е от голяма полза.

— По-добре е от нищо.

Флид се напрегна и изрече поредни от неразбираемите си думи. Обгърна ги познатият лек блясък — заклинанието за невидимост.

— Да видим колко дълго ще успея да го задържа — промърмори той.

Вървяха сред почти тъмни странични проходи, защото главният тунел бе изпълнен с лиринкси. Иризис непрекъснато очакваше да бъде разкъсана, изгорена или погребана жива — резултат от някакво невъобразимо бедствие, породено от възлопресушителя.

Скрутаторът успя да запази невидимостта почти до изхода, където простена и се отпусна на едно коляно. Магическият щит изчезна.

Опрял гръб в стената, Флид дишаше тежко. Изтощеният му поглед се насочи към Иризис.

— Струва ми се, че стомахът ми се е напълнил с кръв.

Устата и зъбите му определено червенееха. Самата Иризис не се чувстваше много по-добре. Мускулите ѝ бяха като залепнали.

— Малко остана, Ксервиш. Не спирайте.

Той простена отново, изхрани кръв и изтегли меча си. Спътницата му не бе в състояние да повтори примера, тъй като носеше Юлия. Флид се приближи до отвора, дръпна се обратно, а след минута провери отново.

— Вече е чисто.

Малко преди достигането на изхода вътре нахлуха двама лиринкси, потъмнели от асфалт и кръв. За момент те се стъписаха, сетне първото създание се нахвърли върху скрутатора. Вторият лиринкс доближи ръце до устата си и нададе тръбен рев, който бе чул

на поне половин левга. Юлия се сгърчи в ръцете на Иризис, отвори очи, втренчи се във враговете и отново ги затвори.

С няколко скока лиринксът достигна Ксервиш. Огромните ръце разсякоха въздуха — всеки от тези удари притежаваше достатъчно сила, за да убие. По някакъв начин Флид успя да избегне първите два замаха и се озова в позиция, която му позволи да забие острието между люспите на гърлото.

Второто създание се оказа по-труден противник. Удар с опакото на ръката запрати скрутатора назад. Мечът му изхвърча надалеч. Ксервиш не направи опит да достигне оръжието си, а насочи ръце към краката на противника си и изкрещя мистична дума. Прясна кръв бликна от ноздрите на скрутатора. Подът под лиринкса за миг засия, в следващия момент създанието потъна до кръста. Напразно започна да се опитва да се издигне — асфалтът вече се втвърдяваше.

Флид обърса лице, взе си меча и се затича към изхода.

— Това беше — обърна се той към следващата го Иризис. — Вече не съм способен да използвам магия, дори и ако животът ми зависи от това.

Озоваха се на дъното на ямата. Околността не се отличаваше с предишната мрачевина — ръбът бе обграден с високи пламъци, извиващи се към небето.

— Малоумници — потръпна Флид. — Ако някой от тези огньове полети насам, ще ни сполети най-ужасната смърт, която би могла да си представиш.

— Може би ни смятат за мъртви.

— Може би наистина сме, а още не го осъзнаваме.

Изкачването по лепнещите стъпала ставаше все по-трудно. По средата на пътя се сблъскаха с лиринкс, тичащ към тях. Иризис можеше да види светлината, играеща във втренчените очи и по оголените зъби. Флид се притисна към стената и, когато пропусналото да ги забележи създание се изравни с него, размаха меча си. В желанието си да отвърне на удара лиринксът полетя надолу.

— Най-лесната победа, която някога съм постигал — промърмори скрутаторът.

— Изненадана съм, че той не ни беше усетил.

— Силната околна миризма трябва да му е попречила. Ще издържиш ли? — попита той, поглеждайки към тялото на Юлия.

Иризис я намести на рамото си.

— Ще се справя.

Успяха да достигнат върха без повече затруднения. На повърхността ги посрещнаха всеобщи сблъсъци. Източната стена на Снизорт бе разкъсана от кланкери, макар че машините не бяха напреднали далеч, спрени от насрещно ожесточение. Сред останалите стени също имаше пробойни, по-малки, през които се виждаха аахими и човеци. Стените бяха отрупани с лиринкси, които бяха прекалено отдадени на битката, за да забележат какво се случва зад тях.

Скрутаторът и натоварената Иризис се отправиха към един невисок хълм между ямата и Голямата сълзевина, все пак предлагащ по-добра гледка. Въздухоплавът не се виждаше никъде сред облачното небе. Сигналите на Флид останаха без отговор.

— Всъщност не бих и очаквал да стоят наоколо — отбеляза той.
— Така биха станали прекалено лесна цел.

— Да поемем към кланкерите.

— От тях ни отделя жива стена лиринкси.

— Ще ни е нужно нещо, което да им отвлече вниманието.

— Е, не гледай към мен. Аз... — Скрутаторът се обърна. — Това ще свърши работа.

Зад тях, над разположението на възлопресушителя, земята бавно се надигаше, за да оформи огромен купол с настоящ диаметър двадесет дължини и пет висок. Цветът му започна да се променя от лъскавочерен в мръснобял, оранжев, червен. От средата му избликна искра, полетяла високо, за да угасне. Последваха я други, по-чести, които превърнаха повърхността в същински фонтан от искри и цветове. Гледката бе красива. Красива и смъртоносна.

— Това е само началото — каза пребледнелият Флид. — Устройството няма да прогори възлопресушителя. То ще предизвика експлозия, която ще отнесе половин Снизорт.

— Не трябва ли да бягаме? — Ръцете й вече трепереха под тежестта на Юлия.

— Няма къде. Това беше, Иризис. През цялото време се надявах, че ще успеем да се измъкнем, но изглежда не е било отредено.

Тя го прегърна (доколкото това бе възможно с Юлия в ръце).

— Поне изпълнихме дълга си. И имяхме приятни моменти.

— Така е. Дай ми я.

Флид взе Юлия, която отвори очи, изскочи от ръцете му и изчезна в сенките.

— Оставете я — каза Иризис. — След като ни се падат места в ложата, нека се насладим на спектакъла.

Двамата останаха загледани в нарастващия фонтан.

— Сраженията спряха. Кланкерите се отдръпват назад, осъзнали са какво ще се случи.

Лиринксите също бяха разбрали, защото се разпръскваха във всички посоки. Не обръщаха никакво внимание на Иризис и Флид.

— Това няма да им помогне — отвърна скрутаторът. — Дори и левга няма да бъде достатъчно разстояние.

— Ксервиш, има нещо, което не разбирам.

— А именно?

— Когато казахте, че сте намерили Мюли. Споменахте, че той се намира на много дни път и че Мас щял да го доведе. Но Мас вчера сутринта беше в лагера...

Флид погледна към Юлия, която обикаляше едно асфалтово езеро на известно разстояние от тях.

— Излъгах.

— Какво?

— Трябваше да излъжа, иначе тя нямаше да ни помогне. Нямам представа къде е брат й.

Юлия застина. Тя се обърна към тях — в безцветните й очи блеснаха изпепеляващи пламъчета. Ако можеше да ги изпепели с поглед, би го сторила. Тъй като не носеше тапите си, бе чула всичко.

— В такъв случай имаме късмет, че ще умрем.

— Да, голям късмет! — изръмжа скрутаторът.

Фонтанът бе започнал да затихва. Сега, сред експлозия на прозрачен огън, той се пръсна. Куполът започна да се преобразува във вулкан.

— Какво става? — възкликна Иризис. — Това ли е краят?

— Не зная. Не очаквах да стане така.

— Това е шансът ни. — Тя отвори фенера, насочи го нагоре и поде сигнала.

— Излишно. Въздухоплават сигурно е унищожен отдавна.

— Все пак си струва да опитам.

Скоро Иризис долови жуженето на ротора. Въздухоплавът се спусна към тях по подобие на небесен вестител. Юлия се затича. Иризис се прекачи през борда, помогна на рухващия Флид... и полетяха.

— Изхвърлете целия баласт! — кресна скрутаторът към пилот Хила. — Издигнете се на максимална височина и се отдалечете с пълна скорост!

Торбите с пясък полетяха надолу. Въздухоплавът се издигна с бързината на балон, изстрелян под вода.

— По-бързо! — ревеше Флид, сочейки на юг.

Иризис се вгледа в гърлото на вече слегналия се вулкан. От него долиташе бяло-червен блясък, който бавно чезнеше.

— Угасва — каза тя. — Сигурно устройството се е самоунищожило и е запушило възлопресушителя.

— Не е — изръмжа скрутаторът. — По-бързо, пилоте!

— Погледнете! — Иризис се бе загледала отвъд стената: няколко левги на север над земята бе изникнало сияние. — Не е ли това мястото, където въз...

— Всички да си затворят очите! — ревна Ксервиш Флид, блъсна Юлия на пода на каютата и я покри с дрехата си. — Не поглеждайте натам.

— Защо? — попита Иризис. — Не...

Грубата му ръка покри очите ѝ.

— Нищо ли не си научила? Обърни се!

Прекалено късно. Възловата точка избухна сред ярък лилаво-бял пламък, издигнал се до самото небе. Иризис можеше да го види дори през затворените си очи и пръстите на скрутатора. Нов огън се прибавяше към огромната игла, проболата твърд и облак. Иглената колона започна да се върти все по-бързо, променяйки цвета — бял, синьо-бял, виолетов, отново бял. Сетне избухна, разхвърляла нишки от огън във всички посоки.

Флид я повали на пода. Ударната вълна ги връхлетя като рев, който едва не прониза тъпанчетата ѝ. Роторът се откъсна и отхвърча някъде в нощта. Въздухоплавът се превъртя, изсипал ги към тавана на каютата, после обратно долу. С крайчеца на окото си Иризис видя как някой от екипажа полита в нищото — май беше войник. Юлия изпищя, но бързо замлъкна, претоварена от травмата.

— Добре ли са всички? — Флид започна да извиква имена. Само двама не се отзоваха: войникът и навигатор Нивули, която се бе намирала в откритата част по време на удара. Очевидно вълната я бе отвяла. — Отвори аварийния вентил, Хила. Трябва да се спуснем.

Въздухоплават се понесе над Снизорт към редиците кланкери. Спускаше се бавно.

— Ще успеем — каза Иризис и посегна да прегърне скрутатора. — Ксервиш, въпреки всичко ще успеем.

Той я подмина, без дори да я погледне, сетне със залитане се доближи до борда. Дишаше тежко и мъчително. Иризис застана до него.

Приземиха се на сред бойното поле, между лиринкси, кланкери и конструкти. Възловата точка все още не бе угасила нажежението си. Слънцето тъкмо се показваше на източния хоризонт.

Юлия се надигна.

— Жадна съм.

Иризис я прегърна.

— Юлия, слава на небесата, че си добре.

Дребната жена я отблъсна ожесточено и с писъци:

— Лъжкиня, лъжкиня!

Изненаданата Иризис се озова на пода. Тя хвана индикатора си, разместил се около шията ѝ, и каза изненадано:

— Какво е станало с полето? Не го виждам.

— Няма го. Всички излъчвания изчезнаха. Възловата точка изчезна — каза Юлия.

— Изчезнали? Как така? — задави се Иризис.

Със страховит рев лиринксите се хвърлиха в атака. Кланкерите не помръднаха. Аахимските машини също, отпуснали се върху земята, затихнали.

— Какво направихме? — промълви Иризис. — И конструктите не се движат.

— Няма и да получат тази възможност. Възловата точка бе унищожена, заедно с всички излъчвания. Току-що изгубихме войната. — Флид рухна на колене сред калта. — Изгубихме всичко...

РЕЧНИК

ГЕРОИ И ВИДОВЕ

Аахими: човешката разновидност, населяваща Аахан. Въпросната планета била поробена от малобройна група харони (Стоте). Аахимите се отличават с висок интелект, намиращ прояви в инженерните науки. Техни недостатъци са склонността им към меланхоличност, арогантност и високомерие. Множество аахими били доведени на Сантенар от Рулке в търсенето му на Златната флейта. Впоследствие те били предадени и унищожени във войните на Катаклизма. Оцелелите се оттеглили сред планините. Онези аахими, останали на родния си свят, се сдобили със свободата си след нарушаването на Забраната, когато оцелелите харони се върнали в празнотата.

Али: слугиня в Нириандиол.

Весил: роб, който обучава лиринксите на човешки езици.

Витис: приемен баща на Минис; аахим от Аахан. Предводител на клана Интис.

Вунио: приятел на Минис.

Гилаелит: ексцентричен геомант и математик, живеещ в имението Нириандиол. Обсебен е от планетното Изкуство.

Гир-Дан: красив военен, изпратен във фабриката като наказание.

Гирил: матриарх на лиринксите в Снизорт.

Гойс: занаятчия с брилянтни умения и нестабилен характер.

Гор: председател на Съвета на скрутаторите; враг на Флид.

Гъс: надзирател на Гилаелитовите работници.

Гъртис: целителка, работеща за Гилаелит.

Джал-Ниш Хлар: перквизитор (провинциален инквизитор) на Ейнунар; баща на Ниш.

Дандри: работничка в мините край Тикси.

Джим: един от войниците на Ксервиш Флид.

Ейрин Мас: изключително опитен осведомител.

Зойл Аарп: умен, но неопитен занаятчия.

Интис: кланът на аахима Витис. Най-първи от Единадесетте клана.

Иризис Стирм: майстор във фабриката.

Кетила: по-голямата сестра на Колм.

Йорми: войник на Ксервиш Флид.

Кларм: скрутатор на Боргистри; джудже.

Колм: момче, което се сприятелява с Ниш в бежанския лагер.

Крил-Ниш Хлар: бивш писар, настоящ осведомител и механик; прозвището му е Ниш (на местен диалект означава *нищожество*).

Ксервиш Флид: скрутатор на Ейнунар.

Лиет: женски лиринкс с небронирана кожа и неспособност да общува чрез цветове; много опитна в плътоформирането.

Лилиуен: дъщеря на Троист и Яра; сестра на Мериуен.

Лиринкси: огромни крилати хуманоиди, дошли на Сантенар след нарушаването на Забраната. Изключително интелигентни, способни да използват Тайното изкуство, главно за да задържат телата си във въздуха. Гравитацията на Сантенар е прекалено силна, за да им позволява да летят единствено с физически усилия. Общуват помежду си както вербално, така и посредством комплексен цветови код. Някои лиринкси притежават способността да плътоформират — да променят органични структури с помощта на Тайното изкуство. По време на престоя си в празнотата са използвали подобни умения, за да променят зародишите си и повишат способността им за оцеляване сред негостоприемната среда. Едно последствие от това е и неудовлетвореността, която лиринксите изпитват към могъщите си, но силно изменени тела.

Лиса: по-малката сестра на Джини; леля на Хани.

Луксор: аахимски предводител на клан, склонен да помирява останалите.

Малиен: аахимска героиня от времето на Огледалото. Матах на Тиртракс.

Марни: майката на Тиан, изключително горда от изпълняването на дълга си в размножителната палата.

Маунс: груб сержант от армията на Троист.

Мериуен: дъщеря на Троист и Яра; сестра на Лилиуен.

Минис: млад високопоставен аахим, приемен син на Витис. Любим от сънищата на Тиан.

Мира: сестра на Яра, живее в имението Моргадис. Силно огорчена от загубата на съпруга и синовете си.

Михаил: верен слуга на Гилаелит.

М'ланти: прословут механик; на нея е възложено изработването на първия балон.

Мунанд: лиринкс.

Мюли: изчезналият брат на Юлия.

Нивули: навигатор на въздухоплав.

Нилатл: жестоко и кръвожадно създание; рожба на обединените плътоформителски усилия на Рил и Лиет.

Нирд: вестоносец на Гилаелит.

Никс: сенешал на Гилаелит.

Ниш: прозвище на Крил-Ниш Хлар, което той ненавижда.

Нуминатор: тайнствена фигура, спомената от опиянения скрутатор Флид.

Оинан: баща на Колм.

Оон-Ми: практична занаятчия от фабриката.

Перцептор: човек, който е в състояние да долавя Тайното изкуство — както следи от употребата му, така и пасивни излъчвания. Примерен представител: Юлия.

Пита: работник в мината край Тикси.

Раня Шир: посланичка от делегацията на Ниш при аахимите.

Рил: остракиран безкрил лиринкс, използвал уменията на Тиан за плътоформиране. Позволил ѝ да избяга от Калисин след като тя спасила живота му.

Рувикс: сержант от хората на скрутатор Ксервиш Флид.

Рулке: най-великият сред хароните; създател на първия конструктор.

С'лоунд: войник, пътувал в балона заедно с Ниш и Юлия.

Тиан Лиз-Мар: млада занаятчия с впечатляваща визуална памет и талант за изработка на контролери.

Тиара: приятелка на Минис.

Тинкетил: майка на Колм.

Триор: аахимски предводител на клан.

Троист: амбициозен лейтенант от армията, унищожена от лиринксите край Никеранд.

Туниз: отговорник на фабриката.

Фламас: мистик, в чиято тъмница Юлия е прекарала голяма част от живота си.

Флей: ням слуга в Нириандиол. Съпруг на Гъртис.

Фин-Мах: следовател в Тикси; оглавява градското разузнавателно бюро; перквизитор на Госпет.

Фистила Тир: наскоро родила занаятчия във фабриката.

Франси: по-малката сестра на Колм.

Фушт: член на Съвета на скрутаторите; враг на Ксервиш Флид.

Хали: членка на Съвета на скрутаторите.

Хани: осемгодишно момиченце, поверено на Тиан, убито от аахимите.

Хила: пилот на въздухоплав.

Хюл: възрастен лиринкс, съпруг на Гирил.

Члър: войник от делегацията на Ниш при аахимите.

Юлия: перцептор, чиито прекалено изострени сетива я лишават от нормално функциониране сред хора.

Яра: съпруга на Троист.

АРТЕФАКТИ И СИЛИ

Амплимет: изключително рядък хедрон, който дори и в естественото си състояние е способен да извлича енергия от полето, обгръщащо възлова точка.

Антрацизм: самоизгаряне, причинено от изтеглянето на повече енергия от полето, отколкото тялото е в състояние да удържи. Антрацизмът заплашва както гадателите, така и занаятчиите. Сполетените от него представляват отвратителна гледка.

Бореа Нгурле (Пламтящата планина): голям вулкан с двоен кратер, разположен в северната част на Червейния лес. Притежава езеро и странен двоен възел. Домът на Гилаелит, Нириандиол, е построен край вътрешния ръб на кратера.

Възлови точки: редки места в света, където Тайното изкуство може да бъде изпълнявано с по-голяма лекота. Хедроните (или гадателите) са в състояние да извличат енергия от полето, обгърнало възловите точки, макар че в някои случаи между количеството ѝ и разстоянието до точката съществува обратна зависимост. Операторите на кланкери трябва да съобразяват действията си с тези специфики. Възловите точки подлежат на пресушаване, в който случай е възможно

да останат неизползваеми в продължение на години или дори векове. Гадателите усилено търсят по-стабилни и мощни източници на енергия, но до момента усилията им не се увенчават с успех. (Възможно е да има и успели, погинали в мига на откритието си.) Също така съществуват и антивъзли, където Изкуството изобщо не може да бъде използвано/ употребата му е ограничена и опасна. Обикновено такива места са планини, разломи и горещи точки.

Геомантия: най-трудното и могъщо от Тайните изкуства. Владеещият геомантия е в състояние да оказва контрол върху силите, движещи света. Тази сила носи и огромен риск за потребителя.

Двер: портал между две места (включително светове). Връзката между тях е установена чрез изменяща се трансизмерна „червейна дупка“.

Зиксибюл: аахимско приспособление, захранвано от амплимет, което създава двер.

Кладенецът на ехото: аахимска концепция, отнасяща се до отражението на времето, спомените и Историите. Понякога място на смърт и прераждане (към сходна циклична съдба). Също и усещане за плен от историята; неспособност за промяна съдбата на колектива (семејство, клан, вид). Възможно е да води началото си от свещен кладенец, намирал се на Аахан или на Сантенар. Кладенецът на ехото е част от аахимския фолклор. „Надникнах в Кладенеца на ехото.“ „Чух при Кладенеца.“ „Отивам да надникна в Кладенеца.“ Съществува вероятност Кладенецът на ехото да представлява и могъща възлова точка. Символизиран от триизмерния символ на безкрайността, вселената и нищото.

Кланкер (също армопед): бронирана механична бойна машина, снабдена с шест, осем или десет крака и съчленен корпус. Кланкерите биват задвижвани от енергия, извличана от полето с помощта на контролер, манипулиран от оператор. Стандартното им въоръжение включва катапулт и копиехвъргач, разположени в бойна кула в горната част на корпуса. Изработването на кланкери бива надзиравано от механици и занаятчии. Всеки кланкер е оборудван с чифт махови колела, съхраняващи аварийно количество енергия.

Конструкт: название за превозно средство, притежаващо общи черти с легендарния конструкт на Рулке. Конструктите, изработени от

аахимите, се отличават от конструкта на Рулке в неспособността си да летят.

Контролер: механичен уред с множество пипала, с който операторът установява мисловна връзка. Контролерът съдържа в себе си хедрон, който извлича енергия от активното поле и я предава към двигателните механизми на кланкера. Всеки контролер е индивидуално настроен към специфичния хедрон. Операторът се нуждае от известно време, за да овладее особеностите на настоящия контролер, използван от него. Продължителното отделяне на операторите от техните машини предизвиква абстиненция. Случаите, в които кланкерът претърпява повреда или бива унищожен, се посрещат изключително болезнено от операторите. Проявата може да бъде по-слаба, ако контролерът е оцелял и може да бъде инсталиран в друга машина.

Кристална треска: изпълнена с халюцинации лудост, причинена от пресилената работа с хедрон. Кристална треска заплашва занаятчиите и операторите на кланкери. Съществуват случаи, в които гадатели изпадат в подобно състояние заради преумора.

Ненифър: седалището на Съвета на скрутаторите. Ненифър е разположен високо над Съсухрената долина (Калитрас); средище на множество мистици, механици и занаятчии. Център на експериментално развитие.

Нириандиол: домът на Гилаелит. Крепост и лаборатория, разположена на върха на Бореа Нгурле. Цялата постройка представлява геомантичен артефакт, целящ да спомага за изследванията на домакина.

Плътоформиране: част от Тайното изкуство, достъпна само за лиринксите. В началото плътоформирането е възникнало като способ за модифициране на зародиши. Понастоящем то включва способността за бавна трансформация на живо създание, която го прави подходящо за определена цел. Процесът е болезнен както за съществото, към което е насочен, така и за прилагащия го лиринкс. Заради високата енергоемкост може да бъде прилаган само върху дребни организми.

Поле: енергията, обгръщаща (и приемана за генерирана от) възлова точка. Тази енергия е източник на силата на гадателите. Знае

се, че съществуват и редица други излъчвания, по-силни, макар че до момента не са открити методи за оползотворяването им (вж. *сила*).

Портал: приспособлението, което Тиан построява в Тиртракс, за да отвори прохода. Вж. *зиксибюл*.

Сила: древната магьосница Рансибъл Нунар е известна с излагането на основните гадателски закони, осъзнала, че недостигът на сила обуславя слабото им разбиране. Сила бива излъчвана от дифузни и слабо познати източници. Силата преминава най-напред през гадателя и причинява вредни последици, нарастващи съответстващо с могъществото на източника. В даден момент натрупването на тези ефекти неизменно довежда до летален изход.

Традиционният начин за заобикалянето на тези затруднения бил зареждането на някакъв артефакт, който впоследствие да бъде задействан. Този метод носи определени предимства, но недостатъкът му е по-слабият контрол над силата, която бива съхранявана.

Някои от древните са използвали артефакти, способни да съхраняват голямо количество енергия, а може би и да се самозареждат. Подробности не са известни, но това е единственият възможен отговор, защото иначе въпросните артефакти не биха могли да съхранят силата си в продължение на стотици (дори хиляди) години (пример: ааханското Огледало) или да изчерпват удивителни количества енергия, без да се изхабяват (легендарният конструктор на Рулке).

Нунар организира група гадатели, които изцяло се посветили на проекта и се заели да търсят отговор на тези въпроси. Гадателството по традиция било потайно дело — често се случвало практикуващите го да изхаят живота си в напразни изследвания, останали несподелени. Единствено военните действия ги накарали да споделят. По-късно Нунар съставила своята Специална силова теория, описваща откъде идва дифузната сила и как гадателите са в състояние да я използват: изтегляне не само чрез земните елементи, но и през ултраизмерния етер.

Гадателите теоретици работят над Общата силова теория, разглеждаща начина на действие на възловите точки и методите за безопасна експлоатация. Теорията за единната сила е другата насока, ангажирала вниманието им и целяща да представи всички полета, слаби и силни, като едно общо излъчване.

Схематизатор: полуорганично лиринкско устройство, използвано за схематизиране на торгнадри и други артефакти, използвани от лиринксите. Схематизаторът копира и същевременно обогатява таланта на съответния човек в растящия торгнадр, позволявайки въпросният талант да бъде използван от лиринкс, владеещ Изкуството.

Тайно изкуство: употребата на магически и мистични сили (гадаене).

Таптер: названието, което Тиан дава на летящия конструкт.

Тиртракс: най-важният аахимски град на Сантенар. Намира се в едноименния връх, най-висок на Трите свята.

Торгнадр: още *възлопресушител*. Лиринкско приспособление, предназначено за източването на поле или извличане на съдържащата се в полето енергия. Торгнадрите са изключително трудни за схематизиране и повечето опити се увенчават с неуспех. Понякога получените устройства намират известно приложение, макар и по-слаби. Т.н. *финадри* са способни да извличат малки количества енергия.

Хедрон: естествен или обработен кристал, образуващ се дълбоко под земята от кристализирането на течностите, циркулиращи през възлова точка. Занаятчиите са в състояние да придадат на хедроните възможност за етерен пренос на енергия. Често се използва рутилов кварц (кварц, съдържащ иглици рутил). Преди да бъде превърнат в хедрон, съответният кристал трябва да бъде „събуден“ от занаятчията. За целта бива използван индикатор. Хедронът трябва да се намира в границите на поле, за да може да извлича енергия. Дългата неупотреба може да причини закърняване на спецификите му, което от своя страна да наложи повторното му събуждане. Тази процедура крие риск.

Издание:

Автор: Йън Ървайн

Заглавие: Тетрарх

Преводач: Радин Григоров

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: австралийска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Елиза Чернева

ISBN: 978-954-2989-43-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3787>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.